

Vittnesbörd för Församlingen, band 5

av Ellen G White

Originaltitel: Testimonies for the Church vol 5

Översatt 2013

ellenwhite.se

Tidsperioden för band 5 3

Vittnesbörd 31(1882)

Tal vid lägermöte	9
Vår skola	21
Föräldrarnas uppfostran	36
Viktigt vittnesbörd	45
Vittnesbörden ringaktas	62
Arbetare på vår skola	84
Avund och felfinnande fördöms	94
Herrens dag är nära	98
Oförståndiga äktenskap	105
Varningar och tillrättavisningar	114
Guds medarbetare	132
Satans tjänare	137
Skall en människa röva från Gud?	148
Sanningens kraft	157
Våra lägermöten	162
Broderlig kärlek	167
Väl förfaren i sin syssla	178
Att flytta till Battle Creek	182
Världslighet i församlingen	188
Skall vi konsultera spiritistiska läkare?	191
Se på Jesus	199
Rop efter arbetare	202
Guds sigill	207
En uppmaning	217
Kristen enhet	236

Vittnesbörd 32 (1885)

Evangeliepredikantens arbete	249
Kristen tillväxt	263
Trohet i Guds gärning	272
Syndens bedrägeri	289
Kritik av predikanter	298
Trohet och uthållighet nödvändiga	302
Synden att klaga	309
»Loven Herren«	315
Föräldrarnas ansvar	319
Uppfostran av barn	323
Kristet tålmod	331
Världslig äregirighet	336
Kärlek mellan bröder	341
Att köpa tiden	349
Produktion av vin och cider	354
Äktenskap med icke-troende	361
Stöd till mission i städerna.	368
Den sanna missionsandan	385
Unga män som missionsarbetare	390
Vikten av kolportörsarbete	396
Förlagsarbetet	407
Arbete och kristendom	422

Världslighet är en snara	430
Läkarens ansvar	439
Den kommande krisen	449
Församlingen är världens ljus	454
Josua och ängeln	467

Vittnesbörd 33 (1889)

Enighet och kärlek i församlingen	477
Uppförande i Guds hus	491
Religion och vetenskaplig utbildning	501
Våra barns utbildning	505
De ungas faror	508
Passande läsning för barnen	516
Råd till de unga	520
Att vara världsligt sinnad	529
Praktisk gudsfruktan	532
Eder andliga tempeltjänst	541
Världsligt inflytande	542
Våra institutioners behov	549
Våra institutioner i Battle Creek	555
Kristet inflytande i hemmet och församlingen	568
En gripande dröm	571
Daglig bibelgranskning nödvändig	573
Förkunnarnas utbildning	580
Ohelig äregirighet	586
»Avhåll er från allt ont«	591
Kärlek till de vilsegångna	603
Församlingsplikter	613
Ett brev	621
Guds kärlek till syndare	629
Godtagbar bekännelse	635
Felaktiga föreställningar om bekännelse	642
Guds närvaro en verklighet	651
"Vittnesbördens" natur och inflytande	654
Grundlösa rykten	692
Ett förfalskat mirakel	696
Bibelns hemligheter bevisar dess inspiration	698
Den nära förestående kampen	711
"Den amerikanske vaktens" och hans mission	718
Medarbetare i Guds verk	721
Den oskattbara gåvan	729
Guds karaktär uppenbarad i Kristus	737
Och ordet vart kött	746
Guds omsorg om Sitt verk	749

Tidsperioden för band 5.

Vittnesbörden nr. 31- 33 spänner över något mindre än ett decennium, vilka utgör band 5. Det första utgavs år 1882, men innehåller budskap från 1881 och framåt. Nr 32 utgavs år 1885 och nr 33 kom ut från trycket år 1889. Samma år samlades de två i en bok - band 5.

Det var en otroligt intressant period för sjundedags adventisternas arbete, vilket utvecklades fort. I Nordamerika startades nya högre skolor, år 1882, en i South Lancaster, Massachusetts och en annan i Healdsburg, Kalifornien. Därigenom började vårt undervisningsarbete att sträcka sig ut mot jordens ändrar, från vårt trossamfunds center i Battle Creek. Tio år tidigare öppnades får första skola i Battle Creek och två år senare invigdes dess nya byggnader. Under loppet av dessa tio år mötte vi många

problem, som hör ihop med startandet av detta nya och mycket viktiga arbetsfält. Ibland var frågorna stora och vid inte så få tillfällen gavs särskilda råd genom profetians ande som vägledning för detta arbete. Dessa budskap, som omfattar allt från disciplin till undervisningsplaner, utgör en del av denna bok.

Detta bands nioårsperiod, blev också en tid med omfattande författarskap och utgivning från Ellen Whites sida. År 1882 vidtogs åtgärder för att på nytt trycka upp *A Sketch of the Christian Experience* (En skildring av den kristna erfarenheten) och *Ellen G. Whites Spiritual Gifts* (Andliga gåvor) volym 1. Samma år samlades dessa två böcker i ett band med titeln *Vägledning för församlingen*. För att möta den ständiga efterfrågan på *Vägledning*, trycktes de första tjugo numren på nytt år 1885 i fyra böcker: Band 1 till 4, som de ser ut i dag. Skildringar från Paulus' liv, föregångaren till Apostlagärningarna, utgavs 1883. År 1884 avslutade Mrs. White sitt arbete på Profetians Ande, band fyra - *Den stora striden*. Den gavs omedelbart ut. Den fann genom kolportörer snabbt sin väg till många tusentals hem. Tio utgåvor rullade ut från tryckmaskinerna under en period av tre korta år. Å 1888 utgavs den utvidgade *Den stora striden*, den bok vi så väl känner i dag, och ersatte det tidigare, kortare bandet.

På samfundets huvudkvarter i Battle Creek pågick en ständig tillväxt. Ny utrustning anskaffades till förlagshuset. Sanatoriet och högskolan hade stor framgång och fortsatte att växa. Denna utveckling förde många sjunde dagsadventister till den staden. Faran med att så många adventister samlades på ett och samma ställe, med oundviklig tendens till att känna mindre ansvar och gå mot en lägre standard, påpekades i den första delen av detta band. Utvecklingen av dessa institutioner medförde också en risk för att arbetet skulle bli mekaniskt och förlora sin ursprungliga enkelhet. Sådana risker blev särskilt uppenbara i förlagshuset. Detta band av Vittnesbördens betonar ekonomi, flit och vakenhet och förser ledare och förmän med vägledande information för deras uppgifter.

Samtidigt som problemen med det sedan länge etablerade arbetet uppstod vid vårt huvudkvarter, utvecklades nya arbetsfält ute i nordvästra stillahavsområdet och många tog emot budskapet. Då man startade arbetet i dessa ytterregioner, uppstod många nya problem. Ellen White själv avlade två besök i det nordvästra området och i samband med den sista resan, skrev hon många råd till dem, som arbetade där - råd om praktiska frågor, livsviktiga för arbetets trivsel och för de predikanter som arbetade bland starka, självständiga män och kvinnor, som hade flyttat västerut och etablerat sina hem i dessa vidsträckta, nyöppnade regioner. Detta var män och kvinnor med energisk, modig och robust personlighet. Många var personer med djup övertygelse som tog emot adventsbudskapets kallelse. Dessa livskraftiga pionjärer behövde Guds Andes starka forande inflytande, vid utvecklandet av en kristen karaktär. De behövde varnas för penningkärlek och världslig äregirighet.

Till förkunnartjänsten sändes allvarliga råd, som påpekade riskerna för att deras budskap skulle kunna formas av psykiskt starka församlingsmedlemmars uppfattningar. Det gavs råd om att vara på sin vakt mot tanklöshet vid

uppförandet av kyrkbyggnader, vilket hade inträffat vid något tillfälle. Varningar gavs också mot att ta lätt på löften om gåvor till Guds sak. Allt detta och andra råd om många andra problem, som hörde ihop med arbetet i dessa nya territorier, har en framträdande plats i detta band.

Sjundedags adventisternas ögon vändes alltmer mot hela världen som missionsfält. I tio år hade vi hållit på att arbeta i Europa. År 1885, blev de äldste S.N. Haskell och J.O. Corliss, tillsammans med en grupp arbetare, sända till Australien, för att påbörja ett arbete på denna sydliga kontinent. Afrika gav vi oss in på två år tidigare genom de äldste D.A. Robinson och C.L. Boyd och budskapet fördes samma år till Hong Kong av en lekman, bror Abraham La Rye. År 1889 inledde sedan kolportörerna sitt arbete i Sydamerika. Också Mrs. White kallades till ett land på andra sidan havet och reste till Europa år 1885. Här tillbringade hon två och ett halvt år på att resa, gav råd, talade och skrev. I juni 1887 deltog hon i Moss i Norge, i det första sjundedags adventistiska lägermötet utanför Förenta Staterna. Hennes tjänst på andra sidan havet värderades mycket högt.

Det uppstod också, under perioden för band 5, ett avsevärt motstånd från en liten grupp otillfredsställda personer, som något år tidigare hade lämnat våra led. Deras angrepp riktades primärt mot den profetiska gåvans redskap och hennes skrifter som har stärkt och byggt upp församlingen genom åren. Under detta bands tioårsperiod, gick också en av våra ledande evangelister vilse och kom snabbt i gång med att bryta ner ett arbete, som han tidigare hade arbetat med att etablera. Två meddelanden skrevs av Ellen White, för att förhindra denna person från det språng han var i färd med att ta och detta står i denna bok. Det ena i början på sidan 571 och det andra på sidan 621. Försöket att rädda honom var fruktlöst och han vände en bitter ordström mot Mrs. White och den profetiska gåvan. Även om sådana angrepp självklart inte avskräcker sjundedags adventisternas arbete, är det klart att de betraktades som förvirrande element, som skulle motarbetas.

Det är då inte så märkligt, att åtskilliga absolut nödvändiga artiklar, som skrevs den gången berör profetians andes gåva. En av dessa bildar underlag för inledningen till *Den stora striden*, utgåvan 1888. Andra finns i detta band. Det var också vid den här tidpunkten som Mrs White från alla de utgivna vittnesbörd som hon hade skrivit om naturen och om inflytandet från "Vägledning för församlingen", och samlade dem i en 38 sidor lång artikel, som står i slutet av detta band.

I slutet av 1888, höll generalkonferensen en viktig session i Minneapolis, Minnesota. Vid detta möte kom de närvarande fram till en bredare och djupare förståelse av de stora sanningarna om rättfärdiggörelse genom tro. Somliga som inte öppnade sina hjärtan för det ljus som lyste så klart, sporrade Mrs. White till att komma med en uppmuntran till flitiga bibelstudier och till nedbrytandet av barriärerna, så att sanningen kunde erkännas. Vid generalkonferensens session året efter, 1889, rapporterade medarbetare och lägerfolk likaså vid sina sociala sammankomster, att "det senaste året" hade "varit det bästa i deras liv. Det ljus som lyser från Guds ord, har varit klart och tydligt - rättfärdiggörelse genom tro, Kristus vår

rättfärdighet... Det genomgående vittnesbördet från dem, som har talat, har varit att detta ljusets och sanningens budskap som har kommit till vårt folk, är just sanningen för vår tid. Vart vi än går i församlingarna, är Guds ljus, hjälp och välsignelse säkra på att komma in." - E.G.White Ms 10,1889, citerat i *Andliga gåvors frukter* sid. 234. Guds budskap till Hans folk vände den hotande flodvågen av nederlag till en härlig seger.

När skrivandet av detta band avslutades, hotade en kris i Förenta Staterna genom ett förslag om nationell söndagslag. I detta sammanhang fick Mrs White ta emot synen om den förestående kampen och de problem som församlingen måste möta, som att den fallna protestantismen tillsammans med katolicismen tvingar igenom förtryckande lagar. Den ynkliga slöheten hos dem som förstod problemen, skildrades klart och en kallelse till handling ingick.

I band 5 är variationen av ämnen större än i något annat av de nio banden av *Vägledning*. Det var den sista samlingen av banden med vägledning, som innehåller "Personliga Vittnesbörd" riktade till enskilda personer. Det skulle gå en period på elva år före utgivandet av band 6 av skrifterna med vägledning.

Detta band är av stort värde för församlingen i dag på grund av dess varningars och råds praktiska natur. Hela tiden betonas högtidliga uttalanden, som pekar på närheten till slutet och den förberedelse, som är nödvändig i ljuset av den förestående kampen. Predikanter kallas till djupare helgelse. Ledare förmanas. Läkare får råd. Lärare varnas för att acceptera världsliga principer och uppmuntras till att leda sina studenter in i själavinnande arbete. Kolportörsevangelister uppmanas att uppnå en högre standard. Föräldrar får undervisning om hemlivet och barnuppfostran. De med så kallat nytt ljus, men med ett budskap som strider mot lärans grundstenar, tillrättavisas. Folkets rang och led kallas till väckelse och förnyelse.

Undervisningen och varningarna i detta band utövar ett stabiliserande och mera nyktert inflytande på sjundedags adventister, därför att de spreds ut genom många olika slags ansträngningar. De utövar samma inflytande i dag.

Ellen G White publikationernas betrodda folk.

Nummer 31 Vittnesbörd för församlingen. - Tal vid lägermöte

Boulder, Colorado, 25 september 1881.

Kära bröder och systrar som ska samlas här till lägermötet i Michigan: (*Denna appell skrevs för lägermötet i Michigan, men eftersom den glömdes bort vid detta möte, lästes den upp för generalkonferensen i december 1881*) (9) Jag hyser ett djupare intresse för detta möte än för något annat som har hållits under denna säsong. Michigan har inte gjort de ansträngningar, som de skulle ha gjort. Gud har placerat viktiga institutioner bland er och detta ger

er ett större ansvar än någon annan konferens i hela området. Stort ljus har getts er och få har svarat på det. Trots detta ömmar mitt hjärta för vårt älskade folk i Michigan. Varningen om att Människosonen snart ska komma på himmelens skyar, har för många blivit en välbekant historia. De har slutat inta en väntande, vakande hållning. Den själviska, världsliga anda som visar sig i livet avslöjar hjärtats mening: "Min herre dröjer." Somliga är inhöljda i ett så stort mörker att de öppet ger uttryck för sin otro, trots vår Frälsares förklaring att alla sådana är opålitliga tjänare och att deras lott ska bli med hycklare och otrogna.

Våra predikanter gör inte hela sin plikt. Folkets uppmärksamhet borde riktas mot den viktiga händelse som är så nära. Tidens tecken borde bevaras färska i deras sinnen. Daniels och Johannes profetiska syner förutsäger en period av moraliskt mörker och förfall men vid (10) ändens tid, den tid vi nu lever i, skulle uppenbarelsen skynda mot sin fullbordan och inte ljuga. När de tecken som förutsagts börjar inträffa, uppmanas de som väntar och vakar att se upp och lyfta sina huvuden och glädja sig, eftersom deras förlossning närmar sig.

När vi uppehåller oss vid dessa saker så som vi borde, kommer sådana som hänskrattar åt dem att uppstå, sådana som vandrar efter sina egna lustar och säger: "Hur går det med löftet om hans tillkommelse? Ända sedan våra fäder dog förblir ju allting precis som det har varit från världens begynnelse." Men "när folk säger: 'Fred och trygghet', då drabbas de av undergång lika plötsligt." "Men ni, bröder, lever inte i mörker, så att den dagen kan överraska er som en tjuv." Tack Gud, alla kommer inte att vaggas till sömns i den världsliga säkerhetens vaggga. Det kommer att finnas trofasta som kommer att lägga märke till tidens tecken. Medan många som bekänner sanningen för vår tid förnekar sin tro genom sina gärningar, kommer det att finnas några som kommer att hålla ut till slutet.

Samma anda av själviskhet och anpassning till världens livsstil förekommer i vår tid, liksom på Noas. Många, som gör anspråk på att vara Guds barn, fullföljer sina världsliga strävanden med en intensitet som gör deras bekännelse till en lögn. De kommer att vara upptagna med att plantera och bygga, köpa och sälja, äta och dricka, gifta sig och bli gifta, ända till det sista ögonblicket av sin provningstid. En stor del av vårt eget folk är i detta tillstånd. Eftersom laglösheten tilltar kommer kärleken att svalna hos de flesta. Det är bara till några få det kan sägas: "Ni är alla ljusets barn och dagens barn. Vi tillhör inte natten eller mörkret." Jag blir betryckt när jag ser den stora bristen på andlighet bland oss. Världens seder och bruk, stolthet, nöjeslystnad och lust att synas, dyrbar klädsel, dyra hus och egendomar - allt detta rövar från Guds skattkammare när medel som skulle ha använts till att sända sanningens ljus ut till världen används för att tillfredsställa jaget. Själviska avsikter kommer i (11) första hand. Att utrusta människor till att arbeta för själars frälsning betraktas inte som lika viktigt som världsliga verksamheter. Själur går förlorade på grund av bristande kunskap. De som har känt till sanningens ljus för vår tid och ändå inte vill arbeta för att varna sina medmänniskor för den kommande domen, måste avlägga räkenskap inför Gud för att de försummat

sin plikt. Människors blod kommer att finnas på deras kläder.

De gamla fanbärarna blir trötta och faller. Våra unga män har inte uppfostrats att känna sitt ansvar inför Gud. De motiveras inte att anstränga sig för saken och de går ut på arbetsfält som har möjlighet att ge det bästa resultatet, med ett minimum av ansträngning och ansvar. Som folk växer vi inte i andlighet när vi närmar oss ändens tid. Vi inser inte storheten och vikten av den uppgift som vi har framför oss. Därför utökas inte våra planer och blir inte mer omfattande. Det råder en sorglig brist på män och kvinnor som är beredda att föra det växande arbetet för denna tid framåt.

Vi gör inte en tjugonedel av det som Gud kräver att vi ska göra. Enkelheten i arbetet har försvunnit. Det görs invecklat, svårt att förstå och besvärligt att utföra. Människors omdöme och vishet, istället för Guds, har alltför ofta lett och styrt. Många känner att de inte har tid att vaka över själar, som de som måste avlägga räkenskap för dem. Och vilken ursäkt ska de komma med för att de har försummat det viktiga arbete, som det var deras plikt att utföra?

På vår skola bör unga män utbildas så omsorgsfullt och grundligt som möjligt, så att de blir förberedda för att arbeta för Gud. Det var för detta ändamål institutionen upprättades. Våra bröder utomlands borde känna ett intresse av att inte bara stödja utan också att beskydda skolan, så den inte förlorar sin utformning och formas efter andra institutioner av detta slag. Det religiösa syftet borde hela tiden värnas. Tiden går mot sitt slut. Evigheten är (12) nära. Den stora skörden ska bärgas. Vad gör vi för att förbereda oss för denna uppgift?

De ledande männen på vår skola borde vara gudfruktiga och helgade män. De borde göra Bibeln till livets måttstock och vägvisare, och ge akt på profetians säkra ord som "ett ljus, som lyser på en mörk plats." Ingen av oss skulle tordas vara ouppmärksam ett enda ögonblick, "Ty i en stund när ni inte väntar det kommer Människosonen". Det är bara de som troget fortsätter att göra gott, som ska få belöningen. Mycket, som inte har med Kristus att göra, tillåts att ha en plats bland oss. Icke helgade pastorer, professorer och lärare hjälper Satan att resa sitt banér mitt i våra fästningar.

Utformningen av vår skola har beskrivits om och om igen. Trots detta är så många förblindade av denna världens gud, att de inte förstår dess verkliga målsättning. Gud har planerat att unga män ska dras till Honom där så att de där kan förberedas för att förkunna Kristi evangelium, att sprida både nytt och gammalt från Guds Ords outtömliga skattkammare till undervisning och uppbyggelse för folket. Lärare och professorer borde ha en klar förståelse för denna tids faror och för det arbete som måste utföras för att förbereda ett folk som kan stå fasta på Guds dag.

Somliga lärare har förskingrat från Kristus, i stället för att samlas med Honom. Genom sitt eget exempel har de fått dem som de tagit sig an att följa världsliga seder och bruk. De sätter dem i kontakt med modeintresserade, nöjesälskande icke-troende och leder dem ett steg framåt

mot världen och bort från Kristus. Och de gör detta trots varningar från himlen, inte enbart dem som getts till människor i allmänhet, utan personliga vädjanden till dem själva. Herrens vrede är upptänd på grund av detta.

Gud kommer att pröva sitt folks trohet. Många av de fel som Guds bekännande tjänare begår är en följd av deras egenkärlek, deras längtan efter gillande och deras (13) törst efter popularitet. Förblindade av detta inser de inte att de snarare tillhör mörkret än ljuset. "Gå ut från dem och skilj er från dem och rör inte vid något orent. Då ska jag ta emot er, och jag skall vara er Fader, och ni skall vara mina söner och döttrar, säger Herren, den Allsmäktige." Detta är villkoren för att vi ska kunna erkännas som Guds söner – att vi skiljer oss från världen och tar avstånd från det som vilseleder, förtrollar och snärjer.

Aposteln Paulus förklarar att det är omöjligt för Guds barn att förena sig med världsliga människor: "Gå inte som omaka par i ok med dem som inte tror." Detta avser inte bara äktenskapet. Alla förtroliga förhållanden och partnerskap med dem som inte har kärlek till Gud eller sanningen är en snara.

Aposteln fortsätter: "Vad har väl rättfärdighet med orättfärdighet att göra? Eller vad har ljus gemensamt med mörker? Hur kan Kristus och Beliar komma överens? Eller vad kan den som tror dela med den som inte tror? Vad kan ett Guds tempel ha för gemenskap med avgudarna? Vi är den levande Gudens tempel, ty Gud har sagt: 'Jag ska bo hos dem och vandra med dem, och jag skall vara deras Gud, och de skall vara mitt folk.'" När han begrunder dessa fakta utbrister han: "Då vi alltså har dessa löften, mina älskade, så låt oss rena oss från all besmittelse från kött och ande och i gudsfuktan fullborda vår helgelse."

Om vi lever upp till dessa villkor, kommer Herren att uppfylla sina löften till oss. Men här återstår ett arbete för oss att utföra, som vi under inga omständigheter får försumma. I Jesu kraft kan vi göra det på rätt sätt. Vi kan ständigt fortsätta framåt och uppåt och alltid växa i nåd och i kunskap om sanningen.

Ljusets och dagens barn ska inte omge sig med nattens och mörkrets skuggor som sveper in (14) dem som gör det som är orätt. De ska tvärtom stå troget på sina poster som ljusspridare, som tar emot ljus från Gud för att låta det lysa på dem som befinner sig i mörker. Herren kräver att Hans folk ska bevara sin integritet och inte röra, d.v.s. inte ta efter de ogudaktiga sätt att leva.

I den här världen ska de kristna vara "ett heligt folk, Guds egendomsfolk", som lovprisar Honom som har kallat dem "från mörkret till sitt underbara ljus". Detta ljus ska inte bli svagare, utan lysa klarare och klarare till fullt dagsljus. Kristi fanbärare ska aldrig vara tjänstlediga. De har en vaksam fiende som väntar och vakar för att inta borgen. Somliga av dem som bekänner sig vara Kristi väktare har bjudit in fienden i sin borg, har blandat sig med dem och i sina försök att behaga, brutit ner skillnaden mellan Guds barn och Satans.

Herren har aldrig avsett att vår skola skulle efterlikna andra läroanstalter. Den religiösa komponenten borde vara

den styrande kraften. Om de som inte tror väljer att låta sig påverkas av detta inflytande är det bra. Om de som befinner sig i mörkret väljer ljuset, är det så som Gud vill ha det. Men om vi slappnar av från vår vaksamhet och låter det världsliga ta ledningen, för att få elever, är det emot Guds vilja. Kraften hos vår skola består i att det religiösa får lov att styra. När lärare eller professorer offerar religiösa principer, för att behaga en världslig, nöjesälskande grupp, bör de anses ha svikit sitt uppdrag och borde avskedas.

Den omskakande sanning som har ljudit i våra öron i många år: "Herren är nära. Var därför också ni beredda", är inte mindre sann idag än när vi hörde budskapet första gången. Det gäller församlingens och Guds folks största intresse och en förhärdad och gudlös värld's öde, för tid och evighet. Vi går alla mot domen. "Ty när en befallning ljuder, en ärkeängels röst och en Guds basun, då skall Herren själv stiga ner från himlen. Och först skall de som dött i Kristus Jesus uppstå. Därefter skall vi som lever och är kvar ryckas upp bland moln tillsammans med dem för att möta Herren i rymden. Och så skall vi alltid vara hos Herren." Kristus uppenbarar sig då från himlen, "straffar dem som inte vill veta av Gud och dem som inte lyder vår Herre Jesu evangelium".

Dessa ödesdigra händelser är nära förestående. Trots det sover många som bekänner sig tro på sanningen. De kommer med säkerhet att räknas till de opålitliga tjänare som i sina hjärtan säger, att "min herre dröjer", om de stannar kvar i sin nuvarande vänskap med världen. Det är bara för dem, som väntar i hopp och tro, som Kristus kommer att uppenbara sig, inte för att bära synd utan för att frälsa dem som väntar på Honom. Många har teoretisk kunskap om sanningen men känner inte den kraft som kommer av gudsfruktan. Om Guds Ord bött i hjärtat hade det styrt livet. Tro, renhet och anpassning till Guds vilja skulle ha vittnat om dess helgande kraft.

Predikanternas ansvar.

Ett allvarligt ansvar vilar på väktarna. Hur noga borde de då vara att rätt förstå och förklara Guds Ord. "Salig är den som läser upp och saliga är de som lyssnar till profetians ord och tar vara på det som är skrivet i den." Profeten Hesekiel säger: "Herrens ord kom till mig. Han sade: Du människobarn, tala till dina landsmän och säg till dem: När jag låter svärdet drabba ett land och folket i det landet utser en man bland sig och gör honom till sin väktare, och han ser svärdet komma över landet och blåser i hornet och varnar folket, men den som får höra ljudet från hornet ändå inte låter varna sig, utan svärdet kommer och tar bort honom, då kommer hans blod över hans eget huvud. Han hörde ljudet från hornet men lät inte varna sig. Därför kommer hans blod över honom (16) själv. Om han hade låtit varna sig, hade han räddat sitt liv. Men om väktaren ser svärdet komma och inte blåser i hornet för att varna folket, och svärdet kommer och tar bort denne genom hans missgärning, men hans blod skall jag utkräva av väktarens hand. Du människobarn, jag har satt dig till väktare för Israels hus för att du på mitt uppdrag skall varna dem, när du hör ett ord från min mun. När jag säger till den ogudaktige: Du ogudaktige, du måste dö! och du då inte varnar honom för den väg han går, så skall den ogudaktige dö genom sin missgärning, men hans blod skall jag utkräva

ur din hand. Men om du varnar den ogudaktige för den väg han går, för att han skall vända om från den, och han ändå inte vänder om från sin väg, då skall han dö genom sin missgärning, men du själv har räddat ditt liv."

Väktarnas ansvar i dag är så mycket större än på profetens tid, som vårt ljus är klarare och våra förmåner och tillfällen är större än deras. Det är pastorans plikt att varna varje människa och undervisa alla, med stort saktmod och visdom. Han ska inte anpassa sig efter världens seder, utan som Guds tjänare måste han kämpa för den tro som en gång gavs åt de heliga. Satan arbetar ständigt med att bryta ner de fästningar som hindrar honom att få fri tillgång till själar, och eftersom våra pastorer inte är mer andligt sinnade och inte förenar sig närmare med Gud, har fienden övertaget och Herren ställer väktarna till svars för hans framgång.

Jag vill nu ge en varningssignal till dem som samlas till vårt lägermöte. Alltings slut är nära. Mina bröder, pastorer och lekmän, jag har blivit visad att ni måste arbeta på ett annat sätt än vad ni brukar göra. Stolthet, avund, självupphöjelse och oheligt oberoende har skadat ert arbete. När människor tillåter sig själva att smickras och upphöjas av Satan, kan Herren göra mycket litet för dem eller genom dem. Till (17) vilken omätlig förödmjukelse steg inte Människosonen ner, för att Han skulle kunna upphöja mänskligheten! Guds arbetare, inte enbart pastorer, utan folket, behöver Kristi saktmod och anspråklöshet, om de ska kunna hjälpa sina medmänniskor. I egenskap av Gud, ödmjukade vår Frälsare sig själv då Han tog på sig mänsklig natur. Men Han sänkte sig ännu djupare. Som människa, "ödmjukade Han sig och blev lydig ända till döden - döden på korset." Jag önskar att jag kunde finna ord för att förmedla dessa tankar till er! Om slöjan ändå kunde slitas bort och ni kunde se orsaken till er andliga svaghet. Om ni ändå kunde förstå den rika nåd och kraft som bara väntar på att ni ska fråga efter den. De som hungrar och törstar efter rättfärdighet ska bli mättade. Vi måste visa större tro och ropa till Gud om alla de välsignelser vi behöver. Vi måste kämpa och anstränga oss till det yttersta för att komma in genom den trånga porten.

Kristus säger: "Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila. Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Ty mitt ok är mildt och min börda är lätt." Jag vittnar för er, mina kära bröder, pastorer och folk, att ni ännu inte har lärt er denna läxa. Kristus har uthärdat skam, pina och död för vår skull. "Var så till sinnes som Jesus Kristus var." Bär förebråelser och skällsord utan att ge igen, utan hämndlystnad. Jesus dog, inte bara för att försona oss, utan också för att vara vår förebild. O, vilken förunderlig förnedring! Vilken makalös kärlek! När ni ser på Livets Furste på korset, kan ni då hålla fast vid er själviskhet? Kan ni då hänge er åt hat eller hämnd?

Låt er stolthet böja sig i ödmjukhet. Låt era hårda hjärtan bli förkrossade. Skäm inte bort, ömka och upphöj inte ert eget jag. Se, oh se på Honom, som våra synder har genomborrat. Se Honom stiga ned, steg för steg på ödmjukhetens stig för att lyfta oss upp. Se Honom förnedra sig själv, tills Han inte kunde komma lägre, och allt detta

för att frälsa oss som fallit i synd! Varför är vi så likgiltiga, så kalla, så formella, så stolta, så självupptagna?

(18) Vem av oss följer troget Förebilden? Vem av oss har påbörjat och fortsatt kampen mot hjärtats stolthet? Vem av oss har på allvar förmått sig att brottas med självskheten, tills den inte längre bor i hjärtat och visar sig i livet? När vi ser Kristi kors och tecknen fullbordas som för oss närmare domen, måtte då den undervisning vi har fått, för Guds namns skull göra ett sådant intryck på våra hjärtan att vi blir ödmjukare, mer självförnekande och vänligare mot varandra, mindre självupptagna, mindre kritiska och mer villiga att bära varandras bördor än vi är i dag.

Jag har blivit visad, att vi som ett folk avlägsnar oss från trons enkelhet och från evangeliets renhet. Många befinner sig i stor fara. Om de inte ändrar sin bana kommer de att skiljas från den sanna Vinstocken som värdelösa grenar. Bröder och systrar, jag har blivit visad, att vi står på tröskeln till den eviga världen. Nu behöver vi vinna seger vid varje steg. Varje god handling är som ett frö som sätts och ska bära frukt till evigt liv. Varje framgång som vunnits sätter oss på ett högre steg på utvecklingens steg och ger oss andlig kraft till nya segrar. Varje rätt handling bereder vägen för dess upprepning.

Somliga befinner sig i slutet av sin prövotid. Står det väl till med dem? Har de blivit lämpade för det framtida livet? Kommer inte anteckningarna om deras liv att visa förspilda tillfällen, försummade förmåner, ett själviskt och världsligt liv som inte har burit någon frukt till Guds ära? Och hur mycket av det arbete som Mästaren har överlämnat till oss ligger ogjort? Överallt omkring oss finns själar som ska varnas, men hur ofta har inte tiden upptagits av att tjäna jaget och rapporten har gått upp till Gud, att själar har lagts i graven utan att bli varnade eller frälsta.

Herren har fortfarande barmhärtiga avsikter för oss. Det finns utrymme för ånger. Vi kan bli Guds älskade. Jag ber enträget er som hittills har skjutit vår Herres återkomst på framtiden, (19) att börja nu att ta igen tiden. Studera Guds Ord. Låt alla som är vid detta möte, sluta ett avtal med Gud att lägga bort lättsinnigt, tomt prat och ytlig och oviktig läsning och under det kommande året ihärdigt och under bön studera Bibeln, så att ni kan bli i stånd till att i ödmjukhet och fruktan, upplysa varje människa som frågar om orsaken till ert hopp. Vill ni inte utan dröjsmål ödmjuka era hjärtan inför Gud och ångra ert avfall?

Låt ingen hysa tanken, att jag ångrar eller tar tillbaka något av de tydliga vittnesbörd, som jag har gett till enskilda eller till folket. Om jag har gjort fel i något avseende, så är det att jag inte har tillrättaviserat synd mer fast och bestämt. Somliga av bröderna har tagit på sig ansvaret att kritisera mitt arbete och att föreslå ett lättare sätt att rätta till felaktigheter. Till dessa personer vill jag säga: Jag följer Guds väg och inte er. Vad jag har sagt eller skrivit i vittnesbörd eller tillrättaviseringar har inte varit alltför tydligt uttryckt.

Gud har gett mig mitt arbete och jag måste svara för det i domen. De som har valt sin egen väg, som har satt sig upp emot de klara vittnesbörd de har fått och har försökt att

rubba andras tro på dem, måste göra upp sin sak med Gud. Jag tar inte tillbaka något. Jag lindrar inte något för att det ska passa deras idéer eller ursäkta deras karaktärsbrister. Jag har inte talat så tydligt som situationen krävde. De som på något sätt vill minska kraften i de skarpa tillrättaviseringar som Gud gett mig att framföra, måste svara för sina gärningar i domen.

För några få veckor sedan, då jag stod ansikte mot ansikte med döden, fick jag på nära håll se in i evigheten. Om Herren behagar resa mig upp från mitt nuvarande svaga tillstånd hoppas jag att jag, genom nåd och kraft ovanifrån, troget ska säga de ord som Han ger mig att tala. Under hela mitt liv har det varit fruktansvärt svårt för mig att såra någons känslor eller att störa deras självbedrägeri genom att förmedla de vittnesbörd jag har fått av Gud. Det är emot min natur. Det kostar mig djup smärta (20) och många sömnlösa nätter. Till dem, som har tagit på sig ansvaret att tillrättavisa mig och efter sitt begränsade omdöme föreslå en väg som de tycker verkar klokare, upprepar jag: Jag accepterar inte era försök. Lämna mig med Gud och låt Honom undervisa mig. Jag vill ta orden från Herren och tala dem till folket. Jag förväntar mig inte att alla ska acceptera tillrättaviseringarna och förändra sina liv, men jag måste ändå göra min plikt. Jag kommer att vandra i ödmjukhet inför Gud och göra mitt arbete för tid och för evighet.

Gud har inte gett mina bröder det arbete som Han har gett mig. Det har påståtts att mitt sätt att tillrättavisa offentligt har fått andra att bli skarpa, kritiska och hårda. Om så är fallet, måste de göra upp den saken med Herren. Om andra tar på sig ett ansvar som Gud inte har lagt på dem, om de ignorerar den undervisning Han har gett dem om och om igen, genom sina utvalda ödmjuka redskap, att vara vänliga tåligen och fördragsamma, då måste de själva svara för resultatet. Med ett bekymrat hjärta har jag gjort min obehagliga plikt inför mina käraste vänner, utan att våga göra det lättare för mig själv genom att undanhålla tillrättaviseringar, även mot min man. Jag kommer inte att vara mindre trogen att varna andra, vare sig de lyssnar eller inte. När jag talar till folk säger jag mycket som jag inte har tänkt på i förväg. Herrens Ande kommer ofta över mig. Jag verkar föras ut ur och bort från mig själv. Olika personers liv och karaktärer framställs tydligt för mig i mitt sinne. Jag ser deras misstag och faror och känner mig tvungen att säga det som förmedlats till mig på detta sätt. Jag vågar inte stå emot Guds Ande.

Jag vet att somliga är missnöjda med mitt vittnesbörd. Det passar inte deras stolta, ohelgade hjärtan. Jag känner allt djupare den förlust som vårt folk har måst lida eftersom de inte har tagit emot och lytt det ljus som Gud har gett dem. Mina yngre bröder i tjänsten, jag ber er att tänka mer (21) på ert allvarliga ansvar. Om ni är helgade åt Gud, kan ni utöva ett mäktigt gott inflytande i församlingen och i världen. Men ni saknar innerlig gudsfuktan och fromhet. Gud har sänt er till att vara ett ljus för världen, genom era goda gärningar såväl som genom era ord och er lära. Men många av er kan verkligen liknas vid de oförståndiga jungfrurna, som inte hade olja i sina lampor.

Mina bröder, ge akt på det Sanna Vittnets tillrättaviseringar och råd, och Gud kommer att arbeta för er och med

er. Era fiender kan vara starka och beslutsamma, men en som är mäktigare än de, kommer att vara er hjälpare. Låt ljuset lysa och det kommer att utföra sitt verk. Härskarornas Herre är med oss. Jakobs Gud är vår tillflykt.

Vår skola

[Uppläst i College Hall, december 1881, inför general-konferensens delegater och ledande anställda på Review and Herald's kontor, sanatorium och skola.]

Det finns en risk att vår skola avviker från sin ursprungliga utformning. Guds avsikt har gjorts känd, nämligen att vårt folk ska ha tillfälle att studera vetenskap och samtidigt lära känna Hans Ords krav. Bibelstudier bör ges. Studiet av skriften bör ha första platsen i vårt utbildningssystem.

Eleverna sänds långt bortifrån, för att gå på internatskolan i Battle Creek just för att få undervisning vid lektionerna i bibliska ämnen. Men under de senaste ett eller två åren har man försökt forma vår skola efter andra internatskolor. Efter detta kan vi inte uppmuntra föräldrar att sända sina barn till Battle Creek College. Det moraliska och religiösa inflytandet bör inte ställas i bakgrunden. Tidigare samverkade Gud med lärarnas prestationer och många själar har förstått sanningen och tagit emot den. (22) De har rest hem för att därefter leva för Gud, som ett resultat av att de har gått på vår skola. När de såg att bibelstudier utgjorde en del av deras utbildning, leddes de till att betrakta dem som mer intressanta och betydelsefulla.

Utbildningen av unga män för pastorsyrket har fått för litet uppmärksamhet. Detta var det primära målet med att bygga skolan. Detta skulle på inget sätt ignoreras eller betraktas som mindre betydelsefullt. Trots detta har under åtskilliga år endast ett fåtal gått ut från denna institution, förberedda att lära ut sanningen till andra. Somliga som betalat mycket för att komma, med avsikt att bli predikanter, har uppmuntrats av sina lärare att gå vidare till omfattande studier som skulle ta flera år. För att få medel till att genomföra dessa planer, har de börjat kolportera och gett upp alla tankar på att predika. Detta är helt felaktigt. Vi har inte många år på oss att arbeta och lärare och rektor borde vara uppfyllda av Guds Ande och arbeta i överensstämmelse med Hans uppenbarade vilja, i stället för att genomföra sina egna planer. Vi förlorar mycket varje år, därför att vi inte följer vad Gud har sagt om detta.

Våra skolor har utformats av Gud för att möta de växande behoven i denna farofyllda och demoraliserade värld. Enbart bokliga studier kan inte ge studerande den disciplin de behöver. En bredare grund måste läggas. Skolan etablerades inte för att bära prägeln av någon människas tankar. Lärare och rektor bör arbeta tillsammans som bröder. De bör rådgöra med varandra och även med pastorer och ansvarsfulla män, och framför allt söka visdom ovanifrån så att alla deras beslut angående skolan kan vara sådana att de godkänns av Gud.

Att bara ge eleverna bokliga kunskaper är inte institutionens syfte. En sådan utbildning kan fås på vilken skola som helst i landet. Jag fick se att det är Satans avsikt (23) att hindra skolan från att uppnå just det mål som den etablerades för. Hindrade genom hans påfund, tänker dess ledare på ett världsligt sätt och kopierar världens planer och imiterar dess seder och bruk. Men när de gör det följer de inte Guds Andes vilja.

Det behövs en mer allsidig utbildning, en utbildning som kommer att kräva tanke och ansträngningar från lärare och rektor som rent vetenskapliga studier inte behöver. Karaktären måste få ordentlig disciplin för att den ska utvecklas på sitt bästa och ädlaste sätt. De studerande bör få en sådan undervisning på skolan att de kan upprätthålla en respektabel, ärlig och rättsskaffens ställning i samhället, emot de demoraliserande inflytanden som fördärvar ungdomen.

Det vore bra om det fanns odlingsbar mark i anslutning till vår internatskola och även verkstäder under ledning av män som kunde undervisa de studerande i olika typer av fysiskt arbete. Mycket går förlorat när man försummar att förena fysiska och mental ansträngning. Elevernas fritid upptas ofta av ytliga nöjen, som försvagar de fysiska, mentala och andliga krafterna. Påverkade av den sinnliga njutningens nedbrytande kraft eller spänningen i alltför tidig uppvaktning och giftermål, uppnår många studerande inte den mentala utveckling som de kunde ha gjort annars.

En känsla av ansvar inför Gud borde inskräpas hos de unga varje dag. Hans lag överträds hela tiden, också av barn till religiösa föräldrar. Somliga av dessa unga jagar ständigt efter utsvävningar och sinnets och kroppens krafter lider till följd av det. Denna grupp får andra att följa deras skadliga väg. På detta sätt använder Satan med helvetisk list all sin kraft för att få kontroll över elevernas sinnen och leda dem mot undergången, medan rektorn och lärarna håller lektioner i vetenskapliga ämnen.

I allmänhet har ungdomarna bara liten moralisk (24) styrka. Det beror på att man försummat uppfostran i deras barndom. Kunskap om Guds karaktär och våra plikter mot Honom bör inte betraktas som mindre betydelsefulla. Bibelns religion är det enda skyddet för de unga. Moral och religion bör ägnas särskild uppmärksamhet på våra utbildningsinstitutioner.

Bibeln som lärobok.

Inga andra studier kommer att förädla alla tankar, känslor och alla strävanden som studiet av skrifterna. Detta heliga ord är Guds vilja, uppenbarad för människor. Här kan vi lära oss vad Gud förväntar sig av de varelser som skapats till Hans avbild. Här kan vi lära oss hur vi kan förbättra det nuvarande livet och hur vi kan försäkra oss om det eviga livet. Ingen annan bok kan tillfredsställande besvara sinnets frågor och mätta hjärtats begär. Genom att skaffa sig kunskap om Guds ord och rätta sig efter det, kan människor resa sig från okunskapens och fördärvets lägsta djup och bli Guds söner och syndfria änglars bundsförvanter.

En klar uppfattning av vad Gud är och vad han kräver att vi ska vara, kommer att ge oss en ödmjuk syn på vårt eget

jag. Den som studerar det heliga ordet rätt kommer att lära sig att mänskligt förstånd inte är allsmäktigt, att mänsklig styrka och klokhet utan den hjälp som ingen annan än Gud kan ge, endast är svaghet och okunnighet.

Som en utbildande kraft är Bibeln utan motstycke. Inget kommer att ge kraft åt alla förmågor på samma sätt som om man begär av eleverna att de ska greppa uppenbarelsens förbluffande sanningar. Sinnet anpassar sig gradvis till de ämnen det tillåts uppehålla sig vid. Om det endast upptas av banala ting på bekostnad av stora och upphöjda ämnen, kommer det att bli förkrympt och försvagat. Om det aldrig behöver kämpa mot svåra problem eller ansträngas för att förstå viktiga sanningar, kommer det efter en tid nästan att förlora förmågan att växa.

(25) Bibeln är den mest omfattande och lärorika berättelse som människor äger. Den kom ny och fräsch från den eviga sanningens källa och en gudomlig hand har bevarat dess renhet genom tidsåldrarna. Dess klara strålar lyser långt tillbaka i förfluten tid, dit människors forskning förgäves försöker att tränga in. Endast i Guds ord kan vi finna en autentisk skapelseberättelse. Här ser vi den kraft som lade jordens grund och som spände ut himlarna. Endast här kan vi finna vårt släktes historia, fri från mänskliga fördomar eller mänsklig stolthet.

I Guds ord finner intellektet ämnen för den djupaste tanke och den mest upphöjda strävan. Här kan vi umgås med patriarker och profeter och lyssna till den Eviges stämma, när han talar med människor. Här ser vi himlens Majestät, när han ödmjukade sig själv för att bli vår ställföreträdare och borgensman för att ensam bemästra mörkrets makter och vinna seger å våra vägnar. Ett vördnadsfullt begrundande av sådana ämnen kan inte undgå att mjuka upp, rena och förädla hjärtat och samtidigt ingjuta ny styrka och livskraft i sinnet.

Om moral och religion ska kunna leva i en skola måste det ske genom kunskap om Guds ord. Några kanske hävdar att om religiös undervisning görs framträdande på vår skola, kommer den att bli impopulär, så att de som inte har vår tro inte kommer att stödja skolan. Nåväl, låt dem gå på andra skolor, där de kan finna ett utbildningssystem som passar deras smak. Vår skola etablerades inte bara för att lära ut vetenskap utan i syfte att undervisa i Guds Ords stora principer och i vardagslivets praktiska plikter.

Det är den utbildning som i så hög grad behövs för närvarande. Om ett världsligt inflytande ska härska på vår skola, sälj den till världsliga människor och låt dem ta hela kontrollen. De som har investerat sina medel i den institutionen ska etablera en annan skola som inte drivs efter (26) populära skolors planer och inte heller efter rektors och lärares önskningar, utan efter den plan som Gud har specificerat.

I min Mästares namn bönfäller jag alla som har ansvarsfulla ställningar på den skolan, att vara gudsmän. När Herren begär att vi ska vara annorlunda och speciella, hur kan vi då längta efter popularitet eller försöka ta efter världens seder och bruk? Gud har tillkännagett sin avsikt att ha en skola i landet, där Bibeln ska ha sin rätta plats i

de ungas utbildning. Vill vi göra vår del för att förverkliga denna avsikt?

Det kan verka som om Guds ords undervisning inte har någon stor inverkan på många studerandes sinnen och hjärtan, men om lärarens arbete har blivit utfört i Gud, kommer några lärdomar om gudomlig sanning att dröja kvar även hos de mest lättsinniga. Den Helige Ande kommer att vattna de frön som har såtts och ofta kommer de skjuta skott efter lång tid och bära frukt till Guds ära.

Satan försöker hela tiden att leda folks uppmärksamhet bort från Bibeln. Guds Ord till människor, som borde ha vår första uppmärksamhet, åsidosätts till förmån för yttranden av mänsklig visdom. Hur kan han, som har obegränsad kraft och visdom, stå ut på detta sätt med människors förmåtenhet och fräckhet!

Genom tryckeriverksamheten kommer all slags kunskap inom räckhåll för alla. Trots detta har stora delar av varje samhälle en fördärvad moral och ytliga mentala färdigheter. Om folk bara ville bli bibelläsare och bibelstudering skulle vi se ett helt annat tillstånd.

I en tidsålder som vår, där synden överflödar och Guds karaktär och lag betraktas med förakt, måste man vara särskilt noga med att lära de unga att studera, visa vördnad för och lyda den gudomliga vilja som uppenbarats för människor. Herrens fruktan försvinner från våra ungas sinnen eftersom de försummar att studera Bibeln.

(27) Rektor och lärare borde ha en levande förbindelse med Gud och stå fasta och orädda som vittnen för Honom. Låt aldrig Guds Ord sättas i bakgrunden, på grund av feighet eller världsliga principer. Studerande kommer att dra intellektuell, såväl som moralisk och andlig nytta av att studera den.

Skolans syfte.

Vår skola intar idag en ställning som Gud inte gillar. Jag har blivit visad de faror som hotar denna viktiga institution. Om dess ansvariga män försöker uppnå världens standard, om de kopierar andra skolors planer kommer Guds ogillande att vila över vår skola.

Det är dags för mig att tala klarspråk. Guds avsikt med att upprätta vår skola har tydligt fastslagits. Det råder ett akut behov av arbetare på evangelisationsfältet. Unga män som vill ägna sig åt pastorsarbete kan inte spendera en massa år på att skaffa sig utbildning. Lärare borde ha förstått situationen och anpassat sin undervisning efter denna grupps behov. Särskilda förmåner borde ha getts dem med en kort men ändå innehållsrik utbildning inom de viktigaste områdena, för att utrusta dem för deras uppgift. Men jag har blivit visad att detta inte har gjorts.

Broder ___ kunde ha utfört ett mycket bättre arbete än han gjort för dem som skulle bli pastorer. Gud är inte nöjd med hans agerande i detta. Han har inte anpassat sig efter situationen. Män som har offrat mycket och lämnat sina arbetsområden, för att på kort tid lära sig så mycket som möjligt, har inte alltid fått den hjälp och uppmuntran som de borde ha fått. Människor som har nått en mogen ålder,

till och med är medelålders och som har egna familjer, har blivit utsatta för onödiga svårigheter. Broder ____ är själv extremt känslig, men han (28) inser inte att andra kan känna sig sårade av att göras till åtlöje, av sarkasm eller kritik lika väl som han. Därigenom har han sårat sina bröder och misshagat Gud.

Lärarna på skolan.

Det finns ett uppdrag att utföra för alla lärare på vår skola. Ingen är fri från själviskhet. Om lärarnas moraliska och religiösa karaktär var som den borde, skulle de ha ett bättre inflytande över de studerande. Lärarna söker inte var och en att utföra sin tjänst för att ära Gud. I stället för att se på Jesus och efterlikna Hans liv och karaktär, ser de på det egna jaget och eftersträvar alltför mycket att leva upp till en mänsklig standard. Jag önskar att jag kunde inpränta en fullständig förståelse i varje lärare, för hans ansvar för det inflytande han har på de unga. Satan är outröttlig i sina strävanden att få våra unga i sin tjänst. Med stor omsorg lägger han ut sin snara framför de oerfarna fötterna. Guds folk borde nitiskt hålla vakt mot hans påhitt.

Gud är förkroppsligandet av välvilja, barmhärtighet och kärlek. De som verkligen har förenat sig med Honom kan inte vara i strid med varandra. När Hans Ande råder i hjärtat, kommer den att skapa harmoni, kärlek och enhet. Hos Satans barn finner vi motsatsen. Det är hans verk att ge upphov till avundsjuka, strid och svartsjuka. I min Mästares namn frågar jag Kristi bekännande efterföljare: Vilken frukt bär ni?

I det undervisningssystem som används på allmänna skolor, försummas den allra nödvändigaste delen av utbildningen, nämligen Bibelns religion. Utbildningen berör inte bara en stor grad av den studerandes liv i den här världen, utan dess inflytande sträcker sig in i evigheten. Hur viktigt är det då inte att lärarna är personer som har förmåga att utöva rätt inflytande. De bör vara män och kvinnor med religiös erfarenhet som dagligen får gudomligt ljus att ge sina elever.

(29) Men man skulle inte förvänta sig att lärarna ska göra föräldrarnas arbete. Många föräldrar har försummat sin plikt på ett fruktansvärt sätt. Liksom Eli misslyckas de med att sätta ordentliga gränser. Sedan sänder de sina uppfostrade barn till skolan för att de ska få den uppfostran som föräldrarna borde ha gett dem hemma. Lärarna har ett uppdrag som få uppskattar. Om de lyckas att förbättra dessa egensinniga unga, får de inte mycket beröm för det. Om ungdomarna väljer att umgås med dem som har dåligt inflytande och går från dålig till ännu värre, då kritiseras lärarna och skolan får skulden.

I många fall är det föräldrarna som borde kritiseras. De hade det första och bästa tillfället att styra och uppfostra sina barn medan de var mottagliga och deras sinne och hjärta var lätta att påverka. Men på grund av föräldrarnas lättja får barnen lov att följa sin egen vilja, tills de blir förhårdade i en ond livsstil.

Låt föräldrarna studera världen mindre och Kristus mer. Låt dem anstränga sig mindre för att efterlikna världens seder och bruk och ägna mer tid och arbete åt att forma sina barns sinnen och karaktärer efter den gudomliga

Modellen. Då skulle de kunna sända sina söner och döttrar, styrkta med en ren moral och ädla motiv, för att utbildas till nyttiga och betrodda ställningar. Lärare som styrs av Guds kärlek och gudsfruktan, skulle kunna leda sådana unga ännu längre framåt och uppåt och lära dem att vara till välsignelse för världen och att ära sin Skapare.

Om han är förenad med Gud kommer varje lärare att påverka sina elever till att studera Guds ord och lyda Hans lag. Han kommer att styra deras sinnen till att begrunda eviga intressen, öppna vidsträckta vyer för deras tankar, stora och förädlade ämnen som det skarpaste intellekt måste använda alla sina krafter till för att förstå och ändå känna att det finns en oändlighet bortom detta.

De onda följderna av egenkärlek och ohelgat oberoende, (30) som skadar vår användbarhet mest och som kommer att visa sig bli vår undergång om den inte övervinns, kommer från själviskhet. "Rådgör med varandra" är budskapet som har upprepats för mig om och om igen av Guds ängel. Genom att påverka en människas omdöme kan Satan försöka styra saker och ting som det passar honom. Han kanske lyckas vilseföra två personer, men när flera rådgör med varandra är det säkrare. Varje plan blir då närmare granskad och varje nytt steg blir noggrannare genomtänkt. Därigenom blir risken mindre för förhastade och okloka ageranden, som skulle föra med sig förvirring, svårigheter och nederlag. Enighet ger styrka. Splittring leder till svaghet och nederlag.

Gud leder ett folk och förbereder dem för förvandling. Står vi som tar del i detta arbete, som väktare för Gud? Försöker vi arbeta i enighet? Är vi villiga att bli allas tjänare? Följer vi vårt stora Föredöme?

Medarbetare, vi sår var och en ut en sådd på livets åkermarker. Sådan säden är, sådan kommer skörden att bli. Om vi sår misstro, avund, svartsjuka, egenkärlek, bittra tankar och känslor, då kommer vi att skörda bitterhet i våra egna själar. Om vi visar vänlighet, kärlek och öm omtanke om andras känslor kommer vi att få samma sak tillbaka.

Den lärare som är sträng, kritiserande, dominerande och inte bryr sig om andras känslor, måste förvänta sig att själv få möta samma anda. Den som önskar bevara sin egen värdighet och självrespekt, måste vara försiktig så att han inte sårar andras självrespekt i onödan. Denna regel borde särskilt tillämpas mot de mest trögtänkta, yngsta och mest lågpresterande eleverna. Vad Gud tänker göra med dessa, till synes ointresserade ungdomar, vet ni inte. Han har tidigare tagit emot personer som inte varit mer lovande eller lockande, för att utföra ett stort uppdrag för Honom. Hans Ande som bearbetat hjärtat, har väckt varje förmåga till energisk verksamhet. Herren såg i (31) dessa råa, ohugna stenar ett dyrbart material, som skulle klara provningarna i storm, hetta och under press. Gud ser inte på samma sätt som människor. Han dömer inte efter utseendet, utan Han rannsakar hjärtat och dömer rättvist.

Läraren borde alltid uppföra sig som en kristen gentleman. Han borde alltid uppträda som en vän och rådgivare för sina elever. Om hela vårt folk - lärare, pastorar och lekmän, - ville utveckla kristen artighet, skulle de ha mycket lättare att nå folkets hjärtan. Många fler skulle

ledas till att undersöka och ta emot sanningen. När varje lärare glömmar sig själv, hyser ett djupt intresse för sina elevers lycka och framgång och erkänner att de är Guds egendom och att han måste avlägga räkenskap för hur han påverkar deras sinnen och karaktärer, då kommer vi att få en skola där änglar kommer att älska att stanna. Jesus kommer att se med gillande på lärarnas arbete och kommer att sända sin nåd in i elevernas hjärtan.

Vår skola i Battle Creek är en plats där de yngre medlemmarna av Herrens familj ska undervisas efter Guds plan för tillväxt och utveckling. De borde få inpräglat att de är skapade till sin Skapares avbild och att Kristus är den förebild de ska följa. Våra bröder tillåter sig att tänka i alltför snäva och låga banor. De har inte alltid den gudomliga planen i sikte utan fäster sina ögon på världsliga förebilder. Se upp, dit där Jesus sitter på Guds högra sida, och arbeta sedan för att era elever ska efterlikna den fullkomliga karaktären.

Om ni sänker standarden för att bli populära och få fler elever, och sen tar denna ökning som orsak till glädje, då är ni verkligen blinda. Om antalet var ett bevis på framgång, kan Satan påstå sig ha övertaget, för i denna värld utgör hans efterföljare en mycket stor majoritet. Det är den grad av (32) av moralisk styrka som genomsyrar skolan som är kriteriet på dess framgång. Det är dugligheten, förståndet och gudsfuktan hos det folk som utgör våra församlingar, inte deras antal, som borde vara orsak till glädje och tacksamhet.

Utan påverkan av den gudomliga nåden kommer utbildning inte att visa sig vara till någon verklig fördel. Eleven blir stolt, fäfång och trångsynt. Men den utbildning som fås under den Store Lärarens förädlade och förfinade inflytande kommer att öka människans moraliska värde inför Gud. Den kommer att ge henne förmåga att kuva stoltheten och sina lidelser och att vandra ödmjukt inför Gud, beroende av Honom för varje förmåga, varje tillfälle och varje privilegium.

Jag talar till dem som arbetar på vår skola: Ni kan inte enbart bekänna er vara kristna, utan måste också vara exempel på Kristi karaktär. Låt visdom ovanifrån genomtränga hela er undervisning. Låt det märkas, i en värld med moraliskt mörker och fördärv, att den ande som ni drivs av kommer ovanifrån och inte nedifrån. Så länge ni lutar helt på er egen styrka och visdom kommer era bästa ansträngningar inte att åstadkomma mycket. Om ni däremot drivs av kärlek till Gud och Han lag utgör er grundval, kommer ert verk att bli bestående. Medan hö, trä och halm förtärs, kommer ert verk att bestå provet. De unga som ni har satts att ha omsorg om, måste ni möta på nytt runt den stora vita tronen. Om ni låter ert obildade sätt eller ert okontrollerade temperament styra och ni därför inte påverkar dessa unga till deras eviga väl, måste ni på den dagen ta de tragiska konsekvenserna av ert arbete. Genom kunskap om den gudomliga lagen och lydnad mot dess föreskrifter kan människor bli Guds söner. Genom överträdelse av denna lag blir de Satans tjänare. De kan antingen å ena sidan nå hur högt som helst i moralisk överlägsenhet eller å andra sidan sjunka hur djupt som helst ner i synd och förnedring. De som arbetar på vår skola borde visa iver och allvar i förhållande till de värden

som står på spel - (33) deras elevers själar, Guds erkännande, evigt liv och de frälstas glädje.

Som medarbetare till Kristus, med så goda tillfällen att förmedla kunskap om Gud, borde våra lärare arbeta som om de inspirerats ovanifrån. De ungas hjärtan är inte förhärdade, deras idéer och synsätt är inte heller stereotypa, som hos äldre personer. De kan vinnas för Kristus, genom ert heliga uppträdande, er helgelse, er kristuslika vandring. Det skulle vara mycket bättre att fylla dem med mindre vetenskapliga studier och ge dem mer tid till religiösa förmåner. Här har man begått ett allvarligt misstag.

Guds avsikt med att etablera högskolan har förlorats ur sikte. Evangeliets tjänare har hittills visat sin brist på visdom ovanifrån genom att föra in ett världsligt element i skolan. De har förenat sig med Guds och sanningens fiender genom att förse de studerande med underhållning. Genom att så förföra de unga har de utfört Satans verk. Detta verk, med alla dess konsekvenser, måste de möta på nytt inför Guds domstol. De som gör så visar att de inte är att lita på. Efter att detta onda blivit gjort kan de erkänna sitt misstag, men kan de lika lätt radera det inflytande de utövat? Kommer "Bra gjort" att uttalas över dem som har svikit sitt ansvar? Dessa opålitliga män har inte byggt på den eviga Klippan. Deras grund kommer att visa sig vara lös sand. "Vet ni inte att vänskap med världen är fiendskap mot Gud? Den som vill vara världens vän blir Guds fiende."

Det går inte att sätta några gränser för vårt inflytande. En tanklös handling kan visa sig bli många själers undergång. Varje medarbetares handlingssätt på vår skola gör intryck på de ungas sinnen och dessa förs vidare och upprepas i andra. Det borde vara lärarens mål att förbereda varje ung människa under hans omsorg till att bli en välsignelse för världen. Denna målsättning borde aldrig förloras ur sikte. Det finns somliga som bekänner (34) sig arbeta för Kristus, men som trots detta då och då går över på Satans sida och utför hans uppdrag. Kan Frälsaren kalla dessa för goda och trogna tjänare? Är de väktare som ger basunen ett bestämt ljud?

Varje människa kommer vid domen att få lön efter de gärningar som de har gjort under sitt jordeliv, beroende på om de är onda eller goda. Vår Frälsare förmanar oss: "Håll er vakna och be, så att ni inte kommer i frestelse." Om vi möter svårigheter och övervinner dem i Kristi kraft, om vi möter fiender och jagar dem på flykten i Kristi kraft, om vi tar på oss ansvar och i Kristi kraft troget utför det så får vi en dyrbar erfarenhet. Vi lär oss, som vi inte kunde ha gjort på något annat sätt, att vår Frälsare är en hjälp som är närvarande i nödens stund.

Det är ett stort arbete som ska utföras på vår skola, ett arbete som kräver att varje lärare samarbetar. Det misshagar Gud om den ene gör den andre modlös. Men nästan alla verkar glömma att Satan är brödernas anklagare och att de förenar sig med fienden i detta verk. Medan bekännande kristna tvistar, lägger Satan ut sina snaror framför barnens och de ungas oerfarna fötter. De som har religiös erfarenhet borde försöka skydda de unga från hans knep. De borde aldrig glömma att de själva tidigare var

trollbundna av syndens nöjen. Vi behöver Guds barmhärtighet och tålmod varje stund, så opassande det är då att vi blir otåliga på grund av oerfarna ungas misstag. Vågar vi, medsyndare, förkasta dem så länge Gud har tålmod med dem?

Vi bör alltid se på de unga som köpta med Kristi blod. Som sådana kan de kräva vår kärlek, vårt tålmod och vår förståelse. Om vi vill följa Jesus kan vi inte begränsa vårt intresse och vår tillgivenhet till att gälla oss själva och våra egen familj. Vi kan inte ägna vår tid och uppmärksamhet åt jordiska ting och glömma deras eviga intressen som är omkring oss. Jag har blivit visad att det är vår egen (35) själviskhet som är orsaken till att det inte är etthundra unga män, där det nu är en som på allvar arbetar för medmänniskors frälsning. ”Så som jag har älskat er skall också ni älska varandra”, är Jesu befallning. Se på Hans självförnekelse. Se på vilket sätt Han älskade oss. Försök sedan att efterlikna Förebilden.

Det har varit många saker som har misshagat Gud hos de unga män och kvinnor som har fungerat som lärare på vår skola. Ni har varit så självupptagna och så andligt fattiga att ni inte har kunnat leda de unga till helighet och till himlen. Många har återvänt hem mer fast beslutna i sin obotfärdighet på grund av er brist på kärlek till Gud och Kristus. Eftersom ni vandrat utan Jesu anda, har ni uppmuntrat till religionslöshet, lättsinne och ovänlighet eftersom ni själva har närt detta onda. Ni inser inte resultatet av detta handlingssätt - själar går förlorade som kunde ha blivit frälsta.

Många hyser starka känslor emot broder _____. De anklagar honom för att vara ovänlig, hård och sträng. Men somliga av just dem som fördömer honom är inte mindre skyldiga själva. Den som är utan synd må kasta första stenen. Bror _____ har inte alltid handlat klokt, och han har varit svår att övertygna när han inte har handlat på bästa sätt. Han har inte varit så villig att ta emot råd och förändra sina undervisningsmetoder och sitt sätt att behandla sina elever på, som han borde ha varit. Men de som vill fördöma honom på grund av hans brister, kunde själva med rätta bli fördömda. Varje människa har sina särskilda karaktärsfel. Den ene kan vara fri från den svaghet som han ser hos sin bror, men samtidigt ha fel som är mycket värre i Guds ögon.

Att okänsligt kritisera varandra är fullständigt satanisk. Jag visades, att broder _____ förtjänar respekt för det goda han har gjort. Behandla honom med mildhet. Han har (36) utfört det arbete som tre män borde ha delat på. Låt dem som så ivrigt söker efter hans fel, berätta vad de har utträttat i jämförelse med honom. Han har slitit medan andra sökte vila och nöjen. Han är trött. Gud skulle vilja att han lade dessa extra bördor åt sidan en tid. Han har så många saker som splittrar hans tid och sin uppmärksamhet, att han inte kan göra rättvisa åt någon av dem.

Broder _____ borde inte låta sin stridslust väckas och försöka rättfärdiga sig själv. Han har gett upphov till missnöje. Herren har visat honom detta i vittnesbörd.

Eleverna borde inte uppmuntras att finna fel hos andra. Denna klagande anda kommer att bli starkare om den

uppmuntras och elever kommer att känna sig fria till att kritisera lärare som de inte gillar och en anda av otillfredsställelse och stridigheter kommer snabbt att breda ut sig. Detta måste fördömas tills det upphör. Kommer detta onda att korrigeras? Kommer lärarna att lägga bort sina längtan om ledande ställningar? Kommer de att arbeta i ödmjukhet, i kärlek och harmoni? Det får tiden utvisa.

Föräldrarnas uppfostran

Det har visats mig, att väldigt många av de föräldrar som bekänner sig tro på det allvarliga budskapet för vår tid, inte har uppfostrat sina barn för Gud. De har inte visat självbehärskning, utan har blivit irriterade på var och en som har försökt hålla dem tillbaka. De har inte genom att dagligen leva ut sin tro knutit sina barn till Herrens altare. Många av dessa unga har tillåtits att överträda det fjärde budet genom att söka sina egna nöjen på Guds heliga dag. De har inte känt några samvetskval för att driva omkring på gatorna på sabbaten för nöjes skull. Många går vart de vill och gör vad de har lust till, och deras (37) föräldrar är så rädda för att inte vara dem till lags, att de gör som Eli och låter bli att ställa några krav på dem.

Dessa unga förlorar till slut all respekt för sabbaten och uppskattar inte religiösa möten eller heliga och eviga ting. Om deras föräldrar gör milda invändningar försvarar de sig genom att tala om någon av församlingsmedlemmarnas fel. I stället för att tysta ned den första antydning i den riktningen tänker föräldrarna på samma sätt som sina barn, nämligen att om den och den var fullkomlig, skulle deras barn göra det rätta. I stället borde de lära dem, att andras synder inte är någon ursäkt för dem. Kristus är den enda sanna förebilden. Många människors fel ursäktar inte ett enda fel hos dem och minskar inte deras skuld det minsta. Gud har gett dem en norm, fullkomlig, ädel och upphöjd. Denna måste de leva upp till, oavsett hur andra uppför sig. Men många föräldrar verkar på grund av sin svaghet för sina barn tappa både förnuft och omdöme. Genom dessa bortskämda, självupptagna och ouppfostrade unga, arbetar Satan i sin tur effektivt på att fördärva föräldrarna. Jag hänvisades till Guds vrede som kom över de tvivlande och olydiga i det gamla Israel. Deras plikt att undervisa sina barn framställdes klart och tydligt för dem. Den är lika förpliktigande för troende föräldrar i vår tid. ”Lyssna, mitt folk, till min undervisning, vänd era öron till min muns ord. Jag vill öppna min mun till lärorikt tal, uppenbara hemligheter från gången tid. Vad vi har hört och känner till, vad våra fäder har berättat för oss, det vill vi inte dölja för deras barn. För ett kommande släkte vill vi förkunna HERRENS lov, hans makt och de under han har gjort.”

Barn är vad deras föräldrar gör dem till genom sin undervisning, sin uppfostran och sitt exempel. Därför är föräldrarnas pålitlighet så oerhört viktig när det gäller att uppfostra de unga till att tjäna Gud. Barnen bör tidigt få undervisning om religiösa plikters helighet. Det är en mycket viktig (38) del av deras uppfostran. Våra skyldigheter gentemot Gud bör utföras framför alla andra. Strikt lydnad för Guds lag, utifrån principer, bör läras ut

och genomdrivas. ”Han upprättade ett vittnesbörd i Jakob, sin undervisning gav han i Israel. Han fastställde den för våra fäder, och de skulle kungöra den för sina barn. Så skulle det bli känt för kommande släkte, för barn som en gång skulle födas, och de skulle berätta det för sina barn. De skulle då hoppas på Gud och inte glömma hans verk utan följa hans bud. De skulle inte bli som sina fäder, ett motsträvigt och upproriskt släkte, vars hjärta var opålitligt och vars ande var trolös mot Gud.”

Här ses det stora ansvar som vilar på föräldrar. Barn som växer upp till män eller kvinnor, med odisciplinerad vilja och okontrollerade lidelser, kommer senare i livet i allmänhet att följa en levnadsbana som Gud fördömer. Dessa människor längtar efter ytliga nöjen och umgänge med icke troende. De har fått lov att försumma religiösa plikter och att ge efter för det naturliga hjärtats böjelser och som en följd av detta kontrollerar Satan sinnet och principerna. I _____ har föräldrarna gett honom gott om utrymme att arbeta på detta sätt. De flesta som avfallit från Gud på denna plats, har gjort det på grund av att föräldrarna har försummat att uppfostra sina barn till ett samvetsgrant, religiöst liv. Dessa barns tillstånd är beklagligt. De bekänner sig vara kristna, men deras föräldrar har inte tagit på sig själva ansvaret för att lära dem hur man är kristen - att berätta om Guds nådegåvor, att prisa Honom, hur de ska visa ett exempel på Kristi liv i sina egna.

När dessa barn börjar i skolan och umgås med andra elever, skäms de som verkligen har försökt att bli kristna för att leva ut sin kristna tro inför dem, som har haft så mycket ljus. De skäms över att verka egendomliga (39) och att stå emot sina böjelser, och så kastar de av sig sin rustning när de behöver den som mest, när mörkrets krafter arbetar genom dessa otroende kamrater, för att leda dem bort från Kristus. De ger sig in på en väg som är full av faror, utan beskydd och utan stöd av religiösa principer, eftersom de tror att det kommer att bli svårt eller obehagligt att ta sin religion med sig in i klassrummet, till skolgården och i allt sitt umgänge. Därigenom blottar de sina själar för Satans pilar. Var finns dessa ungas beskyddare? Vem har tagit ett fast grepp om Guds tron med den ena handen, medan de omfamnar dessa unga med den andra armen för att dra dem till Kristus? Det är just här som dessa barn behöver lära känna religionens kraft och behöver hållas tillbaka med fast hand.

Många av dem, som så länge har förkastat gudomlig vägledning och beskydd rusar iväg på lättsinnighetens och de själviska nöjenas stig, ja, ännu värre, till tarvliga handlingar och sådant som vanhelgar kroppen. Till följd av detta blir deras tankar nedsmutsade och religionen blir motbjudande för dem. Somliga har gått så långt på denna nedåtgående bana och med så stor iver följt sodomiternas stig att de i dag nästan förbannar Gud, och tillrättavisningar och varningar är meningslösa. De kommer aldrig att bli frälsta och föräldrarna är skyldiga till deras undergång. De förnedrande nöjen som de har offrat så enormt mycket för - hälsa, frid i sinnet och evigt liv - blir slutligen bara till bitterhet.

Föräldrar, för Kristi skull, vansköt inte den allra viktigaste uppgiften ni har, att forma era barns karaktär för tid och

evighet. Ett misslyckande från er sida genom att försumma att ge en trofast uppfostran eller genom att ge efter för den okloka kärlek som gör er blinda för deras fel och hindrar er från att hålla dem tillbaka på rätt sätt, kommer att visa sig bli deras undergång. Ert agerande kan ge hela deras framtida liv en felaktig inriktning. Ni avgör för dem, vad (40) de ska vara och vad de ska göra för Kristus, för människor och för sina egna själar.

Behandla era barn ärligt och trofast. Arbeta modigt och tålmodigt. Var inte rädda för att bära något kors, spar ingen tid eller ansträngningar, ansvar eller lidanden. Era barns framtid kommer att visa karaktären av ert arbete. Er trohet mot Kristus kan bättre uttryckas i era barns harmoniska karaktär än på något annat sätt. De är Kristi egendom, köpta med Hans eget blod. Om deras inflytande är helt på Kristi sida, är de Hans medarbetare som hjälper andra att finna livets stig. Om ni försummar det uppdrag som Gud har gett er, kommer ert okloka sätt att uppfostra era barn att placera dem i den grupp som försingrar från Kristus och stärker mörkrets rike.

Jag säger vad jag vet. Jag vittnar om sådant som jag har sett, när jag säger att det bland våra unga, bland utbildade unga människor med föräldrar som är bekännande kristna, pågår en förseelse som är allvarlig i Guds ögon. Den är så vanlig att den utgör ett av de sista dagarnas tecken. Utvecklingen är så fördärlig att den bestämt måste avslöjas och fördömas. Det handlar om den synd som innebär att man betraktar deras tidiga löften om att överlämna sig till Gud på ett ytligt eller föraktfullt sätt. Den Helige Ande har berört dem så att de av religiöst intresse tagit ställning och beslutat att helt ställa sig under Prins Emmanuels blodstänkta baner. Men föräldrarna var själva så långt från Gud, så upptagna av världsliga affärer, så fyllda av tvivel och missnöje med sina egna religiösa erfarenheter att de var fullständigt olämpliga att ge dem instruktioner. Dessa unga behövde i sin brist på erfarenhet en klok, fast hand som pekade ut den rätta vägen och spärrade den orätta vägen genom råd och restriktioner.

Ett religiöst liv borde presenteras som en tydlig kontrast till ett världsligt och nöjeslystet liv. Den som vill vara Kristi lärjunge måste ta upp sitt kors och bära det efter Jesus. Vår Frälsare levde inte för att behaga sig själv och det får vi inte heller göra. Stora andliga framsteg kommer att kräva fullkomlig (41) överlåtelse åt Gud. Men denna vägledning har inte getts till de unga eftersom det skulle strida mot föräldrarnas liv. Därför har barnen lämnats att skaffa sig kunskap om det kristna livet bäst de kunde. När de frestades att söka världsliga människors sällskap och delta i världsliga nöjen, har de tillgivna föräldrarna som inte vill vägra dem några nöjen - om de överhuvudtaget har sagt eller gjort något åt saken - intagit en så diffus och obeslutsam standpunkt att barnen själva har dragit slutsatsen att den väg de ville följa var förenlig med ett kristet liv och en kristen karaktär.

När de en gång börjat på denna väg fortsätter de vanligen på den tills de världsliga inslagen tar överhand och de hånar sina tidigare övertygelser. De föraktar den enkelhet de uppvisade när deras hjärtan var känsliga och de hittar på ursäkter för att undvika församlingens och den korsfäste Återlösarens heliga krav. Denna grupp kan aldrig bli vad

den kunde ha blivit om inte samvetets övertygelse hade tystats och de heligaste, mest ömhjärtade känslorna hade avtrubbats. Om de senare i livet blir Kristi efterföljare, kommer de fortfarande att bära de ärr som uppstått i deras själar genom vanvördnad för heliga ting.

Föräldrarna inser inte detta. De förutser inte resultatet av sitt handlingssätt. De inser inte att deras barn har behov av den ömmaste omvårdnad, den mest omsorgsfulla uppfostran i det andliga livet. De betraktar dem inte som Kristi särskilda egendom, köpta med Hans blod och som Hans nåds segerbyten, kvalificerade redskap i Guds händer till att bygga upp Hans rike. Satan försöker alltid att vrida dessa unga ur Kristi händer och föräldrarna inser inte att den store fienden reser sitt djävulska baner tätt vid deras sida. De är så förblindade att de tror att det är Kristi baner.

Genom äregirighet eller lättja, skepsis eller självtillfredsställelse, lockar Satan de unga bort från helighetens smala stig, som har upprättats för Herrens återlösta att gå på. Oftast lämnar de inte (42) denna stig på en gång. De övervinns gradvis. När de tagit ett felaktigt steg, förlorar de Andens vittnesbörd om att de har godkänts av Gud. Därigenom faller de ned i modlöshet och brist på tillit. De ogillar gudstjänster eftersom deras samveten fördömer dem. De har fastnat i Satans snara och det finns bara ett sätt att undkomma. De måste gå samma väg tillbaka och i hjärtats ödmjukhet bekänna och lämna sin halvhjärtade bana. Låt dem förnya sin första erfarenhet, som de har ringaktat, ta vara på varje gudomlig strävan och låta de heliga känslor, som endast Guds Ande kan ingjuta, regera i deras hjärtan. Tro på Kristi kraft kommer att inge styrka att hålla ut och ljus att vägleda.

Denna praktiska undervisning i religiös erfarenhet, är vad kristna föräldrar borde vara beredda att ge sina barn. Gud kräver detta av er och ni försummar er plikt om ni inte utför detta arbete. Instruera era barn om Guds sätt att tillrättvisa och villkoren för ett framgångsrikt kristet liv. Lär dem att de inte både kan tjäna Gud och ha sina tankar upptagna av överdrivna omsorger om detta livet, men låt dem inte hysa tanken, att de inte behöver arbeta hårt utan kan spendera sin fritid i sysslolöshet. På denna punkt är Guds ord tydligt. Jesus, himlens Majestät, har gett de unga ett föredöme. Han arbetade i verkstaden i Nasaret för sitt dagliga bröd. Han var sina föräldrar underdånig och försökte inte bestämma över sin egen tid eller att följa sin egen vilja. Genom ett liv i behaglig njutning kan den unge aldrig riktigt nå verklig framgång som vuxen eller som kristen. Gud lovar oss inte bekvämlighet, ära eller rikedom i tjänsten för Honom, men Han försäkrar oss att vi ska få alla de välsignelser som vi behöver, mitt under förföljelse "och i den kommande tidsåldern evigt liv." Kristus kommer inte att godkänna något mindre än en fullständig överlåtelse till tjänst åt Honom. Det är den läxa, som var och en av oss måste lära sig.

(43) De som studerar Bibeln, rådgör med Gud och förlitar sig på Kristus, kommer alltid att kunna handla klokt, under alla förhållanden. Goda principer kommer till uttryck i det verkliga livet. Låt bara sanningen för vår tid bli väl mottagen och bli grunden för karaktären och den kommer att skapa en orubblig beslutsamhet som varken nöjenas frestelser, sedvänjornas nyckfullhet, föraktet från dem som

älskar världen eller hjärtats egna krav på att tillfredsställa sig själv har makt att påverka. Först måste samvetet bli upplyst och viljan underordna sig. Kärleken till sanning och rättfärdighet måste råda i själen. Då kommer en karaktär att framträda, som himlen kan erkänna.

Vi har tydliga exempel på den uppehållande kraften i fasta religiösa principer. Inte ens fruktan för döden kunde få den utmattade David att dricka av vattnet från Betlehem, som tappra män hade vågat livet för att skaffa. Den gapande lejongropen kunde inte hindra Daniel från att be varje dag och den brinnande ugnen kunde inte förmå Sadrak och hans vänner att falla ned för den avgudabild, som Nebukadnessar hade ställt upp. Unga män med fasta principer kommer hellre att avstå från nöjen, trotsa smärta och tappert möta även lejongropen och den brinnande ugnen, än att vara otrogna mot Gud. Lagg märke till Josefs karaktär. Den moraliska styrkan utsattes för en svår prövning men segern var fullständig. På varje punkt bestod den ädle unge mannen provet. Samma upphöjda, orubbliga princip visade sig vid varje prövning. Herren var med honom och Hans ord var lag.

En sådan fasthet och rena principer lyser klarast i kontrast till de ungas svaghet och oduglighet i vår tid. Med några få undantag vacklar de och ändrar sig så fort omständigheter och omgivningar förändras, på ett sätt i dag och något annat i morgon. Släpp fram lockelser från nöjen eller självisk tillfredsställelse och samvetet kommer att offras för att tillfredsställa nöjeslusten. Kan man lita på en sådan person? Aldrig! När det inte finns några frestelser (44) kan han kanske uppföra sig så väl att dina tvivel och misstankar verkar orättvisa, men om tillfälle ges kommer han att svika ditt förtroende. Han är fördärvad innerst inne. Just när ståndaktighet och principfasthet behövs som mest, kommer du att upptäcka att han ger efter. Om han inte blir en Judas beror det bara på att han saknat lämpligt tillfälle.

Föräldrar, ert främsta mål borde vara att följa pliktens kallelse och med själ och hjärta gå in för den uppgift som Gud gett er att utföra. Även om ni misslyckas med allt annat, var grundliga och effektiva när det gäller detta. Om uppfostran i hemmet gjort era barn rena och rättskaffens, om de bara fyller den minsta och lägsta platsen i Guds stora plan för världens välfärd, då kan era liv aldrig ses som ett misslyckande och behöver aldrig ångras.

Tanken att vi måste böja oss för egensinniga barns vilja är ett misstag. Elisa blev i början av sitt arbete retad och förlöjligad av ungdomarna i Betel. Han var en mycket mild man, men Guds Ande drev honom till att uttala en förbannelse över dessa bespottare. De hade hört talas om Elias himmelsfärd och gjorde denna allvarliga händelse till föremål för hån. Elisa visade att varken unga eller gamla skulle driva med honom i hans heliga kallelse. När de sade, att det vore bäst om han togs upp på samma sätt som Elia, förbannade han dem i Herrens namn. Den fruktansvärda dom som drabbade dem var från Gud. Efter detta hade Elisa inte några fler problem i sitt uppdrag. I femtio år gick han in och ut genom Betels port, reste från stad till stad och passerade genom hopar av de värsta och råaste av sysslolösa, fördärvade ungdomar, utan att någon någonsin gjorde narr av honom eller nedvärderade hans kvalifikationer som den Allrahögstes profet. Detta enda

tillfälle av fruktansvärd stränghet i början av hans bana var tillräckligt för att ge respekt för resten av hans liv. Hade han låtit detta förlöjligande gå obemärkt förbi, kunde han ha gjorts till åtlöje, hånats och till och med slagits ihjäl av den larmande (45) hopen och hans uppdrag att undervisa och rädda nationen ur dess stora fara, hade omintetgjorts.

Även vänlighet måste ha sina gränser. Auktoritet måste upprätthållas genom fast skärpa. Annars kommer många att bemöta den med förlöjligande och förakt. Det man kallar mildhet, det lirkande och den eftergivenhet som föräldrar och vårdnadshavare visar mot de unga är det värsta som kan drabba dem. Fasthet, beslutsamhet och tydliga krav är nödvändiga i varje familj. Föräldrar, ta på er ert försummade ansvar. Uppfostra era barn enligt Guds plan, visa ”hans härliga gärningar, han som har kallat er från mörkret till sitt underbara ljus.” (1 Petri 2:9)

Viktigt vittnesbörd

Healdsburg, Kalifornien, den 28 mars 1882.

Käre broder ____: Ditt brev kom i rätt tid. Samtidigt som jag blev glad över att höra ifrån dig, blev jag ledsen av att läsa dess innehåll. Jag hade fått liknande brev från syster ____ och från broder _____. Men jag har inte haft kontakt med broder ____ eller med någon annan som hjälper honom. Av dina egna brev får jag veta på vilket sätt du har behandlat broder ____.

Jag är inte förvånad över att ett sådant tillstånd råder i Battle Creek, men jag plågas av att se att du, min högt aktade broder är inblandad i detta på fel sida, tillsammans med dem som jag vet att Gud inte leder. Några av dessa personer är ärliga, men de är bedragna. De har fått sina intryck från en annan källa än från Guds Ande.

Jag har varit noga med att inte uttrycka min åsikt till enskilda personer i viktiga frågor eftersom man ofta drar orätta fördelar av vad jag säger, även i de mest förtroliga samtal. (46) Människor tar olika kommentarer som jag gjort på olika punkter och sen förvanskar och förvränger de dem och får mina ord att uttrycka idéer och åsikter som är helt avvikande från dem jag har. Men detta får de stå till svars för inför Guds domstol.

Angående dina nuvarande problem beslutade jag mig för att vara tyst. Jag tänkte att det skulle vara bäst att låta saker och ting utvecklas så att de som varit så snabba att kritisera min make kunde se att de hade en klagande anda i sina egna hjärtan och att den fortfarande var verksam, trots att den man som de klagat på nu vilade tyst i sin grav.

Jag visste, att en kris måste komma. Gud har gett detta folk tydliga och klara vittnesbörd för att förhindra detta tillstånd. Om de hade lytt den Helige Andes röst när Han varnade, gav råd och bönföll dem, skulle de nu kunnat njuta av enhet och frid. Men dessa vittnesbörd har inte följts av dem som sa sig tro på dem, och följderna har blivit

ett omfattande avfall från Gud, och Hans välsignelser har hållits tillbaka.

Gud använder olika medel till människors frälsning. Han talar till dem genom sitt ord och sina pastorer och Han sänder budskap med varningar, tillrättavisningar och vägledning genom sin Helige Ande. Dessa medel är utformade för att upplysa folk och visa dem deras plikt, deras synder och de välsignelser som de kan få. De är menade att väcka en känsla av andlig nöd, så att de kan gå till Kristus och finna den nåd de behöver hos Honom. Men många väljer att gå sin egen väg i stället för Guds väg. De är inte försonade med Gud och kan inte heller vara det förrän jaget är korsfäst och Kristus genom tron bor i deras hjärta.

Genom sina egna handlingar stöter varje människa antingen Kristus ifrån sig genom att vägra att låta sig påverkas av Hans Ande och följa Hans exempel, eller så går hon in i en personlig relation med Kristus genom självförnekelse, tro och lydnad. Vi måste, var och en för sin egen del, ta ställning för Kristus, eftersom Han först har valt oss. Denna gemenskap med Kristus (47) ska formas av dem som av naturen är fientligt inställda mot Honom. Det är en fullkomlig beroendeställning som ett stolt hjärta ska inta. Detta är en svår uppgift och många bekännande kristna vet inget om detta. De tar formellt emot Kristus, men inte som den ende härskaren i deras hjärtan.

Somliga känner sitt behov av försoningen, och när de blivit medvetna om detta och längtar efter att få ett förvandlat hjärta, börjar en kamp. Att ge upp sin egen vilja och kanske det som de valt att älska eller sträva efter, kräver en ansträngning som många tvekar och känner sig osäkra inför och därför drar sig tillbaka ifrån. Detta är ändå en kamp, som måste utkämpas av var och en som verkligen är omvänd. Vi ska kämpa mot inte och yttre frestelser. Vi ska segra över vårt eget jag, korsfästa våra känslor och lidelser. Därefter börjar själens förening med Kristus. Liksom den torra och till synes livlösa grenen ympas in i det levande trädet, så kan vi bli levande grenar på den sanna Vinstocken. Och den frukt som Kristus bar kommer nu att bäras av alla Hans efterföljare. När denna förening har formats kan den upprätthållas bara genom en ständig, uppriktig och krävande ansträngning. Kristus använder sin makt till att bevara och vaka över denna heliga förening och den beroende, hjälplösa syndaren måste göra sin del med outtröttlig energi, annars kommer Satan med sin grymma, listiga makt att skilja honom från Kristus.

Varje kristen måste ständigt vara på sin vakt och bevaka varje inkörsport till själen, där Satan kan ta sig in. Han måste be om gudomlig hjälp och samtidigt beslutsamt motstå varje tendens till synd. Genom mod, tro och uthålligt arbete kan han segra. Men han måste minnas att för att han ska kunna segra måste Kristus bli kvar i honom och han i Kristus.

När en grupp troende människor förenas med Kristus, kommer de som ett naturligt resultat att ledas till förening med varandra, ett band som är det starkaste på jorden. Vi är ett i Kristus, liksom Kristus är ett med Fadern. Kristna

är grenar, bara grenar, i den levande Vinstocken. Den ena grenen kan inte låna sin näring från en annan. Vårt liv måste komma från (48) föräldrastammen. Det är endast genom personlig förbindelse med Kristus, genom att umgås med Honom varje dag och timme, som vi kan bära den Helige Andes frukter.

Det har kommit in en anda i Battle Creeks församling, som inte har del i Kristus. Det är inte en iver för sanningen, inte en kärlek till Guds vilja, sådan som den har uppenbarats i Hans ord. Det är en självrättfärdig anda. Den får er att sätta ert eget jag över Jesus och att betrakta era egna åsikter och idéer som mer betydelsefulla än enhet med Jesus och med varandra. Ni har en sorglig brist på broderlig kärlek. Ni är en församling som har avfallit. Att känna till sanningen och att göra anspråk på att tillhöra Kristus, men ändå inte bära frukt och inte leva ut sin tro - detta gör hjärtat förhärdat i olydnad och självtillit. Vår tillväxt i nåden, vår glädje, vår användbarhet, allt är beroende av vår enhet med Kristus och i hur hög grad vi litar på Honom. Här är källan till vår kraft i världen.

Många av er söker ära hos varandra. Men vad betyder ära eller erkännande från människor för den som betraktar sig själv som ett Guds barn, en medarvinge till Kristus? Vad betyder denna världs nöjen för den, som dagligen delar Kristi kärlek, som övergår allt förstånd? Vad betyder förakt och motstånd från människor för den som Gud tar emot genom Jesus Kristus? Själviskhet kan inte bo i det hjärta som lever i tro på Kristus, lika litet som ljus och mörker kan finnas tillsammans. Andlig kyla, lättja, stolthet och feighet drar sig alla tillbaka i trons närvaro. Kan de, som är nära förenade med Kristus, som grenar på vinstocken, tala om och till alla andra men inte till Jesus?

Är ni i Kristus? Inte om ni inte inser att ni själva är felande, hjälplösa och fördömda syndare. Inte om ni upphöjer och förhärligar er själva. Om det finns något gott i er så beror det helt och hållet på en medlidsam Frälsares barmhärtighet. Era anor, ert anseende, era rikedomar, era förmågor, era dygder, er fromhet, er människokärlek och allt annat i er (49) eller som har med er att göra, kommer inte att skapa något förenande band mellan er själ och Kristus. Er anknytning till församlingen och hur era trossyskon betraktar er kommer inte att vara till någon nytta, om ni inte litar på Kristus. Det är inte tillräckligt att tro något om Honom. Ni måste tro på Honom. Ni måste lita helt och fullt på Hans frälsande nåd.

Många av er i Battle Creek lever utan bön, utan tankar på Kristus och utan att upphöja Honom för dem som är omkring er. Ni säger inte något som upphöjer Kristus. Ni gör inte något som ärar Honom. Många av er är lika främmande för Kristus som om ni aldrig hade hört Hans namn. Ni har inte Kristi frid eftersom ni inte har någon verklig grund för frid. Ni har ingen gemenskap med Gud eftersom ni inte har förenat er med Kristus. Vår Frälsare sa: "Ingen kommer till Fadern utom genom mig." Ni är inte till någon nytta i Kristi verk. Om ni inte förblir i mig, säger Jesus, kan ni ingenting göra - inte något i Guds ögon, inget som Kristus kommer att godkänna från er. Utan Kristus kan ni inte ha något annat än ett falskt hopp, för Han säger själv: "Om någon inte förblir i mig, kastas han

ut som en gren och torkar bort, och man samlar ihop sådana grenar och kastar dem i elden, och de bränns upp."

Framsteg i den kristna erfarenheten visar sig genom en djupare ödmjukhet, till följd av större kunskap. Var och en som är förenad med Kristus kommer att överge all synd. Jag säger er, i fruktan för Gud, att jag har blivit visad att många av er kommer att gå miste om det eviga livet eftersom ni bygger ert hopp om himlen på falska grunder. Gud lämnar er åt er själva "för att ödmjuka dig och pröva dig och så lära känna vad som är i ditt hjärta." Ni har försummat skrifterna. Ni föraktar och förkastar vittnesbörden eftersom de tillrättavisar era mest omhuldade synder och stör er självgodhet. När Kristus omhuldas i hjärtat, kommer likheten med Honom att visa sig i livet. Ödmjukhet kommer att råda där stolthet förut härskade. Underkastelse, mildhet och tålmod kommer att (50) mjuka upp de kärva dragen hos en naturligt motsträvig, impulsiv karaktär. Kärlek till Jesus kommer att visa sig i kärlek till Hans folk. Den är inte ryckvis eller krampaktig, utan lugn, djup och stark. Den kristnes liv kommer att avklädas all inbilskhet och befrias från all tillgjordhet, egna påfund och falskhet. Det är uppriktigt, sant och ädelt. Kristus talar i varje ord. Han syns i varje handling. Livet stålar av en inneboende Frälsares ljus. I samtal med Gud och i lycklig begrundan av himmelska ting, bereder sig själen för himlen och arbetar för att samla andra själar till Kristi fälla. Vår Frälsare kan och vill göra mer för oss, än vi kan be om eller ens föreställa oss.

Församlingen i Battle Creek behöver en uppriktig ande, som gör jaget ödmjukt. Jag har blivit visad, att många när en ohelig längtan efter att vara främst. Många älskar att bli smickrade och ser sig avundsjukt omkring efter tecken som tyder på att de är nonchalerade eller ringaktade. Där finns en hård, oförlåtande anda. Där finns avund, strid och konkurrens.

Inget är mer nödvändigt i gemenskapen med Gud än den djupaste ödmjukhet. "Jag bor" säger den höge och upphöjde, "hos den som är förkrossad och har en ödmjuk ande." Medan ni så ivrigt strävar efter att vara främst, kom ihåg på att ni kommer att vara de sista inför Gud, om ni misslyckas med att vårda en ödmjuk och anspråkslös ande. Hjärtats stolthet kommer att få många att misslyckas där de kunde haft framgång. "Ödmjukhet föregår ära" och "bättre tålmodig än högmodig" "När Efraim talade darrande, upphöjde han sig själv i Israel. Men när han ådrog sig skuld genom Baal dog han". (Hosea 13:1, översättning av KJV) "Ty många är kallade, men få är utvalda." Många hör nådens inbjudan, testas och prövas, men få beseglas med den levande Gudens sigill. Det är få som vill ödmjuka sig själva som ett litet barn, så att de kan komma in i himmelriket.

Få tar emot Kristi nåd med ödmjukhet, med en djup och varaktig känsla av sin ovärdighet. De (51) kan inte bära Guds krafts manifestationer, eftersom det skulle uppmuntra självgodhet, stolthet och avund hos dem. Det är därför Herren kan göra så litet för oss nu. Gud vill att ni enskilt söker kärlekens och ödmjukhetens fulländning i era egna hjärtan. Bekymra er i första hand om er själva, odla dessa utmärkande karaktärsdrag, som kommer att göra er passande att vara i de renas och heligas sällskap.

Ni behöver alla Guds förvandlande kraft. Ni måste själva söka Honom. Försumma inte längre detta arbete, för era egna själs skull. Alla era problem beror på att ni skiljt er från Gud. Er splittring och oenighet är frukten av en okristen karaktär.

Jag hade tänkt förbli tyst och låta er fortsätta tills ni kunde se och avsky er syndiga livsstil, men avfall från Gud skapar hårda hjärtan och själslig blindhet, och det verkliga tillståndet uppfattas mindre och mindre tills Guds nåd slutligen dras tillbaka, som från den judiska nationen.

Jag önskar att min ståndpunkt blir tydligt förstådd. Jag samtycker inte med den behandling broder ___ har fått. Fienden har uppmuntrat hatiska känslor i mångas hjärtan. De fel han har begått har berättats från den ene till den andre och de har hela tiden vuxit till något värre när flitiga, skvallrande tungor la bränsle på bålet. Föräldrar som aldrig har känt den omsorg de borde för sina barns själar och som aldrig har satt ordentliga gränser för dem och undervisat dem, är de som visar det bittraste motståndet när deras barn hålls tillbaka, tillrättavisas och korrigeras i skolan. Somliga av dessa barn är en skam för församlingen och en skam för adventisternas namn.

Föräldrarna föraktade själva tillrättavisningar och föraktade de tillrättavisningar som deras barn fick och försökte inte dölja detta för dem. Föräldrarnas synd började med deras felaktiga sätt att styra hemma. Somliga av dessa barns själar (52) kommer att gå förlorade eftersom de inte fick undervisning från Guds ord och inte blev kristna hemma. I stället för att sympatisera med sina barn när dessa befann sig på fel väg, borde föräldrarna ha tillrättavisat dem och gett den trofaste läraren sitt stöd. Dessa föräldrar var inte själva förenade med Kristus och det är orsaken till att de försummat sin plikt på ett fruktansvärt sätt. Vad de har sått kommer de också att skörda. De kan vara säkra på att få inbärja en skörd.

I skolan har broder ___ inte bara varit tyngd av barnens felaktiga uppförande utan också av föräldrarnas okloka hantering som skapade och uppmuntrade hat mot begränsningar. Överansträngning, ständiga omsorger, utan hjälp hemifrån utan snarare ständig irritation, gjorde att han ibland förlorade självbehärskningen och handlade oklokt. Somliga har dragit fördel av detta och man har fått små fel att framstå som allvarliga synder.

Den grupp bekännande sabbatshållare som försöker förena Kristus och Beliar, som griper tag om sanningen med ena handen och världen med den andra, har omgett sina barn och förmörkat församlingen med en atmosfär som är helt främmande för religion och Kristi Ande. De vågade inte öppet motsätta sig sanningens krav. De vågade inte inta en djärv ståndpunkt och säga att de inte trodde på vittnesbörden, men medan de påstått sig tro på båda har de inte lytt någondera. Genom sitt sätt att handla har de förnekat båda. De vill att Herren ska uppfylla sina löften till dem men de vägrar att rätta sig efter de villkor som dessa löften är grundade på. De vill inte lämna varje konkurrent till Kristus. När Ordet förkunnas, undertrycks det världsliga delvis, men det sker ingen genomgripande förändring av känslorna. Världsliga önskingar, köttets begär, ögonens begär och högmod över livets goda segrar

till sist. Alla i denna grupp är bekännande kristna. Deras namn står i församlingens matrikel. En tid lever de ett liv som förefaller att vara religiöst men därefter överlämnar de alltför ofta till sist sina hjärtan till världens dominerande inflytande.

(53) Oavsett vilka fel broder ___ har, är ert beteende oberättigat och okristet. Ni har gått flera år tillbaka i hans förflutna och har letat fram allt som var ogynnsamt, varje skugga av något ont och har gjort honom till en brottsling för ett enda ords skull. Ni har använt alla krafter ni kunnat för att fortsätta på er bana som anklagare. Tänk på, att Gud kommer att behandla var och en av er på samma sätt. ”Ty med den dom ni dömer med, skall ni bli dömda, och med det mått ni mäter med, skall det mätas upp åt er.” De som har deltagit i detta skamliga agerande kommer att möta sina gärningar på nytt. Vilket inflytande tror ni att ert beteende kommer att ha på eleverna, som alltid har varit otåliga över begränsningar. Hur kommer dessa saker att påverka deras karaktär och deras livshistoria?

Vad säger vittnesbörden om de här sakerna? Ett enda felaktigt karaktärsdrag, en enda syndig önskan som omhuldats, kommer till sist att neutralisera evangeliets hela kraft. Förekomsten av en syndig önskan visar själens självbedrägeri. Varje gång man ger efter för denna önskan, stärks själens ovilja mot Gud. Det smärtsamma i att göra sin plikt och syndens lockelser är de band, med vilka Satan binder människorna i sina snaror. De, som hellre dör än utför en orätt handling, är de enda, som kommer att bli bedömda som trofasta.

Ett barn kan få en sund religiös undervisning, men om föräldrar, lärare eller förmyndare låter dess karaktär påverkas av en felaktig vana, kommer denna vana att bli en dominerande kraft och barnet går förlorat, om vanan inte övervinns.

Vittnesbördet, framburet till er av Guds Ande, är: Förhandla inte med fienden. Utrota törnena, annars kommer de att utrota er. Bryt upp hjärtats obrukade jord. Låt arbetet göras djupt och grundligt. Låt sanningens plogblad riva upp ogräset och törnbuskarna.

Kristus sade till de arga, anklagande fariséerna: ”Den som är utan synd må kasta första stenen på henne.” Var de (54) syndfria, de som var så snabba att anklaga och fördöma broder ___? Om deras karaktärer och liv blev lika noggrant och offentligt granskade, som de har granskat broder ___, skulle somliga av dem visa sig vara långt värre än vad de har försökt göra honom till.

Jag törs inte längre vara tyst. Jag talar till er och till församlingen i Battle Creek. Ni har begått ett stort misstag. Ni har behandlat en person orättvist, som ni och era barn står i tacksamhetsskuld till, vilket ni inte inser. Ni är ansvariga för det inflytande ni har haft på skolan. Det har blivit lugnt eftersom eleverna fått som de ville. I en annan krissituation kommer de att vara lika beslutsamma och envisa som de har varit vid det här tillfället. De kommer på nytt att kunna uppnå sitt syfte, om de finner en lika god talesman som de har funnit i broder ___. Gud har talat till lärare, elever och församlingsmedlemmar, men ni har inte

brytt er om Hans ord. Ni ansåg, att det var bäst att gå er egen väg, oavsett konsekvenserna.

Gud har gett oss, som ett folk, varningar, tillrättavisningar och råd både till höger och vänster, för att föra oss bort från världsliga seder och världsligt handlingsätt. Han begär av oss att vi ska skilja oss från världen i tro och i karaktär, för att leva upp till en standard, som ligger långt över de världsligas. Broder ___ kom till er, ovetande om hur Herren hade behandlat oss. Som ny i tron, behövde han lära sig nästan allt. Ändå har ni utan att tveka ställt er bakom hans bedömning. Ni har sanktionerat en ande och ett handlingsätt hos honom som inte har något med Kristus att göra.

Ni har uppmuntrat en kritisk anda hos eleverna, som Guds Ande har försökt att hålla tillbaka. Ni har lett dem till att förråda förtroenden. Det är inte så få ungdomar bland oss, som står i tacksamhetsskuld till broder (55) ___s kunskap och principer för sina mest värdefulla karaktärsdrag. Många har hans undervisning att tacka för en stor del av sin egen användbarhet, inte bara i sabbatsskolan, utan i olika andra grenar av vårt arbete. Ändå uppmuntrade ert inflytande otacksamhet och har fått många elever att förakta de saker som de borde värdesätta.

De, som inte har de särskilda prövningar som någon annan person är utsatt för, kan smickra sig själva med att de är bättre än han. Men sätt dem i prövningens smältugn, kan hända är de inte på långt när så uthålliga, som den som de fördömer och missbedömer. Så litet vi kan veta om en annan människas själsångest. Hur få är det inte som förstår andras situation? Därför är det så svårt att ge goda råd. Det som förefaller oss vara lämpligt kan i själva verket vara raka motsatsen.

Broder ___ har allvarligt sökt efter kunskap. Han har försökt att inpränta i eleverna, att de är ansvariga för hur de använder sin tid, sin begåvning och sina möjligheter. Det är omöjligt för en människa att ha så mycket att ta hand om och att bära ett så tungt ansvar, utan att bli jäktad, trött och nervös. De som vägrar att ta på sig bördor som kommer att anstränga deras krafter till det yttersta, vet inget om den press som vilar på dem som måste bära dessa bördor.

Det finns somliga på skolan, som bara har sett på det som varit olyckligt och obehagligt i deras bekantskap med broder ___. Dessa personer har inte den ädla kristlig anda som inte tillräknar det onda. De har gjort mesta möjliga av varje obetänksamt ord eller handling och har dragit upp detta när avund, fördomar och svartsjuka var verksamma i okristna hjärtan.

En författare har sagt, att ”avundens minne är inget annat än en rad krokare att hänga upp sin missunnksamhet på”. Det finns många i världen, som ser det som ett bevis på överlägsenhet att berätta om de saker och de personer, som de inte ”står ut med” i stället för att tala om de saker och personer som de tycker om. Så gjorde inte den store aposteln. Han förmanar sina bröder: ”För övrigt, (56) bröder, allt som är sant och värdigt, rätt och rent, allt som är värt att älska och uppskatta, ja, allt som kallas dygd och förtjänar beröm, tänk på allt sådant.”

Avund är inte bara en felaktig inställning utan ett sjukligt sinnestillstånd, som stör alla sinnesfunktioner. Det började hos Satan. Han ville vara den främste i himlen och eftersom han inte kunde få all den makt och ära som han sökte, gjorde han uppror mot Guds regering. Han var avundsjuk på våra första föräldrar och frestade dem till synd och fördärvade dem och hela människosläktet.

Den avundsjuke blundar för andra människors goda egenskaper och ädla handlingar. Han är alltid beredd att tala nedsättande och missvisande om det som är utomordentligt. Människorna erkänner och lämnar ofta andra fel, men det finns litet hopp om den avundsjuke. Eftersom att vara avundsjuk på en människa innebär att man erkänner att hon är överlägsen, tillåter inte stoltheten något medgivande. Försöker man att överbevisa den avundsjuke om hans synd, blir han ännu mer förbittrad på den som är föremål för hans känslor och alltför ofta förblir han obotlig.

Den avundsjuke sprider gift, var han än går, skiljer vänner från varandra och underblåser hat och uppror mot Gud och människor. Han försöker att bli ansedd som bäst och störst, inte genom att göra hjältemodiga, självförnekande ansträngningar för att själv nå fram till det höga målet, utan genom att förbli där han är och förringa värdet av andras strävanden.

Avund har närts i hjärtat hos somliga i församlingen, såväl som på skolan. Gud är missnöjd med ert beteende. Jag ber er, för Kristi skull, att aldrig behandla någon annan människa så som ni har behandlat broder ___. En ädel natur gläder sig inte över att förorsaka andra smärta och finner inget nöje i att upptäcka deras fel. En Kristi lärjunge vänder sig med vämjelse bort från skvaller. Några som har varit aktiva vid detta tillfälle, upprepar den behandling som getts en av vår Herres plågade tjänare (57), en som hade offrat hälsa och kraft för att tjäna dem. Herren försvarade den förtrycktes sak och vände sitt ansiktes ljus mot sin lidande tjänare. Jag såg då, att Gud kommer att pröva dessa personer igen, som Han nu har gjort, för att uppenbara vad som fanns i deras hjärtan.

När David hade syndat gav Gud honom ett val, att få sitt straff från Gud eller att komma i människors hand. Den ångerfulle kungen valde att falla i Guds händer. ”Den ondes omsorg är grymhet”. En felande, syndig människa, som endast kan hållas på den rätta stigen genom Guds kraft, är ändå hårdhärtad och oförlåtande mot sin felande bror. Mina bröder i Battle Creek, vilken räkenskap ska ni avlägga inför Guds domstol? Stort ljus har kommit till er, genom tillrättavisningar, varningar och böner. Men ni har försmått de himlasända strålarna!

Den tunga, som finner behag i att tillfoga skada, den sladdrande tungan, som säger: ”Berätta, och jag ska berätta det!” förklaras av aposteln Jakob ha satts i brand av helvetets eld. Den sprider bränder åt alla håll. Vad bryr sig den som sprider skvaller om att han baktalar den oskyldige? Han vill inte upphöra med sin onda gärning, trots att han släcker hoppet och modet hos dem, som redan sviktar under sina bördor. Han tänker bara på att frossa i sin längtan efter skandaler. Även bekännande kristna stänger sina ögon för allt, som är rent, ärligt, ädelt och

älskligt och samlar på allt möjligt som är förkastligt och obehagligt och kungör det för världen.

Ni har själva låtit slagit upp dörrarna så att Satan kan komma in. Ni har gett honom en hedersplats i er utredning eller era inkvisitions sammanträden. Men ni har inte visat någon respekt för de utmärkta karaktärsegenskaper, som har byggts upp under årtal av trofasthet. Avundsjuka, hämndgiriga tungor har färgat handlingar och motiv, så att de passar deras egna idéer. De har gjort svart till vitt och vitt till svart. När någon protesterat mot deras uttalanden, har somliga sagt: "Det är sant." Att ni medger att det ni sagt är sant, rättfärdigar det er handlande?(58) Nej, nej. Om Gud skulle ta alla anklagelser som med rätta kan riktas mot er, och fläta dem till en piska, för att straffa er, skulle era sår vara fler och djupare, än dem ni har försakat broder _____. Även fakta kan framställas så att de ger ett felaktigt intryck. Ni har ingen rätt att samla alla berättelser emot honom och använda dem till att förstöra hans rykte och skada hans duglighet. Om Herren skulle visa samma anda mot er, som ni har gjort mot er broder, skulle ni bli förgjorda utan nåd. Har ni inga samvetskval? Jag är rädd att ni inte har det. Tiden är inne för denna sataniska förtrollning att mista sin kraft. Om broder _____ vore allt som ni säger att han är, och som jag vet att han inte är, skulle ert beteende fortfarande vara oförsvarbart.

När vi lyssnar till förebråelser mot vår bror, deltar vi i denna förebråelse. På frågan: "Herre, vem får vistas i ditt tält, vem får bo på ditt heliga berg?" svarade psalmisten: "Den som lever fullkomligt och handlar rättfärdigt, den som talar sanning av hjärtat, den som inte baktalar med sin tunga, inte handlar illa mot sin nästa och inte vanäras sin granne."

Hur mycket skvaller skulle inte förebyggas, om var och en ville komma ihåg, att den som berättar för honom om andras fel, vid ett lämpligt tillfälle kommer att tala lika frispråkigt om hans fel till andra. Vi borde försöka tänka väl om alla människor, särskilt om våra bröder, tills vi tvingas att tänka annorlunda. Vi borde inte vara snara att tro på onda rykten. Dessa är ofta resultat av avund eller missförstånd eller kan ha uppstått genom överdrift eller delvis undanhållande av fakta. Avund och misstänksamhet som en gång har fått lov att ta plats, kommer de att sprida sig långväga som tistelfrön. Om en broder kommer på avvägar, då är det rätt tillfälle för dig att visa ditt verkliga intresse för honom. Gå vänligt till honom, be med honom och för honom, samtidigt som du tänker på det oändliga pris, som Kristus har betalt för hans (59) återlösning. På detta sätt kan du kanske frälsa en själ från döden och dölja en stor mängd synder.

En blick, ett ord eller till och med ett tonfall i rösten kan vara fyllt med osanning och som en pilspets med hullingar tränga in i någons hjärta och orsaka ett oläkbart sår. På det sättet kan tvivel eller vanära drabba någon som Gud ville använda för att utföra ett gott arbete. Hans inflytande skadas och den nytta som han hade kunnat göra omöjliggörs. Bland vissa djurarter ser man, att om ett djur blir sårat och faller, angrips det ögonblickligen av sina kamrater och slits i stycken. Samma grymma anda närs av män och kvinnor, som bär namnet kristen. De visar en fariséisk iver att stena andra, som är mindre skyldiga än de

själva. Det finns somliga, som pekar på andras fel och brister för att avleda uppmärksamheten från sina egna eller för att vinna anseende för att vara nitiska för Gud och församlingen.

För några få veckor sedan fördes jag i en dröm till ett av era utredningsmöten. Jag hörde elevens vittnesmål mot broder _____. Just dessa elever hade haft stor nytta av hans grundliga, trogna undervisning. Förut kunde de inte ösa nog mycket beröm över honom. Då var det populärt att uppskatta honom. Men nu gick strömmen åt andra hållet. Dessa personer har uppenbarat sin sanna karaktär. Jag såg en ängel med en tung bok öppen, i vilken han skrev ned alla de vittnesmål som gavs. Mitt emot varje vittnesmål noterades synder, brister och villfarelser hos den som vittnade. Sedan noterades den stora nytta som dessa olika individer hade haft av broder _____s arbete.

Vi, som ett folk, skördar frukten av broder _____s hårda arbete. Det finns inte en enda person bland oss som har ägnat mer tid och eftertanke åt sitt arbete, än broder _____ har gjort. Han har känt att han inte hade någon som kunde stötta honom och har varit tacksam för varje uppmuntran.

En av de viktiga målsättningarna med skolans grundande var att våra ungdomar skulle skiljas från världens (60) anda och inflytande, från dess seder, dess dårskap och dess avgudadyrkan. Skolan skulle bygga en mur mot den nuvarande tidsålderns omoral, som gör världen lika fördärvad som på Noas dagar. De unga är förhäxade, med ett maniskt intresse för att uppvakta varandra och för äktenskap. Kärlekskrank sentimentalitet härskar. Det behövs stor vaksamhet och taktkänsla för att skydda de unga från detta skadliga inflytande. Många föräldrar är blinda för sina barns böjelser. Somliga föräldrar har med stor tillfredsställelse sagt till mig, att deras söner eller döttrar inte var intresserade av det motsatta könets uppmärksamhet, samtidigt som dessa barn i själva verket gav eller tog emot sådan uppmärksamhet i smyg. Föräldrarna var så upptagna av världslighet och skvaller att de inte visste något om detta.

Huvudsyftet med vår skola var att ge unga män en möjlighet att studera till pastorer och att förbereda unga människor av båda könen att bli arbetare i Guds verks olika grenar. Dessa elever behövde kunskaper i de allmänna undervisningsämnen och framför allt en kunskap om Guds ord. Här har vår skola varit bristfällig. Det har inte funnits någon person som varit helt överlåten åt Gud, som ägnat sig åt denna gren av verksamheten. Unga män, som Guds Ande har kallat att ägna sig åt pastorsyrket har kommit till skolan med denna avsikt men har blivit besvikna. Tillräckliga förberedelser har inte gjorts för denna grupp och somliga lärare som kände till detta, har rått de unga att välja andra studier och skaffa sig kompetens för andra sysselsättningar. Om dessa unga inte var fasta i sina avsikter, förmåddes de att ge upp hela tanken på att studera till pastorer.

Sådant är resultatet av ohelgade lärares inflytande, som endast arbetar för lörens skull, som inte är fyllda av Guds Ande och som saknar förbindelse med Kristus. Ingen har varit mer aktiv i detta verk än broder _____. Bibeln borde vara ett av huvudämnena som studeras.

(61) Denna bok, som berättar hur vi ska använda vårt nuvarande liv, så att vi kan försäkra oss om det framtida, eviga livet, är av större värde för eleverna än någon annan. Vi har bara en kort tid för att lära känna dess sanningar. Men den som hade studerat Guds ord, och som bättre än någon annan lärare kunde ha hjälpt de unga att få kunskap om skrifterna, han har skiljts från skolan.

Professorer och lärare har inte förstått skolans utformning. Vi har spenderat pengar, tankemöda och arbete, för att göra den till det som Gud vill. Deras vilja och omdöme, som är nästan helt okunniga om den väg som Gud har lett oss som ett folk på, borde inte ha något styrande inflytande över den skolan. Herren har upprepade gånger visat att vi inte bör efterlikna de populära skolorna. Predikanter i andra trossamfund spenderar flera år på att skaffa sig en utbildning. Våra unga män måste få sin utbildning under kort tid. Där det nu finns endast en predikant, borde det finnas tjugo som vår skola med Guds hjälp har förberett för att gå ut på evangelisationsfältet.

Många av våra yngre predikanter och somliga med mer mogen erfarenhet, försummar Guds Ord och föraktar också Hans Andes vittnesbörd. De vet inte vad vittnesbörden innehåller och vill inte heller veta det. De vill inte upptäcka och rätta till sina karaktärsbrister. Många föräldrar söker inte instruktioner från vittnesbörden själva och självklart kan de inte ge den vidare till sina barn. De visar sitt förakt för det ljus, som Gud har gett genom att handla tvärtemot Hans instruktioner. De som arbetar i själva hjärtat av verket, har varit sådana förebilder.

Ni har offentliggjort era stridigheter inför världen. Tror ni att ni som ett folk, framstår i bättre ljus i Battle Creek? Kristus bad att Hans lärjungar skulle vara ett, liksom Han var ett med Fadern, för att världen skulle kunna förstå att Gud hade sänt Honom. Vilket vittnesbörd har ni burit fram under de senaste månaderna? Herren ser in i varje hjärta. Han (62) väger våra motiv. Han kommer att pröva varje själ. Vem kommer att bestå provet?

Vittnesbörden ringaktas

Healdsburg, Kalifornien, den 20 juni 1882.

Kära bröder och systrar i Battle Creek, Jag har förstått att vittnesbördet [Här refereras till föregående artikel.] som jag sände till broder _____, med begäran om att det skulle läsas upp för församlingen, undanhölls från er i åtskilliga veckor efter att han hade tagits emot det. Innan jag sände detta vittnesbörd, påverkade Guds Ande mitt sinne så att jag inte hade någon ro vare sig dag eller natt förrän jag hade skrivit till er. Det var ingen uppgift som jag själv skulle ha valt. Före min mans död beslöt jag att det inte var min uppgift att frambära vittnesbörd till någon, med tillrättavisningar eller för att försvara det rätta, eftersom mina ord missbrukades för att vara hårdhänta mot dem som handlat fel och för att på ett oförståndigt vis upphöja andra, som jag på inget sätt har stöttat. Många tolkade vittnesbörden som det passade dem själva. Guds sanning

stämmer inte överens med människors traditioner och den anpassar sig inte heller efter deras åsikter. Liksom sin gudomlige upphovsman är den oföränderlig. Den är densamma igår, idag och i evighet. De som avviker från Gud kommer att kalla mörker för ljus och villfarelse för sanning. Men mörkret kommer aldrig att visa sig vara ljus och inte heller kommer villfarelse att bli sanning.

Många människors sinnen har blivit så förmörkade och förvirrade av världsliga seder, världsliga vanor och världsligt inflytande att all kraft att skilja mellan ljus och mörker, sanning och villfarelser verkar ha utplånats. Jag hade litet hopp om att mina ord skulle förstås, men när Herren påverkade mig så tydligt kunde jag inte stå emot Hans Ande. Eftersom jag visste (63) att ni höll på att trassla in er i Satans snaror, kände jag att faran var alltför stor för att jag skulle kunna vara tyst.

I åratal har Herren framställt församlingens situation för er. Vid upprepade tillfällen har tillrättavisningar och varningar getts. Den 23 oktober 1879 gav Herren mig ett mycket kraftfullt vittnesbörd angående församlingen i Battle Creek. Under de sista månaderna jag tillbringade med er kände jag en tung börda för församlingen, medan de som borde ha känt denna börda i djupet av sina hjärtan var förhållandevis sorglösa och obekymrade. Jag visste inte vad jag skulle göra eller säga. Jag hade inget förtroende för den riktning många hade valt, eftersom de gjorde just det som Herren hade varnat dem för att göra.

Den Gud som känner deras andliga tillstånd, förklarar: ”De har omhuldat det onda och skiljt sig från mig. De har gått vilse, varenda en. Ingen är skuldfri. De har övergett mig, Källan med det levande vattnet och gjort sig usla brunnar som inte håller vatten. Många har handlat moraliskt förkastligt inför mig. Avund, hat till varandra, missunnksamhet, onda förmodanden, konkurrens, strid och bitterhet är den frukt de bär. Och de vill inte lyda det vittnesbörd jag har sänt dem. De vill inte se sitt förvända handlingssätt och omvända sig, så att jag kan hela dem.”

Många är självgodare när de ser tillbaka på alla de år då de stått upp för sanningen. De menar nu att de är berättigade till en belöning för sina tidigare prövningar och sin lydnad. Men denna tidigare äkta erfarenhet i det som hör Gud till, gör dem ännu mer skyldiga inför Honom, eftersom de inte har bevarat sin integritet och gått framåt på vägen mot fullkomlighet. Förra årets trohet kan aldrig gottgöra det nuvarande årets försummelse. En människas uppriktighet igår kan aldrig sona hans lögnar idag.

Många ursäktade att de nonchalerade vittnesbörden genom att säga: ”Syster White är påverkad av sin man; vittnesbörden är formade av hans anda och omdöme”. (64) Andra sökte få något från mig, som de kunde uttolka för att rättfärdiga sina handlingar eller skaffa sig inflytande. Det var då jag bestämde mig för att inget mer skulle komma från min penna, förrän Guds förvandlande kraft syntes i församlingen. Men Herren lade bördan på mig. Jag arbetade med stort allvar för er. Hur mycket detta har kostat både min man och mig själv, kommer evigheten att avslöja. Har jag inte kunskap om församlingens tillstånd, när Herren har uppenbarat dess situation för mig om och

om igen i åratal? Upprepade varningar har getts, ändå har ingen tydlig förändring skett.

Jag såg att Guds ogillande vilade över Hans folk, på grund av de blivit lika världen. Jag såg, att broder ___s barn har varit en snara för honom. Deras idéer och åsikter, deras känslor och uttalanden, påverkade honom och förblindade hans omdöme. Dessa ungdomar är mycket benägna att inte tro. Moderns brist på tro och tillit till Gud har gått i arv till hennes barn. Hennes hängivenhet mot dem är större än hennes hängivenhet mot Gud. Fadern har försummat sin plikt. Resultatet av deras felaktiga handlingssätt, visar sig hos deras barn.

När jag talade till församlingen, försökte jag inskräpa föräldrarnas allvarliga plikt mot sina barn, eftersom jag kände dessa ungdomars tillstånd och den utveckling som hade gjort dem till vad de är. Men budskapet togs inte emot. Jag vet vilka bördor jag bar i slutet av mitt arbete hos er. Jag skulle aldrig ha ansträngt mig så till det yttersta, om jag inte hade sett er fara. Jag längtade efter att väcka er till att ödmjuka era hjärtan inför Gud, till att vända tillbaka till Honom med ånger och tro.

Trots detta, när jag sänder er ett vittnesbörd med varningar och tillrättavisningar, påstår många av er att detta bara är syster Whites åsikter. På så sätt har ni förolämpat Guds Ande. Ni känner till hur Herren har uppenbarat sig genom profetians Ande. Händelser i förfluten tid, nutiden och framtiden har uppenbarats för mig. Jag (65) har blivit visad ansikten som jag aldrig tidigare hade sett, och åratal senare kände jag igen dem när jag såg dem. Jag har blivit väckt ur min sömn av en intensiv känsla beträffande ämnen som tidigare presenterats för mig, och mitt i natten har jag skrivit brev, som har sänts tvärs över kontinenten, nått fram vid en kritisk tidpunkt och avvärjt stora olyckor för Guds verk. Detta har i många år varit min uppgift. En kraft har drivit mig till att förebrå och tillrättavisa felaktigheter som jag inte hade tänkt på. Kommer detta arbete som jag har utträttat under de senaste trettiosex åren ovanifrån eller nedifrån?

Anta att - som några felaktigt vill få det att se ut - jag blev påverkad att skriva som jag gjorde, genom brev som jag fick från medlemmar i församlingen. Hur var det med aposteln Paulus? De nyheter som han fick genom Kloes hushåll beträffande tillståndet hos församlingen i Korint, var det som fick honom att skriva sitt första brev till den församlingen. Privata brev hade kommit till honom, som beskrev fakta så som de var, och i sitt svar lade han fram allmänna principer som skulle rätta till det onda, om de togs emot. Med stor ömhet och visdom förmanar han dem att alltid vara eniga, så att ingen splittring skulle finnas bland dem.

Paulus var en inspirerad apostel. Trots detta uppenbarade inte alltid Herren exakt Sitt folks tillstånd för honom. De som var intresserade av församlingens framgång och såg att onda saker smög sig in, lade fram saken för honom, och utifrån det ljus han tidigare hade fått var han förberedd att bedöma denna utvecklings sanna karaktär. Bara för att Herren inte hade gett honom en ny uppenbarelse för detta speciella tillfälle, förkastade inte de som verkligen sökte

ljuset hans kunskap som bara ett brev i största allmänhet. Nej, verkligen inte. Herren hade visat honom vilka svårigheter och faror som skulle uppstå i församlingarna, för att han skulle veta exakt hur han skulle bemöta dem då de utvecklade sig.

Han sattes till att försvara församlingen. Han skulle vaka över själar, såsom en som måste avlägga räkenskap (66) inför Gud. Skulle han då inte bry sig om rapporterna om deras tillstånd av anarki och splittring? Helt säkert. Och de tillrättavisningar som han sände till dem skrevs lika mycket under Guds Andes inspiration som något av hans andra brev. Men när dessa tillrättavisningar kom ville somliga inte bli korrigerade. Deras inställning var att Gud inte hade talat till dem genom Paulus, att han bara hade gett dem sin åsikt som människa, och de ansåg sitt eget omdöme lika gott som Paulus.

Så förhåller det sig med många i vårt folk, som har drivit bort från de gamla landmärkena och följt sitt eget förstånd. Vilken stor lätnad det skulle vara för sådana om de kunde döva sitt samvete med övertygelsen att mitt arbete inte är av Gud. Men er otro kommer inte att ändra fakta i saken. Ni brister i karaktär och i moralisk och religiös erfarenhet. Blunda för detta faktum om ni vill, men detta gör er inte ett dugg mer fullkomliga. Det enda botemedlet är att två sig i Lammets blod.

Om ni försöker lägga Guds råd åt sidan för att det ska passa er själva, om ni minskar Guds folks tillit till de vittnesbörd som han har sänt dem, då gör ni uppror mot Gud, lika säkert som Kora, Datan och Abiram. Ni känner till berättelsen om dem. Ni vet hur envist de höll fast vid sina egna uppfattningar. De bestämde sig för att deras omdöme var bättre än Moses och att Mose gjorde Israel stor skada. De som anslöt sig till dem var så fasta i sina uppfattningar att, trots att Guds fördömelse på ett märkvärdigt sätt utplånade ledarna och furstarna, kom de överlevande nästa morgon till Mose och sade: "Det är ni som har dödat Herrens folk!". Vi ser vilket fruktansvärt bedrägeri som ska komma över människors sinnen. Så svårt det är att övertyga människor som har genomsyrats av en ande som inte är av Gud. Som Kristi ambassadör vill jag säga er: Var försiktiga med vilken ståndpunkt ni tar. Detta är Guds verk och ni måste avlägga räkenskap (67) för det sätt som ni behandlar Hans budskap på.

Då jag stod vid min mans dödsbädd visste jag, att om andra hade burit sin del av bördorna kunde han ha levt. Jag bad då i själsångest, att de som var närvarande inte längre måtte bedröva Guds Ande genom sina hjärtans hårdhet. Några få dagar senare stod jag själv ansikte mot ansikte med döden. Jag fick då de klaraste tänkbara uppenbarelser från Gud om mig själv och om församlingen. Under stor svaghet frambar jag mitt vittnesbörd till er, utan att veta annat än att detta kunde vara mitt sista tillfälle. Har ni glömt detta allvarliga tillfälle? Jag kan aldrig glömma det, för det var som om jag stod inför Kristi domstol. Ert avfallna tillstånd, era hjärtans hårdhet, er brist på kärlekens och andlighetens enhet, er avvikelser från den enkelhet och renhet som Gud vill att ni ska bevara - jag visste alltsammans, jag kände alltsammans. Felfinnande, kritik, avund, strid om den högsta positionen fanns bland er. Jag hade sett det och vad det skulle leda till. Jag fruktade att

ansträngningen skulle kosta mig livet, men det intresse jag hyste för er fick mig att tala. Gud talade till er den dagen. Gjorde det något varaktigt intryck?

När jag reste till Colorado kände jag en sådan börda för er, att jag i min svaghet skrev flera sidor som skulle läsas vid ert lägermöte. Svag och skälvande gick jag upp kl. 3 på morgonen för att skriva till er. Gud talade genom ett lerkärl. Ni kan påstå att detta meddelande bara var ett brev. Ja, det var ett brev, men framdrivet av Guds Ande, för att framhålla saker för er som hade visats för mig. I dessa brev som jag skriver, i de vittnesbörd som jag bär fram, lägger jag fram för er vad Herren har lagt fram för mig. Jag skriver inte en enda artikel i tidningen som uttrycker enbart mina egna åsikter. De är vad Herren har uppenbarat för mig i syner - de dyrbara ljustrålar, som lyser från tronen.

(68) Efter att jag kom till Oakland var jag nedtyngd av vetenskapen om tillståndet i Battle Creek och av att jag var för svag och kraftlös för att hjälpa er. Jag visste att otrons surdeg jäste. De som ignorerade Guds Ords tydliga förmaningar ignorerade de vittnesbörd som enträget uppmanade dem att lyda det Ordet. När jag besökte Healdsburg förra vintern tillbringade jag mycket tid i bön och var nedtyngd av ängslan och sorg. Men Herren sopade undan mörkret en gång då jag bad och ett stort ljus fyllde rummet. En Guds ängel var vid min sida och jag verkade vara i Battle Creek. Jag befann mig på era möten, jag hörde ord som yttrades, jag såg och hörde saker som jag, om det vore Guds vilja, skulle önska kunde utplånas ur mitt minne för alltid. Min själ var så sårad att jag inte visste vad jag skulle säga eller göra. En del saker kan jag inte nämna. Jag fick befallning att inte låta någon få kunskap om detta, eftersom mycket ännu skulle utveckla sig.

Jag blev tillsagd att samla det ljus som hade blivit mig givet och låta dess strålar lysa för Guds folk. Jag har gjort detta i artiklar i tidningarna. Jag gick upp klockan tre nästan varje morgon i månader och samlade olika texter som jag skrivit efter de två sista vittnesbörden som jag fick i Battle Creek. Jag skrev ned dessa saker och skyndade mig att få dem vidare till er. Men jag hade försummat att ta hand om mig själv ordentligt och resultatet blev att jag dignade under bördan. Alla mina skrifter blev inte färdiga så att de kunde nå er under generalkonferensen.

Åter igen uppenbarade sig Herren för mig medan jag bad. Jag var på nytt i Battle Creek. Jag var i många hem och hörde era ord omkring era bord. Jag har inte lov att återge detaljerna nu. Jag hoppas att jag aldrig kommer att uppmanas att återge dem. Jag hade också åtskilliga mycket anmärkningsvärda drömmar.

Vilken röst vill ni erkänna som Guds röst? Vilken kraft har Herren i reserv för att korrigera era fel och visa er den väg som ni valt, så som den verkligen är? Vilken kraft har Han att verka i församlingen?(69) Om ni vägrar tro förrän varje skugga av osäkerhet och varje möjlighet till tvivel har avlägsnats, kommer ni aldrig att tro. Det tvivel som kräver fullständig kunskap kommer aldrig att ge vika för tro. Tro vilar på belägg inte på förevisningar. Herren kräver att vi ska lyda pliktens röst, när många andra

stämmor omkring oss uppmanar oss till att gå i motsatt riktning. Det kräver noggrann uppmärksamhet från vår sida för att kunna urskilja den röst som kommer från Gud. Vi måste stå emot och övervinna böjelserna, och lyda samvetets röst utan att diskutera eller kompromissa, för annars kommer dess maningar att upphöra och viljan och impulserna ta överhanden. Herrens ord kommer till oss alla, som inte har gjort motstånd mot Hans Ande genom att bestämma sig för att varken höra eller lyda. Denna röst hörs genom varningar, råd och tillrättavisningar. Det är Herrens budskap med ljus för Sitt folk. Om vi väntar på ljudligare kallelser eller bättre tillfällen, kan ljuset dras tillbaka och vi blir lämnade i mörkret.

Genom att ignorera kallelsen från Guds Ande och Hans Ord en gång, när lydningen medför ett kors, har många förlorat mycket - hur mycket kommer de aldrig att få veta, förrän böckerna öppnas på den sista dagen. Andens maningar som ignoreras idag, därför att egen önskan eller böjelser leder åt motsatt håll, kan sakna kraft att överbevisa eller ens göra något intryck imorgon. Att med snabba och villiga hjärtan ta vara på de nuvarande tillfällena, är det enda sättet att tillväxa i nåden och i kunskap om sanningen. Vi bör alltid föreställa oss att vi var för sig står framför Härskarornas Herren. Vi bör inte tillåta något ord, någon handling, inte ens någon tanke som misshagar den Evige. Vi ska alltså inte vara rädda för människor eller jordiska krafter, eftersom en Härskare, vars rike är universum och som har våra individuella öden i Sina händer för tid och evighet, har kännedom om allt vad vi gör. Om vi kände att vi överallt är den Allra Högstes tjänare, skulle vi vara försiktigare. Hela (70) vårt liv skulle ha en mening för oss och en helighet som jordisk ära aldrig kan ge.

Hjärtats tankar, läpparnas ord och alla livets handlingar kommer att göra vår karaktär värdigare, om vi hela tiden känner Guds närvaro. Låt hjärtats språk vara: "Se, Gud är här." Då kommer livet att bli rent, karaktären obefläckad och själen hela tiden upphöjd till Herren. Denna väg har ni inte följt i Battle Creek. Jag har blivit visad att en smärtsam och smittsam sjukdom har drabbat er, som kommer att leda till andlig död om den inte hejdas.

Många är fördärvade av sin önskan om ett lätt och behagligt liv. De tycker att självförnekelse är obehagligt. De försöker hela tiden att undvika prövningar, som är oundvikliga i ett liv i trofasthet mot Gud. De strävar efter detta livets goda. Detta är mänsklig framgång, men har den inte vunnits på bekostnad av framtida, eviga intressen? Livets stora uppdrag är att visa oss själva vara Guds sanna tjänare, som älskar rättfärdighet och hatar orättfärdighet. Vi skulle tacksamt ta emot den nuvarande lycka och framgång som vi finner på pliktens stig. Vår största styrka förverkligas när vi känner och erkänner vår svaghet. Den största förlust som någon av er i Battle Creek kan drabbas av är att förlora iver och uthållighet att göra det rätta, att tappa kraften att stå emot frestelse, att förlora tron på sanningens och pliktens principer.

Låt ingen smickra sig själv med att han är en framgångsrik person, såvida han inte bevarar sitt samvete rent och överlämnar sig själv helt till sanningen och till Gud. Vi borde röra oss stadigt framåt och aldrig tappa

modet eller hoppet om det goda arbetet, oavsett vilka prövningar som möter oss på vår väg eller vilket moraliskt mörker som kan omge oss. Tålmod, tro och kärlek till plikten är de läxor vi måste lära oss. Att underordna sitt eget jag och se på Jesus är ett dagligt arbete. Herren kommer aldrig att svika den själ som litar på Honom (71) och söker Hans hjälp. Livets krona sätts endast på segervinnarens huvud. Det finns ett enträget, allvarligt arbete för Gud, för var och en att utföra så länge livet varar. Vartefter Satans kraft blir större och hans listiga planer mångdubblas, bör duglighet, lämplighet och skickligt ledarskap utövas av dem som har ansvaret för Guds hjord. Vi har inte bara var och en ett arbete att utföra för våra egna själar, utan vi har också en plikt att väcka andra till att vinna det eviga livet.

Det gör mig ont att behöva säga, mina bröder, att er syndiga försummelse att vandra i ljuset har gjort att ni svepts in i mörker. Ni kanske är uppriktiga nu när ni inte ser och lyder ljuset. De tvivel ni hyst, er försummelse att leva upp till Guds krav har förblindat ert omdöme så att mörkret har blivit ljus för er och ljuset har blivit mörker. Gud har bjudit er att gå framåt till fullkomlighet. Kristendom är en framåtskridande religion. Ljuset från Gud är klart och tillräckligt, och väntar på att vi ska göra anspråk på det. Oavsett vilka välsignelser Herren ger har Han dessutom ett obegränsat förråd, ett outtömlig lager som vi kan hämta ifrån. Skeptiker kan bemöta evangeliets heliga anspråk med gyckel, förlöjligande och förnekelse. Den världsliga andan kan besmitta massan och kontrollera ett fåtal. Guds sak kan behålla fältet bara genom stora ansträngningar och ständiga uppoffringar, ändå kommer den att segra till slut.

Befallningen lyder: Gå framåt, gör din personliga plikt och lämna alla följderna i Guds händer. Om vi går framåt, dit Jesus leder, ska vi se Hans seger och dela Hans glädje. Vi måste dela striden om vi ska bära segerkronan. Liksom Jesus måste vi fullkomnas genom lidanden. Hade Kristi liv varit ett lätt liv skulle det vara riskfritt för oss att ge efter för makligheten. Men eftersom Hans liv var fyllt av ständig självförnekelse, lidande och uppoffringar, ska vi inte beklaga oss om vi får dela detta med Honom. Vi kan tryggt vandra på den mörkaste stig, om vi har världens Ljus till vår vägvisare.

(72) Herren testar och prövar er. Han har gett råd, förmanat och vädjat. Alla dessa allvarliga förmaningar kommer antingen att göra församlingen bättre eller avsevärt värre. Ju oftare Herren talar för att tillrättavisa eller ge råd, och ni ignorerar Hans röst, desto mer benägna blir ni att förkasta den om och om igen, tills Gud säger: ”Ni vägrade lyssna när jag ropade och ingen brydde sig om att jag räckte ut min hand, ni förkastade alla mina råd och ville ej veta av mina varningar. Därför skall jag också le när olycka drabbar er, och håna er när förskräckelse kommer som ett oväder och olycka närmar sig som en storm, när nöd och ångest drabbar er. Då skall de ropa till mig utan att få svar, de skall söka mig utan att finna mig. Eftersom de hatade kunskap och inte ville frukta HERREN, eftersom de inte ville veta av mitt råd och föraktade alla mina varningar, därför skall de äta sina gärningars frukt och mättas av sina onda planer.”

Haltar ni inte mellan två olika åsikter? Försummar ni inte att ge akt på det ljus som Gud har gett er? Ta er i akt, så att ingen av er har ett ont otroshjärta, som skiljer sig från den levande Guden. Ni känner inte den tid, under vilken Gud besöker er. Judarnas stora synd var att de försummade och förkastade sina tillfällen på den tiden. När Jesus ser Sina bekännande efterföljares tillstånd i dag, ser Han en gemen otacksamhet, innehållslös formalism, skenheligt hyckleri, fariseisk stolthet och avfall.

De tårar, som Kristus fällde på Oljeberget, gällde varje enskild persons obotfärdighet och otacksamhet till tidens slut. Han ser Sin kärlek bli föraktad. Själens tempelgårdar har förvandlats till platser för ohelig handel. Själviskhet, Mammon, ondska, avund, stolthet och lidelser omhuldas alla i det mänskliga hjärtat. Hans varningar förkastas och förlöjligas, Hans ambassadörers behandlas med likgiltighet, deras (73) ord betraktas som tomt prat. Jesus har talat genom nåd, men denna nåd har inte erkänts. Han har talat i allvarliga varningar, men dessa varningar har avvisats.

Jag bönfaller er, som länge har bekänt er tro och som fortfarande utåt betygar er vördnad för Kristus: Bedra inte er själva. Jesus vill ha hela hjärtat. Själens lojalitet är det enda som har något värde i Guds ögon. ”Tänk om du idag hade förstått, också du, vad som ger dig verklig frid.” ”Du, ... även du” - Kristus vänder Sig just nu till dig personligen. Han böjer Sig ned från Sin tron. Han längtar innerligt med en medkännande ömhet efter dem som inte märker vilken fara de befinner sig i och som inte känner medlidande med sig själva.

Många har det namnet om sig att de lever, samtidigt som de har blivit andligt döda. Dessa kommer en dag att säga: ”Herre, Herre! Har vi inte profeterat med hjälp av ditt namn och med hjälp av ditt namn drivit ut onda andar och med hjälp av ditt namn gjort många kraftgärningar? Men då skall jag säga er sanningen: Jag har aldrig känt er. Gå bort från mig, ni laglösa!” Elände kommer att förkunnas över er, om ni står och dröjer tills Rättfärdighetens Sol går ner. Den eviga nattens mörker kommer att bli er del. O, om det kalla, formella, världsliga hjärtat ändå kunde smälta! Kristus fällde inte bara tårar för oss, utan sitt eget blod. Ska inte dessa bevis på Hans kärlek väcka oss till djup ödmjukhet inför Gud? Det är ödmjukhet och självförnekelse vi behöver för att bli erkända av Gud.

Den människa som Gud leder kommer att vara missnöjd med sig själv, eftersom ljuset från den fullkomliga Människan lyser på henne. Men de som förlorar Förebilden ur sikte och tillskriver sig själva ett obefogat värde, kommer att finna fel att kritisera hos andra. De kommer att vara skarpa, misstänksamma och dömande. De kommer att bryta ner andra för att bygga upp sig själva.

När Herren senast visade mig er belägenhet, och lät mig få veta att ni inte hade beaktat det ljus som ni fått, blev jag uppmanad att tala i klartext till er i (74) Hans namn, eftersom Herrens vrede var upptänd mot er. Dessa ord sades till mig: ”Du har fått din uppgift av Gud. Många vägrar lyssna på dig, eftersom de vägrar att lyssna på den Store Läraren. Många vill inte bli tillrättavisade eftersom deras agerande är riktigt i deras egna ögon. Framför ändå

de tillrättavisningar och varningar som jag ska ge dig, vare sig de lyssnar eller inte.

Jag frambär Herrens vittnesbörd till er. Alla som vill låta sig tillrättavisas kommer att lyssna till Hans röst, men de som har blivit bedragna av fienden är inte villiga att komma till ljuset nu, av fruktan för att deras gärningar ska kritiseras. Många av er kan inte urskilja Guds arbete och närhet. Ni vet inte att det är Han. Herren är fortfarande nådig, villig att förlåta alla som vänder sig till Honom i ånger och tro. Herren sade: Många vet inte vad de snubblar på. De lyder inte Guds röst, utan följer sina egna åsikter och sitt eget hjärtas förståelse. Otro och skepticism har tagit trons plats. De har övergett Mig.

Jag blev visad att fäder och mödrar har övergett sin enkelhet och försummat evangeliets heliga kallelse. Herren har förmanat dem att inte fördärva sig själva genom att anta världens vanor och levnadsregler. Kristus skulle gratis och frikostigt ha gett dem Sina nådegåvors outgrundliga rikedomar fritt, men de visar sig själva vara ovärdiga.

Många upphöjer sig själva i fåfänga. Så fort en person får för sig att han har någon förmåga som skulle kunna användas i Guds sak, överskattar han gåvan och är benägen att tänka alltför högt om sig själv, som om han var en grundpelare i församlingen. Det arbete som han skulle kunna göra tillfredsställande, överlåter han till någon annan med sämre förmåga än han anser att han själv har. Han tänker och talar om en högre status. Han måste låta sitt ljus lysa inför människor, men i stället för att hans liv utstrålar taktfullhet, ödmjukhet, anspråkslöshet, vänlighet, mildhet och kärlek, visar sig jaget, det betydelsefulla jaget, överallt.

(75) Kristi anda borde kontrollera vår karaktär och vårt beteende så att vårt inflytande alltid kan välsigna, uppmuntra och bygga upp. Våra tankar, våra ord, våra handlingar, bör vittna om att vi är födda av Gud och att Kristi frid råder i våra hjärtan. På det sättet har vi den vänliga utstrålningen omkring oss, som Frälsaren talar om när Han bjuder oss att låta vårt ljus lysa för människor. Därigenom lämnar vi ett klart upplyst spår i riktning mot himlen. På så sätt kan alla som är förenade med Kristus bli mer effektiva rättfärdighetens förkunnare, än den allra skickligaste ansträngning från predikstolen, utan denna himmelska smörjelse. Dessa ljusbärare som är minst medvetna om sitt eget ljus, har den renaste utstrålningen, liksom de oansenligaste blomstren sprider den sötaste doften.

Vårt folk begår mycket farliga misstag. Vi kan inte lovorda och smickra någon människa utan att göra henne stor skada. De som gör detta kommer att bli allvarligt besvikna. De litar alltför mycket på begränsade människor och inte tillräckligt mycket på Gud, som aldrig begår några misstag. Den ivriga önskan om att göra människor till föremål för offentlig uppmärksamhet, är bevis på avfall från Gud och vänskap med världen. Det är den anda som karaktäriserar vår tid. Det visar att människor inte har Jesu sinnelag. Andlig blindhet och själslig fattigdom har kommit över dem. Oförståndiga personer ser ofta bort från Jesus, till en standard som bara är mänsklig, som inte gör dem medvetna om deras egen litenhet. Därför överskattar

de sin egen förmåga och begåvning. Det finns bland oss som ett folk, en beundran av mänskliga redskap och enbart mänskliga förmågor, även dem som har en yttlig karaktär. Vi måste dö bort från vårt eget jag och värna om en ödmjuk och barnlig tro. Guds folk har lämnat sin enkelhet. Det har inte gjort Gud till sin styrka utan är andligt svaga och klena.

Jag har sett att världens ande snabbt håller på att genomsyra församlingen. Ni följer samma väg som det (76) gamla Israel. Det är samma avfall från er heliga kallelse som Guds särskilda folk. Ni har gemenskap med mörkrets ofruktbara gärningar. Er harmoni med de icke-troende har väckt Herrens missnöje. Ni vet inte, vad som ger er verklig frid och det döljs nästan för era ögon. Er försommelse att följa ljuset kommer att försätta er i en mer ogynnsam position än judarna, som Kristus uttalade ve över.

Jag har blivit visad att misstro mot vittnesbörden ständigt har ökat i takt med att folket avfaller från Gud. Det sker överallt ibland oss och över hela fältet. Ett fåtal känner till vad våra församlingar ska komma att uppleva. Jag såg att vi för närvarande är föremål för gudomligt tålmod, men ingen kan säga hur länge detta kommer att fortsätta. Ingen vet hur stor nåd vi har fått. Det är bara ett fåtal som helt har överlämnat sig till Gud. Det är bara några som, lika stjärnor i en stormig natt, lyser här och där bland molnen.

Många som självbelåtet lyssnar till sanningen från Guds Ord är andligt döda, medan de påstår sig leva. I åratal har de gått ut och in i våra församlingar, men de verkar bara mindre och mindre känsliga för den uppenbarade sanningens värde. De hungrar och törstar inte efter rättfärdighet. De har ingen smak för andliga eller gudomliga ting. De instämmer med sanningen, men de är inte helgade genom den. Varken Guds Ord eller Hans Andes vittnesbörd gör något varaktigt intryck på dem. Deras fördömelse kommer att vara i förhållande till det ljus, de privilegier och de möjligheter som de har förringat. Många som förkunnar sanningen för andra, omhuldar själva sådant som är ont. Guds Andes enträgna böner, som gudomlig musik, Hans Ords löften, så rika och överflödande, dess hot mot avguderi och olydnad - alla är de maktlösa när det gäller att mjuka upp det hjärta som har blivit förhärdat av världen.

Många bland vårt folk är ljumma. De intar en (77) ställning som Meros, varken för eller emot, varken kall eller varm. De hör Kristi ord men handlar inte efter dem. Om de förblir i detta tillstånd kommer Han att avvisa dem med avsky. Många av dem som har haft stort ljus, stora möjligheter och varje andlig förmån, prisar Gud och världen i samma andetag. De tillber både Gud och Mammon. De roar sig med världens barn och fordrar ändå att bli välsignade tillsammans med Guds barn. De vill ha Kristus som sin Frälsare, men vill inte bära korset och ta Hans ok. Må Herren förbarma sig över er, för om ni fortsätter på detta sätt kan inget annat än ont förutspås om er.

Guds tålmod har ett syfte, men ni motverkar det. Han tillåter sakernas tillstånd, som ni så småningom gärna kommer att önska att de motverkades, men det kommer att

vara för sent. Gud befallde Elia att smörja den grymma och bedrägliga Hasael till kung över Syrien, för att han skulle bli en plåga för det avgudadyrkande Israel. Vem vet om inte Gud kommer att överlämna er till de bedrägerier som ni älskar? Vem vet om inte de pastorer som är pålitliga, fasta och trogna kommer att bli de sista som erbjuder fridens evangelium till våra otacksamma församlingar? Det kan vara så att fördärvarna redan tränas under Satans ledning och bara väntar på att ytterligare några få fanbärare ska sluta, så att de kan inta deras platser och med den falske profetens stämman utropa "frid, frid", när Herren inte har talat frid. Jag gråter sällan, men nu är mina ögon förblindade av tårar. De faller på mitt papper medan jag skriver. Det kan vara så att allt profetiskt tal bland oss inom kort kommer att upphöra, och att den stämman som har väckt folket inte längre kommer att störa deras världsliga sömn.

När Gud ska utföra sitt sällsamma verk på jorden, när heliga händer inte längre bär arken, ska ve komma över folket. Tänk om ni idag hade förstått, också ni, vad som ger er verklig frid! O, om vårt (78) folk, liksom Nineve, kunde ångra sig med all sin kraft och tro med hela sitt hjärta, så att Gud kunde vända sin våldsamma vrede bort från dem.

Jag fylls av smärta och rädsla, när jag ser föräldrar anpassa sig till världen och tillåta sina barn att följa den världsliga standarden i en sådan tid som vår. Jag fylls av skräck när tillståndet i familjer som bekänner sig till vår tids sanning, öppnas inför mig. Ungdomars, ja, till och med barns utsvävningar är nästan otroliga. Föräldrar vet inte, att hemliga synder förstör och raderar Guds avbild i deras barn. De synder som utmärkte sodomiterna finns bland dem. Föräldrarna är ansvariga, eftersom de inte har uppfostrat sina barn till att älska och lyda Gud. De har inte lagt band på dem eller omsorgsfullt undervisat dem om Herrens väg. De har tillåtit dem att komma och gå som de själva vill, och att umgås med världsliga personer. Denna världsliga påverkan som motverkar föräldrars undervisning och auktoritet, förekommer i stor utsträckning i så kallat gott sällskap. Genom sin klädsel, utseende och nöjen omger de sig med en atmosfär som står i strid med Kristus.

Det enda säkra för oss är att stå fasta som Guds utvalda folk. Inte en tum får vi ge efter för denna degenererade tids mode och vanor, utan vi ska stå moraliskt självständiga och inte kompromissa med dess omoraliska, avgudadyrkande vanor.

Det kommer att kräva mod och självständighet att resa sig över den kristna världens religiösa standard. De följer inte Frälsarens självförnekande exempel. De gör inga uppoffringar. De försöker hela tiden att undgå det kors som Kristus förklarar vara tecknet på lärjungaskap.

Vad kan jag säga för att väcka vårt folk? Jag säger er att inte så få pastorer som står inför folk och förklarar skrifterna, är befläckade. Deras hjärtan är fördärvade, deras händer är orena. Ändå ropar många: "Frid, frid", och syndarna blir inte oroade. Herrens arm är inte för kort, (79) så att Han inte kan frälsa, Hans öra är inte tillslutet, så att Han inte kan höra, utan det är våra synder som har skiljt

oss från Gud. Församlingen är fördärvad på grund av dess medlemmar som befläckar sina kroppar och förorenar sina själar.

Om alla som samlas till uppbyggelse- och bönemöten kunde betraktas som sanna tillbedjare, då kunde vi hoppas, även om mycket fortfarande skulle återstå att göra för oss. Men det är meningslöst att bedra oss själva. Saker och ting är långt ifrån vad de ser ut att vara. På avstånd kan mycket se bra ut, som vid närmare granskning visar sig vara fullt av deformiteter. Den rådande andan i vår tid är otrons och avfallens - en anda av låtsad upplysning eftersom man känner till sanningen, men som i verkligheten är det blindaste övermod. Det finns en anda av motstånd mot Guds klara ord och Hans Andes vittnesbörd. Det finns en anda av beundrande upphøjelse av förstånd som enbart är mänskligt, över Guds uppenbarade visdom.

Det finns män bland oss i ansvarsfulla ställningar, som hävdar att några få inbiliska, så kallade filosofers åsikter är mer tillförlitliga än Bibelns sanning eller den Helige Andes vittnesbörd. En sådan tro, som Paulus, Petrus eller Johannes tro, betraktas som gammaldags och outhärdlig i vår tid. Den kallas absurd, mystisk och ovärdig en intelligent människa.

Gud har visat mig att dessa män är som Hasael och de kommer att visa sig vara en plåga för vårt folk. De anser sig klokare än det som står skrivet. Denna brist på tillit till själva Guds Ords sanningar, för att mänskligt omdöme inte kan fatta Hans gärningars hemligheter, finns i alla landsdelar och i alla samhällsskikt. Den lärs ut i de flesta av våra skolor och kommer in i berättelserna i våra barnkammare. Tusentals som bekänner sig vara kristna, lyssnar till lögnaktiga andar. Överallt kommer ni att mötas av mörkrets anda i religionens förklädnad.

Om allt som ser ut som gudomligt liv verkligen var det, om (80) alla som påstår sig presentera sanningen för världen verkligen förkunnade för sanningen och inte emot den och om de var Guds män, vägleda av Hans Ande - då kunde vi kanske se något uppmuntrande mitt i det rådande moraliska mörkret. Men antikrists ande härskar i högre grad än någonsin tidigare. Vi kan mycket väl utbrista: "Fräls, Herre, ty de fromma är borta, de trofasta har försvunnit från människors barn." Jag vet att många tänker alldeles för gott om denna tid. Dessa människor som älskar ett behagligt liv kommer att uppslukas av det allmänna fördärvet. Men vi förtvivlar ändå inte. Vi har haft en tendens att tro att där det inte finns trofasta pastorer, där kan det inte finnas sanna kristna. Men så är det inte. Gud har lovat, att där herdarna inte är trofasta, kommer Han själv att leda hjorden. Gud har aldrig gjort hjorden helt beroende av mänskliga redskap. Men tiden för församlingens rening närmar sig snabbt. Gud kommer att ha ett rent och troget folk. I den kraftiga sällning, som snart kommer att äga rum, kommer vi bättre att kunna mäta Israels styrka. Tecknen visar att tiden är nära när Herren ska visa att han har sin kastskovell i handen, och han kommer att rensa sin loge grundligt.

Tiden närmar sig snabbt då det kommer att råda stor rådvillhet och förvirring. Förklädd till en ängel kommer Satan, om möjligt att bedra även de utvalda. Det kommer

att finnas många gudar och många herrar. Alla lärovinde kommer att blåsa. De som satt den felaktigt så kallade vetenskapen högst, kommer inte att vara ledarna då. De som har satt sin tillit till intelligens, genialitet eller talang kommer inte att stå i främst i ledet då. De höll inte jämna steg med ljuset. De som har visat sig vara opålitliga kommer då inte att få förtroendet att ta hand om hjorden. I det sista allvarliga arbetet kommer det att vara få stora män engagerade. De är självgoda och oberoende av Gud och Han kan inte använda dem. Herren har trogna tjänare som ska träda fram i sällningens och prövningens (81) tid. Det finns dyrbara människor som nu är dolda, som inte har böjt knä för Baal. De har inte haft det ljus som lyst med klart låga för er. Men det kan hända att under ett grovt och föga inbjudande yttre uppenbarar sig en äkta kristens rena karaktär. Under dagtid ser vi upp mot himlen men ser inte stjärnorna. De finns där, fasta på himlavalvet, men ögat kan inte urskilja dem. På natten kan vi se deras fulla glans.

Den tid då varje själ ska provas är inte långt borta. Vilddjurets märke kommer att tvingas på oss. De som undan för undan har gett efter för världsliga krav och fogat sig efter världsliga seder och bruk, kommer inte att tycka att det är svårt att ge efter för den härskande makten, hellre än att utsätta sig för hån, kränkning och hot om fängelse och död. Striden står mellan Guds bud och människors bud. Då kommer guldets att skiljas från slagget i församlingen. Verklig gudsfuktan kommer tydligt att skiljas från det yttre skenet och glittret av den. Många stjärnor som vi har beundrat för dess glans, kommer då att slockna i mörkret. Agnarna kommer som ett moln att föras bort av vinden, även från platser där vi endast ser logar fulla av härligt vete. Alla som tar helgedomens ornament, men inte är iklädda Kristi rättfärdighet, kommer att framträda i sin egen nakenhets skam.

När träd som inte bär frukt huggs ned eftersom de suger ut jorden, när mängder av falska bröder skiljs från de sanna, då kommer de som varit dolda att visa sig och med hosiannarop ställa sig under Kristi baner. De som har varit tillbakadragna och haft dåligt självförtroende kommer öppet att stödja Kristus och Hans sanning. De svagaste och mest tveksamma i församlingen kommer att vara som David - villiga att handla och att våga. Ju mörkare natten är för Guds folk, desto mer strålade är stjärnorna. Satan kommer att våldsamt förfölja dem som är trofasta, (82) men i Jesu namn kommer de att bli mer än segervinnare. Då kommer Kristi församling att träda fram ”vacker som månen, klar som solen och fruktansvärd som en armé under baner.”

Sanningens frön som sås genom ansträngningar i missionsarbetet kommer då att spira, blomstra och bära frukt. Människor som vill uthärda prövningar och prisa Gud för att de får lida för Jesus, kommer att ta emot sanningen. ”I världen får ni lida, men var vid gott mod. Jag har övervunnit världen.” När den gränslösa plågan ska komma över jorden, när kastskoveln rensar Jehovas loge, kommer Gud att vara sitt folks hjälp. Satans segrar kan upphöjas, men de rena och heligas tro låter sig inte skrämmas.

Elia tog Elisa från plogen och kastade sin mantel över honom för att helga honom. Kallelsen till detta stora och

allvarliga uppdrag framfördes till lärda män i aktad ställning. Om dessa hade varit små i sina egna ögon och litat helt på Herren, skulle Han ha ärat dem genom att låta dem föra Hans baner i triumf till segern. Men de skilde sig från Gud, gav efter för världens inflytande och Herren förkastade dem.

Många har upphöjt vetenskapen men förlorat vetenskapens Gud ur sikte. Så var det inte med församlingen under den renaste tidsåldern.

Gud kommer i vår tid att utföra ett verk som få väntar sig. Han kommer att resa upp, och upphöja dem bland oss som är upplärda genom Hans Andes smörjelse snarare än genom vetenskapliga institutioners yttre utbildning. Dessa institutioner ska inte föraktas eller fördömas. De är förordnade av Gud, men de kan bara ge yttre kvalifikationer. Gud kommer att visa, att Han inte är beroende av lärda, självupphöjda, dödliga människor.

Det finns få verkligt helgade människor bland oss, få som har kämpat och segrat i kampen mot det egna jaget. Verklig omvändelse innebär en tydlig förändring av känslor och motiv. Den innebär ett (83) verkligt avståndstagande från världsliga förbindelser, att man skyndar bort från deras andliga atmosfär, bort från deras tankars, åsikters och påverkans styrande makt. Skilsmässan vållar smärta och bitterhet hos båda parter. Det är denna åtskillnad som Kristus säger att Han kom för att åstadkomma. Men de omvända kommer att känna en ständig längtan efter att deras vänner ska lämna allt för Kristus, och veta att om de inte gör det kommer det att bli en slutgiltig och evig skilsmässa. Den sanne kristne kan inte vara ytlig och lättsinnig när han är tillsammans med icke-troende vänner. De själars värde som Kristus dog för är för stort.

”På samma sätt kan ingen av er vara min lärjunge, om han inte avstår från allt han äger”, säger Jesus. Allt som kommer att vända vår tillgivenhet bort från Gud måste överges. Mammon är mångas avgud. Hans gyllene kedja binder dem till Satan. Anseende och världslig ära dyrkas av en annan grupp. Ett liv i självisk bekvämlighet och frihet från ansvar är andras avgud. Detta är Satans snaror, som gillras framför oförsiktiga fötter. Men dessa förslavande band måste brytas, köttet måste korsfästas tillsammans med känslorna och lustarna.

Vi kan inte till hälften tillhöra Herren och till hälften världen. Vi är inte Guds folk, om vi inte är det helt och fullt. Varje tyngd, varje synd som ansätter oss måste läggas åt sidan. Guds väktare kommer inte att ropa: ”Frid, frid”, när Gud inte har talat frid. De trogna väktarnas röster kommer att höras: ”Gå ut därifrån! Rör inte vid något orent! Gå ut från henne, rena er, ni som frambär HERRENS kärlek.” Vittnesbörden ringaktas

Arbetare på vår skola

Själva grunden för all verklig framgång för vår skola är en nära förening mellan Gud, lärare och elever. Att frukta Herren är början till vishet. Hans föreskrifter borde erkännas som rättesnöret för livet. I Bibeln uppenbaras Guds vilja för Hans barn. Var den än läses, i familjekretsen, skolan eller församlingen, borde alla vara stilla och hängivet uppmärksamma, som om Gud verkligen var närvarande och talade till dem.

En hög religiös standard har inte alltid upprätthållits på vår skola. En majoritet av både lärare och elever försöker hela tiden att bortse från sin religion. Så har det särskilt varit sedan världsliga elever börjat gå på skolan. Kristus kräver öppna och kraftfulla trosbekännelser av alla sina efterföljare. Var och en måste ta ställning och vara det som Gud har avsett att han skulle vara, ett skådespel för världen, för änglar och för människor. Varje kristen ska vara ett ljus, som inte är dolt under skäppan eller under sängen, utan satt på en ljusstake så att det kan lysa för alla i huset.

(85) Lärarna på vår skola borde inte anpassa sig till världsliga vanor eller anta världsliga principer. De egenskaper som Gud värderar högst är barmhärtighet och renhet. Dessa egenskaper borde varje kristen värna om. ”Var och en som älskar är född av Gud och känner honom.” ”Om vi älskar varandra förblir Gud i oss, och hans kärlek har nått sitt mål i oss.” ”då får vi se honom sådan han är. Och var och en som har detta hopp till honom renar sig, liksom han är ren.”

Gud har påverkat unga mäns hjärtan, att de ska ägna sig åt pastorsyrket. De har kommit till vår skola i hopp om att finna fördelar där som de inte kan få någon annanstans. Men Guds Andes allvarliga övertygelse har lärare tagit lätt på, lärare som har liten förståelse för själars värde och bara känner en liten börda för deras frälsning, och de har strävat efter att vända de unga bort från den väg som Gud har försökt att leda dem på.

Välkvalificerade lärares lön är mycket högre än våra pastorers, och läraren arbetar inte på långt när så hårt och utsätter sig inte för lika mycket besvär, som den pastor, som lägger ned hela sin själ i arbetet. Detta förhållande har framhållits för de unga och de har uppmuntrats att misstro Gud och att inte lita på Hans löften. Många har valt den lättare vägen och har förberett sig för att undervisa i vetenskapliga ämnen eller att ägna sig åt ett annat yrke i stället för att förkunna sanningen.

Däriigenom har Guds verk hindrats av ohelgade lärare, som bekänner sig tro på sanningen men som inte älskar den i sitt hjärta. Den utbildade unge mannen har fått lära sig att betrakta sin begåvning som alltför värdefull för att användas i Kristi tjänst. Men har då inte Gud några anspråk på honom? Vem gav kraften till att skaffa sig denna intellektuella bildning och dessa färdigheter? Har de uppnåtts under förutsättningar som är helt oberoende av Jehova?

(86) Många ungdomar som är okunniga om världen, okunniga om sin svaghet och okunniga om framtiden, känner inget behov av en gudomlig hand för att visa dem deras väg. De anser sig själva fullt kapabla att styra sitt eget skepp bland reven. Låt sådana ungdomar komma ihåg, att vart de än går är de inte utanför Guds territorium. De är inte fria att välja vad de vill utan att fråga efter sin Skapares vilja.

Begåvning utvecklas alltid bäst och uppskattas mest, där behovet av den är som störst. Men denna sanning förbises av många som ivrigt strävar efter att utmärka sig. Trots att deras religiösa erfarenhet och mentala färdigheter är ytliga, vill de i sin kortsiktiga ärelystnad ha ett högre arbetsområde än det som Försynen har gett dem. Herren kallar inte dem, som Han kallade Josef och Daniel, att stå emot de frestelser som världslig ära och hög status medför. Men de tvingar sig själva in i farliga situationer och överger den enda befattning som de är passande för.

Det makedoniska ropet kommer till oss från alla håll. ”Sänd oss arbetare” lyder den enträgna uppmaningen från öst och väst. Överallt omkring oss har fälten ”vitnat till skörd. Redan nu får den som skördar sin lön. Han samlar in frukt till evigt liv.” Är det inte dårskap att vända sig bort från dessa fält och engagera sig i verksamhet som bara kan ge ekonomisk vinning? Kristus vill inte ha några själviska arbetare som bara söker den högsta lönen. Han kallar dem som är villiga att bli fattiga för Hans skull, liksom Han blev fattig för deras skull. Vad var det för framtidsutsikter som låg framför Kristus i den här världen? Förolämpningar, hån, fattigdom, skam, förkastande, svek och korsfästelse. Ska underherdarna söka en lättare lott än sin Mästares?

Guds Ord förenklar livets komplicerade strävan. Till var och en som allvarlig söker ger det gudomlig visdom. Vi bör aldrig glömma att vi har blivit återköpta genom lidande. Det är Kristi dyrbara blod som ger oss försoning. Genom hårt arbete, uppoffring och risker, genom förluster (87) av världsliga ägodelar och under själslig vända har evangeliet burits ut till världen. Gud kallar unga män i deras ungdoms kraft och styrka att dela självförnekelse, uppoffring och lidande med Honom. Om de accepterar kallelsen kommer Han att göra dem till sina redskap till frälsning för själar som Han dött för. Men Han vill att de ska beräkna kostnaden och gå in i sin uppgift med full insikt om de villkor på vilka de tjänar en korsfäst Återlösare.

Jag kan knappt uttrycka mina känslor när jag tänker på hur Guds avsikt med vår skola har ignorerats. De som har ett sken av gudsfruktan, förnekar genom sina oheliga liv den sanningens kraft som gör att människor kan bli frälsta. Se på apostlarnas historia som utstod fattigdom, vanära, misshandel och till och med döden, för sanningens sak. De gladdes sig över att de ansågs värdiga att lida för Kristus.

Om stora resultat kan uppnås genom stora ansträngningar och stort lidande, vem av oss som är föremål för gudomlig nåd kan då vägra att uppoffra sig? Kristi evangelium ställer krav på varje själ som har hört budskapet om de glada nyheterna. Vad ska vi ge Gud för alla Hans välgärningar för oss? Hans ojämförliga barmhärtighet kan

aldrig återgäldas. Vi kan bara, genom villig lydnad och tacksam tjänst, vittna om vår lojalitet och kröna vår Förlössare med ära.

Jag har ingen högre önskan än att se våra unga fylla av den rena religionens anda, som kommer att leda dem till att ta upp korset och följa Jesus. Gå framåt, ni unga lärjungar till Kristus, principfasta och klädda i renhetens och rättfärdighetens klädnad. Er Frälsare kommer att leda er fram till den plats som bäst passar er begåvning och där ni kan göra mest nytta. På pliktens väg kan ni vara säkra på att få tillräcklig nåd för dagen.

Förkunnelsen av evangeliet är Guds utvalda medel för själars frälsning. Men vår främsta uppgift borde vara att sätta vårt eget hjärta i harmoni med Gud. Därefter är vi förberedda att (88) arbeta för andra. Förr i tiden rannsokade våra uppriktiga arbetare allvarligt sina hjärtan. De rådgjorde sig med varandra och förenades i ödmjuk, innerlig bön om gudomlig vägledning. Den sanna missionsandan hos förkunnare och lärare har minskat. Ändå är Kristi återkomst närmare nu, än då vi kom till tro. För varje dag som går har vi en dag mindre till att förkunna varningsbudskapet för vår värld. Jag skulle önska att det i dag fanns mer innerlig förbön till Gud, större ödmjukhet, större renhet och större tro.

Alla befinner sig i ständigt fara. Jag varnar församlingen att ta sig i akt för dem som predikar livets ord för andra men inte själva hyser den ödmjukhetens och självförnekelsens anda som det inpräntar. Sådana människor kan man inte lita på i en kris. De ignorerar Guds röst lika lättvindigt som Saul gjorde, och liksom han är många beredda att rättfärdiga sitt handlingsätt. När Saul tillrättavisades av Herren genom Hans profet, försäkrade han bestämt att han hade lytt Guds röst. Men de bråkande fåren och de råmande oxarna vittnade om att han inte hade gjort det. På samma sätt försäkrar många i dag att de är lojala mot Gud, men deras konserter och andra nöjeställningar, deras världsliga umgänge, deras självupphöjelse och deras ivriga längtan efter popularitet - allt detta vittnar om att de inte lytt Hans röst. "Mitt folks förtryckare är barn, och kvinnor härskar över det."

Det är högre normer som evangeliet sätter upp för oss. Den konsekventa kristna är inte bara en ny, utan också en ädel skapelse, i Kristus Jesus. Han är ett ofelbart ljus som ska visa andra vägen till himlen och till Gud. Den som drar sin livskraft från Kristus kommer inte att ha någon längtan efter världens lättsinniga, otillfredsställande njutningar.

Bland ungdomarna kommer man att finna stora variationer i karaktär och utbildning. Somliga har levt under godtyckligt tvång och hårdhet, vilket har utvecklat en obstinat och trotsig anda i dem. Andra har varit hemmets (89) kelgrisar och har av eftergivna föräldrar tillåtit följa sina egna böjelser. Vartenda fel har ursäktats, tills deras karaktär blivit deformerad. För att framgångsrikt kunna handskas med dessa olika karaktärer behöver läraren visa stor takt och finkänslighet såväl som bestämdhet i sin ledning.

Ovilja, ja, till och med förakt för rimliga regler kommer ofta att uppvisas. Somliga kommer att använda hela sin

uppfinningsrikedom för att undgå straff, medan andra kommer att visa en obekymrad likgiltighet för överträdelsens konsekvenser. Allt detta kommer att kräva större tålamod och ansträngning från dem som har anförtrotts deras utbildning.

En av de största svårigheterna som lärarna har haft att kämpa med är att föräldrarna inte samarbetar för att genomdriva skolans disciplin. Om föräldrarna kände ansvar att stötta lärarens auktoritet skulle mycket uppstudsighet, många synder och utsvävningar förhindras. Föräldrarna borde kräva att deras barn respekterar den som har rättmätig auktoritet. De borde arbeta, med en outtröttlig omsorg och ihärdighet för att uppfostra, vägleda och tygla sina barn, tills rätta vanor är ordentligt befästa. Med en sådan uppfostran skulle de unga underordna sig samhällets institutioner och visa moralisk självbehärskning i allmänhet.

Både genom förmaningar och gott exempel skulle de unga lära sig enkelhet när det gäller kläder och vanor, flit, måttlighet och sparsamhet. Många elever är extravaganta när de spenderar de medel som de har fått av sina föräldrar. De försöker visa sig överlägsna sina kamrater genom att frikostigt spendera pengar för att visa upp sig och skämma bort sig själva. På somliga läroanstalter har detta ansetts få så stora konsekvenser att man har föreskrivit vilka kläder eleverna ska bära och begränsat deras användning av pengar genom fastställda regler. Men eftergivna föräldrar och bortskämda elever kommer att finna något sätt att kringgå reglerna. Vi borde inte använda sådana metoder. Vi ber kristna föräldrar att noga överväga detta i bön, (90) söka råd från Guds ord och så försöka handla efter dess undervisning.

Om det fanns hantverksverkstäder i anslutning till vår skola, och eleverna blev ålagda att ägna en del av sin tid till någon aktiv sysselsättning, skulle det visa sig vara ett skydd mot mycket av det dåliga inflytande som råder på läroanstalter. Rejäl, nyttiga sysselsättningar i stället för lättsinniga och destruktiva tidsfördriv, skulle ge berättigat utrymme åt ungdomlig livsglädje och skulle bidra till måttlighet och en fast karaktär. Alla ansträngningar som är möjliga bör göras för att uppmuntra till en längtan efter moralisk och fysisk såväl som mental utveckling. Om flickor fick lära sig att laga mat, i synnerhet att baka bra bröd, skulle deras utbildning att vara mycket mer värdefull. Kunskap om nyttigt arbete skulle i hög grad förhindra den sjukliga sentimentalitet som har fördärvat och fortfarande fördärvat tusentals. Att använda musklerna såväl som hjärnan kommer att uppmuntra intresset för vardagslivets husliga plikter.

Vår tid är en tid av uppvisning och ytlighet när det gäller utbildning. Broder ___ har en naturlig förkärlek för systematik och grundlighet, och detta har blivit en vana genom livslång träning och disciplin. Gud har gett honom sitt gillande för detta. Hans arbete är verkligen betydelsefullt, eftersom han inte tillåter elever att vara ytliga. Men i sina allra första ansträngningar för att etablera en skola mötte han många hinder. Om han hade varit mindre beslutsam och uthållig skulle han ha gett upp kampen. Några av föräldrarna gav inte skolan sitt stöd och deras barn respekterade inte läraren, eftersom han bar

torftiga kläder. De lät hans utseende väcka deras fördomar emot honom. Denna respektlöshet tillrättavisades av Herren och läraren blev uppmuntrad i sitt arbete. Men de klagomål och omdömeslösa rapporter som barnen tog med sig hem stärkte föräldrarnas fördomar. När broder ___ försökte att inpränta sanna principer och forma riktiga vanor, beklagade sig bortskämda (91) barn över sina ansträngande studier. Jag blev visad att just dessa led, eftersom sinnet inte var tillräckligt engagerat i riktiga ämnen. De tänkte på demoraliserande saker och både själ och kropp var försvagade av vanan att onanera. Det var denna skamliga vana, inte alltför mycket studier, som gjorde att dessa barn ofta var sjuka och hindrade dem att göra de framsteg som föräldrarna önskade.

Herren erkände bror ___s handlingssätt i allmänhet, när han lade grunden till den skola som nu är i drift. Men mannen har arbetat alltför hårt, utan en fast, välsignad och stärkande påverkan från hemmen för att lätta hans bördor. Under den belastning som denna överansträngning ledde till har han begått några misstag, men inte hälften så svåra som de personer gjort som har hyst bitterhet mot honom. I sin kontakt med de unga har han tvingats möta den upprorsanda och det trots, som aposteln förklarar är ett av tecknen på de sista dagarna.

Somliga av lärarna på skolan har inte insett det ansvar som deras ställning medför. De har inte själva varit elever i Kristi skola och har därför inte varit förberedda att undervisa andra.

Bland eleverna kommer det att finnas somliga med lättjefulla, onda vanor. Dessa kommer att behöva tillrättavisning och fostran. Men om de inte kan bättra sig, lät dem inte drivas vidare mot avgrunden genom otålighet och hårdhet. Lärarna bör alltid tänka på att de ungdomar som de har ansvar för, är köpta med Kristi blod och är yngre medlemmar i Herrens familj. Kristus gjorde ett oändligt stort offer för att köpa dem fria, och lärare bör känna att de ska stå som missionärer för att vinna dessa elever för Jesus. Om de av naturen är stridslustna, ska de akta sig noga för att ge efter för detta karaktärsdrag. De som har passerat den kritiska ungdomstiden borde aldrig glömma de frestelser och prövningar som finns i början av livet och hur mycket de längtade efter förståelse, vänlighet och kärlek.

(92) Den som ägnar sig åt hårt offentligt arbete för människors skull, finner ofta inte mycket tid över att ägna sig åt sin egen familj och lämnas på sätt och vis nästan utan familj och utan sociala kontakter kring hemmets härd. Så har det varit för broder ___. Han har ständigt varit mentalt ansträngd. Han har inte haft så stora möjligheter att vinna sina barns tillgivenhet eller att tygla och vägleda dem så som det hade behövts.

Det finns många på skolan som behöver en grundlig omvändelse. Låt ingen försöka se grandet i sin broders öga, när de har en bjälke i sitt eget öga. Var och en bör rena sin egen själs tempel från dess orenlighet. Släpp taget om avund och svartsjuka tillsammans med skräpet som samlats på hög. Upphöjda privilegier och himmelska färdigheter, köpta åt oss för ett oändligt högt pris, ges till oss gratis om vi tar emot dem. Gud håller var och en av oss

ansvarig för det mått av ljus och de privilegier som Han har gett oss. Och om vi vägrar att ge Gud värdeökning på de pund som Han har anförtrott oss, förverkar vi Hans ynnest.

Professor ___ skulle ha varit till stor nytta för er, om han inte hade smickrats av somliga och fördömts av andra. Han blev förvirrad. Han har karaktärsdrag som behövde undertryckas. I sin entusiasm har somliga gett honom oförtjänt mycket förtroende och beröm. Ni har placerat denne man där det blir svårt för honom att återhämta sig och finna sin rätta plats. Han har offrats av båda grupperna i församlingen, eftersom de inte har lytt Guds Andes maningar. Detta är orättvist mot honom. Han hade nyligen kommit till tro och var inte förberedd för den utveckling som skett.

Så litet vi vet om det inflytande våra handlingar kommer att ha på vår egen och andras framtid. Många tror att det inte spelar så stor roll vad de gör. Det skadar ingen om de går på den ena eller andra konserten eller förenar sig med världen i något nöje, om de vill det. På detta sätt leder och behärskar Satan (93) deras önskingar och de tänker inte på att konsekvenserna kan bli helt avgörande. Det kan bli den länk i händelsernas kedja, som binder en själ fast i Satans snara och blir avgörande för hans eviga fördärv.

Varje handling, hur liten den än är, har sin plats i livets stora drama. Tänk på att längtan efter att tillfredsställa aptiten en enda gång, förde synden med dess förfärliga konsekvenser in i vår värld. Guds söners oheliga äktenskap med människornas döttrar resulterade i avfall som slutade med världens ödeläggelse genom en översvämning. Den minsta eftergift för det egna jaget har lett till stora revolutioner. Detta är fallet nu. Det är mycket få som är försiktiga. Liksom Israels barn vill de inte lyda råd, utan vill följa sina egna önskingar. De förenar sig med världsliga element genom att vara närvarande vid sammankomster där de får uppmärksamhet. De visar därmed vägen och andra följer efter. Det som har gjorts en gång, det kommer de själva och många andra att göra igen. Varje steg de tar gör ett bestående intryck inte bara på deras eget samvete och deras vanor, utan också på andras. Detta faktum ger människans liv ett oerhört allvar.

Mitt hjärta värker dag efter dag och natt efter natt, för våra församlingar. Många utvecklas, men åt fel håll. ”De rättfärdigas stig ... växer i klarhet tills dagen når sin höjd.” Deras vandring går framåt och uppåt. De går från styrka till styrka, från nåd till nåd och från härlighet till härlighet. Detta är alla våra församlingars förmån. Men så annorlunda det har gått för dem! De behöver gudomlig upplysning. De måste vända helt om. Jag vet vad jag talar om. Om de inte blir verkligt kristna kommer de att gå från svaghet till svaghet. Splittringen kommer att öka och många själar kommer att ledas i fördärvet.

Allt jag kan säga till er är: Ta emot det ljus som Gud har gett er och följ det, oavsett vad det kostar er. Det är er (93) enda säkerhet. Ni har ett arbete att utföra för att komma i harmoni. Måtte Herren hjälpa er att göra det även om jaget blir korsfäst. Samla ihop det ljus som har nonchalerats och förkastats. Samla ihop det i ödmjukhet, med bävan och fruktan. Det gamla Israels synd bestod i att ignorera Guds

uttryckliga vilja och följa sin egen väg dit deras ohelgade hjärtan ledde dem. Det moderna Israel följer snabbt i deras fotspår och Herrens missnöje vilar lika säkert över dem.

Det är aldrig svårt att göra det vi älskar att göra, men att välja en riktning som går rakt emot vad vi har lust till är att lyfta upp ett kors. Kristus bad att Hans lärjungar måtte bli ett, liksom Han var ett med Fadern. Denna enhet är Kristi vitsord inför världen, att Gud har sänt Honom. När vi ger avkall på den egna viljan i olika frågor, kommer de troende att förenas med Kristus. Detta borde alla beslutsamt be om och målmedvetet arbeta för, och på så sätt så långt det är möjligt besvara Kristi bön om enhet i Hans församling.

Avund och felfinnande fördöms

Det smärtar mig att säga att det finns församlingsmedlemmar med odisciplinerade tungor. Det finns människor med falska tungor som alltid ställer till missämja. Det finns även medlemmar med listiga, viskande tungor. Det är tissel och tassel; oförsynt blandar man sig i andras angelägenheter och ställer närgångna frågor. Bland dessa skvallerälskare finns de som handlar av nyfikenhet, andra av avundsjuka, många handlar drivna av hat till dem genom vilka Gud har talat för att tillrättvisa dem. Alla dessa splittrande element samverkar. En del döljer sina verkliga känslor, medan andra är ivriga att bekantgöra allt ont de vet eller kanske endast misstänker om andra.

Jag såg att samma anda som man finner i meneden, vilken förvandlar sanning till lögn, gott till ont och oskuld till brott, nu är (95) verksam. Satan jublar över det förhållande som råder bland dem som bekänner sig vara Guds folk. Medan många försummar sitt andliga liv, vakar de ivrigt över varje tillfälle att kritisera och döma andra. Alla har sina karaktärssvagheter, och det är inte svårt att finna något som avunden kan tolka till den andres skada. "Nu", säger dessa självalda domare, "nu har vi *fakta*. Vi kan nu framlägga anklagelser, som de inte så lätt skall kunna dra sig undan." De inväntar ett passande tillfälle och tar sedan en hel packe med skvaller och lägger fram sina "läckerbitar"

I sina ansträngningar att vinna sitt syfte, är personer som av naturen har en stark fantasi, i fara att bedra både sig själva och andra. De tar upp obetänksamma yttranden från andra personer utan att betänka att orden yttrats i hastigt mod och därför i själva verket inte återspeglar personens verkliga känsla. Men dessa obetänksamma yttranden, ofta bagateller som inte är värda att lägga märke till, betraktas nu genom Satans förstöringsglas, och man funderar över dem och upprepar dem tills mullvadshögarna blir berg. Skilda från Gud blir de som accepterar det onda, lekbollar för frestelsen. De inser knappast styrkan av sina känslor eller effekten av sina ord. Medan de fördömer andras felsteg, begår de själva ännu större felsteg. Fasthet är en juvel.

Finns då ingen godhetens lag att följa? Har kristna fått befogenhet av Gud att kritisera och döma varandra? Är det hedrande för en människa och ärligt att under ett sken av vänskap locka från en annans läppar hemligheter, som blivit henne anförtrodda, och sedan använda det man fått veta för att skada henne? Är det kristlig kärlek att ta upp allt som sägs, gräva upp allt som kan väcka misstankar angående en annans karaktär, och sedan med förtjusning använda detta för att skada henne? Satan jublar när han kan förtala och sära en Kristi efterföljare. Han är "brödernas åklagare". Skall då kristna vara hans medhjälpare i detta?

Guds allseende öga ser bristerna hos oss alla och de (96) begär som behärskar oss, men ändå har Han överseende med våra misstag och ömkar Sig över oss i vår svaghet. Han uppmanar Sitt folk att visa samma anda av ömhet och fördragsamhet. Sanna kristna gläder sig inte över att framhålla andra människors fel och brister. De vänder sig bort från det som är lumpet och ont för att fästa sitt sinne vid det som är till dragande och älskvärt. För den kristne är allt felfinnande, varje ord av förtal och dömande, något smärtsamt.

Det har alltid funnits människor, som bekänner sig tro sanningen, men som inte har överlåtits sina liv till dess helgande inflytande; människor som är trolösa, som bedrar sig själva och själva intalar sig mod, medan de lever i synd. Otron är uppenbar i deras liv, i deras uppträdande och karaktär, och detta fruktansvärt onda verkar som ett kräftsår.

Om alla bekännande kristna ville använda sin kraft för att undersöka vilka fel hos dem själva som behövde rättas i stället för att tala om andras fel, skulle församlingen idag vara andligen friskare. En del är ärliga när det inte kostar något, men när taktik betalar sig bättre glömmar de ärligheten. Ärlighet och taktik trivs inte i samma sinne. Med tiden kommer antingen taktiken att överges och sanningen och ärligheten att råda, eller taktiken att omhuldas och ärligheten att glömmas. De är aldrig överens, de har ingenting gemensamt. Den ene är en Baals profet, den andre en Guds sanna profet. När Herren samlar sina juveler skall han med glädje betrakta de sanna, uppriktiga och ärliga. Änglarna gör i ordning stjärnprydda kronor åt sådana och dessa skall i härlighet återspegla ljuset som strålar från Guds tron.

Våra predikande bröder låter sig alltför ofta luras av förhållandena vid tvister i församlingar, och alltför ofta hänvisar de i sina samtal till dessa. De skulle inte uppmuntra sina medlemmar att klaga på varandra, men (97) skulle se till att medlemmarna aktade noga på sina egna gärningar. Ingen skulle tillåta känslor av fördomar och agg att uppstå på grund av andras orätta handlingar. Alla skulle tåligt vänta tills båda parterna hörts och sedan skulle de tro endast det som störs av verkliga fakta. Det är alltid säkrast att inte lyssna till onda rapporter, förrän man noga har följt Bibelns föreskrifter. Detta gäller sådana som listigt arbetat på att locka ur de omisstänksamma sådana saker som inte angår dem och som inte tjänar dem någon nytta att känna till.

Mina syskon, håll för er själs skull era ögon riktade endast på Guds ära! Glöm er själva så mycket som möjligt! Vi närmar oss tidens slut. Undersök era motiv i evighetens ljus! Ni behöver väckas, ni lämnar de gamla rämärkena. Er så kallade vetenskap underminerar grundvalarna för de kristna principerna. Det har visats mig att den väg ni slagit in på kommer att leda er bort från gemenskapen med Gud. Jag måste säga att ni är i hotande fara. För Kristi skull, undersök och finn ut varför ni är så andligt ointresserade!

Herren prövar Sitt folk. Ni må vara hur stränga och kritiska som helst när det gäller era egna karaktärsfel, men var vänliga, medlidsamma och hänsynsfulla mot andra. Fråga er själva varje dag: Är jag alltigenom ärlig eller är jag falsk? Bed Herren enträget att frälsa er från allt självbedrägeri på den punkten. Det gäller de eviga värdena. Medan så många jagar efter ära och rikedom, må ni, mina älskade, allvarligt söka förvisning om Guds kärlek och ropa: Vem vill visa mig hur jag skall göra min kallelse och utkorelse fast?

Satan studerar omsorgsfullt de synder människor begår enligt deras naturliga läggning, och sedan börjar han att locka och snärja dem. Vi är frestade som aldrig förr, men vi kan vinna seger om vi modigt kämpar Herrens strid. Alla är i fara. (98) Men om ni vandrar ödmjukt och i bön kommer ni att vara dyrbarare än fint guld när ni genomgått provet, ja, ni är t.o.m. dyrbarare än guldet från Ofir. Men om ni lever sorglöst och utan bön, kommer ni att bli såsom en ljudande malm och en klingande cymbal.

Några har nästan gått förlorade i tvivlets labyrinter. Till sådana vill jag säga: Lyft era sinnen från denna väg. Fäst era tankar på Gud. Ju fastare tro och helgelse binder er vid den Evige, ju tydligare och klarare skall ni inse rättvisan i Hans handlingssätt. Gör livet, det eviga livet, till föremål för all er strävan.

Jag känner farorna som hotar er. Om ni förlorar förtroendet för *Vittnesbörden* kommer ni att driva bort från Bibelns sanning. Jag har varit rädd för att många skulle börja fråga och tvivla, och i min nöd för er ville jag varna er. Hur många vill akta på varningen? Om *Vittnesbörden* skulle påpeka era felsteg, skulle ni då känna er fullt fria att förkasta någon del av det hela? Det ni minst av allt är böjda att ta emot, är just det ni bäst behöver. Gud och Satan samarbetar aldrig. *Vittnesbörden* som helhet bär antingen Guds eller Satans sigill. Ett gott träd kan inte bära dålig frukt, inte heller kan ett dåligt träd bära god frukt. ”Av deras frukt skolen I känna dem.” Gud har talat. Vem har darrat inför hans budskap?

Herrens dag är nära

Herrens stora dag är nära, ja, den är nära, den kommer med stor hast. Hör, det är Herrens dag! I ångest ropa nu hjältarna. En vredens dag är den dagen, en, dag av ångest och trångmål, en dag av ödeläggelse och förödelse, en dag av mörker och tjocka, en, dag av moln och töcken, en dag, då basunljud och härskri höjes mot de fastaste städer (99) och mot de högsta murtorn. Då skall jag bereda människor

sådan ångest, att de gå där såsom blinda, därför att de hava syndat mot Herren.” (Sef. 1: 14-17.) Herrens dag är nära.

Och det skall ske på den tiden, att jag skall genomleta Jerusalem med lyktor och hemsöka de människor, som nu ligga där i ro på sin drägg, dem som säga i sina hjärtan: 'Herren gör intet, varken gott eller ont.'” (Vers 12.) ”Besinna dig och kom till sans, du folk utan blygsel, innan ännu rådslutet är fullgånget - den dagen hastar fram, såsom agnar fara! - och innan Herrens vredes glöd kommer över eder, ja, innan Herrens vredes dag kommer över eder. Söken Herren, alla I ödmjuka i landet, som hållen hans lag. Söken rättfärdighet, söken ödmjukhet; kanhända bliven I så beskärnade på Herrens vredes dag.” (Sef. 2: 1-3.)

Vi är nära tidens ände. Det har visats mig att Guds vedergällande domar redan går över landet. Herren har gett oss varningar om de händelser som skall inträffa. Ljus lyser fram från Hans ord; dock täcker mörker jorden och stort mörker folken. Bäst de säga: 'Allt står väl till, och ingen fara är på färde', då kommer plötsligt fördärv över dem, - - - och de skola förvisso icke kunna fly undan.”

Vi måste fråga oss vad orsaken kan vara till detta fruktansvärda mörker, så att vi kan undvika den väg på vilken människorna dragit över sig själva en så stor villfarelse. Gud har gett världen tillfälle att lära känna och lyda Hans vilja. I Sitt Ord har Han gett dem sanningens ljus. Han har sänt dem varning, råd och förmaning, men få vill lyda Hans röst. Liksom den judiska nationen är även flertalet bekännande kristna stolta över sina företräden, men de återgäldar inte Gud för dessa stora välsignelser. I oändlig nåd har ett sista varningsbudskap sänts till världen, för att tillkännage att Kristus står för dörren och för att dra uppmärksamheten till Guds brutna lag. Men liksom människorna före floden under hån förkastade Noas varning, kommer också de nöjesälskande människorna av idag att förkasta budskapet som förkunnas av (100) Guds trogna tjänare. Världen fortsätter sitt liv i tanklöshet, helt upptagen med sina affärer och nöjen, medan Guds vrede är nära att drabba dem som överträder Hans lag.

Vår medlidsamme Frälsare, som förutsåg de faror som skulle omge Hans lärjungar vid denna tid, har gett oss en särskild varning: ”Tagen eder till vara för att låta edra hjärtan förtyngas av omåttlighet och dryckenskap och timliga omsorger, så att den dagen kommer på eder oförtänt; ty såsom en snara skall den komma över hela jordens alla inbyggare. Men vaken alltjämt och bedjen, att I mån kunna undfly allt detta som skall komma och kunna bestå inför Människosonen.” (Luk. 21: 34-36.) Om församlingen väljer att gå samma väg som världen, kommer den att få dela dess öde. Eftersom den fått ett större ljus, kommer dess straff att bli större än syndarnas.

Såsom ett folk bekänner vi oss äga sanningen i högre grad än något annat folk på jorden. Då skulle vårt liv och vår karaktär överensstämma med en sådan tro. Dagen är nära då de rättfärdiga likt dyrbara kärvar skall samlas till den himmelska ladan, under det att de ogudaktiga, likt ogräset, samlas till den stora dagens eld. Men både vetet och ogräset skall ”växa tillsammans intill skördetiden”.

I livets många olika plikter kommer den rättfärdige ända in i det sista i kontakt med den ogudaktige. Ljusets barn är spridda bland mörkrets barn, så att kontrasten dem emellan kan ses av alla. På så sätt skall Guds barn ”förkunna hans härliga gärningar, han som har kallat eder från mörkret till sitt underbara ljus”. Den gudomliga kärlekens glöd i hjärtat, Kristus-likheten uppenbarad i livet, kommer att ge världens människor en glimt av himmelen, så att de skall se och uppskatta dess härlighet.

Lika attraherar lika. De som dricker från (101) samma välsignelsens källa kommer att närma sig varandra. Den sanning som bor i de troendes hjärtan skall leda dem till en välsignad och lycklig gemenskap. Så besvaras Jesu bön om att Hans lärjungar måste vara ett, såsom Han och Fadern är ett. Efter denna enhet vill varje sann kristen sträva.

Bland de ogudaktiga skall finnas en skenbar enhet som delvis döljer en ständig tvedräkt. I sin opposition mot Guds vilja och sanning är de eniga, men på varje annan punkt är de splittrade på grund av hat, maktbegär, avund och oförsonlighet.

Den ädla metallen och slagget är nu så blandade att endast den evige Gudens genomträngande blick kan skilja dem åt. Men den gudomliga helighetens och sanningens eld skall rena den ädla metallen, och stöta bort det falska och oäkta.

Herrens stora dag är nära, ja, den är nära, den kommer med stor hast” (Sef. 1: 14), - men var finner man den sanna adventandan? Vilka bereder sig för att kunna bestå i den tid av frestelser som just ligger framför oss? Guds folk som anförtrots heliga, allvarliga och prövande sanningar för denna tid, sover på sin post. Genom sina handlingar säger de: Vi har sanningen; vi är ”rika och har vunnit rikedomar och behöver intet” medan det sanna Vittnet förklarar, att ”du just är eländig och ömkansvärd och fattig och blind och naken”. (Upp. 3: 17.)

Hur beskriver inte dessa ord förhållandet i församlingen idag: ”Du vet inte att du just är eländig och ömkansvärd och fattig och blind och naken.” Guds tjänare bär fram den helige Andes varnings budskap, påpekar karaktärsfel för de vilsefarande, men dessa säger: ”Det gäller inte mig. Jag tar inte emot det budskap du förkunnar. Jag gör det bästa jag kan. Jag tror sanningen.”

Den onde tjänaren som sade i sitt hjärta: ”Min herre kommer icke (102) så snart”, bekände sig vänta Kristus. Han var en ”tjänare”, till det yttre hängiven tjänsten för Gud, medan hans hjärta var överlåtet åt Satan. Han förnekar inte öppet sanningen såsom bespottaren gör, men uppenbarar i sitt liv hjärtats tanke: Herren fördröjer Sin ankomst. Detta antagande gör honom likgiltig för de eviga tingen. Han godtar världens levnadsregler och följer dess seder och bruk. Självskhet, världslig stolthet och äregirighet är det förhärskande. Rädd att hans bröder skall stå högre än han själv, börjar han att förringa deras ansträngningar och ifrågasätta deras motiv. På så sätt slår han sina medtjänare. Allt eftersom han avlägsnar sig från Guds folk, förenar han sig med de ogudaktiga. Man finner att han äter och dricker med ”de druckna” och sluter sig allt mer till de världsliga och deras livsstil. På så sätt in-

vaggas han i en världslig trygghet och blir offer för tanklöshet, likgiltighet och lättja.

Början till detta onda var bristande vaksamhet och bön och sedan försummelse av andra kristna plikter, och så var vägen öppen för andra synder. Varje kristen blir utsatt för världens lockelser, köttets begärelser och andra Satans frestelser. Ingen är trygg. Oavsett vilka erfarenheter vi har och hur hög vår ställning är, behöver vi vaka och bedja oavslutligen. Vi måste dagligen kontrolleras av Guds Ande, annars kommer vi att kontrolleras av Satan.

De föreskrifter Frälsaren gav Sina lärjungar gäller Hans efterföljare under varje tidsålder. Han tänkte på dem som lever vid tidens slut, när Han sade: ”Tagen eder till vara.” Det är vår uppgift, var och en personligen, att i våra hjärtan ta emot och vårda den helige Andes dyrbara gåvor

Satan verkar med aldrig svikande uthållighet och stor energi för att dra över till sina led dem som bekänner sig vara Kristi efterföljare. Han verkar ”med orättfärdighetens alla bedrägliga konstern för att bedraga dem som gå förlorade”. Men Satan är inte den ende som verkar för (103) mörkrets rike. Vem än som överlåter sig åt synden är en frestare. Vem än som efterliknar den store bedragaren blir hans medhjälpare. De som genom sitt inflytande understöder det onda utför ett slavarbete åt Satan.

Gärningarna uppenbarar principer och motiv. Den frukt som bärs av många, vilka gör anspråk på att vara plantor i Guds vingård, visar att de är ingenting annat än törne och tistlar. En hel församling kanske godkänner sina medlemmars felaktiga handlingssätt, men detta är inget bevis för att det orätta är rätt. Det kan inte få törnet att bära druvor.

Om några av dem som bekänner sig tro på ”sanningen för denna tid” kunde se sin verkliga ställning, skulle de misströsta om Guds nåd. De har använt hela sitt inflytande mot sanningen, mot den varnande rösten, mot Guds folk. De har utfört Satans verk. Många har blivit så förblindade av hans förförelser, att de aldrig kan bli helade igen. Ett sådant tillstånd av avfall kan inte existera utan att många går förlorade.

Församlingen har fått den ena varningen efter den andra. Guds folks plikter och de faror som lurar på dem har klart framhållits. Men det världsliga inflytandet har visat sig vara för starkt. Seder, vanor och bruk som leder människor bort från Gud, har under årens gång vunnit mark trots den helige Andes varningar och förmaningar ända tills deras vägar har blivit de rätta i deras ögon, och Guds Andes röst är knappast hörd. Ingen människa kan säga hur långt hon kommer att gå i synd, när hon en gång har överlåtit sig själv åt den store bedragarens makt. Satan vann insteg i Judas Iskariots hjärta och förledde honom att förråda sin Herre. Satan ledde Ananias och Safira att ljuga för den helige Ande. De som inte helt har överlämnat sig åt Gud kan ledas att utföra Satans verk, allt under det att de berömmar sig själva att vara i Kristi tjänst.

Bröder och systrar, jag vädjar till er att pröva er själva, om ni är i tron. För att bevara värmen och renheten av (104) Kristi kärlek fordras ett ständigt tillflöde av Kristi nåd. Har

ni använt varje medel för att ”eder kärlek må allt mer och mer överflöda”, så att ”I kunnen döma om vad rättast är. . . och så bliva rika på rättfärdighetens frukt, vilken kommer genom Jesus Kristus, Gud till ära och pris”? (Fil. 1: 9-11.)

Många som skulle ha hållit fast vid rättfärdighet och sanning har visat svaghet och obeslutsamhet, vilket har uppmuntrat Satan till angrepp. Den som inte tillväxer i nåden, och som inte söker nå den högsta standard vad gäller gudomlig visdom, kommer att besestras.

Denna värld är för den kristne en värld av främlingar och fiender. Med mindre han till sitt försvar tar den fulla gudomliga rustningen och Andens svärd blir han att byte för mörkrets makter. Tron skall prövas. Alla skall prövas likt guldets i elden.

Församlingen består av ofullkomliga människor som behöver ständiga bevis på barmhärtighet och fördragsamhet. Men det har varit en lång period av allmän ljumhet. En världslig anda har kommit in i församlingen, och den har orsakat fiendskap, illvilja, missämja och orättfärdighet.

Om det vore färre predikningar av män som inte är helgade i hjärta och liv, och mer tid användes för att ödmjuka er inför Gud, kunde vi hoppas att Herren ville uppenbara sig till er hjälp och rädda dem som nu är nära att avfalla. Mycket av den senare tidens förkunnelse inger en falsk säkerhet. Viktiga intressen i Guds verk kan inte förvaltats på ett vist sätt av dessa, som har så liten verklig kontakt med Gud, som en del av våra predikanter har. Att betro sådana män arbetet, är som att sätta barn att styra de stora fartygen på haven. Den som saknar himmelsk visdom och en levande förbindelse med Gud, saknar också kunskap att styra evangeliets skepp bland isberg och stormar. Församlingen genomgår allvarliga konflikter, men i detta tillstånd vill många överlämna den i händer, som säkerligen kommer den (105) att gå under. Vi behöver nu en lots ombord, för vi närmar oss hamnen. Som ett folk skulle vi vara världens ljus. Men hur många är inte lika de oförståndiga jungfrurna, som inte hade någon olja i sina kärl. Må all nåds Gud, överflödande i nåd, full av förlåtelse och barmhärtighet, rädda oss, så att vi inte går under tillsammans med de orättfärdiga.

I denna tid av strid och prövningar behöver vi allt det stöd och all den styrka vi kan få från rättfärdiga principer, från en bestämd kristen övertygelse, från den förblivande vissheten om Kristi kärlek och från en rik gudomlig erfarenhet. Vi kan uppnå full mognad i Kristus Jesus endast som ett resultat av en ständig tillväxt i nåden.

O, vad kan jag säga för att öppna blindas ögon och upplysa ert förstånd i andliga ting?! Synden måste bli korsfäst. En fullständig moralisk förnyelse måste ske genom den helige Ande. Vi måste ha Guds kärlek samt en levande, förblivande tro. Den är guldets renat i elden. Vi kan erhålla den endast genom Kristus. Varje allvarlig och ärlig sökare kommer att bli delaktig av gudomlig natur. Han skall fyllas med en intensiv längtan efter att lära känna fullheten av den kärlek vilken övergår all kunskap. Allt eftersom han tillväxer i andlighet kommer han att bättre förstå de upphöjda och förädlade sanningarna i Guds ord, till dess

att han genom att betrakta dessa blir förvandlad och återspeglar likhet med sin Förlossare.

Oförståndiga äktenskap

Det har visats mig att dagens ungdomar inte har någon verklig förståelse för den stora fara de befinner sig i. Det finns många bland de unga som Gud skulle ta emot som arbetare inom olika grenar av sitt verk, men Satan går emellan och snärjer dem så hårt i sitt nät att de blir främmande för Gud och kraftlösa i Hans verk. Satan är en skarpsinnig och uthållig arbetare. Han vet exakt hur han ska fånga den som är oförsiktig, och det är ett skrämmande faktum att (106) endast ett fåtal lyckas undkomma hans list. De ser ingen fara och är inte på sin vakt mot hans knep. Han förmår dem att knyta sig känslomässigt till varandra, utan att söka råd hos Gud eller hos dem som han har sänt för att varna, tillrättvisa och ge råd. De känner sig självtillräckliga och vill inte höra talas om några restriktioner.

Ditt eget fall, broder ____, är en kraftfull illustration av detta. Du har blivit besatt av tanken på äktenskap. Som vanligt, när det gäller dem som har tankarna i den riktningen, har Guds tjänares varningar mycket litet inflytande på dig. Jag har blivit visad hur lätt du påverkas av omgivningens inflytande. Om du skulle umgås med kamrater vars tankesätt har stöpts i en dålig form, skulle du bli som de. Om du inte hade Guds kärlek och gudsfruktan för ögonen, skulle deras tankar bli dina tankar. Om de saknade vördnad, skulle du också att bli vanvördig, om de var ytliga och sökte efter nöjen, skulle du följa samma stig med iver och uthållighet värdiga en bättre sak.

Den unga dam som du har gett din tillgivenhet, har varken djupa tankar eller karaktär. Hennes liv har varit lättsinnigt och hon är trångsynt och ytlig. Trots detta har du hårdnackat vägrat att ta emot råd från din far, din kärleksfulla syster eller från dina vänner i församlingen. Jag kom till dig som Kristi ambassadör, men dina starka känslor och din självtillit stängde dina ögon för faran och dina öron för varningarna. Ditt agerande har varit lika orubbligt som om ingen annan visste lika mycket som du själv eller som om din frälsning hängde på att du följde ditt eget omdöme.

Om varje ung man som bekänner sig till sanningen skulle göra som du har gjort, hur skulle då förhållanden i familjer och i församlingen bli? Begrunda vilket inflytande den brist på respekt haft, som du visat dina föräldrar genom din egensinnighet och självtillräcklighet. Du tillhör dem som kan beskrivas som förhastade och högfärdiga. (107) Denna besatthet har fått dig att tappa intresset för religiösa ting och att bara tänka på dig själv i stället för Guds ära. Inget gott kan komma av denna intimitet eller tillgivenhet. Guds välsignelse kommer inte att följa på ett så egenmäktigt agerande som du visar. Du borde inte vara ivrig att gå in i en äktenskaplig relation och ta på dig omsorgen om en familj förrän du har utvecklat din egen karaktär ordentligt.

Jag betraktar dig som i ett stort mörker men oförmögen att inse din fara.

Sanningen höll på att förnya ditt liv och din karaktär och du höll på att vinna brödernas tillit. Men Satan såg att han höll på att förlora dig och därför ökade han sina ansträngningar för att fånga dig i sin listiga snara och han har lyckats fantastiskt bra med det. Den svaghet i din natur som till dess inte hade upptäckts, har nu utvecklats. Du inser inte ditt tillstånd, trots att det är mycket uppenbart för andra. Ljuset kommer inte till en människa som inte gör något för att få det. När du såg att dina bröder och systrar var bedrövade över ditt handlande, då var det dags för dig att stanna upp och tänka över vad du höll på med, att be mycket och rådgöra med erfarna män i församlingen och tacksamt ta emot deras råd.

Men”, säger du, ”skulle jag följa mina bröders omdöme, oberoende av mina egna känslor?” Jag svarar: Församlingen är Guds förordnade myndighet på jorden. Kristus har sagt: ”Allt vad du binder på jorden skall vara bundet i himlen, och allt vad du löser på jorden skall vara löst i himlen” Det visas alltför litet respekt för de åsikter som medlemmarna har i den egna församlingen. Det är bristen på hänsyn till församlingens uppfattning, som skapar så många problem bland bröder. Församlingens ögon kan i de enskilda medlemmarna ha förmåga att se det som den felande själv inte kan se. Några få personer kan vara lika blinda som den som gör fel, men en majoritet i församlingen utgör en kraft som borde kontrollera dess enskilda medlemmar.

Aposteln Petrus säger: ”Likaså ni yngre, underordna (108) er de äldre. Och ni alla, klä er i ödmjukhet mot varandra. Ty Gud står emot de högmodiga, men de ödmjuka ger han nåd.” Paulus förmanar: ”Var innerligt tillgivna varandra i broderlig kärlek. Överträffa varandra i ömsesidig hedersbevisning. ” ”Underordna er varandra i Kristi fruktan.” ”Var inte självupptagna och stolta. Var i stället ödmjuka och sätt andra högre än er själva.” Om inte församlingens råd och anvisningar kan respekteras, är den verkligen maktlös. Gud har placerat en röst i församlingen, som måste styra dess medlemmar.

Om du leds av sanning snarare än villfarelse, kommer du att vilja lyda dina föräldrar och visa helig hänsyn till församlingens röst. Dina böner har betts med en beslutsamhet att genomföra det som du ansåg vara rätt, utan hänsyn till dina föräldrars eller församlingens önskan. I hela ditt liv har du till stor del drivits av själviskhet. Ofta måste känslorna offras för att man ska kunna rätta sig efter de villkor som är nedlagda i Guds ord och för att handla utifrån principer.

”Skall föräldrarna välja en partner utan hänsyn till sonens eller dotterns vilja och känslor?” undrar du. Jag ställer frågan till dig, så som den borde formuleras: Ska en son eller dotter välja en partner utan att först rådgöra med föräldrarna, när ett sådant steg i hög grad kommer att påverka föräldrarnas lycka, om de hyser någon tillgivenhet till sina barn? Och borde detta barn, trots sina föräldrars råd och böner, framhärda i att följa sin egen väg? Jag svarar bestämt: ”Nej, inte ens om det innebär att han aldrig gifter sig. Det femte budet förbjuder ett sådant

handlingssätt: ”Hedra din far och din mor, så att du får leva länge i det land som HERREN, din Gud, ger dig”. Här är ett bud med ett löfte, som Herren med säkerhet kommer att uppfylla för dem som lyder det.

Kloka föräldrar kommer aldrig att välja partner till sina (109) barn utan respekt för deras önsknings. Ingen har någonsin haft för avsikt att göra det i ditt fall. Men det mesta som dagens unga kallar *kärlek*, är bara blinda impulser som kommer från Satan för att åstadkomma deras fördärv.

Skulle du min broder börja studera vid vår skola nu som du har planerat, är jag orolig för vad du kommer att göra där. Den beslutsamhet du visat, att ha en dams sällskap vart du än går, visar mig att du är långt ifrån det läge då du kan ha någon nytta av att åka till Battle Creek. Den förälskelse som du drabbats av är mer satanisk än gudomlig. Jag vill inte att du ska bli besviken när det gäller Battle Creek. Där är reglerna stränga. Ingen uppvaktning är tillåten. Skolan skulle inte vara till någon nytta för de studerande, om de skulle bli invecklade i kärleksaffärer som du har blivit. Skolan skulle snabbt demoraliseras. Föräldrar skickar inte sina barn till vår skola eller till våra förlag för att de ska inleda ett trånsjukt, sentimentalt liv, utan för att de ska få vetenskaplig utbildning eller lära sig boktryckarkyrket. Om reglerna var så slappa att ungdomarna tilläts bli förvirrade och bedårade av att ha sällskap av det motsatta könet, som du har varit sedan några månader tillbaka, skulle syftet med att åka till Battle Creek vara förlorat. Om du inte kan få detta helt ur tankarna och åka dit för att inhämta kunskap och med avsikt att göra de mest allvarliga, ödmjuka och uppriktiga ansträngningar, under bön om att du måtte få en nära gemenskap med Gud, vore det vara bättre för dig om du stannade hemma.

Om du skulle åka borde du vara beredd att stå emot frestelser och att ge ditt stöd åt professorer och lärare och låta ditt inflytande vara helt på disciplinens och ordningens sida. Gud avser att alla som arbetar för Hans sak ska underordna sig varandra och vara beredda att ta emot råd och undervisning. De borde öva sig genom den strängaste mentala och moraliska disciplin, så att de med Guds nåds hjälp kan vara utrustade i sinne och hjärta till att undervisa andra. Innerlig bön, ödmjukhet och allvar måste kombineras med Guds hjälp, (110) för mänskliga svagheter och mänskliga känslor strävar hela tiden efter att få herraväldet. Var och en måste rena sig själv genom lydnad för sanningen, och i syfte att upphöja Guds härlighet måste han kuva jaget och upphöja Jesus och Hans nåd. Genom att på det viset hela tiden närma sig ljuset kommer han att lära känna Gud och få Hans hjälp.

Somliga av dem som går på skolan använder inte sin tid ordentligt. Fulla av ungdomlig livslust avvisar de alla begränsningar som läggs på dem. I synnerhet gör de uppror mot de regler som inte tillåter unga män att visa sin uppmärksamhet mot unga damer. De negativa konsekvenserna av en sådan livsstil är välkända i denna degenererade tidsålder. Om man på en skola där så många ungdomar är samlade, tog efter världens vanor i detta avseende, skulle tankarna ledas i en riktning som hindrar dem i deras strävan efter kunskap och deras intresse för

religiösa ting. Förtrollningen, från såväl unga mäns som unga kvinnors sida, att på det sättet visa varandra sina känslor under skoldagen, tyder på bristande omdöme. Liksom i ditt fall, styr blinda impulser förnuft och omdöme. Under denna förtrollande illusion läggs det viktiga ansvar som varje uppriktig kristen känner, åt sidan. Andligheten dör och domen och evigheten mister sin fruktansvärda betydelse.

Alla förmågor hos dem som angrips av denna smittsamma sjukdom – blind kärlek - blir underkastade den. De verkar sakna sunt förnuft och deras uppförande väcker avsmak hos alla som ser det. Min broder, du har gjort dig själv till föremål för prat och har sänkt dig själv i deras uppfattning, vars erkännande du borde värdesätta. Många når kulmen i denna sjukdom i ett omoget äktenskap, och när nyhetens behag är förbi och älskandets förtrollande kraft är över vaknar den ena parten, eller båda, upp och inser sin verkliga situation. De upptäcker att de inte passar ihop men är bundna till varandra för livet. Bundna till varandra av de allvarligaste löften ser de missmodigt på det bedrövliga liv de måste leva. (111) De borde då göra det bästa av situationen, men många vill inte det. De kommer antingen att svika sitt äktenskapslöfte eller göra det ok som de envisades med att ta på sig, så ytterst plågsamt att många fejt tar livet av sig.

Att umgås med den som är fåfång, ytlig och skeptisk kommer att leda till moraliskt fördärv och undergång. Frimodiga, försigkomna unga män eller damer kan ha något tilltalande i sitt sätt. De kan ha fantastiska mentala förmågor och vara skickliga i att få det dåliga att verka vara att föredra till och med framför det goda. Sådana personer kommer att trollbinda och förföra en viss grupp av människor och som följd kommer själar att gå förlorade. Inflytandet av varje människas tankar och handlingar omger henne som en osynlig atmosfär, som omedvetet inandas av alla som kommer i kontakt med henne. Denna atmosfär är ofta laddad med giftigt inflytande och när den inandas blir moraliskt förfall den säkra följden.

Min unge broder, om jag ändå kunde göra dig medveten om ditt verkliga tillstånd. Du måste ångra dig, annars kan du aldrig se himmelriket. Många unga män och kvinnor som bekänner sig frukta Gud, vet inte vad det vill säga att följa Kristus. De tar inte efter Hans exempel genom att göra gott. Kärlek och tacksamhet mot Gud stiger inte upp i deras hjärtan och uttrycks inte heller i deras ord och handlingar. De äger inte självförnekelsens anda, de uppmuntrar inte heller varandra till helighet. Vi vill inte ha unga människor i Guds allvarliga verk, som bekänner Kristus men som saknar den moraliska styrkan att ta sin plats bland dem som är nyktra och vakar i bön och som har sina samtal riktade mot himlen, varifrån de väntar Frälsaren. Vi är inte överdrivet angelägna om att ungdomar ska komma till Battle Creek som bekänner sig vara sabbatshållare, men som genom sitt val av kamrater visar sin låga moral.

(112) Dörren till vår skola kommer alltid att stå öppen för dem som inte bekänner någon tro, och de unga som kommer till Battle Creek kan ha detta oandliga sällskap om de väljer det. Om de har rätta motiv till att umgås med

dessa människor och tillräcklig andlig styrka för att stå emot deras inflytande, kan de vara en kraft för det goda. Samtidigt som de är elever kan de bli lärare. De verkligt kristna väljer inte de oomvändas sällskap för att de älskar den atmosfär som omger deras oandliga liv, eller för att väcka beundran och få applåder, utan för att förmedla ljus och kunskap och lyfta dem till en ädel, upphöjd nivå, den eviga sanningens breda plattform.

En person med rena motiv, fast besluten att skaffa sig kunskap så att hans förmågor kan användas rätt, kommer att vara en god kraft på skolan. Han kommer att ha ett formande inflytande. När föräldrar rättfärdigar sina barns klagomål över skolans auktoritet och disciplin, inser de inte att de ökar den demoraliserande kraft som nu härskar i så förskräckande stor utsträckning. Varje inflytande som de unga omges av måste vara på rätt sida eftersom ungdomlig omoral ökar.

Bland världsliga ungdomar blir kärleken till umgängesliv och nöjen en uppslukande passion. Att klä upp sig, att gå bort på besök, att ge efter för aptit och passioner och att virvla runt i de sällskapliga utsvävningar som bjuds, verkar vara tillvarons stora mål. De är olyckliga om de lämnas ensamma. Deras huvudintresse är att bli beundrade och smickrade, och att väcka uppmärksamhet i sällskapslivet, och när denna längtan inte blir tillfredsställd verkar livet outhärdligt.

De som vill ta på sig hela Guds vapenrustning och avsätta någon tid varje dag till begrundande och bön och till att studera Skrifterna, kommer att förenas med himlen och få ett frälsande, förvandlande inflytande på dem som finns omkring sig. Stora tankar, ädla ambitioner, en klar förståelse av sanningen och plikten inför Gud, kommer att bli deras. De kommer att längta efter (113) renhet, ljus, kärlek, efter alla den himmelska födelsens nådegåvor. Deras innerliga böner kommer att nå in bakom förlåten. Denna grupp kommer att ha en helgad frimodighet att komma inför den Oändlige. De kommer att känna att himlens ljus och härlighet är till för dem och kommer att bli renade, upphöjda och förädlade genom detta nära umgänge med Gud. Sådant är de sanna kristnas förmån.

Abstrakt eftertanke räcker inte. Flitig sysselsättning räcker inte. Båda är nödvändiga för att forma en kristen karaktär. Den kraft som man får i allvarlig, enskild bön gör oss beredda att stå emot samhällets lockelser. Ändå ska vi inte utestänga oss själva från världen, för vår kristna erfarenhet ska vara världens ljus. Det kommer inte att skada oss att umgås med dem som inte tror om vi blandar oss med dem för att sätta dem i kontakt med Gud och är andligt starka nog att stå emot deras inflytande.

Kristus kom till världen för att frälsa den, för att skapa en kontakt mellan fallna människor och den oändlige Guden. Kristus efterföljare ska vara ljusets kanaler. Medan de bevarar gemenskapen med Gud ska de dela med sig av de dyrbara välsignelser som de får från himlen till dem som befinner sig i mörker och villfarelse. Enok besmittades inte av den synd som existerade på hans tid. Varför måste vi bli tvungna att bli det i vår tid? Men vi bör liksom vår Mästare, ha medkänsla med den lidande mänskligheten, medlidande med de olyckliga och generös omtanke om

den behövandes, bekymrades och förtvivlades känslor och behov.

De som verkligen är kristna kommer att försöka att göra gott mot andra och samtidigt kommer de att samtala och uppträda på ett sådant sätt att de bevarar en stilla, helgad frid i sinnet. Guds ord kräver att vi ska vara lika vår Frälsare, att vi ska bära Hans avbild, ta efter Hans föredöme och leva Hans liv. Själviskhet och världslighet är inte frukter på ett kristet träd. Ingen människa kan leva för sig själv och ändå få glädjas åt Guds godkännande.

5.sept., 1879.

Varningar och tillrättavisningar

(114) Det finns ett element i församlingen i ___ som är skadligt för dess andliga intressen. Det råder en stor brist på levande gudsfruktan, på erfarenhetsmässig religion. Jag nämner inga namn. Låt var och en rannsaka sitt eget hjärta och förstå sina egna brister. Det finns somliga som alltid är vända mot världen, som alltid sänker religionens norm genom sina världsliga samtal. De har inte Guds kärlek i sina hjärtan. De är kraftlösa när församlingen verkligen behöver hjälp. Denna andliga svaghet beror på deras egen ovilja att bära bördor, när och där de kan vara till störst hjälp. Men när de själva har planerat eller tänkt ut något, då är de villiga att ta på sig vilket ansvar som helst, för att få sin vilja igenom. Om det vore en helgad vilja vore det inte så illa, men det är det inte.

Det finns ett stort behov av ivriga och osjälviska medarbetare i Guds sak. En medlem, som är hängiven och älskar Kristus kommer att göra mer gott i en församling än etthundra halvomvända, ohelgade och själv tillräckliga arbetare. Det är omöjligt för församlingen att vara en levande och aktiv församling om dess medlemmar inte är villiga att bära bördor och ta på sig ansvar. Genom relationerna i församlingen förs olika temperament och naturer samman. I församlingen i ___ är det några få gudfruktiga, trofasta själar som ber mycket, som bär församlingens bördor och som gläds åt dess medlemmars framgång. Här, liksom på andra platser, arbetar Satan oavbrutet på att dra ner och demoralisera. Det är själafiendens arbete att försvaga och ödelägga varje organisation som skulle förhärliga Gud om den hade framgång.

Unga män har tagit emot sanningen och det har gått bra för dem en tid, men Satan har spunnit sitt nät omkring dem genom okloka förbindelser och olyckliga äktenskap. Han såg att detta (115) var det mest effektiva sättet att locka dem bort från helighetens stig. Under en tid bar några av dessa unga evangeliets rustning med värdighet och behag. Så länge hjärta och sinne var underordnade den gudomliga viljan, hade de framgång. Men när ögonen vek bort från Jesus och drogs till ovärdiga objekt, det var då det egna jaget krävde herradöme, det köttsliga resonemanget övervann gott omdöme och integritet, och den kristna

rustningen bedömdes som alltför tung att bära av dem som var så unga. Den skulle kunna passa för gamla, erfarna evangeliets stridsmän, men den var för tung för ungdomar. Frestaren kom med många antydningar som var uträknade för att skapa ostadighet och villrådighet på den kristna vandringen.

Deras frälsnings Befälhavare uppmaning var: "Håll er vakna och be, så att ni inte kommer i frestelse", men det var för besvärligt att troget vakta själen, och Satans makt att förleda och det bedrägliga hjärtat lockade bort från Kristus. Om dessa unga män och unga kvinnor hade begrundat apostelns ord: "att ni inte tillhör er själva? Ni har blivit köpta och priset är betalt" skulle de inte ha känt sig fria att undanhålla från Gud det som Han köpt för ett oändligt högt pris.

Det finns inte en ungdom av hundra som inser vilket ansvar han fått av Gud. Varje fysisk och mental förmåga borde omsorgsfullt bevaras och användas på bästa och ädlaste sätt, till Guds ära. De ungdomar som låter sina krafter bli fördärvade och därmed missbrukar Guds gåvor, kommer att få avlägga noggrann räkenskap för det goda de kunde ha utträttat om de hade använt sig av de förutsättningar som Jesus Kristus gett dem. Gud kräver att varje förmåga ska användas.

Det finns unga i ___ församling som borde odla den kristna ståndaktighetens gåva och växa upp till att bli trons män. De borde bli fasta, orubbliga, rotade och grundade i sanningen. Församlingen behöver just (116) den hjälp som Gud har tänkt sig att de skulle ge. De som bekänner Hans namn har inte helgat sina krafter helt och fullt åt Honom, utan har i viss mån lämnat över dem i Satans tjänst. Sådana människor har rövat från Gud och gör det fortfarande. Liksom den trolöse förvaltaren som anförtroddes pund, har de gömt Guds gåvor i världen.

En annan allvarlig skada för församlingen i ___ har varit det material som har kommit in i den. Detta material måste smältas genom Guds Ande. Slagget märks i grova och skarpa karaktärsdrag, som kunde ha avlägsnats om dessa personer varit Kristi lärjungar. Men de har inte helt och hållet skiljt sig från världens anda och påverkan. De rövar från Gud genom att dagligen blanda Hans tid, Hans pund och Hans kraft med världsliga beståndsdelar. Dessa krafter kan inte undanhållas Gud utan att det leder till evigt fördärv. Ni har blivit köpta för ett pris, även om ni går förlorade därför att ni inte ville bli frälsta på det sätt som Gud har bestämt.

Heliga änglar vakar med djupt intresse för att se om församlingens enskilda medlemmar vill ära sin Förlossare, för att se om de vill sätta sig själva i förbindelse med himlen och inte längre bedra Herren som de bekänner sig älska, ära och tjäna. Gud kallar på Sina egna. Ni är Hans i dubbelt avseende, genom att Han skapat er och dessutom genom frälsningen. Men när ni låter oheliga passioners eld lysa i era ögon, när ni uttalar ord som driver bort de heliga änglarna från er, när ni tänker illa om era bröder, när ni vanhelgar era händer med ogudaktig vinning, då överlämnar ni era lemmar som orättfärdighetens redskap.

”Broder ___, jag såg att orden ”funnen vara för lätt” stod skrivna vid ditt namn i himlens bok - för lätt när det gäller uthållighet, tålmod, självbehärskning, ödmjukhet och saktmod. Bristen på dessa himmelska nådegåvor kommer helt säkert att stänga himlens portar för dig. Gud gör anspråk på din kropp, din själ och hela din (117) varelse med alla dess förmågor, som Sina. Det där häftiga, oregerliga temperamentet måste övervinnas. Andlig sjukdom är det säkra resultatet av att ge efter för denna retliga, klagande och knotande anda. Och denna sjukdom i själen kommer att vara ditt eget fel. Sluta vara lättretlig, sluta vara envis, sluta tycka synd om dig själv och var en ädel och tapper man för Gud. Jesus älskar dig. Har Han inte försett dig med tillräckligt goda förutsättningar för att du ska få hjälp när du kommer i svårigheter? ”Vad kunde mer göras”, säger Han, ”för min vingård än vad jag har gjort för den? Varför bar den vilddruvor, när jag väntade att den skulle bära äkta druvor?” De frukter Kristus begär, efter den uthålliga omsorg Hans församling har fått, är tro, uthållighet, kärlek, tålmod, ödmjukhet och ett sinne som är vänt mot det himmelska. Detta är klasar av frukt som mognar mitt i storm, moln och mörker, likaväl som i solskenet.

Broder ___ är ansluten till församlingen, men inte till Herren. Hans religion är i obalans. Han har inte rätt förhållande med Gud. Han är uppfylld av sig själv. Han har förlorat mycket på att vara tillsammans med människor som saknar Kristi Ande. Han lider brist på nästan alla nådegåvor. Han är värdelös för sig själv och en stor stöttesten för församlingen. Käre bror, Satan har i stor utsträckning styrt dig. Dina tankar är inte helgade, dina handlingar är inte i överensstämmelse med andan hos en sann kristen. Du har dragit på dig din egen sjukdom. Du måste bota dig själv, med hjälp av den gudomlige Läkaren. Dina moraliska krafter är svaga på grund av näringsbrist. Du svälter andligt i brist på Bibelns sanning - livets bröd. Du behöver dagligen andlig näring från den levande Vinstocken. Församlingen får ingen styrka från dig och skulle ha det bättre utan dig i ditt nuvarande tillstånd, för som det är nu, om något dyker upp som korsar dina planer och du inte kan bestämma över saker och ting, blir du omedgörlig, en dödvikt för församlingen. Du bär ingen börda eller tyngd för Guds sak. Gud har haft tålmod med dig länge, men det finns en gräns för Hans långmodighet, (118) en gräns som du kan överskrida, när Hans Ande inte längre vill sträva med dig, utan överlämnar dig i din egen vrånghet, besmittad av själviskhet och förnedrad i synd.

Broder ___ har inte den rätta andan. Hans benägenhet att ta ledningen skadar honom, för han passar inte för något sådant arbete. Han kan vara till nytta i församlingen om hans eget jag inte vore så framträdande. Större ödmjukhet och saktmod kommer att göra hans arbete till en välsignelse för församlingen i stället för en börda.

Broder och syster ___, också vid sidan av era namn såg jag orden ”funnen vara för lätt” i himmelens protokoll. Ni behöver bli tömda på er själva och era själars tempel behöver renas. Ni har båda förmåga att göra gott, men den är inte helgad. Ni saknar till stor del den gudfruktiga enkelheten. Om församlingen tilläts stöpas efter era religiösa normer, skulle den demoraliseras till en världslig, ohelgad form. Ni kunde ha varit till stor välsignelse för

församlingen, men ni har misslyckats kapitalt. Jesus befäller er att lämna världens anda. Syster ___, jag är orolig för dig och för dem som kommer i kontakt med ditt inflytande. Du håller en låg standard. ”Det människan sår skall hon också skörda.” Med dina ord och handlingar sår du nu ut säden. Antingen sår du i köttet eller i Anden. På den slutgiltiga räkenskapsdagen måste var och en ta lien och slå den gröda som hans egna händer har sått.

Din man missuppfattar sin uppgift. När han ödmjucar sitt hjärta som ett litet barn och när han känner sin egen betydelse mindre och sitt behov av Guds hjälp mer, då kan han bli sådan att han kan användas till Guds ära. Men sådan han nu är inser han inte verkets behov. Det är så mycket Jag och så litet Jesus som visas i mångas liv och karaktär, att Gud inte kommer att acceptera något från deras händer. Det är få som inser allvaret i den tid som vi lever i - dagen för Guds förberedelse. Om ni båda skulle (119) bli omvända och ägna era förmågor åt att studera hur man bygger upp församlingen i stället för att försvaga den och hjälpa fienden i hans arbete med att föra dess medlemmar till världen, så skulle ni vinna en värdefull erfarenhet för varje dag som går. Broder ___ har varit ett stort hinder för församlingen. Han borde inte vara medlem av församlingen om hans dagliga liv inte överensstämmer med hans bekännelse. Gud erkänner honom inte som Sitt barn. I dag står han under mörka makters svarta baner. Satan har honom fullständigt under sin kontroll.

Så starka, nedslående inflytanden som dessa, har varit en flodvåg som nästan varit för stark för församlingen att stå emot. Tio medlemmar som vandrade i all ödmjukhet, skulle ha långt större påverkan på världen än hela församlingen, med sina nuvarande medlemmar och sin brist på enighet. Ju mer det finns av det splittrade, disharmoniska inslaget, desto mindre kraft kommer församlingen att ha att göra gott i världen.

Om jag ändå kunde göra klart för era fördunklade sinnen, mina bröder, vilken stor fara ni befinner er i. Varje handling, god eller dålig, banar väg för dess upprepning. Hur var det i Faraos fall? Det står i den Heliga Skriften att Gud förhårdade hans hjärta, och varje gång ljus gavs på nytt när Guds kraft manifesterades, upprepas detta uttalande. Varje gång han vägrade att underkasta sig Guds vilja, blev hans hjärta hårdare och mindre mottagligt för Guds Ande. Han sådde styvsinhetens frö och Gud lät det växa upp. Han kunde ha förhindrat det genom ett underverk, men det var inte Hans plan. Han lät det växa och frambringa en skörd av sitt eget slag, för att därmed bevisa skriftens sanning: ”Det människan sår skall hon också skörda.” När en människa sår tvivel, kommer hon att skörda tvivel. Genom att förkasta det första ljuset och varje ljusstråle som följde, gick Farao från en grad av förhårdelse till en annan, tills de förstföddas kalla, livlösa kroppar bara hejdade hans otro och (120) styvsinhet för ett ögonblick. Och så, fast besluten att inte ge efter för Guds plan, fortsatte han sin egensinniga väg tills han översköljdes av Röda Havets vatten.

Detta fall har nedtecknats för att vara oss till nytta. Precis det som skedde i Faraos hjärta kommer att ske i var och en, som försummar att värdesätta ljuset och beredvilligt vandra i dess strålar. Gud förgör ingen. Syndaren förgör

sig själv genom sin egen obotfärdighet. När en person försummar att lyda Guds Andes inbjudningar, tillrättavisningar och varningar, blir hans samvete förhärdat och nästa gång han blir tillrättavisd kommer det att vara svårare att lyda än förra gången. Detta sker varje gång man upprepar beteendet. Samvetet är Guds röst som hörs mitt i de mänskliga passionernas kamp. När man motsätter sig det bedrövar man Guds Ande.

Vi vill att alla ska förstå hur själen förgörs. Det är inte Gud som sänder ut ett påbud om att människan inte ska blir frälst. Han placerar inget ogenomträngligt mörker framför våra ögon. Men människan börjar med att stå emot en maning från Guds Ande, och när hon en gång stått emot blir det mindre svårt att göra det en andra gång, ännu mindre tredje gången och mycket mindre den fjärde gången. Sedan kommer skörden som ska bärgas från otrons och motståndets frö. O, vilken skörd av syndig eftergivenhet som förbereds för lien!

När enskild bön och bibelläsning försummas i dag, kan de med mindre samvetsbetänkligheter hoppas över morgon. Det kommer att bli en lång rad av försummelse, alltsammans till följd av ett enda litet frö, som såddes i hjärtats jordmån. Å andra sidan kommer varje ljusstråle som tas till vara att ge en skörd av ljus. En frestelse som man en gång stått emot kommer att ge kraft till ännu starkare motstånd nästa gång. Varje ny seger över det egna jaget kommer att jämna vägen för högre och ädlare seger. Varje seger är ett frö som sås till evigt liv.

Det finns ett stort behov av nitiska, trofasta och självförnekande (121) arbetare i våra församlingar utöver landet. Ingen kan arbeta i sabbatsskolan eller i nykterhetsarbetet utan att bärga en riklig skörd, inte bara vid världens slut utan redan i det nuvarande livet. Under själva ansträngningen att upplysa och välsigna andra kommer hans egen förståelse att bli klarare och bredare. Ju mer vi anstränger oss för att förklara sanningen för andra, med en kärlek till själar, desto tydligare kommer den att bli för oss själva. Den öppnar sig hela tiden med ny skönhet och kraft för uttolkarens förståelse.

Det finns några goda arbetare i er församling, och dessa självförnekande personer kommer aldrig att förstå hur mycket gott de har utträttat genom sina uthålliga ansträngningar på missionsfältet. Men Herren ställer krav på fler män och kvinnor i församlingen, än på dem som har svarat på Hans uppfördran. Somliga av de stenar som utgör Guds heliga tempel återspeglar det ljus som lyser på dem från Jesus Kristus, medan andra inte avger något ljus och därigenom tydligt avslöjar, att de inte är levande stenar, utvalda och dyrbara. De är inte andaktsfulla, utan lever utan att be, pratsamma och oandliga. Sanna kristna kommer att efterlikna det mönster de har fått av vår Frälsare och vara saktmodiga, ödmjuka, tålmodiga, milda, lätta att be om något, fria från uppblåsthet och envishet.

De ungas faror.

Herr ___ har en natur som Satan utnyttjar med stor framgång. Detta exempel skulle lära de unga en lektion om äktenskap. Hans hustru följde sina känslor och ingivelser, inte förnuft och gott omdöme, när hon valde en partner. Var deras äktenskap resultatet av sann kärlek? Nej, nej, det

var resultatet av ingivelser - blind, ohelgad passion. Ingen av dem var överhuvudtaget lämplig för det äktenskapliga livets ansvar. När nyhetens behag var över och de hade lärt känna varandra, blev deras kärlek då starkare, deras hängivenhet djupare och förenades deras liv (122) i en vacker harmoni? Det blev raka motsatsen. De värsta karaktärsdragen började fördjupas eftersom de övades och i stället för att deras äktenskapliga liv blev lyckligt, har det blivit ett liv med allt fler problem, i synnerhet för hustrun. Gud har i sin barmhärtighet prövat henne, sparat hennes liv och förlängt hennes prövotid för att hon ska kunna bli passande för det framtida livet.

Hennes man har en mycket bristfällig karaktär. Utan en grundlig förvandling genom Guds nåd, är han olämplig att förena sig med någon kvinna i ett äktenskap. Han är så genomsyrad av det egna jaget, så fullständigt fast i själviska vanor och lättja, att han själv behöver uppfostras, snarare än att ha något att göra med sin hustru eller sina barns tillrättavisning. Denne mans sinne har stöpts i en undermålig form. Han har uppmuntrat grova och fränstötande karaktärsdrag tills han blev presenterad för mig som en som knappt har ett enda försonande drag i sin karaktär. Det finns bara ett hopp och det är att han ser sig själv och så till den grad föraktar och avskyr vid sig själv att han försöker få ett förändrat hjärta, bli pånyttfödd och bli en ny människa i Kristus Jesus. Han borde bli en flitig man. Att vara produktiv kommer att vara honom till stor nytta. Hans sätt är motbjudande för Gud eftersom han inbjuder frestelser. Hans oförsämdhet, hans hot, hans otämjda och ohövliga anda kommer att göra honom till en förbannelse för sig själv och för andra. Hans uppförande mot sin hustru mor har varit oförsämdt och oartigt. Hädanefter borde det vara både man och hustru läxa i livet att förstå hur man undviker allt som skapar stridigheter och hur man håller sina äktenskapslöften.

Just sådana ohelgade äktenskap fyller sabbatshållarnas led. Gud vill att Hans barn ska vara lyckliga och om de ville lära sig av Honom skulle Han rädda dem från det dagliga lidande som blir resultatet av dessa olyckliga förbindelser. Många äktenskap kan bara leda till elände, ändå dras de ungas tankar åt detta håll eftersom Satan leder dem dit, (123) och får dem att tro att de måste bli gifta för att bli lyckliga, när de varken har förmåga att styra sig själva eller försörja en familj. De som inte är villiga att anpassa sig till varandras sinnelag, för att undvika obehagliga meningsskiljaktigheter och strider, borde inte ta steget. Men detta är en av de sista dagarnas bedrägliga snaror, som fördärvar tusentals både för detta livet och det kommande. Man borde sky inbillning och kärlekskrank sentimentalitet som spetälska. Våldigt många av de unga männen och kvinnorna i denna världens tidsålder har en dålig moral. Därför krävs det stor försiktighet. En ren karaktär är den grund man ska bygga på, men om grunden saknas är byggnaden värdelös. De som har bevarat en ren karaktär kan ha verkligt moraliskt värde, även om de saknar andra önskvärda egenskaper.

För att församlingen ska ha framgång måste dess medlemmar omsorgsfullt värna om kärlekens dyrbara planta. Ge den varje förmån så att den kan blomstra i hjärtat. Varje sann kristen kommer att utveckla kännetecknen på denna gudomliga kärlek i sitt liv. Han

kommer att visa en tålmodig, välvillig anda och vara fri från avund och svartsjuka. Denna karaktär som utvecklats i ord och handling kommer inte att vara avvisande eller otillgänglig, kall och likgiltig för andras bästa. Den som månar om kärlekens dyrbara planta kommer att förneka sig själv och kommer inte att tappa självbehärsningen ens när han provoceras. Han kommer inte att tillskriva andra felaktiga motiv och onda avsikter, men kommer att vara djupt bekymrad över synden, när den upptäcks hos någon av Kristi lärjungar.

Kärleken är inte skrytsam. Den är en ödmjuk drivkraft. Den får aldrig en människa att skryta och upphöja sig själv. Kärlek till Gud och våra medmänniskor kommer inte att visa sig i obetänksamma handlingar eller få oss att vara dryga, kritiska eller diktatoriska. Kärleken är inte uppblåst. Det hjärta där kärleken regerar i (124) kommer att ledas till ett mildt, vänligt och medkännande beteende mot andra, vare sig vi gillar dem eller inte, oavsett om de respekterar oss eller behandlar oss illa. Kärlek är en aktiv princip. Den håller alltid andra människors bästa inför våra ögon, och håller oss på så sätt tillbaka från tanklösa handlingar så att vi inte misslyckas med vårt mål, att vinna själar för Kristus. Kärlek söker inte sitt eget. Den kommer inte att få människor att söka egen bekvämlighet eller att tillfredsställa det *egna jaget*. Det är den respekt vi ger till det egna jaget som så ofta hindrar kärleken att växa.

Det finns fattiga och obemärkta människor vars liv Gud skulle acceptera och göra användbara på jorden och förhårliga i himlen, men Satan arbetar outtröttligt för att kullkasta Hans planer och att dra dem ner i fördärvet genom äktenskap med människor vars karaktär är sådan att den är ett hinder på vägen till livet. Mycket få kommer segrande ut ur dessa trassliga förbindelser. Broder ____, du är villig att experimentera och försöka bevisa att du kommer vara ett undantag från den generella regeln. Josef var en av få, som kunde stå emot frestelser. Han visade att han i första hand hade Guds ära för ögonen. Han bevisade att han hade stor respekt för Guds vilja, lika mycket då han befann sig i fängelsecellen som då han stod närmast tronen. Han bar sin religion med sig var han än gick och i vilken situation han än ställdes. Sann religion har en kraft som genomtränger allt. Den påverkar allt vad människan gör. Du behöver inte dra dig ut ur världen för att vara en kristen, utan du kan ta din religion med dig med allt dess helgande inflytande, i allt vad du gör och säger. Du kan utföra de uppgifter väl som hör till den situation Gud har satt dig i, genom att hålla hjärtat inriktat mot himmelska ting och på så sätt bryta den förtrollning som nu behärskar dig på grund av oklokt umgänge. Hade du följt ljuset skulle du nu kunna undkomma de snaror som de som inte ser Guds vilja har lagt ut för att fånga din själ.

En annat slående drag i Josefs karaktär, som är värt (125) att ta efter för alla unga, är hans djupa aktning för sin far. Då han möter sin far med tårarna strömmande nedför sina kinder, faller han honom om halsen i en ömsint, kärleksfull omfamning. Han verkar känna, att han inte kan göra nog för sin förälders bekvämlighet och vakar över hans sista år med en kärlek lika öm som en mors. Han besparar sig ingen möda för att visa sin respekt och kärlek vid varje tillfälle. Josef är ett föredöme för hurdan en ung människa

borde vara. Att visa kärlek mot din mor skulle avslöja ett vackert karaktärsdrag, som Gud skulle gilla.

Bristande respekt för gudfruktiga föräldrars råd är en av denna fördärvade tidsålders framträdande synder. Det är många liv i vårt land som är mörka och olyckliga för att de har tagit ett enda steg i mörkret. Genom en olydig handling har många unga fördärvat hela sina liv och tyngt ett kärleksfullt modershjärta med stor sorg. Gud kommer inte att anse dig oskyldig, om du följer denna väg. Genom att förakta råd från en gudfruktig mor, som villigt skulle offra sitt liv för sina barn, överträder du det femte budet. Du förstår inte vart dina steg leder dig.

Jag vill på nytt framhålla en mors krav, en mors kärlek. Det kan inte finnas någon simplare otacksamhet än den som utmärker olydnadens synd mot en kristen mor. När du var ett litet hjälplöst spädbarn vakade hon över dig. Himlen bevittnade hennes böner och tårar när hon kärleksfullt vårdade dig. För sina barns skull hade hon strävat och planerat, tänkt, bett och visat självförnekelse. Under hela ditt liv har hennes trofasta hjärta bekymrat och innerligt strävat efter din välfärd. Och ändå väljer du nu din egen väg. Du följer din egen blinda, hårdnackade vilja, oavsett den bittra skörd du kommer att bärga och den sorg du kommer att orsaka henne.

Sjukdomar hopar sig omkring din mor. Hon behöver dig. Varje omsorg du kan visa kommer att vara mycket värdefull för henne. Hon kan inte vända sig till någon av sina andra barn för att få hjälp. De känner inget ansvar för henne. Men du kommer att upptäcka (126) att det privilegium som är ditt nu snabbt kan gå förlorat. Men tro inte att din mor kommer att lida om du försummar dina förmåner och plikter som son. Hon har verkliga vänner, som kommer att se det som ett privilegium att utföra de uppgifter som du undandrar dig. Gud älskar din mor och kommer att sörja för henne. Om hennes egna barn försummar henne kommer Han att kalla andra att utföra det arbete de kunde ha gjort, och få den välsignelse som erbjöds dem. Det är deras förmån att göra hennes sista dagar till de bästa och lyckligaste.

Jag säger dig rakt ut, att Gud är missnöjd med ditt beteende. Du har problem framför dig som du inte kan se och som kan undvikas om du väljer att följa kloka råd. Vår Frälsare har gjort dig till föremål för Sitt outtröttliga arbete och Sin ömma omsorg, för att du ska kunna bli klok och inte fördärva dig själv. Han längtar innerligt efter dig med gränslös medkänsla och kärlek och utbrister: "Hur ofta har jag inte velat samla dina barn, så som hönan samlar sina kycklingar under vingarna, men ni ville inte." Ditt oförståndiga hjärta har vänt sig bort från dina bästa vänners råd.

På grund av allvarliga, trofasta varningar som var ämnade att skydda dig från att göra misstag för livet, har du har inbillat dig att du var till stor nytta för församlingen. Det är sant att du kan vara till nytta, i Jesus Kristus, men oavsett detta kan Herren och församlingen klara sig utan dig. Du kan ansluta dig till Kristi efterföljares armé om du vill. Du kan dela dess strider och segrar. Men om du väljer att inte göra det, kommer den självförnekande armén under korsets blodbestänkta baner att rycka fram till en säker

seger och lämna dig kvar bakom sig. Om du väljer att själv styra din egen skröpliga farkost genom livets stormiga vatten, så måste du stå till svars för ditt övermod och hållas ansvarig för konsekvenserna.

Om du bara kunde se att du redan har blivit principsvag, och kunde se hur din heder och ärlighet är i fara, då skulle du kunna förstå att Gud inte är med dig och att du inte borde inneha den ansvarsfulla (127) position som du nu har. Du är ovärdig. Jag sörjer verkligen i mitt hjärta när jag vet vad du kunde ha blivit om du hade överlämnat dig helt till Gud, och sen ser vilken kraft fienden har haft över dig.

Sabbatsskolarbetet är viktigt och alla som är intresserade av sanningen borde anstränga sig att göra det framgångsrikt. Broder ___ kunde ha gjort en god insats inom denna gren av arbetet, om han och andra i församlingen hade valt rätt väg. Men han har blivit alltför lovordad och bortskämd. Det har nästan fördärvat honom. Herren kan klara sig utan honom, men han har inte råd att klara sig utan Gud. Herren kommer att anförtro sitt arbete åt män med rena händer och rent hjärta. Därför är det en ära att bära ansvar i Hans verk.

Nycterhetsarbetet är också värt dina bästa ansträngningar. Men man borde anstränga sig för att göra nycterhetsmötena så upphöjda och förädlade som möjligt. Undvik ytligt arbete och allt som har en teatralisk karaktär. De som inser detta arbetes allvarliga karaktär kommer att hålla en hög standard. Men det finns en grupp som inte har någon riktig respekt för nycterhetens sak. Deras enda intresse är att visa upp sin skicklighet på scenen. De renhjärtade, de eftertänksamma och de som förstår syftet med detta arbete borde uppmuntras att arbeta inom dessa stora grenar av reformarbete. De har kanske inte någon framstående intelligens, men om de är rena och ödmjuka, gudfruktiga och uppriktiga, kommer Herren att acceptera deras arbete.

Ganska ofta bildas bokklubbar, men i nio fall av tio har de visat sig vara till skada för själar snarare än till välsignelse. Det beror på att man skapat en förbindelse med världen eller med en grupp vars inflytande och dragning alltid leder bort från det rejäla till det ytliga, från det verkliga till det uppiktade. Bokklubbar skulle kunna vara till stor nytta om de styrdes av ett religiöst inflytande. Men förr eller senare får den icke religiösa komponenten nästan säkert övertaget och ett kontrollerande inflytande. Det är precis så med (127) våra nycterhetssällskap. Arbetets allvar döljs av det ytliga och de unga, som vi vill rädda, utsätts för en ständig frestelse.

Vi ställs inför fakta. De som burit de tunga bördorna bland oss läggs i graven, en efter en. Församlingens aktiva medlemmar, de verkliga arbetarna i alla reformer, har i de flesta fall passerat medelåldern och deras fysiska och mentala krafter avtar. Vi borde oroligt fundera över vem som ska stå upp och fylla deras platser. Åt vem ska församlingens livsviktiga intressen anförtros? Med största oro borde vi ställa oss frågan: Vem ska bära ansvaret för Guds sak, när ytterligare några fanbärare faller ifrån? Vi kan bara bekymrat se på dagens ungdomar som de som måste ta på sig dessa bördor och som ansvaret måste falla på. De måste ta över arbetet, där andra lämnar det. Deras

inriktning kommer att avgöra om moral, religion och levande gudsfruktan kommer att råda, eller om omoral och synd ska fördärva och omintetgöra allt värdefullt. Det är sättet att bära fanan nu, som kommer att avgöra framtiden.

Föräldrar, vill ni visa nu genom ert sätt att handla, att sunda gränser, god ordning, harmoni och frid ska vara de rådande principerna? Eller ska de vilkas livsstil visar att de är ytliga och har en låg moral, ha ett formande och styrande inflytande? Gud uppmanar Sitt troende folk att förena sig med Honom, att rena sina själar genom att vandra ödmjukt i Jesu fotspår. Gud kallar er att lägga bort stolthet över åsikter, stolthet över kläder och självupphöjelse och låta sinnets goda och ädla förmågor stärkas genom användning.

Kommer män och kvinnor, som bekänner sig till de mest allvarliga sanningar som någonsin har burits fram till dödliga människor, att vara trogna mot principerna? Om de ska ha ett inflytande som kan leda världen till djup eftertanke måste de vara det. Deras klädsel och deras tal måste vara helt i (129) överensstämmelse med deras speciella tro. De som är äldre måste undervisa de unga genom förmaningar och gott exempel, om hur man lever upp till de anspråk som samhället och deras Skapare har på dem. På dessa ungdomar måste ett tungt ansvar läggas. Frågan är om de har förmågan att behärska sig själva och träda fram i sin gudagivna mognads renhet, och avsky allt som har en smak av lättsinne och disharmoni.

Kan jag säga något som gör intryck på de unga? Aldrig tidigare har så mycket stått på spel. Aldrig har ett så viktigt resultat varit beroende av en generation, som den som nu växer upp. De ska inte för ett ögonblick tro att de kan fullgöra något förtroendeuppdrag utan att äga en god karaktär. De kan lika gärna förvänta sig att plocka druvor från törnen och fikon från tistlar. En god karaktär måste byggas upp sten för sten, och dagligen växa i proportion till de ansträngningar som görs. De karaktärsdrag som de kommer att ta med sig till himlen måste uppnås genom att flitigt använda sina egna förmågor, genom att utnyttja varje förmån som Försynen ger dem och genom förbindelse med all visdoms Källa. Sikta inte mot någon låg standard. Låt inte era sinnen stöpas i en undermålig form. Josefs och Daniels karaktärer är goda förebilder för er att följa, men Kristus är det fullkomliga exemplet.

Somliga av bröderna och systrarna i ___ församling har utfört ett gott missionsarbete, men deras intresse får inte svalna. Några få har gjort mer än deras krafter tillät, men det var deras mat och dryck att göra det. Alla kan ta del i detta arbete och ingen är ursäktad. Jesus vill att alla som bekänner Hans namn ska bli aktiva arbetare. Det är nödvändigt att varje enskild medlem bygger på klippan, Kristus Jesus. En storm är i annalkande som kommer att riva och slita i var och ens andliga grund och pröva den till det yttersta. Undvik därför sandjorden, sök efter klippan. Gräv djupt (130), lägg en säker grund. Bygg, ja, bygg för evigheten! Bygg under tårar och innerliga böner. Måtte var och en från och med nu pryda sitt liv med goda gärningar. Det är män som Kaleb som mest behövs i dessa sista dagar. Det som kommer att göra våra församlingar livskraftiga och framgångsrika i sina ansträngningar är inte brådska utan stilla och ödmjukt arbete, inte högrävande

uppvisningar utan tålmodig och ihärdig ansträngning under bön.

”Den som inte är med mig”, sade Kristus, ”är emot mig.” Det är helhjärtade, målmedvetna män och kvinnor, som kommer att stå fasta nu. Jesus sållade Sina lärjungar, åter och åter, tills det bara återstod elva och några få trofasta kvinnor, för att lägga grunden för den kristna församlingen. Det finns de som kommer att hålla sig undan när bördor ska bäras, men när hela församlingen glöder smittas de av entusiasmen, sjunger och ropar och blir hänfödda. Men se på dem. När ivern har försvunnit kommer bara några få trofasta Kaleb att träda fram och visa orubblig principfasthet. Dessa är salt som bevarar sin sälta. Det är när arbetet blir besvärligt som församlingarna utvecklar de sanna medhjälparna. De kommer inte att tala om sig själva, rättfärdiga sig själva utan låta sin identitet gå upp i Jesus Kristus. Att vara stor i Guds rike är att vara ett barn i ödmjukhet, trons enkelhet och kärlekens renhet. All stolthet måste försvinna, all avundsjuka måste övervinnas, all längtan efter att vara främst måste lämnas, och barnslig ödmjukhet och tillit uppmuntras. Alla sådana kommer att finna att Kristus är deras försvars klippta, deras starka fästningstorn. De måste lita villkorslöst på Honom, och Han kommer aldrig att svika dem.

O, om alla som tror på den nuvarande sanningen blev varnade så att de sökte Herren. Guds gränslösa barmhärtighets tankar och Hans oförljkelige kärlek borde påverka alla till att ta efter Hans exempel. Men så är det inte. Somliga av våra systrar ägnar sig alltför mycket åt kärleken till kläder och att visa upp sig. De klär sig inte alls i överensstämmelse med vår heliga tro. Detta är sant när det gäller syster _____. Världen borde få ett bättre föredöme, än det som denna (131) syster har gett den. Hon borde känna det ansvar som Gud har gett henne, att ställa hela sitt inflytande på Kristi sida och försöka göra dem som hon umgås med mindre världsliga. Hon och syster _____ skulle vara till mycket större nytta för församlingen om de ville uppmuntra enkelhet i sin egen och andras klädsel. De systrar som är sömmerskor och som ofta studerar modemönster, leder ofta andra i församlingen till att göra det som misshagar Gud, genom att uppmuntra dem att låta skära till och utsmycka sina kläder så att de liknar världens. Dessa systrars ansträngningar att göra gott, skulle vara långt mer accepterade av Gud om deras liv var mindre uppfyllda av kläder, ytligt världsligt prat och färre besök, mindre klagande och muttrande mot de predikanter som arbetar för er och mer bön och bibelläsning.

Herren är missnöjd med det sätt på vilket många i församlingen betar sig mot några av sina tjänande bröder. Han befäller er att upphöra med ert obarmhärtiga prat och låta uppmuntrande ord ersätta ert muttrande, er klagan och er kritik. Kristus talar till er genom Sina heliga och ni har föraktat Hans råd och förkastat Hans tillrättavisning. Fortsätt inte med detta. Äldste _____ har ett arbete att utföra, inte bara i de östra staterna, utan på många platser. Gud kommer att vara med honom och ge honom framgång, om han lever fördold i Jesus. Han är inte ofelbar. Han kan ibland visa bristande omdöme. Men var försiktiga med hur ni talar, så att ni inte omintetgör de ord som Gud bjuder honom tala.

När han vet vad Guds vilja är skulle han inte att dröja med att utföra den om det så skulle kosta honom livet. Medan många av er bara planerar för hur ni kan tillfredsställa er själva och leva ett bekvämt liv, är hela hans liv och allt hans intresse engagerat i Guds sak. När han studerade och planerade för saken, har han ibland visat en slughet och hårdhet som fått andra att missbedöma honom. Hans mål var inte att skaffa sig själv fördelar, utan den sak som han älskade. Samtidigt som Herren skulle vilja att ni (132) troget höll Hans prövade tjänares händer uppe, vill Han varna er för att sätta alltför stor tillit till dem som nyligen har kommit till tro eller till dem vars tidigare liv och arbete ni inte är bekanta med.

Det är er förmån att vara en framgångsrik och lycklig församling. Låt var och en av er rannsaka sitt eget hjärta, rena själens nedsmutsade tempel och vaka i bön. Var fast beslutna att söka Jesus tills ni finner Honom. Släpp inte taget förrän Hans kärlek bor i era hjärtan och Hans Ande behärskar era liv och formar er karaktär. Tro sedan, och ni kan med frimodighet närma er Hans tron och veta att Han kommer att höra era böner.

Guds medarbetare

Medarbetare på det stora skördeältet, vi har bara en kort tid kvar att verka. Nu är vårt mest gynnsamma tillfälle och hur omsorgsfullt skulle vi inte ta vara på varje stund. Så hängiven var vår Herre Sin frälsargärning, att Han såg fram emot Sitt blodsdop. Apostlarna arbetade med samma iver som Sin Mästare. Bestämt, uthålligt, nitiskt gick de framåt, utförde sitt stora uppdrag och kämpade mot ”furstar och väldigheter och världshärskare som råda här i mörkret”.

Vi lever i en tid då ännu större allvar behövs än på apostlarnas dagar. Men bland många av Herrens tjänare råder oro och en önskan att efterlikna de moderna väckelsepredikanternas romantiska stil, en önskan att göra något stort, att skapa sensation, att bli ansedda som skickliga förkunnare, att vinna ära och utmärkelse för egen del. Om sådana kunde gå faror i möte och hyllas som hjältar, skulle de gripa sig verket an med outtröttlig energi. Men att leva och arbeta nästan okända, att kämpa och (133) offra för Jesus i det undanskymda utan att få något beröm av människor - till det fordras sunda principer och en målmedvetenhet som endast få äger. Om det fanns ett allvarigare bemödande att vandra i ödmjukhet inför Gud, i det att man såg bort ifrån människor och arbetade för Kristus, skulle mycket mera bli utfört.

Mina predikande bröder, sök Jesus med all anspråklöshet och ödmjukhet! Försök inte att dra människors uppmärksamhet till er själva. Låt dem inte se instrumentet medan ni upphöjer Jesus. Tala om Jesus, förlora dig själv i Honom! Det är för mycket jäkt och väsen kring vår kristendom, under det att Golgata och korset glöms.

Vi är i den största fara när vi prisas av varandra, när vi ingår förbund för att upphöja varandra. Fariséernas stora bekymmer var att tillförsäkra sig människors beröm och

Kristus sade till dem, att det var den enda belöning de skulle erhålla. Låt oss ha oss det uppdrag vi fått och utföra det för Kristus, och skulle det innebära försakelser, låt oss göra det för Hans skull. Vår gudomlige Mästare blev fullkomnad genom lidande. O, när skall vi se människor arbeta såsom Han gjorde!

Guds ord är vår måttstock. Varje handling av kärlek, varje vänligt ord, varje bön för lidande och betryckta införs i himmelens oförgängliga böcker. Det gudomliga Ordet upplyser det mest förmörkade förstånd, och dess ljus får de högst bildade att känna sin otillräcklighet och syndfullhet.

Fienden vinner människor idag till ett alltför billigt pris. ”I haven blivit sålda för intet.” (Jes. 52: 3.) Så lyder Bibelns ord. En säljer sin själ för världslig ära, en annan för pengar, en för att tillfredsställa sina låga begär, en annan för världsliga nöjen. Sådana köp görs varje dag. Satan köpslår om dem som blivit köpta med Kristi dyra blod, och han erhåller dem för ett billigt pris. De uppskattar inte det oändliga pris som betalats för att frälsa dem.

(134) Stora välsignelser och förmåner är våra. Vi kan försäkra oss om de mest värdefulla himmelska skatter. Må predikanter såväl som andra komma ihåg att evangeliets sanning ödelägger om den inte får frälsa. Den som dag efter dag vägrar att lyssna till nådens inbjudan, kommer snart att kunna höra de mest enträgna vädjanden utan att sinnet påverkas på något sätt.

Som Guds medarbetare behöver vi mera innerlig fromhet och mindre självupphöjelse. Ju mera det egna jaget upphöjes, desto svagare blir tron på Guds Andes vittnesbörd. De som känner igen Guds röst när Han talar, är de som är mest intimt förenade med Honom. De som är andligt sinnade, urskiljer de andliga tingen. De känner sig tacksamma för att Gud har påpekat deras felsteg, under det att de som förtröstar på sig själva ser allt mindre och mindre av Gud i Hans Andes vittnesbörd.

Vårt verk måste åtföljas av djup ödmjukhet, fasta och bön. Vi skall inte vänta oss endast frid och glädje. Vi kommer att få uppleva sorg, men om vi sår med tårar skall vi få skörda med jubel. Mörker och misströstan får många gånger insteg i deras hjärtan som lever ett liv i självförsakelse, men det är inte till deras skada. Det kan vara Guds sätt att förmå dem att söka Honom ivrigare.

”Vad vi nu behöver är män lika Kaleb, män som är trogna och sanna. Lättja är det utmärkande draget hos alltför många idag. De skakar av sig oket, just när de som bäst borde använda alla sina krafter. Herrens tjänare - ”Vakna upp, du som sover, och stå upp ifrån de döda, så skall Kristus lysa fram för dig.” (Ef. 5:14.) Era gärningar är så påverkade av det egna jaget, att ni glömmer Kristus. En del av er är bortskämda och vana vid smicker. Liksom på Noas dagar är det för mycket ätande och drickande, planterande och byggande. Världen har stulit energi från Kristi tjänare. Syskon, om ni vill att de icketroende skall uppskatta er tro, visa er då heder värda med gärningar som motsvarar er bekännelse. Genom nära förening med Gud och en strikt lydning för (135) Bibelns sanning, trots svårigheter och ett hårt tryck från världen, kan ni måhända ingjuta sanningens anda i era barns hjärtan, så att de blir

villiga att som redskap i Guds händer samarbeta med er för det goda.

Många blir odugliga för arbetet både fysiskt och psykiskt på grund av att de äter för mycket och tillfredsställer sina lustar. De köttliga begärelserna stärks, medan den moraliska och andliga naturen försvagas. Vad skall himmelens böcker uppenbara om deras liv när de står inför den vita tronen? Då skall de se vad som kunde ha utförts, om de inte hade försvagat de krafter som Gud gett dem. De skall då också inse till vilka höjder av intellektuell storhet de skulle ha nått, om de gett Gud all den fysiska och själsliga styrka som Han betrott dem med. I sin ångers bittra smärta kommer de att önska att de kunde få leva om sitt liv igen.

Jag vädjar till dem som bekänner sig vara ljusbärare, föredömen för Guds församling, att skilja sig från all orättfärdighet. Använd väl den korta tid ni ännu har. Har ni det fasta grepp om Gud, den helgelse till Hans tjänst som gör att er tro inte sviktar inför svår förföljelse? Endast Guds djupa kärlek kan bevara själen i de prövningar som ligger framför oss.

Självförsakelse och kors är vår lott. Vill vi acceptera den? Ingen av oss får tro att vi helt plötsligt i den sista stora prövningen skall få en självförsakande anda; Nej, denna anda måste i sanning vara en del av vår dagliga erfarenhet och ingjutas i våra barns sinne och hjärta, både genom undervisning och föredöme. Mödrarna i Israel är kanske inte själva kämpar, men de kan fostra kämpar som tar på sig hela vapenrustningen och manligt strider i Herrens armé.

”Predikanterna såväl som hela församlingen behöver nådens förvandlande kraft för att bestå på Herrens dag. Världen närmar sig snabbt den grad av orättfärdighet och mänskligt (136) fördärv, då Guds ingripande blir nödvändigt. Och vid den tiden blir troheten mot Herrens heliga lag ännu mer utmärkande för dem som bekänner sig vara Hans efterföljare. I likhet med kung David kan de säga: ”Det är tid för Herren att handla, ty de hava gjort din lag om intet.” (Ps. 119: 126.) Och genom sitt liv säger de: ”Därför har jag dina bud kära, mer än guld, ja, mer än fint guld.” (Vers 127.) Enbart det förakt som visas Guds lag är tillräcklig orsak för att det folk som lyder Hans bud, skulle träda fram och visa sin vördnad och aktning för Hans förtrampade lag.

”Och därigenom att laglösheten förökas, skall kärleken hos de flesta kallna.” (Matt. 24: 12.) Själva atmosfären är förorenad av synden. Snart skall Guds folk gå igenom sitt eldprov, och en stor del av dem som nu verkar vara äkta och sanna, skall då visa sig vara oädel metall. I stället för att bli styrkta och fasta i sin tro genom motstånd, hotelse och förakt, kommer de att feget ställa sig på motståndarnas sida.

Redan nu märks Guds straffdomar över landet i stormar, flodvågor, orkaner och jordbävningar, i faror till lands och vatten. Den store JAG ÅR talar till dem som överträder Hans lag. Vem kan bestå när Hans vrede drabbar jorden? Nu är tiden inne då Guds folk skall visa sin trohet mot principerna. När Kristi lära som mest ringaktas och Hans

lag föraktas, skulle vårt nit vara som varmast, och vårt mod och vår ståndaktighet som starkast. Att försvara sanningen och rättfärdigheten när de flesta överger oss, att strida för Herrens sak när soldaterna är få - det blir vårt prov! Vi måste bli varma då vi märker de andras köld, modiga då vi ser deras feighet och trogna då vi ser deras förräderi. Nationen kommer att stå på upprorsledarens sida.

(137) Provet kommer med all säkerhet snart. För trettiosex år sedan (skrivet 1882), visades det mig, att vad som nu håller på att ske, skulle äga rum, nämligen att en av påvedömetts bestämmelser skulle påtvingas folket genom en söndagslag, medan den av Herren helgade vilodagen skulle förtrampas. (Lokala föreningar var redan då verksamma i USA för att lagstiftningsvägen få tillstånd ett striktare söndagsfirande.)

Vår frälsnings Hövding skall styrka Sitt folk i den konflikt som kommer. Hur ofta, när Satan fört hela sin härskara mot Kristi efterföljare och döden rycks nära, har inte allvarliga böner, framburna i tro, fört Härskarornas Herre ut på slagfältet, hejdat stridens vågor och räddat de förtryckta.

Nu är den tid då vi skulle söka nära kontakt med Gud, för att finna skydd när Hans vredes eld drabbar människors barn. Vi har vandrat bort från de gamla råmärkena. Låt oss vända tillbaka. Om Herren är Gud, tjäna då Honom; om Baal är gud, tjäna honom. På vems sida skall ni stå?

Satans tjänare

Satan använder människor som sina tjänare för att upphöja synden och göra den tilldragande. Dessa uppfostrar han troget att framställa synden i falsk dager, så att han lättare skall kunna förföra människorna och beröva Kristus Hans härlighet. Satan är Guds och människors stora fiende. Han förvandlar sig själv genom sina tjänare till ljusets ängel. I Bibeln kallas han för förstörare, brödernas åklagare, bedragare, lögnare, plågoande och mördare. Satan har många i sin tjänst, men han är mest framgångsrik när han kan använda bekännande kristna i sitt verk. Ju större deras inflytande, ju mer upphöjd deras ställning, ju mer kännedom de har om Gud och Hans tjänst, desto mer framgångsrikt kan han använda dem. Var och en som förleder till synd är hans redskap

(138) När jag deltog i en av de östra staternas lägermöten, blev jag en fredag presenterad för en man, som hade ett tält med åtskilliga kvinnor och barn. Den natten kunde jag inte sova. Min själ var djupt betungad. När jag på natten bad till Gud, kom jag tydligt ihåg en vision som jag fick på den tid då Nathan Fuller blev tillrättavisad för sitt sätt att handla. Den gången blev jag visad tre män som jag skulle möta, som begick samma synd samtidigt som de bekände sig frukta Gud. Denna man var en av dessa. När jag frambar mitt vittnesbörd vid eftermiddagsmötet, vilade Guds Ande och kraft över mig. Jag nämnde emellertid inte

de enskilda fallen. Senare på dagen kände jag tydligt vad min plikt var och frambar mitt vittnesbörd, med hans fall som det mest markanta. Detta fick denne man att gå direkt emot apostelns anvisning om att hålla sig "borta från allt slags ont"! (1 Tess. 5:16) Han bröt mot det sjunde budet, samtidigt som han bekände sig hålla det fjärde. Vid detta bedrägeri omgav han sig med en kvinnas sällskap, som följde honom från plats till plats, så som en trofast hustru skulle ledsaga sin man.

Som ett folk, betraktas vi som speciellt. Vår ståndpunkt och vår tro skiljer oss från alla andra samfund. Om vi i liv och karaktär inte är bättre än världsliga, kommer de att kunna peka med ett hånande finger på oss och säga: "Det är sjundedags adventister." "Vi har här ett exempel på ett folk, som håller den sjunde dagen i stället för söndagen." Den skamfläck som med rätta borde sättas på sådana människor, sätts alltså på alla som samvetsgrant håller den sjunde dagen. O, hur mycket bättre skulle det inte vara, om sådana människor inte hade gjort anspråk på att lyda sanningen!

"Jag kände, att jag skulle tillrättavisa denne man, i Herrens namn, och uppmana den kvinna som var tillsammans med honom att lämna honom och upphöra med denna missriktade tillit, för olycka och ruin väntade på den stig hon slagit in på. (139) Himlens räkningsbok vittnar på följande sätt om denne man: "En bedragare, en äktenskapsbrytare, smyger sig tyst in i husen och vilseför en dum kvinna och tar henne till fånga." Hur många själar han kommer att fördärva med sitt sataniska sofisteri, kommer endast domen att avslöja. Sådana män bör genast tillrättavisas och bringas ur fattningen, så att de inte kan fortsätta att föra skam över Guds sak.

Allt eftersom vi närmar oss slutet på jordens historia, tätnar farorna omkring oss. Att enbart bekänna sig vara kristen räcker inte. Det måste finnas en levande förbindelse med Gud, så att vi har andlig klarsyn att upptäcka det onda, vilket på det mest förförliska och hemliga sätt smyger sig in i vår mitt genom dem som bekänner sig till vår tro. De största synderna gör de som bekänner sig vara helgade och påstår att de inte kan synda. Ändå syndar många av dessa dagligen och är fördärvade i både hjärta och liv. De är självtillräckliga och självrättfärdiga, de har sin egen måttstock för rättfärdighet men misslyckas totalt att leva upp till Bibelns krav. Trots sina egna höga krav är de främlingar för löftets förbund. Det är en stor nåd av Gud att Han har tålmod med deras förvändhet och inte hugger ner dem likt träd som utsoger marken, utan fortfarande ger dem möjlighet till förlåtelse. De förlitar sig ständigt på Guds tålmod och missbrukar Hans nåd. David menade på sin tid att människor hade överskridit den långmodige Gudens gränser och att Han måste ingripa för att försvara Sin ära och förhindra orättfärdighet.

Mr. ___ är en lärare i dogmatik, som förorenar Guds tempel. Det finns knappt något hopp för honom. Han har bedragit sig själv och lockat andra så långt, att Satan nästan har full kontroll över hans sinne och kropp. Om hans så kallade rättfärdighetskläder kan slitas av honom och hans motbjudande avsikter och tankar avslöjas, så att

han inte fortsätter med att föra andra in på helvetets vägar, kan det vara allt vi kan förvänta oss.

Först hatade han Guds varningar och sedan motarbetade (140) han dem, därför att hans onda livsstil avslöjades, i ljuset av Guds lag. Det är ett av de mest tragiska bevisen på syndens förblindande inflytanden som sker under loppet av månader och år och som inte väcks till ånger. Genom ett beslutsamt motstånd har han fullföljt sin väg utför. Han känner ingen ånger eller fruktan för himlens hämnd. Om han genom lögn och bedrägeri kan dölja sina synder, så de inte syns, så är han glad. All känsla för rätt och fel är död hos honom. En skörd väntar på honom, som han kommer att bli förskräckt över att skörda.

Det värsta draget i den här saken är att hela hans sataniska arbete görs under skenet av att han är en Jesu Kristi representant. En syndare klädd som en ljusets ängel kan göra så mycket skada, att det inte kan beräknas. Mörka och fruktansvärda planer läggs avsiktligt för att skilja man och hustru. Aposteln säger: "Bland dem finns sådana som smyger sig in i hemmen och snärjer svaga kvinnor, som är tyngda av synder och drivs av många slags begär." (2 Tim. 3:6) Dessa fräcka karaktärsdrag tränger också in i respektabla familjer och förför genom sin bedrägliga list och sina ränker de samvetsgranna. Fördömda kätterier tas emot som sanning och de mest motbjudande synder begås som rättfärdighetens handlingar, eftersom samvetet blir förvirrat och bedövat.

Denne man tog emot den impopulära läran, att den sjunde dagen är Herrens sabbat, för att hans religiösa erfarenhet skulle se ärlig ut. Våra synpunkter har klart blivit definierade i våra publikationer, men genom att hemlighålla detta, blandade han sanningen med sina egna smutsiga kätterier och försökte att få andra att tro, att Gud har gett honom nytt ljus över Bibeln. Genom att på det sättet införa människor göra anspråk på att han fått stort ljus över det fjärde budets sabbat och liknande sanningar, har han inför dem, som inte misstänkte något, gett ett sken av att verkligen vara ledd av Gud. Men när tilliten en gång var vunnit, inleder han sin sataniska förvrängning av Skrifterna från deras egentliga betydelse och försöker bevisa, att det äktenskapsbrott som (141) fördöms i Guds lag inte betyder det, som man allmänt anser att det betyder. Han försöker verkligen att få känsliga kvinnor att tro, att det inte är en synd inför Gud eller för hustrur att vara otrogna mot sina äktenskapslöften. Han vill inte ens medge att detta är ett brott mot det sjunde budet. Satan gläder sig över att få syndare in i församlingen som bekännande sabbatshållare, eftersom de ger honom tillåtelse att styra deras sinne och tillgivenhet och att använda dem till att bedra och fördärva andra.

I denna fördärvade tidsålder kommer det att finnas många, som är förblindade på grund av syndens syndighet så att de väljer ett utsvävande liv, därför att det passar hjärtats naturliga och fördärvade benägenhet. I stället för att spegla sig i Guds lag och förändra sina hjärtan och sin karaktär så att de lever upp till Guds standard, låter de Satans agenter upprätta sin standard i deras hjärtan. Fördärvade män tror att det är lättare att feltolka Skrifterna, för att hålla sin orättfärdighet vid liv, än att överge sin sedliga förvillelse och synd och vara ren i hjärta och livsstil.

Det finns fler människor som har präglats på det sättet än många hade kunnat föreställa sig och de kommer att bli alltfler, allteftersom vi närmar oss tidens slut. Om de inte är rotade och grundade i Bibelns sanning och har en levande förbindelse med Gud, kommer många att bli förblindade och bedragna. Osynliga faror omger vår väg. Vår enda säkerhet är att vi alltid vakar och ber. Ju närmare vi är Jesus, desto mer kommer vi att bli delaktiga i Hans rena och heliga karaktär och ju mer motbjudande synden förefaller oss, desto mer upphöjd och önskvärd kommer Kristi renhet och klarhet att vara för oss.

För att dölja sitt fördärvade liv och få sina synder att se ofarliga ut, kommer denne man att ta fram exempel från Bibeln, där goda män har fallit för frestelse. Paulus mötte sådana män på sin tid och församlingen har blivit drabbats av dem i alla tider. I Miletus kallade Paulus samman församlingens äldste och varnade dem för vad de skulle (142) råka ut för: "Ge akt på er själva och på hela den hjord som den helige Ande har satt er som ledare över, till att vara ledare i Guds församling som han har köpt med sitt blod. Jag vet att när jag har lämnat er, skall rovlystna vargar komma in bland er, och de skall inte skona hjorden. Ja, ur er egen krets skall män träda fram och förvränga sanningen för att dra lärjungarna över på sin sida. Håll er därför vakna och kom ihåg att jag ständigt i tre års tid natt och dag har varnat er under tårar." (Apg. 20:28-31)

"Den som i sin orättfärdighet håller fast vid sanningen och förklarar sig tro på den, men ändå dagligen skadar den med ett liv som motsäger den, överlämnar sig själv åt Satans tjänst och leder andra till undergång. Denna klass står i förbindelse med de fallna änglarna och får hjälp av dem att kontrollera sinnena. Den människa som behärskas av Satans förtrollande makt glömmer Gud, och människor med förvända avsikter upphöjs till skyarna. Hemlig tygellöshet utövas som en dygd av dessa vilseledda människor. Det är som en sorts trollkraft. Man kan ställa samma fråga som aposteln riktade till galaterna: "Vem har så dårat eder, I som dock haven fått Kristus målad för edra ögon såsom korsfäst?" (Gal. 3: 1.) Irrläror och självsvåld utövar ofta en förtrollande kraft. Sinnet är så förmörkat att det inte kan se klart och en illusion leder det ständigt bort från renheten. Den andliga klarheten fördunklas, och människor med hittills ofördärvad moral blir förvirrade på grund av de bedrägliga sofistrier som finns hos dessa Satans redskap, som kallar sig ljusets budbärare. Der är detta bedrägeri som ger dem makt. Skulle de uppträda djärvt och gå öppet fram skulle de avvisas utan ett ögonblicks tvekan. Men nu arbetar de först på att vinna sympati och förtroende såsom heliga, självförsakande Guds barn. Som Hans särskilda sändebud börjar de sedan skickligt dra (143) människor bort från rättskaffenhetens väg genom att upphäva Guds lag.

När predikanter på detta sätt drar nytta av människors förtroende och så leder dem till undergång, gör de sig skyldiga till större brott än syndare i allmänhet på grund av sin högre ställning och bekännelse. På Guds stora dag, när himmelens böcker öppnas, skall det visa sig, att dessa innehåller namn på många predikanter, som gjorde anspråk på renhet i hjärta och liv och som bekände sig vara anförtrödda Kristi evangelium, men som utnyttjade sin ställning till att locka människor att överträda Guds lag.

När människor kommer under Satans fördärvbringande makt, är det nästan omöjligt att rädda dem ur denna fruktansvärda snara och få dem till att åter tänka rena tankar och klart förstå Guds krav. Synden har för deras förmörkade sinnen blivit helgad genom predikanten, och man ser den aldrig mer så avskyvärd som den var i skenet av Guds ljus. Då människornas moral försvagats blir deras omdömesförmåga försämrad och de bedömer synd som rättfärdighet och rättfärdighet som synd. Genom att förena sig med dessa, vars böjelser och vanor inte är upphöjda och rena, blir man lik dem och godtar, nästan omedvetet, deras smak och principer.

”Om man föredrar att umgås med en människa med orent sinne och tygellösa vanor framför en som är ärbar och ren, är det ett säkert bevis på att smak och böjelser överensstämmer, att man står på ett lågt moraliskt plan. Men dessa bedragna, förblindade människor kallar det för en andens höga och heliga släktskap, en andlig harmoni. Men aposteln kallar det ”ondskans andemakter i himlarymderna” (Ef. 6: 12) mot vilka vi skall föra en energisk kamp.

När bedragaren börjar sitt förförelseverk finner han alltid olikheter i smak och vanor, men genom (144) låtsat anspråk på gudsfruktan vinner han förtroende och därefter visar sig hans illistiga och förförande makt i hans sätt att genomföra sina bedrägerier. Genom att umgås med människor av detta farliga slag, blir kvinnor vana att inandas orenhetens atmosfär och får nästan omärkligt samma anda. De förlorar sin identitet, de blir skuggor av sin förförare.

Män som bekänner sig ha nytt ljus och gör anspråk på att vara reformatorer, kommer att ha stort inflytande över en särskild klass, som är övertygad om den villfarelse som råder i nutiden och som inte är nöjd med tillståndet i församlingen. Dessa önskar uppriktigt se en förändring till det bättre, att man kommer upp på högre grund. Om Herrens trogna tjänare framställde sanningen ren och oförfalskad för dessa människor, skulle de ta emot den och rena sig genom lydnad för den. Men Satan, listig såsom alltid, spårar upp dessa sökande människor. Någon som bekänner sig vara reformator kommer till dem, såsom Satan kom till Jesus, förklädd till en ljusets ängel, och drar dem allt längre bort från den rätta vägen.

Den olycka och förnedring som följer av tygellöshet kan inte beräknas. Världen förorenas av sina inbyggare. De har nästan fyllt orättfärdighetens mått. Men det som orsakar mänsklighetens tyngsta straff är ogudaktighet under sken av gudaktighet. Världens Återlösare avvisade aldrig sann ånger, hur stor än skulden var, men han brännmärkte farisäer och skrymtare. Det är större hopp för en som syndar öppet än för dessa.

”Den laglöses ankomst är ett verk av Satan och sker med stor kraft, med lögnens alla tecken och under och med all slags orättfärdighet som bedrar dem som går förlorade, eftersom de inte tog emot sanningen och älskade den, så att de kunde bli frälsta. Därför sänder Gud en kraftig villfarelse över dem så att de tror på lögnen och blir dömda, alla dessa som inte har trott på sanningen utan njutit av orättfärdigheten.” (2 Tess. 2:9- 12) Denne man

och de som blivit bedragna genom honom, älskar inte sanningen utan finner behag i orättfärdigheten. Och vilket starkare bedrägeri skulle kunna (145) komma över dem, än att det inte finns något som misshagar Gud genom fräckhet och äktenskapsbrott? Bibeln innehåller många varningar mot dessa synder. Paulus skriver till Titus om dem som försäkrar att de känner Gud, men med sina gärningar förnekar honom. ”De är avskyvärda och olydiga till varje god gärning.” (Se Titus 1: 16) ”Men det fanns också falska profeter bland folket, liksom det bland er kommer att finnas falska, som smyger in förödande läror. De skall till och med förneka den Herre som har friköpt dem och drar så plötsligt fördärv över sig. Många skall följa dem i deras utsvävningar, och för deras skull kommer sanningens väg att smädas.” De personer som det här talas om är inte de som öppet deklarerar att de inte tror på Kristus, utan sådana som gör anspråk på att tro på sanningen och som genom sin urusla karaktär ådrar sig en skuld och därigenom förorsakar att det talas illa om dem som tror.

”I sin girighet kommer de att med falska argument sko sig på er. Men domen över dem är sedan länge verksam, och deras undergång sover inte.” (2 Petri 2:1- 3) ”Men dessa människor är som oförnuftiga djur, av naturen födda till att fånga och döda. De smädar vad de inte känner till och kommer att gå under genom sitt förfall. Som djur skall de också gå under. Det är den rätta lönen för deras laglöshet, onda som de är. De njuter av att festa mitt på ljusa dagen. De är smutsfläckar och skamfläckar, där de vid sina kärleksmåltider festar och frossar tillsammans med er. De har ögon fulla av otukt och kan inte få nog av synd. De lockar till sig obefästa själar och har hjärtan som är övade i att roffa åt sig, dessa förbannelsens barn. De har lämnat den raka vägen och förts vilse och följt samma väg som Bileam, Beors son, som älskade den lön han skulle få för sin orättfärdighet.” (2 Petri 2:12- 15)

”Dessa människor är källor utan vatten och moln som jagas av stormvinden. Det djupa mörkret är förvarat åt dem. De talar stora och tomma ord, och i sina köttliga begär lockar de med (146) utsvävningar till sig människor som med knapp nöd har kommit undan sådana som lever i villfarelse.” (2 Petri 2: 17- 18)

”I denna tid av sedligt fördärv, när vår fiende Djävulen går omkring som ett rytande lejon för att se vem han må uppsluka, känner jag hur nödvändigt det är att jag höjer min röst till varning. ”Vaken och bedjen, att I icke mån komma i frestelse.” (Mark. 14: 38.) Det finns många som äger rika förmågor, men som ondskefullt använder dem i Satans tjänst. Vilken varning kan jag ge till ett folk, som bekänner sig ha gått ut ur världen och lämnat mörkrets gärningar? Ett folk som Gud har kallat att slå vakt om Hans lag, men som likt det prålande fikonträdet stoltserar med sina grönskande grenar inför den Allsmäktige, men inte bär någon frukt till Guds ära. Många av dem har orena tankar, oheliga föreställningar, ohelgade önskingar och låga begär. Gud hatar frukten från ett sådant träd. Heliga och rena änglar betraktar sådant med avsky, under det att Satan jublar. O, att människor ville betänka vad de åstadkommer genom att överträda Guds lag! Överträdelse av Guds lag drar alltid vanära över Gud och förbannelse över människan. Detta måste vi komma ihåg, hur väl överträdelsen än är maskerad och vem som än begär den.

”Såsom Kristi sändebud vädjar jag enträget till er, som bekänner er tro på sanningen, att bestämt motstå varje lockelse till orenhet samt ta avstånd från dem som kommer med orena antydningar. Avsky dessa besudlande synder med det mest intensiva hat. Fly från dessa som även i samtal låter tankarna gå in på en sådan väg, för ”vad hjärtat är fullt av, det talar ju munnen”. (Matt. 12: 34.)

Då de som utövar dessa förorenande synder ständigt ökar i världen och kommer att tränga sig in i våra församlingar, varnar jag er: ge dem ingen plats. Vänd er bort från förföraren. Även om han bekänner sig vara en Kristi efterföljare är han Satan i mänsklig gestalt. Han har lånat himmelens dräkt för att bättre kunna tjäna sin mästare. Du skall inte ens för ett (147) ögonblick ge rum åt en oren, hemlig tanke, för även denna orenar ditt sinne, såsom orent vatten förorenar kanalen genom vilken det flyter.

”Välj fattigdom, förakt, skilsmässa från vänner eller vilket annat lidande som helst hellre än att fördärva din själ med synd. ”Döden hellre än vanära eller överträdelse av Guds lag” skulle vara mottot för varje kristen. Såsom ett folk som bekänner sig vara reformatorer, med det oskattbara värdet av Guds ords högsta och mest renande sanningar, måste vi sätta våra ideal mycket högre än de nu är. Synd och syndare i församlingen måste man genast ta itu med, så att inte andra blir besmittade. Sanning och renhet kräver att vi går grundligare tillväga när det gäller att rena vårt läger från män av Akans typ. De som har en ansvarsfull ställning får inte tillåta att någon behärskas av synden. Visa denne att han måste skilja sig antingen från sin synd eller från församlingen.

Om de enskilda medlemmarna i församlingen skulle handla som den milde och ödmjuka Frälsarens sanna efterföljare skulle det finnas mindre av detta överskylande av och försvar för synden. Alla skulle sträva efter att handla som om de var i Guds närvaro. De skulle inse att Hans allseende ögon vilar på dem och att Han känner även den hemligaste tanke. Karaktären, motiven, begären och avsikterna är så klara som solens ljus inför den Allsmäktiges blick. De flesta förstår inte på långt när vilken fruktansvärd räkenskap alla överträdare av Hans lag en gång skall avläggas inför Guds domstol.

Kan du som bekänner dig ha mottagit så stort ljus vara nöjd med så låg standard? O, hur allvarligt och oavbrutet vi skulle söka den gudomliga närvaron och förståelsen för den allvarliga sanningen att alltings slut är nära och att hela jordens domare står för dörren! Hur kan du ringakta Hans rättvisa och heliga krav? Hur kan du handla emot dem inför Hans ansikte? Hur kan du omhulda orena tankar och låga begär i de heliga änglarnas och Frälsarens åsyn, Hans som utgav (148) Sig själv för att frälsa dig från all orättfärdighet och rena åt Sig ett utvalt folk, nitiskt för allt gott verk? När du begrundar detta i ljuset från Kristi kors, blir då inte synden alltför förnedrande, alltför farlig, för att du skulle hänge dig åt den när du står på gränsen till den eviga världen?

”Jag talar till vårt folk. Om ni håller er nära Jesus och låter er bekännelse följas av ett välordnat liv och gudfruktig vandring, skall ni bli bevarade från att gå in på förbjudna stigar. Om ni endast ville vaka, oavbrutet vaka i

bön! Om ni alltid handlade så som om ni vore i Guds omedelbara närhet skulle ni bli bevarade från att falla för frestelsen. Ni kunde då hoppas att bevaras rena, fläckfria och otadliga in i det sista. Om ni håller fast vid er första förtröstan skall era liv befästas i Gud. Vad som börjat i nåd skall i härlighet krönas i Guds rike. Andens frukt är ”kärlek, glädje, frid, tålmod, mildhet, godhet, trofasthet, saktmod, återhållsamhet. Mot sådant är icke lagen”. Om Kristus bor i oss, korsfästes köttet med alla dess begärelser och lustar.

Skall en människa röva från Gud?

Herren har gjort sig beroende av dem som fått de himmelska gåvorna. Han väntar att vi skall stödja förkunnelsen av sanningen med vår tjänst och våra gåvor. Jämförelsevis få har blivit kallade att resa ut som predikanter och missionärer, men församlingens medlemmar kan samarbeta i förkunnandet av sanningen genom att understödja verket med sina medel.

Berättelsen om Ananias och Safira har getts oss, för att vi skall förstå bedrägeriets synd beträffande våra gåvor och offer. De hade frivilligt lovat att ge en del av sin egendom för att främja Guds verk. Men (149) när de hade medlen i sin hand, vägrade de att uppfylla sitt löfte, men samtidigt ville de ge andra intrycket att de gett allt. Deras straff tjänar som en varning för kristna i alla tider. Samma synd är fruktansvärt allmän i våra dagar, trots att vi inte hör talas om någon sådan uppseendeväckande bestraffning. Herren har en gång visat människan med vilken avsky han betraktar ett sådant brott mot Hans heliga anspråk, och sedan överlämnat åt henne att följa den gudomliga förordningens allmänna principer.

Frivilliga gåvor och tionden är de inkomster vi har för evangeliets verk. Av de medel som anförtrotts människan, gör Gud anspråk på en viss del - nämligen en tiondedel, men Han låter oss själva avgöra, hur stort tiondet är och ett löfte om en viss summa har getts, har man inte längre någon rätt till denna åt Gud avskilda del. Man har gett sitt löfte inför människor, och de är vittnen till denna överenskommelse. Samtidigt är en helig förpliktelse att samarbeta med Herren att bygga upp Hans rike på jorden. Löften av detta slag, givna till människor, skulle anses bindande. Är de inte ännu heligare och än mer bindande, när de getts till Gud? Är löften inför samvetets domstol mindre bindande än skrivna överenskommelser med människor?

När det gudomliga ljuset upplyser hjärtat med sin ovanliga klarhet och kraft, släpper den inrotade själviskheten sitt grepp och byts ut mot villighet att ge till Guds verk. Men ingen skall tro att han får tillåtelse att uppfylla sina löften utan protest från Satans sida. Denne tycker inte om att se Guds rike utbredas på jorden. Han påstår att de lovat för mycket, eller att deras löften skall

hindra dem från att skaffa en förmögenhet eller uppfylla (150) sina familjers önsknings. Satans makt över det mänskliga sinnet är förunderlig. Han arbetar på det mest intensiva sätt att hålla människan bunden i det egna jaget.

De enda medel Gud har förordnat för att befrämja sitt verk är de välsignelser han ger människorna, Han ger dem solsken och regn, han får naturen att blomstra. Han ger oss hälsa och förmåga att tjäna pengar. Alla våra välsignelser kommer från Hans givmilda hand. Men han önskar att vi skall visa vår tacksamhet genom att skänka tillbaka till Honom en del i tionde, gåvor och tacksägelseoffer.

Våra hjärtan hårdnar på grund av själviskheten, och likt Ananias och Safira frestas vi att behålla en del av det vi lovat ge under det att vi gör anspråk på att ge full tionde. Skall en människa röva från Gud? Om medel fördes till skattkammaren exakt enligt Guds plan - en tiondedel av all inkomst - skulle där finnas mer än nog för att föra Hans verk vidare.

Nåväl, säger någon, det kommer ständigt maningar att ge till verket. Jag är trött på att ge. Är du? Låt mig då fråga dig: Är du trött på att ta emot ur Guds goda hand? Inte förrän Han upphör att välsigna dig, kan du känna dig fri att upphöra att ge till Honom den del som Han väntar av dig. Han välsignar dig för att du må bli andra till välsignelse. När du tröttnat på att ta emot, då kan du säga: Jag är trött på de många uppmaningarna att ge. Gud tar undan för egen räkning en del av allt vad vi tar emot. När vi överlämnat denna del åt Honom, välsignar Han vad vi har kvar. Men om vi behåller allt själva, blir alltsammans förr eller senare drabbat av förbannelse. Guds önsknings kommer först, allt annat i andra hand.

I varje församling skulle man avskilja medel för de fattiga. Varje vecka eller varje månad, vilket som är lämpligast, kunde varje medlem ge ett tackoffer till Gud som uttrycker tacksamhet för hälsans gåva, för mat och kläder. I motsvarande grad som Gud (151) välsignat oss med dessa ting, skall vi lägga undan åt de fattiga, de lidande och de betryckta. Jag vill kalla brödernas uppmärksamhet särskilt på denna sak. Kom ihåg den fattige! Offra något av er egen lyx och bekvämlighet och hjälp dem som har det knappt med mat och kläder. Vad du gör för dem, gör du för Jesus, för Han identifierar sig själv med den lidande mänskligheten. Vänta inte tills alla dina inbillade behov är tillfredsställda. Lita inte på dina känslor, så att du ibland ger och ibland inte ger. Ge regelbundet, antingen du ger fem, tio eller tjugo kronor per vecka, såsom du en gång vill se det i himmelens böcker på Guds stora dag.

Vi tackar dig för dina goda önsknings, men den fattige blir inte hjälpt enbart genom dessa. Han måste ha synbara bevis på din godhet genom mat och kläder som du ger. Gud har aldrig menat att Hans efterföljare skulle behöva tugga. Han har gett dig tillräckligt för att du skulle kunna förse dem som inte genom sitt eget arbete eller genom sitt ekonomiska underlag kan försörja sig själva. Vänta inte på att de skall dra din uppmärksamhet till deras behov. Gör som Job. Det han inte visste tog han reda på. Gör en undersökning om vad som behövs och hur dessa behov bäst kan fyllas.

Det har visats mig att många av vårt folk rövar från Gud när det gäller tionde och offer och som en följd av detta hindras Hans verk. Guds förbannelse vilar över dem som lever på Guds godhet, men ändå tillsluter sina hjärtan och inte gör någonting eller närmast ingenting för att befrämja Hans verk. Bröder och systrar, hur kan vår nåderike Fader fortsätta att göra er till sina förvaltare och förse er med medel som skulle brukas för Hans räkning, när ni girigt griper dessa och själviskt gör anspråk på allt för er egen räkning.

”I stället för att överlämna till Gud de medel Han lagt i deras händer, investerar många av dem sina pengar i mera jord. Detta onda ökar bland våra bröder. De ägde redan nog att bekymra sig för men deras kärlek till pengar och deras önskan att bli väl ansedda (152) av sina grannar, leder dem till att begrava sina medel i denna värld och att beröva Gud det som rätteligen tillhör Honom. Kan vi förvåna oss över att de inte har framgång, att Gud inte välsignar deras skördar och att de är missräknade? Kunde bara våra bröder komma ihåg, att Gud kan välsigna tjugo hektar jord och göra dem lika fruktbarande som ett hundra hektar, skulle de inte fortsätta att gräva ned sig i jord och värld, utan låta sina medel tillföras Guds skattkammare. ”Tagen eder till vara”, sade Jesus, ”för att låta edra hjärtan förtyngas av omåttlighet och dryckenskap och timliga omsorger.” (Luk. 21: 34.) Satan är belåten, om ni utökar era jordegendomar och investerar era medel i världsliga företag, för genom att handla så hindrar ni inte endast Guds verk att gå framåt, men genom oro och överansträngning minskar ni era möjligheter till det eviga livet.

”Vi skulle följa vår Frälsares uppmaning: ”Säljen vad I ägen och given allmosor; skaffen eder penningpungar som icke nötas ut, en outtömlig skatt i himmelen. . .” (Luk. 12: 33.) Det är nu våra bröder skulle minska sina ägodelar i stället för att föröka dem. Vi står i beredskap att flytta till ett bättre land, ja, till ett himmelskt. Låt oss inte bli bofasta på denna jord, utan begränsa oss till det nödvändigaste.

Tiden kommer då vi inte kan sälja till något pris. Ett påbud kommer att utfärdas att ingen som inte har tagit vilddjurets märke kan köpa eller sälja. Det var nära att vi hade fått uppleva detta i Kalifornien för en tid sedan, men det var bara hotet från de fyra vindarna. De hålls fortfarande tillbaka av de fyra änglarna. Vi är inte riktigt beredda ännu. Det finns fortfarande arbete som skall utföras och sedan kommer änglarna att få besked om att släppa dem lösa, så att de fyra vindarna kan blåsa över jorden. Det kommer att vara en avgörande tid för Guds barn, en tid med prövningar som det inte har varit sedan jordens skapelse. Det är nu vi har möjlighet att arbeta.

Det råder en oro bland många som bekänner (153) sig tro på sanningen. Somliga vill resa till ett annat land eller en annan nation, köpa stora jordar och göra omfattande affärer. Andra vill flytta till staden. På det sättet lämnas små församlingar svaga och modlösa till att dö ut, medan de, som lämnade dem och var nöjda med att arbeta i mindre skala och utförde sina små saker med trofasthet, kunde göra något gott för sina familjer och var nöjda med att bevara sina själar i Guds kärlek. Många som flyttar blir

besvikna. De förlorar den lilla egendom de hade, förlorar sin hälsa och ger till sist upp sanningen.

Herren kommer. Låt var och en visa sin tro genom sina gärningar. Tron på Kristi snara återkomst dör ut i församlingarna och själviskhet får dem att röva från Gud, för att i stället tjäna sina egna personliga intressen. När Kristus bor i oss, skall vi förneka oss själva så som Han gjorde.

I förfluten tid har vårt folk visat en stor givmildhet. De har inte ryggat tillbaka för att hjälpa till inom de olika områdena av uppdraget. Men på senaste tiden har det skett en förändring. I synnerhet våra bröder i östra staterna har hållit medel tillbaka, samtidigt som världslighet och kärlek till ägodelar har ökat. Det finns en växande likgiltighet för löften om hjälp till våra olika institutioner och verksamheter. Bidrag till att uppföra en kyrka, skänka pengar till en högskola eller att hjälpa till i missionsarbetet uppfattas som löften, som människor inte har någon skyldighet att hålla, om det inte passar dem. Dessa löften ges under Guds Andes heliga inflytande. Beröva Honom då inte detta, genom att undanhålla Honom det som med rätta tillhör Honom. Bröder och systrar, se tillbaka på era liv och se om ni har behandlat Gud rätt. Har ni underlåtit att infria något av era löften? Besluta er i så fall för att ni skall betala dessa pengar, om det står i din makt att göra det.

Lyssna till Herrens råd: ”För in fullt tionde i förrådshuset, så att det finns mat i mitt hus. Pröva mig nu i detta, säger HERREN Sebaot, om jag inte kommer att öppna för er himlens (154) fönster och låta välsignelse strömma ut över er i rikt mått. Och för er skull skall jag näpsa gräshopporna så att de inte fördärvar frukten på marken. Inte heller skall vinstocken på fältet bli utan frukt, säger HERREN Sebaot. Och alla folk skall prisa er lyckliga, ty ni skall vara ett ljuvligt land, säger HERREN Sebaot.” (Mal. 3:10-12)

Vill ni inte ta emot de löften som Herren här ger och lägga bort er själviskhet och på allvar börja främja Hans sak? Förstärk inte ert grepp om den här världen, genom att utnyttja era fattigare grannar, ty i Guds blick vilar på er. Han läser varje motiv och väger er på helgedomens våg.

Jag såg att många håller sina medel tillbaka och lugnar samtidigt sina samveten med att de kommer att utöva välgörenhet i döden. De vågade nästan inte tro och lita på, att Gud skulle ge dem vad som helst, medan de levde. Men denna välgörenhet på dödsbädden är inte vad Kristus kräver av Sina efterföljare. Den kan inte ursäkta den levandes själviskhet. De som håller fast vid sina ägodelar ända in i det sista ögonblicket, överlämnar dem mer till döden, än till saken. De förlorar ständigt i värde. Banker går i konkurs och egendomar slösas bort på många sätt. Många vill gärna göra något, men de skjuter upp det och Satan förhindrar att medlen överhuvudtaget kommer in i skattkammaren. De går förlorade innan de kommer tillbaka till Gud och Satan jublar över att det sker.

Om ni vill göra gott med era medel, så gör det med detsamma, så att Satan inte får tag i dem, med sina händer och därigenom förhindrar Guds verk. När Herren har öppnat väg för bröderna att använda sina medel till att

främja Hans sak, har Satans agenter många gånger framfört något förslag, där det var tydligt för bröderna att de kunde fördubbla sina medel. De tar emot lockbetet, men deras pengar investeras och ofta får de inte ut en dollar av det.

Bröder, kom ihåg ert uppdrag och när ni har medel till er disposition, så lägg en god grund (155) för er själva för framtiden, så att ni kan ta vara på det eviga livet. Jesus blev fattig för vår skull, så att ni genom Hans fattigdom skulle kunna bli rika på himlens rikedomar. Vad vill ni ge till Jesus, som har gett allt till er?

Det kommer inte att vara tillräckligt att ni utövar er välgörenhet genom testamenterade gåvor efter er död. Ni kan inte på det minsta sätt vara säkra på att saken kommer att gagnas av det ni testamenterar. Satan arbetar med stor kraft på att göra era släktingar upprörda och alla tänkbara falska ståndpunkter intas för att för världen vinna det, som högtidligt hade tillägnats Guds sak. Mycket mindre kommer att tas emot än den tillägnade summan. Satan inger också män och kvinnor i deras hjärtan, att de skall protestera mot att deras släktingar gör som de vill när de ger bort vad de äger. Det verkar som om de betraktar allt som Herren har fått, som stöld från den dödes släktingar. Om ni vill att era medel skall gå till Gud sak, så ge av dem, av det som ni inte verkligen behöver för er försörjning, medan ni lever. Några få bröder gör detta och njuter av glädjen att vara sin egen exekutor. Skall människors girighet göra det nödvändigt att de måste berövas sina liv för att den egendom som Gud har lånat ut till dem inte skall bli värdelös för alltid? Låt ingen av er dra på sig den otrogne förvaltares dom, som gömde Herrens pengar i jorden.

Döende nästankärlek är en dålig ersättning för levande välgörenhet. Många vill att deras vänner och släktingar skall ha allt utom en mycket liten del av deras ägodelar. Denna obetydliga del lämnar de kvar till sin bäste Vän, som blev fattig för deras skull, som led skam, hån och död, så de kunde bli Guds söner och döttrar. Trots detta förväntar de sig att denne Vän skall ta emot dem i Sina eviga boningar, när den rättfärdige döde skall nå fram till ett odödligt liv.

Kristi sak blir plundrad, inte av en tanke som bara kommer och går, inte genom en handling, som man inte på förhand tänkt igenom. Nej. Genom er egen avsiktliga handling drev ni er egen vilja igenom. Ni placerade er egendom i händerna på (156) icke-troende människor. Efter att ha rövat från Gud genom hela ert liv, så fortsätter ni röva från Honom efter er död. Detta gör ni med vid era sinnens fulla bruk och samtycke, genom ett dokument som kallas ert testamente. Vad tror ni att er Mästares vilja mot er kommer att vara, när ni på det sättet bemäktigar er Hans ägodelar? Vad skall ni säga när ni skall avlägga räkenskap för er förvaltning?

Bröder, vakna upp från ert själviska liv och handla som pålitliga kristna. Herren kräver av er att spara på era medel och låta varje dollar, som inte skall användas till er försörjning, flyta in i skattkammaren. Systrar, ta de tio örena, de tjugo örena, och den dollar som ni hade tänkt använda till godis, till krås eller sidenband och ge dem till

Guds sak. Många av våra systrar har god lön, men nästan allt använts på deras högmöjliga klädsel.

Guds saks behov kommer oavbrutet att öka, allteftersom vi närmar oss tidens slut. Det behövs medel till att ge unga män små kurser i våra skolor och förbereda dem för att effektivt kunna arbeta i tjänst och inom sakens olika grenar. Vi lever inte upp till vårt privilegium i denna sak. Alla skolor omkring oss, kommer snart att stängas. Hur mycket mer skulle inte ha kunnat göras, om människor hade lytt Kristi krav på kristen välgörenhet! Vilket inflytande kunde inte denna offervillighet för Kristus ha utövat för världen! Det skulle ha varit ett av de mest överbevisande argumenten för den sanning som vi bekänner oss tro på - ett argument som inte kunde missförstås eller motsägas. Herren skulle ha utvalt oss med Sin välsignelse, alldeles framför ögonen på världen.

Den första kristna församlingen hade inte de privilegier och tillfällen, som vi har. De var ett fattigt folk, men de märkte sanningens kraft. Det mål de hade framför sig, var nog för att vägleda dem till att satsa allt. De kände att en världs frälsning eller förtappelse var beroende på deras medverkan. De investerade (157) allt de ägde och gjorde sig själva beredda att gå eller komma på Herrens befallning.

Vi bekänner oss styrda av samma principer och att vara påverkade av samme ande. Men i stället för att ge allt till Kristus, har många tagit guld och en dyrbar babylonisk klädnad och dolt sig i lägret. (Se Josua 7:20) Om närvaron av en Akan var tillräcklig för att försvaga hela Israels läger, kan vi då inte drabbas av den obetydliga framgång vi har i vårt arbete, när församlingarna och nästan alla familjer har var sin Akan? Låt oss var och en gå till arbetet, för att stimulera andra genom vårt osjälviska exempel på välgörenhet. Verket skulle kunna fortskrida med mycket större kraft, om alla hade gjort vad de kunnat för att fylla skattkammaren med medel.

Sanningens kraft

Guds ord blev förkunnat av Hans tjänare under den första tiden ”genom en bevisning i Ande och kraft”. Människornas hjärtan blev berörda av evangeliets förkunnelse. Hur kommer det sig att förkunnelsen av sanningen nu har så litet kraft att beröra folk? Är Gud mindre villig att välsigna sitt verks tjänare i den här tidsåldern, än på apostlarnas tid?

Den varning som vi frambär till världen måste bevisa sig vara en doft av liv till liv eller av död till död för dem. Och kommer Herren att sända ut Sina tjänare för att förkunna detta oerhört allvarliga budskap och samtidigt undanhålla dem Sin Helige Ande? Skall bräckliga, felande människor, utan särskild nåd och kraft från Gud, våga stå mellan liv och död, för att tala det eviga livets ord? Vår Herre är rik på nåd och mäktig i kraft. Han kommer i rikligt mått att ge dessa gåvor till alla som kommer till Honom i tro. Han är

mer villig att ge den Helige Ande till dem som ber Honom, än föräldrar att ge (158) sina barn goda gåvor. Orsaken till att den dyrbara, viktiga sanningen för vår tid inte är mäktig till att frälsa, är att vi inte arbetar i tro.

Vi borde be lika allvarligt om att den Helige Ande ska utgjutas som lärjungarna bad på pingstdagen. Om de behövde göra det på den tiden så behöver vi göra det ännu mer i dag. Moraliskt mörker täcker jorden som ett bårtäcke. Alla sorters falska doktriner, villoläror och sataniska bedrägerier vilseleder människors sinnen. Utan Guds Ande och kraft kommer det att vara förgäves, att vi arbetar för att förkunna sanningen.

Det är genom att tänka på Kristus, genom att tro på Honom och genom att uppleva Hans frälsande nåd för vår egen räkning, som vi blir kvalificerade att förkunna honom för världen. Om vi har lärt om Honom kommer Jesus att vara vårt ledmotiv. Hans kärlek som brinner på våra hjärtans altare, kommer att nå folks hjärtan. Sanningen kommer att presenteras, inte som en kall och livlös teori, utan med bevisning i Ande och kraft.

Många av våra predikanter uppehåller sig alltför mycket vid teori och inte tillräckligt vid praktisk gudsfruktan. De har en förståndsmässig kunskap om sanningen, men deras hjärtan är oberörda av Kristi kärleks verkliga glöd. Många har genom att studera våra publikationer fått kunskap om de argument som stödjer sanningen, men de studerar inte själva Bibeln. De söker inte ständigt efter en djupare och grundligare kunskap om frälsningsplanen, så som den uppenbaras i skrifterna. Medan de förkunnar för andra blir de själva dvärgar i religiös storlek. De kommer inte ofta inför Gud för att be om Hans Ande och nåd, så att de kan framställa Kristus på rätt sätt för världen.

Mänsklig styrka är svaghet, mänsklig visdom är dårskap. Vår framgång beror inte på vår begåvning eller vår utbildning, utan på vår levande kontakt med Gud. Sanningen har klippts av från sin kraft när den förkunnas av människor som försöker visa upp sin egen (159) bildning och förmåga. Sådana människor visar också att de vet mycket litet om erfarenhetsmässig religion, att de är ohelgade i hjärta och liv och är fyllda med egenkärt högmod. De lär inte av Jesus. De kan inte framställa en Frälsare för andra som de inte själva känner. Deras egna hjärtan är inte ödmjuka och behärskade av en levande känsla av det stora offer som Kristus har gjort för att frälsa den förtappade människan. De känner inte att det är en förmån att förneka jaget och att lida för Hans dyrbara verks skull. Somliga upphöjer jaget och talar om jaget. De förbereder predikningar och skriver artiklar för att rikta folks uppmärksamhet mot pastorn, i rädsla för att inte få vederbörlig ära. Om Kristus hade upphöjts mer och pastorn mindre, om sanningens Upphovsman prisats mer och dess budbärare mindre, skulle vår ställning inför Gud vara bättre än den är i dag.

Frälsningsplanen framställs inte i sin enkelhet eftersom få predikanter vet vad enkel tro är. En förståndsmässig kunskap om sanningen är inte tillräcklig. Vi måste känna dess kraft i våra egna hjärtan och liv. Pastorer behöver komma till Kristus som små barn. Sök Jesus bröder, bekänn era synder och be till Gud dag och natt, tills ni vet

att ni för Kristi skull har fått förlåtelse och är accepterade. Då kommer ni att älska mycket eftersom ni har fått så mycket förlåtet. Då kan ni visa andra till Kristus som Förlössaren som förlåter synder. Då kan ni framställa sanningen från djupet av ett hjärta som känner dess helgande kraft. Jag är bekymrad för er, mina bröder. Jag råder er att stanna kvar i Jerusalem, liksom de första lärjungarna gjorde, tills ni liksom de får den Helige Andes dop. Känn er aldrig fria att gå upp i talarstolen förrän ni i tro har gripit tag i er krafts arm.

Om vi har Kristi ande ska vi arbeta så som Han arbetade. Vi ska ta Mannen från Nasarets idéer och presentera dem för folket. Om vi, i stället för att vara formella (160) efterkännare och oomvända pastorer, verkligen var Kristi efterföljare skulle vi framställa sanningen med en sådan ödmjukhet och glöd och genom våra liv ge sådana exempel på den, att världen inte hela tiden skulle ifrågasätta att vi tror på det vi bekänner. Det budskap som bärs fram i Kristi kärlek, hela tiden med själars värde för ögonen, skulle leda även världsliga människor till slutsatsen: "De liknar Jesus".

Om vi vill reformera andra måste vi själva praktisera de principer som vi vill genomdriva hos dem. Ord, oavsett hur goda de är, kommer att vara kraftlösa om de motsägs av det dagliga livet. Kristi tjänare, jag förmanar er: "Ge akt på dig själv och din undervisning." Ursäkta inte synder hos dig själv som du tillrättavisar hos andra. Om du förkunnar ödmjukhet och kärlek, låt ditt eget liv ge exempel på dessa nådegåvor. Om du uppmanar andra att vara vänliga, artiga och uppmärksamma hemma, låt ditt eget exempel ge kraft åt dina förmaningar. Eftersom du har fått större ljus än andra är ditt ansvar större. Du kommer att bli slagen med många slag om du försummar din Mästares vilja.

Satans snaror gillras för oss lika verkligt som de gillrades för Israels barn innan de gick in i Kanaans land. Vi upprepar detta folks historia. Ytlighet, fåfänga, kärlek till ett bekymmerslöst liv och nöjen, själviskhet och orenhet ökar bland oss. Det behövs nu människor som fasta och orädda förkunnar alla Guds maningar, människor som inte sover som andra gör, utan vakar och är nyktra. Med kännedom om den stora bristen på helighet och kraft som råder hos våra pastorer, plågas jag djupt av att se de ansträngningar som görs för att upphöja sig själv. Om de bara kunde se Jesus sådan Han är och sig själva sådana som de är, så svaga, så otillräckliga, så olika sin Mästare, skulle de säga: "Om mitt namn kan få skrivas i den mest undanskymda delen av Livets bok, räcker det för mig. Så ovärdig är jag Hans uppmärksamhet."

Det är din uppgift att studera och efterlikna Förebilden. (161) Förnekade Kristus Sig själv? Så måste ni också göra det. Var Han ödmjuk och saktmodig? Så måste ni också vara det. Var Han nitisk i det själavinnande arbetet? Så måste ni vara det. Arbetade Han för att förhärliga Sin Fader? Så måste ni också göra det. Sökte Han ofta hjälp från Gud? Så måste ni också göra det. Var Kristus uthållig? Så ska ni vara tåliga. Liksom Kristus förlät Sina fiender, så ska ni förlåta.

Det är inte så mycket predikstolens religion som familjens religion som avslöjar vår verkliga karaktär. Pastorns

hustru, hans barn och de som anlitas för att hjälpa till i hans familj är bäst kvalificerade att bedöma hans fromhet. En god man kommer att vara en välsignelse för sin familj. Hustru, barn och medhjälpare kommer alla att ha nytta av hans religion.

Bröder, ta Jesus med er in i familjen. Ta Honom med er upp i predikstolen och var ni än går. Då behöver ni inte begära av andra att de måste uppskatta er tjänst, för ni kommer att ha himlens vitsord som kommer att bevisa för alla att ni är Kristi tjänare. Ta Jesus med er i era ensamma stunder. Kom ihåg att Han ofta var i bön och att Hans liv hela tiden bars av den Helige Andes friska inspiration. Låt era tankar och era inte liv vara sådana att ni inte behöver skämmas över att möta anteckningarna om dem på Guds dag.

Himlen är inte stängd för den rättfärdiges innerliga böner. Elia var en människa med samma böjelser som vi har. Ändå hörde Herren honom och besvarade hans böner på det mest imponerande sätt. Den enda orsaken till vår brist på kraft hos Gud står att finna hos oss själva. Om många av dem som bekänner sig till sanningen fick se sitt eget inte liv, skulle de inte påstå att de är kristna. De växer inte i nåd. En jäktad bön sänds upp då och då, men det finns inte någon verkligt umgänge med Gud.

Vi måste tillbringa mycket tid i bön, om vi ska göra framsteg i vårt liv med Gud. Så mycket vi bad när sanningens budskap först förkunnades. Så ofta förbörens röst hördes i den egna kammaren, i ladan, i trädgården eller i lunden. Ofta använde vi timmar till allvarlig bön, två eller tre gjorde tillsammans anspråk på löftet. Ofta hördes (162) ljudet av gråt och sedan ljudet av tacksamhet och lovsång. Nu är Guds dag närmare än då vi först kom till tro och vi borde vara allvarligare, ivrigare och ha större glöd än under denna första tid. Våra faror är större nu än då. Själur är mer förhårdade. Nu behöver vi vara uppfyllda av Kristi ande och vi borde inte vila förrän vi får ta emot den.

Bröder och systrar, har ni glömt att era böner ska gå ut som skarpa liar tillsammans med arbetarna på det stora skördefältet? När unga män går ut för att förkunna sanningen borde ni ha bönestunder för dem. Be att Gud ska förena dem med Sig själv och ge dem visdom, nåd och kunskap. Be att de måtte bevaras från Satans snaror och bevaras rena i tanke och heliga i sina hjärtan. Jag ber er innerligt, ni som fruktar Herren, att inte spilla tid på tomt prat eller onödigt arbete för att tillfredsställa stolthet eller för att ge efter för aptiten. Låt den tid som ni på så sätt vinner användas till att kämpa med Gud, för era pastorer. Håll deras händer uppe som Aron och Hur höll Moses händer uppe.

Våra lägermöten

Det har visats mig att några av våra lägermöten är långt ifrån vad Herren har avsett att de skulle vara. Folk kommer oförberedda för den Helige Andes närvaro. I allmänhet

använder systrarna åtskillig tid före mötet till att göra i ordning kläder för att vara prydliga till det yttre, men de fullständigt glömmen den inte prydnad som är av stort värde i Guds ögon. Det läggs också mycket tid på onödig matlagning, att baka feta pajer och kakor (163) och annan mat som är klart skadlig för dem som äter den. Om våra systrar i stället kom med gott bröd och några andra hälsosamma rätter, skulle både de själva och deras familjer vara bättre förberedda för att uppskatta livets ord och vara långt mer mottagliga för den Helige Andes inflytande.

Ofta är magen överbelastad av mat som sällan är lika naturlig och enkel som den som äts hemma, där man får dubbelt eller kanske tre gånger så mycket motion. Det gör att hjärnan blir så dåsig att det är svårt att uppskatta eviga ting. Och när mötet är över är de besvikna över att inte ha upplevt mer av Guds Ande.

När mötena förbereds bör var och en noggrant och kritiskt rannsaka sitt hjärta inför Gud. Om man har haft olustiga känslor sinsemellan, oenighet eller stridigheter i familjerna, bör den första förberedelsen vara att bekänna dessa fel för varandra och att be med och för varandra. Ödmjuka er själva inför Gud och gör en allvarlig ansträngning att tömma Andens tempel på allt avskräde - all missunnsamhet, all avund, all misstanke, all kritik. "Gör era händer rena, ni syndare, och rena era hjärtan, ni tvehågsna. Klaga, sörj och gråt. Låt ert skratt vändas i sorg och er glädje i bedrövelse. Ödmjuka er alltså inför Herren, så skall han upphöja er."

Herren talar; gå in i din kammare och tala i tysthet med ditt eget hjärta. Lyssna till sanningens och samvetets röst. Inget kommer att ge en så klar syn på jaget som enskild bön. Han som ser i det fördolda och vet allt kommer att upplysa ditt förstånd och besvara dina böner. Klara, enkla plikter som inte får försummas kommer att öppna sig för dig. Gör en pakt med Gud om att överlämna dig själv och alla dina krafter till Hans tjänst. Ta inte detta ogjorda arbete med dig till lägermötet. Om det inte görs där hemma, kommer din egen själ att lida och andra kommer att ta stor skada av din kyla, din slöhet och din andliga dåsighet.

(164) Jag har sett tillståndet hos det folk som bekänner sig till sanningen. Profeten Hesekiels ord kan tillämpas på dem nu: "Du människobarn, dessa män har låtit sina eländiga avgudar få isteg i sina hjärtan och har ställt upp framför sig sådant som förleder dem till synd. Skulle jag verkligen låta sådana fråga mig till råds? Säg därför till dem: Så säger Herren, HERREN: Var och en av Israels hus som släpper in eländiga avgudar i sitt hjärta och ställer upp framför sig det som förleder honom till synd och sedan kommer till profeten, honom skall jag, HERREN, ge svar efter vad han förtjänar för sina många avgudars skull."

Om vi älskar det som hör till världen och har behag i orättfärdighet eller gemenskap med mörkrets ofruktsamma gärningar, har vi satt vår orättfärdighets stötesten framför oss och ställt upp avgudabilder i våra hjärtan. Och om vi inte genom beslutsamma ansträngningar lägger bort dem kommer vi aldrig att bli erkända som Guds söner och döttrar.

Här är ett arbete för familjerna att göra innan de kommer till våra heliga sammankomster. Låt förberedelser av mat och kläder komma i andra hand, men låt en djup rannsaking av ditt hjärta börja hemma. Be tre gånger om dagen och var lika enträgen som Jakob. Hemmet är den plats där vi ska finna Jesus. Ta sedan med Honom till mötet. Så värdefulla de timmar du tillbringar där kommer att bli. Men hur kan du förvänta dig att känna Herrens närvaro och se Hans kraft uppenbaras, när det enskilda förberedelsearbetet inför det tillfället försummas?

För din själs skull, för Kristi skull och för andras skull, arbeta hemma. Be på ett sätt som du inte brukar. Låt hjärtat krossas inför Gud. Se om ditt hus. Förbered dina barn för tillfället. Lär dem att det inte är lika viktigt om de visar sig i fina kläder som att de visar sig inför Gud med rena händer och rena hjärtan. Avlägsna varje hinder som kan ha funnits i vägen för dem - - alla meningsskiljaktigheter som kan ha funnits bland dem själva eller mellan dig och dem. Genom att göra detta inbjuder ni Herrens (165) närvaro till era hem och heliga änglar kommer att följa med dig när du åker till mötet. Deras ljus och närvaro kommer att pressa tillbaka onda änglars mörker. Även icke-troende kommer att känna den heliga atmosfären, när de kommer in på lägerområdet. O, hur mycket som går förlorat, när detta viktiga arbete försummas! Du kan uppskatta predikan, du kan bli upplivad och uppväckt, men Guds omvändande och reformerande kraft kommer inte att kännas i hjärtat och effekten kommer inte att vara så djup, genomgripande och varaktig som den borde vara. Låt stoltheten bli korsfäst och själen bli klädd i Kristi ovärderliga rättfärdighets klädnad. Vilket möte du då kommer att kunna glädja dig åt. Det kommer att bli som själva himlaporten för era själar.

Samma arbete med att ödmjuka sig och att rannsaka hjärtat borde också pågå i församlingen, så att alla meningsskiljaktigheter och allt avståndstagande bland bröder kan läggas åt sidan innan vi kommer inför Herren vid dessa årliga samlingar. Börja med detta arbete på allvar, och vila inte förrän det är utfört. För om ni kommer till mötena med era tvivel, er klagan och era stridigheter kommer ni att föra onda änglar med er in i lägret och bära mörker med er var ni än går.

Jag har blivit visad att på grund av att denna förberedelse saknats har dessa årliga möten bara gjort liten nytta. Pastorerna är sällan förberedda för att arbeta för Gud. Det är många talare, - de som kan säga intelligenta och originella saker, som anstränger sig för att och tala nedsättande om andra samfund och förlöjligen deras tro - men det finns få uppriktiga arbetare för Gud. Dessa intelligenta, självgodare talare bekänner sig ha sanningen mer än alla andra människor, men deras arbetsmetoder och religiösa iver motsvarar inte alls deras trosbekännelse.

Jag sökte efter den själens ödmjukhet som alltid borde sitta som en passande klädnad på våra predikanter, men den fanns inte på dem. Jag såg efter den djupa kärlek till själar som Mästaren sa att de skulle ha, men de hade den inte. Jag lyssnade efter de allvarliga bönerna, uppsända i tårar och själanöd på grund av de (166) obotfärdiga och otroende i deras egna hem och i församlingen, men hörde

dem inte. Jag lyssnade efter uppmaningar som gjorts under Andens påverkan, men de saknades. Jag letade efter dem som bar bördor, som i en tid som denna skulle gråta mellan förhuset och altaret och ropa: ”HERRE, skona ditt folk, och låt inte din arvedel hånas”, men jag hörde inga sådana böner. Några få uppriktiga, ödmjuka personer sökte Herren. Vid några av dessa möten kände en eller två pastorer bördan och tyngdes ner som en vagn under sädeskärvar. Men den stora majoriteten av pastorer hade inte mer insikt om sitt uppdrags helighet än barn.

Jag såg vad dessa årliga samlingar skulle kunna vara och vad de borde vara – möten med hårt arbete. Pastorer borde söka bereda sina egna hjärtan innan de påbörjar arbetet med att hjälpa andra, för folket har kommit mycket längre än många av pastorerna. De borde kämpa outröttligt i bön tills Herren välsignar dem. När Guds kärlek brinner på deras hjärtans altaren, kommer de inte längre att predika för att visa upp sin egen klipskhet, utan presentera Kristus som tar bort världens synd.

I den tidiga församlingen lärdes kristendomen ut i sin renhet. Dess föreskrifter gavs av inspirationens röst. Dess föreskrifter var ofördärvade av människors påfund. Församlingen uppenbarade Kristi ande och var vacker i sin enkelhet. Dess smycken bestod av dess medlemmars heliga principer och exemplariska livs. Stora skaror blev vunna för Kristus, inte genom uppvisning eller bildning, utan genom Guds kraft som följde med den klara förkunnelsen av Hans ord. Men församlingen har blivit fördärvad. Och nu är det nödvändigare än någonsin förr, att pastorerna skulle vara kanaler för ljuset.

Det finns många som respektlöst talar om bibelns sanning, vars själar saknar Guds Ande lika mycket som Gilboas berg saknade dagg och regn. Men det vi behöver är människor som själva är fullständigt (167) omvända och som kan lära andra hur de ska ge sina hjärtan till Gud. Gudsfruktans kraft har nästan upphört att finnas i våra församlingar. Och vad beror det på? Herren väntar fortfarande på att vara nådig. Han har inte stängt himlens fönster. Vi har själva skiljt oss från Honom. Vi behöver fästa trons ögon på korset och lita på att Jesus är vår styrka och vår frälsning.

När vi ser att så litet börda för verket vila över predikanter och folk, frågar vi: Kommer Herren, när Han kommer, att finna tro på jorden? Det är tro som saknas. Gud har ett överflöd av nåd och kraft, som väntar på att vi ska fråga efter det. Men orsaken till att vi inte känner vårt stora behov av det, är att vi litar på oss själva och inte på Jesus. Vi upphöjer inte Jesus och litar inte helt på Hans förtjänster.

Jag önskar att jag kunde inpränta i pastorer och folk, behovet av att nåden arbetar djupare i hjärtat och av en grundligare förberedelse för att kunna träda in i våra lägermötens anda och arbete, så att de ska kunna få största möjliga utbyte av dessa möten. Dessa årliga samlingar kan antingen vara tillfällen för särskild välsignelse eller till stor skada för andligheten. Vad ska de vara för dig, käre läsare? Detta återstår för var och en att avgöra för sig själv.

Broderlig kärlek

”Om ni har kärlek till varandra, ska alla förstå att ni är mina lärjungar.” Ju mer vi liknar vår Frälsare till karaktären, desto större kommer vår kärlek att vara mot dem som han dog för. Kristna som visar en anda av osjälvisk kärlek mot varandra bär ett vittnesbörd för Kristus, som icke-troende varken kan förneka eller motstå. Det är omöjligt att värdera kraften i ett sådant föredöme. Inget kommer så framgångsrikt att övervinna Satans och hans (168) agents bedrägeri och inget kommer att bygga upp Frälsarens rike så, som Kristi kärlek när den manifesteras hos församlingens medlemmar. Frid och framgång kan endast uppnås när ödmjukhet och kärlek är aktiva.

I sitt första brev till korintierna framhåller aposteln Paulus betydelsen av den kärlek som Kristi efterföljare ömt bör värda: ”Om jag talade både människors och änglars språk men inte hade kärlek, vore jag endast en ljudande malm eller en skrällande cymbal. Och om jag ägde profetisk gåva och kände alla hemligheter och hade all kunskap, och om jag hade all tro så att jag kunde flytta berg men inte hade kärlek, så vore jag ingenting. Och om jag delade ut allt vad jag ägde och om jag offrade min kropp till att brännas, men inte hade kärlek, så skulle jag ingenting vinna.”

Det spelar ingen roll hur hög hans bekännelse är, den vars hjärta inte är fyllt av kärlek till Gud och medmänniskor är inte en Kristi lärjunge. Även om han skulle ha en stark tro och till och med ha kraft att utföra underverk, skulle hans tro utan kärlek vara värdelös. Han kan visa stor givmildhet, men om han utifrån något annat motiv än verklig kärlek skulle ge bort allt han äger till de fattiga, skulle denna handling inte ge honom Guds gillande. I sin iver kan han till och med lida martyrdöden och ändå i brist på kärlekens guld av Gud bli betraktad som en vilseledd entusiast eller en äregirig hycklare.

Aposteln fortsätter att beskriva kärlekens frukter: ”Kärleken är tålig och mild, kärleken avundas inte.” Den gudomliga kärleken som råder i hjärtat utrotar stolthet och själviskhet. Kärleken ”skryter inte, den är inte uppblåst.” Den renaste glädjen uppstår ur den djupaste ödmjukhet. De starkaste och ädlaste personerna vilar på tålmodets och kärlekens grund och på att förtroendefullt underordna sig Guds vilja.

Kärleken ”uppför sig inte illa, den söker inte sitt, den brusar inte upp, den tillräknar inte det onda”. Det hjärta (169) som behärskas av kärlek kommer inte att vara fyllt av häftighet och hämndbegär, av kränkningar som stolthet och egenkärlek skulle betrakta som outhärdliga. Kärlek är inte misstänksam, utan har alltid den allra bästa förklaringen till andras motiv och handlingar. Kärlek kommer aldrig i onödan att avslöja andras fel. Den lyssnar inte ivrigt till ofördelaktiga redogörelser, utan försöker hellre att påminna om någon god egenskap hos den som blir förtalad.

Kärleken ”gläder sig inte över oförrätten, men har sin glädje i sanningen.” Den vars hjärta är genomsyrt av kärlek fylls av sorg över andras felsteg och svagheter. Men när sanningen segrar, när det moln som har kastat sin skugga över någon annans goda rykte avlägsnas, eller när synder bekänns och fel rättas till, då gläds han.

Kärleken ”fördrar allting, den tror allting, den hoppas allting, den uthärdar allting.” Kärleken uthärdar inte bara andras fel, utan underkastar sig utan att klaga det lidande eller besvär som är nödvändigt för sådan fördragsamhet. Denna kärlek ”upphör aldrig”. Den kan aldrig förlora sitt värde. Den är en himmelsk egenskap. Som en dyrbar skatt kommer den att bäras av sin ägare genom portarna till Guds stad.

Andens frukt är kärlek, glädje och frid. Oenighet och strid är Satans verk och syndens frukt. Om vi som ett folk ska åtnjuta frid och kärlek måste vi lägga bort våra synder. Vi måste komma i harmoni med Gud, då ska vi komma i harmoni med varandra. Låt oss var och en fråga oss själva: Äger jag kärlekens älskvärdhet? Har jag lärt mig att vara tålmodig och vänlig? Begåvning, bildning och vältalighet utan denna himmelska egenskap, kommer att vara lika meningslösa som en ljudande malm och en skrällande cymbal. Hur sorgligt är det inte att denna värdefulla skatt är så underskattad och så litet eftersträvad av många som bekänner sig tro!

Paulus skriver till kolosserna: ”Klä er därför som Guds utvalda, heliga och älskade, i innerlig barmhärtighet, godhet, ödmjukhet, mildhet och tålmod. Ha fördrag med varandra och förlåt varandra, om någon har något att förebrå en annan. Såsom Herren har förlåtit er skall ni förlåta varandra. (170) Över allt detta skall ni klä er i kärleken, som binder samman till en enhet. Låt Kristi frid regera i era hjärtan, den frid som ni blev kallade till i en enda kropp, och var tacksamma.” ”Och allt vad ni gör i ord eller handling, gör det i Herren Jesu namn och tacka Gud, Fadern, genom honom.”

Det faktum att vi har en så stor förpliktelse mot Kristus, sätter oss under den heligaste plikt mot dem som Han dog för att återlösa. Vi ska visa samma förståelse, samma ömma medkänsla och osjälviska kärlek mot dem, som Kristus har visat mot oss. Självisk ärelystnad och längtan efter högsta positionen, kommer att dö bort när Kristus tar kontroll över känslorna.

Vår Frälsare lärde Sina lärjungar att be: ”Och förlåt oss våra skulder, såsom också vi förlåter dem som står i skuld till oss.” Här bes om en stor välsignelse under vissa villkor. Vi själva bestämmer dessa villkor. Vi ber om att Guds barmhärtighet till oss ska ges i samma grad som vi är barmhärtiga mot andra. Kristus förklarar att detta är den regel som Herren kommer att använda när Han handlar med oss. ”Ty om ni förlåter människorna deras överträdelser, skall er himmelske Fader också förlåta er. Men om ni inte förlåter människorna, skall inte heller er Fader förlåta era överträdelser.” Underbara villkor! Men så litet de blivit förstådda eller iaktagna. En av de vanligaste synderna och en som har mycket skadliga konsekvenser, är att nära en oförlåtande anda. Hur många omhuldar inte fientlighet och hämndlystnad och böjer sig sedan inför

Gud och ber om förlåtelse så som de förlåter. De kan inte ha någon verklig förståelse för vad denna bön betyder, annars skulle de inte våga ta den på sina läppar. Vi är beroende av Guds förlåtande nåd, varje dag och varje timme. Hur kan vi då hysa bitterhet och illvilja mot våra medsyndare? Om kristna skulle leva ut den här börens principer i allt sitt vardagliga umgänge, vilken välsignad förändring det skulle bli i församlingen och i världen! Detta skulle vara det mest (171) överbevisande vittnesbörd som kunde ges om verkligheten i bibelns religion.

Gud kräver mer av Sina efterföljare än många förstår. Om vi inte vill bygga vårt hopp om himlen på en falsk grund måste vi godta bibeln så som det står skrivet och tro att Herren menar vad Han säger. Han kräver inget av oss som Han inte själv ger oss nåd att genomföra. Vi kommer inte att ha någon ursäkt att komma med på Guds dag om vi misslyckas med att nå den standard som visas oss i Hans ord.

Vi förmanas av aposteln: ”Älska varandra uppriktigt. Avsky det onda, håll fast vid det goda. Var innerligt tillgivna varandra i broderlig kärlek. Överträffa varandra i ömsesidig hedersbevisning.” Paulus vill att vi ska skilja mellan den rena och osjälviska kärlek som förmedlas genom Kristi Ande och de innehållslösa och bedrägliga undanflykter som världen översvämmas av. Denna värdelösa förfalskning har vilselett många människor. Den vill utplåna skillnaden mellan rätt och fel, genom att hålla med överträdaren i stället för att troget visa honom hans fel. Ett sådant agerande kommer aldrig ur sann vänskap. Den anda som leder till detta finns bara i det köttliga hjärtat. Medan den kristne alltid kommer att vara vänlig, medkännande och förlåtande kan han aldrig känna samhörighet med synden. Han kommer att avsky det onda och hålla fast vid det som är gott, även om han måste offra umgänge eller vänskap med de gudlösa. Kristi Ande kommer att få oss att hata synden, medan vi är villiga att göra vilket offer som helst för att rädda syndaren.

”I Herrens namn varnar jag er därför: lev inte längre som hedningarna. Deras tankar är tomma, deras förstånd förmodat. De är främmande för livet i Gud därför att de är okunniga och i sina hjärtan hårda som sten. Utan att skämmas kastar de sig in i utsvävningar och bedriver all slags orenhet och får aldrig nog.” Aposteln förmanar sina bröder i Herren Jesu namn auktoritet, att de efter att ha (172) bekänt sin tro på evangeliet inte skulle uppföra sig som hedningarna gjorde, utan skulle visa genom sitt dagliga uppträdande att de verkligen hade blivit omvända.

”Ni har lämnat ert förra liv och lagt av den gamla människan som går under, bedragen av sina begär, och ni förnyas nu till ande och sinne. Ni har iklätt er den nya människan, som är skapad till likhet med Gud, i sann rättfärdighet och helighet.” En gång i tiden var de fördärvade, förnedrade och förslavade av häftiga lidelser. De var drogade av världsliga rusmedel, förblindade, förvirrade och bedragna genom Satans knep. Nu när de hade lärt känna sanningen sådan som den är i Jesus, måste det bli en tydlig förändring i deras liv och karaktär.

At ta in nya medlemmar, som inte har blivit förnyade i sina hjärtan och inte har förändrat sina liv, är en källa till

svaghet hos församlingen. Detta faktum ignoreras ofta. Somliga pastorer och församlingar är så angelägna om att öka medlemsantalet att de inte trofast talar emot okristna vanor och sedvänjor. De som tar emot sanningen får inte lära sig att de inte tryggt kan vara världsliga till sitt beteende samtidigt som de är kristna till namnet. Förre var de Satans undersåtar. Från och med nu ska de vara Kristi undersåtar. Livet måste vittna om att de har bytt ledare. Allmänheten ställer sig positiv till en kristen bekännelse. Det krävs inte mycket självförnekelse eller självuppföring för att ta på sig ett sken av gudsfuktan och få sitt namn skrivet i församlingens matrikel. Därför ansluter sig många till församlingen utan att först ha blivit förenade med Kristus. Då triumferar Satan. Sådana konvertiter är hans effektivaste redskap. De tjänar som lockbeten för andra själar. De är falska ljus som lockar de oförsiktiga i fördärvet. Det är meningslöst att människor försöker göra den kristnes stig bred och behaglig för världsliga människor. Gud har inte jämnat eller breddat den ojämna, smala vägen. Om vi ska ingå i livet måste vi följa samma stig som Jesus och Hans lärjungar gick - ödmjukhetens, självförnekelsens och uppföringens stig.

Pastorer borde se till att deras egna hjärtan är helgade (172) genom sanningen och sedan arbeta på att säkra samma resultat för sina nyomvända. Det är en ren religion som pastorer och människor behöver. De som lägger bort synden ur sina hjärtan och sträcker ut sina händer i uppriktig bön till Gud kommer att få den hjälp som bara Gud kan ge. En lösenssumma har blivit betald för människors själar, så att de ska kunna få möjlighet att undkomma syndens slaveri och få förlåtelse, rening och himlen.

Gud hör den ödmjukes och den ångerfulles bön. De som ofta besöker nådens tron och sänder upp uppriktiga och allvarliga böner om gudomlig visdom och kraft, kommer inte att misslyckas med att bli aktiva, dugliga Kristi tjänare. De kanske inte har stora förmågor, men med ödmjuka hjärtan och fast tillit till Jesus kan de göra ett gott arbete genom att föra själar till Kristus. De kan nå människor genom Gud.

Kristi pastorer bör alltid känna att ett heligt arbete engagerar hela deras själ. De borde anstränga sig för att bygga upp Kristi kropp, inte för att upphöja sig själva inför människor. Och även om kristna bör värdesätta den trofasta pastorn som Kristi ambassadör, bör de undvika att lovorda människan.

”Bli Guds efterföljare, ni som är hans älskade barn. Och lev i kärlek, så som Kristus har älskat oss och utlämnat sig själv för oss som offergåva, ett välluktande offer åt Gud.” (Ef. 5:1- 2) Människan skiljde sig själv från Gud genom onda gärningar, men Kristus gav sitt liv för att alla som ville, skulle kunna bli befriade från synd och bli återupprättade till Skaparens ynnest. Det var förväntan om ett återlöst, heligt universum som förmådde Kristus att göra detta stora offer. Har vi tagit emot de förmåner som köpts för ett så högt pris? Är vi Guds efterföljare som älskade barn, eller är vi mörkrets furstes tjänare? Tillber vi Jehova eller Baal, den levande Guden eller avgudar?

Det kanske inte syns något yttre altare, kanske inte någon bild som ögat kan vila på, ändå kan vi praktisera avgudadyrkan. Det (174) är lika lätt att göra en avgud av sina egna högt värderade idéer eller mål som att forma gudar av trä eller sten. Tusentals har felaktiga föreställningar om Gud och Hans egenskaper. De tjänar en falsk gud, lika verkligt som Baals tjänare gjorde. Tillber vi den sanne Guden, sådan som Han uppenbaras i Sitt ord, i Kristus och i naturen, eller dyrkar vi någon filosofisk avgud som upphöjts i Hans ställe? Gud är sanningens Gud. Rättfärdighet och nåd kännetecknar Hans styrelsesätt. Han är en kärleksfull, medlidsam och ömsint barmhärtig Gud. Så framställs Han i Sin Son, vår Frälsare. Han är en tålmodig och långmodig Gud. Om det väsen som vi dyrkar och vars karaktär vi försöker ta till oss, är sådant, då tillber vi den sanne Guden.

Om vi följer Kristus, stiger Hans förtjänster som tillräknas oss, upp till Fadern som en ljuvlig doft. Och vår Frälsarens egenskapers behaglighet, som inympats i våra hjärtan, kommer att sprida en dyrbar väldoft omkring oss. Den anda av kärlek, ödmjukhet och tålmod, som genomsyrar våra liv kommer att ha makt att mjuka upp och kuva hårda hjärtan och vinna trons bittra motståndare för Kristus.

”Var inte självupptagna och stolta. Var i stället ödmjuka och sätt andra högre än er själva. Se inte på ert eget bästa utan tänk på andras.” ”Gör allt utan att klaga och tveka, så att ni blir fläckfria och rena, Guds oskyldiga barn mitt ibland ett falskt och fördärvat släkte, bland vilka ni lyser som stjärnor i världen.”

Tom ära och själviska ambitioner är den klippa på vilken många har lidit skeppsbrott och som gjort många församlingar kraftlösa. De som vet minst om gudsfuktan, som är minst sammanbundna med Gud, är de som ivrigast söker de högsta positionerna. De har ingen känsla av sin svaghet och sina karaktärsbrister. Om inte många av våra unga pastorer upplever Guds förvandlande kraft, kommer deras arbete att vara till hinder istället för till nytta för församlingen. De kan ha lärt sig Kristi doktriner, men de har inte lärt känna (175) Kristus. Den som ständigt ser på Jesus, kommer att se Hans självförnekande kärlek och djupa ödmjukhet och kommer att ta efter Hans exempel. Hjärtat måste renas från stolthet, äregirighet, svek, hat och själviskhet. Hos många är dessa onda egenskaper delvis undertryckta, men inte uppryckta med rötterna ur hjärtat. Under de rätta förutsättningarna växer de upp igen och mognar till uppror mot Gud. Häri ligger en fruktansvärd fara. Att bevara någon synd är att omhulda en fiende som bara väntar på ett obehagligt ögonblick för att förgöra oss.

”Är någon bland er vis och förståndig, då skall han visa sina gärningar genom ett klokt och vänligt uppträdande.” Mina bröder och systrar, hur använder ni talets gåva? Har ni lärt er att styra tungan så att den alltid lyder ett upplyst samvetes och heliga känslor? Är era samtal fria från lättsinne, stolthet och illvilja, bedrägeri och orenhet? Är ni utan svek inför Gud? Ord är kraftfulla. Satan vill, om möjligt, hålla tungan igång i hans tjänst. Av oss själva kan vi inte styra denna oregerliga kroppsdel. Gudomlig nåd är vårt enda hopp.

De som ivrigt undersöker hur de kan försäkra sig om en framskjuten position borde snarare studera hur de kan få den visdom som ”är först och främst ren, vidare fredlig, mild, foglig, fylld av barmhärtighet och goda frukter, opartisk och uppriktig.” Jag har blivit visad att många pastorer behöver få dessa ord inpräntade på sin själs tavla. Den som har Kristus, ärans hopp, avbildad i sitt inre, kommer att visa det med ”sina gärningar genom ett klokt och vänligt uppträdande.”

Petrus förmanar den troende: ”Var alla ett i själ och sinne, visa medkänsla, älska bröderna, var barmhärtiga och ödmjuka. Löna inte ont med ont eller skymf med skymf. Tvärtom skall ni välsigna, eftersom ni är kallade att ärva välsignelse. Ty *den som älskar(176) livet och vill se goda dagar skall avhålla sin tunga från det som är ont och sina läppar från att tala svek. Han skall vända sig bort från det onda och göra det goda, söka efter frid och sträva efter den. Ty Herrens ögon är vända till de rättfärdiga, och hans öron är öppna för deras böner. Men Herrens ansikte är vänt emot dem som gör det onda.*”

När den rätta vägen markeras så tydligt, varför vandrar de som bekänner sig vara Guds folk inte på den? Varför studerar, ber och arbetar de inte energiskt för att bli eniga? Varför försöker de inte hysa medkänsla för varandra och älska varandra som bröder i stället för att ge igen för ont med ont och skymf med skymf? Vem älskar inte livet och önskar sig goda dagar? Men trots det är det få som rättar sig efter villkoren, att avhålla sin tunga från det som är ont och sina läppar från att tala svek. Få är villiga att följa Frälsarens saktmodiga och ödmjuka exempel. Många ber Herren om att göra dem ödmjuka, men är inte villiga att underkasta sig den nödvändiga disciplinen. När prövningen kommer, när svårigheter eller till och med obehag dyker upp, gör hjärtat uppror och tungan säger saker som är som förgiftade pilar eller ödeläggande hagel.

Förtal är en dubbel förbannelse som faller tyngre på den som talar än på den som lyssnar. Den som sprider oenighetens och stridens frön skördar de dödliga frukterna i sin egen själ. Så eländig ryktesspridaren, den som tänker ont, är! Han är främmande för sann lycka.

”Saliga är de som skapar frid.” Nåd och frid vilar över dem som vägrar att delta i skvallor. När den som sprider skandaler går från hus till hus, kommer de som fruktar Gud att vara rena väktare hemma. Den tid som så ofta är värre än bortslösad när den ägnas åt sysslolöst, lättsinnigt och illvilligt skvallor, borde användas för högre och ädlare ändamål. Om våra bröder och systrar ville bli missionärer för Gud och besöka den sjuke och plågade och arbeta tåligt och vänligt för de vilsegångna - kort sagt, om de ville efterlikna Förebilden - då skulle församlingen ha framgång på alla håll.

(177) Förtalets synd börjar med att onda tankar omhuldas. Sveket omfattar orenhet i alla dess former. En oren tanke som tolereras, en ohelig önskan som omhuldas och själen blir besmittad och dess integritet äventyrad. ”När så begäret har blivit havande föder det synd, och när synden är fullmogen föder den död.” Om vi inte ska synda, måste vi undvika själva dess början. Varje känsla och önskan måste underordnas förnuftet och samvetet. Varje ohelig

tanke måste ögonblickligen avvisas. Till den egna kammaren, Kristi efterföljare. Be i tro och av hela hjärtat. Satan vaktar för att snärja era fötter. Ni måste få hjälp ovanifrån, om ni ska undgå hans bedrägeri.

Genom tro och bön kan alla uppfylla evangeliets krav. Ingen människa kan tvingas till överträdelse. Man måste först vinna hennes samtycke. Människan måste ha för avsikt att utföra den syndiga handlingen innan passionen kan övervinna förnuftet eller ogudaktigheten kan segra över samvetet. Frestelse, hur stark den än är, är aldrig en ursäkt för synd. ”Ty Herrens ögon är vända till de rättfärdiga och hans öron är öppna för deras böner. Men Herrens ansikte är vänt emot dem som gör det onda.” Ropa till Herren, du frestade själ! Kasta dig så hjälplös och ovärdig som du är, i Jesu armar och gör anspråk på att Hans specifika löfte. Herren kommer att höra. Han vet hur starka det naturliga hjärtats böjelser är och Han kommer att hjälpa varje gång du frestas.

Har du fallit i synd? Sök då Gud utan dröjsmål för nåd och förlåtelse. När David blev övertygad om sin synd, utgöt han sin själ i ånger och ödmjukhet inför Gud. Han kände att han kunde uthärda förlusten av sin krona, men han kunde inte mista Guds ynnest. Syndaren erbjuds fortfarande nåd. Herren ropar till oss var vi än går. ”Vänd om, ni avfalliga barn, säger Herren, ty jag är er rätte herre och jag skall hämta er.” Guds välsignelse kan bli vår om vi vill ge akt på Hans Andes vädjande röst. ”Som en far förbarmar sig över barnen, så förbarmar sig HERREN över dem som fruktar honom.”

Väl förfaren i sin syssla

(178) ”Ser du en man som är väl förfaren i sin syssla, hans plats är att tjäna konungar; icke må han tjäna ringa män.” (Ords. 22: 29.) ”Fattig bliver den som arbetar med lat hand, men de idogas hand skaffar rikedom.” (Ords. 10: 4.) ”Älsken varandra av hjärtat i broderlig kärlek; söken överträffa varandra i inbördes hedersbevisning. Varen icke tröga, där det gäller nit; varen brinnande i anden, tjänen Herren.” (Rom. 12: 10 -11.)

De många uppmaningar till flit, som finns i både Gamla och Nya testamentet visar tydligt det nära sambandet mellan våra levnadsvanor och våra religiösa känslor och seder. Människans sinne och kropp är så skapade, att mycken övning är nödvändig för att alla våra förmågor skall utvecklas rätt.

Medan många engagerar sig för mycket i jordiska affärer, går andra till den motsatta ytterligheten och arbetar inte tillräckligt för att kunna försörja sig själva och de som är beroende av dem. Broder X tillhör just denna klass. Han uppträder visserligen som husets herre, men det är han inte i verkligheten. De tyngsta ansvaren och bördorna låter han sin hustru bära, medan han själv lever i bekymmerslös lättja eller sysslar med småsaker, som i ringa grad bidrar till familjens underhåll. Han kan sitta i timmar och prata

med sina söner eller grannar om betydelselösa saker. Han tar saken lugnt och roar sig själv, medan hans hustru och mor utför det arbete som måste göras för att skaffa mat och kläder.

Denne broder är en fattig man och kommer alltid att vara en börda för samhället, om han inte inser sitt av Gud givna privilegium och blir en man. Vem som helst kan finna ett arbete av något slag, bara han så önskar. Men om han är sorglös och likgiltig, kommer han att finna att de platser som han kunde ha erhållit, redan är upptagna av dem som visade större handlingskraft och flit än han.

Gud hade aldrig tänkt, att du, min broder, skulle leva i en sådan (179) fattigdom som du nu gör. Varför gav han dig den fysik du har? Du har lika stort ansvar för dina fysiska krafter som andra har för sina tillgångar. En del av dem skulle idag tjäna på att byta ut sin förmögenhet mot din fysiska kraft. Men om de vore i ditt ställe, skulle de genom att pliktroget använda såväl sina själsliga som kroppsliga krafter, snart ha mer än de behövde och inte vara någon något skyldig. Det är inte på grund av ovilja från Guds sida, som förhållandena tycks vara emot dig, utan orsaken är att du inte använder den kraft Gud har gett dig. Han har aldrig menat att dina krafter skulle rosta bort på grund av överksamhet utan att de skulle stärkas genom att du använde dem.

”Den trosbekännelse du har gör det lika mycket till din plikt att arbeta sex dagar i veckan som att besöka kyrkan på sabbaten. Men du är inte flitig. Du låter timmar, dagar, ja t.o.m. veckor gå utan att du uträttar någonting. Den bästa predikan du kunde hålla för världen, vore att reformera ditt eget liv och försörja din egen familj. Aposteln skriver: ”Men om någon icke drager försorg om sina egna, först och främst om sina närmaste, så har denne förnekat sin tro och är värre än en otrogen.” (1 Tim. 5: 8.)

Du drar skam över Herrens verk, när du på den plats där du bor lever i lättja och sätter dig i skuld för att försörja familjen. Dessa skulder är du inte särskilt angelägen att betala utan i stället flyttar du till en annan plats. Det är svek mot dina grannar. Världen har rätt att fordra absolut redbarhet av dem som bekänner sig vara bibelkristna. På grund av en mans likgiltighet, när det gäller att betala sina skulder, är våra medlemmar i fara att anses som opålitliga.

”Allt vad I viljen, att människorna skola göra eder, det skolen I ock göra dem.” Dessa ord avser både dem som arbetar med sina händer och dem som har något att ge. Gud har gett dig kraft och skicklighet, men du har inte brukat dessa gåvor. (180) Om så skulle behövas, stig upp tidigt på morgonen, t.o.m. medan stjärnorna ännu lyser. Planera ditt arbete och utför det sedan. Infria varje löfte, såvida inte sjukdom skulle hindra dig. Det är bättre att du nekar dig själv mat och sömn än att vara skuld till att andra inte får vad dem tillkommer.

”Framgångens höjd bestiger ingen utan ansträngning. Ingen skall vänta sig att utan egna insatser vinna segerpriset, vare sig det gäller andliga eller världsliga ting. Det beror inte ”av de snabba huru de lyckas i löpandet, icke av hjältarna hur striden utfaller”, men den som är lättjefull blir fattig. De som är ihärdiga och flitiga är inte

endast själva lyckliga utan bidrar också i hög grad till andras lycka. Skicklighet och välstånd erhålls vanligtvis endast som resultat av nit och strävsamhet. Farao visade sin uppskattning av dessa karaktärsdrag, när han sade till Josef: ”. . . ifall du vet om några bland dem att de äro dugande män, så sätt dessa till uppsyningsmän över min boskap.” (1 Mos. 47: 6.)

Det finns ingen ursäkt för broder X med mindre hans kärlek till maklighet och hans oförmåga att planera och sätta sig själv i arbete, är en ursäkt. Det bästa för honom vore att lämna hemmet och arbeta under någon som kan planera för honom. Han har så länge varit en sorglös, oföretagsam herre över sig själv att inte mycket blir utfört. Han är också ett dåligt exempel för sina barn. De liknar honom till karaktären. De låter modern bära bördorna. De gör visserligen det de blir ombedda att göra, men de utvecklar inte, såsom barn borde göra, förmåga att se vad som behöver göras och göra det utan att bli tillsagda.

En kvinna gör sig själv och sin familj stor skada, när hon utför både sitt och de andras arbete, bär t.ex. in både ved och vatten, ja, t.o.m. tar yxan och hugger ved, medan hennes man och söner sitter vid brasan och pratar. Gud har aldrig bestämt, att hustrur och mödrar skulle vara sina familjers slavar. Mången mor trötts av omsorger, (181) under det att hennes barn inte fostras till att dela hemmets uppgifter med henne. Såsom en följd av detta åldras och dör hon i förtid och lämnar barnen vid en tid när hon som mor bäst behövdes för att leda dem. Vem bär skulden då det?

Den äkta maken skulle göra allt han kan för att lätta sin hustrus börda och bevara hennes sinne ljusst. Barnen skulle aldrig tillåtas växa upp i lättja, för den blir då lätt till en vana hos dem. Om de inte är upptagna med nyttiga sysselsättningar, avtar deras förmågor eller används i det ondas tjänst.

Vad du behöver, min broder, är arbete. Varje drag i ditt ansikte och varje din själsförmögenhet bär vittne därom. Du tycker inte om hårt arbete eller att förtjäna ditt bröd i ditt anletes svett, men så är förordnat av Gud för vårt livsuppehälle.

Du misslyckas med att fullfölja vad du påbörjar. Du har inte under självdisciplin lärt dig vad regelbundenhet innebär. Att följa ett system betyder mycket. Gör bara en sak åt gången och gör den väl. Fullborda den innan du börjar med något nytt. Du bör ha bestämda tider när du skall stiga upp, be och äta. Många slösar bort timmar av dyrbar tid i sängen, emedan det tillfredsställer deras läggning, och att göra annorlunda kräver att de gör en extra ansträngning. En timme, förspild på morgonen, är förlorad för alltid och kan aldrig ersättas. Den vise mannen säger: ”Jag gick förbi en lat mans åker, en oförståndig människas vingård. Och se, den var alldeles full av ogräs, dess mark var övertäckt av nässlor, och dess stenmur låg nedriven. Och jag betraktade det och aktade därpå, jag såg det och tog varning därav. Ja, sov ännu litet, slumra ännu litet, lägg ännu litet händerna i kors för att vila, så skall fattigdomen komma farande över dig och armodet såsom en väpnad man.” (Ords. 24:30- 34.)

De som gör även det minsta anspråk på gudsfruktan borde vara en prydnad för den lära, de bekänner sig till, och de skulle inte tillåta att sanningen blev smäddad på grund av deras tanklösa handlingar. ”Varen ingen något skyldiga” (Rom. 13: 8) säger aposteln. Det är (182) din plikt nu, min broder, att allvarligt ändra dina lättjefulla vanor och så ta vara på tiden. Låt världen se att sanningen har åstadkommit en reformation i ditt liv.

Att flytta till Battle Creek

(182) Vår Frälsare framställer Sig själv som en man som reste till ett land långt borta, som överlämnade ansvaret för sitt hus till utvalda tjänare och gav var och en sin uppgift. Varje kristen har något att göra i sin Mästares tjänst. Vi ska inte söka vår egen sorglöshet eller bekvämlighet, utan snarare göra uppbyggandet av Kristi rike till det viktigaste i våra liv. Osjälviska ansträngningar för att hjälpa och vara till välsignelse för våra medmänniskor kommer inte bara att visa vår kärlek till Jesus, utan kommer att hålla oss nära Honom i beroende och tro, och våra egna själar kommer hela tiden att växa i nåden och i kunskap om sanningen.

Gud har spritt Sina barn till olika samhällen för att sanningens ljus ska fortsätta lysa mitt i det moraliska mörker som omger jorden. Ju tätare mörkret är omkring oss desto större är behovet av att våra ljus ska lysa för Gud. Vi kan komma i mycket svåra och prövande omständigheter, men detta bevisar inte att vi inte är just i den position som Försynen har tilldelat oss. Bland de kristna i Rom på Paulus tid nämner aposteln dem ”som hör till kejsarens hus.” Ingenstans kunde den moraliska atmosfären vara mer ogynnsam för kristenhet än i det romerska hovet under den grymma och lastbara Nero. Ändå kände inte de som hade tagit emot Kristus medan de var i kejsarens tjänst sig fria att efter sin omvändelse lämna sina plikter i denna tjänst. Trots förföriska frestelser, hårt motstånd och skrämmande faror var de trofasta vittnen för Kristus.

Den som helt och hållet vill lita på den gudomliga nåden kan göra sitt liv till ett ständigt vittnesbörd för sanningen. Ingen är i en sådan position (183) att han inte kan vara en sann och trofast kristen. Oavsett hur stora hindren är kommer alla som är beslutna att lyda Gud att finna att vägen öppnas när de färdas framåt.

De som behåller sin trohet mot Gud under motstånd får en erfarenhet som är av högsta värde. Deras styrka ökar för varje övervunnet hinder och varje frestelse som övervinns. Detta faktum förbises ofta. När en person har tagit emot sanningen, misstar sig hans vänner och är rädda för att exponera honom för någon prövning eller svårighet, och de anstränger sig genast för att ge honom en lättare position. Han får gå dit allt är i harmoni med honom. Men ökar hans andliga styrka genom detta? I många fall inte. Han får lika litet motståndskraft som en växthusplanta. Han slutar att vara på sin vakt. Hans tro blir svag. Han varken växer själv i nåden eller hjälper andra.

Är det några som ryggar tillbaka från att hålla fast vid sanningen mitt ibland otro och motstånd? Jag ber dem att minnas de troende i Neros hushåll. Begrunda den lastbarhet och den förföljelse som mötte dem, och lär en lektion om mod, själsstyrka och tro genom deras exempel.

Det kan ibland vara klokt att de som är unga i tron hålls borta från stora frestelser eller hårt motstånd och placeras där de kan åtnjuta omsorg och råd från erfarna kristna. Men de bör alltid påminnas om att det kristna livet är ett ständigt krig. Att ge efter för lättja och slöhet kommer att bli ödesdigert för ens framgång.

Vi borde inte, efter att ha tagit emot sanningen, förena oss med dem som motsätter sig den. Vi bör inte heller placera oss själva där det kommer att bli svårt för oss att leva ut vår tro. Men om någon som befinner sig i den situationen tar emot sanningen, bör han noggrant överväga saker och ting innan han lämnar sin position. Det kan vara Försynens plan att hans inflytande och exempel ska leda andra till kunskap om sanningen.

(184) Många är knutna till sanningens motståndare genom familjeband. Dessa troende är ofta utsatta för stora prövningar, men genom gudomlig nåd kan de förhålliga Gud genom att lyda sanningen.

Som Kristi tjänare bör vi vara trofasta i den ställning där Gud ser att vi kan uträtta det mest effektiva arbetet. Om vi får tillfällen att vara till större nytta bör vi acceptera dem på Mästarens befallning och Hans godkännande leende kommer att vara över oss. Men vi bör akta oss för att lämna den uppgift vi fått, om inte Herren klart visar oss vår plikt att tjäna Honom på ett annat fält.

Det behövs olika kvalifikationer inom verkets olika områden. Snickaren är inte lämplig att arbeta vid stället och inte heller smeden att använda hyveln. Köpmannen skulle inte höra hemma vid sjukbädden och läkaren inte på kontoret. De som tröttnar på det arbete Gud har anförtrott dem och placerar sig själva i en position där de inte kan eller kommer att arbeta, kommer att räknas som lata tjänare. ”Han gav var och en sin uppgift.” Ingen är ursäktad.

Vår plikt att agera som missionärer för Gud i just den position där Han har satt oss, har i stort sett missats av oss som ett folk. Många vänder sig ivrigt bort från sina nuvarande uppgifter och tillfällen, till något större fält. Många inbillar sig att de i någon annan ställning skulle tycka att det var mindre svårt att lyda sanningen. Man förmodar att våra större församlingar har stora fördelar och bland vårt folk finns det en växande tendens att lämna sina särskilda plikter och flytta till Battle Creek eller i närheten av någon annan stor församling. Denna praxis hotar inte bara välbefindandet, och till och med livet i våra mindre församlingar, utan hindrar oss att utföra just det uppdrag som Gud har gett oss att utföra och förstör vår andlighet och vår duglighet som ett folk.

Från nästan alla församlingar i Michigan, och i viss mån också från andra stater, har våra bröder och systrar trängt (185) ihop sig i Battle Creek. Många av dem var effektiva medhjälpare i mindre församlingar och när de försvann har

dessa små grupper blivit mycket svagare. I några fall har församlingen på så sätt helt upplösts.

Har de som flyttade till Battle Creek visat sig vara till hjälp för församlingen? När saken presenterades för mig såg jag efter för att se vem som bar ett levande vittnesbörd för Gud, vem som kände en börda för ungdomar, vem som gick från hem till hem och bad med familjer och arbetade för deras andliga väl. Jag såg att detta arbete hade försumrats. När de kommer till denna stora församling känner många att de inte hade någon roll att spela. Därför lägger de händerna i knät och undviker allt ansvar och alla ansträngningar.

Det finns några som kommer hit enbart av ekonomiska skäl. Denna grupp är en tung börda för församlingen. De suger ut jorden, deras improduktiva grenar utestänger härligheten från himlens solljus från andra träd.

Gud är inte nöjd med att så många av våra pastorer bosätter sig i Battle Creek. Om deras familjer spreds till olika delar av missionsfältet kunde de vara mycket mer användbara. Det är sant att pastorn bara tillbringar litet tid hemma, men ändå finns det många orter där den tiden skulle kunna vara till mycket större nytta för Guds sak.

Herren säger till många i Battle Creek: Vad gör du här? Vilken räkenskap ska du avlägga för att du lämnat den uppgift du fått dig anförtrodd och blivit till hinder snarare än till hjälp för församlingen?

Bröder, jag bönfäller er att jämföra ert eget andliga tillstånd sådant som det är nu, med vad det var när ni var aktivt engagerade i Kristi sak. När ni hjälpte och uppmuntrade församlingen fick ni en nyttig erfarenhet och bevarade era egna själar i Guds kärlek. När ni har slutat att arbeta för andra, har inte er egen kärlek kallnat och er iver mattats av? Och hur är det med era barn? Är de fastare (186) etablerade i sanningen och mer överlåtna till Gud än innan de kom till denna stora församling?

Det inflytande som några har, som länge varit knutna till Guds arbete, är livsfarligt för andlighet och överlåtelse. Dessa unga som är förhårdade mot evangeliet, har omgett sig själva med en atmosfär av världslighet, vanvördnad och otro. Vågar ni ta den risk som sådant sällskap kan få på era barn? Det skulle vara bättre för dem om de aldrig fick någon utbildning, än att få den på bekostnad av Guds principer och välsignelse.

Bland unga som kommer till Battle Creek finns det några som bevarar sin trohet mot Gud mitt i frestelserna, men det är inte många. Många som kommer hit med tillit till sanningen, Bibeln och religionen har letts vilse av oandligt sällskap och återvänt till sina hem, tvivlande på varje sanning som vi som folk håller kär.

Låt alla våra bröder som överväger att flytta till Battle Creek, eller att sända sina barn hit, tänka igenom saken noga innan de tar detta steg. Om inte krafterna i detta stora centrum håller ställningarna, om inte församlingens tro och tillgivenhet stämmer överens med dess privilegier och möjligheter, är detta den farligaste standpunkt ni kan välja.

Jag har sett denna församlings tillstånd som änglarna ser på den. Ett andligt bedrägeri vilar över både folket som väktarna. De upprätthåller religionens former, men saknar rättfärdighetens bestående principer. Om inte en tydlig förändring äger rum, en markant förvandling i denna församling, bör skolan här flyttas till en annan plats.

Om de unga som i årtal har levt här, hade tagit vara på sina förmåner, hade många som nu är skeptiker helgat sig själva till pastorstjänsten. Men de har betraktat det som ett bevis på intellektuell överlägsenhet att tvivla på sanningen och har varit stolta över sitt oberoende när det gäller att hysa (187) otro. De har föraktat nådens Ande och har trampat på Kristi blod.

Var är de missionärer som borde uppstå i hjärtat av arbetets? Mellan tjugo och femtio missionärer borde sändas ut från Battle Creek varje år för att bära sanningen till dem som sitter i mörker. Men fromheten står så lågt, gudsfruktans ande är så svag, världslighet och själviskhet är så förhärskande, att den moraliska atmosfären leder till en slöhet som är ödesdiger för missionsivern.

Vi behöver inte resa till främmande länder för att bli missionärer åt Gud. Överallt omkring oss finns det fält som "vitnat till skörd", och vem som vill kan samla "frukt till evigt liv." Gud kallar på många i Battle Creek som håller på att dö av andlig slöhet att åka till en plats där deras arbete behövs i Hans verk. Flytta från Battle Creek, även om det kräver en ekonomisk uppoffring. Åk någonstans för att bli till välsignelse för andra. Åk dit där ni kan stärka någon svag församling. Använd de krafter som Gud har gett er.

Skaka av er er andliga dåsighet. Arbeta med all er kraft på att frälsa era egna själar och andras själar. Det är inte dags nu att ropa: "fred och trygghet". Det är inte de välformulerade talarna som behövs till att förkunna budskapet. Sanningen i hela sitt skarpa allvar måste förkunnas. Handlingskraftiga män behövs - män som vill arbeta med uppriktig, oupphörlig energi för att rena församlingen och varna världen.

Det finns ett stort arbete att utföra. Mer omfattande planer måste göras upp. En röst måste ljuda för att väcka upp nationerna. Män med en svag och vacklande tro är inte de som ska föra arbetet framåt i denna avgörande kris. Vi behöver hjältars mod och martyrs tro.

Världslighet i församlingen

(188) Det står skrivet om forntidens heliga män att Gud inte skämdes för att kallas deras Gud. Orsaken som anges är att de, i stället för att längta efter jordiska egendomar eller söka lycka i världsliga planer eller strävanden, lade allt på Guds altare och använde det till att bygga upp Hans rike. De levde bara för att ära Gud och förklarade tydligt att de var främlingar och pilgrimer på jorden. De sökte ett bättre land, det vill säga ett himmelskt. Deras beteende

förkunnade deras tro. Gud kunde anförtro dem Sin sanning och kunde lämna världen att ta emot kunskap om Hans vilja från dem.

Men hur upprätthåller Guds bekännande folk i dag Hans namns ära? Hur kan världen dra slutsatsen att de är ett särskilt folk? Vilket bevis ger de för sitt himmelska medborgarskap? Deras njutningslystna, maktliga sätt förfalskar Kristi karaktär. Han kunde inte ära dem på något tydligt sätt inför världen, utan att godkänna deras falska framställning av Hans karaktär.

Jag talar till församlingen i Battle Creek. Vilket vittnesbörd bär ni inför världen? Jag blev uppmärksam på de bostäder som nyligen har byggts av vårt folk i denna stad. Dessa byggnader är minnesmärken över er bristande tro på de lärosatser som ni bekänner er ha. De håller predikningar som är mycket effektivare än de predikningar som kommer från talarstolen. Jag såg världsliga människor peka på dem, skämtsamt och hånfullt, som en förnekelse av vår tro. De förkunnade det som ägarna har sagt i sina hjärtan: "Min Herre dröjer".

Jag såg på kläderna och lyssnade till många bekännares samtal. Båda gick emot sanningens principer. Klädsel och samtal visar vad som är mest värdefullt för dem som hävdar att de är pilgrimer och främlingar på (189) jorden. "De är av världen och därför talar de vad som är av världen, och världen lyssnar till dem."

Ren naturlighet och enkelhet borde präglade alla hem och klädsel som tror på denna tids allvarliga sanningar. Alla medel som i onödan spenderas på kläder eller utsmyckning av våra hem är slöseri med vår Herres pengar. Det är att bedra Guds sak för att tillfredsställa stoltheten. Våra institutioner är tyngda av skulder och hur ska vi kunna förvänta oss att Herren ska besvara våra böner om att de ska ha framgång, när vi inte gör vad vi kan för att hjälpa dem ut ur deras svårigheter?

Jag vill säga till er, som Kristus sade till Nikodemus: "Ni måste födas på nytt." De som har Kristus som styr inom sig, kommer inte att längta efter att ta efter världens sätt att visa upp sig. Överallt kommer de att bära korsets fana, och alltid vittna om högre mål och ädlare teman än de som världsliga människor är uppslukade av. Vår klädsel, våra hem och våra samtal bör vittna om att vi är helgade åt Gud. Vilken kraft som skulle följa dem, som på det sättet visade att de har gett upp allt för Kristi skull. Gud skulle inte skämmas över att erkänna dem som Sina barn. Han skulle välsigna Sitt hängivna folk och den otroende världen skulle frukta Honom.

Kristus längtar efter att verka mäktigt genom Sin Ande, för att övertyga och omvända syndare. Men enligt Hans gudomliga plan, måste arbetet utföras med Hans församling som redskap, och dess medlemmar har gått så långt bort från Honom att Han inte kan genomföra Sin vilja genom dem. Han väljer att arbeta genom hjälpmedel, men de hjälpmedel som används måste vara i överensstämmelse med Hans karaktär.

Vilka finns det i Battle Creek som är trofasta och sanna? Låt dem komma över på Herrens sida. Om vi vill vara i en

position där Gud kan använda oss, måste vi ha en personlig tro och en personlig erfarenhet. Bara de som litar helt på Gud är säkra nu. Vi får inte följa någon mänsklig förebild eller sätta vår tillit till något mänskligt stöd. Många intar (190) hela tiden felaktiga ståndpunkter och gör felaktiga saker. Om vi litar på deras vägledning kommer vi att bli vilseledda.

Somliga som bekänner sig vara Guds språkrör, förnekar tron i sitt vardagliga liv. De förkunnar viktiga sanningar för folk, men vem gör dessa sanningar intryck på? Vem överbevisas om synd? Åhörarna vet att de som predikar i dag, kommer att vara de första att delta i nöjen, uppsluppenhet och trams, i morgon. Det inflytande de har utanför talarstolen dövar den obotfärdigas samvete och gör att pastorsämbetet ringaktas. De sover själva alldeles på randen till den eviga världen. Själars blod finns på deras kläder.

Hur sysselsätter sig Kristi trofasta tjänare? "Gör detta under ständig åkallan och bön och bed alltid i Anden." Be i enrum, i familjen, i församlingen, överallt. "Vaka därför och håll ut i bön" De känner att själar är i fara och med allvarlig, ödmjuk tro gör de anspråk på Guds löften för deras del. Den lösesumma som Kristus betalade - försoningen på korset - har de alltid för ögonen. De kommer att få själar, som sigill på sin tjänst.

Herrens tillrättavisning riktas mot Hans folk på grund av dess stolthet och otro. Han kommer inte att återupprätta Sin frälsningsglädje hos dem, så länge de vänder sig bort från Hans Ords och Hans Andes undervisning. Han kommer att ge nåd till dem som fruktar Honom och vandrar i sanningen och Han kommer att dra tillbaka Sin välsignelse från alla som förenar sig med världen. Nåd och sanning har utlovats till den ödmjuka och ångerfulle, och dom förkunnas över den upproriske.

Församlingen i Battle Creek kunde ha varit fri från avgudadyrkan, och dess trofasthet skulle ha varit ett föredöme för andra församlingar. Men hon vill hellre vända sig bort från Guds bud, än att avsäga sig vänskapen med världen. Hon är förenad med de avgudar som hon har valt, och eftersom hon har världslig framgång och stöd från en ond värld (191) tror hon att hon själv är rik inför Gud. Detta kommer att visa sig vara en ödesdiger villfarelse för många. Hennes gudomliga karaktär och andliga styrka har lämnat henne.

Jag råder denna församling att ge akt på Frälsarens förmaning: "Tänk därför på varifrån du har fallit, och omvänd dig och gör dina första gärningar. Annars, om du inte omvänder dig, skall jag komma över dig och flytta din ljusstake från dess plats."

Skall vi konsultera spiritistiska läkare?

"Skall vi konsultera spiritistiska och andra icke medicinskt skolade eller legitimerade läkare?" Ahasja störtade ned genom gallret i sin övre sal i Samaria och skadade sig, så att han blev sjuk. Då skickade han åstad sändebud och

sade till dem: 'Gån och frågen Baal-Sebub, guden i Ekron, om jag skall tillfriskna från denna sjukdom.' Men Herrens ängel hade talat så till tisbiten Elia: 'Stå upp och gå emot konungens i Samaria sändebud och tala så till dem: 'Är det därför att ingen Gud finnes i Israel som I gån åstad och frågen Baal-Sebub, guden i Ekron? Därför att I gören detta, säger Herren så: Du skall icke komma upp ur den säng i vilken du har lagt dig, ty du skall döden dö.' (2 Kon. 1:2-4.)

Denna berättelse visar på det mest slående sätt Guds vrede mot dem som vänder sig från Gud till djävulska makter. En kort tid före denna händelse hade Israel haft regentskifte. Ahab hade stupat enligt Guds dom. Han efterföljdes av sin son Ahasja, en svag karaktär, som gjorde endast vad ont var i Herrens ögon, i det att han vandrade sin fars och mors vägar och förlodde Israels Gud till vrede såsom hans fader Ahab hade gjort. Men Guds domar följde tätt efter den upproriska konungens synder. Ett krig med Moab, sedan denna olyckshändelse genom vilken hans (192) eget liv hotades, visade Guds vrede över Ahasja.

Hur mycket hade inte Israels konung hört och sett av den Högstes underbara gärningar under sin fars regering! Vilka fruktansvärda bevis på sin stränghet och nitälskan hade inte Gud gett sitt avfallna Israel! Allt detta var Ahasja medveten om, men ändå handlade han som om denna hemska verklighet, ja, även hans faders fruktansvärda slut, var endast tomma sagor. I stället för att ödmjuka sitt hjärta inför Gud begår han den mest övermodiga handling av gudlöshet. Han befäller nämligen sina tjänare: "Gån och frågen Baal-Sebub, guden i Ekron, om jag skall tillfriskna från denna sjukdom." (2 Kon. 1: 2.)

Man trodde att avguden i Ekron genom prästerna, som var hans medier, gav upplysning om kommande händelser. Detta påstående hade vunnit så allmän tilltro att guden uppsöktes av ett stort antal även från avlägsna orter. De förutsägelser och den information som gavs, kom direkt från mörkrets furste. Det är Satan som har skapat och vidmakthåller avgudadyrkan, för att så dra människor från Gud. Det är genom hans makt som mörkrets och lögnens värde uppehålls.

Berättelsen om Ahasjas synd och straff är en varnande lärdom som ingen ostraffat kan ringakta. Även om vi inte tillber hedningarnas gudar, så tillber tusenden i Satans helgedom likaväl som konungen av Israel. Samma anda av hednisk avgudadyrkan råder idag, fast den under inflytande av vetenskap och bildning har antagit en mer förfinad och mer tilldragande form. Varje dag får vi nya sorgliga bevis för att tron på det fasta profetiska ordet minskar, och i dess ställe fångas människornas sinnen av vidskepelse och djävulska trollkonster. Alla, som inte allvarligt rannsakar Bibeln och litar på varje önskan och avsikt, prövas av den, alla som inte under bön lär känna hans vilja, viker säkerligen av från den rätta vägen och faller offer för Satans förvillelser.

(193) De hedniska oraklarna har idag sin motsvarighet i spiritistiska medier, fjärrskådare och spåmän. De mystiska röster som talade i Ekron och En-Dar, vilseleder genom

sina lögnen människor även idag. Mörkrets furste uppträder nu bara i en annan gestalt. Hedendomens mysterier motsvaras nu av hemliga sällskap och seanser, av mörkrets gärningar och under, av vår tids trollkarlar. Deras avslöjanden mottas ivrigt av tusenden som vägrar att ta emot ljuset från Guds ord och Ande. När de med förakt talar om gångna tidens magiker, triumferar den store förföraren när de hänger sig åt hans konster i en annan form.

"Hans tjänare påstår fortfarande att de kan bota sjuka. De hänför sin makt till elektricitet, magnetism och s.k. "sympatiska kurer". I själva verket är de ingenting annat än kanaler för Satans "elektriska ström". Med dessa medel förför han människor till kropp och själ.

Jag har gång på gång fått brev från predikanter och lekmän i vår församling som frågat om det är orätt att anlita helbrägdagörare som är spiritister och klärvoajanter. På grund av bristande tid har jag inte besvarat dessa brev, men nu har detta ämne starkt påkallat min uppmärksamhet. Dessa Satans tjänare har blivit så många och så allmänt anlitade att det nu tycks nödvändigt med en varning. *

(Med uttrycken "spiritist physicians", "electric physieians" och "magnetic healer" avser Ellen White charlataner, icke utbildade eller legitimerade läkare. Sådana förekommer också, och i ökande antal i såväl USA som även i vårt land i dag. De råd som här ges är därför aktuella idag. Många tror i nutiden på "elektriska kopparbälten", faste- och lavemangsentusiaster, "hälsoråd" som är örtläkare eller naturläkare men utger sig för att vara medicine doktorer".)

Gud har gjort det möjligt för oss att lära känna hälsans lagar. Han har gjort det till vår plikt att hålla vår fysik i bästa kondition, så att vi kan tjäna honom på bästa sätt. De som inte är angelägna om att få ännu mera av det ljus och den kunskap som nådefullt erbjuds dem, förkastar ett av Guds medel till att befordra såväl deras andliga som fysiska liv. Därmed försätter de sig själva i en situation där de blir föremål för Satans bedrägerier.

(194) Inte så få i denna kristna tidsålder och i denna kristna nation vänder sig hellre till onda andar än litar på den levande Gudens makt. Modern som vakar vid sitt barns sjukbädd, utropar: "Jag kan inte göra mer. Finns det inte någon som kan göra mitt barn friskt?" Man berättar för henne om de underbara kurer som har getts av någon klärvoajant helbrägdagörare, eller någon som använder sig av magnetism, och hon anförtror sitt barn i dennes vård, vilket innebär att hon lägger sitt barn i Satans händer lika verkligt som om han stod vid hennes sida. Senare i livet kommer barnet att ofta kontrolleras av en satanisk makt som tycks omöjlig att bryta.

Många är ovilliga att t.o.m. försöka få kunskap om livets lagar och de enkla medel som finns för att återställa en förlorad hälsa. De står inte i ett rätt förhållande till livet. Om sjukdomen är en följd av överträdelse av naturens lagar, rättar de inte till misstagen och ber om Guds välsignelse, utan anlitar läkare. Om de återfår hälsan, ger de all ära åt medicin och läkare. De är alltid redo att dyrka mänsklig kraft och visdom, och tycks inte känna någon

annan gud än människan - stoft och aska. Jag har hört talas om en mor som enträget bad en icke troende läkare att rädda hennes barns liv. När jag förmanade henne att söka hjälp hos den Store Läkaren, som helt och fullt kan frälsa alla som kommer till honom i tro, vände hon sig otåligt bort. Här ser vi samma ande, som Ahasja lade i dagen.

Det är inte tryggt att förlita sig på läkare, som inte fruktar Gud. Utan den gudomliga nådens inflytande är människohjärtat ”bedrägligare än allt annat”, ”det är obotligt sjukt”. (Jer. 18:9) Självförhärligande är dess mål. Vilka synder har inte hållits hemliga och vilka villfarelser har inte funnit stöd under läkaryrkets täckmantel! Läkaren kan göra anspråk på att äga stor visdom och fantastisk skicklighet, samtidigt som han har en principiös karaktär och handlar i strid med livets lagar. Herren, (195) vår Gud försäkrar oss om, att han väntar på att kunna visa Sin nåd. Han inbjuder oss att kalla på honom på nödens dag. Hur kan vi vända oss bort från honom och förlita oss på en arm av kött?

Följ med mig till sjuksalen där borta. Där ligger en äkta make och far, en man som var en välsignelse för samfundet och för Guds sak. Han har plötsligt drabbats av sjukdom. Feberns eld verkar förtära honom. Han längtar efter rent vatten att fukta sina torra läppar med, till att stilla den häftiga törsten och svalka den febriga pannan med. Men, nej! Läkaren har förbjudit vatten. Den sjuke får en stimulerande, stark dryck, som gjuter olja på elden. Det välsignade, himlasända vattnet, använt på ett förståndigt sätt, skulle släcka den förtärande lågan, men det trängs ut av giftiga mediciner.

För en tid kämpar naturen för sin rätt, men besegrad ger den till sist upp kampen och döden kommer som en befriare till den lidande. Gud ville, att denne man skulle leva och vara till välsignelse för världen. Satan beslöt sig för att fördärva honom och med läkaren som redskap uppnådde han sin avsikt. Hur länge skall vi tillåta våra dyrbaraste ljus att släckas ut på det sättet?

Ahasja sände sina tjänare för att fråga Baal-Sebub i Ekron, men i stället för ett budskap från denne avgud hörde han den fruktansvärda domen från Israels Gud: ”Du skall icke komma ur den säng i vilken du har lagt dig, ty du skall döden dö.” Det var Kristus, som bjöd Elia att tala dessa ord till den avfälliga konungen. Herren hade orsak att i hög grad vara missnöjd med Ahasjas gudlöshet. Vad hade inte Kristus gjort för att vinna syndares hjärtan och för att inspirera dem till orubblig förtröstan på honom? Under släkte efter släkte hade han besökt sitt folk och gett dem bevis på den djupaste ömhet och den mest oförlikneliga kärlek. Ända från patriarkernas tid hade han visat att han hade sin ”lust bland människors barn”. (Ords. 8: 31.) Han hade alltid varit närvarande för att hjälpa dem som på allvar sökte honom. ”I all deras nöd var ingen verklig nöd, (196) ty hans ansiktets ängel frälste dem.” (Jes. 63: 9.) Ändå gjorde Israel uppror mot Gud och vände Sig till Herrens bittraste fiende för att få hjälp.

Hebréerna var det enda folk som ägde förmånen att känna den sanne Guden. När Israels konung sände bud för att rådfråga ett hedniskt orakel, gav han därmed till känna, att han litade mer på deras avgudar än på sitt folks Gud,

Skaparen av himlar och jord. På samma sätt vanäras Gud av dem som bekänner sig ha kunskap om hans ord men ändå vänder sig från all krafts och visdoms Källa för att söka hjälp eller råd hos mörkrets makter. Om Gud vredgades på grund av en ond, avgudadyrkande konungs handlingssätt, hur betraktar han då liknande handlingar av dem som bekänner sig vara hans tjänare?

Varför är människan så ovillig att förtrösta på honom som skapat henne och som genom en lätt beröring, ett ord, en blick, kan bota allt slags sjukdom? Vem är mer värdig vårt förtroende än denne Ende som har offrat så mycket för vår återlösning? Vår Herre har genom aposteln Jakob tydligt föreskrivit hur vi skall handla i fall av sjukdom. När mänsklig hjälp misslyckas är Gud sitt folks hjälpare. ”Är någon bland eder sjuk, må han då kalla till sig församlingens äldste; och dessa må bedja över honom och i Herrens namn smörja honom med olja. Och trons bön skall hjälpa den sjuke och Herren skall låta honom stå upp igen.” (Jak. 5: 14, 15.) Om de som av rena hjärtan bekänner sig följa Kristus, satte lika stor tro till Guds löften som de gör till Satans makt, skulle de erfara den helige Andes livgivande kraft både till kropp och själ.

Gud har gett sitt folk ett stort ljus, men det innebär inte att vi är utom räckhåll för frestelser. Vem av oss söker inte hjälp hos gudarna i Ekron? Låt oss se på denna bild som är hämtad ur verkligheten. Hur många, även bland sjundedagsadventister, har de för denne man utmärkande karaktärsdragen? Han är en sjukling, tydligen mycket samvetsgrann, (197) men samtidigt fanatisk och självbelåten som öppet erkänner sin ringaktning för de livets och hälsans lagar, som gudomlig nåd har lett oss som ett folk att ta emot. Hans kost måste tillredas så att den tillfredsställer hans förvända smak. Hellre än att sätta sig vid ett bord med hälsosam kost äter han på restauranger, för att han där obehindrat kan tillfredsställa sin aptit. Samtidigt som han skickligt förespråkar återhållsamhet, ringaktar han dess grundläggande lagar. Han önskar lindring men inte till priset av självförnekelse. Den mannen tillber vid den förvända aptitens altare. De krafter som, helgade och förädlade, skulle ha brukats i Guds tjänst, försvagas och är till liten nytta. Irritation, virrighet och depression är några av följderna när man inte följer naturens lagar. Man är utan energi och opålitlig.

Den som har mod och ärlighet nog att varna honom för faran, ådrar sig hans missnöje. Minsta protest eller opposition är nog för att uppväcka hans stridslystnad. Men då ges han tillfälle att söka hjälp hos någon som får sin makt genom ett främmande medium. Till denne vänder han sig med iver och offerar villigt tid och pengar i hopp att få det utlovade. Han är vilseledd, förblindad. Han prisar bedragarens makt och genom hans inflytande förmås andra att söka dennes hjälp. På så sätt vanäras Israels Gud, medan Satans makt vördas och upphöjs.

I Jesu namn vill jag vända mig till dem som bekänner sig vara hans efterföljare: Förbli i den tro som ni först tog emot. Avsky profant och tomt tal. I stället för att lita på trolldom, tro på levande Gud. Förbannad är den stig som leder till En-Dor eller till Ekron. De som beträder förbjuden mark kommer att snubbla. I Israel finns en Gud

som räddar alla betryckta. Hans tron är rättfärdighetens boning.

Minsta avvikelse från Herrens ledning innebär (198) en fara. När vi avviker från pliktens väg uppstår omständigheter som oemotståndligt tycks dra oss allt längre och längre från vad rätt är. Onödig förtrolighet med dem som inte har någon respekt för Gud förleder oss förr än vi anar. Ängslan att sära våra världsliga vänner avhåller oss från att uttrycka vår tacksamhet till Gud eller att erkänna vårt beroende av honom. Vi måste hålla oss nära Guds ord. Vi behöver dess varningar och dess uppmuntran, dess bestraffningar och löften. Vi behöver det fullkomliga föredöme som finns endast i vår Frälsares liv och karaktär.

Guds änglar vakar över hans folk, så länge de vandrar pliktens väg. Men det finns inget löfte om beskydd för dem som avsiktligt går in på Satans mark. Den store bedragarens redskap säger och gör vad som helst för att nå sitt mål. Om han kallar sig spiritualist eller helbrägdagörare genom "magnetism" betyder mindre. Genom skenfagert tal vinner han de tanklösas förtroende. Han gör anspråk på att kunna läsa deras livs historia och att förstå alla deras prövningar och svårigheter. Som en låtsad ljusets ängel men med avgrundens mörker i sitt hjärta, visar han stort intresse för de kvinnor som söker hans råd. Han förklarar att deras bekymmer orsakas av deras olyckliga äktenskap. Detta kanske är riktigt, men en sådan rådgivare förbättrar inte deras ställning. Han säger att de behöver kärlek och sympati. Han låtsas ha stort intresse för deras bästa och så fångar han dessa intet ont anande offer genom att tjusa dem som ormen tjusar den skrämde lilla fågeln. Snart är de helt i hans makt. Synd, vanära och undergång är den fruktansvärda följden.

Dessa ogudaktighetens tjänare är inte få. Deras väg är kantad av människor med förlorat anseende, ödelagda hem och brustna hjärtan. Men om allt detta vet världen föga. De fortsätter att finna nya offer, och Satan jublar över den förödelse han åstadkommer.

(199) Den synliga och den osynliga världen står i nära kontakt. Kunde slöjan lyftas, skulle vi se hur onda andar tränger sig på oss med sitt mörker och arbetar med all makt att bedra och förstöra. Onda människor är omgivna, påverkade och hjälpta av onda andar. Trons och bönenas människa har överlämnat sig åt gudomlig ledning, och Guds änglar skänker henne ljus och kraft från himmelen.

"Ingen kan tjäna två herrar. Det är inte större kontrast mellan ljus och mörker än mellan tjänsten för Gud och tjänsten för Satan. Profeten Elia framställde saken i dess rätta ljus, när han utan fruktan vädjade till det avfälliga Israel: "Är det Herren som är Gud, så följ efter honom; men om Baal är det, så följ efter honom." (1 Kon. 18: 21.)

"De som fallit offer för Satans förvillelser kanske skryter över den vinst de därmed gjort, men bevisar det att deras väg är vis och säker? Om livet skulle förlängas, om tillfällig vinst erhållas? Lönar det sig sist och slutligen att förakta Guds vilja? Vad som nu tycks vara en vinst skall till sist visa sig vara en oersättlig förlust. Vi kan inte ostraffat bryta ned en enda av Guds barriärer till skydd för

hans folk mot Satans makt. Vår enda trygghet ligger i att hålla oss till de gamla rāmärkena. "Nej, hållen eder till lagen, till vittnesbördet! Så skola förvisso en gång de nödgas mana, för vilka nu ingen morgonrodnad finnes." (Jes. 8: 20.)

Se på Jesus

"Många begår ett allvarligt misstag i sitt religiösa liv genom att ha uppmärksamheten riktad på sina känslor och efter dessa bedöma sitt andliga tillstånd, framgångar och nederlag. Känslor är inte något säkert kännetecken. Vi skall inte se på oss själva för att få bevis för att Gud tagit emot oss. Hos oss själva kommer vi att finna endast sådant som gör oss missmodiga. Vårt enda hopp är att "se på Jesus, trons (200) hövding och fullkomnare". (Hebr. 12: 2.) I honom finner vi allt som kan inspirera oss, ge oss hopp, tro och mod. Han är vår rättfärdighet, vår tröst och vår glädje.

De som ser på sig själva för att få tröst, blir nedstämda och missmodiga. Vår känsla av svaghet och ovärdighet borde leda oss till att ödmjukt återropa Kristi försoningsoffer. I samma mån som vi förtröstar på Hans förtjänster, skall vi finna vila, frid och glädje. Han frälser till det yttersta alla som genom honom kommer till Gud.

"Vi behöver förlita oss på Jesus dagligen. Han har lovat oss att såsom vår dag är, så skall vår kraft vara. Genom hans nåd skall vi orka bära alla dagens bördor, och uppfylla alla dess plikter. Men många tyngs ned av bekymmer för framtiden. Ständigt söker de att idag bära morgondagens bördor. På så sätt är en stor del av deras svårigheter endast inbillade och för sådana har Jesus inte lovat att sörja. Han lovar nåd och kraft endast för den dag som nu är. Han råder oss att inte belasta oss med morgondagens omsorger och bekymmer. "Var dag har nog av sin egen plåga." (Matt. 6: 34.)

Vanan att grubbla över inbillade olyckor är ovis och okristlig. Den hindrar oss från att glädjas över stundens välsignelser och ta vara på de tillfällen vi har. Herren fordrar av oss att vi skall utföra de plikter som är våra idag och uthärda dess prövningar. Det är idag vi skall vaka, så att vi inte syndar i ord eller gärning. Idag skall vi prisa och ära Gud. Genom att idag visa en levande tro, kan vi besegra fienden. Idag måste vi söka Gud och vara fast beslutna att inte vara nöjda med mindre vi upplever hans närhet. Vi bör vaka, verka och be som om det var vår sista dag. Hur djupt allvarligt skulle inte vårt liv då vara! Hur nära vi då skulle följa Jesus i alla våra ord och handlingar!

Det är få som rätt uppskattar och tar vara på bönenas dyrbara förmån. Vi skulle gå till Jesus med alla våra behov. Vi kan komma till honom med våra små bekymmer (201) såväl som med våra stora problem. Allt som oroar och plågar oss skulle vi i bön ta till Herren. När vi känner att vi behöver Jesu närvaro för varje steg vi tar, har Satan liten möjlighet att fresta oss. Det är hans väl uttänkta plan att hålla oss borta från vår bästa och mest deltagande vän.

Jesus skulle vara vår mest förtrogna vän. Vi kan tryggt dela allt som rör sig inom oss med honom.

Bröder och systrar, tro att Jesus möter er när ni samlas till gemensam andakt. Tro att han vill välsigna er. Ta blicken från er själva och se på Jesus, tala om hans oförläpiga kärlek! Genom att se på honom förvandlas ni till hans avbilder. Var kortfattad och koncentrerad när ni ber. Predika inte för Herren i långa böner! Be om livets bröd liksom ett hungrigt barn ber sin jordiska far om bröd. Om vi ber i barnslig tro, skall Gud ge oss all den välsignelse vi behöver.

De böner som predikanterna ber strax före sin predikan, är ofta långa och olämpliga. De berör många olika saker som inte hör samman varken med stundens eller publikens behov. Sådana böner passar i den enskilda kammaren, men skulle inte förekomma offentligt. Åhörarna blir trötta och längtar efter att predikanten skall sluta. Bröder, ta era lyssnare med er i bönen! Vänd er till Frälsaren i tro och be om det ni behöver för tillfället! Låt själen i längtan sträcka sig efter välsignelse för den stunden!

Bön är själens heligaste övning. Den skulle vara allvarlig, ödmjuk och uppriktig - det pånyttfödda hjärtats önsknings, framburna i den Heliges närvaro. När den bedjande känner Guds närhet, glömmar han sig själv. Han har ingen önskan. att visa sin begåvning, han försöker inte att behaga människor, utan han vill erhålla den välsignelse som hans hjärta hungrar efter.

Om vi bara ville ta Herren på hans ord, vilka välsignelser vi då skulle få! O, att det funnes mera av brinnande, effektiv bön! Kristus vill hjälpa alla som i tro söker honom.

Rop efter arbetare Rop efter arbetare

(202) En anda av världslighet och själviskhet har berövat församlingen många välsignelser. Vi har ingen rätt att anta att dess begränsade användbarhet beror på ett godtyckligt tillbakahållande av Guds ljus och kraft från församlingen. Den stora framgång som förr har blivit följd av välriktade ansträngningar talar emot en sådan tanke. Framgången har alltid stått i proportion till det arbete som utförts. Det är enbart de begränsade arbetarna och uppoffringarna som har satt en gräns för församlingens användbarhet. Missionsandan är svag. Hängivenheten är klen. Själviskhet och vinningslystnad, begär och bedrägeri finns i dess medlemmar.

Bryr sig inte Gud om dessa saker? Kan Han inte läsa hjärtats intentioner och avsikter? Uppriktig, innerlig och ångerfull bön skulle öppna himlens fönster för dem och få skurar av nåd att falla. En tydlig och stadig blick på Kristi kors skulle motverka deras världslighet och fylla deras själar med ödmjukhet, ånger och tacksamhet. De skulle då inse att de inte är sina egna, utan att de är köpta med Kristi blod.

En dödlig andlig sjukdom har drabbat församlingen. Dess medlemmar är sårade av Satan. Men de vill inte se på Kristi kors, så som israeliterna såg på kopparormen, så att de får leva. Världen har så många krav på dem att de inte har tid att se på Golgata kors tillräckligt länge för att se dess härlighet eller känna dess kraft. När de då och då får en skymt av den självförnekelse och hängivenhet som sanningen kräver, är detta ovälkommet och de vänder uppmärksamheten åt ett (203) annat håll så att de kan glömma det så fort som möjligt. Herren kan inte göra sitt folk användbart och skickligt när de inte är noga med att följa de villkor som Han har ställt.

Det är stor efterfrågan från alla håll på det ljus som Gud har gett sitt folk, men dessa uppmaningar är för det mesta förgäves. Vem känner bördan att helga sig själv åt Gud och åt Hans verk? Var finns de unga män som utbildar sig för att besvara dessa kallelser. Vidsträckt område öppnas för oss, dit sanningens ljus aldrig har trängt igenom. Vart vi än vänder blicken ser vi rika skördar, färdiga att samlas in, men det finns ingen som utför skördearbetet. Böner sänds upp om att sanningen ska segra. Vad betyder era böner, bröder? Vilken slags framgång önskar ni er? - en framgång som passar er slöhet och er själviska tillfredsställelse? - en framgång som underhåller och stödjer sig själv utan någon ansträngning från er sida?

Det måste bli en tydlig förändring i församlingen, som kommer att bli obekvämt för dem som ligger i godan ro, innan arbetare som är passande för sitt upphöjda uppdrag kan sändas ut på fältet. Det måste bli ett uppvaknande, en andlig renowering. Temperaturen i kristen gudsfruktan måste höjas. Planer måste göras upp och genomföras för att sprida sanningen till alla folk på jorden. Satan vaggas Kristi bekännande efterföljare till sömns, medan själar går under runt omkring dem, och vilken ursäkt kan de komma med till Mästaren för sin försumlighet?

Kristi ord passar in på församlingen: "Varför står ni här hela dagen arbetslösa?" Varför arbetar inte ni på något sätt i Hans vingård? Om och om igen har Han bjudit er: "Gå ni också till min vingård! Jag skall ge er en rättvis lön." Men denna nådiga kallelse från himlen har ignorerats av den stora majoriteten. Är det inte hög tid att ni lyder Guds befallningar? [Det finns arbete för varenda en, som kallar sig kristen. En röst från himlen uppmanar (204) dig allvarligt att göra din plikt. Lyd denna röst och börja arbeta genast på vilken plats som helst, och på vilket sätt som helst. Varför står ni här hela dagen sysslösa? Det finns ett arbete för er att utföra, ett arbete som kräver hela er kraft. Varje dyrbart ögonblick i livet hör samman med någon plikt som ni är skyldiga Gud eller era medmänniskor, och ändå står ni överksamla!

Ett stort arbete för själars frälsning återstår fortfarande att utföra. Var och en av härlighetens änglar är upptagen av detta arbete, medan var och en av mörkrets demoner motarbetar det. Kristus har visat oss själars stora värde genom att Han kom till världen med evighetens samlade kärlek i sitt hjärta och erbjöd Sig att göra människor till arvingar till hela Hans rikedom. Han uppenbarar för oss Faderns kärlek till det skyldiga människosläktet och framställer honom som rättfärdig och den som gör den troende rättfärdig.

”Kristus tjänade inte sig själv.” Han gjorde ingenting för Sig själv. Hans arbete utfördes för den fallna människan. Själviskhet blev skamlig inför Honom. Han tog på Sig vår natur, så att Han kunde lida i vårt ställe. Själviskhet, världens synd, har blivit den rådande synden i församlingen. Genom att offra Sig själv för människors skull, angriper Kristus roten till all själviskhet. Han höll inte tillbaka någonting, inte ens Sin ära eller Sin himmelska härlighet. Han förväntar Sig en motsvarande självförnekelse och uppoffring från deras sida, som Han kom för att välsigna och frälsa. Han begär att var och en ska arbeta så mycket han kan. All världslig hänsyn bör läggas åt sidan, för att Gud ska äras. Den enda orsaken till att vi önskar få världsliga fördelar borde vara att bättre kunna främja Guds verk.

Kristi intressen och Han efterföljares, borde vara desamma. Men världen uppfattar dem som åtskilda och olika, eftersom de som påstår sig tillhöra Kristus söker sina egna mål lika ivrigt, och slösar bort sina ägodelar på ett lika själviskt sätt, som de som inte bekänner sig vara kristna. Världslig framgång kommer först. Inget går upp mot den. Kristi sak måste vänta tills de har samlat en viss del åt sig själva. De måste öka sin vinst till varje pris. (205). Själur måste gå förlorade utan att ha lärt känna sanningen. Vilket värde har en själ som Kristus har dött för, i jämförelse med deras affärsvinster, deras handelsvaror, deras hus och jordegendomar? Själur måste vänta, tills de blir beredda att göra något. Gud kallar dessa Mammons tjänare lättjefulla och opålitliga tjänare, men Mammon skryter över dem, som hans ihärdigaste och mesthängivna tjänare. De offerar sin Herres ägodelar för sorglöshet och nöjen. Jaget är deras avgud.

De gör inget för att föra själar till Jesus, Han som offrade allt för att föra frälsningen inom räckhåll för oss! Själviskhet driver bort godheten och Kristi kärlek från församlingen. Miljoner av Herrens pengar slösas på att tillfredsställa världsliga lustar, medan Hans skattkammare lämnas tom. Jag vet inte hur jag ska kunna förmedla detta till er, så som det förmedlades till mig. Tusentals dollar används varje år på att tillfredsställa stolthet över kläder. Just dessa medel skulle användas i vår verksamhet. Jag visades familjer som fyller sina bord med nästan all lyx och tillfredsställer nästan all längtan efter fina kläder. De har framgång i affärer eller har en hög lön, men nästan alla pengar används på dem själva eller deras familjer. Är detta att efterlikna Kristus? Vilken börda känner dessa för att vara riktigt sparsamma och att stå emot sina böjelser, så att de kan göra mer för att Guds verk ska få framgång på jorden? Om äldste Andrews skulle få dra nytta av en del av de pengar som spenderas så onödigt, skulle det bli till stor välsignelse för honom och ge honom möjligheter som skulle förlänga hans liv. Missionsarbetet skulle kunna utökas hundrafalt, om det fanns mer pengar att använda för att genomföra större planer. Men de medel som Gud hade planerat att användas i just detta syfte, används i stället till saker som anses nödvändiga för bekvämlighet och lycka och som det inte är någon synd att ha, om det inte var ett så stort behov av pengar för att kunna sprida sanningen. Hur många av er mina bröder, söker ert eget och inte det som hör Kristus till!

(206) Tänk om Kristus skulle bo i varje hjärta och själviskheten i alla dess former skulle förvisas från församlingen. Vad skulle resultatet bli? Harmoni, enighet och broderlig kärlek skulle ses, på samma sätt som i den församling som Kristus först instiftade. Kristen verksamhet skulle ses överallt. Hela församlingen skulle tändas som en offereld till Guds ära. Varje kristen skulle kasta in frukten av sin självförnekelse, att förtäras på altaret. Det skulle göras långt mer för att tänka ut nya sätt att vara nyttig på och för att studera hur man kan komma närmare fattiga syndare för att rädda dem från evig undergång.

Om vi klädde oss enkelt och anspråkslöst utan att följa modet; om våra bord alltid var dukade med enkel, hälsosam kost utan lyx eller extravaganser; om vi byggde våra hus med smakfull enkelhet och de inreddes på samma sätt, då skulle detta visa sanningens helgande kraft och ha ett mäktigt inflytande på de icke-troende. Men när vi anpassar oss efter världen i dessa avseenden, ja, t.o.m. försöker överträffa de världsliga i fantasifulla arrangemang, kommer förkunnelsen av sanningen att få liten eller ingen effekt. Vem kommer att tro den allvarliga sanningen för vår tid, när de som bekänner sig redan tro den motsäger sin tro genom sina gärningar? Det är inte Gud som har stängt himmelens fönster för oss utan det är vår egen anpassning efter världens vanor och traditioner som gjort det.

Den tredje ängel i Uppenbarelseboken 14 framställs som snabbt flygande över himlavalvet medan han ropar: ”de håller fast vid Guds bud och tron på Jesus.” Här visas vilken sorts uppdrag Guds folk har. De har ett budskap som är så viktigt att de framställs som flygande när de förmedlar det till världen. De håller livets bröd i sina händer till en svältande värld. Kristi kärlek tvingar dem. Detta är det (207) sista budskapet. Det kommer inte något mer, inga fler inbjudningar av nåd som ska ges efter det att detta budskap har utträttat sitt verk. Vilket förtroendeuppdrag! Vilket ansvar som vilar på alla, att bära fram de nådiga inbjudande orden: ”Och Anden och bruden säger: Kom! Och den, som hör det må säga: Kom! Och den, som törstar må komma. Ja, den som vill, må ta emot livets vatten för intet.”

Var och en som hör, ska säga: ”Kom”! Inte bara predikanter, utan folket. Alla ska ta del av inbjudan. Inte bara genom sin bekännelse, utan genom sin karaktär och sin klädsel, ska alla ha ett vinnande inflytande. De har blivit förvaltare som utför den Endes vilja inför världen, hans som har testamenterat helig sanning till människor. Ack, om alla kunde känna värdigheten och äran i det förtroende som Gud gett dem.

Guds sigill

Jag hörde honom ropa med hög röst: ”Kom hit, ni som skall straffa staden, var och en med sitt förstörelsevapen i handen.”

HERREN sade till honom: "Gå mitt igenom Jerusalems stad och sätt ett tecken på pannan på de män som suckar och jämrar sig över alla de vidrigheter som bedrivs därinne." Till de andra hörde jag honom säga: "Följ honom in i staden och slå folket. Visa ingen skonsamhet och ha inget förbarmande! Döda åldringar, unga män, unga kvinnor, späda barn och vuxna kvinnor. Ni skall döda för att förgöra, men inte röra någon som har tecknet på sig. Börja vid min helgedom." Då började de med de äldste som stod framför tempelhuset.

Jesus är på väg att lämna den himmelska (208) helgedomens nådastol för att klä sig i hämndens klädnad och utgjuta sin vrede i domar över dem som inte har svarat på det ljus som Gud har get dem. "Därför att domen inte genast fälls över det onda, styrks människors barn att göra det som är ont." Istället för att mjukas upp av det tålmod och långmod som Herren har visat mot dem, blir de som inte fruktar Gud och inte älskar sanningen, styrkta i sina hjärtan, på sin onda väg. Men det finns gränser även för Guds fördragsamhet, och många överskrider dessa gränser. De har överträtt nådens gränser och därför måste Gud ingripa och upprätta sin egen ära.

Herren sa om amoreerna: "I fjärde släktledet skall de återvända hit. Ty ännu har inte amoreerna fyllt sina synders mått." Trots att denna nation utmärkte sig genom sitt avguderi och sitt fördärv, hade den ännu inte fyllt sina synders bägare, och Gud ville inte ge befallning och att fullständigt förgöra dem. Folket skulle få se den gudomliga makten uppenbarad på ett tydligt sätt, så att de inte hade någon ursäkt. Den godhjärtade Skaparen var villig att stå ut med deras ondska till den fjärde generationen. Sedan skulle, om ingen förbättring skett, Hans domar falla över dem.

Med ofelbar korrekthet för den Oändlige fortfarande räkenskap över alla nationer. Så länge Han barmhärtigt kallar till ånger kommer denna räkenskap att fortsätta, men när siffrorna når en viss summa, som Gud har fastställt, börjar han verkställa sin vrede. Räkenskapskontot avslutas. Gudomligt tålmod upphör. Det blir inte någon mer barmhärtig vädjan om nåd för deras del.

Profeten fick denna tid framställd för sin syn, när han såg framåt i tiden. Denna tids nationer har fått ta emot nåd utan motstycke. Himlens bästa välsignelser har getts åt dem, men ökad stolthet, begärelse, avgudadyrkan, förakt för Gud och simpel otacksamhet står (209) nedtecknade emot dem. De håller snabbt på att avsluta sina räkenskaper hos Gud.

Men det som får mig att darra är det faktum att de som har fått mest ljus och störst privilegier har blivit smittade av den förhärskande ondskan. Påverkade av orättfärdigheten omkring dem har många, även bland dem som bekänner sanningen, blivit kalla och nedtyngda av ondskans starka ström. Det allmänna förakt som visas mot sann renhet och helighet leder dem som inte är nära knutna till Gud, att förlora respekten för Hans lag. Om de följde ljuset och lydde sanningen av hjärtat, skulle denna heliga lag framstå ännu dyrbarare för dem när den blir föraktad och åsidosatt på detta vis. När den bristande respekten för Guds lag blir mer uppenbar, kommer skiljelinjen mellan dem som håller

den och världen att bli tydligare. Kärlek till de gudomliga förordningarna ökar hos en grupp, i takt med att förakt för dem ökar i en annan grupp.

Kristen närmar sig hastigt. De snabbt stigande siffrorna visar att tiden för Guds hemsökelse nästan har kommit. Trots att han är ovillig att bestraffa, kommer han att straffa, och det snabbt. De som vandrar i ljuset kommer att se tecken på den annalkande faran. Men de ska inte sitta tysta och obekymrat vänta på undergången, medan de tröstar sig själva med förvisningen om att Gud kommer att skydda sitt folk på hemsökelsens dag. Långt därifrån. De borde inse att det är deras plikt att arbeta ihärdigt för att rädda andra, medan de med stark tro vänder sig till Gud för att få hjälp. "Mycket mäktig och verksam är en rättfärdig människas bön."

Godhetens surdeg har inte helt förlorat sin kraft. När faran och krisen i församlingen är som störst, kommer den lilla gruppen som står i ljuset att sucka och gråta över de styggelser som sker i landet. Men speciellt kommer deras böner att stiga upp för församlingens skull, eftersom dess medlemmar (210) agerar på världens vis.

De trognas ivriga böner kommer inte att vara förgäves. När Herren framträder som en hämnare, kommer han också som en beskyddare för alla dem som har bevarat tron i sin renhet och bevarat sig själva obefläckade av världen. Det är vid denna tid som Gud har lovat att hämnas sina egna utvalda, som ropar dag och natt till Honom, och som Han tåligen lyssnar till.

Befallningen lyder: "Gå mitt igenom Jerusalems stad och sätt ett tecken på pannan på de män som suckar och jämrar sig över alla de vidrigheter som bedrivs därinne." Dessa som suckar och jämrar sig har framhållit livets ord. De har tillrättavissat, gett råd och vädjat. Några som hade vanärat Gud ångrade sig och ödmjukade sina hjärtan inför Honom. Men Herrens härlighet hade lämnat Israel. Trots att många fortfarande fortsatte med en form av religion, saknades Hans kraft och närvaro.

När Hans vrede ska ta sig uttryck i domar kommer dessa ödmjuka, hängivna Kristi efterföljare att urskiljas från resten av världen genom deras själsliga ångest, som tar sig uttryck i gråt och klagan, tillrättavissningar och varningar. Medan andra försöker skylla över den existerande ondskan, och ursäkta den stora gudlöshet som härskar överallt, kommer de som ivrar för Guds ära och har kärlek till människor, inte att hålla tyst för att få någons erkännande. Deras rättfärdiga själar plågas dag för dag av de orättfärdigas oheligas handlingar och samtal. De är maktlösa när det gäller att stoppa störtfloden av synd, och därför fylls de av sorg och bestörtning. De klagar inför Gud när de ser religionen föraktas till och med i deras hem som har haft stort ljus. De sörjer och lider eftersom girighet, själviskhet och bedrägeri av alla möjliga sorter finns i församlingen. Guds Ande, (211) som manar till att tillrättavisa, trampas på, medan Satans tjänare triumferar. Gud blir vanärad och sanningen blir verkningslös.

Den grupp som inte känner sorg över sin egen andliga tillbakagång, som inte klagar över andras synder, kommer att lämnas utan Guds sigill. Herren ger sina budbärare,

männen med förstörelsevapen i sina händer, i uppdrag: "Följ honom in i staden och slå folket. Visa ingen skonsamhet och ha inget förbarmande! Döda åldringar, unga män, unga kvinnor, späda barn och vuxna kvinnor. Ni skall döda för att förgöra, men inte röra någon som har tecknet på sig. Börja vid min helgedom." Då började de med de äldste som stod framför tempelhuset.

Här ser vi att församlingen – Herrens helgedom – var de första som skulle känna av Guds vrede. De äldste, de som Gud hade gett stort ljus och som hade stått som beskyddare för folkets andliga intressen, hade svikit sitt förtroende. De hade haft inställningen att vi inte ska vänta oss underverk och tydliga manifestationer av Guds kraft, som förr i tiden. Tiderna har förändrats. Dessa ord stärker dem i deras otro, och de säger: Herren kommer inte att göra varken gott eller ont. Han är för barmhärtig för att hemsöka sitt folk med straffdomar. Så blir "Frid och trygghet" ropet från människor som aldrig mer kommer att höja sin röst som en trumpet, för att visa Guds folk deras överträdelser och Jakobs hus deras synder. Dessa stumma hundar som inte kan skälla är de som kommer att få känna av en förorättad Guds rättmätiga hämnd. Män, unga kvinnor och små barn, alla förgås tillsammans.

De styggelser som de trofasta suckade och grät över, var bara sådant som kunde upptäckas av mänskliga ögon, men de allra värsta synderna, de som väckte den rene och helige Gudens nitälskan var inte avslöjade. Den Store, som utforskar hjärtan, känner till varje synd som begåtts i hemlighet av dem som gör det som är ont. Dessa personer känner sig trygga i sitt bedrägeri, och eftersom Han är långmodig säger de att Herren inte (212) ser, och agerar därefter som om Han hade glömt jorden. Men Han kommer att visa deras hyckleri, och avslöja för andra de synder som de så omsorgsfullt gömde.

Ingen hög rang, värdighet eller världslig visdom, ingen position i något heligt ämbete kommer att bevara människor från att offra principer när de lämnas åt sina egna bedrägliga hjärtan. De som betraktats som värdiga och rättfärdiga visar sig vara ledare för avfall och ger exempel på likgiltighet och missbruk av Guds nåd. Han kommer inte att tolerera deras onda väg längre, och i sin vrede ger han dem ingen nåd när han tar itu med dem.

Motvilligt drar Herren sig tillbaka från dem som har varit välsignade med stort ljus och som har känt ordets kraft när de tjänat andra. De var en gång Hans trogna tjänare, gynnade av Hans närvaro och ledning. Men de har avvikit från Honom och lett andra in i irrläror, och har därför drabbats av Guds misshag.

Dagen för Guds hämnd är strax över oss. Guds sigill kommer att placeras enbart på deras pannor som suckar och gråter över de styggelser som sker i landet. De som slår sig ihop med världen äter och dricker med dem som är druckna och kommer helt visst att förgöras tillsammans med dem som gör det som är ont. "Ty Herrens ögon är vända till de rättfärdiga, och hans öron är öppna för deras böner. Men Herrens ansikte är vänt emot dem som gör det onda."

Vårt eget handlings sätt kommer att avgöra om vi ska ta emot den levande Gudens sigill eller huggas ner med förstörelsevapen. Några få droppar av Guds vrede har redan fallit på jorden. Men när de sju sista plågorna oblandade kommer att utgjutas i hans vredes bägare, då kommer det för alltid att vara för sent att ångra och finna skydd. Inget försonande blod kommer då att tvätta bort syndens fläckar.

"På den tiden skall Mikael träda upp, den store fursten, (213) som står som försvarare för dina landsmän. Det kommer en tid av nöd, som inte har haft sin like ända från den dag då människor blev till, ända till den tiden. Men på den tiden skall alla bland ditt folk bli frälsta som finns uppskrivna i boken." När denna tid av nöd kommer är varje fall avgjort. Det finns inte längre någon provningstid, ingen nåd för den obotfärdige. Den levande Gudens sigill har placerats på Hans folk. Denna lilla återstod, som inte kan försvara sig själva i den dödliga striden med jordens makter som förs fram av drakens härskaror, gör Gud till sitt försvar. Påbudet har utfärdats av högsta jordiska auktoritet, att de ska tillbe vilddjuret och ta emot hans märke under hot om förföljelse och död. Må Gud hjälpa sitt folk nu, för vad kan de då göra i en så fruktansvärd konflikt, utan Hans hjälp!

Mod, själsstyrka, tro och villkorlös förtröstan på Guds kraft att frälsa, kommer inte på ett ögonblick. Dessa himmelska egenskaper tar årtal av erfarenhet att skaffa sig. Guds barn beseglade sina öden genom ett liv av helig strävning och genom att hålla fast vid det som är rätt. När de ansattes av oräkneliga frestelser visste de att de måste göra hårt motstånd, eller bli besegrade. De kände att de hade ett viktigt arbete att utföra, och att de när som helst kunde kallas att lägga av sin rustning. Om de skulle komma till slutet av livet med sitt arbete ogjort skulle det vara en evig förlust. De tog ivrigt emot ljuset från himlen, på samma sätt som de första lärjungarna gjorde från Jesu läppar. När dessa tidiga kristna drevs ut till bergen och öknarna, när de lämnades att dö i fängelsehålor av svält, köld eller tortyr, när martyrskap verkade vara enda vägen ut ur deras lidande, då gladdes de åt att de ansetts värdiga att lida för Kristus, som hade blivit korsfäst för dem. Deras värdiga exempel kommer att vara en tröst och uppmuntran för Guds folk som kommer att komma till den nödens tid, som inte har haft sin like.

Inte alla som bekänner sig hålla sabbaten kommer att bli beseglade. (214) Det finns många, till och med bland dem som undervisar andra om sanningen, som inte kommer att ta emot Guds sigill på sina pannor. De hade sanningens ljus, de kände till sin Mästares vilja, de förstod varje del av vår tro, men de hade inte gärningar som motsvarade deras tro. Dessa som var så välbekanta med profetiorna och den gudomliga visdomens skatter, borde ha levt ut sin tro. De skulle ha styrt sin familj enligt dem, så att de genom en välordnad familj kunde ha visat världen hur sanningen påverkar människans hjärta.

Genom sin brist på hängivenhet och renhet, och sitt misslyckande att nå en hög religiös standard, gör de andra människor nöjda med sin position. Människor med begränsat omdöme kan inte se, att när de tar efter dessa människor som så ofta har öppnat skatterna i Guds ord för

dem, kommer de helt säkert att äventyra sina själar. Jesus är det enda sanna föredömet. Var och en måste studera bibeln själv, på sina knän inför Gud, med ett barns ödmjukhet och villighet att bli undervisad, om han ska kunna veta vad Herren kräver av honom. Oavsett hur gynnad en pastor har varit av Gud, om han försummar att följa det ljus som Gud gett honom, om han vägrar att bli undervisad som ett litet barn, då kommer han att gå vilse i mörker och sataniskt bedrägeri, och kommer att leda andra på samma väg.

Ingen enda av oss kommer någonsin att få ta emot Guds sigill medan våra karaktärer har ett fel eller en fläck. Vi har fått i uppgift att råda bot på våra karakärsbrister, att rena själens tempel från varje orenhet. Sedan kommer det sena regnet att falla över oss, som det tidiga regnet föll över lärjungarna på pingstdagen.

Vi har för lätt att bli nöjda med det vi uppnår. Vi känner oss rika och tycker att vi vunnit rikedomar, och vet inte att vi är "eländiga, beklagansvärda, fattiga, blinda och nakna." Nu är den rätta tiden att lyda det Sanna Vittnets uppmaning: "Jag råder dig att av mig köpa guld som är renat i eld, så att du blir rik, och vita kläder att skylla dig med, (215) så att din skamliga nakenhet inte syns, och salva att smörja dina ögon med, så att du kan se."

I detta liv måste vi möta svåra prövningar och göra stora uppoffringar, men Kristi frid är vår belöning. Det har varit så litet självuppoffring, så litet lidande för Kristi skull att korset nästan glömts bort helt och hållet. Vi måste dela Kristi lidanden om vi ska sitta i triumf med Honom på Hans tron. Så länge vi väljer njutningslystnadens bekväma väg och blir skrämnda av självförnekelse, kommer vår tro aldrig att bli stark och vi kan inte uppleva Jesu frid eller den glädje som kommer när vi vet att vi segrat. De mest upphöjda i de återlöstas skara som står inför Guds och Lammets tron, klädda i vitt, vet vilken strid som krävs för att segra, för de har gått igenom stora svårigheter. De som har gett efter för omständigheterna hellre än att ge sig in i denna strid, kommer inte att veta hur de ska stå fasta på den dag när varje människa kommer att lida svåra kval, när inte ens Noa, Job eller Daniel skulle kunna rädda varken son eller dotter, för var och en måste rädda sin egen själ genom sin egen rättfärdighet.

Ingen ska säga att hans situation är hopplös, att han inte kan leva ett kristet liv. Kristi död har gett tillräckliga förutsättningar för varje människa. Jesus är vår hjälp, som alltid finns till hands när vi behöver honom. Bara ropa på Honom i tro, och Han har lovat att höra och besvara dina böner.

Vi måste ha en levande, aktiv tro. Vi behöver den, vi måste ha den om vi inte ska tröttna och misslyckas på prövningens dag. Det mörker som då kommer att vila över vår stig får inte göra oss missmodiga eller driva oss till förtvivlan. Det är den slöja som Gud använder för att dölja sin härlighet när Han kommer för att ge oss rika välsignelser. Vi borde veta det genom våra tidigare erfarenheter. På den dag när Gud går tillrätta med sitt folk kommer denna erfarenhet att vara en källa till tröst och hopp.

Det är nu vi måste hålla oss själva och våra barn oblemade av världen. Det är nu som vi måste tvätta våra (216) karaktärskläder och göra dem vita i Lammets blod. Det är nu vi måste segra över stolthet, passioner och andlig slöhet. Det är nu vi måste vakna och göra beslutsamma ansträngningar för att få en symmetrisk karaktär. "I dag, om ni hör hans röst, så förhärda inte era hjärtan." Vi är i en mycket prövande situation, medan vi vakar och väntar på att vår Herre ska komma. Världen är i mörker. "Men ni, bröder" säger Paulus, "lever inte i mörker, så att den dagen kan överraska er som en tjuv." Det är alltid Guds syfte att skapa ljus ur mörkret, glädje ur sorg och vila ur trötthet för den väntande och längtande människan.

Vad gör ni bröder, i det stora förberedelsearbetet? De som förener sig med världen får den världsliga formen och bereder sig för vilddjurets märke. De som inte litat på sig själva, som ödmjuka sig inför Gud och renar sina själar genom att lyda sanningen – de tar emot den himmelska formen och bereder sig för Guds sigill på sina pannor. När påbudet går ut och sigillstämpeln pressas in, kommer deras karaktärer att förbli rena och fläckfria för evigt.

Nu är den rätta tiden att förbereda sig. Guds sigill kommer aldrig att sättas på en oren man eller kvinnas panna. Det kommer aldrig att placeras på pannan på en ärelysten man eller kvinna som älskar världen. Det kommer aldrig att sättas på pannan på män eller kvinnor med falska tungor och svekfulla hjärtan. Alla som tar emot sigillet måste vara fläckfria inför Gud – kandidater för himlen. Gå framåt, mina bröder och systrar. Jag kan bara skriva kortfattat om dessa saker nu, och bara dra er uppmärksamhet till nödvändigheten att förbereda er. Sök i skrifterna själva, så att ni kan förstå hur fruktansvärt allvarlig den nuvarande tiden är.

En uppmaning

(Denna uppmaning skrevs i Healdsburg den 30 maj 1882, för att läsas upp vid lägermötena. Den innehåller varningar och undervisning som författaren, som personligen var frånvarande, kände sig manad att ge till församlingen. För deras skull som inte var närvarande vid dessa möten och även för alla som kan vilja bevara den i permanent form, har den tagits med här.)

(217) Jag fylls med sorg när jag tänker på vårt tillstånd som folk. Herren har inte stängt himlen för oss, utan vår egen ständigt avfalliga kurs har skiljt oss från Gud. Stolthet, begär och kärlek till världen har bött i hjärtat, utan fruktan att bli bortvisade eller fördömda. Fruktansvärda och övermodiga synder har funnits bland oss. Och ändå är den allmänna uppfattningen att församlingen blomstrar, och att frid och andlig framgång råder på alla håll.

Församlingen har avfallit från att följa Kristus, hennes Ledare, och går stadigt tillbaka mot Egypten. Trots detta är det få som är förskräckta eller förvånade över sin brist på

andlig kraft. Tvivel, och till och med misstro på Guds Andes vittnesbörd, genomsyrar våra församlingar överallt. Så vill Satan ha det. Predikanter som förkunnar jaget, i stället för Kristus, vill ha det så. *Vittnesbörden* ligger olästa och uppskattas inte. Gud har talat till er. Ljus har lyst från Hans Ord och från vittnesbörden och båda har ringaktats och ignorerats. Resultatet visar sig tydligt i brist på renhet, hängivenhet och uppriktigt tro bland oss.

Låt var och en ställa denna fråga till sitt eget hjärta: "Hur har vi kunnat falla till detta tillstånd av andlig svaghet och oenighet? Har vi inte själva dragit på oss Guds misshag eftersom våra handlingar inte stämmer överens med vår tro? Har vi inte sökt världens vänskap och bifall, hellre (218) än Kristi närvaro och en djupare kunskap om Hans vilja? Rannsaka era egna hjärtan och bedöm ert eget handlingssätt. Tänk igenom vilket umgänge ni väljer. Söker ni de visas sällskap eller är ni villiga att välja världsligt umgänge, kamrater som inte fruktar Gud och inte lyder evangeliet?"

Är er rekreation sådan, att den ger moralisk och andlig livskraft? Kommer den att leda till renhet i tanke och handling? I dag är orenhet utbredd även bland Kristi bekännande efterföljare. Passionerna är otyglade. De köttliga böjelserna stärks när de får fritt utlopp, medan de moraliska krafterna ständigt blir allt svagare. Många deltar ivrigt i världsliga och moraliskt nedbrytande nöjen, som är förbjudna i Guds Ord. På det sättet bryter de kontakten med Gud och ställer sig tillsammans med världens nöjeslystna människor. De synder som förgjorde dem som levde i och städerna på slätten existerar i dag - inte bara i de hedniska länderna, och inte heller bara bland kristna i allmänhet, utan hos somliga som bekänner sig vänta på Människosonens ankomst. Om Gud visade er dessa synder så som de framstår i Hans ögon, skulle ni fyllas med skam och skräck.

Och vad har skapat detta alarmerande tillstånd? Många som inte är verkligt omvända har accepterat sanningen teoretiskt. Jag vet vad jag talar om. Det är få som känner verklig sorg över synden, som är djupt och skarpt övertygade om den oomvända naturens fördärv. Stenhjärtat har inte bytts ut mot ett hjärta av kött. Få vill falla på Klippan och krossas.

Oavsett vem du är eller hur ditt liv har sett ut, kan du bara bli frälst på det sätt som Gud har bestämt. Du måste ångra dig. Du måste falla hjälplös på Klippan, Kristus Jesus. Du måste känna ditt behov av en läkare och av det enda läkemedel som finns mot synd, Kristi blod. Detta läkemedel kan endast fås genom ånger inför Gud och förtröstan på Herren Jesus Kristus. (219) Här måste arbetet fortfarande börja för många som bekänner sig vara kristna och till och med att vara Kristi tjänare. Ni är självtillräckliga och självupphöjda. Kristus sade: "Ty jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga, utan syndare" till ånger. Kristi blod är bara till nytta för dem som känner sitt behov av dess renande kraft.

Vilken gränslöst stor kärlek och förnedring, att Kristus ville åta Sig vår försoning, när vi inte kunde göra något anspråk på gudomlig barmhärtighet! Men vår store Läkare kräver villkorlös underkastelse av varje människa. Vi ska

aldrig skriva ut medicin mot vår egen sjukdom. Kristus måste helt och hållet styra både vilja och handling.

Många är inte medvetna om sitt eget tillstånd och den fara de befinner sig i. Och det finns mycket i Kristi verks natur och sätt som står i motsats till varje världslig princip, och som strider mot det mänskliga hjärtats stolthet. Jesus kräver att vi överlämnar oss fullständigt i Hans händer och litar på Hans kärlek och vishet.

Vi kanske smickrar oss själva, som Nikodemus, att vår moraliska karaktär har varit felfri och att vi inte behöver ödmjuka oss inför Gud som den vanliga syndaren. Men vi måste finna oss i att gå in i livet på samma sätt som den största syndaren. Vi måste avsäga oss vår egen rättfärdighet och bönfälla om att Kristi rättfärdighet ska tillräknas oss. Vi måste förlita oss helt på Kristus som vår styrka. Jaget måste dö. Vi måste erkänna att allt som vi har kommer från Guds nåds överflödande rikedomar. Låt oss av hela vårt hjärta säga: "Inte åt oss, HERRE, inte åt oss utan åt ditt namn ge äran, för din nåds och din sannings skull."

Äkta tro följs av kärlek, och kärlek av lydnad. Alla den omvändes krafter och passioner underordnas Kristi kontroll. Hans Ande är en nyskapande kraft som förvandlar alla som vill ta emot den, efter den gudomliga förebilden. Det gör mig bedrövad att säga att denna upplevelse bara har förståtts av (220) ett fåtal av dem som bekänner sanningen. Väldigt många fortsätter på sina egna vägar och tillfredsställer sina egna syndiga begär, men bekänner sig ändå vara Kristi lärjungar. De har aldrig överlämnat sina hjärtan till Gud. Som de oförståndiga jungfrurna har de försummat att skaffa sig nådens olja i kärnen tillsammans med sina lampor. Jag säger er, mina bröder, att ett stort antal av dem som bekänner sig tro och som till och med undervisar om sanningen, är fångar i syndens slaveri. Låga passioner orenar sinnet och ödelägger själen. Somliga, som lever i den mest avskyvärda orättfärdighet har lånat himlens dräkt, för att de ska kunna tjäna Satan mer effektivt.

"Den som är född av Gud gör inte synd." Han känner att han är köpt med Kristi blod och bunden av de allvarligaste löften om att ära Gud i sin kropp och i sin ande, som tillhör Gud. Kärleken till synd och egenkärleken har övervunnits i honom. Han frågar sig varje dag: "Hur skall jag kunna återgälda HERREN alla hans välgärningar mot mig?" "Herre, vad vill Du att jag ska göra?" En verklig kristen kommer aldrig att klaga över att Kristi ok skaver hans nacke. Han räknar tjänsten för Jesus som den sannaste friheten. Guds lag är hans glädje. Istället för att försöka dra ner de gudomliga befällningarna, så att de motsvarar hans brister, strävar han ständigt efter att nå upp till deras fullkomliga standard.

En sådan erfarenhet måste vi ha om vi ska vara beredda att bestå på Herrens dag. Nu, medan prövningens tid dröjer sig kvar, medan nådens röst ännu hörs, är det tid för oss att lägga bort våra synder. Medan moraliskt mörkret täcker jorden som ett bårtäcke, måste ljuset från Guds fanbärare lysa desto klarare och visa kontrasten mellan himlens ljus och Satans mörker.

Gud har gett tillräckliga förutsättningar för att vi ska kunna stå fullkomliga i Hans nåd och inte sakna något medan vi väntar på vår Herres ankomst. Är du redo? Har du bröllopskläderna på? Den klädnaden kommer aldrig att dölja bedrägeri, (221) orenhet, fördärv eller hyckleri. Guds ögon vilar på dig. Han är en domare över hjärtats uppsåt och tankar. Vi kanske kan dölja våra synder för människors ögon, men vi kan inte dölja något för vår Skapare.

Gud sparade inte Sin egen Son, utan utlämnade Honom till att dö för våra överträdelser och uppväckte Honom för vår rättfärdiggörelses skull. Genom Kristus kan vi framföra våra böner inför nådens tron. Genom Honom kan vi, ovärdiga som vi är, vinna all andlig välsignelse. Kommer vi till Honom för att få liv?

Hur ska vi för egen del uppleva Guds godhet och Hans kärlek? Psalmisten säger till oss - inte att vi ska höra och förstå, läsa och förstå, eller tro och förstå, - utan ”smaka och se att Herren är god”. Smaka själv i stället för att lita på vad andra säger.

Erfarenhet är kunskap som kommer genom att man prövar. Religion som prövats är vad som behövs nu. ”Smaka och se att Herren är god.” Somliga - ja många - har en teoretisk kunskap om religiösa sanningar, men har aldrig upplevt den gudomliga nådens förnyande kraft i sina egna hjärtan. Dessa personer är alltid tröga att bry sig om de varnande vittnesbörd, tillrättavisningar och undervisning som har författats av den Helige Ande. De tror på Guds vrede, men gör ingen allvarlig ansträngning för att undvika den. De tror på himlen, men offerar inget för att vinna den. De tror på själens värde och att dess frälsning inom kort upphör för alltid. Ändå försummar de de mest värdefulla tillfällena att få frid med Gud.

De läser kanske i Bibeln, men dess hot skrämmer dem inte och dess löften vinner dem inte. De håller med om det som är mycket bra, ändå följer de den väg som Gud har förbjudit dem att gå. De känner till en tillflyktsort, men använder sig inte av den själva. De känner till ett botemedel mot synd, men använder det inte. De vet vad som är rätt, men tycker inte om det. All deras kunskap kommer bara att öka deras (222) fördömelse. De har aldrig smakat och lärt sig av egen erfarenhet, att Herren är god.

Att bli en Kristi lärjunge är att förneka sig själv och följa Jesus i både ont och gott. Det är få som gör detta nu. Många profeterar falskt och folk älskar att ha det så, men vad kommer att ske till slut? Vad kommer beslutet att bli när deras arbete, med alla dess konsekvenser, ska läggas fram för granskning inför Gud.

Det kristna livet är en strid. Aposteln Paulus talar om att brottas med furstar och väldigheter när han kämpade trons goda kamp. Han förklarar på nytt: ”Ännu har ni inte gjort motstånd ända till blods i er kamp mot synden.” Andens skarpa svärd, Guds ord, skär inte in i själen. Har religionen förändrats? Har Satans fiendskap mot Gud avtagit? Ett religiöst liv medförde en gång svårigheter och krävde självförnekelse. Allt görs mycket behagligt nu. Och vad beror det på? Guds bekännande folk har kompromissat med mörkrets makt.

Det raka vittnesbördet måste återupplivas. Stigen till himlen är inte jämnare nu än den var på vår Frälsares tid. Alla våra synder måste läggas bort. Varje kär njutning som hindrar vårt andliga liv måste huggas av. Det högra ögat eller den högra handen måste offras, om de förleder oss till synd. Är vi villiga att ge upp vår egen klokhet och ta emot himmelriket som ett litet barn? Är vi villiga att skilja oss från vår egenrättfärdighet? Är vi villiga att ge upp de världsliga vänner som vi valt? Är vi villiga att offra bekräftelse från människor? Det eviga livets belöning är oändligt värdefull. Vill vi göra ansträngningar och uppoffringar som står i proportion till värdet av det som vi kan vinna?

Varje kontakt vi knyter, oavsett hur begränsad den än är, utövar något inflytande på oss. I hur stor utsträckning vi låter detta inflytande påverka oss beror på graden av intimitet, hur länge umgänget varar och hur mycket vi älskar och uppskattar den som vi umgås med. På samma sätt kan vi genom (223) bekantskap och umgänge med Kristus bli lika Honom, det enda felfria Föredömet.

Gemenskap med Kristus - hur obeskrivligt värdefull! Sådan gemenskap är det vår förmån att kunna ha, om vi vill söka den och är villiga att offra vad som helst för att få den. När de första lärjungarna hörde Kristi ord, kände de sitt behov av Honom. De sökte, de fann, de följde Honom. De var med Honom i hemmet, vid bordet, i kammaren, på fälten. De var tillsammans med Honom som elever med en lärare och tog dagligen emot undervisning om helig sanning från Hans läppar. De såg på Honom, som tjänare ser på sin mästare för att förstå sin plikt. De tjänade Honom villigt och glatt. De följde Honom, som soldater följer sin befälhavare, och kämpade trons goda kamp. Och de som är tillsammans med Honom är ”kallade, utvalda och trogna.”

”Den som säger sig förbli i honom är skyldig att själv så leva som han levde.” ”Den som inte har Kristi Ande tillhör inte honom.” Denna likhet med Jesus kommer inte att gå världen obemärkt förbi. Den är föremål för uppmärksamhet och kommentarer. Den kristne kanske inte är medveten om den stora förändringen, för ju mer han liknar Kristus i sin karaktär desto ödmjukare kommer hans uppfattning om sig själv att vara. Men alla omkring honom kommer att se och märka den. De som haft de djupaste erfarenheterna av det som hör Gud till är de som är längst bort från stolthet eller självupphöjelse. De har de ödmjukaste tankarna om sig själva och de allra mest upphöjda föreställningarna om Kristi härlighet och suveränitet. De känner att den lägsta platsen i Hans tjänst är alltför hedersam för dem.

Mose visste inte att hans ansikte lyste med en klarhet som var smärtsam och skrämmande för dem som inte hade, som han själv, samtalat med Gud. Paulus hade en mycket ödmjuk uppfattning om sina egna framsteg i det kristna livet. Han säger: ”Tro inte att jag redan har nått detta eller redan har blivit fullkomlig.” Han talar om sig själv som ”den störste” syndaren. Ändå hade Paulus blivit högt ärad av Herren. Han hade i en helig syn blivit (224) uppryckt till den tredje himlen och hade där tagit emot uppenbarelser om gudomlig härlighet som han inte tilläts berätta.

Johannes Döparen förklarades av vår Frälsare vara den störste av profeterna. Men vilken kontrast mellan denne gudsmans språk och mångas som bekänner sig vara korsets tjänare. När han blev tillfrågad om han var Kristus, förklarar Johannes sig själv ovärdig att ens knyta upp sin Mästares sandalremmar. När hans lärjungar kom och beklagade sig över att folket hade riktat sin uppmärksamhet mot den nye Läraren, påminde Johannes dem om att han själv bara hade påstått att han var den Utlovades förlöpare. Den främsta platsen i sitt folks tillgivenhet tillhör Kristus, brudgummen. ”Men brudgummens vän, som står där och hör honom, gläder sig innerligt över brudgummens röst. Den glädjen har jag nu helt och fullt. Han måste bli större och jag mindre. Den som kommer ovanifrån är över alla.” ”Den som har tagit emot hans vittnesbörd har bekräftat att Gud är sann.”

Det är sådana arbetare som behövs i Guds verk i dag. De självtillräckliga, de avundsjuka och svartsjuka, de kritiska och felfinnande kan gott undvaras i Hans heliga verk. De borde inte tolereras i pastorsämbetet även om de verkar ha gjort en del gott. Gud lider inte brist på människor eller medel. Han frågar efter arbetare som är sanna och trofasta, rena och heliga, sådana som har känt sitt behov av Kristi försonande blod och Hans Andes helgande nåd.

Mina bröder, Gud är bedrövad över er avund och svartsjuka, er bitterhet och oenighet. I allt detta lyder ni Satan och inte Kristus. När vi ser principfasta människor, som utan fruktan gör sin plikt och som är ivriga i Guds verk men ändå är ödmjuka och anspråkslösa, vänliga och ömsinta, tålmodiga mot alla, beredda att förlåta, som visar kärlek till själar (225) som Kristus dog för, då behöver vi inte fråga: ”Är de kristna?” De ger tydliga bevis för att de har varit med Jesus och lärt av Honom. När människor visar de motsatta dragen, när de är stolta, fäfänga, ytliga, världsligt sinnade, snåla, ovänliga, fördömande, så behöver ingen tala om för oss vem de umgås med, vem som är deras allra närmaste vän. De kanske inte tror på häxkonst, men trots det har de gemenskap med en ond ande.

Till denna grupp vill jag säga: ”Bär ni på avund och stridslustnad i ert hjärta, ska ni inte skryta och tala emot sanningen. En sådan vishet kommer inte ovanifrån, utan är jordisk, oandlig, ja, demonisk. Ty där avund och stridslustnad råder, där råder också oordning och allt som är ont. Men visheten ovanifrån är först och främst ren, vidare fredlig, mild, foglig, fylld av barmhärtighet och goda frukter, opartisk och uppriktig. Rättfärdighetens frukt sås i frid och ges åt dem som skapar frid.”

När fariséerna och sadducéerna flockades för Johannes dop, sade den orädda förkunnaren till dem: ”Ni huggormsyngel! Vem har intalat er att försöka fly undan den kommande vredesdomen? Bär då sådan frukt som hör till omvändelsen.” Dessa män drevs av ovärdiga motiv när de kom till Johannes. De var män med giftiga principer och korrupta vanor. Ändå hade de ingen känsla av sitt verkliga tillstånd. Fyllda av stolthet och äregirighet skulle de inte tveka inför något som kunde upphöja dem själva och stärka deras inflytande över folket. De kom för att bli döpta av Johannes för att de bättre skulle kunna genomföra dessa planer.

Johannes genomskådade deras motiv och mötte dem med den rannsakande frågan: ”Vem har intalat er att försöka fly undan den kommande vredesdomen?” Om de hade hört Guds röst tala till sina hjärtan skulle de ha vittnat om det genom att bära sådan frukt som hör till ånger. Ingen sådan frukt syntes. De hade lyssnat till varningen som om den bara var människans röst. De (226) var hänförda av den kraft och djärvhet som Johannes talade med, men Guds Ande överbevisade inte deras hjärtan och de bar inte den frukt som är resultatet av den, och som leder till evigt liv. De visade inte några tecken på hjärtats förvandling. Johannes ville låta dem förstå att utan den Helige Andes förvandlande kraft kunde ingen yttre ceremoni hjälpa dem.

Profetens tillrättavisning kan tillämpas på många i våra dagar. De kan inte förneka de klara och överbevisande argument som stödjer sanningen, men de accepterar dem mer som ett resultat av mänskligt förstånd än av gudomlig uppenbarelse. De har ingen sann uppfattning av sitt tillstånd som syndare, de visar inte några verkligt förkrossade hjärtan, utan känner liksom fariséerna, att de verkligen måste nedlåta sig för att ta emot sanningen.

Ingen är längre bort från himmelriket än självrättfärdiga formalister, fyllda av stolthet över vad de själva åstadkommit, samtidigt som de fullständigt saknar Kristi ande, samtidigt som avund, svartsjuka eller kärlek till beröm och popularitet styr dem. De tillhör samma grupp som Johannes kallade ett släkte av huggormar, barn till den onde. Sådana personer finns bland oss, utan att vi lägger märke till dem eller anar det. De tjänar Satans syften effektivare än den mest lastbara och förtappade människa, ty den sistnämnda döljer inte sin sanna karaktär utan visar sig som han är.

Gud kräver den frukt som hör till ånger. Utan sådan frukt har vår trosbekännelse inte något värde. Herren kan väcka sanna troende bland dem som aldrig har hört Hans namn. ”Och tro inte att ni kan säga till er själva: Vi har Abraham till fader. Jag säger er att Gud av dessa stenar kan uppväcka barn åt Abraham.”

Gud är inte beroende av människor som är oomvända i sina hjärtan och sina liv. Han kommer aldrig att gynna någon människa som lever i laglöshet. ”Redan är yxan satt till roten på träden. Varje träd som inte bär god frukt blir nerhugget och kastat i elden”.

(227) De som berömmar och smickrar pastorn medan de försummar rättfärdiga gärningar, ger säkra bevis på att de är omvända till pastorn och inte till Gud. Vi frågar: ”Vem har intalat er att försöka fly undan den kommande vredesdomen?” Var det den Helige Andes röst eller bara rösten från en människa som du hörde i det budskap som sändes från Gud? Frukterna kommer att vittna om trädets karaktär.

Inga yttre former kan göra oss rena. Ingen ordination, administrerad av den heligaste av människor, kan ersätta den Helige Andes dop. Guds Ande måste utföra sitt verk på hjärtat. Alla som inte har upplevt dess förnyande kraft är agnar bland vetet. Vår Herre har Sin kastskovel i handen och Han kommer att rensa Sin trösksplats grundligt. På den dag som ligger framför oss kommer Han att se skillnad

”mellan den som tjänar Gud och den som inte tjänar honom.”

Kristi Ande kommer att uppenbaras i alla som är födda av Gud. Kamp och strid kan inte uppstå bland dem, som kontrolleras av Hans Ande. ”Rena er, ni som bär HERRENS kärlek.” Församlingen kommer sällan att inta en högre ståndpunkt än dess pastorer har. Vi behöver en omvänd pastorskår och ett omvänt folk. Herdar som vakar över själar som sådana som måste avlägga räkenskap, kommer att leda hjorden på fridens och helighetens stigar. Deras framgång i detta arbete kommer att stå i proportion till deras egen tillväxt i nåden och deras kunskap om sanningen. När lärarna är helgade till kropp, själ och ande kan de inpränta vikten av en sådan helgelse bland folket.

Att tala om religiösa saker på ett nonchalant sätt och att be om andliga välsignelser utan verklig själshunger och levande tro, tjänar inte mycket till. Den förundrade folkskaran som pressade sig tätt omkring Kristus, märkte inte av någon livskraft från kontakten. Men när den fattiga, lidande kvinnan, i sin stora nöd sträckte ut sin hand och rörde vid fällen av Jesu klädnad, kände hon den helande kraften. Hennes beröring var trons beröring. Kristus uppfattade den beröringen och Han bestämde sig för att där ge alla (228) Sina efterföljare ända till ändens tid, en lektion. Han visste att kraft hade gått ut från Honom och medan Han vände Sig om i folkhopan sa Han: ”Vem rörde vid mina kläder”? Överraskade över en sådan fråga svarade Hans lärjungar: ”Du ser hur folket tränger sig in på dig, och du frågar: Vem rörde vid mig?”

Jesus fäste Sina ögon på henne som hade gjort detta. Hon fylldes av fruktan. Hennes glädje var stor, men hade hon gått för långt? Medveten om vad som hade skett inom henne, kom hon darrande fram och föll ner för Hans fötter och berättade hela sanningen för Honom. Kristus tillrättavisade henne inte. Han sade vänligt: ”Min dotter, din tro har frälst dig. Gå i frid och var frisk och fri från din plåga!”

Här gjordes skillnad mellan den flyktiga kontakten och trons beröring. Bön och förkunnelse utan en levande tro på Gud, kommer att vara förgäves. Men trons beröring öppnar den gudomliga maktens och visdomens skattkammare för oss, och så utträttar Gud Sin nåds under med hjälp av mänskliga redskap.

Denna levande tro är vårt stora behov i dag. Vi måste veta att Jesus verkligen är vår, att Hans Ande renar och förädlar våra hjärtan. Om Kristi tjänare hade verklig tro tillsammans med saktmod och kärlek, vilket verk de skulle kunna utföra! Vilken frukt som skulle kunna ses till Guds ära!

”Vad kan jag säga till er, mina bröder, som väcker er ur er världsliga trygghet? Jag har blivit visad de farorna som hotar er. Det finns både troende och icke-troende i församlingen. Kristus framställer dessa två klasser i liknelsen om vinstocken och dess grenar. Han uppmanar sina efterföljare: ”Förbli i mig, så förblir jag i er. Liksom grenen inte kan bära frukt av sig själv, utan endast om den förblir i vinstocken, så kan inte heller ni det, om ni inte förblir i mig. Jag är vinstocken, ni är grenarna. Om någon

förblir i mig och jag i honom, bär han rik frukt, ty utan mig kan ni ingenting göra.”

Det är stor skillnad mellan en låtsad och en verklig förbindelse med Kristus genom tron. Att bekänna sanningen leder människor in i församlingen, men det är inte något bevis för att (229) de har en livskraftig förbindelse med den levande Vinstocken. En regel finns, efter vilken den sanna lärjungen kan skiljas från dem som påstår sig följa Kristus men saknar tro på Honom. Den ena sorten bär frukt, den andra är utan frukt. Den ena sorten är ofta föremål för Guds beskärningskniv för att de ska bära ännu mera frukt; medan den andra som förtorkade grenar snart ska skiljas från den levande Vinstocken.

Jag är mycket angelägen om att vårt folk ska bevara det levande vittnesbördet bland sig och att församlingen ska hållas ren från otro. Kan vi tänka oss ett närmare och mer intimt förhållande till Kristus än det som beskrivs i orden: ”Jag är vinstocken, ni är grenarna”? Grenens fibrer är nästan identiska med vinstockens. Tillflödet av liv, kraft och fruktbarhet från stammen till grenarna är obehindrad och konstant. Roten sänder näring genom grenen. Sådant är den verkliga troendes förhållande till Kristus. Han förblir i Kristus och hämtar sin näring från Honom.

Denna andliga förbindelse kan upprättas bara genom utövande av en personlig tro. Denna tro måste från vår sida visa att vi sätter Jesus högst, full förtröstan och fullständig överlåtelse. Vår vilja måste vara helt underordnad den gudomliga viljan. Våra känslor, begär, intressen och vår ära måste vara identiska med Kristi rikes framgång och Hans saks ära, medan vi oavbrutet får nåd från Honom och Kristus tar emot tacksamhet från oss.

När denna intima förbindelse och kontakt formas läggs våra synder på Kristus. Hans rättfärdighet tillräknas oss. Han blev gjord till synd för oss för att vi skulle bli gjorda till Guds rättfärdighet i Honom. Vi har tillträde till Gud genom Honom. Vi blir accepterade i den Älskade. Vemhelst som genom ord eller handling skadar en troende, sårar Jesus. Och vem som än ger en bägare kallt vatten till en lärjunge därför att denne är ett Guds barn, kommer att betraktas av Jesus som om han gav det till Honom.

(230) Det var när Jesus skulle ta avsked från Sina lärjungar, som Han gav dem den vackra bilden av sitt förhållande till de troende. Han hade visat dem den nära förbindelsen med Sig själv, genom vilken de kunde upprätthålla andligt liv när Hans synliga närvaro drogs undan. För att inpränta det i deras sinnen gav Han dem bilden av vinträdet som den mest slående och passande symbolen.

Judarna hade alltid betraktat vinträdet som det ädlaste av alla plantor och en symbol för allt som var kraftfullt, överlägset och fruktbärande. ”Vinstocken”, tycks vår Herre vilja säga, ”som ni värderar så högt, är en symbol. Jag är verkligheten. Jag är den sanna Vinstocken. Som en nation prisar ni vinstocken. Som syndare borde ni värdera Mig högre än alla jordiska ting. Grenarna kan inte leva skilda från vinstocken. Ni kan inte heller leva om ni inte förblir i Mig.”

Alla Kristi efterföljare har lika djupt intresse av denna lektion som lärjungar hade, som lyssnade till Hans ord. Vid avfallet fjärmade sig människan från Gud. Separationen är vid och fruktansvärd, men Kristus har vidtagit åtgärder, för att åter sätta oss i kontakt med Sig själv. Det ondas makt är så identifierad med den mänskliga naturen att ingen kan övervinna den utom genom förening med Kristus. Genom denna förening får vi moralisk och andlig kraft. Om vi har Kristi Ande kommer vi att bära rättfärdighetens frukt, frukt som kommer att ära och välsigna människor och förhårliga Gud.

Fadern är vingårdsmannen. Han beskär skickligt och barmhärtigt varje frukt bärande gren. De som delar Kristi lidanden och skam nu, kommer att dela Hans ära i det kommande livet. Han ”skäms inte för att kalla dem bröder”. Hans änglar tjänar dem. Han kommer att återkomma en andra gång som Människosonen, och på så sätt identifiera sig med mänskligheten även i Sin härlighet. För dem som har förenat sig med Honom, förklarar Han: ”Kan då en mor glömma sitt barn, så att hon inte förbarmar sig över sin livsfrukt? Och även om hon kunde glömma sitt barn, skall jag inte glömma dig. Se, på mina händer har jag upptecknat dig. Dina murar står alltid inför mig.”

(231) O, vilka häpnadsväckande förmåner som erbjuds oss!

Vill vi anstränga oss till det yttersta för att åstadkomma denna förening med Kristus, som är den enda som vi får dessa välsignelser genom? Vill vi bryta med våra synder genom rättfärdighet, och med våra överträdelser genom att vända oss till Herren? Skepsis och ogudaktighet är utbredda. Kristus ställer frågan: ”Men Människosonen, skall han finna någon tro här på jorden när han kommer?” Vi måste värna om en levande, verksam tro. Villkoret för vår förening är att vår tro är bestående.

En förening med Kristus genom en levande tro är varaktig. Alla andra föreningar måste ta slut. Kristus valde oss först och betalade en oändligt stor lösepenning för vår återlösning, och den verkliga troende väljer Kristus som det första och sista och bästa i alla avseenden. Men denna förening kostar oss något. Det är en förening med fullständigt beroende som en stolt varelse ska ingå. Alla som går in i detta förbund måste känna sitt behov av Kristi försonande blod. De måste få nya hjärtan. De måste böja sin egen vilja under Guds vilja. Det kommer att bli en kamp med inte och yttre hinder. Det krävs ett smärtsamt arbete för att lösgöra sig liksom ett arbete för att knyta an. Stolthet, själviskhet, fåfänga och världslighet - synd i alla dess former - måste övervinnas, om vi ska kunna ingå i en förening med Kristus. Orsaken till att så många upplever det kristna livet så bedrövtligt ansträngande, att de är så nyckfulla och ombytliga, så skiftande, är att de försöker förena sig med Kristus utan att först lösgöra sig från dessa omhuldade avgudar.

Efter att föreningen med Kristus har upprättats kan den bara bevaras genom enträgen bön och outröttliga ansträngningar. Vi måste stå emot, vi måste förneka och besegra jaget. Genom Kristi nåd och genom mod, tro och vaksamhet kan vi vinna segern.

Troende blir ett i Kristus, men en gren kan inte hållas uppe av en annan. Näringsstillförseln måste ske genom den livsviktiga förbindelsen med vinstocken. Vi måste känna vårt fullständiga beroende av Kristus. Vi måste leva genom tro på (232) Guds Son. Detta är innebörden av befallningen: ”Förbli i mig.” Det liv vi lever i köttet är inte för att göra människor till viljes, inte för att behaga vår Herres fiender, utan för att tjäna och ära Honom som älskade oss och gav Sig själv för oss. Att enbart samtycka till denna förening, medan känslorna inte har lösgjort sig från världen, dess nöjen och utsvävningar, kommer bara att uppmuntra hjärtat till olydnad.

Som ett folk lider vi en sorglig brist på tro och kärlek. Våra ansträngningar är alldeles för svaga för den farliga tid vi lever i. Den stolthet och egenkärlek, den orenhet och synd som vi är omgivna av, har inflytande på oss. Få inser vikten av att undvika, så långt det är möjligt, allt samröre med det som är skadligt för det andliga livet. När de väljer sin omgivning är det få som sätter sin andliga välfärd i första rummet.

Föräldrar flockas med sina familjer till städerna, därför att de inbillar sig att det är lättare att försörja sig där än på landet. Barnen som inte har någonting att göra när de inte är i skolan, får sin ”uppföstran” på gatan. Av dåliga kamrater lär de sig syndiga och utsvävande vanor. Föräldrarna ser allt detta, men det krävs en uppoffring av dem för att rätta till sitt misstag, och de stannar där de är tills Satan får full kontroll över deras barn. Det är bättre att offra vad som helst med världslig betydelse, än att riskera de dyrbara själar som har anförtrotts i er vård. De kommer att utsättas för frestelser och de borde undervisas om hur de ska bemöta dem. Men det är er plikt att skära av varje inflytande, bryta varje vana, klippa av varje band, som håller er ifrån den mest fria, öppna och helhjärtade överlåtelse av er själva och er familj åt Gud.

I stället för den myllrande staden, sök någon avskild plats där era barn, så långt möjligt är, skyddas från frestelser och uppföstra och utbildade dem där så att de blir till nytta. Profeten Hesekiel räknar upp de orsaker som ledde till Sodoms synd och förstörelse så här: ”Högmod, överflöd av mat och bekymmerslös säkerhet utmärkte henne och hennes döttrar. Och hon hjälpte inte den nödställda och fattige.” (233) Alla som ville undkomma Sodoms öde måste undvika det levnadssätt som drog Guds dom över den ogudaktiga staden.

Mina bröder, ni ringaktar Guds heligaste krav när ni försummar att helga er själva och era barn åt Honom. Många av er har slagit er till ro i en falsk trygghet, uppslukade av själviska intressen och fångslade av jordiska skatter. Ni fruktar inget ont. Faran tycks vara långt borta. Ni kommer att bli bedragna, vilseledda till evig undergång, om ni inte står upp och återvänder till Herren med ånger och djup ödmjukhet.

Åter och åter har rösten från himmelen talat till er. Vill ni lyda denna röst? Vill ni rätta er efter rådet från det Sanna Vittnet, att köpa guld som är renat i eld, den vita klädnaden och ögonsalvan? Guldet är tro och kärlek, den vita klädnaden är Kristi rättfärdighet, ögonsalvan är den andliga urskilningsförmågan som gör det möjligt för er att

se Satans försåt och undvika dem, att upptäcka synden och hata den, att se sanningen och lyda den.

Världens dödliga slöhet paralyserar era sinnen. Synden förefaller inte längre så motbjudande eftersom Satan har förblindat er. Guds domar ska snart utgjutas över jorden. ”Fly för livet” ljuder varningen från Guds änglar. Andra röster hörs säga: ”Bli inte uppjagade. Det finns ingen orsak till någon särskild oro.” De som sitter sorglösa i Sion ropar: ”Frid och trygghet”, medan himmelen förkunnar att plötslig undergång snart ska komma över överträdarna. De unga, de lättsinniga, de som älskar nöjen betraktar dessa varningar som tomt prat och slår bort dem med ett skämt. Föräldrar är benägna att tro att barnen har nästan rätt i denna fråga, och alla sover vidare i lugn och ro. Sådant var det då den gamla världen förstördes och när Sodom och Gomorra förtärdes av eld. Kvällen före ödeläggelsen (234) hade slättlandets städer orgier i nöjen. Man hånade Lot för hans fruktan och varningar. Men det var dessa som hånade som gick under i lågorna. Just denna natt stängdes nådens dörr för alltid för Sodoms onda, sorglösa invånare.

Det är Gud som håller människans öde i Sin hand. Man kommer inte alltid att kunna trotsa Honom. Man kommer inte alltid att kunna nonchalera Honom. Hans domar drabbar redan landet. Häftiga och fruktansvärda stormar lämnar förödelse och död i sitt kölvatten. Den förtärande elden ödelägger både skogar och tätbebyggda städer. Storm och skeppsbrott väntar dem som färdas över haven. Olyckor och katastrofer hotar dem som färdas till lands. Orkaner, jordbävningar, krig och svält följer tätt på varandra. Ändå är människornas hjärtan förhärdade. De känner inte igen Guds varnande röst. De vill inte fly till den enda tillflyktsorten undan den annalkande stormen.

Många som har placerats på Sions murar, för att vaka med örnblick efter faran som nalkas och höja varningens röst, sover själva. Just de som skulle vara mest aktiva och vaksamma i denna farans stund, försummar sin plikt och drar andras blod över sig själva.

Mina bröder, ta er i akt för det onda otroshjärtat. Guds ord uttrycker tydligt och noggrant sina restriktioner. Det ingriper mot era själviska nöjen. Därför lyder ni det inte. Hans Andes vittnesbörd riktar er uppmärksamhet mot Skrifterna, pekar på era karaktärsbrister och tillrättavisar era synder. Därför bryr ni er inte om dem. Och för att rättfärdiggöra er köttliga, bekymmerslösa väg, börjar ni tvivla på att vittnesbörden är från Gud. Om ni ville lyda deras undervisning skulle ni bli övertygade om deras gudomliga ursprung. Kom ihåg, er otro påverkar inte deras sanningshalt. Om de är från Gud kommer de att bestå. De som försöker minska Guds folks tro på dessa vittnesbörd, som har funnits i församlingen de senaste trettiosex åren, kämpar emot Gud. (235) Det är inte redskapet ni ringaktar och förolämpar, utan Gud, som har talat till er i dessa varningar och tillrättavisningar.

I den undervisning som vår Frälsare gav Sina lärjungar finns förmanande ord som är särskilt tillämpbara på oss: ”Men akta er för att berusa er och dricka er fulla och låta era hjärtan tyngas av det dagliga livets omsorger, så att den dagen plötsligt kommer över er.” Vaka, be och arbeta - detta är trons sanna liv. ”Be oavbrutet.” Detta betyder, var

alltid i bönsens ande, så kommer du att vara beredd för din Herres ankomst.

Väktarna är ansvariga för folkets tillstånd. När ni öppnar dörren för stolthet, avund, tvivel och andra synder, kommer det att bli strid, hat och allt ont. Jesus, den saktmodige och ödmjuka, ber att få komma in som din gäst. Men du är rädd för att be Honom komma in. Han har talat till oss i både Gamla och Nya Testamentet. Han talar fortfarande till oss genom Sin Ande och Sin försyn. Hans undervisning avser att göra människor uppriktiga mot Gud och mot sig själva.

Jesus tog på Sig människans natur för att Han skulle kunna ge människan en förebild, fullständig och fullkomlig. Hans avsikt är att göra oss lika Honom själv - uppriktiga i varje motiv, känsla och tanke - uppriktiga i hjärta, själ och liv. Detta är kristendom. Vår fallna natur måste renas, förädlas, och viggas åt Gud genom lydnad för sanningen. Kristen tro kommer aldrig att stämma överens med världsliga principer. Kristen integritet strider mot all villfarelse och alla undanflykter. Den människa som hyser mest av Kristi kärlek i själen och som mest perfekt återspeglar Frälsarens förebild, är i Guds ögon den sannaste, ädlaste och mest hedervärda människan på jorden.

Kristen enhet

(236) ”Men jag förmanar eder, mina bröder, vid vår Herres, Jesu Kristi, namn, att alla vara eniga i edert tal och att icke låta söndringar finnas bland eder, utan att hålla fast tillhoppa i samma sinnelag och samma tänkesätt.” (1 Kor. 1: 10.)

Enighet är styrka, splittring är svaghet. När de som bekänner sig till adventbudskapet är eniga, utövar de ett starkt inflytande. Detta vet Satan mycket väl. Aldrig har han varit så fast besluten som nu, att omintetgöra Guds sanning genom att förorsaka bitterhet och osämja bland Guds folk.

Världen är emot oss, de populära kyrkosamfundet är emot oss, snart kommer också landets lagar att vara emot oss. Om det någonsin funnits en tid, då Guds barn enigt skulle hålla samman, så är det nu. Gud har betrott oss med sanningen för vår tid, för att vi skulle kungöra den för världen. Nådens sista budskap förkunnas nu. Vi har att göra med människor som snart skall dömas. Hur aktsamma skulle vi inte vara i ord och handling att noga följa vårt Föredöme, så att vi skulle kunna bli föredömen som ledde människor till Kristus! Med vilken omsorg borde vi inte söka framställa adventbudskapet så att andra genom att se dess skönhet och klarhet skulle ledas till att ta emot det! Om våra karaktärer vittnar om dess helgande kraft, blir vi ständigt ett ljus för andra, levande brev, kända och lästa av alla människor. Vi har inte råd att ge Satan rum genom att omhulda oenighet, split och kiv.

Att enighet och kärlek måtte råda bland hans lärjungar var Jesu sista bön före korsfästelsen. Med korsets smärta framför Sig var det inte för egen del han ängslades, utan för dem som han lämnade kvar för att föra hans verk vidare på jorden. De svåraste tänkbara prövningar väntade dem, men Jesus såg att deras största fara skulle komma från en anda av bitterhet och splittring. Därför bad han:

(237) ”Helga dem i sanningen; ditt ord är sanning. Såsom du har sänt mig i världen, så har ock jag sänt dem i världen. Och jag helgar mig till ett offer för dem, på det att ock de må vara i sanning helgade. Men icke för dessa allenast beder jag, utan ock för dem som genom deras ord komma till tro på mig; jag beder att de alla må vara ett, och att, såsom du, Fader, är i mig och jag är i dig, också de må vara i oss, för att världen skall tro att du har sänt mig.” (Joh. 17: 17-21.)

Denna Kristi bön omsluter alla hans efterföljare ända till tidens slut. Vår Frälsare förutsåg sitt folks prövningar och faror. Han var inte omedveten om den tvedräkt och splittring som skulle söndra och försvaga hans församling. Han ser på oss med ett djupare intresse och ett ömmare medlidande än jordiska föräldrar ser på sitt vilsegångna, frestade barn. Han bjuder oss att lära av honom. Han ber om vårt förtroende, han ber oss att öppna våra hjärtan för att ta emot hans kärlek. Han har gett oss sitt löfte att vara vår Hjälpare.

När Jesus for upp till himmelen, lämnade han verket på jorden i Sina tjänares, underherdarnas, händer. ”Och han gav oss somliga till apostlar, somliga till profeter, somliga till evangelister, somliga till herdar och lärare. Ty han ville göra de heliga skickliga till att utföra sitt tjänarevärv, att uppbygga Kristi kropp, till dess att vi allasammans komma fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, till manlig mognad och så bliva fullvuxna, intill Kristi fullhet.” (Ef. 4: 11-13.)

När han sände ut Sina tjänare gav han människorna gåvor, för att genom dem meddela världen det eviga livets ord. Dessa är de medel som Gud har förordnat för att fullkomna de heliga i kunskap och sann helgelse. Kristi tjänares uppdrag är inte bara att predika evangelium, utan också att vaka över dem, för vilka de skall göra räkenskap inför Gud. De skall bestraffa, varna, uppmuntra och undervisa med tålmod.

(238) Alla som blivit välsignade genom det verk, som en Herrens tjänare utfört, skulle i mån av förmåga förena sig med honom i arbetet för människors frälsning. Detta arbete är alla sant troendes uppgift, både predikanter och lekmäns. De skulle alltid ha detta stora mål i sikte, var och en för att fylla sin särskilda plats i församlingen och arbeta tillsammans i ordning, harmoni och kärlek.

Kristi lära är inte självisk och trångsynt. Dess principer är vittfamnande och utmanande. Kristus är det klara ljuset, det bevarande saltet och den förvandlande surdegen. Med iver, allvar och hängivenhet söker Guds tjänare att förkunna adventbudskapet både nära och fjärran, men de försummar inte att samtidigt verka för församlingens styrka och enhet. Omsorgsfullt vakar de över att inte minsta tillfälle till splittring och tvedräkt får smyga sig in.

På senaste tiden har det uppträtt män ibland oss som bekänner sig vara Kristi tjänare, men vilkas verk motarbetar den enhet som Herren grundat i Sin församling. De har sina egna planer och metoder för arbetet. De önskar genomföra vissa ändringar i församlingen som skall passa deras idéer om framgång, och de inbillar sig att stora resultat skall bli följderna därav. Dessa män skulle vara lärjungar hellre än lärare i Kristi skola. De är alltid rastlösa, söker alltid att utföra något storverk, att göra någonting för vilket de själva får äran. De behöver lära sig den nyttigaste av alla läxor: ödmjukhet och tro på Jesus. En del av dem vaktar på sina medarbetare och är ivriga att påpeka deras fel, när de i stället allvarligt borde söka bereda sig själva för den strid som väntar dem. Frälsaren bjuder dem: ”Tagen på eder mitt ok och lären av mig, ty jag är saktmodig och ödmjuk i hjärtat; så skolen I finna ro för edra själar.” (Matt. 11: 29.)

Evangelii förkunnare, missionärer, församlingens funktionärer kan utföra ett stort verk för Mästaren, om de bara är villiga att rena sina hjärtan i lydnad för sanningen. Varje levande kristen är (239) en osjälvisk Guds tjänare. Herren har gett oss kännedom om sin vilja för att vi skall bli kanaler, genom vilka ljuset kan föras till andra. Om Kristus förblir i oss, kan vi inte underlåta att verka för honom. Det är omöjligt att ta emot Guds ynnest och att glädjas i den välsignelse som Frälsarens kärlek ger, och samtidigt vara likgiltiga för den fara som hotar dem som går under i sina synder. ”Däri genom bliver min Fader förhärliagd, att I bären mycken frukt. . .”

Paulus manar efesierna att bevara tron och enheten: ”Så förmanar jag nu eder, jag som är en fånge i Herren, att föra en vandel som är värdig den kallelse I haven undfått, med all ödmjukhet och allt saktmod, med tålmod, så att I haven fördrag med varandra i kärlek och vinnläggen eder om att bevara Andens enhet genom fridens band: en kropp och en Ande, likasom I ock bleven kallade till att leva i ett och samma hopp, det som tillhör eder kallelse - en Herre, en tro, ett dop, en Gud, som är allas Fader, han som är över alla, genom alla och i alla.” (Ef. 4: 1-6.)

Paulus uppmanar sina trossyskon till att i sina liv visa kraften av den sanning som han har förkunnat för dem. Genom ödmjukhet och mildhet, fördragsamhet och kärlek skulle de uppenbara Kristi karaktär och frälsningens välsignelser. Det är endast en kropp, en Ande, en Herre, en tro. Såsom lemman i Kristi kropp är alla troende besjälade av samma ande och samma hopp. Tvedräkt i församlingen drar vanära över Kristi lära inför världen och ger sanningens fiender tillfälle att försvara sitt levnadssätt. Paulus' förmaningar avser inte endast församlingen på hans tid. Gud bestämde att de skulle nedtecknas för oss. Vad gör vi för att bevara enheten genom fridens band?

När den helige Ande gavs till den första församlingen älskade dess medlemmar varandra. ”De... åto med fröjd och i hjärtats enfald och lovade Gud. Och allt folket var dem väl bevåget. Och Herren ökade församlingen, dag efter dag, med dem som läto sig frälsas.” (Apg. 2: 46, 47.) Dessa enkla (240) kristna var få till antalet, utan rikedomar eller ära, men trots detta utövade de ett mäktigt inflytande. De var världens ljus. Varhelst deras karaktär och lära blev

kända, väckte de fruktan hos de ogudaktiga. Av denna orsak blev de hatade av dessa och förföljda ända till döds.

Helighetskravet är detsamma idag som på apostlarnas tid. Varken Guds löften eller hans fördringar har förlorat något av sin kraft. Men i vilket tillstånd befinner sig de som bekänner sig vara Guds folk, jämförda med de första kristna? Var är den ande och den Guds kraft som då utmärkte evangeliets förkunnelse? Ack, ”huru har icke guldets berövats sin glans, den ädla metallen förvandlats!” (Klag. 4: 1.)

Gud planterade sin församling likt ett vinträd i fruktbar jord. Med ömmaste omsorg gav han det näring och vårdade det, så att det skulle bära rättfärdighetens frukter. Hans fråga är: ”Vad kunde mer göras för min vingård, än vad jag har gjort?” Men vinträdet sökte sig mot jorden, och dess grenar sträckte sina rankor efter mänsklig hjälp. Dess grenar når vida, men trädet har urartat. Vingårdens Herre frågar: ”Varför bar den då vilddruvor, när jag väntade att den skulle bära äkta druvor?” (Jes. 5: 4.)

Herren har skänkt Sin församling stora välsignelser. Rättvisan fordrar, att den ger dessa gåvor tillbaka med ränta. I samma mån som de sanningens skatter, som anförtrotts den har ökat, har också församlingens ansvar ökat. Men i stället för att ta vara på dessa gåvor och sträva efter fullkomning, har den avfallit från vad den vunnit i sin tidigare erfarenhet. Förändringen av församlingens tillstånd har skett gradvis och nästan omärkligt. När den började söka världens vänskap och ära, försvagades dess tro, dess nit minskades, dess brinnande hängivenhet ersattes av död formalism. Varje steg i riktning mot världen var ett steg bort från Gud. När stolthet och ärelystnad omhuldades, vek Kristi Ande från församlingen, och (241) rivalitet, oenighet och kiv söndrade och försvagade den.

Paulus skriver till sina trosfränder i Korint: ”Ty om avund och kiv finnes bland eder, haven I icke då ett köttligt sinne, och vandren I icke då på vanligt människosätt?” (1 Kor. 3: 3.) Det är omöjligt för av avund och kiv söndrade sinnen att förstå Guds ords sanningar. ”Men en 'själisk' människa tager icke emot vad som hör Guds Ande till. Det är henne en dårskap, och hon kan icke förstå det, ty det måste utgrundas på ett andligt sätt.” (1 Kor. 2: 14.) Vi kan inte rätt förstå eller uppskatta den gudomliga uppenbarelsen utan Andens hjälp, genom vilken Ordet har getts.

De vars uppgift är att ta vara på församlingens andliga intressen skulle ge akt på sig själva, så att de är goda föredömen. De skulle inte ge rum för avund, svartsjuka eller misstankar. De skulle alltid visa samma anda av kärlek, respekt och hänsyn, som de önskar finna hos sina syskon. Plikttroget skulle de uppmärksamma undervisningen i Guds ord. Undertryck varje form av ovilja och ovänlighet! Ryck upp varje bitterhetens rot! När osämja uppstår syskon emellan, skulle alltid Frälsarens råd strikt följas. Allt borde göras för att åstadkomma en försoning, men om parterna envist håller fast vid sina meningsskiljaktigheter, bör de för en tid avstängas från församlingsgemenskapen tills de kan komma överens.

Om det förekommer missförhållanden i församlingen bör varje medlem rannsaka sitt eget hjärta för att se om inte orsaken till misshälligheterna finns där. Andligt högmod, härsklustnad, begär efter ära och ställning, brist på självbehärskning, förutfattade meningar, vankelmod och bristande omdöme är allt sådant, genom vilket församlingen blir oroad och dess frid går förlorad.

Svårigheter vållas ofta av skvallerbärare, vars viskade antydningar och upplysningar förgiftar sinnena hos de intet ont anande och skiljer vänner åt. Orosstiftare understöds i sitt onda verk av dem, som med öppna öron (242) och onda hjärtan säger: ”Tala om det... och vi skall föra det vidare.” Denna synd skulle inte tolereras bland Kristi efterföljare. Inga kristna föräldrar skulle tillåta skvaller i familjekretsen eller nedsättande anmärkningar att fällas om andra församlingsmedlemmar.

Kristna skulle anse det som en kristen plikt att undertrycka avund och maktkamp. De skulle glädjas över sina syskons högre anseende eller större rikedom, även om de själva och vad de utförde kom att stå i skuggan. Det var stolthet och maktlystnad som utestängde Satan från himmelen. Detta onda är djupt rotat i vår fallna natur, och om det inte avlägsnas överskuggar det allt gott och ädelt, och ger istället onda frukter av t.ex. avund och kiv.

Vi skulle söka sann godhet hellre än storhet. De som äger Kristi sinne har en ödmjuk syn på sig själva. De är villiga att arbeta för församlingens renhet och tillväxt, redo att offra sina egna intressen och önsknings hellre än att orsaka osämja mellan trossyskon.

Satan försöker ständigt orsaka misstroende, fiendskap och elakhet bland Guds folk. Vi skall ofta frestas att anse våra rättigheter kränkta, fast det inte finns någon verklig orsak för sådana känslor. De som älskar sig själva högre än Kristus och hans verk sätter sina egna intressen i främsta rummet, och de kan gå nästan hur långt som helst för att bevaka och försvara dem. En del som anser sig kränkta av sina trossyskon anlitar hellre lagliga åtgärder än att följa Frälsarens råd. Även många som tycks vara samvetsgranna kristna hindras av högmod och självgodhet att privat gå till dem som de anser har handlat fel, tala med dem i Kristi anda, resonera igenom saken och be för varandra. Tvister, bråk och rättegångar trosförvanter emellan är en skam för (243) Guds verk. De som väljer en sådan väg utsätter församlingen för dess fienders åtlöje och får mörkrets makter att triumfera. De river på nytt upp Kristi sår och drar öppet förakt över honom. Genom att ignorera församlingens auktoritet visar de ringaktning för Gud, som gav församlingen dess auktoritet.

Paulus skriver till galaterna: ”Jag skulle önska att de män som uppvigla eder låte omskära sig ända till avstympning. I ären ju kallade till frihet, mina bröder; bruken dock icke friheten så, att köttet får något tillfälle. Fastmer mån I tjäna varandra genom kärleken. Ty hela lagens uppfyllelse ligger i ett enda budord, nämligen detta: 'Du skall älska din nästa som dig själv.' Men om I bitens inbördes och äten på varandra, så mån I se till, att I icke bliven uppättna av varandra. Vad jag vill säga är detta: Vandren i ande, så skolen I förvisso icke göra vad köttet har begärelse till.” (Gal. 5: 12-16.)

Falska lärare hade förkunnat för galaterna läror som stred mot Kristi evangelium. Paulus sökte påvisa och ändra dessa misstag. Han önskade helst att dessa falska lärare skulle skiljas från församlingen, men deras inflytande hade påverkat så många, att det tycktes riskfyllt att ingripa mot dem. Ett sådant ingripande kunde därför orsaka strid och splittring, som kunde bli ödeläggande för församlingens andliga intressen. Därför sökte han inpränta hos församlingsmedlemmarna betydelsen av att hjälpa varandra i kärlek. Han förklarade att lagens krav angående vårt förhållande till nästan uppfylls, när vi älskar varandra. Han varnade dem för att ge efter för hat och kiv, dela upp sig i olika partier och likt oskäliga djur bita och äta på varandra och därmed dra över sig olycka i denna tid och undergång i den tillkommande. Det fanns bara en väg att undvika detta fruktansvärt onda och det var, såsom aposteln uppmanade dem till, ”att vandra i ande”. De måste genom oavbruten bön söka den helige Andes ledning till kärlek och enhet.

(244) Ett hus som har kommit i strid med sig självt kan inte ha bestånd. När kristna strider med varandra, tar Satan kontrollen. Hur ofta har han inte lyckats att förstöra friden och enheten i församlingarna. Vilka starka motsättningar, hur mycket bitterhet och hat har inte sitt ursprung i rena bagateller! Hur många förhoppningar har inte skövplats, och hur många familjer har inte splittrats genom osämja och stridigheter!

Paulus varnade sina medkristna för att döma andra för deras fel, eftersom de själva begick lika stora synder. Han varnade dem i det han förklarade att ovänskap, kiv, avund, vrede, genstridighet, partisöndring och missunnsamhet är lika mycket köttets gärningar som vällust, äktenskapsbrott, dryckenskap och mord och kommer lika säkert att stänga himmelens port för den skyldige.

Jesus förklarar: ”Och den som förför en av dessa små som tro, för honom vore det bättre, om en kvarnsten hängdes om hans hals och han kastades i havet.” (Mark. 9: 42.) Vemhelst som medvetet förför eller genom sitt exempel vilseleder en Jesu lärjunge, gör sig skyldig till en stor synd. Vemhelst som gör honom till föremål för sladder och löje, sårar Jesus. Vår Frälsare lägger väl märke till allt ont som hans efterföljare utsätts för.

Hur straffades de, som i gamla tider ringaktade vad Gud avskilt för Sin egen räkning? Belsassar och hans tusen furstar profanerade Herrens gyllene kärl och prisade Babylons avgudar. Men den Gud som de visade förakt, var vittne till den syndiga handlingen. Mitt under deras skämt och stoj och medan de begick helgerånet, syntes en blek hand skriva mystiska bokstäver på palatsets vägg. Fyllda av skräck hörde konungen och hans hovmän sin dom tillkännas av den Högstes tjänare.

Må de som förtalar och bär falskt vittnesbörd mot Herrens tjänare komma ihåg, att Gud ser och hör allt. Deras baktal drabbar inte själlösa kärl utan människor som Kristus återlöst (245)/med sitt blod. Samma hand som skrev på väggen i Belsassars palats, nedtecknar också varje handling av orättvisa och förtryck som begås mot Guds folk.

Den heliga historien visar många slående exempel på Guds omsorg om de svagaste av Sina barn. Under Israels barns vandring genom öknen hade de trötta och svaga blivit efter det övriga folket och blev då överfallna och slagna av de feiga och grymma amalekiterna. Efteråt drog Israel upp till strid mot amalekiterna och besegrade dem. ”Och Herren sade till Mose: Teckna upp detta till en åminnelse i en bok, och inpränta det hos Josua, ty jag skall så i grund utplåna minnet av Amalek, att det icke mer skall finnas under himmelen.” (2 Mos. 17: 14.)

Denna befallning upprepades av Mose strax före hans död, så att den inte skulle bli bortglömd av hans efterträdare: ”Kom ihåg vad Amalek gjorde mot dig på vägen, när I drogen ut ur Egypten, huru han, utan att frukta Gud, gick emot dig på vägen och slog din eftertrupp, alla de svaga som hade blivit efter, medan du var trött och utmattad. Därför, när Herren, din Gud, har låtit dig få ro för alla dina fiender runt omkring, i det land som Herren, din Gud, vill giva dig till besittning såsom din arvedel, skall du så utplåna minnet av Amalek, att det icke mer skall finnas under himmelen. Förgät icke detta.” (5 Mos. 25: 17-19.)

Om Gud på detta sätt straffade en hednisk nations grymhet, hur skall han då behandla dem som bekänner sig tillhöra hans folk (!) men som för krig mot sina egna, som är slitna och trötta tjänare i hans verk? Satan har stor makt över dem som ställt sig under hans kontroll. Det var överstepräster och de äldste, folkets religiösa lärare, som var anförare för pöbelhopen, från domsalen ända till Golgata. Det finns sådana bland dem som idag bekänner sig efterfölja Kristus, som leds av samma anda som krävde att vår Frälsare skulle korsfästas. Må dessa onda tjänare komma ihåg, att till alla deras handlingar finns det ett vittne, en helig Gud som hatar all synd. Han skall dra deras gärningar till doms, även varje hemlig synd.

”Vi som äro starka äro pliktiga att bära de svagas skröpligheter och att icke leva oss själva till behag. Var och en av oss (246) må leva sin nästa till behag, honom till fromma och honom till uppbyggelse. Kristus levde ju icke sig själv till behag. . .” (Rom. 15: 1-3.) Såsom Kristus ömkade sig över oss och hjälpte oss i vår svaghet och syndfullhet, så skulle vi ha medlidande med andra och hjälpa dem. Många tyngs av tvivel och osäkerhet, de är svaga i tron och kan inte omfatta det osynliga. Men en vän som de kan se, kommer till dem i Kristi ställe, och han kan för dem bli en föreningslänk, som fäster deras svaga tro vid Gud. O, vilket välsignat arbete! Låt inte stolthet och själviskhet hindra oss från att göra det goda, om vi vill arbeta i Kristi namn och med en medlidsam och kärleksfull anda.

”Mina bröder, om så händer att någon ertappas med att begå en försyndelse, då mån I, som ären andliga människor, uppräta honom i saktmods anda. Och du må hava akt på dig själv, att icke också du bliver frestad. Bären varandras bördor; så uppfyllen I Kristi lag.” (Gal. 6: 1, 2.) Åter framläggs vår plikt klart och rakt på sak. Hur kan då de, som bekänner sig följa Kristus, så lättsinnigt tolka dessa inspirerade föreskrifter? För inte länge sedan fick jag ett brev, i vilket beskrevs ett tillfälle då en broder hade handlat indiskret. Fast detta hände för flera år sedan

och gällde en bagatell, knappt värd att tänka på, påstod brevskrivarskan att det hade för alltid förstört hennes förtroende för den brodern. Om denna syster inte gjort ännu större felsteg, vore det ett under, för den mänskliga naturen är mycket svag. Jag har umgåtts och umgås fortfarande med bröder och systrar, som gjort sig skyldiga till grava synder och som inte ens nu ser sina synder såsom Gud ser dem. Men Herren har tålmod med dessa och varför skulle då inte jag ha det? En dag skall han genom Sin Ande så påverka dem, att synden ter sig för dem liksom för Paulus "till övermått syndig".

Vi känner våra egna hjärtan så litet och har endast ringa förståelse för vårt behov av Guds nåd. Detta är orsaken till att vi har så litet av den ömma medkänsla som Jesus visar oss och som vi skulle visa (247) varandra. Vi skulle komma ihåg, att våra syskon är svaga och felande dödliga varelser liksom vi själva. Anta att en broder, därför att han inte vakade, har övervunnits av frestelsen och i motsats till sitt vanliga beteende gjort ett felsteg. Hur skall vi behandla honom? Från Bibeln vet vi att människor som Gud använt till att utföra stora och goda verk begick svåra synder. Herren lät dem inte förbli ostraffade, men han förkastade inte heller Sina tjänare. När de ångrade sig, förlät han dem nådefullt och uppenbarade för dem Sin närvaro och verkade genom dem. Låt oss fattiga, svaga, dödliga människobarn betänka hur stort vårt eget behov av barmhärtighet och tålmod både från Gud och våra syskon är! Låt oss vara varsamma i våra domar över andra. Vi skulle ge akt på apostelns förmaning: "... då mån I, som ären andliga människor, upprätta honom i saktmod's ande. Och du må hava akt på dig själv, att icke också du bliver frestad." (Gal. 6: 1.) Vi kan själva falla för frestelsen och då behöver vi allt det överseende som vi tillråds att visa överträdaren. "... ty med den dom varmed I dömen skolen I bliva dömda, och med det mått som I mäten med skall ock mätas åt eder." (Matt. 7: 2.)

Aposteln varnar den självständige och självsäkre: "Om någon tycker sig något vara, fastän han intet är, så bedrager han sig själv. . . . Ty var och en har sin egen börda att bära." (Gal. 6: 3, 5.) Den som anser sig vara överlägsen sina syskon i omdöme och erfarenhet och föraktar deras råd och förmaningar, visar att han hamnat i en farlig villfarelse. Hjärtat är ett bedrägligt ting. Han borde pröva sin karaktär och sitt liv med Bibelns måttstock. Guds ord avslöjar ofelbart en människas vägar. Oavsett de många inflytanden som splittrar och distraherar sinnet, skall de som ärligt söker Gud ledas in på den rätta vägen. Varje människa står eller faller slutligen för sig själv och inte beroende på det partis åsikt som stöder eller motarbetar henne. Hon är inte heller beroende av någon människas dom, utan endast av sin egen (248) verkliga karaktär, såsom Gud ser henne. Församlingen kan varna, råda och förmana, men den kan inte tvinga någon att välja den rätta vägen. Var och en som fortsätter att ringakta Guds ord måste bära sin egen börda, svara för sig själv inför Gud och bära följderna av sin livsföring.

Herren har i sitt ord gett oss bestämda och tydliga instruktioner genom vilka vi, om vi följer dem, kan bevara enhet och harmoni i församlingen. Bröder och systrar, följer ni dessa råd? Läser ni Bibeln och är ni Ordets görare? Strävar ni efter att uppfylla Kristi bön om att hans

efterföljare skulle vara "ett"? "Ståndaktighetens och tröstens Gud give eder att vara ens till sinnes med varandra i Kristi Jesu efterföljelse, så att I endräktigt och med en mun prisen vår Herres, Jesu Kristi, Gud och Fader." (Rom. 15: 5, 6.) "Låten fullkomna eder, låten förmana eder, varen ens till sinnes, hållen frid då skall kärlekens och fridens Gud vara med eder." (2 Kor. 13: 11.)

Vittnesbörd för församlingen 32. Evangeliepredikantens arbete

(249) Det är många saker som måste rättas till i Upper Columbia och North Pacific konferenserna. Skaparen förväntade sig att bröderna där skulle bära frukt efter det ljus och de förmåner som getts dem, men i detta har Han blivit besviken. Han har gett dem alla möjligheter, men de har inte vuxit i saktmod, gudsfruktan och godhet. De har inte gått den livsväg och har inte visat den karaktär eller utövat det inflytande, som bäst skulle ära deras Skapare, förädla dem själva och bli till välsignelse för deras medmänniskor. Själviskhet råder i deras hjärtan. De älskar att gå sin egen väg och söker sin egen maklighet, ära och rikedom och sina egna nöjen i deras grövre eller finare former. Om vi går världens väg och följer våra egna böjelser, kommer detta då att bli till vårt eget bästa? Vill inte Gud, som danade människan, söka efter något bättre från oss?

"Bli Guds efterföljare, ni som är hans älskade barn". (Ef. 5:1) Kristna bör vara lika Kristus. De bör ha samme ande, utöva samma inflytande och ha samma moraliska överlägsenhet som Han hade. Det avgudadyrkande och fördärvade i hjärtat måste ångras och vända sig mot Gud. De som är stolta och egenrättfärdiga måste ödmjuka sig själva och bli ångerfulla, saktmodiga och ödmjuka i hjärtat. Den världsligt sinnade måste skilja sitt hjärta från det världens skrammel, som de klänger sig fast vid och förena sig med Gud. De måste (250) bli andligt sinnade. Den oärlige och osanne måste bli rättsinnig och sann. De ärelystna och giriga måste vara dolda i Jesus och söka Hans härlighet i stället för sin egen. De måste förakta sin egen helighet och samla sina skatter där ovan. Den som inte ber måste känna behov av både hemlig bön och bön i familjen och måste förrätta sin tillbedjan till Gud med stort allvar.

Som dyrkare av den sanne och levande Guden, bör vi bära frukt efter det ljus och de förmåner vi åtnjuter. Många dyrkar avgudar i stället för himlens och jordens Herre. Allt vad människor håller av och litar på, i stället för att älska Herren och lita helt på Honom, blir till en avgud och står antecknad som sådan i himlens böcker. Till och med välsignelser vänds ofta till en förbannelse. Det som människohjärtat uppskattar och som stärks genom utövning kan ibland förvanskas till en snara. Om någon tillrättavisas, finns det alltid någon som vill sympatisera med honom. De bortser helt från den skada som Guds verk tillfogas på grund av den människans felaktiga liv och karaktär, om liv och karaktär inte på något sätt liknar Förebildens. Gud sänder Sina tjänare med ett budskap till folk, som bekänner sig som Kristi efterföljare, men

somliga är Guds barn endast till namnet och de avvisar varningen.

Gud har på ett underbart sätt utrustat människan med förståndsgåvor. Han, som fick trädet att bära sin börda av goda frukter, har satt människan i stånd till att bära rättfärdighetens värdefulla frukter. Han har satt människan i Sin trädgård och med omsorg vårdat sig om henne och Han förväntar Sig att hon skall bära frukt. I liknelsen om fikonsträdet säger Kristus: "I tre år har jag kommit och letat efter frukt på det här fikonsträdet men inte hittat någon." (Luk. 13:7) I mer än två år har ägaren sett efter den frukt som Han har rätt att förvänta sig från dessa möten, men hur har Hans sökande blivit belönat? Hur ivrigt passar vi inte våra älsklingsträd och plantor och förväntar oss att de skall belöna vår omsorg genom att sätta knoppar, blomster och frukter och hur besvikna blir vi då inte över att det inte blir annat än blad. Med hur mycket större omsorg och intresse sörjer inte den himmelske Fadern för deras andliga växt, som Han har gjort till sin egen avbild och för vilka Han behagade utge (251) Sin Son, för att de måtte upphöjas, förädlas och förhärligas.

Herren har sina utvalda redskap till att möta människor i deras fel och avfall. Hans budbärare har sänts för att frambära ett tydligt vittnesbörd, till att väcka dem ur sitt sovande tillstånd och öppna Livets dyrbara Ord, de heliga Skrifterna, för deras förstånd. Dessa människor är inte bara förkunnare, utan tjänare, ljusbärare, trofasta väktare, som kommer att se den hotande faran och varna folket. De måste likna Kristus i sin seriösa iver, i sin taktkänsla, i sina personliga ansträngningar - kort sagt, i hela sin tjänst. De skall ha en livsviktig kontakt med Gud och skall bli så förtrogna med profetiorna och det Gamla och Nya testamentets praktiska undervisning, att de kan ta fram både nya och gamla ting från Guds Ords skattkammare.

Somliga av predikanterna begår ett fel när de förbereder sina predikningar. De planerar varje minut så in i detalj, att de inte ger Herren något utrymme att vägleda och påverka deras tankar. Varje punkt är bestämd, oföränderlig till sin form, och de kan inte frångå den plan de gjort upp. Om denna inslagna kurs fortsätter kommer de att bli inskränkta, begränsade i sitt synsätt. Den kommer snabbt att lämna dem lika fattiga på liv och kraft, som Gilboas backar var för dag och regn. De måste låta själen vara öppen och låta den Helige Ande ta dem i besittning och påverka deras sinne. När allt är tillrättalagt i förväg och de känner, att de inte kan avvika alls från dessa manuskript, kommer effekten inte att bli mycket bättre än den som åstadkoms av en uppläst predikan.

Gud vill att Hans tjänare är helt beroende av Honom, men samtidigt måste de vara grundligt utrustade för att utföra vilken uppgift som helst. Inget ämne kan behandlas på samma sätt i alla församlingar. Guds Ande vill, om Han får lov att utföra Sitt verk, i sinnet inpränta tankar som är avsedda för dem som behöver hjälp. Men de tama, formella predikningar som många framför, (252) då de går upp i talarstolen har mycket litet av vitaliserande kraft från den Helige Ande i sig. Vanan att framföra sådana predikningar kommer effektivt att fördärva en predikants användbarhet och förmåga. Detta är en av orsakerna till att medarbetarnas ansträngningar i ___ och ___ inte har haft

större framgång. Gud har fått göra alltför litet för att prägla sinnet i talarstolen.

En annan orsak till misslyckande i dessa konferenser är, att det folk som Guds budbärare har sänts till, vill forma hans tankar efter sin vilja och lägga de ord i hans mun som han bör tala. Guds väktare får inte tänka till hur de skall behaga folk, eller lyssna till deras ord och uttrycka dem, utan de måste lyssna till och höra vad Herren säger, vad Hans ord är till folk. Om de litar på predikningar som skrivits många år tidigare, kan de inte möta de aktuella behoven. Deras hjärtan bör hållas öppna, så att Herren kan prägla deras sinnen. Då kan de ge människor den dyrbara sanningen direkt från himlen. Gud är inte nöjd med de trångsynta förkunnare, som ägnar sina gudagivna krafter på saker som är oväsentliga och därför inte växer upp till människors hela fullhet i gudomlig kunskap i Kristus Jesus. Han vill, att Hans tjänare skall ha sinnets vidsynthet och sann morals tapperhet. Sådana människor kommer att stå beredda till att möta motstånd och övervinna svårigheter och kommer att leda Guds hjord i stället för att bli ledda av dem.

Det är på det hela taget alltför litet av Guds Ande och kraft i väktarnas arbete. Den Ande, som präglade det häpnadsväckande mötet på pingstdagen, väntar på att få manifesteras Sin kraft över de människor, som nu står mellan de levande och de döda, som ambassadörer för Gud. Den kraft som upprörde människor så kraftigt i rörelsen år 1844 kommer att återupplivas. Den tredje ängelns budskap kommer att gå fram, inte som en viskning, utan med en hög röst.

Många som gör anspråk på att ha stort ljus vandrar i gnistorna från sin egen eld. De behöver få sina läppar berörda av ett glödande kol från altaret, så att de kan föra ut sanningen som inspirerade människor. Det är alltför många som går upp i talarstolen med mekaniska predikningar, som inte har något ljus från himlen i sig.

(253) Det är för mycket av det egna jaget och för litet av Jesus i alla trossamfunds verksamhet. Herren använder ödmjuka män till att kungöra Sina budskap. Om Kristus hade kommit i en kungs majestät, med en pompa som utmärker jordens stora män, skulle många ha tagit emot Honom. Men Nasarets Jesus bländade inte sinnena genom att visa upp en yttre härlighet och lägga detta till grund för deras vördnad. Han kom som en ödmjuk man, för att vara Läraren och Förebilden lika väl som människosläktets Återlösare. Hade Han visat upp pompa och prakt och var åtföljd av jordens stora män, hur skulle Han då ha kunnat undervisa om ödmjukhet? Hur skulle Han då ha kunnat framföra så brinnande sanningar som i Hans bergspredikan? Hans föredöme var sådant, att Han önskade att alla Hans efterföljare skulle efterlikna det. Vad skulle den ödmjuka sätta sitt hopp till, om han hade kommit upphöjd och bött som en kung på jorden? Jesus kände världens behov bättre än den själv gjorde. Han kom inte som en ängel, klädd i himlens prakt, utan som en människa. Ändå var en medfödd kraft och värdighet kombinerad med Hans ödmjukhet, vilket ingav människor respekt, samtidigt som de älskade Honom. Trots att Han ägde en sådan älsklighet och ett så anspråklöst uppträdande, rörde Han Sig bland dem med en i himlen

född kungs värdighet och kraft. Folk var häpna och förvånade. De försökte förklara det, men ovilliga att ta avstånd från sina egna uppfattningar, hängav de sig åt tvivel och höll fast vid den gamla förväntan om en Frälsare som skulle komma i jordisk prakt.

När Jesus höll Sin bergspredikan, var lärjungarna samlade tätt omkring Honom och folkmängden, som var fylld med stor nyfikenhet, pressade sig tätt mot Honom. Något utöver det sedvanliga kunde förväntas. Ivriga ansikten och lyssnande ansiktsuttryck visade på djupt intresse. Allas uppmärksamhet föreföll vara riktad mot talaren. Hans ögon var upplysta av utsäglig kärlek och det himmelska uttrycket i Hans ansikte gav varje ord en mening. Himmelska änglar var närvarande i den lyssnande skaran. Också själafienden var där, med sina onda änglar, beredda att så långt som möjligt stå emot den himmelske lärarens inflytande. De sanningar (254) som uttalades, har gått vidare genom tidsåldrarna och har varit ljus mitt i villfarelsens allmänna mörker. Många har i dem funnit det som själen bäst behöver - en säker källa till tro och utövning. Men i dessa ord som uttalades av den störste Lärare, som världen någonsin har känt, handlade det inte om mänsklig värtalighet. Språket är enkelt och tankarna och känslorna utmärks av den största enkelhet. Den fattige, den olärde, kan förstå dem. Himlens Herre vände Sig i barmhärtighet och vänlighet till de själar, som Han kom för att frälsa. Han undervisade dem som en som har myndighet, då Han uttalade det eviga livets ord.

Alla bör efterlikna Förebilden så nära som möjligt. Även om de inte kan äga den kraftiga medvetenhet som Jesus hade, kan de förena sig med kraftkällan så att Jesus kan förbli i dem och de i Honom. Då kommer Hans ande och Hans kraft att bli uppenbarad i dem.

”Men om vi vandrar i ljuset, liksom han är i ljuset...” Det är jordiskhet och själviskhet som skiljer oss från Gud. Budskapen från himlen har en karaktär som väcker motstånd. De trofasta vittnena för Kristus och sanningen kommer att tillrättavisa synd. Deras ord kommer som en hammare att bryta ner flinthjärtat, som eld förtär slagget. Det finns alltid behov av allvarliga, beslutsamma varningsbudskap. Gud vill ha män som gör sin plikt. Vid rätt tidpunkt sänder Han Sina trogna budbärare att utföra ett uppdrag liknande Elias’.

Predikanter som lärare

Sakernas tillstånd i ___ är djupt beklagligt. Det som Herren har behagat visa mig, har varit sådant, att det plågar mig. De, som skall arbeta här eller i ___ härefter, kommer att få en besvärlig uppgift och måste bära en himmelsk börda, eftersom arbetet inte har blivit riktigt avslutat, utan har lämnats i ett ofärdigt tillstånd. Och det är ännu värre, eftersom sammanbrottet inte helt kan tillskrivas de världsliga och brist på kärlek till Jesus och sanningen från folkets sida. Mycket av det ligger i stället vid predikanternas dörr, (255) som, medan de har arbetat bland dem, tydligt har svikit sin uppgift. De har inte haft missionsanda. De har inte känt det stora behovet av att undervisa folket grundligt inom alla arbetets grenar, på alla platser, där sanningen har fått fotfäste. Det arbete som utförts grundligt för en själ, har utförts för många. Men predikanterna har inte insett detta och har inte utbildat

personer som i sin tur borde stå fasta för sanningens försvar och undervisa andra. Detta lösa, slappa, halvgjorda arbetsätt misshagar Gud.

En predikant kan tycka om att predika, ty det är den behagliga delen av arbetet och är jämförelsevis lätt, men inga predikanter bör bedömas utifrån sin förmåga som talare. Största delen kommer efter det att han har lämnat talarstolen, nämligen att vattna den säd man sått. Det intresse som väckts bör följas upp genom att utföra ett personligt arbete, besöka, hålla bibelläsningar, undervisa om hur man rannsakar Skrifterna, be med familjer och intresserade och söka fördjupa de intryck som görs på hjärtan och samveten.

Det är många som inte har någon önskan om att bli bekanta med sina icke-troende grannar och med dem som de kommer i kontakt med. De anser det inte som sin uppgift att övervinna denna motvilja. Den sanning de lär ut och Jesu kärlek bör ha stor makt att hjälpa dem att övervinna denna känsla. De bör komma ihåg att de måste möta dessa män och kvinnor i domen. Har de lämnat efter sig osagda ord, som borde ha uttalats? Har de närt tillräckligt stort intresse för själar, för att varna dem, enträget vädja till dem, be för dem och göra allt de kan för att vinna dem för Kristus? Har de förenat urskillning med iver och gett akt på apostlarnas förmaning: ”Mot andra skall ni också vara barmhärtiga, dock med fruktan, så att ni till och med avskyr deras livklädnad som är nedsmutsad av köttet.” (Judas 1:23)

Det är ett allvarligt arbete att utföra för alla, som skulle vilja få framgång i sin tjänst. Jag bönfäller er, kära bröder, Kristi tjänare, att inte svika den plikt Herren har gett er att lära människor att insiktsfullt arbeta på att stödja Guds sak i alla (256) dess olika grenar. Kristus var en lärare och Hans tjänare, som representerar Honom, bör förmedla undervisning. Om de försummar att undervisa människor i deras plikt inför Gud när det gäller tionde och gåvor, försummar de en viktig del av det uppdrag som deras Mästare har överlämnat till dem och i himlens böcker står det skrivet ”opålitliga tjänare” över deras namn. Församlingen kommer till den slutsatsen att om dessa saker var nödvändiga, skulle den tjänare, som Gud har sänt till dem för att förmedla sanningen till dem, tala om detta för dem. Därför känner de sig trygga och vid gott mod, trots att de försummar sin plikt. De går tvärt emot Guds uttryckliga krav och till följd av detta blir de livlösa och odugliga. De utövar inte ett frälsande inflytande på världen och de framställs av Kristus som salt utan sälta.

Grupper av sabbatshållare kan uppstå på många platser. Ofta kommer de inte att vara stora grupper. De får emellertid inte försummas. De får inte överlämnas till att dö av brist på ändamålsenlig personlig ansträngning och undervisning. Detta arbete får inte avslutas för tidigt. Se till att alla är insiktsfulla i sanningen, grundfasta i tron och intresserade av varje gren i arbetet, innan ni lämnar dem för ett annat missionsfält. Och besök dem ofta, liksom aposteln Paulus, för att se hur de gör. O, det tröga arbete som många av dem utför, som säger sig har fått ett uppdrag av Gud att förkunna Hans ord, får änglarna att gråta.

Tillståndet skulle kunna vara sunt inom alla verksamhetsområden, om tjänarna ville lita på Gud och inte låta något komma emellan dem och deras uppdrag. Det har visat sig inom missionsarbetet, att oavsett hur stor förmågan att förkunna är, kommer ändå det arbete som utförs nästan att vara ett fiasko, om den ansträngande delen av uppdraget försummas, t.ex. genom att människor inte får lära sig hur de skall arbeta, hur möter leds, hur de gör sin del av missionsarbetet och hur de med framgång når människor. Det är mycket som skall göras i sabbatsskolarbetet också, genom att få människor att inse sina plikter och göra sin del. Gud kallar dem till att arbeta för Honom och predikanterna borde vägleda deras ansträngningar.

(257) Det är ett sorgligt faktum att arbete inom dessa områden borde vara flera år längre fram, än vad det är nu. Försummelsen från predikanternas sida, har gjort folket modlöst och brist på intresse, självupppoffring och uppskattning av arbetet från människors sida har gjort predikanterna modlösa. ”Två år för sent” står det skrivet i himlens protokoll. Detta folk kunde ha gjort mycket gott för att främja sanningens sak och för att föra själar till Kristus på olika platser. Samtidigt kunde de själva ha vuxit i nåd och i kunskap om sanningen, om de hade utnyttjat sina tillfällen och gjort det mesta av sina privilegier, och frimodigt vandrat i tro i stället för att knota och beklaga sig. Endast evigheten kan avslöja hur mycket som har gått förlorat under åren - hur många själar som har gått förlorade på grund av dessa omständigheter. Förlusten är alltför stor för att kunna beräknas. Gud har blivit förolämpad. Detta tillvägagångssätt har tillfogat saken en skada, som det tar flera år att reparera. Om de fel som begåtts inte ses och ångras, kommer de säkert att upprepas.

Insikten om dessa fakta har medfört obeskrivliga påfrestningar för mig och gjort mig sömnlös. Ibland har det varit som om mitt hjärta skulle vilja bryta samman. Det enda jag kunde göra var att be. Då gav jag uttryck för min smärta och grät högt. O, jag var så ledsen på grund av detta för min Frälsares skull! Han sökte efter frukter mitt bland de av blad täckta grenarna på fikonsträdet och Hans besvikelse över att inte finna något annat än blad var så levande för mina ögon. Jag kände att jag inte kunde ha det så. Jag kunde absolut inte förlika mig med de gångna årens försummelser från predikanternas och folket sida. Jag var rädd att den tillintetgörande förbannelse, som uttalades över fikonsträdet, skulle kunna bli dessa oförsiktiga människors öde. Denna fruktansvärda försummelse att utföra det arbete och fullborda det uppdrag som Gud hade anförtrott dem, drar över dem en förlust, som ingen av oss har råd att drabbas av. Den medför en risk, som är alltför skrämmande att begrunda och alltför fruktansvärd att utsätta sig för under någon tid i vår religiösa historia, men i synnerhet nu när tiden är så kort och så mycket skall göras på denna Guds tillredelsedag. Hela (258) himlen är allvarligt engagerad i människors frälsning. Ljus kommer från Gud till Hans folk och förklarar dess plikt, så att ingen skall behöva irra sig bort från den rätta vägen. Men Gud sänder inte Sitt ljus och Sin sanning för att den skall tas lätt på eller lekas med. Om människor är passiva, är de dubbelt skyldiga inför Honom.

När Kristus red in i Jerusalem, på toppen av Oljeberget, utbrast Han i en okontrollerbar sorg genom att Han vid

anblicken av Jerusalem utropade: ”Tänk om du i dag hade förstått, också du, vad som ger dig verklig frid. Men nu är det fördolt för dina ögon.” (Luk. 19:41) Han grät inte för sig själv, utan för dem som föraktade Hans barmhärtighet, långmodighet och fördragsamhet. Denna fördömda stads hårdhjärtade och förhärdade ovanor liknar församlingarnas och enskilda personers attityd mot Kristus nu. De försummar Hans krav och föraktar Hans tålmod. Det handlar om en formell gudsfruktan, ceremoniell gudsdyrkan och smickrande böner, men den verkliga kraften saknas. Hjärtat har inte blivit mjukt genom nåd, utan är kallt och oemottagligt. Många, liksom judarna, är förblindade av otro och känner inte tiden för sin hemsökelse. Vad sanningen beträffar, har de haft alla möjligheter. Gud har väddjat till dem i årtal, genom varningar, tillrättavisningar, rättelser och undervisning om rättfärdighet. Särskilda anvisningar har emellertid getts till dem endast för att ignoreras och för att placeras på en nivå tillsammans med vanliga saker.

Plikt att tillrättavisa penningälskare

Många som räknas som troende tillhör dem egentligen inte i tro och princip. De gör precis det som Jesus sade att de inte skulle göra - samla sig skatter på jorden. Kristus sade: ”Samla inte skatter på jorden, där rost och mal förstör och där tjuvar bryter sig in och stjälar. Samla er skatter i himlen, där varken rost eller mal förstör och där inga tjuvar bryter sig in och stjälar. Ty där din skatt är, där kommer också ditt hjärta att vara.” (Matt. 6:19-21) Här är en fara som hotar kristna. De är inte lydiga mot Kristi tydliga anvisningar. De visar ingen (259) verklig tro och tillit till Gud. För att vinna rikedomar samlar de på sig bördor och bekymmer tills deras tankar är nästan absorberade av dem. De är ivriga att skaffa sig vinning och alltid oroade för att lida förlust. Ju fler pengar och ju mer land de äger, desto ivrigare är de efter mer. ”De är druckna, men inte av vin, de raglar, men inte av starka drycker.” De är överhopade av detta livs bekymmer, som påverkar dem, som stark dryck påverkar den berusade. De är så förblindade av själviskhet, att de arbetar natt och dag på att försäkra sig om fördärliga rikedomar. Deras eviga intressen försummas. De har inte tid att delta i dessa. Sanningens stora saker hålls inte i tankarna, vilket deras ord, planer och livsstil bär vittne om. Vad angår det dem om själar runt omkring dem går under i sina synder? Det betyder inte lika mycket för dem, som deras jordiska rikedomar. Låt själar, som Kristus dog för, sjunka ned i fördärvet. De har inte tid att rädda dem. När de planerar för jordisk vinning, visar de skicklighet och begåvning, men dessa dyrbara egenskaper har inte helgats för Kristus, till uppbyggnad av Återlösarens rike. Är inte sådana personers sinnen fördärvade? Har de inte druckit av världslighetens berusande bägare? Har inte förnuftet lagts åt sidan och har inte själviska mål och syften blivit den kraft som styr? Arbetet med att förbereda sig själva till att bestå på Herrens dag och uppgiften att använda sina av Gud givna förmågor till att bereda ett folk för den dagen, anses vara för tamt och otillfredsställande.

Världens Frälsare har introducerat en synnerligen fördelaktig verksamhet, som rik och fattig, lärd och olärd, kan engagera sig i. Alla kan med säkerhet samla sig en skatt i himlen som inte förstörs. Det är att investera sina krafter på den rätta sidan. Det är att lägga ut sina talenter till växlarna.

Jesus illustrerade sin lära genom fallet med en välsituerad landsman, som Herren rikt hade välsignat. Herren hade välsignat hans marker och fick dem att ge skörd i överflöd och gav honom därigenom möjlighet att visa givmildhet mot andra, som inte var lika välsignade. Men när han fann att hans jord hade (260) gett i överflöd, långt mer än förväntat, började han att tänka på hur han kunde tillförsäkra sig själv alltsammans, i stället för att hjälpa fattiga i deras behov. När han såg himlens gåvor föras in i hans lador, utgöt han inte sin själ i tacksamhet till den givmilde Givaren. Han tänkte inte heller på att denna stora välsignelse medförde ett större ansvar. I sin naturs rena självskhet frågade han: "Vad skall jag göra? Jag har inte plats för mina skördar." I samråd med sitt eget giriga hjärta, tänkte han: "Så här vill jag göra ... Jag river mina logar och bygger större, och där samlar jag in all min säd och allt mitt goda. Sedan vill jag säga till mig själv: Kära själ, du har samlat mycket gott för många år. Ta det nu lugnt, ät, drick och var glad." De medel som ger själen verklig njutning och upphöjelse är aktivitet, självkontroll och heliga mål. Allt som den här mannen hade i sitt sinne att göra med de rikedomar som Gud hade gett honom, innebar emellertid att han förnedrade sin själ. Och vad blev resultatet? "Men Gud sade till honom: 'Din dåre, i natt skall din själ utkrävas av dig, och vem skall då få vad du har samlat ihop?' Så går det för den som samlar skatter åt sig själv men inte är rik inför Gud." (Luk: 12: 17- 20)

Denne stackars rike man hade stora jordiska rikedomar, men saknade helt verkliga rikedomar. Hur många står i dag under fördömelse av samma orsak?! Frälsningens strömmar utgjuts över oss från Guds tron. Vi tar emot timliga välsignelser, men de används inte till att välsigna människor eller förhärliga Gud med. Herren är vår givmilde välgörare. Han har fört ljus och odödlighet fram i ljuset genom Jesus Kristus. Ja, genom Jesus kommer alla våra välsignelser. O, om varje tunga ville erkänna den stora Givaren! Låt varje stämman, med klara och glädjefyllda toner förkunna de glada nyheter, som genom Jesus har öppnat det framtida, eviga livet för oss. Alla inbjuds till att ta emot denna stora välsignelse. Alla himlens rikedomar förs fram inom räckhåll för oss och väntar på att vi skall göra anspråk på dem. Kan vi bli förvånade över, att denne stackars rike man blev kallad för en dåre, när han vände sig bort från eviga rikedomar, det eviga livets ovärderliga gåva, den gåva av evigt liv som erbjuds oss gratis (261) och i stället var nöjd med förgängliga, jordiska rikedomar?

Gud prövar människor, somliga på ett sätt och andra på ett annat sätt. Han prövar somliga genom att ge dem av Sina rikedomars överflöd och andra genom att hålla tillbaka Sin ynnest. Han prövar de rika för att se om de kommer att älska Gud, Givaren, och sin nästa som sig själva. När människan använder detta överflöd, är Gud tillfreds. Han kan då anförtro dem ett större ansvar. Herren uppenbarar människans relativa uppskattning av tid och evighet, av jorden och himlen. Han har förmanat oss: "Fäst inte hjärtat vid rikedom, även om den växer." (Jes. 62:11) Den har ett värde när den används till andras bästa och Guds ära, men ingen jordisk rikedom skall vara er del, er Gud, eller er Frälsare.

Mina bröder, världen kommer aldrig att tro att ni menar allvar med er tro, förrän ni har mindre att säga om timliga saker och mer om den eviga världens realiteter. Herren kommer, men många som bekänner tron, inser inte att händelsen är nära. De kan inte fästa sin tro vid Guds uppenbarade avsikter. Hos somliga är lidelsen att tjäna pengar det som absorberar dem helt och jordiska rikedomar har överskuggat den himmelska skatten. Eviga saker har bleknat bort från tankarna som om de hade mindre betydelse, medan världslighet har kommit in som en flod. Den stora frågan är: Hur kan jag tjäna pengar? Människor lever för allt hopp om vinning. De prövar tusentals planer och bedrägerier, bland dem olika slags uppfinningar och patent. Somliga gräver i jorden efter dyrbara metaller, andra tar räntor i banken, återigen andra odlar jorden, men alla har ett mål för ögonen: att tjäna pengar. De blir förvildade och till och med sjuka av att jaga rikedomar, trots detta vägrar de se fördelarna av att få ett odödligt arv.

När Kristus var på jorden, kom Han i kontakt med somliga, vilkas föreställningar var sjukligt upphetsade av hoppet om världslig vinning. De ville aldrig, utan försökte hela tiden göra nya saker. Deras överdrivna förväntningar väcktes endast för att sedan bli svikna. Jesus kände människohjärtats behov. De är desamma i alla tider. Han (262) ledde deras uppmärksamhet till de enda varaktiga rikedomarna. Han sade: "Himmelriket är likt en skatt som är gömd i en åker. En man finner den och gömmer den, och i sin glädje går han och säljer allt vad han äger och köper den åkern." (Matt. 13:44) Han berättar för människor om ovärderliga skatter, som är inom räckhåll för alla. Han kom till jorden för att leda deras tankar in på ett sökande efter denna skatt. Vägen har märkts ut. Den allra fattigaste, som vill följa Honom, kommer att göras rikare än den mest välbeställda på jorden som inte känner Jesus och de kommer successivt att bli allt rikare genom att dela med sig av sin lycka till andra.

"Samla er inte skatter på jorden, där rost och mal förstör och där tjuvar bryter sig in och stjälar. Samla er skatter i himlen, där varken rost eller mal förstör och där inga tjuvar bryter sig in och stjälar." (Matt. 6:19- 20) De som gör detta kommer inte att förlora något. De rikedomar som samlats i himlen är säkra. De har satts in på vårt konto, ty Jesus har sagt: "Samla *er* skatter i himlen." Människor kan så ut sitt utsäde här, men de får skörda i evigheten.

Det är denna eviga rikedom som Kristi tjänare skall föra vidare, vart de än kommer. De skall enträget uppmana människor att bli visa till frälsning. De skall inte låta människor som visserligen bekänner sin tro, men älskar världen och vänder kappan efter vinden, påverka deras väg och försvaga deras tro. Det är inte deras uppgift att hjälpa enskilda personer eller församlingar att tänka ut hur de kan spara pengar, genom småskaliga planer och begränsat arbete i Guds sak. I stället skall de lära människor, hur de skall arbeta osjälviskt och därigenom bli rika inför Gud. De bör lära människors sinnen att rätt uppskatta eviga värden och att sätta himmelriket främst.

Det behövs människor med Kalebs karaktär på dessa två fält. Det skall inte vara barn i dessa konferenser, utan män, som kommer att handla förnuftigt och utsätter sig för

påfrestningar och låter sina stämmor höras över de otrognas stämmor, som framkallar motvilja, tvivel och kritik. Stora intressen skall inte ledas av barn. En utvecklade kristen, dvärg i religiös tillväxt, som brister i visdom ovanifrån, är inte beredd (263) att möta hårda konflikter, som församlingen ofta är kallad att gå igenom. "På dina murar, Jerusalem, har jag ställt väktare. Varken dag eller natt får de någonsin tystna." Om inte predikanten utan fruktan säger hela sanningen, om inte han har ett öga vänt enbart mot Guds härlighet och arbetar under ledning av sin frälsnings store Anförare, om inte han går till fronten, utan hänsyn till kritik och opåverkad av bifall, kommer han att räknas som en opålitlig väktare.

Det är några i ___ som borde vara män i stället för pojkar och himmelskt sinnade i stället för jordiska och sinnliga. Deras andliga synförmåga är emellertid dunkel. Frälsarens stora kärlek har inte gjort deras själar hänfödda. Han har många saker att säga er, men ni kan inte bära det nu. Ni är barn som växer till och kan inte förstå Guds mysterier. När Gud utrustar människor till att utföra Hans verk, är de inte trogna mot det förtroende de har fått, om de låter sitt vittnesbörd påverkas så att det tilltalar dem som inte är helgade. Han vill utrusta män för varje tid. De skall vara ödmjuka, gudfruktiga män, inte konservativa, inte politiskt engagerade, utan män som har en moralisk självständighet och vill vandra i fruktan för Herren. De skall vara vänliga, ädla, artiga. De skall inte ledas vilse från den rätta stigen, utan skall förkunna sanningen på rätt sätt, oavsett om människor vill höra den eller låta den vara.

Kristen tillväxt

Det har visats mig att de som känner sanningen, men ändå med alla sina krafter går upp i världsliga intressen, är trolösa. De låter inte genom goda gärningar sitt ljus lysa för andra människor. Nästan all sin förmåga använder de till att utveckla sin begåvning för att de skall bli dugliga i världen. De glömmar att de fick sina förmågor av Gud för att främja Hans rikes sak. Om de vore plikttrogna, skulle resultatet bli en rik skörd av människor vunna för Mästaren, men nu går många förlorade på grund av deras försummelse.

Gud kallar dem som känner Hans vilja att bli (264) Ordets görare. Svaghet, halvhjärtenhet och vankelmod eggat Satan till angrepp. De som tillåter dessa egenskaper att utvecklas kommer att räddningslöst föras bort av frestelsens svallvågor. Var och en som bekänner Kristi namn väntas växa upp till Kristi fullhet, han som är församlingens huvud.

Vi behöver alla en ledare genom livets många trångmål på samma sätt som en sjöfarande behöver lots förbi sandbankarna eller uppför floden med dess klippiga stränder. Och var kan vi finna denna ledare? Jag hänvisar er, kära syskon, till Bibeln. Inspirerad av Gud, skriven av heliga män, framhåller den med klarhet och noggrannhet både de gamlas och de ungas plikter. Den förädlar sinnet,

uppmjukar hjärtat och skänker anden glädje och helig fröjd. Bibeln beskriver den fullkomliga karaktären. Den är en säker ledare under alla omständigheter ända till slutet av livets resa. Ta den till rådgivare, till rättesnöre för ert dagliga liv!

Varje nådens gåva skulle utvecklas så att Guds kärlek måtte överflöda mer och mer i själen, "så att I kunnen döma om vad rättast är, på det att I mån bli rena och för ingen till stötesten, i väntan på Kristi dag, och bli rika på rättfärdighetens frukt..." (Fil. 1: 10,11.) Ert kristna liv måste visa sig i kraft och ståndaktighet. Ni kan uppnå det höga ideal, som Bibeln har och ni måste göra det, om ni vill vara Guds barn. Ni kan inte stå stilla, antingen går ni framåt eller tillbaka. Ni måste förvärva andlig kunskap, "så att I, tillika med alla de heliga, till fullo förmån fatta vad bredden och längden och höjden och djupet är och så lära känna Kristi kärlek" och så "bli helt uppfyllda av all Guds fullhet." (Ef. 3: 18,19.)

Många som med sitt förnuft omfattar sanningen och kan försvara den med argument, gör ingenting för att utbreda Kristi rike på jorden. Vi träffar dem gång efter gång, men de har inga nya vittnesbörd om personliga erfarenheter i det kristna livet. De kan inte berätta om nya segrar vunna i den heliga striden. I stället finner vi samma gamla slentrian, samma uttryck i böner och tal. (265) Deras böner har ingen ny ton. De uttrycker ingen större kännedom om de ting som tillhör Gud, ingen allvarligare, mer levande tro. Sådana personer är inte levande plantor i Guds örtagård. De skjuter inte nya skott, de bär inte nya blad och de sprider inte den ljuvliga doften av ett heligt liv. De är inte växande kristna. De har begränsade vyer och planer, och hos dem sker ingen sinnets utveckling, inga värdefulla tillskott av kristen kunskap. Deras krafter tas inte i anspråk på det området. De har inte lärt sig att se människor och ting som Gud ser dem, och i många fall har ohelig sympati sårat människor och i hög grad skadat Guds sak. Den andliga stagnation som alltmer tar överhanden, är fruktansvärd. Många lever formellt ett kristet liv och påstår att deras synder är förlättna, medan de är lika tomma på verklig kännedom om Kristus som syndaren är.

Syskon, vill ni ha en begränsad andlig tillväxt eller vill ni göra goda framsteg i det kristna livet? Där andlig hälsa finns, finns också växtkraft. Ett Guds barn växer upp till andlig mognad i Kristus. Det finns ingen gräns för utveckling. När Guds kärlek är en inneboende levande princip, har man inte små och begränsade vyer. Det finns kärlek och trohet även i varningar och tillrättavisningar, man arbetar ivrigt och det finns en vilja att bära bördor och ta ansvar.

En del är inte villiga att utföra ett självförsakande arbete. De visar otålighet, när de nödgas ta ett visst ansvar. "Varför behöver man öka kunskapen och erfarenheten?" frågar de. Och det förklarar allt. De säger: "Jag är rik, ja, jag har vunnit rikedomar och behöver intet", medan himmelen förklarar dem vara fattiga, ömkansvärda, blinda och nakna. Till dessa säger det sannfärdiga Vittnet: "Så råder jag dig då att du köper av mig guld som är luttrat i eld, för att du skall bli rik, och att du köper vita kläder till att kläda dig i, för att din nakenhets skam icke skall bli uppenbar, och att du köper ögonsalva till att smörja

dina ögon med, för att du skall kunna se." (Upp. 3: 17, 18.) Just er självelbåtenhet visar att ni är i avsaknad av allt. Ni är andliga sjuka och behöver Jesus som er läkare.

(266) Bibeln har tusentals ädelstenar dolda för den ytlige sökaren. Sanningens gruva är inte lätt att tömma. Ju mer ni forskar i Bibeln, desto större blir ert intresse för den och desto mer känner ni att ni vill utropa med Paulus: "O, vilket djup av rikedom och vishet och kunskap hos Gud! Huru outgrundliga äro icke hans domar och huru outrannsakliga hans vägar!" (Rom. 11: 33.)

Varje dag skulle ni lära er något nytt ur Bibeln. Sök i den som om ni letade dolda skatter. Be om visdom och omdöme att rätt förstå Bibeln. Om ni gör det skall ni finna ny härlighet i Guds ord, det skall kännas som om ni fått nytt och dyrbart ljus över ämnen som hör samman med sanningen och Bibeln får nytt värde för er. "Herrens stora dag är nära, ja, den är nära, den kommer med stor hast." (set. 1: 14.) Jesus säger: "Se, jag kommer snart." Vi skulle hålla dessa ord i minnet och leva som om vi verkligen trodde att Herrens tillkommelse är nära och att vi är pilgrimer och främlingar på denna jord.

Guds församlings energi måste omsättas i aktivitet med det stora målet att utrota självskheten. Varje medlem skulle vara en aktiv Guds tjänare. "Ty genom honom hava vi, de ena såväl som de andra, i en och samme Ande tillträde till Fadern. Alltså ären I nu icke mer främlingar och gäster, utan I haven medborgarskap med de heliga och ären Guds husfolk, uppbyggda på apostlarnas och profeternas grundval, där hörnstenen är Kristus Jesus själv, i vilken allt det som uppbygges bliver sammanslutet och så växer upp till ett heligt tempel i Herren. I honom bliven också I med de andra uppbyggda till en Guds boning, i Anden." (Ef. 2: 18-22.) Detta är ett särskilt uppdrag som måste utföras i fullt samförstånd, i Andens enhet och med fridens band. Vi skulle inte ge rum för kritik, tvivel och otro.

Upper Columbia och North Pacific konferenserna [se fotnot på sid. 249] ligger ett antal år tillbaka. Somliga, som borde vara starka och rotfästa i Kristus, är som småbarn, när det gäller en förståelse av och en erfarenhetsmässig (267) kunskap om Guds Andes verksamhet. Efter flera års erfarenhet fattar de bara de första grunderna i det stora religionssystem av tro och lära, som utgör sann kristendom. De förstår inte, att det krävs en fullkomlig karaktär för att kunna få erkännandet: "Bra gjort."

Syskon, er plikt, lycka, era möjligheter att verka i framtiden och er slutliga frälsning kallar er att slita alla band som fäster er tillgivenhet vid det som är jordiskt och fördärligt. Det finns en ohelgad sympati som har en anstrykning av kärlekskrank känslomhet och som är världslig och sinnlig. Det krävs en icke ringa ansträngning för en del av er att övervinna detta och ändra ert levnadssätt, för ni har inte kontakt med Honom som är Israels kraft, och alla era förmågor har försvagats. Nu uppmanas ni allvarligt att flitigt använda varje nådemedel, så att er karaktär förvandlas och växer upp till fullheten i Kristus Jesus.

Vi har stora segrar att vinna men en himmel att förlora om vi inte blir segervinnare. Det köttliga hjärtat måste korsfästas, för dess böjelser leder till moraliskt fördärv och slutligen till döden. Ingenting annat än evangeliums livgivande inflytande kan rädda själen. Be att den helige Ande med all sin vederkvickande, helande och förvandlande kraft kommer likt en elektrisk chock till den förlamade själen och får varje nerv att fyllas med nytt liv och återställer hela människan från hennes döda, köttliga och sinnliga tillstånd till ett liv av andlig hälsa. Ni kommer då att få del av en gudomlig natur, därför att ni tagit avstånd från det rådande fördärvet med dess lusta och ni återspeglar nu Hans avbild, genom vars sår ni blivit helade.

Tionde och offergåvor

Herren kräver att vi i form av tionde och gåvor ger tillbaka en del av det goda Han har lånat oss. Han tar emot dessa offergåvor som en ödmjuk lydningshandling från vår sida och (268) som ett tacksamt erkännande av våra skulder till Honom, för alla de välsignelser vi åtnjuter. Låt oss då offra villigt och säga tillsammans med David: "Från dig kommer allt, och ur din hand har vi gett det åt dig." (1 Krön. 29:14) Att hålla tillbaka mer än vad som är passande leder till armod. Gud vill vara långmodig mot somliga, men Hans förbannelse kommer med säkerhet att följa den själviske bekännare av sanningen som älskar världen. Gud känner hjärtat. Varje tanke och varje avsikt ligger öppen för Hans ögon. Han säger: "Jag skall ära dem som ärar mig, men de som föraktar mig skall komma på skam." (1 Sam. 2:30) Han vet vem Han skall välsigna och vem som förtjänar Hans förbannelse. Han gör inga misstag, ty änglar för protokoll över alla våra gärningar och ord.

När Guds folk höll på att bygga helgedomen i öknen, var omfattande förberedelser nödvändiga. Dyrbara material samlades och bland dem var mycket guld och silver. Som den rättmätige ägaren till alla deras rikedomar, kallade Herren på dessa offergåvor från folket, men Han tog bara emot dem som gavs av fri vilja. Folket offrade villigt, tills de som utförde arbetet sade till Mose: "Folket bär fram mer än vad som behövs för att göra det arbete som Herren har befallt oss att utföra. Då befallde Mose att man skulle kungöra i lägret: 'Ingen, vare sig man eller kvinna, skall göra något mer för att ge till helgedomen'. Så hindrades folket från att bära fram fler gåvor. Det man hade samlat var tillräckligt för allt arbete som skulle utföras, ja, mer än nog." (2 Mos. 36:5-7)

"Om några män med begränsade idéer, hade befunnit sig på området, så skulle de ha spärrat upp sina ögon av förskräckelse. Liksom Judas skulle de ha frågat: "Vad skall detta slöseri tjäna till?" "Varför inte göra allt på det billigaste sättet?" Men helgedomen inrättades inte för att ära människor, utan himlens Gud. Han hade gett särskilda anvisningar för hur allt skulle göras. Folket skulle lära sig, att Han var ett väsen i storhet och majestät och att Han skulle dyrkas med vördnad och fruktan."

Det hus, som Gud skulle dyrkas i, skulle överensstämma med Hans karaktär och majestät. Det finns små (269) församlingar som alltid kommer att vara små, därför att de sätter sina egna intressen över Guds verks intressen. Trots att de själva har stora bekväma hus och hela tiden

förbättrar sina fastigheter, är de tillfreds med att ha en mycket olämplig plats för tillbedjan av Gud, där Hans heliga närvaro skall bo. De förundras över att Josef och Maria var tvungna att ta skydd i ett stall och att deras Frälsare föddes där, men de är villiga att använda en stor del av sina tillgångar på sig själva, samtidigt som det hus i vilket det tillber Gud skamligt försummas. Hur ofta säger de inte: ”Tiden har inte kommit, tiden att åter bygga upp HERRENS hus”. Men Herrens ord till dem är: ”Är det då tid för er att själva bo i panelade hus, medan detta hus ligger i ruiner?” (Haggai 1:2, 4)

Det hus där Jesus skall möta Sitt folk, bör vara välvårdat och tilldragande. Om det endast är få troende på en plats, så ställ i ordning ett välvårdat men anspråkslöst hus och inbjud Jesus att komma som er gäst, genom att helga det åt Gud. Hur ser Han på Sitt folk, när de har allt deras hjärtan kan önska sig, men vill mötas i en lada, en avsides belägen byggnad i dåligt skick eller en billig övergiven lägenhet, för att tillbe Honom. Ni arbetar för era vänner, ni använder pengar på att göra allt omkring dem så tilldragande som möjligt, men Jesus, Han som gav allt för er, ja, till och med Sitt dyrbara liv, - Han som är himlens Majestät, kungarnas Kung och herrarnas Herre, - har fått Sig en plats tilldelad på jorden, som bara är en aning bättre än det stall, som var Hans första hem. Skall vi inte se på dessa saker så som Gud ser på dem? Skall vi inte pröva våra motiv och se vad för slags tro vi har?

”Gud älskar en glad givare”, och de som älskar Honom vill ge generöst och av fri vilja, när de därigenom kan främja Hans sak och verka för Hans ära. Herren kräver aldrig, att Hans folk skall ge mer än de förmår, men Han vill ta emot och välsigna det som de i tacksamhet offrar efter sin förmåga. Låt villig lydnad och ren kärlek till altaret binda varje offer som görs för Gud. Sådana offer behagar Honom, medan det som motsträvt offras (270) är ett hån mot Honom. När församlingarna eller enskilda personer inte förrättar sina offer med hjärtat, utan vill begränsa kostnaderna för att främja Guds verk och uppskattar dem utifrån sina egna begränsade synsätt, visar de tydligt, att de inte har någon levande förbindelse med Gud. De befinner sig i strid med Hans plan och arbetssätt och Han kommer inte att välsigna dem.

Vi är byggmästare för Gud och vi måste bygga på den grund som Han har lagt för oss. Ingen skall bygga på sin egen grund, oberoende av den plan som Gud har anvisat. Det är män som Gud har utvalt som rådgivare, som Han har undervisat, och vilkas hjärta, själ och liv är med i arbetet. Dessa män skall värderas högt för sitt arbetes skull. Det är somliga som gärna skulle vilja följa sina egna omogna idéer, men de måste lära sig att ta emot anvisningar och arbeta i harmoni med sina bröder, annars kommer de att så tvivel och disharmoni, så att de inte kommer att bry sig om att skörda. Det är Guds vilja, att de som engagerar sig i Hans verk skall underordna sig varandra. Hans tillbedjan måste utmärkas av konsekvens, enighet och sunt omdöme. Gud är vår ende tillräcklige Hjälpare. De lagar som styr Hans folk, deras tankar och gärningar, kommer från Honom, genom Hans ord och Ande. När Hans ord älskas och åtlyds, vandrar Hans barn i ljuset och det kommer inte att finnas anledning att tvivla

på dem. De accepterar inte världens låga standard, utan arbetar utifrån en biblisk ståndpunkt.

Den egoism som råder bland Guds folk är mycket kränkande för Gud. Skriften anklagar begär för att vara avgudadyrkan. Paulus säger, att ”ingen otuktig eller oren eller girig - en sådan är en avgudadyrkare - skall ärva Kristi och Guds rike.” Problemen med många är att de har för liten tro. Liksom den rike mannen i liknelsen, vill de se sina tillgångar samlade i sina lador. Världen skall varnas och Gud vill, att vi skall vara helt engagerade i Hans verk, men människor har så mycket att göra med att främja sina inkomstbringande projekt, att de inte har tid att påskynda segern för Kristi kors. De har varken tid eller sinnelag till att använda sitt förstånd, sin finkänslighet eller sina krafter på Guds sak.

(271) Bröder och systrar, jag vill väcka avsky hos er mot era inskränkta tankar om Guds sak och verk. Jag önskar, att ni måtte förstå det stora offer som Kristus har gjort för er, när Han blev fattig och att ni genom Hans fattigdom kan komma i besittning av eviga rikedomar. O, förorsaka inte genom er likgiltighet för betydelsen av den eviga härlighet som är inom räckhåll för er, att änglarna gråter och döljer sina ansikten i skam och vämjelse. Vakna upp ur er dåsigheit. Väck varje förmåga som Gud har gett och arbeta för dyrbara själar som Kristus har dött för. Dessa själar kommer, om de förs in i Kristi hjord, att leva under evighetens gränslösa tidsåldrar. Vill ni planera att göra så litet som möjligt för deras frälsning, när ni, liksom han som bara hade en talent, skall använda era medel här på jorden? Beskyller ni inte då, liksom den opålitlige tjänaren, Gud för att skörda där Han inte har sätt och att samla där Han inte har strött ut?

Allt vad ni har och är tillhör Gud. Skall ni då inte säga i era hjärtan: ”Från dig kommer allt, och ur din hand har vi gett det åt dig”. (1 Krön. 29:14) ”Ära HERREN med dina ägodelar och ge honom det första av all din gröda.” (Ordspr. 3:9) Paulus förmanar sina korintiska bröder att visa kristen välgörenhet: ”När ni nu har överflöd på allting, på tro, tal och kunskap, på hängivenhet och på den kärlek som vi har väckt hos er, så överflöda också i denna kärleksgärning”. (2 Kor. 8:7) I sitt brev till Timoteus säger han: ”Uppmana dem som är rika i den här världen att inte vara högmodiga eller sätta sitt hopp till något så osäkert som rikedom, utan till Gud som rikligt ger oss allt att njuta av. Uppmana dem att göra gott, att vara rika på goda gärningar, att vara generösa och dela med sig och samla åt sig en skatt som är en god grund för den kommande tidåldern, så att de vinner det verkliga livet.” (1 Tim. 6:17-19)

Givmildhet är inte så naturligt för oss, att vi vinner denna dygd vid ett enda tillfälle. Den måste vårdas. Vi måste medvetet besluta oss för att vi vill ära Gud med allt vad vi har. Vi får inte låta något fresta oss, så att vi berövar Honom tionde och gåvor, som tillhör Honom. Vi måste vara förnuftiga, systematiska och uthålliga i våra kärleksgärningar mot människor och i våra tacksägelser (272) till Gud på grund av Hans goda gåvor till oss. Detta är en alltför helig uppgift att överlåta åt slumpen eller låta styras av impulser och känslor. Vi bör regelbundet reservera något till Guds verk, så att Han inte berövas den

del som Han gör anspråk på. När vi rövar från Gud, rövar vi också från oss själva. Vi ger upp våra himmelska rikedomar för att ha mer på denna jord. Detta är en förlust, som vi inte har råd att ådra oss. Om vi lever så att vi kan få Guds välsignelse, kommer vi att ha Hans välsignande hand med oss i våra timliga affärer, men om Hans hand är emot oss, kan Han tillintetgöra alla våra planer och sprida våra tillgångar fortare än vi kan samla.

Jag blev visad, att sakernas tillstånd i dessa två konferenser i själva verket är sorgligt, men Gud har många dyrbara själar här, som Han känner en svartsjuk omsorg om och Han kommer inte att låta dem blir bedragna eller vilseledda.

Trohet i Guds gärning

Det finns dyrbara talenter i församlingarna i Oregon- och Washingtonområdet. Om de hade utvecklats genom väl tillrättat arbete, kunde där nu finnas goda medarbetare i dessa konferenser. En levande församling är alltid en arbetande församling. Sanningen är en kraft och de som ser dess styrka kommer frimodigt och utan fruktan att träda fram och försvara den. Sanningen måste omfattas av förståndet, tas emot i hjärtat och dess principer införlivas i karaktären. Därefter måste det göras en ständig ansträngning för att få andra att anta den, ty Gud håller människor ansvariga för hur de använder det ljus, som Han ger dem.

Herren kallar på hela Sitt folk att använda de förmågor som Han har gett dem. De mentala krafterna bör utvecklas till det yttersta. De bör stärkas och förädlas genom att uppehålla sig vid de andliga sanningarna. Om sinnet får lov att uppehålla sig nästan enbart vid oväsentliga saker och vardagslivets allmänna angelägenheter, kommer det enligt en av dess oföränderliga lagar, att försvagas och bli ytligt och lida brist på andlig kraft.

(273) Tider då mänskligheten sätts på prov ligger just nu framför oss, och de som är svaga i tron kan inte bestå provet i farans stund. Uppenbarelsens stora sanningar bör studeras noggrant, för vi behöver en grundlig kännedom om Guds ord. Genom bibelstudium och daglig kontakt med Jesus får vi en klar och bestämd uppfattning om vårt personliga ansvar och kraft att bestå på prövningens och frestelsens dag. Den som lever det fördolda livet i Kristus, bevaras genom Guds makt i tro till frälsning.

Större vikt skulle läggas vid de andliga tingen och mindre vid de förgängliga. Den bekännare som älskar vad världen tillhör, skulle, om han uppövade sitt sinne på det andliga området, bli lika förtrogen med Guds ord, som han nu är med de världsliga tingen. Kristus säger: "I rannsaken skrifterna, därför att I menen eder i dem hava evigt liv; och det är dessa som vittna om mig." (Joh. 5: 39.) Den kristne uppfordras att flitigt studera Bibeln, att om och om igen läsa Guds ords sanningar. Medveten likgiltighet i denna sak utsätter det kristna livet och karaktären för stor fara.

Den förblindar förståndet och ödelägger de ädlaste krafter och därmed orsakas förvirring i våra liv. Vårt folk behöver förstå Guds hemligheter och ha en grundlig kännedom om de uppenbarade evangeliets principer som skall göra oss redo för vad som skall ske på jorden och skall bevara oss från att förvillas av falska trosläror.

Stora förändringar äger snart rum på jorden, och var och en behöver kunskap om vad Guds rike tillhör, en kunskap grundad på erfarenhet. Satan arbetar på att göra Guds folk missmodigt och att rubba deras tro. Han försöker varje dag ingjuta tvivel och undran angående de mäns ställning, tro och planer, på vilka Gud har lagt bördan och ett särskilt uppdrag och som nu arbetar ivrigt för att utföra det. Även om Satan gång på gång misslyckas, förnyar han sina angrepp genom att påverka sådana som bekänner sig vara ödmjuka och gudfruktiga, eller som är intresserade av eller bekänner evangelium. De som försvarar sanningen kan (274) vänta sig ett hårt och grymt motstånd från dem som öppet framträder som deras fiender, men detta är inte långt när så farligt som de hemliga tvivel uttalade av dem som känner sig fria att ifrågasätta och finna fel med allt som Guds tjänare gör. De kan synas vara ödmjuka människor, men de är självbedragna och de förleder andra. Deras hjärtan hyser avund och onda gissningar. De rubbar Guds folks tilltro till dem för vilka de skulle ha förtroende, dem som Gud utvalt till att göra Hans gärningar. Och när man förebrår dem för den väg de slagit in på, uppfattar de det som en personlig skymf. Under det att de säger sig tjäna Gud, hjälper de i verkligheten fienden.

Bröder, låt aldrig någons idéer rubba er tro på den ordning och harmoni, som bör råda i församlingen. Många av er ser inte allting klart. Anvisningarna om orden i tabernakel-tjänsten upptecknades, så att alla som bor på jorden kunde dra lärdom av dem. Män utvaldes till att vara med i olika delar av uppsättandet och nedtagandet av tabernaklet och om någon av oförsiktighet råkade lägga sig i andras arbete, måste han dödas. Vi tjänar samme Gud i dag. Men dödsstraff har avskaffats. Om det inte vore det, skulle det inte finnas så stor brist på omsorgsfullt, ordentligt arbete i Hans verk i dag. Himlens Gud är en ordningens Gud och Han kräver, att alla Hans efterföljare skall ha regler och föreskrifter och bevara ordningen. Alla bör ha en fullständig förståelse av Guds verk.

Det är otryggt att bara för ett ögonblick bära på tvivel i sitt hjärta. Det tvivlets frön som Faraos sådde, när Han avvisade det första miraklet, fick lov att växa och de gav en så övermäktig skörd att alla efterföljande mirakler inte kunde överbevisa honom om att han hade fel. Han fortsatte att gå sin egen väg, gick från en grad av tvivel till nästa och hans hjärta blev mer och mer förhärdad, tills han tillkallades för att se på de förstföddas kalla, döda ansikten.

Gud är verksam och vi gör inte hälften av det som vi borde, för att bereda ett folk till att stå på den dag, då Människosonen (275) skall uppenbaras. Ve över den människa, som i aldrig så liten grad försöker hindra det verk, som Gud utför. Vi måste arbeta för andra. Vi måste försöka försvaga våra bröders inställning till deras jordiska rikedomar, ty många kommer att sälja sin födslo rätt till evigt liv för världsliga fördelar. Hur mycket bättre är det

inte att uppmuntra dem till att samla sina rikedomar i himlen än att klagande fälla orden: ”Det är pengar, pengar, som dessa människor hela tiden kräver och det gör dem rika.” Hur tilltalande låter inte ord som dessa i den trosbekännare som älskar världen! Hur stärker de honom inte till att hålla tillbaka den del som tillhör Gud och som bör ges tillbaka till Honom i form av tionden och offergåvor! Herrens förbannelse kommer att vila över dem, som inte ger Honom det som tillhör Honom. Låt oss arbeta i överensstämmelse med Gud. Hans tjänare har ett budskap att framföra till dem som älskar pengar? Varför skulle de inte frambara ett förtroligt vittnesbörd om att föra hela tiondet in i förrådskammaren, när Herren själv är ett föredöme för dem i detta?

Kristi religion undertrycker självskheten och förvandlar sinnet och känslorna. Det ligger strider mot människors stolthet, att enbart Gud upphöjs. Det är vad bror A vill. Han behöver en praktisk tro på Gud. Han måste se och känna äran av att tjäna Kristus. Han måste upphöja principfastheten och den kristna standarden. Han måste fylla sitt sinne med Guds ords rika löften, varningar, råd och hotelser. Han måste se betydelsen av att ha tro och de gärningar som hör ihop med den, så att han i hemmet, i församlingen och i sina affärsangelägenheter kan representera religionens renhet och upphöjda karaktär ordentligt. Han bör sätta sig själv i kontakt med Kristus, så att han får andlig kraft. Hans kontakt med världen och med inflytanden som strider mot sanningens ande har större makt över honom, än Kristi Ande. Det är detta som är en fara för honom. Han kommer till sist att lida skeppsbrott i tron, om han inte ändrar sitt tillvägagångssätt och fast förenar sig med Ijusets Källa.

Om hans intresse för andliga ting var lika stort, som det är för världsliga ting, skulle hans överlåtelse och helgelse till Gud vara (276) fullständig. Han skulle visa sig som en sann Kristi lärjunge och Gud skulle acceptera honom och använda de talenter, som nu är helt helgade till tjänst åt världen. De förmågor som krävs i Guds verk, går nu till att samla sig egendomar. Det behövs ledare i alla grenar av Hans verk, så att det kan föras framåt med kraft och ordning. Om en människa har taktkänsla, flit och entusiasiasm, kommer han att ha framgång i timliga angelägenheter och om samma egenskaper helgas åt Guds verk, kommer de att visa sig vara dubbelt så effektiva, ty gudomlig kraft kommer att kombineras med mänsklig ansträngning. De bästa planer i timliga eller andliga ting kommer att misslyckas, om de överlämnas till oerfarna, oskickliga händer.

De, som gräver ner sina talenter i den här världen, behagar inte Gud. Alla deras krafter används till att samla sig egendomar. Önskan att samla blir en passion. Bror A är en aktiv människa, han är stolt över att genomföra världsliga projekt. Om samma intresse, taktkänsla och målmedvetenhet användes till att arbeta för Herren, hur mycket större och ädlare resultat skulle han då inte få? Utbildningen i världsliga angelägenheter kommer inte att bli till den minsta nytta i det framtida livet, ty inga sådana affärer kommer att äga rum i himlen. Om däremot de förmågor som Gud har gett används till Hans ära, till att bygga upp Hans rike, får han en utbildning som tas emot i himlen.

Hurdan är vår ställning i den här världen? Vi befinner oss i väntans tid. Men denna tid skall inte tillbringas i en abstrakt tillbedjan. Väntan, vakande och verksamhet skall kombineras. Våra liv skall inte innebära att vi helt jagar, drivs och är upptagna av denna världs ting på bekostnad av den personliga gudsfruktan och tjänst, som Gud kräver av oss. Vi skall inte vara ljumma i vår iver. Vi skall vara brinnande i anden och tjäna Herren. Själens lampa måste ställas i ordning och vi måste ha nådens olja i våra kärll tillsammans med våra lampor. Varje försiktighetsåtgärd måste träffas för att hindra andlig tillbakagång, så att Herrens dag inte överraskar oss som en tjuv. Den dagen skall inte förläggas alltför långt borta. Den är nära och ingen människa bör säga, inte ens i (277) sitt eget hjärta och ännu mindre genom sina gärningar, att ”min herre dröjer”, ty därigenom utnämns han till att höra till hycklare och icke-troende.

Jag såg, att Guds folk befinner sig i stor fara. Många är de som bor på jorden. Deras intresse och hängivenhet är centrerade till världen. Deras föredöme är inte riktigt. Världen har bedragits genom det sätt på vilket många uppför sig, som bekänner stora och ädla sanningar. Vårt ansvar har getts efter det ljus, den nåd och de gåvor vi har fått. Det tyngsta ansvaret vilar på de medarbetare, som har fått de största talenterna, medlen, tillfällena och förmågorna. Gud kallar på bror A till att ändra sitt tillvägagångssätt, använda sina förmågor till Guds ära, i stället för att förnedra dem till smutsiga världsliga intressen. Det är nu han får visa om han är värd detta förtroende. Snart skall hans räkenskaps dag komma.

Bror A presenterades för mig som en representant för en klass som befinner sig i en liknande situation. De har aldrig varit likgiltiga för den minsta världsliga vinning. Med ivrig känsla för affärer och framgångsrika investeringar har de genom handel, inte med pund utan med pence och pennies, samlat sig en stor rikedom. Därigenom har de utvecklat intressen som är oförenliga med utvecklandet av en kristen karaktär. Deras liv framställer på inget sätt Kristus, ty de älskar världen och dess vinning, mer än de älskar Gud eller sanningen. ”Om någon älskar världen, finns inte Faderns kärlek i honom.” (1Joh. 2:15)

Alla de förmågor som människan har tillhör Gud. Att anpassa sig till världen och fästa sig vid den är uttryckligen förbudet i Hans ord. När Guds förvandlande nåd märks i hjärtat, kommer den att sända en människa, som tidigare varit världslig, in på varje stig som leder till välgörenhet. Den, som i sitt hjärta har beslutat sig för att samla rikedomar åt sig i världen, ”räkar ut för frestelser och snaror och många oförnuftiga och skadliga begär, som störtar människor i fördärv och undergång. Ty kärlek till pengar är en rot till allt ont. I sitt begär efter pengar har somliga kommit bort från tron och vållat sig själva mycket lidande.”

(278) Varje medlem i församlingen bör under helig förpliktelse vaka strängt över Guds verks intressen. Varje enskild medlem i församlingen är ansvarig för dess förvirrade, modlösa tillstånd, genom vilket de heligaste sanningar som någonsin anförtröts åt människor, vanäras. Det finns ingen ursäkt för att det förhåller sig så. Jesus har

öppnat en väg för alla genom vilken visdom, nåd och kraft kan uppnås. Han är vårt föredöme i allting och inget bör få lov att avleda sinnet från livets huvudsakliga målsättning, vilken är att ha Kristus i själen genom att smälta och underordna sitt hjärta. När det är på det sättet, kommer alla medlemmar i församlingen, alla om bekänner sanningen att vara som Kristus i karaktär, ord och i handlingar.

Somliga, som har varit kanaler för ljuset och vilkas hjärtan har glatt sig åt sanningens dyrbara ljus, har förnekat sanningen genom att anpassa sig till världen. De har därigenom förlorat självuppföringens ande och sanningens kraft och har för sin lycka blivit beroende av jordens vacklande saker. De befinner sig i stor fara. Efter att tidigare ha njutit av ljuset, kommer de att överlämnas till totalt mörker, om de inte fort samlar ihop de strålar, som ständigt lyser över dem och vänder tillbaka till Herren med ånger och beklännelse. Vi befinner oss på farans dag, där villfarelse och bedrägeri fångar folket. Vem vill varna världen? Vem vill visa dem den bästa vägen, om inte de som har fått sanningens ljus har helgats genom den och vill låta sitt ljus lysa så att andra måtte se deras goda gärningar och förhålliga Gud? Jag önskar, att jag kunde inpränta i alla vilken risk de löper att gå miste om himlen. Att ansluta sig till församlingen är en sak och att förena sig med Kristus är något helt annat. Alla namn, som är upptecknade i församlingsböckerna, är inte upptecknade i Livets bok som tillhör Lammet. Även om många förefaller att vara uppriktiga troende, upprätthåller de inte en levande förbindelse med Kristus. De har antecknat sig, de har satt sina namn i protokollen, men nådens inte verk har inte utförts i deras hjärtan. Till följd av detta är de inte lyckliga utan har haft svårt för att tjäna Gud.

”Ty med den dom ni dömer med, skall ni bli dömda.” (Matt. 7:2) Kom ihåg, att era bröder är felbara varelser som ni själva. (279) Se på deras felsteg och villfarelser med samma nåd och tålmod som ni själva önskar att de skall se på era med. De bör inte bevakas och deras brister bör inte ställas ut för att världen skall triumfera över dem. De, som vågar göra detta, har satt sig på domarsätet och gjort sig själv till domare, samtidigt som de har försummat sina egna hjärtans trädgård och har låtit det giftiga ogräset få en frodig tillväxt.

Var och en av oss har en sak ouppklarad i himlens domssal. Karaktären vägs på helgedomens våg och det bör vara alls allvarligaste önskan att vandra ödmjukt och försiktigt, så att de inte går miste om Guds nåd och går miste om allt som är värdefullt, därför att de ha försummat att låta sitt ljus lysa inför världen. All oenighet, alla olikheter och all kritik bör läggas bort, liksom allt ont tal och all bitterhet. Vänlighet, kärlek och medkänsla med varandra bör bevaras, så att Kristi bön, att Hans lärjungar måtte vara ett liksom Han var ett med Fadern, måtte bli besvarad. Församlingens harmoni och enhet är de bevis de ger världen på att Jesus är Guds Son. Äkta omvändelse kommer alltid att leda till äkta kärlek till Jesus och till dem som Han dog för.

Var och en som gör vad han kan för Gud och som är sann och flitig i att göra gott mot dem som finns omkring honom, kommer att få Guds välsignelse för sina ansträngningar. En människa kan ge Gud en god tjänst,

även om han inte är huvud eller hjärta på Kristi kropp. Den tjänst, som framhålls i Guds Ord genom handens eller fotens tjänst, är trots att de är alldagliga, inte desto mindre viktiga. Det är inte verkets storhet, utan den kärlek det utförs med och dess underliggande motiv, som bestämmer värdet. Det finns ett arbete som skall utföras för vår nästa och för dem vi umgås med. Vi får inte lov att upphöra med vår uthålliga tjänst, rik på bön för själar, så länge som någon befinner sig utanför arkens säkerhet. Det finns ingen frikallelse från detta krig. Vi är Kristi soldater och har skyldighet att vaka över att inte fienden får övertaget och säkerställer de själar för tjänst åt sig som vi måtte vinna för Kristus.

(280) Tillitens och ansvarets dagar är våra. Vi har ett uppdrag att utföra för Gud. Församlingen i ___ har gradvis blivit kall och irreligiös. Det finns mycket att göra för dess enskilda medlemmar. Stort ljus har lyst på deras väg. Detta kommer de att ställas till ansvar för. Kristus sade: ”Ni är världens ljus.” ”Ni är jordens salt.” Nåden behöver utföra ett djupare verk i deras hjärtan. En reformation måste ske innan Gud kan välsigna dem. Det finns massor av formella bekännare. Ett själviskt gripande efter vinning fördunklar det himmelska arvet. Om himmelriket sätts främst, kommer ädel renhet att lysa fram i liv och karaktär. Det är vad bror A behöver, om han skall utöva ett inflytande för det goda. Han älskar att ha med pengar att göra och se dem växa genom att spekulera på det ena eller andra sättet. Hans tankar och kärlek är upptagna av världsliga affärer. Han är berusad av detta livets bekymmer. Han är så uppslukad av sina affärer, att han inte kan tänka rationellt och förståndsmässigt om Guds verk. Hans klarsynthet har fördunklats av kärlek till pengar. Sanningen borde nå långt djupare in i hans hjärta och utveckla frukter i hans privata och offentliga liv.

Bror A har ursäktat sig själv för att han inte gör Skrifterna till sitt studium, därför att han var affärsman. Men för den, som är stressad av affärsangelägenheter, vill Skrifterna vara en källa till kraft och säkerhet. En sådan människa har långt större behov av ljus från Guds ord, dess råd och varningar, än om han inte var placerad i en så farlig position. Om bror A ville visa samma förutseende och affärsförnuft i Guds verk, som han visar i världsliga saker, skulle han få se välsignade resultat. Om han tror att Gud är tillfreds med honom, när han ger sina talenter och sin kraft nästan helt till mammons tjänst, är han fruktansvärt bedragen. Kristus sade: ”Ingen kan tjäna två herrar. Antingen kommer han då att hata den ene och älska den andre, eller kommer han att hålla sig till den ene och se ner på den andre. Ni kan inte tjäna både Gud och mammon.” (Matt. 6:24) Om bror A fortsätter med att sätta eviga ting under världsliga intressen, kommer hans passion för att samla pengar ständigt att öka, tills det blir en förhärskande princip och han kommer (281) att förblindas så mycket av denna världens gud, att han inte kommer att vara i stånd till att skilja mellan det heliga och det alldagliga.

Bror A har ett starkt inflytande på sina bröders tankar. De ser saker och ting huvudsakligen från sin ståndpunkt. Han behöver växa i andlig sundhet och bli vis i Guds verk. Han borde visa ett intresse för och en hängivenhet för himmelska ting och utveckla sina krafter så att de kan vara till nytta i Guds verk. Han behöver rättfärdighetens

rustning, för att kunna avvärja fiendens pilar. Det är omöjligt för honom att få frälsning, om inte en avgjord förändring inträder i hans livs målsättningar och strävanden, så att han ihålligt övar sig i andliga ting.

Gud kallar på församlingarnas enskilda medlemmar i dessa två konferenser, till att vakna och bli omvända. Bröder, er världslighet, er misströstan och ert klagande har försatt er i en sådan position, att det kommer att vara otroligt svårt för någon att arbeta bland er. När er ordförande försummade sitt uppdrag och svek sin plikt, var ni inte inställda på att uppmuntra honom. Den som hade auktoritet borde ha skött sig som en Gudsman genom att tillrättavisa, förmana och uppmuntra, allt efter som saken krävde det, oavsett om ni ville acceptera eller förkasta hans vittnesbörd. Men han blev lätt modlös och lämnade er utan den hjälp som en trofast Kristi tjänare borde ge. Han misslyckades, därför att han inte följde med Guds uppenbarande försyn, inte visade er vad som var er plikt och inte utbildade er efter tidens krav. Predikantens försummelse bör emellertid inte göra er modlösa och förmå er att ursäkta pliktförsummelse. Det behövs mer kraft och trohet från er sida.

Att avlägga löften men inte betala

Somliga av er har avfallit från era löften. Herrens Ande kom in till mötet i ____, som svar på bön och när era hjärtan veknade under Hans inflytande, avlade ni löften. När frälsningens strömmar utgöts över era hjärtan, kände ni att i måste följa (282) Hans exempel, som gick omkring och gjorde gott och som med glädje gav Sitt liv som lösesumma för människor, från synd och fördärv. Under himmelskt inspirerande inflytande, såg ni att självskheten och världsligheten inte stod i överensstämmelse med kristen karaktär och att ni inte kunde leva för er själva och bli lika Kristus. Men när Hans överdådiga kärleks och barmhärtighets inflytande inte lika märkbart kändes i era hjärtan, höll ni tillbaka era offergåvor och Gud höll tillbaka sin välsignelse från er.

Somliga mötte motgångar. Deras skördar slog fel, så att de inte kunde infria sina löften. Somliga råkade ut för knappa omständigheter. Därför kunde det naturligtvis inte förväntas att de skulle kunna betala. Om de emellertid inte hade klagat och stängt sina hjärtan för sina löften, skulle Gud ha arbetat för dem och skulle ha öppnat vägar, så att alla kunde ha betalat vad de hade lovat. De väntade inte i tro och litade på att Gud skulle öppna väg så att de kunde infria sina löften. Somliga hade medel till sitt förfogande. Om de hade ägt samma villighet, som när de bad och om de av hjärtat hade gett Gud det tionde och de gåvor, som Han hade lånat ut till dem för detta ändamål, skulle de vara rikt välsignade. Men Satan kom in med sina frestelser och fick somliga att ifrågasätta de motiv och den ande, som påverkade Guds tjänare till att framföra kravet på medel. Somliga kände att de blivit bedragna och lurade. I anden förnekade de sina löften och vad de sedan än gjorde skedde det motvilligt och därför fick de ingen välsignelse.

I liknelsen om talenterna, visade den man, som endast hade fått sig en enda talent anförtrodd, en motvillighet och dolde sina pengar så att hans Herre inte kunde få någon hjälp av dem. När hans Mästare begärde att han skulle göra räkenskap för sin förvaltning, ursäktade han sin

försummelse genom att lägga skulden på sin herre. ”Herre, jag vet att du är en hård man, som skördar där du inte har sått och samlar in där du inte har strött ut. Av fruktan för dig gick jag och gömde din talent i jorden. (283) Här har du vad som är ditt.” Då svarade hans herre och sade till honom: ”Du onde och late tjänare. Du visste att jag skördar där jag inte har sått och samlar in där jag inte har strött ut. Då borde du ha satt in mina pengar i en bank, så att jag hade fått igen det som är mitt med ränta när jag kom. Ta därför ifrån honom talenten och ge den åt honom, som har tio talenter. Ty var och en som har skall få, och det i överflöd, men den som inget har, från honom skall tas också det han har. Kasta ut den oduglige tjänaren i mörkret här utanför. Där skall man gråta och skära tänder.” (Matt. 24- 25, 26- 30)

Den ande som bröderna visar med sina löften, har förolämpat Gud mycket. Hade de sett saken växa på fält som redan var påbörjad, skulle de ha känt något annat. Där utövades inget bedrägeri mot dem och anklagelsen för bedrägeriet riktades mot Guds Ande och inte mot den tjänare som Han sände. Hade bror A intagit den rätta ståndpunkten i denna sak, skulle han ha värvat om den ande som påverkade honom att avlägga ett löfte. Han skulle då inte ha hyst en sådan ovillighet mot att investera i Guds verk. Men han tänkte på hur mycket han kunde göra med sina medel genom att investera dem i världsliga angelägenheter. Girighet, världslighet och begär är brister i karaktären som är raka motsatsen till de kristna nådegåvorna. Aposteln sade: ”Lev inte för pengar, utan nöj er med vad ni har. Gud har själv sagt: *Jag skall aldrig lämna eller överge dig.*” (Hebr. 13:5)

Det är tydligt att många, som har avlagt löften, inte hade någon tro och att de trodde att de själva behandlats orättvist. De talade om det och uppehöll sig vid det tills det föreföll dem att vara verkligt. De kände att de inte borde ha hjälpt generalkonferensen och framhöll att (284) de borde ha haft dessa medel till att använda på sitt eget fält. Herren arbetade för dem efter deras begränsade tro. Satan, som hade bedragit dem, fick dem att tro att de var givmilda då de sände medel till generalkonferensen. Men vid närmare undersökning visade det sig, att det ständigt fattades mycket att betala tillbaka till konferensen, av det som använts till att sända dem arbetare och hjälpa dem med de olika sätten att starta arbetet på och föra det framåt. Trots detta har dessa personer blivit bedrövade, missnöjda och olyckliga och har avfallit från Gud, eftersom de trodde att de gjorde så stora ting. Detta visar bara att ett fruktansvärt bedrägeri kan komma över människors sinnen, när de inte står under Guds Andes särskilda kontroll. Deras tvivel, deras misstankar och deras förutfattade meningar om generalkonferensen framkallades alltsammans av Satan. Guds verk är detsamma världen över. Varje gren i arbetet har sitt centrum i Kristus. Ingen del av arbetsfältet är oberoende av resten.

Käre bröder, ni har låtit Satan komma in i era hjärtan och han kommer aldrig helt att kunna besegras, förrän ni ångrar era onda tvivel och ert undanhållande av gåvor som ni har lovat ge. Herrens budbärare föraktades och anklagades för att utöva en otillbörlig press på folket. Gud var missnöjd med bror B, därför att han inte bar fram ett

beslutsamt vittnesbörd mot allting sådant och visade er era synder sådana som de verkliga är.

”Dröj inte att infria det löfte du har gett åt Gud, ty han har inte behag till dårar. Håll vad du lovar! Det är bättre att du inte lovar något än att du lovar och inte håller det. Låt inte din mun vara orsak till att din kropp syndar och säg inte inför sändebudet att löftet var förhastat. Vill du att Gud skall bli vred för dina ords skull och förstöra dina händers verk?” (Predikaren 4:3- 6)

Här framställs saker och ting i sitt sanna ljus. Er tjänst utfördes inför ögonen på en Guds ängel. Era ord hördes inte bara av människor, utan Guds ängel lyssnade till dem och kan det då överraska er att Gud blev vred på er? Kan ni förundra er över att han inte har välsignat er och satt er i stånd till (285) att betala era löften? När ni knotade och klagade och inte infriade era löften och kände att Guds tjänare hade bedragit er och framtvingade från er löften som inte var rättfärdiga, jublade fienden. Om ni kunde se ert eget sätt att handla, skulle ni aldrig göra en tillstymmelse till en ursäkt för det.

Var försiktig med hur ni säger ett ord som minskar Guds budbärarens inflytande. Det finns tillfällen då de har bett om alltför mycket medel. Men när Jesu ljus och kärlek lyser upp Hans efterföljares hjärtan, kommer det inte att finnas något tillfälle till att enträget uppmana eller be om deras pengar eller deras tjänster. När de blir ett med Jesus och inser att de inte är sina egna, att de är köpta för ett pris och därför är Herrens egendom och att allt vad de har, bara har blivit dem anförtrott, som Hans förvaltare, kommer de med glatt hjärta och osviklig trohet, att ge Gud det som är Hans. Herren kommer inte att acceptera ett offer som har getts ovilligt och motsträvigt. Så som ni känner det nu, kommer det inte vara någon dygd i att göra fler löften. När ni kommer ut ur denna fiendens snara, när ni gottgör det löftesbrott ni har gjort och inser att bristerna i Guds verk är lika ständigt återkommande som Hans gåvor till människors barn, kommer era gärningar att stå i överensstämmelse med er tro och ni kommer att skörda en rik välsignelse från Herren.

Icke-troendes inflytande

Församlingen i ____ har starkt avfallit från Gud. Den befinner sig inte längre i ett sunt tillstånd. Varje enskild medlem i församlingen har haft sin egen börda och besvikelse att bära. Dessa borde han emellertid ha burit och hållit sin själ vid liv, inför Gud, utan att försvaga andra i församlingen. Han borde ha ökat församlingens styrka, i stället för att minska den. Bror C har inte en ståndpunkt, som stärker hans egen tro eller församlingens. (286) Han har handlat på fiendens sida och berövat medlemmarna modet. Satan sporrar hela tiden till otro. Han lägger märke till Kristi bekännande efterföljares misstag och fel och hånar Guds änglar för det. Han är brödernas åklagare och han vill påverka så många som möjligt att göra detsamma. De, som åtar sig att vakta sin nästas trädgård i stället för att

ansa sin egen lilla tomt, kommer säkert att finna sina egna tomter så övervuxna med ogräs, att alla dyrbara växter har blivit övervuxna.

Bror C är inte i stånd till att vara ett ljus för världen. O, nej. Han är en person som befinner sig i mörker. Evigheten kommer att avslöja, att hans hänsynslösa ord har planterat tvivlens, konflikternas och stridighetens frö hos många och att hans inflytande har vänt många själar bort från sanningen. Han har tillåtit sig att bli en kanal för mörkret, överbringa misstankar och gjort andra modlösa. Gud är inte nöjd med honom. Hans egen själ bli allt mindre mottaglig för Guds Andes inflytande. Han har endast liten tro. Hur skulle det kunna vara annorlunda, när han hela tiden med sina ord stärker otro? Så länge han sporrar till tvivel i stället för att låta dyrbara ljusstrålar lysa på andra, hjälper han fienden med sitt arbete. Detta gör honom nästan till hedning och om han inte vänder helt om, kommer han att bli en av dem.

Bror C är tanklös i sina ord och handlingar. Tomma ord, som han måste avlägga räkenskap för på Guds dag, faller nästan hela tiden från hans läppar. Han sätter sig själv på fiendens mark och har till följd av detta inte Kristi Ande. Ibland kommer han att inse att han har begått ett stort misstag och att han har gått miste om dyrbara, gyllene ögonblick, som han kunde ha använt till att rena sitt eget hjärta. Han har letat fel hos andra, levt på deras misstag. Detta är andlig svält. Varje väckelsemöte har ansvar för att föra sådana människor in i församlingen som inte är sant omvända. De framhåller sanningen till namnet, men är inte helgade genom dess behagliga inflytande. Utblottade på nåd, är de själviska, (287) hårda och ger inget. Sådana personer är alltid opålitliga. De kommer alltid att göra och säga saker och ting som är raka motsatsen till vår tro. Den församling, som har fått en sådan börda på sig, förtjänar medömkan. Världen är församlingens motsats och Satan och hans änglar befinner sig hela tiden i strid mot den. Därför hålls dessa ovärdiga medlemmars fel upp för dem, som är sunda i tron.

De, som tror sanningen, bör vara beslutna att hjälpa och inte hindra de få i ____, som kämpar under motstånd. Församlingens medlemmar bör var och en hysa en ivrig omsorg för att våra trosfiender inte skall få tillfälle att segra över deras livlösa avfallna tillstånd. Somliga har förspilt sitt inflytande, trots att de med litet självförnekelse, allvar och iver, kunde ha varit en kraft på det godas sida. Denna iver kommer inte utan ansträngning och allvarlig kamp. Om bara tre trofasta själar bara var kvar i ____ församling, skulle de, om de var förenade med Gud, vara levande ljuskanaler och Gud skulle föröka deras antal. Gud har ställt normbärare i _____. Några har flyttat därifrån, några har avlidit och några är andligt döda. Deras tjänster har överlämnats till Satan. De inser inte att det snart kommer att inträffa, att deras räkenskap i de himmelska protokollen kommer att vägas och att det kommer att avslöjas av vilket slag alla människors gärningar är.

Kom ihåg, att var och en måste dömas efter sina gärningar. När anteckningarna över ditt liv kommer att slås upp för dig, på den stora räkenskapsdagen, min tvivlande, frågande och anklagande bror, vad kommer det då att stå

där? ”Ni säger: ’Inte är det mödan värt!’ och så handhar ni det vanvördigt, säger HERREN Sebaot. (Mal. 1:13- 14) Detta har varit ditt hjärtas språk och ”vad hjärtat är fullt av, det talar munnen.” (Luk. 6:45) Efter dina ord skall du frias, och efter dina ord skall du fällas. (Matt: 12:37) Att anklaga bröderna är just det arbete, som Satan har haft efter sitt fall. Du har tagit modet från församlingen, som i bästa (288) fall hade mod nog. Du har framställt sanningen i nästan varje anstötligt ljus. Det är det som Satan gör. Du har ingen anledning att vara stolt över dina ord, ty de kommer att skapa en ytlig förvirring, skam och förtvivlan, på den dag då alla människor skall få tillbaka efter de gärningar de har utfört.

Din hustru har hört de uttalanden du hämtat från mörkret, tills hon i hög grad har formats efter dina tankar. Herrens fruktan är nästan helt borta från er båda. Ni sår nu otrons frö och de kommer att ge en rik skörd undan för undan. Det är en skörd som ni inte kan hämta någon tillfredsställelse ur. Ni har lånat er själva åt fienden, till att vara ett redskap som leder själar in i tvivel och otro. Hela ert arbete har bestått i att skingra från Kristus. Ni är stolta över er skarpsinnighet och er förmåga att förvirra människor. Ni tror att det är ett tecken på intelligens. Det är emellertid samma sorts intelligens, som mörkrets furste har och ni kommer att få samma lön som han vinner genom sina många aktiviteter och sin listighet. Tendensen i vår tid är bristande tro, att ta lätt på gudsfruktan och sann religion. Detta är Satans plan och när ni ger er hän åt otro fångas ni av hans bedrägeri och leds till att utföra hans verk.

Din hustru kommer att få utkämpa en hård strid för att övervinna fiendens bedrägeri och övervinna bristerna i sin egen karaktär, ställa sina krafter in under Guds vilja och planera sina fötter stadigt på den eviga sanningens plattform. Av naturen fruktar hon inte Gud. Du har presenterat saker och ting för henne i ett så opålitligt ljus, att hon måste driva omkring utan något fast ankare. Hon har ingen verklig tröst i tron och hoppet, för hon har inte en förståndsmässig kunskap om sanningen. Hon är starkt påverkad av den otrons atmosfär som hon inandas och om hon går förlorad, kommer hennes själs blod att finnas på dina kläder.

Du utför Satans verk lika väl som en av hans öppna agenter. Det tvivel du har infört hos många, kommer att bära frukt. Din skörd mognar till den sista insamlingen. Kommer du då att vara stolt över den? (289) Du måste vända dig till Herren. Du måste finna vila i Honom. Men du har så länge lärt dig att kritisera, vända och vrida allt till ett falskt ljus, att det kommer att krävas allvarlig bön och ständig vaksamhet för att bryta denna vana, som har blivit en andra natur. Mitt hjärta är oroligt för dig och din familj. Herren är missnöjd med dig. Han såras varje dag. Du måste bli en grundligt omvänd, förvandlad man. Annars kommer du aldrig att få det eviga livets dyrbara gåva.

Syndens bedrägeri

Bror D framställdes för mig när han utförde en handling som han i domen skulle önska att han aldrig hade utfört. Han är inte korrekt på alla punkter i läran och han håller envist fast vid sina felaktiga ståndpunkter. Han är en brödernas anklagare. Han har inte bara tänkt illa om dem, som Gud har utvalt till medarbetare i Sitt verk, utan Han har sagt detta onda till andra. Han har inte anpassat sig till Bibelns rättesnöre och rådgjort sig med de ledande bröderna. Trots detta finner han fel hos dem alla.

Han ursäktas med orden: ”O, bror D är en så god man. Han är ett föredöme av älskvardhet och vänlighet och är beredd att hjälpa överallt.” Bror D har många framstående karaktärdrag. Han är ingen stor talare men kan bli en ärlig, trofast medarbetare. Fienden har kommit in genom hans egen självuppskattning. Hade han inte uppskattat sig själv mer än han borde, skulle han aldrig ha vågat använda sina bröders rykten på det sätt han har. Genom hans frihet att samla och ge vidare falska rapporter, har han kommit in bland människor och det budskap, som Gud har gett Sina tjänare att förkunna för dem, för att göra dem i stånd till att bestå på Herrens dag. Hans goda drag har gjort det mycket farligare för honom, för de har gett honom inflytande. Folk har tänkt att det måste vara så som han har sagt. Om han var en omoralisk eller stridslysten person, skulle han inte ha lyckats vinna så många människors tillit.

(290) Bror D:s arbetsmetoder gör också hans tillvägagångssätt mer inbjudande för kritik och till ett större hån mot Gud. Hade han visat sina känslor mer öppet och talat det offentligt som han sade privat, skulle ingen för ett ögonblick ha tänkt, att han skulle sändas ut för att arbeta i konferensen. Eftersom han arbetar under dess godkännande, har hans bröder rätt att tro, att hans synpunkter är riktiga. Och med detta godkännande har hans inflytande varit en destruktiv kraft. Det finns somliga som aldrig skulle hysa en misstanke mot sina bröder eller tänka ont om dem, om det inte var på grund av hans ord. Han har fört in människors tankar på ett spår, som, om de fullföljer det, kommer att leda till uppror och förlust av deras själar. Detta är utan omsvep vad vår gode bror har gjort.

Gud har framställt detta för mig i dess sanna ljus. Bror D:s hjärta är inte rent. Det är nedsmutsat med bitterhet, vrede, avund, svartsjuka och onda tankar. Det behöver renas. Om han inte ändrar sitt tillvägagångssätt helt, kommer han fort att vara en fallen man. ”Kärleken är långmodig och mild, kärleken avundas inte, den skryter inte, den är inte uppblåst, den uppför sig inte illa, den söker inte sitt, den brusar inte upp, den tillräknar inte det onda. Den gläder sig inte över orättfärdigheten men har sin glädje i sanningen. Den fordrar allting, den tror allting, den hoppas allting, den uthärdar allting.” (1 Kor. 13:4-7)

Anta att bror D leder folket till att ifrågasätta och förkasta de vittnesbörd som Gud har gett till Sitt folk under de senaste trettioåttio åren. Anta att han får dem att tro att ledarna i detta arbete är konstruerade, oärliga människor, som arbetar för att bedra folket. Vilket stort och gott verk har han då utfört? Det är ett verk som är exakt likt Koras, Datans och Abirams. Liksom för alla som han har påverkat

kommer resultatet att bli katastrofalt. Han har trott att han inte kunde gå fel, men bär detta arbete himlens sigill? Nej, bror D har gett efter för en egenrättfärdighet, som nästan har ruinerat honom. Låt honom jämföras med sina bröder. Om han har problem med dem på grund av deras sätt att handla, så låt honom visa vari deras synd ligger.

(291) När Satan blev missnöjd i himmelen, gick han inte med sina klagomål till Gud och Kristus, utan gick omkring bland änglarna som ansåg honom fullkomlig och framhöll för dem, att Gud behandlat honom orättvist, då han gett företräde åt Jesus. Följden av denna vrångbild av Gud blev, att en tredjedel av änglarna på grund av att de sympatiserade med Satan förlorade sin syndfrihet, sin höga ställning och sitt lyckliga hem. Satan uppviglar människor att här på jorden fortsätta samma verk av avund och onda påståenden som han började med i himmelen.

När Jesus var på jorden, uppträdde judarna alltid som spioner som iakttog honom. De samlade på alla möjliga falska historier och anklagade honom för den ena förbrytelsen efter den andra. De försökte hela tiden att vända folket bort från honom. Handlade de rätt? I så fall har bror D inte syndat, för han gör likadant. Han måste bryta fiendens snara nu. Han måste segra över den ande, som får honom att sätta sig över sina bröder. Låt honom söka ödmjukhet och lära sig värdesätta andra mer än sig själv. Om han vill tjäna troget och i överensstämmelse med Guds plan, skall han höra de tilltalande orden: "Bra, du gode och trogne tjänare", från sin Mästares läppar. (Matt. 25:21) Men om han förkastar Guds tjänares arbete, om han väljer sin egen väg och lutar på sitt eget förstånd, skall han med säkerhet lida skeppsbrott.

Gud har inte gått förbi sitt folk och utvalt en enstaka man här och en annan där såsom de enda, som är värda att betros med Hans sanning. Han ger inte något nytt ljus som strider mot den tro på vilken församlingen är uppbyggd. Vid varje reform har någon gjort sådana anspråk. Paulus varnade församlingen på sin tid: "Bland eder själva skola män uppträda, som tala vad förväntat är, för att locka lärjungarna att följa sig." (Apg. 20: 30.) Den största skadan drabbar Guds folk genom dem som avfaller och som talar förvända ting. Genom dem kommer adventbudskapet i vanrykte.

Ingen bör uppträda självsäkert och mena sig ha fått något särskilt ljus från Gud framför andra. Kristus framställdes som boende i sitt folk. De troende framställs å sin sida såsom "uppbyggda på apostlarnas och profeternas grundval, där hörnstenen är Kristus själv, i vilken allt (292) som uppbygges bliver sammanslutet och så växer upp till ett heligt tempel i Herren. I honom bliven också I med de andra uppbyggda till en Guds boning i Anden." (Ef. 2: 20-22.) Och Paulus säger: "Så förmanar jag nu eder, jag som är en fånge i Herren, att föra en vandell som är värdig den kallelse I haven undfått, med all ödmjukhet och allt saktmod, med tålmod, 'så att I haven fördrag med varandra i kärlek och vinnläggen eder om att bevara Andens enhet genom fridens band: en kropp och en Ande, likasom I ock bleven kallade till att leva i ett och samma hopp, det som tillhörede" kallelse - en Herre, en tro, ett dop, en Gud, sam är allas Fader, han som är över alla, genom alla och i alla." (Ef. 4: 1-6.)

Vad bror X kallar ljus är till synes ofarligt, det tycks inte som om någon skulle ta skada av det. Men, syskon, det är en Satans list, det är den kil genom vilken han söker göra intrång. Han har gjort sådana försök upprepade gånger. Någon får en ny och originell tanke som inte tycks stå i strid med evangelium. Han talar om den, uppehåller sig vid den tills den förefaller honom klädd i skönhet och av stor vikt för Satan har makt att ge detta falska intryck. Till sist blir detta ämne hans allt uppslukande intresse, den viktiga punkt kring vilket allt rör sig, och sanningen är uppreckt ur hjärtats mark.

Så snart dessa underliga idéer uppstått i bror X:s sinne, började han förlora tron och ifrågasätta det Andens verk som visat sig bland oss under så många år. Han är inte en man som skulle ta emot något som han tror vara ett särskilt ljus utan att dela det med andra, därför är det säkrast att inte låta honom få ett inflytande som kan ge honom tillfälle att göra andra osäkra. Det skulle vara detsamma som att öppna en dörr, genom vilken Satan sänder en ström av villfarelser för att dra sinnena bort från sanningen för vår tid. Som ett Guds sändebud vädjar jag till er, syskon, att se upp med dessa oväsentliga ting, vars tendens är att dra sinnet från sanningen. Villfarelse är aldrig ofarlig. Den helgar aldrig, men den för alltid med sig förvirring och oenighet. Den är alltid farlig. Fienden har stor makt över sinnen som inte allt igenom är styrkta genom bön och grundade på Bibelns sanningar.

(293) Det finns tusentals förklädda frestelser i beredskap för dem som har sanningens ljus, och den enda tryggheten för oss ligger i att inte tro på någon ny lära, någon ny tolkning av Bibeln, förrän vi har lagt fram den för erfarna trossyskon. Lagg fram den med ett ödmjukt sinne under allvarlig bön, och om de inte ser något nytt ljus i den, lita på deras bedömning, för "där de rådvisa äro många, där går det väl". (Ords. 11: 14.)

Satan såg i bror D drag som skulle göra det möjligt för honom att vinna framgång. "Denna världens furste kommer." sade Kristus, "Mot mig förmår han ingenting." Men trots att han såg ut att äga stor ödmjukhet, hade bror D värderat sig själv för högt. I årtal har han känt att hans bröder inte värderade honom och han har gett uttryck för denna känsla för andra och Satan fann i honom en inbilskhet, som han med framgång kunde vädja till.

Detta är en extremt farlig tid för bror D och för många andra. Guds änglar vakar över dessa själar, med starkt intresse och Satan och hans änglar är mycket angelägna om att undersöka hur deras planer skall kunna lyckas. Detta är en kris i bror D:s liv. Han kommer att fatta beslut för tid och evighet. Gud älskar honom och denna erfarenhet kan vara mycket värdefull för honom. Om han överlämnar sitt hjärta helt till Gud och tar emot hela sanningen, kommer han att vara en outtröttlig medarbetare. Gud kommer att arbeta genom honom och han kan göra mycket gott. Men han måste arbeta i enighet tillsammans med sina bröder. Han måste övervinna sin känslighet och lära sig att uthärda hårdhet, som en god soldat av Kristi kors.

Satan verkar oavbrutet, men många har inte något begrepp om hans aktivitet och förslagenhet. Guds folk måste vara

beredda att stå emot denne sluge fiende. Han vet bättre än vi, hur begränsad hans makt är och hur lätt han kan bli övervunnen, om vi bekämpar honom och möter honom oförskräckt. Genom gudomlig kraft är den svagaste av de heliga överlägsen honom och hans änglar; och om han skulle sättas på prov måste han kunna bevisa sin överlägsenhet. Därför kommer Satan (294) liksom ljudlöst, hans rörelser är smygande och hans angrepp maskerat. Han vågar inte framträda öppet, då han i så fall riskerar att väcka de slumrande krafterna hos den kristne och få denne att söka Gud i bön.

Fienden bereder sig för den sista striden mot församlingen. Han har dolt sig så väl att många knappast tror att han existerar, ännu mindre kan de övertygas om hans häpnadsväckande aktivitet och makt. De har till stor del glömt hans tidigare gärningar, och när han gör en ny framrykning känner de inte igen honom som sin fiende, den gamle ormen, utan betraktar honom som en vän, ja, som en som utför ett gott verk. Allt under det att de skryter över sitt oberoende, kommer de att under hans förföriska och förtrollande inflytande följa hjärtats lägsta impulser och ändå tro att Gud leder dem. Kunde deras ögon öppnas så att de kände igen sin anförare, skulle de finna att de inte tjänar Gud, utan all rättfärdighets fiende. De skulle se att det oberoende som de är så stolta över, är en av de tyngsta böjor med vilken Satan fångslar deras obalanserade sinnen.

Människan är Satans fånge och av naturen böjd att följa hans förslag och lyda hans befallningar. I sig själv har hon inte kraft att effektivt stå emot det onda. Det är endast om Kristus genom levande tro bor i hennes hjärta, påverkar hennes vilja och styrker henne med kraft från ovan, som människan kan våga möta en så förskräckt fiende. Varje annat medel är till ytterlighet värdelöst. Det är endast genom Kristus som Satans makt begränsas. Detta är en sanning av stor vikt som alla borde förstå. Satan är i oavbruten verksamhet, han går till och från, han vandrar upp och ned på jorden, sökande vem han kan fördärva. Men en uppriktig trons bön kan komma hans starkaste angrepp på skam. Därför syskon, "tagen alltid trons sköld, varmed I skolen kunna utsläcka den ondes alla brinnande pilar". (Ef. 6: 16.)

De värsta fiender vi har är de som försöker förstöra inflytandet från väktarna på Sions murar. Satan verkar genom sina tjänare. Han gör en allvarlig ansträngning här. Han följer en viss plan och hans (295) tjänare arbetar i samförstånd. En linje av otro sträcker sig tvärsöver hela kontinenten, och har kontakt med Guds församling. Dess inflytande är att försöka underminera förtroendet för Guds Andes verk. Detta element finns bland oss och verkar i det tysta. Se upp, så att ni inte hjälper honom som är Guds och människors fiende genom att ni sprider falska rykten, kritiserar och står i avgjord opposition.

Genom bedrägliga medel och osynliga kanaler verkar Satan för att stärka sin auktoritet och resa hinder i vägen för Guds folk, så att inte människor skall frigöras från hans makt och samlas under Kristi fana. Genom sina förförelsekonster söker han locka människor från Kristus, och de som inte är fast rotade i sanningen kommer förvisso att fångas i hans snara. Och de som han inte kan förleda till synd, skall han förfölja såsom judarna gjorde med Jesus.

Satans mål är att vanära Gud, och han verkar med alla oheliga medel för att fullfölja sin plan. De människor som han använder som redskap för att utföra detta verk, är så förblindade att de inte ser vad de gör, till dess att de är så nedtyngda av skuld, att de tror att det är lönlöst för dem att söka återvinna vad de förlorat. De riskerar allt och fortsätter på överträdelsens väg ända till det bittra slutet.

Satan hoppas kunna dra in Guds folk i det allmänna fördärv som råder på jorden. Allt eftersom Kristi tillkommelse närmar sig, blir Satan alltmer bestämd och listig i sina försök att fälla Guds folk. Människor skall stå upp och förklara att de fått något nytt ljus eller någon ny uppenbarelse, vars tendens är att rubba tilltron till de gamla rāmärkena. Deras läror håller inte provet inför Guds ord, men ändå blir människor vilseledda. Falska rykten sprids och en del människor fastnar i den snaran. De tror dessa rykten och upprepar dem i sin tur och därmed bildas en länk som binder dem vid ärkebedragaren. Denna anda visar sig inte alltid i öppet trots mot Guds budskap, men ett tydligt tvivel kommer till uttryck på flera sätt. Varje falskt påstående ger näring och (296) kraft åt detta tvivel, och därigenom leds många i fel riktning.

Vi kan inte vara nog på vår vakt mot varje form av villolära, för Satan söker oavbrutet att dra människor bort från sanningen. Han fyller dem med tankar om deras egen tillräcklighet och övertygar dem, som han har gjort med bror D, om att originalitet är en mycket eftertraktad gåva. Bror D behöver lära känna sanningen mer fullkomligt. Satan har dragit nytta av hans brist på kunskap i denna riktning och här kommer faran. En människa har dragits åt sidan, som är svår att övertyga, sedan han en gång har satt sina fötter på fel spår. Och många som trodde att de bara följde människan på samma sätt som han följde Kristus, blev bedragen genom att följa honom, när denne vände sin Frälsare ryggen.

Stolthet bor i bror D:s hjärta och det kommer att vara utomordentligt svårt för honom att överge den. Om han inte överlämnar sig helt till Kristus, kommer emellertid fienden att fortsätta att arbeta genom honom. Om han inte genast intar en bestämd ståndpunkt är jag rädd att han aldrig kommer att göra det.

Församlingarna i ___ och ___ har tagit på sig ett tungt ansvar. Hela resultatet av deras arbete kommer inte att bli känt förrän vid domen. Ni behöver himmelsk visdom, bröder, för synd har många förklädnader. Brist på andlig visdom får er att snubbla som blinda män. Om ni hade haft ett enda mål i sikte, skulle det i er konferens ha funnits ett inslag av mäktig styrka. Men just det som jag fruktade har hänt. Det fanns arbete att utföra som har lämnats ogjort. De sällskap som jag såg, skulle ha uppstått som ett resultat av väl tillrättat arbete och husen där vi skulle ha möten - var är de? Er otro har hållit arbetet tillbaka. Själva har ni gjort jämförelsevis inget och när någon ville arbeta, har ni spärrat av vägen, så att han inte kunde göra några framsteg i sitt uppdrag.

Somliga är långsamma, mycket långsamma och de är stolta över det. Men denna makliga tröghet är en brist i karaktären, som ingen bör skryta över. Besluta er bestämt för att vara snabba och punktliga. Med Guds hjälp skall det

lyckas. Låt er (297) helgelse bli fullständig. Bind egendom och vänner på Guds altare och när hjärtat bereds för att få himmelskt inflytande, kommer klara strålar från Guds tron att lysa på din själ och uppliva alla dess slumrande krafter.

Det finns människor, som inte har en fast karaktär. De är som vax och kan pressas till vilken form som helst. De har ingen bestämd form och konsistens och inte till någon praktisk nytta i världen. Denna svaghet, obeslutsamhet och brist på skicklighet måste övervinnas. Det är något oövervinnligt hos den äkta kristna karaktär, som inte låter sig formas eller böjas av ogynnsamma omständigheter. Vi måste ha en moralisk ryggrad, en rättskaffenhet, som inte låter sig smickras, bestickas eller förfäras.

Jag oroar mig mycket för församlingen. Som Paulus uttrycker det: ”Men jag är rädd för att liksom ormen med sin list bedrog Eva, så skall också era sinnen fördärvas och vändas bort från den uppriktiga och rena troheten mot Kristus.” Här förklarar Paulus att det är med hjälp av fördärvade lärare som fienden kommer att angripa församlingens tro. ”Sådana som de är falska apostlar”, säger han, ”ohederliga arbetare”, och uppträder som Kristi apostlar. Och det är inget att förvåna sig över. Satan gör sig själv lik en ljusets ängel. Därför är det inte underligt att också hans tjänare uppträder som tjänare åt rättfärdigheten. Men de kommer att få det slut som de förtjänar.” (2 Kor. 11:3, 13-15)

Ju mer vi lär oss om den kristna kyrkans första tid och ser med vilken skarpsinnighet Satan arbetade för att försvaga och ödelägga den, desto bättre förberedda kommer vi att vara till att stå emot hans plan och möta kommande faror. Vi lever i den tid, då förföljelser skall komma vars like världen aldrig har sett. ”Men ve dig, du jord och du hav, ty djävulen har kommit ner till er i stor vrede, eftersom han vet att hans tid är kort.” (Upp. 12:12) Gud har satt gränser, som Satan inte kan överskrida. Denna gräns är vår allra heligaste tro. Och när vi uppbygger oss själva i tron, kommer vi att vara trygga i Honom, som har makt att bevara oss. ”Eftersom du har bevarat mitt ord om uthållighet, skall jag bevara dig och rädda dig ur prövningens stund, som skall komma över hela världen och sätta dess invånare på prov.” (Upp. 3:10)

Kritik av predikanter

(298) Ett misstag för ett annat med sig. Våra bröder måste lära sig att handla förståndigt i stället för impulsivt. En pliktförsummelse eller en olämplig medkänsla kommer att leda till, att de, som arbetar på att bygga upp Guds verk, inte värdesätts ordentligt. Kristus sade: ”Jag har kommit i min Faders namn, och ni tar inte emot mig. Men kommer det någon annan i sitt eget namn, honom tar ni emot.” (Joh. 5:43)

Många ser inte på förkunnelse som Kristi utvalda redskap till att undervisa Hans folk och därigenom alltid värderas högt. De känner inte att predikan är Herrens ord till dem och uppskattar den inte på grund värdet i de sanningar som uttalats, utan bedömer den som om det var en advokats

uttalande i domstolen - utifrån de goda argumenten och språkets kraft och skönhet. Predikanten är inte ofelbar, utan Gud har ärat honom genom att göra honom till Sin budbärare. Om ni lyssnar till honom som om han inte var sänd från ovan, kommer ni inte att respektera hans ord och inte heller att ta emot dem som ett budskap från Gud. Era själar kommer inte att hämta sin näring från himmelsk manna. Tvivel kommer att uppstå beträffande en del saker som inte tilltalar det naturliga hjärtat och ni kommer att sätta er till doms över predikan, som ni skulle göra över en föreläsares argument eller en politikers tal. Så fort mötet är slut är ni beredda att klaga eller att komma med sarkastiska anmärkningar och därigenom visa att budskapet, oavsett hur sant och nödvändigt det är, inte har varit till någon nytta för er. Ni värdesätter det inte. Ni har fått för vana att kritisera och finna fel och ni väljer och kanske förkastar just de saker ni bäst behöver.

Respekten och vördnaden för heliga ting är mycket liten i konferenserna i såväl Upper Colombia som North Pacific. Guds ordinerade redskap har man nästan helt och hållet förlorat ur sikte. Gud har inte instiftat några nya metoder för att nå människors barn med. Om de vänder sig bort från dem som himlen tillsatt för att tillrättavisa deras synder, rätta deras villfarelser och peka ut pliktens väg för dem, finns det inte längre något sätt att nå dem på genom någon (299) himmelsk förbindelse. De lämnas i mörker och snärjs och tas till fånga av fienden.

Guds tjänare har fått följande befallning: ”Ropa med full hals, håll ej tillbaka. Höj upp din röst som en basun och förkunna för mitt folk dess överträdelse. För Jakobs hus dess synder”. Herren säger till dessa folk: ”Väl söker de mig dag ut och dag in och vill ha kunskap om mina vägar, som om de vore ett folk som övar rättfärdighet och inte överger sin Guds domslut.” (Jes. 58: 1- 2) Här är ett folk som har bedragit sig självt och är självrättfärdigt och självbelåtet. Tjänaren får befallning att ropa högt och visa dem deras överträdelse. Under alla århundraden har detta uppdrag utförts för Guds folk och nu behövs det mer än tidigare.

Herrens ord kom till Elia. Han försökte inte att bli Herrens sändebud, utan ordet kom till honom. Gud har alltid människor, som Han anförtrot sitt budskap till. Hans Ande rör vid deras hjärtan och tvingar dem att tala. Stimulerade av helig iver och med kraftig gudomlig inspiration över sig, börjar de, utan att kallt beräkna konsekvenserna, sitt uppdrag att tala det ord till folk, som Herren har gett dem. Men Guds tjänare blir snart på det klara över att han har riskerat något. Han upptäcker, att han själv och hans budskap gjorts till föremål för kritik. Hans metoder, hans liv och hans ägodelar kommenteras och iakttas. Hans budskap plockas sönder och förkastas i den allra mest trångsynta och ohelgade anda, som människor med sin begränsade omdömesförmåga anser lämpligt. Har detta budskap utfört den uppgift, som Gud hade avsett att det skulle? Nej! Det har helt tydligt misslyckats, eftersom åhörarnas hjärtan var ohelgade.

Om inte tjänarens ansikte är stenhårt, om han inte har en tro och ett mod som är outtröttliga och om hans hjärta inte gjorts starkt genom en ständig gemenskap med Gud, kommer han att börja forma sitt vittnesbörd så att det

tilltalar de oheliga öron och hjärtan bland dem som han talar till. Då han anstränger sig för att undvika den kritik han utsätts för, skiljer han sig från Gud och förlorar känslan för gudomlig ynnest och hans vittnesbörd blir tamt och oinspirerat. Han upptäcker att hans mod och tro har försvunnit och att hans tjänst är kraftlös. Världen är full av inbillade och hycklande människor, som har gett efter för önskan att behaga, men trofasta människor, som inte (300) studerar egennytta, utan älskar sina bröder för mycket för att tillåta att synd drabbar dem, är det faktiskt för få av.

Det är Satans bestämda avsikt att förhindra all gemenskap mellan Gud och Hans folk, så att han kan utöva sina sluga knep, utan att någon röst varnar dem för de faror de befinner sig i. Om han kan få människor till att misstro Guds budbärare eller till att inte tillmäta budskapet någon helighet, vet han att de inte kommer att känna någon förpliktelse att akta på Guds ord till dem. Och när ljus skjuts åt sidan som mörker, har Satan fått saker och ting så som han vill ha dem.

Vår Gud är en nitälskande. Han är inte att leka. Han, som gör allt enligt Sin egen viljas rådslut, har funnit för gott att placera människor under olika förhållanden och ålägga dem uppgifter och sedvänjor som är speciella för de tider de lever i och för de förhållanden som de är satta under. Om de skulle uppskatta det ljus de har fått, skulle deras förmågor bli i hög grad förstärkta och förädlade och en vidare syn på sanningen skulle öppnas för dem. Eviga tings mysterier och särskilt den Guds underbara nåd som är manifesterad i frälsningsplanen, skulle förklaras för deras förstånd, ty andliga ting uppfattas på ett andligt sätt.

Vi skall aldrig glömma att Kristus undervisar genom Sina tjänare. Människor kan omvändas utan hjälp av någon predikan. Där människor befinner sig i en sådan situation, att de berövats alla nådemedel, påverkas de av Guds Ande och överbevisas av sanningen genom att läsa ordet, men Guds särskilda medel till att frälsa själar är ”genom predikans dårskap”. Människor är Guds budbärare, trots att de är mänskliga och omgivna av mänskliga svagheter, och den dyrbara Frälsaren är bedrövd, när så litet sker genom deras tjänst. Varje tjänare som ger sig ut i det stora skördarbetet, bör sätta sitt ämbete högt. Han bör inte bara försöka att få människor att lära känna sanningen, utan han bör liksom Paulus predika ”genom att förmana varje människa och undervisa varje människa med all vishet, för att ställa fram varje människa som fullkomlig i Kristus.” (Kol. 1:28)

(301) Människan skall endast betraktas och äras som Guds ambassadör. Att man lovordar människan behagar inte Gud. De budskap hon förmedlar skall prövas utifrån Bibeln. ”Till Guds undervisning, till vittnesbördet! Om de inte talar enligt detta ord finns ingen morgonrodnad för dem.” (Jes. 8:20) Men Herrens ord skall inte bedömas efter mänsklig standard. Det kommer att visa sig, att de, vilkas tankar har präglats i jordisk form, som har en begränsad kristen erfarenhet och vet endast litet om det som hör Gud till, är de som har minst respekt för Guds tjänare och visar minst vördnad för det budskap, som Han ber dessa att bära ut. De lyssnar till en rannsakande predikan och beger sig till sina hem, beredda att sätta sig till doms över den och intrycken försvinner ur deras tankar, som morgondag

försvinner för solen. Om förkunnelsen är känslöbetonad, kommer det att påverka känslorna, men inte hjärta och samvete. En sådan förkunnelse leder inte till något bestående gott, men vinner ofta folks hjärtan och framkallar deras hängivenhet för den människa som talar till dem. De glömmar att Gud har sagt: ”Förlita er inte på människor, som bara har en vindpust i sin näsa!” (Jes. 2:22)

Jesus väntar längtansfullt på att för Sitt folk få uppenbara den härlighet som kommer att åtfölja Hans återkomst och att få föra dem fram till att betrakta sällhetens landskap. Det finns under som skall uppenbaras. En livstid i bön och rannsaking kommer att lämna efter sig mycket utforskat och oförklarat. Men det som vi inte vet nu, kommer att uppenbaras efter detta. Den undervisning som påbörjats här, kommer att fortsätta i hela evigheten. Lammet kommer, när Det leder de återlöstas härskaror till det levande vattnets Källa, att ge stora rikedomar i form av kunskap och kommer att reda ut mysterier i Guds gärningar och försyn, som aldrig tidigare har blivit förstådda.

Vi kan aldrig genom sökande komma underfund med Gud. Han avslöjar inte Sina planer för nyfikna och frågvisa människor. Vi får inte med övermodig hand försöka lyfta bort det förhänge, som Han döljer Sitt majestät med. Aposteln utbrister: ”Hur outgrundliga är inte hans domar och hur outrannsakliga hans vägar.” (Rom 11:33) Det är ett bevis på Hans nåd, att Hans kraft är (302) dold, att Han är insvept i mysteriets och mörkrets fruktansvärda moln, ty om den slöjan lyfts upp, som döljer den gudomliga närheten, är det döden. Ingen dödlig människa kan tränga in i den hemlighet, som den Allsmäktige bor och arbetar i. Vi kan inte förstå mer av Hans handlande med oss och Hans bakomliggande avsikter, än det som Han har funnit lämpligt att uppenbara för oss. Han ger order om allt i rättfärdighet och vi skall inte vara missnöjda och misstrogn, utan böja oss i vördnadsfull underdånighet. Han kommer att uppenbara så mycket av Sina avsikter för oss, som det är bra för oss att veta och därutöver måste vi lita på den allsmäktiga hand och det hjärta som är fullt av kärlek.

Trohet och uthållighet nödvändiga

Församlingens tillstånd i ___ är långt från vad det borde vara. Om inte en avgjord förändring inträffar, kommer den att vissna och dö. Det klagas mycket. Många ger plats för tvivel och otro. De, som talar om tro och vårdar tro, kommer att få tro, men de som när och uttrycker tvivel kommer att skörda tvivel.

Från predikanernas sida har en försummelse ägt rum. De har inte inför åhörarna ständigt framhållit nödvändigheten av trofasthet. De har inte undervisat församlingen i alla sanningens och pliktens punkter, inte heller arbetat ivrigt för att få dem i arbete och göra dem intresserade av alla grenarna i Guds verk. Jag har blivit visad att om

församlingen hade blivit ordentligt undervisad, skulle den befinna sig mycket längre fram än vid dess nuvarande position. Försummelse från predikanternas sida har gjort folk tanklösa och opålitliga. De har inte känt sitt personliga ansvar, utan har ursäktat sig själva på bekostnad av predikanternas sviktande pastorala tjänst. Men Gud ursäktar dem inte. Hade de ingen Bibel, hade de inte fått varningar, tillrättavisningar och förmaningar från himlen om att göra sina sinnen medvetna om sin plikt, skulle domen över dem vara mildare. Men Herren har gett råd och undervisning. (303) Den enskildes plikt har framställts så tydligt, att han inte behöver begå något misstag.

Gud ger ljus till att vägleda dem, som ärligt önskar ljus och sanning, men det är inte Hans avsikt att undanröja all orsak till diskussion och tvivel. Han ger tillräckligt bevis att grunda sin tro på och kräver sedan att människor skall godta detta bevis och utöva tro.

Den, som vill studera Bibeln ödmjukt och är villig att lära, kommer att finna att den är en säker vägledare och kommer att utpeka livets väg med osviktig riktighet. Men vad är det för mening med era bibelstudier, bröder och systrar, om ni inte praktiserar de sanningar de lär ut? Den heliga boken innehåller ingenting oväsentligt. Inget har uppenbarats som inte har betydelse för våra aktuella liv. Ju djupare vår kärlek till Jesus är, i desto högre grad kommer vi att betrakta detta ord, som Guds röst direkt till oss.

Församlingen i ___ står på Satans förtrollade grund och det är nödvändigt med en genomgripande omvändelse. Det behövs personliga ansträngningar. Bibelns rika löften är för dem, som tar upp sitt kors och förnekar sig själva dagligen. Var och en som har en uppriktig önskan om att bli en lärjunge i Kristi skola, kommer att odla ett andligt sinnelag och kommer att använda sig av alla nådegåvor, men i den här församlingen har man visat likgiltighet för tillfällena och förmåner. En är inte i stånd att säga mer än några få ord offentligt och förmår endast göra litet i Herrens vingård, men han är skyldig att i tjänsten säga något och att vara en intresserad tjänare. Varje medlem bör hjälpa till med att stärka och stödja församlingen, men vid många tillfällen finns det en eller två som har den trofasthet som utmärkte gamle Kaleb och dessa har fått lov att bära bördor och ta ansvar, medan resten drar sig undan från alla bördor.

Kaleb var trofast och ståndaktig. Han var inte skrytsam, han visade inte upp sina dygder och goda gärningar, men hans inflytande var alltid på rätt sida. Och vad fick han som lön? När Herren tillkännagav Sina domar över människor som vägrade lyssna till Hans röst, sade Han: ”Men i min tjänare Kaleb är en annan ande, och han har i allt följt mig. Därför skall jag föra honom in i det land, (304) där han nu har varit, och hans avkomlingar skall ta det i besittning.” (4 Mos. 14:24) Medan ynkyrgarna och de som klagade gick under i öknen, hade trofaste Kaleb ett hem i det utlovade landet Kanaan. ”Jag skall ära dem, som ärar mig”, säger Herren. (1 Sam. 2:30)

Hanna bad och förtröstade. I sin son Samuel gav hon Israels Gud en mycket dyrbar rikedom - en duglig människa med en väluppfostrad karaktär, en som var lika fast, som en klippa, när det gällde principer.

I Joppe bodde en Dorkas. Hennes skickliga fingrar var aktivare än hennes tunga. Hon visste vem som behövde bekväma kläder och vem som behövde förståelse och hon mötte generöst båda gruppernas behov. Och när Dorkas dog, erkände församlingen i Joppa sin förlust. Det var inte konstigt, att de sörjde och jämrade sig, inte heller att varma tårar föll ned på den livlösa människokroppen. Hon var så värdefull att hon genom Guds kraft fördes tillbaka från fiendens land, så att hennes duglighet och energi alltid kunde vara till välsignelse för andra.

En sådan tålig, uthållig trohet, fylld av bön, som dessa Guds heliga ägde är sällsynt. Trots detta kan församlingen inte växa utan den. Den behövs i församlingen, i sabbatsskolan och i samfundet. Många samlas i församlingens gemenskap med sina osviktliga naturliga karaktärsdrag och i en kris, där det behövs ett starkt hoppfullt humör, ger de efter för modlöshet och drar på församlingen bördor, och de ser inte att det är fel. Guds verk har ingen användning för sådana personer, eftersom de är opålitliga, men det behövs alltid trofast, gudfruktiga medarbetare, som inte blir svaga på motgångens dag.

Det finns somliga i församlingen i ____, som ger upphov till problem, därför att deras vilja aldrig är i överensstämmelse med Kristi vilja. Bror E kommer att vara ett stort hinder för denna församling. Om han intar en ledarställning är han nöjd, men om han inte kan vara främst, är han alltid på fel sida. Han handlar utifrån impulser. Han kommer inte att dra jämt, (305) utan ifrågasätter och hysa motsatta uppfattningar, eftersom det är hans natur att finna fel och anklaga sina bröder. Även om han påstår sig ivra mycket för sanningen, drar han bort från kroppen. Han är inte stark när det gäller moralisk styrka, som är rotad och grundad i tron. Sanningens heliga principer har inte gjorts till en del av hans natur. Han kan inte anförtros något. Gud är inte nöjd med honom.

Bror och syster E har inte respekterat anvisningarna i Guds ord när det gäller uppfostran av sina barn. Dessa barn har fått lov att styra där hemma i mycket hög grad och har kommit och gått som det har passat dem. Om de inte kommer under ett helt annat inflytande, kommer de att återfinnas i fiendens led, föra krig mot ordning, disciplin och underordning. Barn som överlämnas åt sin egen väg, är inte lyckliga, och när man tar lätt på föräldrarnas auktoritet, kommer Guds auktoritet inte att respekteras.

Föräldrarnas uppdrag är högtidligt och heligt, men många inser inte detta, därför att deras ögon är förblindade av fienden till all rättfärdighet. Deras barn får lov att växa upp odisciplinerade, oartiga, framfusiga, otacksamma och oheliga, där en fast, beslutsam och jämn kurs, i vilken rättfärdighet och nåd blandade med tålmod och självkontroll kommer att ge förunderliga resultat.

Bror E måste ha en förvandlande nåd. Det är ingen säkerhet för honom, så länge han behåller sina naturliga karaktärsbrister och han hela tiden måste föra krig mot dem. Om han inte vill leva ett vaksamt liv i bön, kommer han inte att vara fattad och det finns risk för att sanningen kommer att hindras, framställas felaktigt och komma i dåligt rykte genom hans inflytande. Låt honom vara

försiktig, så att han inte väcker fördomar hos de icke-troende, som aldrig kan avlägsnas.

Det finns i den mänskliga naturen en benägenhet att gå till ytterligheter och att gå från den ena ytterligheten till en annan, som är rakt motsatt. Många är fanatiker. De förtärs av en häftig nitälskan, som felaktigt förväxlas med gudsfruktan, men karaktären är lärjungaskapets sanna prov. Äger de Kristi saktmod? Visar de Hans ödmjukhet och (306) levande människokärlek? Är själens tempel tömt på stolthet, högmod, egoism och lust att kritisera? Om inte, vet de inte av vilken sorts ande de är. De förstår inte, att sann kristen tro består i att bära mycket frukt till Guds ära.

Andra går till ytterlighet i sin anpassning till världen. Det går ingen klar, tydlig skiljelinje mellan dem och den världslige. Om människor i ena fallet drivs bort från sanningen genom en barsk, kritisk och fördömande ande, leds de i det här fallet till den slutsatsen, att de som bekänner sig vara kristna, saknar principer och inte vet något om en förvandling av hjärtan eller karaktär. "Låt på samma sätt ert ljus lysa för människorna, så att de ser era goda gärningar och prisar der Fader i himlen," (Matt. 5:16) är Kristi ord.

Det är många som inte riktigt vet vad kristen karaktär innebär och deras livsföring är en skam för sanningens sak. Om de var fullständigt omvända skulle de inte bära vildrosor och törnen, utan klasar av Andens dyrbara frukter, - "kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trohet, mildhet och självbehärskning." (Gal. 5:22) Den stora faran ligger i att inte arbeta helhjärtat. Många känner sig självbelåtna. De tror att detformella iakttagandet av Guds lag är tillräckligt, trots att de inte känner till Kristi nåd och att Han inte bor i deras hjärtan genom levande tro.

"Utan mig", säger Kristus, "kan ni ingenting göra", men genom Hans gudomliga nåd, som arbetar genom våra mänskliga ansträngningar, förmår vi allt. Hans tålmod och ödmjukhet kommer att prägla karaktären, sprida dyrbara strålar, som klart och tydligt markerar vägen till himlen. Genom att betrakta och efterlikna Hans liv, skall vi förvandlas till Hans avbild. Himlens härlighet skall lysa i våra liv och reflekteras på andra. Vid nådens tron skall vi finna den hjälp vi behöver för att kunna leva så. Detta är äkta helgelse och vilken högre position kan människor önska sig, än att vara förenade med Kristus, som en gren är förenad med vinträdet?

(307) Jag har sett en tavla föreställande en ox som står mellan en plog och ett altare och därunder valspråket: "Redo för bådadera" - villig att försmäkta i de mödosamma fårorna eller att ge sitt blod på offeraltaret. I den ställningen skulle varje Guds barn alltid vara, villigt att gå dit plikten kallar, att försaka sig själv och offra för sanningens sak. Den kristna församlingen grundades på självförsakelsens princip. "Om någon vill efterfölja mig, så försake han sig själv och tage sitt kors på sig var dag; så följ han mig", säger Kristus. (Luk. 9: 23.) Han fordrar hela hjärtat, all vår tillgivenhet. Det föredöme i nit, allvar och osjälviskt tjänande som Hans hängivna lärjungar gett världen borde sätta våra hjärtan i brand och leda oss att följa deras exempel. Sann kristendom ger oss ett allvar och en målmedvetenhet som förvandlar våra karaktärer till

Kristus-likhet och gör det möjligt för oss att räkna allting som förlust för Kristi härlighets skull. Denna målmedvetenhet skall visa sig vara av väldig kraft.

Vi har fått oss en större och högtidligare sanning anförtrodd än vad som någonsin tidigare har överlämnats till dödliga, och vi är ansvariga för det sätt på vilket vi behandlar denna sanning. Var och en av oss, bör vara inställda på att frälsa själar. Vi bör visa sanningens kraft i våra hjärtan och karaktärer, medan vi gör allt i vår makt för att vinna andra till att älska den. Att föra en syndare till Kristus är att upphöja, utmärka och förädla hela hans karaktär och göra honom till en välsignelse i hemmet, i samfundet och i församlingen. Är inte detta uppdrag värdigt våra ädlaste krafter?

"Mindre talangfulla personer kan vinna många människor för Kristus, när de troget förblir i Guds kärlek. Harlan Page var en fattig verkstadsarbetare, allmänt begåvad och med begränsad utbildning. Han gjorde det till sitt viktigaste arbete att göra något för att stödja Guds verk och det var tydligt, att hans ansträngningar kröntes med framgång. Han verkade för sina medmänniskors frälsning genom personliga samtal och allvarlig bön. Han startade bönenämöten, organiserade söndagsskolor och delade ut traktater och annan kristen litteratur. Och med evighetens skugga över sitt ansikte kunde han på sin dödsbädd säga: "Jag (308) vet, att alltsammans har skett genom Guds nåd och inte genom min egen förtjänst, men jag tror nog att det finns bevis för, att mer än ett hundra själar har blivit omvända till Gud genom min personliga medverkan."

Varje medlem i församlingen bör få undervisning i ett reguljärt arbetsprogram. Alla har fått i uppgift att göra något för Herren. De kan intressera folk för att läsa. De kan tala och be med dem. Predikanten som skall undervisa, disciplinera och leda en armé av dugliga arbetare kommer att vinna härliga segrar och har rika belöningar att vänta, när han, runt omkring den stora vita tronen, skall möta dem som blivit frälsta genom hans påverkan.

Gör något, gör det snart, med all din kraft.

En ängels vinge kommer att sänka sig ned, om det dröjer.

Och Gud själv skulle inte längre bli välsignad om Han var passiv.

Efter det att församlingen i ___ lärde känna sanningen, skulle den ha burit frukt i form av goda gärningar och skulle ha utövat ett inflytande som skulle ha gjort den till en kraft på det rättas sida, om den hade visat lämpligt allvar, flit och kärlek. Men den har varit likgiltig, kall och död. Somliga har deltagit i sociala möten, då de har tagit med sig mer av en jordisk atmosfär, än en himmelsk. Församlingen har inte varit beredd att följa upp det arbete som har utförts för dem. I sitt nuvarande tillstånd kan den inte se eller erkänna att ett samarbete från dess sida är nödvändigt. Deras brist på seriositet och helgelse har gjort predikanterna modlösa. I stället för denna likgiltighet, bör det finnas en personlig ansvarskänsla. Denna församling kommer aldrig att växa, förrän reformarbetet påbörjas i medlemmarnas egna hjärtan. Många, som bekänner sin tro blir fort nöjda. Om de uppnår självförnekelse och reform i några få avseenden, ser de inte att de måste gå vidare.

Varför är det så många som sjunker ned i dyn? Det finns inget rastställe på denna sida av himlen. Ingen av oss bör vara nöjd med de andliga resultat vi hittills har uppnått. Ingen lever upp till de tillfällen han får, om han inte ständigt (309) går framåt. Han måste ständigt klättra allt högre upp. Det är varje kristens privilegium att växa, tills han kan nå en människas fullhet i Kristus Jesus.

Hur mycket undervisning behöver inte de kära människorna i ___ i personlig gudsfuktan? Hur mycket pastoral tjänst behöver de inte? Men de utför det inte lika väl, som deras kunskap kräver. Gud kommer att pröva er, bröder. Somliga kommer att visa sig vara agnar och somliga är dyrbara vetekorn. Ge inte efter för frestarens makt. Han skall komma som en stark man, beväpnad, men ge honom inga fördelar. Samla mod att göra er plikt och kämpa för varje tum av fältet. I stället för att dra er tillbaka, så ryck framåt. I stället för att bli svaga och slappa, samla krafter till striden. Gud kallar på er att engagera er med all kraft mot synd i alla dess former. Ta på er hela Guds vapenrustning och fäst er blick på er frälsnings Kapten, ty en fara väntar på er längre fram. Följ inga felaktiga färger, utan vakta vår heliga tros baner och låt er finnas där stridens böljor går, också i den hetaste kampen. Snart kommer kriget att vara över och segern vunnit. Om ni är trogna kommer ni att komma ut som mer än segerherrare, på grund av Honom som har älskat er. Det härliga segerpriset, den eviga härlighetens lott, kommer att bli er.

Synden att klaga

Kära vänner: Jag har blivit visad att ni som en familj upplever mycket onödig olycka. Gud har inte skapat er för att ni skulle vara olyckliga, utan ni har lett tankarna bort från Jesus och har i allt för hög grad koncentrerat er på er själva. Er familjs stora synd är att ni beklagar er i onödan över Guds försyn. Er olydnad är i detta avseende faktiskt alarmerande. Ni har förstorat upp små problem och har talat alltför mycket om svårigheter. Ni har för vana att svepa in allt omkring er i klagomål och har gjort er själva olyckliga utan orsak. Om ni fortsätter att beklaga er, skiljs ni från Gud.

(310) Ni bör hålla er borta från Satans förtrollade mark och inte tillåta att era sinnen vacklar och leds bort från troheten mot Gud. Genom Jesus kan ni vara lyckliga och det borde ni vara. Ni borde vänja er vid att öva självbehärskning. Till och med era tankar måste läggas under Guds vilja och era känslor måste underordnas förnuftet och religionen. Ni fick inte fantasin för att den skulle löpa iväg med er utan att hejdas. Ansträng er för att tygla den. Om era tankar är orätta blir också känslorna det. Och det är känslorna och tankarna som tillsammans utgör den moraliska karaktären. När ni bestämmer er för att tro att det inte krävs av er som kristna att ni ska tygla era tankar och känslor, kommer ni in under onda änglars inflytande och inbjuder dem att vara hos er och ta kontrollen. Om ni ger efter för era impulser och tillåter tankarna att flyta i misstänksamhetens, tvivlets och

missnöjets kanaler kommer ni att vara bland de mest olyckliga människor som finns. Det kommer att visa sig att era liv är misslyckade.

Kära syster F, du har en sjuklig fantasi och du vanäras Gud genom att låta dina känslor helt få makten över ditt förstånd och din omdömesförmåga. Du har en bestämd vilja, som förorsakar, att sinnet påverkar kroppen, så att blodcirkulationen råkar i obalans och vissa organ blir överfyllda. Du offerar hälsan för dina känslors skull.

Du begår ett misstag och om det inte rättas till, kommer det att sluta med, att du inte bara ödelägger din egen lycka. Du tillfogar inte bara dig själv verklig skada utan också dina övriga familjemedlemmar och särskilt din mor. Hon är mycket nervös och ytterst känslig. Om ett av hennes barn lider, blir hon förvirrad och närmast distraherad. Hennes sinne håller på att råka i obalans på grund av de ofta förekommande hysteriska anfall som hon tvingas övervara och stor sorg förorsakas dem som omger dig. Du är ändå i stånd till att kontrollera din fantasi och övervinna dessa nervösa anfall. Du har en stark vilja och du skulle kunna använda den till din fördel. Detta har du inte gjort, utan i stället låtit din starkt verkande fantasi behärska förståndet. Därigenom har du bedrivit Guds ande. Om (311) du saknade förmåga att behärska dina känslor, skulle det inte vara synd, men det går inte an att på det sättet ge efter för fienden. Din vilja måste helgas och böjas i stället för att sättas i motsats till det, som tillhör Gud.

Mina kära vänner, i stället för att bromsa sjukdom, pjåskar ni med den och ger efter för dess makt. Ni bör undvika narkotiska medel och noggrant iaktta hälsans lagar. Om ni respekterar era liv, bör ni äta enkel kost, laga den på enklaste sätt och utföra mer fysiskt arbete. Alla medlemmar i familjen behöver hälsoreformens fördelar. Men narkotiska preparat bör alltid undvikas. De kurerar inte någon sjukdom, utan försvagar organismen och gör den mer känslig för sjukdom.

Människan är satt i en värld med sorg, bekymmer och rådvillhet. Hon är satt här för att bli satt på prov liksom Adam och Eva, så att hon skall kunna utveckla en fast karaktär och skapa harmoni, där det är disharmoni och förvirring. Det finns mycket för oss att göra, som verkligen spelar en stor roll för vår egen lycka och för andras. Och det finns mycket, som vi har att glädjas över. Genom Kristus har vi blivit förenade med Gud. Hans barmhärtighet sätter oss under en ständig förpliktelse, men trots att vi känner oss ovärdiga Hans bevis på nåd, måste vi uppskatta även det minsta av dem.

För allt vad ni har och är, kära vänner, står ni i skuld till Gud. Han har gett er krafter som i viss mån liknar dem som Han själv har, och ni bör allvarligt arbeta på att utveckla dessa krafter och inte behaga och upphöja ert eget jag, utan förhålliga Honom. Ni har inte utnyttjat era förmåner på allra bästa sätt. Ni bör utbilda er själva till att bära ansvar. Intellectet måste vårdas. Om det tillåts att förslöas genom passivitet, kommer det att försvagas.

Denna jord tillhör Herren. Här bör det kunna ses att naturen, den levande och den livlösa, lyder Hans vilja. Gud skapade människan som en högre stående varelse. Hon

ensam är skapad till Guds avbild och är i stånd till att få del av gudomlig natur, samarbeta med sin Skapare och utföra Hans planer. Endast människan befinner sig i strid mot Guds avsikter.

(312) Hur underbart och med vilken förunderlig skönhet är inte allt i naturen danat? Överallt ser vi den store Mästerkonstnärens fulländade gärningar. Himlarna förklarar Hans härlighet och jorden, som har skapats till människornas lycka, talar till oss om Hans oförlikneliga kärlek. Dess yta är inte en monoton slätt, utan stora, gamla berg reser sig för att variera landskapet. Där finns rinnande floder och fruktbara dalar, vackra sjöar, breda floder och den gränslösa oceanen. Gud sänder dagg och regn till att friska upp den törstiga jorden. Briserna, som framkallar hälsa genom att rena och svalka atmosfären, styrs av Hans visdom. Han har satt solen på himlavalvet till att utmärka perioderna för dag och natt och genom dess milda strålar ge ljus och värma upp jorden och få växterna att blomstra.

Jag leder er uppmärksamhet till dessa välsignelser från Guds givmilda hand. Låt varje morgons friska härlighet famkalla lovprisning i era hjärtan för dessa tecken på Hans kärleksfulla omsorg. Men samtidigt som vår vänlige himmelske Far har gett oss så många saker för att främja vår lycka, har Han också gett oss förklädda välsignelser. Han förstår fallna människors behov. Samtidigt som Han å ena sidan har gett oss förmåner, finns det å andra sidan problem som har kommit till för att stimulera oss, så att vi kan använda de förmågor Han har gett oss. Dessa ger med när de löses upphov till flit, uthållighet och mod.

Det finns ondska som människor kan lindra, men aldrig helt avlägsna. De skall övervinna hinder och forma sina omgivningar i stället för att låta sig formas av dem. De har plats för att använda sin förmåga till att få fram ordning och harmoni ur förvirring. I detta arbete kan de få gudomlig hjälp, om de ber om det. De överlämnas inte till att i egen kraft kämpa mot frestelser och prövningar. Uppgiften att hjälpa har lagts på Honom, som är mäktig. Jesus lämnade himlens kungliga salar och led och dog i en av synd fördärvad världen, för att Han skulle kunna lära människor att gå igenom livets prövningar och övervinna dess frestelser. Här har vi en förebild.

När det berättas om Hans skapelser, att de tilldelats gåvor av vår himmelske (313) Far, känner ni er då inte tillrättvisade på grund av era otacksamma beklaganden? I en rad av år har Han lånat er en dotter och en syster, tills ni började betrakta henne som er egen och kände att ni hade rätt till denna goda gåva. Gud hörde ert klagande. Om det var ett moln i sikte, verkade ni glömma att solen någonsin hade lyst och moln och mörker omgav er alltid. Gud sände er plågor. Han tog ifrån er era rikedomar, för att ni skulle lära er skilja mellan välstånd och verklig sorg. Men ni övervann inte era egna hjärtan inför Honom och ångrade inte den stora otacksamhets synd som har skiljt er från Hans kärlek. Liksom Job, kände ni, att ni hade anledning att sörja och ville inte låta er tröstas. Var detta rimligt? Ni vet ju att döden är en kraft som ingen kan stå emot, men ni har gjort era liv nästan odugliga genom er onödiga sorg. Era känslor har varit något mindre än ett uppror mot Gud. Jag såg, att ni alltid uppehöll er vid er smärtsamma förlust och gav plats för era lättpåverkade känslor, tills era

högljudda sorgedemonstrationer fick änglarna att dölja sina ansikten och dra sig tillbaka från scenen.

När ni på det sättet gav plats för era känslor, kom ni då ihåg, att ni hade en Far i himlen, som gav Sin enfödde Son till att dö för oss, så att döden inte skulle kunna bli en evig sömn? Kom ni ihåg, att livets och härlighetens Herre passerade genom graven och lyste upp den med Sin egen närvaro? Den älskade lärjungen sade: ”Skriv! Saliga är de döda, som härefter dör i Herren. Ja, säger Anden, de skall vila sig från sitt arbete, ty deras gärningar följer dem”. (Upp. 14:13) Aposteln visste väl vad han talade om, när han skrev dessa ord. När ni däremot ger utrymme för okontrollerbar sorg, står ert uppförande då i överensstämmelse med den tröst som dessa ord ger uttryck för?

Herren är nådig, barmhärtig och sann. Han har tillåtit den i ert hem, som var den mest oskyldige och bäst förberedda, att lägga sig till vila på grund av de sista dagarnas faror. O! Slut inte era själar för välljud och glädje, genom att klaga som om det inte fanns någon uppståndelse efter döden, utan pris Gud för att det för henne inte längre finns någon död, inte några prövningar, (314) och inte någon sorg. Hon vilar i Jesus, tills Livgivaren skall kalla Sina sovande heliga upp till härlig odödlighet.

F har ett arbete att utföra genom att styra sina känslor, genom Guds nåd. Hon vet, att hon inte är i himlen, utan i en värld där död regerar och där våra kära kan tas ifrån oss vilket ögonblick som helst. Hon borde känna, att livets stora börda är att förbereda sig för en bättre värld. Om hon har rätt uppfattning om det eviga livet, kommer det inte att diskvalificera henne från att leva i den här världen och ädelmodigt bära livets bördor, utan det kommer att hjälpa henne att utföra självförnekande och självupppoffrande plikter.

Som familj har ni låtit era ord ge uttryck åt okunnighet och beklagat er tills ni själva har förändrats till samma bild. Det är som om ni arbetar på varandras förståelse och på att väcka nervös lättretlighet tills ni själva får en mörk och trist tid. Ni har hållit sorgedustjänster, men i dessa har änglarna omkring er inte deltagit. Om ni inte ändrar er kurs, skall Gud komma litet närmare er och handla med er i domen. Är det inte dags, att ni håller gudstjänster med tacksägelse i ert hem och med glädje berättar om de välsignelser som ni fått ta emot?

Sanningens kraft borde vara tillräcklig som stöd och tröst i varje motgång. Det är genom att få dem som känner sanningen att övervinna lidanden, som Kristi religion uppenbarar sitt verkliga värde. Den för aptiten, lidelserna och känslorna in under förnuftets och samvetets kontroll och får tankarna att flyta i sunda banor. Därefter kommer tungan inte att vanära Gud genom syndigt klagande.

Med rätta kräver vår Skapare rätten att göra som Han väljer med Sina händers skaparverk. Han har rätt att reagera som Han vill och inte som människor vill. Men Han är inte en sträng domare, en hård, nogräknad fordringsägare. Han är själva grunden till kärlek, givaren av oräkneliga välsignelser. Det borde ge upphov till den djupaste sorg, att ni har ignorerat en sådan kärlek och inte

låtigt tacksamhet och lovprisning välla fram i era hjärtan på grund av Guds förunderliga godhet. Vi förtjänar inte alla Hans välgärningar, men de (315) fortsätter mot oss, oavsett vår ovärdiga och grymma brist på tacksamhet. Upphör då med ert klagande, som om ni var fångna tjänare under en hård arbetsgivare. Jesus är god. Prisa Honom. Prisa Honom, som är hälsa för ert förstånd, och er Gud.

»Loven Herren«

"Allt vad anda har love Herren." Har någon av oss verkligen tänkt på hur mycket vi har att vara tacksamma för? Kommer vi ihåg att Herrens nåd är varje morgon ny, och att Hans trofasthet aldrig sviker? Inser vi vårt beroende av Honom och uttrycker vi vår tacksamhet för alla Hans gåvor? Vi glömmer tvärtom alltför ofta att "idell goda gåvor och idell fullkomliga skänker komma ned ovanifrån, från himlaljusens Fader".

Hur ofta glömmer inte de som är friska den underbara nåden som ges dem dag efter dag, år efter år. De frambär inte något lovets offer till Gud för Hans gåvor. Men när sjukdom drabbar, kommer man ihåg Gud. Den starka längtan efter att få hälsan åter leder till enträgen bön, och det är rätt. Gud är vår tillflykt såväl i sjukdom som i hälsa. Men många lämnar inte sina bekymmer åt Honom och svaghet och sjukdom tilltar genom deras ängslan. Om de kunde upphöra att gräma sig och höja sig över depression och svärmod, skulle de lättare bli friska. De skulle med tacksamhet minnas hur länge de åtnjutit hälsa och om de återfår denna dyrbara gåva får de inte glömma att de står i än större skuld till sin Skapare. När de tio spetälska botades, var det bara en som återvände till Jesus för att ge honom ära. Låt oss inte vara lika de nio obetänksamma, vilkas hjärtan inte rördes av Guds nåd.

Gud är kärlek. Han sörjer för sina skapade varelser. "Såsom en fader förbarmar sig över barnen, så förbarmar sig Herren över dem (316) som frukta honom." (Ps. 103: 13.) "Sen vilken kärlek Fadern har bevisat oss därmed att vi få kallas Guds barn." (1 Joh. 3: 1.) Vilken dyrbar förmån det är, att vi får vara den Högstes söner och döttrar, Guds arvingar och Jesu Kristi medarvingar. Låt oss därför inte klaga, därför att vi i detta livet inte är fria från besvikelse och smärta.

Om vi genom Guds försyn är kallade att uthärda prövningar, låt oss ta upp korset och dricka den bittra kalken, i det vi kommer ihåg att det är Faderns hand som för bågaren till våra läppar. Låt oss förtrösta på honom såväl i den mörka natten som på dagen. Han skänker oss allt det som är till vårt bästa. "Han som icke har skonat sin egen Son, utan utgivit honom för oss alla, huru skulle han kunna annat än också skänka oss allt med honom?" (Rom. 8: 32.) Hur skulle vi ens i sorgens natt kunna vägra att lyfta hjärta och röst och tacka och lova Honom, när vi kommer ihåg den kärlek som fick sitt uttryck på Golgata kors?

Vilket ämne för meditation är inte det offer som Jesus gjorde för syndare! "Han var sargad för våra överträdelsers skull och slagen för våra missgärningars skull; näpsten var lagd på honom, för att vi skulle få frid och genom hans sår bli va vi helade." (Jes. 53: 5.) Hur skall vi nog kunna uppskatta de välsignelser som därigenom kom oss till del? Kunde Jesus ha lidit mer? Kunde han ha försett oss med rikare välsignelser? Skulle inte det hårdaste hjärta smälta vid tanken på att det var för vår skull som Han övergav himmelens glädje och härlighet och utstod fattigdom, skam, grym smärta och en fruktansvärd död? Om inte Han genom Sin död och uppståndelse öppnat hoppets dörr för oss, skulle vi inte ha känt till något annat än mörkrets skräck och förtvivlans elände. I vårt nuvarande tillstånd, gynnade och välsignade som vi är, kan vi inte inse från vilka djup vi har räddats. Vi kan inte mäta hur mycket djupare vår nöd skulle ha varit, hur mycket större vårt ve, om inte Jesus såsom Människosonen i sympati och kärlek lagt Sina armar kring oss och lyft oss upp.

Låt oss glädjas i hoppet. Vår Försvare är i den himmelska helgedomen och för vår talan. Genom Hans förtjänst har (317) vi förlåtelse och frid. Han dog för att två oss rena från all synd, ikläda oss Sin rättfärdighet och göra oss passande för himmelen, där vi skall få vara för evigt. Käre broder, kära syster, motstå Satan när han försöker fylla ditt sinne med förtvivlan, mörker och tvivel. Visa honom på Jesu blod som renar från all synd. Du kan inte undgå frestarens makt, men han darrar och flyr när det dyrbara blodets förtjänst åberopas. Vill du inte tacksamt ta emot de välsignelser som Jesus ger? Vill du inte ta emot den frälsningens bågare som Han räcker dig, och åkalla Herrens namn? Misstro inte Honom som kallade dig ur mörkret till Sitt underbara ljus. Såra inte för ett ögonblick den förbarmande Frälsarens hjärta med din otro. Han följer med intensivt intresse varje framsteg du gör på vägen mor himmelen. Han ser dina ivriga ansträngningar, lägger märke till dina nederlag och framgångar, ditt hopp och din fruktan, dina strider och segrar.

Skall vår andliga aktivitet bestå endast i att be om något och så ta emot det? Skall vi alltid tänka på våra önsknings och aldrig på de förmåner vi har? Skall vi ta emot Hans nåd, men aldrig tacka Honom för det som Han gjort för oss? Vi ber inte för mycket och är också alltför sparsamma med vår tacksamhet. Om Guds kärlek och omtanke orsakade mer tacksägelse och lov, skulle vår bön ha större kraft. Guds kärlek skulle överflöda mer och mer och vi skulle få än mer att tacka Honom för. Du som klagat över att Gud inte hör dina böner, ändra ditt nuvarande sätt att be och ge uttryck för mer tacksägelse tillsammans med dina önsknings. När du tänker på Hans godhet och nåd, skall du finna att Han också tänker på dina behov.

Be, be allvarligt utan att förtrötta, men glöm inte att tacka och lova! Det tillkommer varje Guds barn att upphöja Hans karaktär. Du kan förhårliga Herren, du kan visa den uppehållande nådens kraft. Det finns en mängd människor som inte uppskattar Guds stora kärlek eller Jesu gudomliga medlidande. (318) Tusentals ringaktar t.o.m. återlösningsplanens gränslösa nåd. Alla som är delaktiga i denna stora frälsning har inte klarhet i denna fråga och uppövar inte sina hjärtan till tacksamhet. Men återlösningsplanen är ett ämne som änglarna önskar att

skåda in i, den skall också evigheterna igenom bli föremål för de frälstas sång och studium. Men är den inte värd ett noggrant studium redan nu? Skulle vi inte tacka Gud med hjärta, själ och röst "för hans under med människors barn"! (Ps. 107: 8.)

Tacka Herren i församlingen. När Herrens ord talades till hebréerna berättas det att "allt folket sade: 'Amen'". (1 Krön. 16: 36.) Detta innerliga svar var ett tecken på att de förstod det talade ordet och förenade sig i tillbedjan av Gud.

Det är för mycket formalism i våra gudstjänster. Herren önskar att Hans tjänare som predikar Ordet, skulle vara fyllda av Andens kraft, och att de som lyssnar inte skulle sitta där slöa och likgiltiga eller se sig frånvarande omkring utan att ge förkunnelsen något gensvar. Det intryck en sådan församling ger icke-troende är allt annat än hedrande för Kristi lära. Dessa sömnaktiga, sorglösa kristna saknar inte ambition och iver när det gäller världsliga ting, men ting med evighetsvärden berör dem inte djupt. Guds röst genom Hans budbärare kan vara för dem en välbehaglig sång, men dess heliga varningar, tillrättavisningar och uppmuntran går dem obeaktade förbi. Världens anda har förblamat dem. Guds ords sanningar förkunnas för döva öron och hårda, oberörda hjärtan. Församlingarna skulle vara klarvakna, aktiva och uppmuntra och stödja Kristi tjänare och bistå dem i arbetet för människors frälsning. Den församling som är i ljuset ger ett villigt och hjärtligt gensvar samt ord av glädje och lovsång.

Vår Gud, skapare av himlar och jord, förklarar: "Den som offerar lovet offer, han ärar mig." (Ps. 50: 23.) Låt oss säga med psalmisten: "Jag vill lova Herren så länge jag lever, jag vill lovsjunga min Gud, så länge jag är till." - "Folken tacke dig, o Gud, alla folk tacke dig." (Ps. 146: 2; 67: 4.)

Föräldrarnas ansvar

Föräldrarna är i hög grad ansvariga för den form deras barns karaktär får. De borde eftersträva symmetri och dimensioner. Det finns några få välbalanserade människor, eftersom föräldrarna har varit fruktansvärt försumliga när det gäller att stimulera svaga drag och undertrycka de felaktiga. De kommer inte ihåg, att den mest högtidliga uppgiften att övervaka varje barns tendenser har lagts på dem och att det är deras plikt att uppfostra sina barn till riktiga vanor och rätt tänkesätt.

Ibland väntar föräldrarna på att Herren skall utföra just det arbete, som Han kräver att de skall göra. I stället för att lägga band på och styra sina barn som de skall, skämmer de bort dem och ger efter för dem och tillfredsställer deras infall och önsknings. När dessa barn lämnar sitt barndomshem, är det med karaktärer, som är deformerade av själviskhet, en ohejdad aptit och stark viljestyrka. De saknar artighet eller respekt för sina föräldrar och älskar inte religiös sanning eller gudsdyrkan. De har vuxit upp

med drag, som är en livslång förbannelse för dem själva och för andra. Hemmet är allt annat än lyckligt, när splitens, själviskhetens, avundens, lidelsernas och trumpen halsstarrighets onda ogräs får lov att blomstra i själens försummade trädgård.

Föräldrar bör inte vara partiska, utan bör behandla sina barn ömt och minnas att de är köpta för Kristi blod. Barn efterliknar sina föräldrar. Följaktligen bör stor omsorg läggas ned på att ge dem en rätt förebild. (320) Föräldrar, som är vänliga och artiga hemma och samtidigt fasta och bestämda, kommer att se samma drag visa sig hos deras barn. Om de är uppriktiga, ärliga och rättskaffens, kommer deras barn högst sannolikt att likna dem på dessa punkter. Om de ärar och tillber Gud, kommer deras barn, som har uppfostrats till att vara likadana, inte heller att glömma att tjäna Honom.

Många föräldrar är inte tillräckligt omsorgsfulla när det gäller att omge sina barn med de rätta inflytandena. I valet av bostad tänker de mer på rent världsliga intressen än på den moraliska och sociala atmosfären och barnen skaffar sig umgänge som motverkar utvecklandet av äkta fromhet och rena, kristna karaktärsdrag. Så låter föräldrar världen uppta deras tid, kraft och tankar. När sabbaten kommer, är de därför så utmattade att de inte har något att ge Gud på Hans heliga dag. De har heller ingen levande gudsfruktan att pryda hemmet med och att göra sabbaten till en glädje för sina barn med. De får sällan besök av någon predikant, ty de har placerat sig själva utom de religiösa privilegiernas räckvidd. En apati smyger sig över själen. Barnen smittas av dåliga kontakter och den själens ömhet de en gång kände dör och glöms bort.

Föräldrar, ni som fördömer kananéerna, för att de offrade sina barn till Molok, vad är det ni själva gör? Ni offerar något av det mest värdefulla ni har på materialismens altare, till mammon. När sedan era barn har vuxit upp utan kärlek och utan goda karaktärsdrag och i stället visar tendenser till respektlöshet och otro, lägger ni skulden på den kristna tro som ni bekänner er till, eftersom den inte kunde frälsa dem. Men ni skördar vad ni har sått. Det är konsekvenserna av er själviska kärlek till världen och försummelse av nådemedlen som nu visar sig. Ni bosatte er på platser där barnen ständigt var omgivna av frestelser. Guds ark, som skulle vara er ära och ert beskydd, betraktade ni som oväsentlig. Gud utför inte underverk för att beskydda era barn mot nedbrytande inflytanden.

Ni, som bekänner er älska Gud, ta Jesus med er vart ni än går. Res också, som de gamla patriarkerna, ett altare för Herren, på varje plats där ni reser ert tält. En reformation i detta avseende (321) behövs, en reformation som skall bli djup och bred. Föräldrar behöver reformera sig, predikanter behöver reformera sig. De behöver Gud i sina hem. De behöver bygga upp Sions öde platser, resa deras portar och göra deras murar starka till försvar åt folket.

Det finns ett allvarligt arbete att utföra i vår tid och föräldrar bör uppfostra sina barn till att ta del i det. Mordokais ord till Ester kan användas på män och unga i dag: "Vem vet, om du inte har nått kunglig värdighet just för en tid som denna?" (Ester 4:14) Unga män bör få karaktärsfasthet, så att de kan bli dugliga. Daniel och Josef

var unga män med fasta principer, som Gud kunde använda till att utföra Sina avsikter med. Lägg märke till deras historia och se hur Gud arbetade för dem. Josef fick en mängd olika erfarenheter, erfarenheter som i högsta grad prövade hans mod och uppriktighet. Efter att ha sålts till Egypten blev han först gynnad och anförtroddes ett stort ansvar, men plötsligt, utan att han gjort något som var fel, utsattes han för falsk beskyllning och kastades i fängelse. Han förlorade emellertid inte modet. Han litade på Gud och hans hjärtas avsikter och hans motivs renhet visade sig. Guds ögon är på honom, en gudomlig hand leder honom och snart ser vi honom komma ut ur fängelset för att dela Egyptens tron.

Josefs kontrollerade liv var inte en tillfällighet. Det var ordnat av Försynen. Men hur förmådde han visa en sådan karaktärsfasthet, en sådan rättskaffenhet och en sådan vishet? Det var resultatet av en omsorgsfull uppfostran under hans barnår. Han tänkte mer på sin plikt än på sin lust och den unge mannens renhet och enkla tillit bar frukt i mannens gärningar. De mest glimrande talenter saknar värde, om de inte utnyttjas. Flitiga vanor och karaktärsdrag vinnas genom uppfostran. En hög moralisk karaktär och fina mentala egenskaper kommer inte av en slump. Gud ger tillfällen, framgång beror på hur man använder dem. De tillfällen Försynen ger oss måste vi snabbt lägga märke till och ivrigt ta vara på.

Unga män, om ni vill bli starka, om ni vill äga en (322) Josefs eller en Daniels renhet och förstånd, så studera Skrifterna. Föräldrar, om ni vill uppfostra era barn till till att tjäna Gud och göra gott i världen, så gör Bibeln till er lärobok. Den avslöjar Satans bedrägeri. Den höjer människosläktet, tillrättavisar och korrigerar en dålig moral och visar på det sanna och det falska och för oss i stånd till att skilja mellan dem. Oavsett vad man annars undervisar om i hemmet och i skolan, bör Bibeln komma främst som den store läraren. Om den får lov att inta denna plats, blir Gud ärad och Han kommer att arbeta för era barns omvändelse. Det finns en rik gruva av sanning och skönhet i denna heliga bok och föräldrarna har endast sig själva att anklaga, om de inte gör den levande och intressant för sina barn.

För många är utbildning detsamma som kännedom om böcker, men "att frukta Herren är början till vishet". (Ordspr. 9:10) Det sanna målet för utbildning är att åter skapa Guds bild i själen. Den första och värdefullaste kunskapen är kunskap om Kristus och förståndiga föräldrar kommer alltid att framålla detta faktum för sina barns tankar. Om en kroppsdel skulle brytas, skulle föräldrarna försöka med alla medel som kärlek eller klokhet kan komma på, för att den berörde familjemedlemme skall bli återställd till utseende och hälsa. Detta är rätt och riktigt. Det är deras plikt. Men Herren kräver att ännu större taktkänsla, tålmod och uthållig ansträngning används på att avhjälpa själens fel och brister. Den får är inte värdig sitt namn, som inte är sina barns kristne lärare och deras ledare och en vän, som binder dem till sitt hjärta genom en helgad kärleks starka band - en kärlek, som har sin grund i trofast pliktuppfyllelse.

"Föräldrar har ett stort och ansvarstungt uppdrag att utföra och de kan med rätta fråga: "Vem räcker till för dessa uppgifter?" Men Gud har lovat att ge dem visdom, som ber i tro. Han kommer att göra just det som Han har sagt att Han vill göra. Han är nöjd med den tro, som tar Honom på orden. Augustinus mor bad för sin sons omvändelse. Hon såg inte något tecken på att Guds Ande gjorde något intryck på hans hjärta, men hon förlorade inte modet. Hon satte sitt finger på Skrifterna och presenterade Hans egna ord för Honom och bad så som bara en mor kan göra. (323) Hennes djupa ödmjukhet, hennes allvarliga entrogenhet, hennes orubbliga tro segrade och Herren uppfyllde hennes hjärtas önskan. I dag är Han lika beredd att lyssna till Sitt folks förböner. "Se, HERRENS hand är inte för kort, så att han inte kan frälsa, hans öra är inte tillslutet, så att han inte kan höra." (Jes. 59:1) och om kristna föräldrar på allvar söker Honom kommer Han att fylla deras munnar med argument och kommer för Sitt eget namns skull att arbeta mäktigt på deras barns omvändelse, för deras skull."

Uppfostran av barn

Käre bror och kära syster G: Era problem vållar mig besvär. Jag ser faror, som ni inte tycks ha uppmärksammat. Har ni eftertänksamt och under bön tänkt över era plikter mot de barn, som ni tagit på ert ansvar att sätta till världen? Har ni tänkt igenom om dessa barn får en utbildning och en uppfostran av er, som kommer att få dem till att ära sin Skapare i deras ungdoms dagar? Har ni tänkt igenom, att om ni inte lär dem att respektera er, som är deras far och mor och ge efter för er auktoritet, så uppfostrar ni dem till att vanära Gud? Varje gång ni låter dem trampa på er auktoritet och låter deras vilja styra er, främjar ni en brist som kommer att följa dem in i hela deras erfarenhet, om de skulle bli religiöst sinnade. Det skulle lära dem ligkiltighet och förakt för gudomlig auktoritet.

Den fråga som ni måste ställa er är: "Uppfostrar jag en barnfamilj som stärker inflytandet från och ökar leden hos mörkrets krafter, eller uppfostrar jag barnen för Kristus?" Om ni behärskar era barn och formar deras karaktär till att möta Guds krav, så finns det färre barn som skall lida på grund av er bristfälliga uppfostran och desto bättre kommer det att vara för er, som är deras föräldrar, och desto bättre kommer det att vara för samhället. Om barnen inte kan uppfostras och utbildas från deras tidigaste barndom av en klok och skötsam mor, som (324) är samvetsgrann och intelligent och som håller sitt hem i Herrens fruktan genom att forma och dana deras karaktärer till att kunna möta rättfärdighetens standard, så kommer det att vara en synd att föröka er familj. Gud har gett er förnuft och Han kräver att ni skall använda det.

Ni måste känna er förpliktade, att under uthålligt och flitigt arbete och genom allvarlig, innerlig bön, forma era barns karaktärer så, att ni gör dem till en välsignelse i hemmet, en välsignelse i församlingen och en välsignelse i samhället. Ni kommer inte att få något erkännande för ert

arbete, om ni låter era barn styras av fienden till all rättfärdighet. Lönen har utlovats för att dana deras karaktärer samvetsgrant efter den gudomliga Förebilden. Om ni försummar detta arbete, som får så vittgående konsekvenser, därför att det för närvarande är angenämare för er att göra så och era barn, på grund av detta, växer upp moraliskt deformerade, med sina fötter på den breda vägen till döden, kan då Gud förklara ert arbete för väl utfört? De, som inte kan upplysa sig själva och arbeta förståndigt, med alla sina krafter inriktade på att föra sina barn till Jesus, bör inte bestämma sig för att ta på sig föräldransvar.

Mödrar måste vara villiga och likaså ivriga att förbereda isg själva för det viktiga uppdrag, som det är att utveckla sina barns karaktärer, vägleda, undervisa och lägga band på sina späda skyddslingar. Fäder och mödrar bör vara eniga i denna uppgift. Eftergivenhet när det gäller att kräva lydnad liksom oäkta kärlek och sympati - den falska föreställningen, att det är klokt att ge efter och inte förhindra något - är en undervisningsmetod, som vållar änglarna sorg, men den bereder Satan glädje, eftersom den leder tusentals barn in i hans led. Det är av det skälet, som han förblindar föräldrarnas ögon, förslöar deras sinnen och förvirrar deras tankar. De ser, att deras söner och döttrar inte är älskvärda, kärleksfulla, lydiga och hänsynsfulla. Ändå är det i deras hem, som barn samlar det, som kommer att förgifta deras tillvaro, fylla deras hjärtan med sorg och öka antalet av dem, som Satan använder till att locka själar i fördärvet.

O! När skall föräldrarna bli förståndiga? När skall de inse och förstå karaktären av det som de gör, när de försummar att kräva (325) lydnad och respekt i överensstämmelse med befallningarna i Guds ord? Konsekvenserna av denna slappa uppfostran av barnen kan märkas, när de går ut i världen och intar sin plats som överhuvuden för sina egna familjer. De för sina föräldrars misstag vidare. Deras bristfälliga karaktärsdrag får fritt spelrum. De överför också sin dåliga smak, sina vanor och sitt temperament, som fick lov att utveckla sig i deras egen karaktär. På det sättet blir de en förbannelse för samhället i stället för en välsignelse.

Eftersom män och kvinnor inte lyder Gud, utan väljer sina egna vägar och följer sina egna onaturliga föreställningar, får Satan lov att plantera sitt svarta baner i hemmen och göra sin makt gällande genom spädbarn, barn och unga, på grund av att män och kvinnor inte lyder Gud, utan i stället väljer sina egna vägar och följer sina egna fördärvade tankar. Satans röst och vilja kommer till uttryck i barnens förvrängda karaktär och otämjda vilja. Genom dem utövar han sin makt och får sina planer utförda. Gud blir vanärad genom att de visar ett trotsigt sinnelag, som utestänger vördnad för Honom och leder till lydnad mot Satans idéer och förslag. Den synd, som föräldrarna begår genom att på detta sätt låta Satan få herraväldet, ligger bortom vår fattningsförmåga. De sår frön, som kommer att ge upphov till törnbuskar och som kväver alla plantor av himmelsk växt. Den skörd som kommer att samlas in, kommer domen ensam att avslöja. Men hur sorglig är inte tanken, att när livet och dess fel och misstag ses i evighetens ljus, kommer det därefter att vara för sent, att vara till någon nytta.

Den totala försummelsen när det gäller att uppfostra barn för Gud, har för all framtid bevarat det onda och ställt många i fiendens led, som genom en god omsorg kunde ha blivit Kristi medarbetare. Felaktiga idéer och en dåraktig, vilseledd tillgivenhet har gett näring åt drag, som har gjort barnen olyckliga och inte älskvärda, förbittrat föräldrarnas liv och fört deras fördärvliga inflytande vidare från generation till generation. Varje barn, som har fått lov att gå sin egen väg, kommer att vanära Gud och förorsaka sin far och mor att skämmas. Ljus har lyst från Guds ord och Hans Andes vittnesbörd, så att ingen behöver gå vilse, med hänsyn till sin plikt. Gud kräver, att föräldrarna skall uppfostra sina barn till att lära känna Honom och (326) respektera Hans krav. De skall uppfostra sina små, som yngre medlemmar av Herrens familj, till att få vackra karaktärer och älskvärda sinnelag, så att de skall kunna lysa i de himmelska salarna. Genom att försumma sin plikt och vara eftergivna mot barnen då de handlar fel, stänger föräldrarna Guds stads portar för dem.

Dessa fakta måste inpräntas i föräldrarna. De måste vakna upp och ta itu med sitt länge förummade uppdrag. Föräldrar, som bekänner sig älska Gud, utför inte Hans vilja. När de inte styr och leder sina barn rätt, växer tusentals upp med missformade karaktärer, med en slapp moral och utan särskild utbildning i livets praktiska plikter. De lämnas till att göra vad de vill med sina impulser, sin tid och sina intellektuella förmågor. Fäder och mödrar bär skulden för att Guds verk lider en förlust på grund av dessa förummade förmågor. Vilken ursäkt skall de framföra till Honom, vilkens tjänare de är och som har anförtrott dem den heliga plikten att utrusta de själar som de fått under sin uppsikt för att utveckla alla deras förmågor till ära för deras Skapare?

Min käre bror och min kära syster, måtte Herren öppna era ögon och upptända era sinnen, så att ni kan se och gottgöra era fel. Ingen av er lever med en blick riktad mot Guds härlighet. Ni visar endast liten kraft att stå upp för Jesus och till försvar för den tro som en gång överlämnades till de heliga. Ni har försummat er plikt inom familjen och har visat att unga som står under ert beskydd inte befinner sig i säkerhet. Så ser Gud på det ni uträttar i hemmet. Så står det upptecknat i himlens böcker. Ni kunde ha fört många till Jesus, men ert bristande moraliska mod har gjort er opålitliga i alla avseenden.

Felen i er slappa ledning av familjen visar sig i era barns karaktärer. Ni har inte uppfostrat er själva till att följa instruktionerna i Guds ord. Ondskan blir på grund av era förummade plikter allvarlig och djup. Syster G har inget riktigt inflytande. Hon har gett efter för sina felaktigt sinnade barns starka vilja och har skämt bort dem till deras skada. (327) Båda av er borde ha lärt era barn, från deras allra tidigaste barndom, att de inte kan styra er, utan att det i stället är er vilja som skall efterkommas. Hade syster G fått rätt uppfostran i sin barndom, så att hon hade uppfostrats och formats efter Guds ord, skulle hon själv ha en annan karaktär och skulle bättre kunna förstå de plikter som har lagts på henne. Hon skulle då veta hur hennes barn skulle uppfostras, så att deras vägar skulle kunna behaga Gud. Men bristerna i hennes egen felaktiga uppfostran upprepas i hennes barn och vad kommer då resultatet att bli av deras arbete, när de kommer att stå som

familjeöverhuvuden? Den som är äldst måste ha litet kunskap om plikter i hemmet, men om hon inte har detta, är hon bara en nybörjare.

Med en klok fast ledning, kunde dessa barn ha blivit nyttiga medborgare i samhället. Sådana som de är, är de en förbannelse, en skamfläck för vår tro. De är fäfängliga, lättsinniga, viljestarka och slösaktiga. De har endast liten vördnad för sina föräldrar och deras samveten är långt ifrån känsliga. De har gått sin egen väg och deras önsknings har styrt deras föräldrar, tills det är nästan omöjligt att väcka deras moraliska känslor. Föräldrarnas naturliga benägenheter, i synnerhet de oangenäma, förs vidare i barnen. Hela familjen, föräldrar och barn, står under gudomligt fördömande. Ingen av dem kan hoppas på att inta sällhetens fridfulla boningar, om de inte tar upp sina länge försummade plikter och, i Kristi anda, bygger upp en karaktär som Gud kan erkänna.

Föräldrar är ansvariga för det arbete, som kommer från deras händer. De bör ha visdom och fasthet att troget och i rätt anda utföra sitt uppdrag. De skall uppfostra sina barn till att bli dugliga genom att utveckla deras gudagivna talenter. Det bör inte ses genom fingrarna om detta inte görs, utan det bör göras till en fråga för församlingsdisciplin, eftersom det kommer att föra Guds förbannelse över föräldrarna, skam, svåra prövningar och problem över församlingen. En moralisk spetsälska som är smittsam och förorenar de ungas kroppar och själar, kommer ofta från (328) en försummad uppfostran och kontroll av de unga. Det är också dags att något görs för att bromsa dess härjningar.

Bibeln ger tydliga anvisningar om den viktiga barnuppfostran: "Hör, Israel! HERREN, vår Gud, HERREN är en. Och du skall älska HERREN, din Gud, av hela ditt hjärta, av hela din själ och av all din kraft. Dessa ord som jag i dag ger dig befallning om, skall du lägga på hjärtat." (5 Mos. 5:4- 6) Föräldrarna skall själva vara förenade med Gud. De skall ha Hans fruktan framför sig och ha kunskap om Hans vilja. Sedan kommer deras uppdrag: "Du skall inpränta dem hos dina barn och tala om dem när du sitter i ditt hus och när du går på vägen, när du lägger dig och när du stiger upp. Du skall binda dem som ett tecken på din hand, och de skall vara som ett band till påminnelse på din panna. Och du skall skriva dem på dörrposterna i ditt hus och på dina dörrar." (5 Mos. 6:7- 9)

Herren befallde Israel, att inte gifta sig med de avgudadyrkande folken omkring dem. "Du skall inte ingå släktskap med dem. Dina döttrar skall du inte ge åt deras söner och inte ta deras döttrar åt dina söner. Ty de kommer då att leda dina söner bort från mig till att tjäna andra gudar, och HERRENS vrede skall då upptändas mot er och han skall snabbt förgöra dig." "Ty du är ett heligt folk, inför HERREN, din Gud. Dig har HERREN, din Gud, utvalt att vara hans egendomsfolk framför alla andra folk på jordens yta. Det var inte för att ni var större än alla andra folk som HERREN fäste sig vid er och utvalde er, ni var tvärtom mindre än alla andra folk. Utan det var därför att HERREN älskade er och höll den ed som han hade svurit era fäder." (5 Mos. 7:3- 4, 6- 8).

Här är tydliga anvisningar som når ned till vår tid. Gud talar till oss i dessa sista dagar och Han vill bli förstörd och åtydd. Gud talar till Israel genom Sina tjänare: "Låt inte denna lagbok vara skild från din mun. Tänk på den både dag och natt, så att du håller fast vid och följer allt som är skrivet i den. Då skall (329) du lyckas i det du företar dig, och då skall du ha framgång." (Josua 1:8) "HERRENS lag är fullkomlig, den ger själen nytt liv. HERRENS vittnesbörd är sant, det gör enkla människor visa." "Ditt ord är mina fötters lykta och ett ljus på min stig." (Psalm 19:8, 119:105)

Här är föräldrarnas plikter klart framställda. Guds ord skall vara den daglige övervakaren. Det ger en sådan undervisning, att föräldrar inte behöver begå misstag när det gäller deras barns uppfostran, men det tillåter inte någon likgiltighet eller försummelse. Guds lag skall framhållas för barnens tankar, som den stora moralnormen. När de stiger upp, när de sitter ned, när de går ut och när de kommer in, skall de lära ut denna lag, som den stora livsregeln och dess principer skall vävas in i all deras erfarenhet. De skall lära sig att vara ärliga, sanningsenliga, måttliga, sparsamma, flitiga och älska Gud av hela sitt hjärta. Detta leder dem fram till Herrens fostran och förmaning. Detta sätter deras fötter på pliktens och trygghetens stig.

De unga är okunniga och oerfarna och kärleken till Bibeln och dess heliga sanningar kommer inte av sig själva. Om man inte gör sig stort besvär med att bygga en mur omkring dem för att avskärma dem från Satans list, kommer de att utsättas för hans frestelser och fångas av honom, så att de måste göra hans vilja. De första åren av sina liv måste barnen undervisas i Guds lags krav och i tron på att Jesus, vår Frälsare, kan rena oss från synd. Dag efter dag måste de undervisas i denna tro genom föreskrift och exempel.

Ett högtidligt ansvar vilar på föräldrar och hur kan Herren välsigna dem när de uppenbart försummar sina plikter? Barn kan formas när de är unga. Men de är gårdå de är mjuka och mottagliga för sanningens intryck och endast litet tid behövs för deras moraliska fostran. Sanningens och pliktens dyrbara lektioner bör dagligen inpräntas i deras hjärtan. De bör ha en kunskap om Gud i Hans skaparverk. Detta kommer att vara långt värdefullare för dem än någon annan boklig kunskap.

(330) "Människan lever inte bara av bröd, utan av varje ord som utgår från Guds mun", är vår Frälsares ord. (Matt. 4:4) Fel i läran mångdubblar sig själva och trasslar med ormlignande spetsfundigheter in sig i folks känslor. Det finns inte en enda lära i Bibeln som inte har blivit förnekad. Profetians stora sanningar, som visar vår position i världshistorien, har berövats sin skönhet och kraft av präster, som försöker göra alla dessa ytterst viktiga sanningar mörka och obegripliga. Ofta glider barnen bort från de gamla landmärkena. Herren befallde Sitt folk Israel: "När din son i framtiden frågar dig: Vad betyder de vittnesbörd, stadgar och bud som HERREN, vår Gud, har gett er?, då skall du svara honom: Vi var faraos slavar i Egypten, men med stark hand förde HERREN oss ut ur Egypten. Och HERREN gjorde stora och ödeläggande tecken och under i Egypten på farao och hela hans hus

inför våra ögon. Men oss förde han ut därifrån för att leda oss in i och ge oss det land som han med ed hade lovat våra fäder. HERREN befallde oss att följa alla dessa stadgar och att frukta HERREN, vår Gud, för att det alltid skulle gå oss väl och för att bevara oss vid liv, så som han gjort till denna dag. Det skall vara vår rättfärdighet, att vi noga följer alla dessa bud inför HERRENS, vår Guds, ansikte så som han har befallt oss.” (5 Mos. 6: 20-25)

Här är de principer som vi inte skall se på med likgiltighet. De, som har förstått sanningen och insett och erkänt dess betydelse och som har fått erfarenhet i det som hör Gud till, skall undervisa sina barn i den sunnda läran. De bör sätta dem in i vår tros stora grundpelare och grunden till, att vi är sjunde-dags adventister, - varför vi, liksom Israels barn, har blivit kallade till att vara ett särskilt folk, ett heligt folk, olikt och avskilt från alla andra folk på jorden. Dessa saker bör förklaras för barnen med enkla ord, som är lätta att förstå, och efterhand som de blir äldre, bör den undervisning som de får, anpassas efter deras växande förmåga, tills sanningens grunder har lagts både breda och djupa.

(331) Föräldrar, ni bekänner er vara Guds barn. Är ni lydiga barn? Gör Ni er himmelske Faders vilja? Följer ni Hans anvisningar eller vandrar ni i gnistorna från ert eget tändmaterial? Arbetar ni dagligen på att övervinna fienden och rädda era barn från hans list? Öppnar ni Guds ords dyrbara sanningar för dem och förklarar grunderna för vår tro för dem, så att deras unga fötter kan planteras på sanningens plattform?

Bibeln med dess dyrbara pärlor av sanning skrevs inte bara för den lärde. Tvärtom, den var avsedd för vanliga människor. Den utläggning, som med hjälp av den Helige Ande ges av vanliga människor, stämmer bäst överens med sanningen, sådan som den är i Jesus. De stora sanningar, som är nödvändiga för salighet, har gjorts lika klara som vid middagstid och ingen kommer att missta sig om vägen eller gå vilse från vägen utom sådana, som följer sitt eget omdöme i stället för Guds tydligt uppenbarade vilja.

Kristet tålamod

Kära bror och kära syster H: Med hänsyn till ert nuvarande förhållande till församlingen vill jag råda er att göra allt vad ni kan från er sida, för att komma i harmoni med era bröder. Vårda en vänlig och försonlig ande och låt ingen hämndkänsla komma in i era sinnen och hjärtan. Vi har endast litet tid i den här världen. Låt oss arbeta för tid och evighet. Var ivriga att göra er kallelse och ert val fast och bestämt. Se till att ni inte gör något misstag när det gäller er rätt till ett hem i Kristi rike. Om era namn står skrivna i Lammets livsbok, så kommer det att stå rätt till med er. Var beredda och ivriga att bekänna era fel och förlåt dem, så att era fel och synder kan dömas på förhand och upplånas.

Jag tror att ni gör framsteg, men låt arbetet bli djupare, grundligare, mer allvarligt. Lämna inte efter er något ogjort, som ni kunde ha gjort. Vandra ödmjukt med Gud, bered (332) era hjärtan, övervinn ert eget jag och våga undvika all Satans list. När hjärtat är i harmoni med Jesus, när ni i ord, ande och uppförande efterliknar Förebilden, kommer era vanor att förfinas och upphöjas och överbevisa alla om att en radikal förändring har ägt rum hos er. Då kommer ni att räknas till Jesu dygdiga, gudfruktiga efterföljare.

Min bror, du har en mycket nedfläckad uppteckning. Gud och din egen själ vet detta. Men ingen kommer att bli mer glad än jag över att få se dig sätta dina fötter på den väg Kristus har vandrat och att få möta dig i Guds rike. Det är svårt för oss att förstå oss själva och att ha en rätt insikt om vår egen karaktär. Guds ord är tydligt, men ofta är det felaktigt att använda det på sitt eget jag. Det finns en benägenhet till självbedrägeri och till att tro att Skriftens varningar och tillrättavisningar inte gäller mig. ”Bedrägligare än allt annat är hjärtat, det är obotligt sjukt. Vem kan förstå det?” (Jer. 17:9) Själv-smicker kan uppfattas som en kristen sinnesrörelse och iver. Egenkärlek och tillit kan förvissa oss om att vi är på rätt väg, trots att vi är långt från att leva upp till Guds ords krav.

Bibeln är innehållsrik, klar och tydlig. Karaktären hos en sann lärjunge till Kristus visar sig i förnöjsamhet. Vi måste rannsaka Skrifterna med ödmjuka hjärtan, darra vid Herrens ord, om vi inte på något sätt vill bli bedragna när det gäller vår sanna karaktär. Det måste göras en uthållig ansträngning för att övervinna själviskhet och självtillit. Självvrannsakan måste vara genomgripande, så att det inte finns någon risk för självbedrägeri. Litet utfrågning om självet vid särskilda tillfällen är inte tillräckligt. Undersök dagligen grunden för ert hopp och se om du verkligen befinner dig i Kristi kärlek. Behandla era egna hjärtan uppriktigt, ty här kan ni inte tillåta er att ta någon risk. Beräkna kostnaden för att vara en helhjärtad kristen och ta på er Guds vapenrustning. Studera mönstret, se på Jesus och efterlikna Honom. Er sinnesro, ert hopp om evig frälsning, beror på om detta arbete troget utförs. Som kristna är (333) vi mindre grundliga i självvrannsakan än i allt annat. Därför är det inget under, att vi är så tröga till att förstå vårt eget jag.

Jag skriver dessa saker till er, därför att jag vill att ni skall bli frälsta. Jag vill inte ta modet från er, utan vill i stället enträget uppmana er att göra de allvarligaste och kraftigaste ansträngningar. Egenkärlek vill förmå dig till att göra ett ytligt självvrannsakande arbete, men låt ingen meningslös tilltro ta ifrån er evigt liv. Bygg inte upp er själva med andras fel, utan ställ den viktiga fråga, som er evighet är beroende av, mellan Gud och er egen själ.

”En människa ser det som är för ögonen, men HERREN ser till hjärtat.” (1 Sam. 7) - människohjärtat, med dess motstridiga sinnesrörelser av glädje och sorg, - det vandrande, oberäkneliga hjärtat, som är en boning för så mycket orenhet och bedrägeri. Han känner dess motiv, dess djupa mål och avsikter. Gå till Honom med din själ, fullständigt nedfläckad som den är. Öppna, som psalmisten, dess kammare för det allseende Ögat, och

utbrist: ”Utrannsaka mig, Gud, och känn mitt hjärta, pröva mig och känn mina tankar. Se till om jag är på en olycksväg och led mig på den eviga vägen.” (Psalm 139:23) Underkasta ditt hjärta rening och förädling. Då kommer du att få del av gudomlig natur efter att ha undkommit det fördärv som finns i världen genom begär. Då kommer ni alltid att vara ”beredda att svara var och en som begär att ni förklarar det hopp ni äger. Men låt det ske ödmjukt, med respekt och ett rent samvete.” (1 Petri 3:15) Kristi frid kommer att tillhöra dig. Ditt namn kommer att stå inskrivet i Livets bok. Din rätt till himmelskt arv kommer att bära det kungliga sigill, som ingen på jorden vågar ifrågasätta. Ingen kan leda er väg till Guds stads portar, men ni kommer att få fri tillgång till den kungliga närvaron och till Guds tempel däruppe.

Några få ord ytterligare trycker mitt sinne. Jag vill, att du skall förenas med församlingen, inte därför att jag anser att alla församlingsmedlemmar är perfekta och inte heller för att jag betraktar dig som perfekt. Gud har dyrbara själar i Sin församling. Där finns också män och kvinnor, som är som ogräs bland vetet. Men Gud ger inte (334) dig eller någon annan uppgiften att avgöra, vem som är ogräs och vem som är vete. Vi förmår kanske att se och fördöma andras fel, samtidigt som vi själva har större fel som vi aldrig har insett, men som andra tydligt kan se. Gud kräver, att du skall ge världen och församlingen ett gott föredöme, ett liv som återspeglar Jesus. Det finns uppgifter som skall utföras och ansvar som skall bäras. Världen har inte tillräckligt många sanna kristna. Församlingen behöver dem. Samfundet kan inte vara utan dem. Kristi bön för Hans lärjungar var: ”Jag ber inte att du skall ta dem ut ur världen utan att du skall bevara dem för det onda.” (Joh. 17:15) Jesus vet, att vi är i världen, utsatta för dess frestelser, men Han älskar oss och vill ge oss nåd att segra över dess fördärvliga inflytanden. Han vill ha oss fullkomliga till karaktären, så att vår envishet inte skall försaka moraliska karaktärsfel hos andra.

Ni ser, att era bröder inte kommer upp till Bibelns norm, utan att det finns brister hos dem och ni uppehåller er vid dessa brister. Ni livnar er på dem, i stället för att livnära er på Kristus. Betraktar ni dem, förändras ni till samma bild. Men kritisera ingen. Ställ inte ert eget noggranna sätt att handla som motsats till andras brister. Gör inte det. Det är inte den uppgift som Gud har gett er att utföra. Han har inte gjort er till församlingsdilettanter. Det är många saker, som ni ser i Bibelns ljus. Men även om ni kan ha rätt på några punkter, så få inte det intrycket att era ståndpunkter alltid är riktiga, ty på många punkter är era idéer förvridda och kommer inte att kunna tåla kritik.

Försök inte att upphöja självet, utan lär er hjärtats saktmod och ödmjukhet i Kristi skola. Du vet hur Petrus karaktär var, hur påfallande hans särskilda drag utvecklades. Före hans stora fall var honom alltid framfusig och diktatorisk, talade obetänksamt och efter ögonblickets impuls. Han var alltid beredd att tillrättvisa andra och ge uttryck för sina tankar innan han hade en klar uppfattning om sig själv och vad han hade sagt. Men Peter blev omvänd och den omvända Petrus var mycket annorlunda än den obesinnade och framfusige (335) Petrus. Medan han behöll sin tidiga häftighet, styrde Kristi nåd hans iver. I stället för att vara framfusig, självsäker

och självupphöjande, blev han stilla, självbehärskad och villig att lära. Han kunde då ge föda åt såväl lammen som fåren i Kristi hjord.

”Du, min bror, har ett stort arbete att utföra för dig själv, dag för dag. Du måste göra ständiga ansträngningar för att tygla ditt dåliga temperament och dina onda benägenheter. Detta har vuxit samtidigt som du och endast Jesus kan stärka dig till att helt övervinna dem. Du bör betrakta dig själv som en Kristi tjänare och försöka bli lik Honom i karaktären. Försök att göra dig själv behaglig för andra. Var artig, vänlig och tålig också i dina affärsförbindelser, visa Jesu ödmjukhet och att Hans ande råder i dig. Du är släkt med mänskligheten och du måste vara tålig, vänlig och dygdig. Du måste vårda din betänksamhet och övervinna din själviskhet. Låt din fråga bli: ”Vad kan jag göra för att välsigna andra?” Om ditt hjärta längtar efter att göra gott mot dem, även om det medför besvär för dig själv, kommer du att få Guds kärleks välsignelse. Den kärlek, som har lyfts upp ur lidelsernas och impulsernas rike, blir andlig och uppenbarar sig i ord och handlingar. En kristen måste ha en helgad ömhet och kärlek, i vilken det inte finns någon otålighet eller irritation. De bryska, hårda vanorna måste mjukna genom Kristi nåd.

O min bror, min syster, uppfostra er själva i Kristi skola. Låt stridens ande upphöra därhemma och i församlingen. Låt era hjärtan dras in i kärlek till Guds folk. Hjärtan som är fyllda med Kristi kärlek kan aldrig gå riktigt långt vilse. Kristen tro är kärlek. Ett kristet hem är ett hem där kärlek råder och kommer till uttryck i ord och handlingar som är präglade av vänlighet och omtanke. Låt inga hårda ord bli sagda. Låt familjeandakten vara angenäm och intressant. Var en kristen adelsman, min bror, ty samma principer som gäller i hemlivet, skall föras in i församlingen. Brist på artighet, ett ögonblicks retlighet eller ett litet obetänksamt ord, kan skada ditt anseende och stänga dörren till hjärtan så att du aldrig senare kan nå dem.

(336) Nu har jag beskrivit farorna för er och jag säger er, att det finns dyrbara segrar som ni måste vinna. Vi kommer aldrig att se himmelriket om vi inte har Kristi ande i våra sinnen. Efterlikna förebilden därhemma, på arbetet och i församlingen. Försök inte att lära andra, se inte heller till hur mycket ni kan skilja er från era bröder, utan försök att se hur nära ni kan komma dem och i hur hög grad ni kan leva i harmoni med dem. Samtidigt som ni gör allt vad ni kan från er sida för att utveckla en kristen karaktär, så ge era hjärtan till Gud, så att Han kan forma det efter Hans behag. Han kommer att hjälpa er. Det vet jag att Han vill. Mätte Gud välsigna er och era kära barn och måtte jag få möta er alla omkring den stora vita tronen. Detta är min bön.

Världslig äregirighet

Min käre bror I: Sedan jag mötte dig vid lägermötet i Maine, har jag känt, att det inte är för sent för dig, att skapa ordning i ditt hjärta och hem. Jag vet, att du har

präglats av Guds Ande. Nu är frågan: Vill du, som svar på denna inbjudan till ånger, med glädje överlämna ditt hjärta till Gud? Ditt fall har visats för mig i en syn, men eftersom du var så fullständigt under själafriendens kontroll, hade jag inte mod att sända dig det budskap som jag fick från Herren. Jag fruktade att du skulle ta det lätt och att den Helige Ande bedrövad skulle gå bort för sista gången. Men nu känner jag mig manad att sända dig detta vittnesbörd, som skall visa sig bli antingen en doft från liv till liv eller en doft från död till död.

Läs inte detta om du är fast besluten att välja mörkret framför ljuset och att tjäna mammon framför Kristus. Om du verkligen vill göra Guds vilja och är villig att låta dig frälsas på Hans bestämda sätt, så läs vittnesbördet, men läs det inte för att kritisera det och inte heller för att förvanska, förlöjliga eller förakta det, ty därigenom kommer det att bli en smak från död till död för dig och kommer att vitna mot dig i domen. Innan du läser detta varningsbudskap, gå ensam fram inför Gud och be Honom (337) att avlägsna trots, uppror och otro från dig och smälta och övervinna ditt stenhjärta.

Vi förstår inte Guds storhet och majestät och kommer inte heller ihåg det gränslösa avståndet mellan Skaparen och de skapade varelser som formats av Hans hand. Han som sitter i himlen, svingar universums spira, dömer inte efter våra begränsade normer och gör inte heller Sina beräkningar efter vår måttstock. Vi misstar oss, om vi tror att det som är stort för oss måste vara stort för Gud och att det som är obetydligt för oss är obetydligt för Honom. Han skulle inte vilja vara mera upphöjd än vi, om Han inte hade större förmåga än vi.

Gud anser inte alla synder vara av samma betydelse och storlek. På samma sätt som den dödliga människan bedömer Han synden efter olika grader av skuld. Men hur bagatellartad den orätta handlingen än må tyckas i människors ögon, är ingen synd liten i Guds ögon. De synder som människor vanligen betraktar som små, kanske är just de som Gud räknar som stora. Man föraktar drinkaren och säger till honom att hans synd kommer att utestänga honom från himmelen, under det att stolthet, själviskhet och girighet inte påtalas. Men dessa synder är på ett särskilt sätt angrepp mot Gud. Han "står emot den högmådige" och Paulus säger att girighet är avgudadyrkan. De som känner till Bibelns förkastelse över avgudadyrkan inser genast vilken grov överträdelse den synden är.

Gud talar genom Sin profet: "Den ogudaktige må överge sin väg, den orättfärdige sina tankar och vända om till HERREN, så skall han förbarma sig över honom, och till vår Gud, ty han skall ge mycken förlåtelse. Mina tankar är inte era tankar, och era vägar är inte mina vägar, säger HERREN." (Jes. 55:6-8) Vi behöver klar urskillningsförmåga, så att vi kan mäta synd efter Herrens standard och inte efter vår egen. Låt oss inte göra mänskliga åsikter till vår regel, utan det gudomliga ordet.

Vi är på livets stora slagfält och låt det aldrig glömmas (338) bort, att vi är personligt ansvariga för stridens utgång. Det betyder, att även om Noa, Job och Daniel var i landet, skulle de ändå inte befria vare sig son eller dotter

från det onda genom sin rättfärdighet. Du min bror har inte tänkt på detta. Men du har rättfärdigt ditt eget sätt att handla, eftersom du ansåg att dina bröder inte har handlat rätt. Ibland har du handlat som ett bortskämt och fördärvt barn och talat om otro och tvivel för att trotsa andra. Men betalar det sig? Är det något i din familj, i församlingen eller i världen som rättfärdigar din likgiltighet inför Guds krav? Kommer någon av dina ursäkter att gälla, när du står ansikte mot ansikte mot hela jordens Domare? Hur dåraktigt och syndigt kommer inte då ditt själviska, giriga beteende då att framstå? Hur oförklarligt kommer det inte då att förefalla dig, att du har låtit världsliga åsikter och världslig vinning fördunkla den trofastes belöning, - en evighet i lycksalighet i Guds paradiset.

"När du upplevde stora fysiska lidanden och det inte fanns något hopp för dig genom din mänskliga duglighet, ömkade Sig Herren över dig och avlägsnade i nåd sjukdom från dig. Satan har försökt plåga och fördärva dig och har också försökt att beröva dig livet. Frälsaren har emellertid skyddat dig om och om igen, för att du inte skulle dödas när ditt hjärta fylldes med sataniskt ursinne och din tunga gav uttryck för bitterhet och otro mot Bibeln och mot den sanning, som du tidigare har försvarat. Medan Satan gjorde anspråk på dig och hävdade att du tillhörde honom, har Kristus avvisat din grymme och onde fiende med orden: "Jag har ännu inte dragit bort min Ande från honom. Han har ännu två steg att ta, innan han kommer att överskrida gränsen för min barmhärtighet och kärlek. Själur är mitt blods förvärv. Herren straffe dig, o Satan; Herren straffe dig."

Jag fördes sedan tillbaka i ditt liv och du visades för mig, när sanningen fann gensvar i ditt hjärta. Guds Ande överbevisade dig om den väg du skulle gå och du fick utkämpa en ganska stor strid med självet. Du hade varit en skarpsinnig, intrigerande människa. Du hade inte gjort det mot andra, som du skulle önska att de gjorde mot dig, utan du utnyttjade dem när du kunde. Du hade en nära, hård kamp att utkämpa med att (339) underordna självet och förödmjuka stoltheten. Det var endast genom Guds nåd som detta kunde låta sig göras. I stället för att genomföra en grundlig reformation, har du förenat sanningen med en ihopplappad karaktär, som inte kommer att bestå frestelsens prövning. Du började inte söka Gud av ett förkrossat och ångerfullt hjärta och rättade dina fel. Om du hade gjort detta, skulle du inte ha snubblat och fallit i fiendens snara. Det finns en blandning av själviskhet i dina motiv, som du inte själv ser så klart. Argument som hämtats från världsliga intressen, social position och en relativ aktningvärdhet har påverkat dig och fått dig till att inte göra ett grundligt arbete för Gud och människor. Eftersom du sträckte dig efter världslig standard ödelades din kristna karaktärs uppriktighet och renhet. Du frambringade inte de frukter, som hör ihop med ånger.

Sackeus förklarade: "Om jag har bedragit någon, så ger jag honom fyrdubbelt tillbaka." Du kunde åtminstone ha gjort ansträngningar för att rätta till dina orättfärdiga handlingar mot dina medmänniskor. Du kan inte ställa varje sak tillrätta, för somliga av dem du har skadat har lagts i sina gravar, och räkningen står skriven på dig. Det bästa du kan göra är att föra ett syndoffer till Herrens

altare och Han kommer att godta det och förlåta det. Men där det är möjligt, bör du ge de förorättade upprättelse.

Om de icke-troende, som du umgicks med, hade sett sanningens förvandlande kraft i dig, skulle de ha haft ett argument för kristen tro, som de inte skulle kunnat förneka. Därigenom skulle du ha kunnat återspegla ett klart, skarpt ljus för världen, men i stället för att göra detta, har du blandat dig med världen och tillägnat dig dess anda. Min bror, du måste födas på nytt. En enbart formell kristen tro har inte det minsta värde. Den saknar frälsande kraft, har ingen förvandlande kraft i sig. En religion som är begränsad till sabbatsdyrkan utsänder inga ljusstrålar till andra. Jag bönfäller dig att noggrant rannsaka ditt eget hjärta. Du är en stridbar och grälsjuk karaktär och du värdar den i stället för att undertrycka den. Du bör göra avgjorda förändringar och vårda saktmod, tro, (340) ödmjukhet och kärlek. Din själ är i fara. Du kommer med säkerhet att bli föremål för Satans starka bedrägeri, om du inte stannar där du är och gör motstånd mot världslighetens och äregirighetens ström. Ditt förhållande till världen måste förändras och en avgjord separering måste äga rum. De ståndpunkter du har intagit, som hela tiden öppnar frestelsens dörrar för dig, måste uppges. Undvik politiska angelägenheter och sky stridigheter. Var uppmärksam på allt, som uppmuntrar dessa drag i din karaktär, som behöver besegras och övervinnas.

Min bror, du måste anstränga dig starkt och beslutsamt, annars kommer du aldrig att kunna kasta av dig mörkrets gärningar. Satan ser på dig som sin egen. När du lyssnar till Guds tjänares vittnesbörd, som vid det senaste lägermötet, är du djupt överbevisad. Men du besvarar inte Guds Andes intryck och när du umgås med världsliga, dricker du av deras ande och förs med av världsliga strömmar, eftersom du inte har någon moralisk styrka att stå emot dess inflytande. Du blir ett med den som älskar världen och din ande är värre än deras, därför att ditt val är frivilligt. Du tycker om att bli lovordad av människor och du uppskattar världsliga ägodelar mer än Jesus. Kärlek till pengar har vävts in i alla ditt livs trådar och har uppslukat allt. Att rycka upp detta med roten kommer att vara som att riva ut det högra ögat eller att skära av den högra armen. Men jag talar till dig, som till en som vet det: Om du inte övervinner denna starka kärlek till pengar, kommer det att kosta din själs frälsning och då hade det varit bättre för dig om du aldrig hade blivit född.

”Ni kan inte tjäna både Gud och mammon”. I lika hög grad som du älskar och värnar om världens ande, kommer du att ha en trotsets ande och kommer att ifrågasätta och finna fel hos dem, som förkunnar sanningens budskap för dig. Du kommer att häna sanningen och bli ett falskt vittne, en brödernas anklagare. De talenter, som Gud har gett dig att använda till Hans ära, kommer att aktivt användas mot Hans arbete och Hans verk. Det finns ingen frid och vänskap mellan Kristus och Beliar. Du har redan (341) valt vänskap med världen och därför befinner du dig avgjort på Satans sida. Det naturliga hjärtat befinner sig i fiendskap till Gud och kommer att stå emot sanningens klaraste vittnesbörd. De onda kommer inte att kunna uthärda det ljus, som fördömer deras felaktiga sätt att handla.

Du har öppnat ditt hjärta för tvivel och skeptisism, men du kommer aldrig att kunna bli en ärlig hedning. Du kan stoltsera med att du inte tror på Bibeln, men du kommer alltid att svära falskt, eftersom du vet bättre.

Jag bönfäller dig att arbeta allvarligt för det eviga livet. Bryt Satans snara. Arbeta mot hans bedrägeri. Låt detta vara din själs språk: ”Det finns inget i universum som jag fruktar så mycket som att jag inte skall förstå min uppgift, eller att jag skall vara medveten om den men misslyckas med att utföra den.” ”Stå upp för Jesus” var en helig mans ord på dödsbädden. Ja, bror I, stå upp för Jesus. Det kommer att kosta allt att göra detta. Du kan bli tvungen att ändra din ställning i världen, ty namn, utmärkelse och ämbete är för dig en snara, som utsätter din själ för fara. En beräkande, världslig visdom försöker hela tiden att vända dig bort från Frälsaren. En fräck, trotsig, blasfemisk otro kommer att försöka utrota Hans evangelium, inte endast ur din egen själ, utan ur världen. Men stå upp för Jesus. I dina vänners och släktingars närvaro, i alla dina affärsrelationer, i ditt umgänge med världen, - var som helst och överallt, under alla omständigheter, - stå upp för Jesus.

Kärlek mellan bröder

Kära bröder och systrar i ___: Mitt sinne har varit omåttligt bekymrat med tanke på ert tillstånd. Jag har inte kunnat sova och jag står upp klockan tolv för att skriva till J och till er som en församling. Jag vet inte i vilket tillstånd J skulle befinna sig nu, om ni hade behandlat honom rättfärdigt och kristet, så som varje Guds barn skall vara vid ett sådant tillfälle. Somliga av er kommer (342) inte att kunna förstå mina ord, därför att ert eget sätt att handla har försatt er i en situation där ni inte har en helgad omdömesförmåga. Ni har låtit starka och hårda känslor mot honom komma in i era hjärtan och har rättfärdigt er själva genom att behandla honom med likgiltighet och till och med förakt. Ni har förklarat, att han, med sin otro och sitt felaktiga sätt att handla, säkert skadade församlingen och försatte själar i fara och att ni inte fick lov att umgås med honom. Men vill ni, i ljuset av Guds stora rättfärdighets norm, kritiskt rannsaka varje ord och handling hos er själva, så att ni kan påminna er dem och jämföra dessa med Kristi liv? Om ni har gjort Guds vilja, så skall Hans ljus och erkännande stödja era ansträngningar och lyckan kommer att följa er. Jag önskar, att medlemmarna i denna tidigare så framgångsrika församling, var för sig skulle börja bygga på sitt eget hus. När de ser sitt eget liv i dess sanna ljus, kommer de att inse att de har begått ett mycket stort misstag, genom att låta sin egen kritiska och fariseiska ande styra sina tungor och utveckla sig själva på det sätt som de behandlar sina bröder på. Denna okristna hårdhet har utestängt Jesus från församlingen och har fört in en splittring. Den har fostrat en benägenhet att döma och fördöma, ett hat till dem, som inte ser saker och ting, som ni ser dem. Även om era bröder säger och gör många saker, som verkligen skadar er, kommer ni att skjuta dem åt sidan och säga: ”Jag är heligare än du?”

”Av deras frukt skall ni känna dem.” Kristus har inte blivit uppenbarad i ert uppförande mot någon, som var närmare himlens rike än ni själva. Herren har uppenbart era fel mot Hans barn, - er brist på barmhärtighet och kärlek, ert beslut att styra andra och försöka få dem att se saker och ting, så som ni vill ha dem. Och när ljuset kommer till er, vad gör ni då? Medgav ni bara att ni hade fel eller bekände ni av hjärtat era fel och ödmjukade era stolta hjärtan inför Gud? Övergav ni era egna vägar och accepterade Guds lära? Går ni till dem, som ni har stött och sårat och säger: (343) ”Jag har fel, jag har syndat mot er. Förlåt mig. Jag har handlat fel. Jag har arbetat i min egen anda. Jag var ivrig, men inte i överensstämmelse med rätt kunskap. Det var snarare Jehus anda, än Kristi saktmodighet och ödmjukhet. Guds ord ger vägledning: ”Bekänn alltså era synder för varandra och be för varandra så att ni blir botade.” Vill ni be för mig att Gud vill förlåta mig för den sorg och plåga jag har förorsakat er?”

Om ni, som har deltagit i detta sårande och fördömande, inte av hjärtat har ångrat er, då kommer inte ljus, frid och glädje in i era själar. När ni är försiktiga, vänliga och ömhjärtad mot era bröder, i samma grad som ni har varit hårda, oförlåtande och hårda, kommer ni att bekänna era fel och så långt som möjligt gottgöra. När ni sedan har gjort allt från er sida, kan ni be Herren om att göra det som är omöjligt för er och hela de sår som ni har tillfogat, förlåta er och utplåna era överträdelser. När det finns en så stor olust att bekänna ett fel, som öppet och tydligt läggs fram för den felande, visar det, att de styrs mer av sin egen utämjbara, ohelgade natur än av anden i Kristi evangelium.

Om Gud någonsin har talat till mig, har ni ett synnerligen viktigt arbete att utföra i ivrig ånger, för att ni visat den felande det sataniska elementet i er karaktär, inte bara i kyla och likgiltighet, utan i försumlighet och förakt. Om de verkligen befinner sig i mörker och gör saker och ting, som försätter deras själar i fara, borde ni visa dem större intresse. Visa dem, att ni älskar deras själar, samtidigt som ni vill vara principfasta och inte avvika från det rätta. Låt dem genom era ord och handlingar få veta, att ni inte vill hämnas och ge tillbaka, utan att ni för deras skull vill offra känslor och övervinna självet. Framställ Jesus, vårt föredöme. Visa alltid och under alla förhållanden Hans Ande och låt det sinnelag råda i er, som var i Kristus Jesus. Era vägar har inte varit Guds vägar. Er vilja har inte varit Guds vilja. Kärlekens dyrbara planta har inte odlats och vattnats av (344) nådens dagg. Egenkärlek, egenrättfärdighet och självtillfredsställelse har utövat en härskande kraft.

Vad har Jesus gjort för er och vad gör Han ständigt för oss, var och en? Vad har ni, som ni inte har fått? Kristus säger: ”Jag är vinstocken, ni är grenarna.” ”Varje gren i mig, som inte bär frukt rensar han, för att den skall bära mer frukt”. Grenarna stöttar inte vinträdet, utan vinträdet stöttar och när grenarna. Församlingen stöttar inte Kristus, utan Kristus stöttar församlingen, med Sin livsnödvändiga kraft. Det är inte tillräckligt att vara en gren. Vi skall vara fruktbara grenar. ”Om någon förblir i mig och jag i honom, bär han rik frukt”, sade Jesus. (Joh. 15:2, 5) Men om frukten kommer från törnbusken, är det uppenbart att vi inte är grenar från den levande vinstocken.

Livet fostrar. Så länge de kristna är i världen, kommer de att utsättas för motstridiga inflytanden. Olika förgelseväckande anledningar skall pröva deras sinneslugn och humör och det är genom att möta dessa i rätt anda som de kristna dygderna utvecklas. Om oförrätter och förolämpningar bärs i saktmod, om skymfande ord får ett mildt svar och ovänliga handlingar möts med vänlighet, är det bevis på att Kristi Ande bor i hjärtat och att saven från det levande Vinträdet flödar genom grenarna. Vi går i Kristi skola och där skall vi lära oss att bli milda och ödmjuka av hjärtat. Och när vi nått slutexamen skall vi finna att alla hinder vi mött, alla svårigheter och smärtor var praktiska övningar i tillämpandet av de kristna principerna. Om lidandet bärs på rätt sätt, utvecklar det hos oss en Kristuslik karaktär och skiljer oss från världens barn.

Vi måste uppnå en hög standard om vi vill vara Guds barn: ädla, rena, heliga, obefläckade och en renande process är nödvändig om vi skall uppnå denna standard. Hur skulle denna fostran kunna ske, om vi inte hade några svårigheter, inte övervann några hinder, inte mötte något som satte vårt tålmod och vår uthållighet på prov? Dessa prövningar är inte (345) minst välsignelsebringande i vår erfarenhet. De är ämnade att hjälpa oss att spänna alla våra krafter i den bestämda avsikten att lyckas. Vi skall använda dem som av Gud givna medel för att vinna den avgörande segern över det egna jaget i stället för att tillåta dem att hindra, trycka ned och fördärva oss.

Karaktären skall prövas. Om vi verkligen är grenar i Vinträdet skall Kristus uppenbaras i oss. Vi skall vara tåliga, milda, förlåtande och vänliga mitt ibland förtret och irritation. Dag efter dag, år efter år skall vi besegra oss själva och växa i ädelt hjältemod. Detta är vad som väntas av oss, men vi kan inte utföra det utan ständig hjälp från Jesus, bestämd avgörelse, orubblig föresats samt vaksamhet och oavbruten bön. Var och en har sin personliga kamp att utkämpa. Var och en måste finna sin väg genom svårigheter och besvikelser. Den som ger upp i striden, förlorar sin kraft och segerglädje. Ingen, inte ens Gud, kan bära oss till himmelen, med mindre vi gör vad på oss ankommer. Våra liv skulle utmärkas av skönhet. Vi måste rensa bort icke älskvärda karaktärsdrag som gör oss olika Jesus. Under det att Gud i oss verkar både vilja och goda gärningar, måste vi samarbeta med honom. Kristi lära förvandlar hjärtat. Den gör den världsligt sinnade andligt sinnad. Under Hans inflytande blir den själviske osjälvisk, emedan Kristi karaktär är sådan. Den oärlige intrigmakaren blir rättskaffens och det blir hans andra natur att göra mot andra vad han önskar att de skall göra mot honom. Den lastbare förvandlas från orenhet till renhet. Han utvecklar goda vanor, ty Kristi evangelium har för honom blivit en livets lukt till liv.

Nu, medan nådens tid ännu varar, skall vi inte döma andra och betrakta oss själva som föredömen. Kristus är vår förebild. Efterlikna honom, vandra i Hans fotspår! Du kanske bekänner dig tro hela sanningen för vår tid, men om du inte lever efter denna sanning är den dig till intet gagn. Vi skall inte döma varandra, det är inte vår uppgift. Men vi skall älska varandra och be för varandra. När vi ser någon lämna adventbudskapet, skulle vi (346) gråta över denne såsom Jesus grät över Jerusalem. Låt oss se vad vår

himmelske Fader säger i Sitt ord om felsteg: "Mina bröder, om så händer, att någon ertappas med att begå en för syndelse, då mån I, som ären andliga människor, upprätta honom i saktmods ande. Och du må hava akt på dig själv, att icke också du bliver frestad." (Gal. 6: 1.) "Mina bröder, om någon bland eder har farit vilse från sanningen, och någon omvänder honom, så mån I veta att den som omvänder en syndare från hans villoväg, han frälser hans själ från döden och överskyler en myckenhet av synder." (Jak. 5: 19, 20.) Vilken stor missionsuppgift! Hur mycket mer Kristus-lik än att såsom fattiga och felande dödliga varelser alltid anklaga och döma dem som inte lever exakt efter vad vi anser passande. Låt oss komma ihåg att Jesus känner oss var och en personligen och Hans hjärta rörs av vår svaghet. Han känner vars och ens behov och Han läser varje hjärtas dolda och outtalade sorg. Om någon av de små, för vilka Han dog, såras, så ställer Han syndaren till ansvar. Jesus är den gode Herden. Han har omsorg om Sina svaga, sjuka, vilsegångna får. Han känner dem alla vid namn. Den nöd som drabbar varje får eller varje lamm i Hans hjord, rör Hans älskande hjärta, och ropet om hjälp när Hans öra. En av de största synder som begicks av Israels herdar påvisas av profeten: "De svaga stärkten I icke, det sjuka heladen I icke, det sargade förbunden I icke, det fördrivna förden I icke tillbaka, det förlorade uppsöket I icke, utan med förtryck och hårdhet foren I fram mot dem. Så blevo de förskingrade, därför att de icke hade någon herde, de blevo till mat åt alla markens djur, ja, de blevo förskingrade. Mina får gå nu vilse på alla berg och alla höga kullar; över hela jorden äro mina får förskingrade, utan att någon frågar efter dem eller uppsöker dem." (Hes. 34: 4-6.)

Jesus sörjer för var och en som om denne vore den ende på jorden. Såsom Gudom utövar Han Sin makt för vår skull, medan Han såsom vår äldre bror känner all vår smärta. Himmelens majestät tog inte avstånd från det fallna, syndiga människosläktet. Vi har inte en (347) överstepräst som står så högt över oss, att Han inte lägger märke till oss och sympatiserar med oss, men vi har en som varit frestad i allt liksom vi, dock utan synd.

Vilken motsats till denna anda är den känsla av likgiltighet och förakt" som visats av några i emot... och dem som har kommit under Hans inflytande. Om någonsin Guds förvandlande nåd behövdes, så är det i den församlingen. Genom att döma och fördöma en broder har de åtagit sig en uppgift som Gud aldrig lagt i deras händer. En hjärtats hårdhet, en kritisk och dömande anda som förstör både personlighet och oberoende, har vävts in i deras kristna erfarenhet och deras hjärtan har förlorat Kristi kärlek. Skynda er, syskon, att rena era hjärtan från dessa ting innan det skall sägas i himmelen: "Må den som är orättfärdig fortfara att öva sin orättfärdighet och den som är oren att rena sig. Så ock den som är rättfärdig, han fortfare att öva sin rättfärdighet, och den som är helig att helga sig." (Upp. 22: 11.)

Ni kommer att möta många svårigheter i ert kristna liv i samband med församlingen, men ansträng er inte allt för mycket att forma era medtroende. Döm dem inte om ni ser att de inte uppfyller Guds ords krav, om de vållar er förtret, hämnas inte. Var stilla, reta inte upp er om sådant sägs som är ämnat att göra er bittra. Ni ser mycket hos

andra som ni finner vara orätt och önskar rätta till. Ni börjar reformera i egen kraft, men det sker inte på rätt sätt. Ni måste arbeta för den felande med ett hjärta, fyllt och ödmjukat av Guds Ande, och så låta Herren arbeta genom er såsom tjänare. Lägga era bördor på Jesus. Ni känner att Herren måste ta hand om de fall där Satan strävar efter att vinna herraväldet, men ni bör i undergivenhet och ödmjukhet göra vad ni kan och sedan lägga den trassliga härvan, de komplicerade förhållandena i Guds hand. Följ föreskrifterna i Hans Ord och lämna resultatet åt Hans visdom! När ni har gjort allt ni kan för att rädda er medtroende, sluta upp att oroa er och ägna er åt (348) andra pressande plikter. Det är inte längre er sak, utan Guds.

Hugg inte på grund av otålighet av svårighetens knut så att ni därmed gör saken hopplös. Låt Gud lösa upp de tilltrasslade trådarna. Han är vis nog att ta hand om vårt livs virrvarr. Han har både skicklighet och takt. Vi kan inte alltid se Hans planer; vi måste vänta tåligt och se hur de utvecklas och inte förstöra dem. Han vill uppenbara dem för oss när Hans tid är inne. Sträva efter enhet, uppodla kärlek och Kristus-likhet i allt. Han är källan till enighet och styrka, men ni har inte sökt den kristna enhet som i kärlek sammanbinder hjärtan.

Det finns arbete för er både inom och utanför församlingen. "Därigenom bliver min Fader förhärligad, att I bären mycken frukt. . ." (Joh. 15: 8.) Den frukt vi bär är det enda beviset inför världen på trädets art. Om våra gärningar är av samma karaktär som grenarnas på det levande Vinträdet, så bär vi rika klasar av ädel frukt, och då bär vi också inför världen Guds eget kännemärke på Hans söner och döttrar. Vi är levande brev, kända och lästa av alla.

Jag är rädd att ni misslyckas i det som ni måste göra för att gottgöra det förgångna och bli levande, fruktbärande grenar. Om ni gör som Gud vill skall Hans välsignelse vila över församlingen. Ni har inte varit ödmjuka nog att utföra ett grundligt verk och handla i överensstämmelse med Guds Andes sinnelag. Där har varit självrättfärdigande, självisk njutning och självförsvar när det skulle ha varit ödmjukhet, förkrosselse och ånger.

Ni skulle flytta undan varje stötesten och göra "räta stigar för edra fötter, så att den fot som haltar icke vrides ur led". (Hebr. 12: 13.) Det är inte för sent att rätta till vad som är fel. Men ni skall inte anse er själva för friska och utan behov av läkare för ni behöver hjälp. När ni kommer till Jesus med ett krossat hjärta, skall Han hjälpa och välsigna er och ni kommer sedan att fortsätta Herrens verk med mod och energi. Det bästa beviset för att ni är i Kristus, är den frukt ni bär. Men om ni inte i sanning är förenade med Honom skall det ljus och de förmåner ni har bli er dom och undergång.

Att köpa tiden

(349) Käre bror I: Jag stod upp klockan tolv för att skriva till dig, eftersom mitt sinne är betungat. Jag är bekymrad å dina vägnar, för jag vet att vi är nära slutet på denna jords historia och uppteckningarna över ditt liv är inte sådana, att du kommer att vara tillfreds med att möta dem på den stora dag, då alla människor kommer att få tillbaka efter sina gärningar.

Du kanske tycker att andra har gjort fel, och jag vet lika väl som du att en Kristus-lik anda inte har funnits i er församling. Men berättigar det dig att döma de andra? Kan två misstag göra det ena ogjort? Om en, två eller tre i församlingen har handlat fel, utplånar eller ursäktar inte detta din synd. Vilken väg än andra må gå, är det din uppgift att se om ditt eget. Gud ställer fordringar på dig som inga omständigheter skulle få dig att glömma och försumma, för varje själ är dyrbar för Honom.

Mitt hjärta dras till dem, som har snubblat över otrons mörka berg och jag vill hjälpa dem. Det finns ett gott material i församlingen i ____, men medlemmarna har inte förvandlats genom Guds Ande och kommit i en ställning där de kan låta sitt ljus lysa inför världen. Somliga, som har de bästa tänkbara motiv och stora förmågor till att vara till nytta, misslyckas under församlingens provningstider fullständigt på grund av brist på kärlek och barmhärtighet som i så hög grad bodde i Kristi hjärta. De ser någon som handlar fel och i stället för att hjälpa honom håller de sig själva borta. De är benägna att ge obehagliga antydningar och röra vid känsliga punkter, när de skulle kunna undvika det. Självet kommer fram och tar makten och de gör ont och rör upp felaktiga känslor. Oavsett hur rena avsikter de har, kommer deras strävanden att göra gott nästan alltid att resultera i fiasko, om de än inte åstadkommer någon egentlig skada, därför att Kristi ömhet och medkänsla fattas. De skulle vilja vara mycket goda kirurger, men de är dåliga sjuksköterskor. De har inte den taktkänsla som har fötts i kärlek. Om de hade det, skulle de veta hur de skulle säga rätt ord och göra rätt (350) sak, på rätt tid och på rätt plats. Andra kan inte ha en mer uppriktig önskan att göra det rätta. Ingen kan ha ett djupare intresse för Guds sak. De kan inte vara sannare och mer lojala. Deras förståelse kan inte vara djupare och deras kärlek inte varmare. Trots detta har de, på grund av sin vänlighet och taktkänsla, långt större framgång när det gäller att vinna tillbaka den som felar.

Det skulle behaga Herren att få Sitt folk mer hänsynsfullt än det är nu, mer barmhärtigt och mer hjälpsamt mot varandra. När Kristi kärlek bor i hjärtat, kommer varje enskild person att vara kärleksfullt uppmärksam på andras problem. En bror vill inte utnyttja en annan bror i affärsangelägenheter. En vill inte debitera orimliga räntor, därför att han ser sin bror i en besvärlig situation, där han måste få hjälp. De, som vill utnyttja varandras nöd, bevisar på ett slutgiltigt sätt, att de inte behärskas av principerna i Kristi evangelium. Deras uppförande finns upptecknat i himlens böcker som svek och oärlighet. Där dessa principer härskar, kommer Herren välsignelse inte att komma in i hjärtat. Sådana personer får fler intryck från den store fienden än från Guds Ande. Men de, som till sist skall ärva det himmelska riket måste förvandlas genom

gudomlig nåd. De måste vara rena i hjärta och liv och ha en fulländad karaktär.

Jag anser dig, min bror, vara i stor fara. Dina skatter har du samlat på jorden och ditt hjärta finns där dina rikedomar är. Men alla de medel som du samlar ihop kommer inte att räcka till som lösesumma för din själ, även om det skulle vara miljoner. Stanna därför inte kvar i förhärdelse och otro. Gör inte i ditt fall Guds nådiga avsikter om intet. Tvinga inte fram förstörelse av dina ägodelar eller lidande och olycka för din person från Hans motsträviga hand.

Hur många är det inte, som nu slår in på en väg, som på sikt måste leda till sådana hemsökelsedomar. De lever dag efter dag, vecka efter vecka, år efter år, för sina egna själviska intressen. Deras inflytande och resurser, som de samlat tack vare en skicklighet och en taktkänsla som Gud gett dem används på dem själva och deras familjer, utan tanke på deras givmilde Vålgörare. (351) Ingenting får lov att flyta tillbaka till Givaren. De kommer faktiskt att betrakta livet och dess anförtrödda talenter som sina egna och om de ger Gud den del tillbaka som Han med rätta kräver, tror de att deras Skapare står i tacksamhetsskuld till dem. Till sist är Hans tålmod med dessa opålitliga tjänare förbrukat och Han gör ett abrupt slut på deras själviska, världsliga planer, och visar dem genom detta, att sådant som de har samlat till sin egen ära, förmår Han skingra och de saknar förmåga att stå emot Hans makt.

Bror J, jag vänder mig till dig i dag, som en hoppets fånge. Men tänker du på att din sol för någon tid sedan passerade sin mittpunkt och nu är snabbt på väg ned? Kvällen har kommit. Ser du hur skuggorna förlängs? Du har bara en liten tid kvar att arbeta på för dig själv, för människorna och för din Mästare. Det finns ett särskilt arbete att utföra för din egen själ, om du någonsin skall räknas bland övervinnarna. Hur ser uppteckningarna över ditt liv ut? Är Jesu böner för din skull förgäves? Skall Han bli besviken på dig? Somliga av dina kamrater, som stod sida vid sida med dig, har redan fallit bort. Evigheten kommer att avslöja om de har fallit i tron och inte tillförsäkrat sig evigt liv, eller om de var rika inför Gud och arvingar till det, som "bereder åt oss på ett oändligt rikt sätt en härlighet, som väger tungt och varar i evighet." (2 Kor. 4:17) Vill du inte ta hänsyn till att Guds långmodighet mot dig kräver din själs ånger och förkrosselse inför Honom?

Det finns andra viktiga hänsyn, utöver din egen personliga frälsning, som kräver din uppmärksamhet. Så sent som det är nu, då din sol håller på att sjunka bakom kullarna i väster, har du fortfarande ett stort arbete att utföra för dina barn, som har låtit världens kärlek skilja dem från Gud. Du har också låtit släktingar, grannar och vänner vara ofrälsta. Har du varit ett föredöme för dem i överensstämmelse med det ljus du hade fått? Har du varit lika ivrig med att frälsa dessa dyrbara själar som du var med att samla jordiska rikedomar? Hade du använt dina tillgångar och ditt inflytande, din visdom och din taktkänsla till att samla dessa vilsekomna i Kristi fälla - om detta (352) hade varit ditt livsverk, skulle du ha tillförsäkrat dig en skörd av själar och en rik lön på Guds dag. Därigenom skulle du ha byggt på den sanna grunden med värdefullt och

oförgängligt material, men i stället har du byggt med trä, hö och stubbe, som förtärs när det skall prövas av vilket slag varje människas verk är.

”Ditt liv har varit ett fiasko. Du har varit en stötesten för syndare. De har sagt om dig: ”Om den religion, som denne man bekänner sig till verkligen är så sann, varför är han då så angelägen om denna världen? Varför visar han inte Kristi ande i sitt eget uppförande?” Skynda dig, min bror, ty det är för evigt för sent att avlägsna denna stötesten från syndarnas väg. Kan du med tillfredsställelse se på ditt liv eller på det inflytande du har utövat? Vill du nu tänka igenom dina vägar? Vill du nu göra ansträngningar för att komma i ett rätt förhållande till Gud? Jag tror inte, att ditt hjärta är oemottagligt och jag vet att Guds kärleksfulla vänlighet och ömma nåd är otrolig. Du har en liten prövotid, vill du nu utnyttja den, så länge Jesus för Fadern hänvisar till Sitt blod? Han har i stor barmhärtighet sparat ditt liv, men det har varit som med det ofruktsamma fikonsträdet, på vilket det år efter år inte syntes några frukter utan bara blad. Hur länge skall du fortsätta med att göra Mästaren besviken? Vill du tvinga Honom att säga: ”Låt det för all framtid inte växa någon frukt på dig härefter” eller ”hugg ner det, varför skall det få suga ut jorden”? O, vänta inte på att Herren skall vända Sin hand mot dig och skingra den egendom som du har samlat. Kom ihåg, att all din rikedom inte kommer att ge dig ett ögonblick av glad förvisning och frid på din dödsbädd.

Jag framhåller enträget för dig, att det är nödvändigt att genast ge tillbaka till Herren. Jag ber dig att göra fienden besviken. Bryt hans grymma makt över dig. Försök under resten av ditt liv att åstadkomma en helt annan uppteckning i himlen, en som du inte behöver skämmas över när böckerna skall öppnas för dig och Domaren skall uttala Sin dom över dem, som har försummat denna stora frälsning.

(353) Paulus förmanar sina bröder i Efesus att använda tiden rätt, eftersom dagarna är onda. Denna förmaning kan lika gärna användas på dig. I en mening är det omöjligt att ta vara på tiden, ty det som är förbi, är för evigt förbi. Men du kallas till att förnya dig, att vara ivrig när det gäller goda gärningar i lika hög grad som du har försummat dina plikter. Vänd helt om. Fördubbla din flit för att göra din kallelse och din utkorelse fast. Håll Guds bud och lev och låt lagen vara din ögonsten. Utnyttja varje ögonblick till det yttersta till att arbeta för ditt eget eviga intresse och för själars frälsning omkring dig. Därigenom kan du både frälsa dig själv och dem som är mer eller mindre styrda av ditt exempel. Detta är de motiv som borde övervägas på ett sätt som är rimligt.

Vakna upp! Vakna upp! Du har ett arbete att utföra och din sol skyndar mot sin nedgång. Dina krafter försvagas, men allt som finns av dig, den minsta av dina förmågor, tillhör Gud och bör osjälviskt användas med allvar och den bör användas i Hans tjänst. Verka medan solen dröjer sig kvar på himlen, ty ”natten kommer, då ingen kan arbeta.” (Joh. 9:4)

”Kom, min bror, kom just som du är, syndig och besmittad. Lägg din skuldbörda på Jesus och gör i tro anspråk på Hans förtjänster. Kom nu, så länge det finns

nåd. Kom med bekännelse, kom förkrossad. Då kommer Gud generöst att förlåta. Våga inte underskatta ännu ett tillfälle. Lyssna till barmhärtighetens röst, som nu ber dig stå upp från döden, så att Kristus kan ge dig ljus. Varje ögonblick verkar nu förena sig direkt med den osynliga världens varelser. Låt då inte din stolthet och otro få dig att gå ännu längre med att förkasta den givna nåden. Om du gör det, kommer du till sist att lämnas kvar till klagan och gråt: ”Skördetiden är förbi, sommaren är över, men vi har inte blivit räddade.” (Jer. 8:20)

Vänta i djup ödmjukhet inför Gud. Besluta dig för att från denna stund vara Herrens, att göra hela din plikt och att lita fullt och fast på den stora försoningen. Gör detta och du kommer inte att ha något att frukta. Resten av din livsresa kommer att vara lugn och lycklig och du skall försäkra dig om (354) att livet skall fortsätta, så länge Gud lever.

Jag har skrivit detta, därför att jag känner mig manad till det av Guds Ande och därför att jag är djupt intresserad av dig. Låt inte dina känslor för ett ögonblick bli upprörda mot mig, ty jag har påverkats av kärlek till din själ. Vi har njutit många dyrbara stunder i tillbedjan till Gud, när våra hjärtan gladdes vid Guds ljuvliga välsignelse. Är dessa stunder förbi för evigt? Vi möts kanske aldrig mer i detta livet, men skall vi inte mötas när de återköpta samlas omkring den stora vita tronen?

Produktion av vin och cider

Kära bröder och systrar från församlingen i ___: Jag är blivit visad att ni som en församling inte växer i nåden och i kunskap om sanningen. Det finns inte den helgelse till Gud, den hängivenhet för Hans tjänst och det osjälviska arbete för att bygga upp Hans verk, som skulle göra er till en framgångsrik och sund församling. Ni har inte underordnat er under varandra. Det är för många bland er, som har sina egna idéer och genomför sina egna själviska planer och några av dem, som innehar framstående uppgifter i församlingen, tillhör dem.

Bror K har inte sin blick odelat riktad mot Guds härlighet. Han ser inte saker och ting från deras rätta ståndpunkt. Han har gett akt på Satans förslag och tagit råd från sitt eget ohelgade omdöme och han griper efter varje ord som kan rättfärdiggöra hans egna felaktiga vägar. Han har bedragit sig själv. Han ser inte att han utestänger sig själv från Guds Ande. När han gick in på den stigen, kände han inte till dess faror. Han insåg inte heller vart den skulle föra honom. Alla som vandrar på denna väg, skulle göra rätt i att genast slå in på den säkra vägen.

Vi lever i dryckenskapens tidevarv. Att tillgodose ciderdrickarens begär är en förolämpning mot Gud. (355) Tillsammans med andra har du tagit del i detta, eftersom du inte har följt ljuset. Om du hade stått i ljuset, skulle du inte och kunde du inte ha gjort detta. Var och en av er som har tagit del i detta arbete, kommer under Guds dom, om ni inte gör en fullständig förändring av er verksamhet. Du behöver ta detta på allvar. Du behöver börja omedelbart med att rädda din själ från fördömlse.

Somliga av er i ___ utvecklade en oerhörd iver när det gällde att kritisera rödabandsklubbarna. I och för sig var det rätt att fördöma det onda i dessa sällskap, men när ni agerade som om det var brottsligt att överhuvudtaget tala gott om dem eller att visa dem den minsta lilla goda vilja, gick ni till ytterligheter. Ni bör vara konsekventa i allt. Ni har närt ett hat, just mot namnet ”röda-bandet-klubb”, som inte smakar av Kristi Ande. Er bitterhet har inte hjälpt vare sig er eller någon annan.

Ni har tagit de vittnesbörd, som sade att det var skadligt för vårt folks andliga intressen att gå in i nykterhetsföreningar, och har genom att förvränga dem använt dem till att förtrycka och betunga själar. Genom att behandla det ljus som ni har fått på det sättet har mitt uppdrag råkat i vanrykte. Det var absolut inte nödvändigt att göra detta och somliga av er har som uppgift att rätta till detta. En järnsäng skulle göras i ordning till andra. Om den var för kort, måste den göras längre. Om den var för lång, måste de göra den kortare. ”Döm inte, så blir ni inte dömda.” (Matt. 7:1)

Sedan du lämnat nykterhetsarbetet i samhället kunde du ändå varit ett gott föredöme för andra, om du hade handlat samvetsgrant enligt den heliga tro, som du bekänner. Men genom att hålla på med tillverkning av cider har ditt inflytande skadats mycket. Och vad värre är, du har orsakat att sanningen kritiserats och du har skadat din egen själ. Du har byggt upp en barriär mellan dig själv och nykterhetsarbetet. Du går inte på en rak stig,(356) och detta får otroende att ifrågasätta dina principer. Krymplingar haltar och snubblar för din skull och går förlorade.

Jag kan inte förstå hur kristna människor, i ljuset av Guds lag, kan inlåta sig på tillverkning av vin och cider eller odla humle, för försäljning, med gott samvete. Dessa saker kan bli till välsignelse eller till förbannelse. Cider och vin kan buteljeras och lagras en längre tid. Används dessa ojästa finns ingen anledning att säga något emot det. Men de som framställer cider av äpplen för försäljning, är inte så noggranna med frukterna och ofta pressas saft av ruttna äpplen. De, som inte skulle kunna tänka sig att använda förgiftade ruttna äpplen, kommer på ett eller annat sätt ändå att dricka cidern och kalla den för en njutning. Mikroskopet kommer emellertid att avslöja, att denna behagliga dryck ofta inte lämpar sig för människans mage och bara när den är färskpressad. Om den är kokt och orenheterna noggrant har avlägsnats, är den inte lika förkastlig.

Jag har ofta hört folk säga: ”O, det är bara söt cider. Den är fullständigt harmlös och till och med hälsosam.” Många liter, kanske större flaskor, tas med hem. Under några få dagar är den söt. Därefter påbörjas jäsningen. Den skarpa smaken gör den ännu smakligare för många gommor och den, som älskar sött vin eller cider, kommer motvilligt att medge, att hans älsklingsdryck alltid blir hård eller sur. Det är möjligt att bli lika berusad av vin och cider som av andra, starkare drycker. Det är de s.k. alkoholsvaga dryckesvarorna som skapar den värsta formen av dryckenskap. Under inflytande av dessa mildare rusdrycker blir lidelserna onaturliga och förändringen av karaktären märks tydligare än vid bruk av andra sorters

rusdrycker. Några få glas vin eller cider kan väcka smaken för starkare drycker. På så sätt läggs grunden för beroende av alkohol. För mångas vidkommande är det absolut inte tillrådligt att ha vare sig vin eller cider hemma. De har kanske ärvt en viss svaghet för stimulanser och Satan försöker ständigt fresta dem till att pröva alkoholens verkningar. Om de ger efter för frestelsen, blir det svårt för dem att sluta. Törsten kräver att (357) bli tillfredsställd och tillgodoses till deras fördärv. Hjärnan blir förslöad och omtöcknad. Det är inte längre förnuftet som råder utan lusten får fria tyglar. Utsvävningar, osedlighet och alla sorters laster är ofta en direkt konsekvens av att vin och jäst cider har avnjutits. En kristen som älskar stimulanser och vänjer sig vid att använda dem, växer aldrig i nåden. Han fortsätter att vara sinnlig och opåverkad av det som är ädelt och gott. De djuriska lidelserna härskar över sinnets högre egenskaper. Dygd och renhet försummas.

Måttlighetsdrickandet är den skola, där man utbildas till en drinkares karriär. Så försiktigt lockar Satan honom bort från avhållighetens fästen och så lömskt verkar vin och cider på smaken, att han utan att själv märka det följer den inslagna vägen till dryckenskap. Lusten till stimulanser vårdas. Nervsystemet störs. Satan håller sinnet i en febrig oro och det stackars offer, som upplever sig som helt tryggt, fortsätter tills alla hämningar har brutits ner och varje princip övergetts. De bästa beslut undergrävs och intressen för det eviga är för svagt för att hålla den fördärvade aptiten under förnuftets kontroll.

Det finns en del personer som aldrig är riktigt druckna, men som alltid står under ciderns och det alkoholhaltiga vinets inflytande. Alla deras goda sinneskrafter är fördärvade och sinnet är obalanserat. Alkoholhaltig cider har en benägenhet att framkalla olika sjukdomar såsom ödem, nervryckningar, leverproblem, blodbrist i huvudet och dålig matsmältning. Genom att använda denna dryck drabbas många människor av bestående sjukdom. Somliga dör av lungsjukdom och slaganfall, som uteslutande orsakats av denna dryck. Varje väsentlig funktion är bedövad. När läkaren konstaterar leversjukdom, säger han, att om de för alltid skulle bryta med ciderflaskan, skulle förlorad livskraft återvinnas.

Cider väcker lusten att använda starkare drycker. Magen förlorar sin naturliga kraft (358) och det krävs något starkare för att väcka den till handling. En gång när min man och jag var på resa, var vi tvungna att vänta på tåget några timmar. Då vi befann oss på järnvägsstationen, kom en rödmosig, plufsigt bonde in på restaurangen och frågade med en hög, rå röst: ”Har ni förstklassig brandy här?” Han fick ett bekräftande svar och tömde en halv bägare. ”Har ni pepparsås?” ”Ja”, blev svaret. ”Bra! Häll i två stora skedar.” Därefter beställde han ytterligare två fulla skedar alkohol och slutade med att be om ”en god dos svart peppar.” Mannen som gjorde det i ordning frågade: ”Vad vill du göra med en sådan blandning?” Han svarade: ”Jag antar, att det skall ge mig en kick”, och satte det fulla glaset till sina läppar och drack upp hela denna brännande blandning. Denne man hade använt stimulanser tills han hade gjort magens ömtåliga slemhinnor okänsliga.

Många kommer, när de läser detta, att le åt varningen för denna fara. De kommer att säga: ”Den lilla mängd vin eller

cider som jag använder, kommer säkert inte att skada mig.” Satan har markerat sådant som sitt byte. Han leder dem steg för steg. De kan inte märka det, förrän vanans och aptitens kedjor är alltför starka för att kunna brytas. Överallt kan vi se den förfärliga makt som de starka dryckerna har över människorna. Vi kan se personer i alla samhällsställningar och yrken, män i högre ämbeten och ansvarsfulla ställningar, berömda män och stora begåvningar, människor med ädla känslor och starka nerver, med intelligens och sunt förnuft, som offerar allt bara för att tillfredsställa aptiten. Och dessa värdefulla och dugliga människor kan under alkoholens makt reduceras till djurens nivå. I många fall började de sin väg utför genom att använda vin och cider.

Det gör mig bedrövad, när intelligent människor som bekänner sig vara kristna påstår, att det inte är något fel att framställa vin och cider till försäljning, eftersom det inte verkar berusande, så länge det är ojäst. Jag vet, att det finns en annan sida av saken, som de inte vill se, därför att självskheten har stängt deras ögon för de tragedier som kan bli följderna av att använda dessa stimulanser. Jag förstår inte, hur våra bröder kan avhålla sig från förekomsten av det som är ont och engagera sig så starkt i (359) att odla humle, när de vet, vad det skall användas till. De, som medverkar i att framställa dessa dryckesvaror, som väcker och utvecklar smaken för kraftigare stimulanser, kommer att få lön efter sina gärningar. De överträder Guds lag och kommer att straffas för de synder de begår och för dem, som de har påverkat andra till att begå genom att utsätta dem för frestelser.

Alla, som bekänner sig tro på sanningen för vår tid och går in för en reform, bör handla i överensstämmelse med sin tro. Om en bror, som har sitt namn stående i församlingens protokoll, framställer vin eller cider till försäljning, så bör han behandlas lojalt genom samtal och om han då fortsätter praktisera detta, bör han sättas under församlingstukt. De, som inte vill låta sig övertalas till att sluta, är inte värdiga att ha en plats eller ett namn bland Guds folk. Vi skall vara Kristi efterföljare och sätta in hela vårt inflytande på att motarbeta allt ont. Hur skulle vi måntro känna det, om vi den dag, då Gud utgjuter Sina straffdomar, skulle möta människor, som har blivit drinkare på grund av vårt inflytande? Vi lever på historiens verkliga försoningsdag och vår sak måste snart gås igenom inför Gud. Hur skall vi kunna bestå i den himmelska domstolen, om vårt sätt att handla har uppmuntrat till användning av stimulanser, som ödelägger förståndet och verkar nedbrytande på moralen, renheten och kärleken till Gud?

Den laglärde frågade Kristus: ”Mästare, vad skall jag göra för att få evigt liv?” Jesus sade till honom: ”Vad står skrivet i lagen? Vad läser du där?” Han svarade: ”*Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela din kraft och av hela ditt förstånd, och din nästa som dig själv.*” Jesus sade till honom: ”Du svarade rätt. Gör det så får du leva.” Evigt liv är den belöning, som står på spel och Kristus berättar hur vi kan uppnå det. Han hänvisar oss till det skrivna ordet: ”Vad står det skrivet i lagen?” Där finner vi vägen. Vi skall älska Gud över allt annat och vår nästa som oss själva. Men om vi älskar vår nästa som oss själva, skall vi inte föra ut något på

marknaden som kommer att bli en snara för honom. (Luk. 10: 25, 26, 27, 28)

Att älska Gud och människor är den kristnes hela plikt. (360) Kärlekens lag står skriven på själens tavlor, Guds Ande bor i honom och hans karaktär visar sig i goda gärningar. Jesus blev fattig, för att vi genom Hans fattigdom, skulle kunna bli rika. Vilka offer är vi villiga att göra för Hans skull? Har vi Hans kärlek gömd i våra hjärtan? Älskar vi vår nästa så som Kristus älskade oss? Om vi har denna kärlek till själar, kommer det att leda oss till att noggrant överväga så att vi inte, genom våra ord, handlingar och vår påverkan på något sätt utsätter dem för frestelse, som endast har liten moralisk styrka. Vi skall inte kritisera den svage och lidande, som fariséerna hela tiden gör, utan vi skall sörja för att avlägsna varje stötesten från vår broders väg, så att inte den lame förs bort från vägen.

Som ett folk bekänner vi oss vara reformivrare, ljusbärare i världen, och Guds trogna vittnen för att bevaka varje tillfartsväg på vilken Satan kan komma in med sina frestelser att förvända våra böjelser. Vårt exempel och vårt inflytande måste vara en makt inom reformarbetet. Vi måste avhålla oss från varje vana som kan fördunkla samvetet och uppmuntra frestelsen. Vi får inte öppna någon dörr som kan ge Satan tillträde till våra sinnen. Vi är skapade till Guds avbilder. Om alla var på sin vakt, skulle vi inte tillåta sådana dörrar att öppnas, som sker genom det måttliga användandet av s.k. oskadliga viner och ciderdrycker, utan dryckenskapens breda väg skulle då avstängas. Vad som behövs i varje samhälle är orubbliga föresatser och en vilja att inte vidröra, inte smaka, inte befatta sig med. Då skulle nykterhetsreformationen bli stark, permanent och genomgripande.

Kärlek till pengar kommer att leda människor till att bryta mot sitt samvete. Kanske kan riktigt mycket pengar föras in i Herrens Skattkammare, men Han vill inte acceptera något sådant offer. Det är ett hån mot Honom. Det erhöles genom en överträdelse av Hans lag, som kräver att en människa skall älska sin nästa som sig själv. Det är ingen ursäkt för överträdaren att säga, att om han inte hade framställt vin eller cider, skulle någon annan ha gjort det och hans nästa kunde ha blivit en drinkare på precis samma sätt. Därför att somliga kommer att sätta flaskan till sin nästas läppar, kommer kristna att försöka fläcka sina kläder med själars blod, - att utsätta sig för den förbannelse som uttalats (361) över dessa, som lägger denna frestelse i vägen för felande människor? Jesus kallar på Sina efterföljare att stå under Hans baner och hjälpa till med att ödelägga djävulens gärningar.

Världens Återlösare, som väl visste hur förhållandens i samhället skulle bli i de sista dagarna, sade att frosseri och dryckenskap skulle bli de vanligaste synderna i vår tid. Han sade, att så som det var i Noas dagar, skall det också bli vid tiden för Människosonens återkomst. ”De åt och drack, gifte sig och blev bortgifta, ända till den dag då Noa gick in i arken, och de visste ingenting, förrän floden kom och ryckte bort dem alla.” (Matt. 24: 38, 39) Ja, sådana skall förhållandena vara i de sista dagarna. De som tror på Jesu ord och varningar, kommer att visa den största försiktighet för att inte föra ett liv som leder dem till fördömelse.

Bröder, låt oss se på denna fråga i ljuset av Guds ord. Vi måste sätta in vårt föredöme och vårt inflytande helt på avhållsamhetens sida. Äpplen och druvor är Guds gåvor. De är förträffliga som hälsosamma och goda näringsmedel. Men de kan också missbrukas. Gud har redan sänt sjukdomar både på druvorna och äpplena på grund av människornas syndiga missbruk av dem. Men vi står inför världen som reformatorer. Låt oss inte ge de otrogna eller icke-troende det minsta tillfälle att klandra vår tro. Jesus sade: "Ni är jordens salt". "Ni är världens ljus". Låt oss visa, att vårt hjärta och vårt samvete står under den gudomliga nådens förvandlande inflytande och att våra liv är styrda av de rena principerna i Guds lag, även om de kräver, att vi skall ge avkall på timliga fördelar.

Äktenskap med icke-troende

Kära syster X.

Jag har hört om ditt planerade äktenskap med en som inte är förenad med dig i samma tro, och jag är rädd att du inte noga har tänkt över denna viktiga sak. Innan du tar ett steg som kommer att ha inflytande (362) över hela ditt framtida liv, vädjar jag till dig att under bön överväga denna sak. Skall denna nya förbindelse visa sig vara en källa till sann lycka? Blir den en hjälp för dig i ditt kristna liv? Behagar den Gud? Sätter du därmed ett exempel som andra tryggt kan följa?

Varje kvinna skulle, innan hon ingår äktenskap, fråga sig själv om den man som hon skall förena sina öden med, är värdig. Hur är hans förflutna? Lever han ett rent liv? Är hans kärlek av ädel och upphöjd karaktär, eller är det bara en tanklös förälskelse? Har han sådana karaktärsdrag att han kan göra henne lycklig? Får hon behålla sin personlighet, eller måste hon underordna sig sin makes kontroll både vad gäller omdöme och samvete? Såsom en Jesu lärjunge är hon inte sin egen, hon har blivit köpt med ett dyrt pris. Kan hon ära Frälsaren och sätta Hans krav i första rummet? Kommer kropp och själ, tankar och planer att bevaras rena och heliga? Dessa frågor har en vital betydelse för varje kvinnas lycka då hon gifter sig.

Kristendom behövs i hemmet. Endast den kan skydda från det elände som ofta förbittrar det äktenskapliga samlivet. Endast där Kristus regerar kan det finnas en djup, sann och osjälvisk kärlek. Då knyts makarna samman, och två liv förenas i harmoni. Guds änglar är gäster i det hemmet och vakar över det genom sin heliga närvaro. Förnedrande sinnlighet blir bannlyst. Till Gud stiger deras tankar och till Honom offras hjärtats tillbedjan.

Hjärtat hungrar efter mänsklig kärlek, men den är inte tillräckligt stark, ren och dyrbar för att fylla platsen som kärleken till Jesus skulle inta. Endast i Frälsaren kan hustrun finna visdom, kraft och nåd att möta livets bekymmer, ansvar och sorger. Hon skulle göra Honom till sin styrka och sin ledare. En kvinna bör därför först överlämna sig åt Kristus och ingå förbund med Honom, innan hon binder sig vid någon jordisk vän, och må hon

inte ingå någon förbindelse som kan komma i konflikt med hennes förbund med Kristus. De som önskar finna den sanna lyckan, (363) måste få himmelens välsignelse över allt de äger och allt de gör. Min syster, om du inte vill ha ett hem från vilket skuggorna aldrig viker, förena dig inte med en som är Guds fiende.

Såsom en som väntar att möta dessa ord i domen, bönfaller jag dig att tänka över det steg du planerar att ta. Fråga dig själv: "Kommer en icke-troende make att leda mina tankar bort från Jesus? Han älskar nöjen högre än Gud. Skall han leda mig till att dela hans smak och tycken?" Vägen till det eviga livet är brant och ojämn. Ta inte på dig nya bördor som hindrar dina framsteg. Du har för liten andlig styrka och du behöver hjälp i stället för hinder.

Herren befälde det gamla Israel att inte beblanda sig med de avgudadyrkande nationerna runt omkring dem: "Du skall icke befrynda dig med dem; dina döttrar skall du icke giva till deras söner, och deras döttrar skall du icke taga till hustrur åt dina söner." Den gudomliga Visdomen som förutsåg följderna av sådana förbud förklarar: "Ty de skola då förleda dina söner att vika av ifrån mig och tjäna andra gudar, och Herrens vrede skall då upptändas mot eder, och han skall med hast förgöra dig. ... Ty du är ett folk som är helgat åt Herren, din Gud; dig har Herren, din Gud, utvalt till att vara hans egendomsfolk framför alla andra folk på jorden. . . . Så skall du nu veta att Herren, din Gud, är den rätte Guden, den trofaste Guden, som håller förbund och bevarar nåd intill tusende led, när man älskar honom och håller hans bud, men som utan förskoning vedergäller och förgör dem som hata honom. Han dröjer icke, när det gäller dem som hata honom; utan förskoning vedergäller han dem." (5 Mos. 7: 3, 4, 6, 9, 10.)

I Nya testamentet ges liknande förbud när det gäller äktenskap mellan kristna och icke-kristna. Aposteln Paulus förklarar i sitt första brev till korintierna: "En hustru är bunden så länge hennes man lever; men när hennes man är avsmnad, står det henne fritt att gifta sig med vem (364) hon vill, *blott det sker i Herren.*" (1 Kor. 7: 39.) I sitt andra brev skriver han: "Gån icke i ok tillsammans med dem som icke tro; det bleve omaka par. Vad har väl rättfärdighet att skaffa med orättfärdighet, eller vilken gemenskap har ljus med mörker? Huru förlika sig Kristus och Beliar, eller vad delaktighet har den som tror med den som icke tror? Eller huru låter sig ett Guds tempel förena sig med avgudar? Vi äro ju ett den levande Gudens tempel, ty Gud har sagt: 'Jag skall bo i dem och vandra ibland dem; jag skall vara deras Gud, och de skola vara mitt folk.' Alltså: 'Gån ut ifrån dem och skiljen eder ifrån dem,' säger Herren; kommen icke vid det orent är. Då skall jag taga emot eder och vara en Fader för eder; och I skolen vara mina söner och döttrar, säger Herren, den Allsmäktige." (2 Kor. 6: 14-18.)

Min syster, vågar du ringakta dessa tydliga och positiva föreskrifter? Hur kan du såsom ett Guds barn, en medborgare i Kristi rike, friköpt genom Hans dyra blod, förena dig med någon som inte erkänner Hans krav och som inte är ledd av Guds Ande? De bud jag har citerat är inte människoord utan Guds ord. Även om den du valt till livskamrat i alla andra avseenden vore värd att respekteras

(vilket han inte är), så har han inte tagit emot sanningen för vår tid. Han är en icketroende, och himmelen själv förbjuder dig att förena dig med honom. Du kan inte, utan att skada din själ, ringakta denna gudomliga befallning.

Jag vill varna dig för den fara du befinner dig i, innan det är för sent. Du lyssnar till blida, vänliga ord och leds att tro att allt skall gå bra. Men du känner inte motiven som dikterar det fagra talet. Du kan inte se onskans djup som döljs i hjärtat. Du kan inte se bakom förlåten och upptäcka de snaror Satan lägger för din själ. Han vill få dig att slå in på en väg, där han lättare kan träffa dig med frestelsens pilar. Ge honom inte minsta chans. Under det att Gud rör vid sina tjänares hjärtan, verkar Satan genom olydnadens barn. Det finns ingen endräkt mellan Kristus och Beliar. De två kan inte komma överens. Att förena sig med en icke-troende är att beträda (365) Satans mark. Du bedrövar Guds Ande och förverkar Hans beskydd. Kan du tillåta dig sådana fruktansvärda handikapp i kampen för det eviga livet?

Men du kanske säger: "Jag har gett mitt löfte och skall jag nu bryta det?" Jag svarar: Om du gett ett löfte som är i strid med Bibeln, för allt vad du gör, bryt det utan dröjsmål och bekänn och ångra inför Gud den förälskelse som fick dig att ge ett förhastat löfte. Det är långt bättre att ta tillbaka ett sådant löfte, i fruktan inför Gud, än att hålla det och därigenom vanära din Skapare.

Kom ihåg att du har en himmel att vinna och en öppen väg till evig fördömmelse att undfly. Gud menar vad Han säger. När Han förbjöd våra första föräldrar att äta av frukten på kunskapens träd, öppnade deras olydnad dammluckorna till lidandet för en hel värld. Om vi väljer en väg som är emot Guds vilja, kommer Gud att vara emot oss. Vår enda säkerhet ligger i lydnad för Hans bud, vad det än må kosta. Alla är grundade på oändlig kärlek och visdom.

Den anda av stark världslighet som nu existerar, böjelsen att inte erkänna något högre krav än den egna tillfredsställelsen, utgör ett av tecknen på de sista dagarna. Kristus sade: "Och såsom det skedde på Noas tid, så skall det ock ske i Människosönens dagar: människorna åto och drucko, män togo sig hustrur, och hustrur gavs åt män, ända till den dag, då Noa gick in i arken; då kom floden och förgjorde dem allasammans." (Luk. 17: 26, 27.) Denna generation gifter och bortgifter sig med samma hänsynslösa förakt för Guds bud som visades på Noas tid. I den kristna världen råder en överraskande och alarmerande likgiltighet för Guds ords undervisning vad beträffar äktenskap mellan troende och icke-troende. Många som bekänner sig älska och frukta Gud, väljer att följa sin egen böjelse i stället för att följa de råd som den oändliga Visdomen ger dem. I en sak som är av livsviktig betydelse för båda parternas lycka och välfärd, både i denna och i den tillkommande världen, åsidosätts förnuft, omdöme och gudsfruktan, och blind impuls och envishet tillåts (366) att ta kontroll. Personer som annars är känsliga och samvetsgranna, tillsluter sina öron för råd, de är döva för de vädjanden och enträgna böner som vänner, släktingar och Guds tjänare riktar till dem. En varning betraktas som en obehörig inblandning, och en vän som är trofast nog att göra en invändning, behandlas som en

fiende. Så vill Satan ha det. Han tar själen till fånga och den blir som förtrollad och förblindad. Förnuftets tömmar, som tyglat lustan, faller, och lidelsen kommer att föra spiran, ända tills och då för sent, offret vaknar till ett liv av elände och trældom. Detta är inte inbillning, det är återgivande av fakta. Gud sanktionerar inte ett förbund som Han uttryckligen har förbjudit. Under årtal har jag fått brev från olika personer som lever i olyckliga äktenskap, och de upprörande förhållanden som där avslöjats för mig, är nog för att få mitt hjärta att gråta. Det är inte lätt att avgöra vilket råd man skall ge dessa olyckliga, och hur deras tunga börda kan lättas, men deras erfarenhet skulle bli en varning för andra.

I denna tidsålder, när de sista scenerna av denna jords historia utspelas, går vi en tid av nöd till mötes som aldrig för har varit. Ju färre äktenskap som ingås, desto bättre för både män och kvinnor. När Satan nu framför allt verkar med orättfärdighetens alla bedrägliga konster genom dem som skall förgås, bör kristna ta sig till vara för att ingå förbindelser med icke-troende. Gud har talat. Alla som fruktar Honom vill böja sig för Hans befallningar. Våra känslor, impulser och vår tillgivenhet skulle vara riktade mot himmelen, inte mot jorden. Vi skulle inte hysa och tillfredsställa låga och sinnliga tankar. Nu är den tid då varje människa skulle stå inför Gud som rannsakar hjärtan.

Min kära syster, såsom en Jesu lärjunge skulle du fråga dig själv vilket inflytande du kommer att utöva genom det steg, som du planerar att ta. Kristi efterföljare är sin Mästares med- arbetare. De måste vara "otadliga och rena, Guds ostraffliga barn mitt ibland ett vrängt och (367) avogt släkte, inom vilket I lysen såsom himlaljus i världen", säger Paulus. (Fil. 2: 15.) Vi måste ta emot de klara strålarna från Rättfärdighetens Sol, och genom våra goda gärningar föra dem vidare till andra i ett klart och jämnt ljus som aldrig fördunklas. Vi kan inte vara säkra på att vi inte skadar dessa omkring oss, med mindre vi utövar ett positivt inflytande som leder dem till himmelen.

"I ären mina vittnen" sade Jesus och i allt vad vi gör skulle vi fråga: Hur inverkar detta på min Frälsares riks sak? Om du verkligen är Jesu lärjunge väljer du att vandra i Hans fotspår, hur smärtsamt än detta kan vara för dina naturliga känslor. Paulus sade: "Vad mig angår, så vare det mig fjärran att berömma mig av något annat än av vår Herres, Jesu Kristi, kors, genom vilket världen för mig är korsfäst och jag för världen." (Gal. 6: 14.) Du syster - -, behöver sitta vid Jesu fötter och lära av Honom liksom Maria i forna dagar. Gud önskar se en fullständig överlåtelse av din vilja, dina planer och avsikter. Jesus är din ledare. Till Honom skulle du se upp, och till Honom skulle du sätta din förtröstan och inte tillåta något att hindra dig från att leva det liv i helgelse, som du är skyldig Gud. Din umgängelse skulle vara i himmelen, varifrån du väntar din Frälsare. Din fromhet skulle vara av det slag, att den märktes av alla inom den krets där du utövar ditt inflytande. Du skulle i dina handlingar skylla allt vad ont är. Gör du det? Du är under den mest heliga förpliktelse att inte förringa eller kompromissa med din heliga tro genom att förena dig med Herrens fiender. Om du är frestad att ringakta Herrens ords befallningar på grund av att andra har gjort så, kom ihåg att ditt exempel utövar sitt inflytande. Andra kommer att handla likadant som du, och

så utbreder sig det onda. Därför att du bekänner dig vara ett Guds barn, skulle ett avsteg å din sida från Hans befällningar skada dem som ser upp till dig för ledning.

För dem som förblir i Kristus är människors frälsning det ständiga målet för deras strävan. Men vad har du gjort för att upphöja Honom som kallade dig ut ifrån mörkret? "Vakna upp, du som sover, och stå upp ifrån de döda, så skall (368) Kristus lysa fram för dig." (Ef. 5:14.) Skaka av dig denna olyckliga och dåraktiga förälskelse som förlamar ditt sinne och din själs energi.

De starkaste sporrar till trohet, de högsta motiv och den härligaste belöning ligger framför oss. De kristna skulle vara Kristi representanter, Guds söner och döttrar. De är Hans juveler, Hans dyrbara ädelstenar. Om dem som är ståndaktiga säger Han: "... dessa skola vandra med mig i vita kläder, ty de äro värdiga därtill." (Upp. 3: 4.) De som får gå in genom den eviga sällhetens portar skall inte räkna något offer de gjort för stort..

Må Gud hjälpa dig att bestå provet och bevara din redbarhet! Kläng dig i tro fast vid Jesus! Gör inte din Frälsare besviken!

St. Helena, Californien, den 13. feb, 1885

Stöd till mission i städerna.

Käre bror M: För några få dagar sedan fick jag brev, skrivet av dig till älskte N, i vilket du lägger fram mycket allvarliga invändningar mot att låta ___ missionen understödjas av din konferens och säga att andra konferenser, över hela fältet bör ha samma intresse för denna mission. Men om dessa konferenser inte har viktiga missioner att stödja i städerna inom sina egna gränser, finns det då inte platser där sådana missioner skulle kunna upprättas? Om din konferens blir tillfrågad om att ta ___ missionen och föra den in under generalkonferensens ledning, borde de ansvariga männen känna att detta är ett bevis för att deras bröder har tillit till dem och de borde säga: "Ja, vi tar emot detta heliga förtroende. Vi vill göra allt i vår makt för att göra denna mission till en framgång och visa, att tilliten till våra bröder inte är felplacerad. Vi vill be om Guds visdom och vill praktisera självförnekelse och även sparsamhet om det är vad som behövs." Gud kommer att stödja er i det glädjefyllda arbetet i denna uppgift och kommer (369) att göra det mer till en välsignelse för er än till en börda eller ett hinder för arbetet i ditt land."

Denna stora stad befinner sig i mörker och villfarelse och vi har låtit den vara sådan länge. Kommer Gud att förlåta denna försummelse från er sida? Vilken redogörelse skall vi ge män och kvinnor, som har avlidit utan att höra ett ljud om sanningen för vår tid, fast de kunde ha fått den, om ljuset hade förts till dem? Jag blir upprörd, när arbetet i ___ har uppskjutits så länge. Det arbete som nu har utförts där, kunde ha gjorts för några år sedan och kunde då utförts med mycket mindre pengar, tid och arbete. Inte

desto mindre måste det lämnas ogjort nu. En liten början har skett inom en mycket sparsam plan och mycket mer har utträttats, än det kunde förväntas för de medlen. Men bättre möjligheter måste ordnas fram. Det måste finnas en plats, där folk kan få höra sanningen. Det måste finnas medel till att avlöna arbetarna på missionsfältet, inte till maklighet eller överdåd, utan på ett enkelt och bekvämt sätt. De är Guds redskap och inget skall sägas eller göras som tar modet från dem. Låt å andra sidan deras händer stärkas och deras hjärtan uppmuntras.

Det finns tillräckligt mycket rikedom i er konferens för att föra detta arbete framåt. Skall mörkrets furste lämnas i obestritt tillstånd i våra stora städer, därför att det kostar en del att underhålla missionerna? Låt dem, som vill följa Kristus, nå ända upp till verket även om det är över ministrarnas och presidentens huvuden. De, som i ett arbete som detta, vill säga: "Jag ber er anse mig som ursäktad", bör akta sig så att de inte sänds hem för tid och evighet. Låt kristna, som älskar uppgifter lyfta varje kilo de kan och sedan se på Gud efter mer kraft. Han vill arbeta genom grundliga män och kvinnors arbete och vill göra det som de inte kan i sig själva. De kommer att få nytt ljus och ny kraft, om de använder vad de har. Ny värme och iver kommer att sätta församlingen i rörelse, när de ser att något blir utträttat.

(370) Vi gläder oss i anden, när vi ser vad som kan göras, men vi rodnar inför vår Skapare över tanken på det lilla som vi har utträttat. Herdar har försummat sitt gudagivna ansvar. De har blivit inskränkta och trolösa och har uppmuntrat till oförlätlig feighet, slöhet och girighet. De har inte sett arbetets storhet och betydelse. Det finns behov av män, vilkas ögon är smorda till att se och förstå himmelska planer. Då kommer gudfruktighetens norm att höjas och det kommer att finnas verkliga missionärer, som är beredda att offra, för sanningens sak. Det finns inte plats i Guds församling för själviskhet och lättja, utan män och kvinnor kallas, som vill anstränga sig för att plantera sanningens norm i våra städer, på de stora genomfartslederna.

En värld skall varnas och vi skall arbeta ödmjukt efter de förmågor som Gud har gett oss. Låt alla stater komma igång med arbetet. Vilken rätt har de, som har inskränkta och ohelgade idéer, att säga vad deras konferens vill göra och inte göra? ___ missionen skall inte helt överlämnas till din stat, men om din konferens hade ett hjärta för att arbeta, skulle den understödja två sådana missioner och inte lägga märke till bördan. Kom bröder, vakna upp till handling. Tid har gått förlorad på grund av er otro och brist på mod har gått förlorad för evigt. Låt predikanter handla som om något skulle utträttas och de varmhjärtade människor, som älskar Gud och håller Hans bud, skall komma till Herrens hjälp. På det sättet kommer församlingen att disciplineras för framtida ansträngningar, ty deras välgörenhet skall aldrig upphöra.

Äldste M, som ordförande för ___ konferensen har du genom ditt sätt att leda visat, att du är inte är värdig det förtroende som visats dig. Du har visat, att du är konservativ och att dina idéer är inskränkta. Du har inte gjort hälften av vad du kunde ha gjort, om du hade utfört ditt uppdrag i rätt anda. Du kunde ha varit mycket

skickligare och mer erfaren än du är nu. Du kunde ha varit långt bättre förberedd för att med framgång kunna leda denna helgade och viktiga mission - ett uppdrag som kunde ha förmått dig att framföra de starkaste anspråk på vårt folks generalkonferens. Men, liksom de (371) andra tjänande bröderna i ditt land, har du misslyckats med att främja förkunnelsen av Guds försyn. Du har inte visat, att den Helige Ande var djupt inpräntad i ditt hjärta, så att Gud kunde tala till Sitt folk genom dig. Om du i denna kris gör något som kan stärka tvivel och misstro i församlingarna i ditt land, kommer vad som helst att hindra folk från att av hela sitt hjärta engagera sig i detta arbete och Gud kommer att ställa dig till svars. Har Gud gett dig tydliga bevis på att Han låtit bröderna i ditt land slippa lägga sina armar om staden __, liksom Kristus har lagt Sina armar om dem? Om du stod i ljuset, skulle du uppmuntra denna mission genom din tro.

Du behöver dricka av nådens och frälsningens strömmar, innan du kan leda andra till de levande vattens Källa. Då du innehade presidentämbetet för en konferens, med den erfarenhet och det inflytande som detta ger, skulle du, i stället för att göra folket modlöst, uppmanat dem till nya ansträngningar och till att bära större ansvar. Det vilar speciella plikter på män i ansvarsfulla ställningar. Det finns hårda arbetsinsatser att utföra, som det skulle vara bekvämt att försumma. Men när herdarna visar försumlighet mot sina plikter, kan Herren förbarma Sig över de stackars fåren.

Ditt arbete, min bror, visar inte att du har insett, att dina plikter är heliga och väger tungt. Jag har blivit visad, att du förmår utföra ett mycket bättre arbete än det du har gjort och att Gud kräver mer och bättre arbete av dina händer. Han kräver renhet och trofasthet. Uppdraget att vinna själar är det högsta och ädlaste som någonsin kan anförtros till dödliga människor. Du får inte låta något komma mellan dig och detta heliga uppdrag, som upptar ditt sinne och förvirrar din omdömesförmåga. Den som har en ansvarstyngd ställning, som du har, bör sätta eviga intressen först och tillmäta timliga saker en sekundär betydelse. Du är ambassadör för Kristus och du bör uppmuntra dem, som befinner sig under ditt ansvar, att söka en högre andlig standard och att leva ett heligare och renare liv. I dina strävanden att frälsa själar från att gå förlorade och att uppbygga församlingen i sanning och rättfärdighet, (372) bör du vara taktfull och klok och använda den kraft, som det genom din ständiga gemenskap med Gud är ditt privilegium att ha. Detta kräver Gud av dig och av varje annan tjänare som är engagerad i Hans verk. Du bör visa din lojalitet mot din korsfäste Frälsare genom att handla som om du insåg, att du har ett högtidligt uppdrag att överlämna till alla människor som är fullkomliga i Kristus Jesus och inte saknar något.

I ditt fall kunde riktigt mycket ha utträttats, genom ett heligt liv, genom innerlig bön och genom att på ett omsorgsfullt och samvetsgrant sätt ta ansvar för alla uppgifter. Du kunde ha utträttat mycket genom trogna varningar och tillrättavisningar och genom kärleksfulla vädjanden. Det är inte enbart hjärnkraft som behövs, utan också kraft i hjärtat. Sanningen kommer att vara verksam, då den framställs sådan som den är i Kristus. Du saknar en brinnande, aktiv inte religion. Själviska intressen har

omtöcknat ditt sinne och fördärvat ditt omdöme och du har inte insett Guds krav. Du måste befria din själ från världsliga bekymmer och angelägenheter och ha din blick riktad mot Guds härlighet.

Allas eviga öde skall snart avgöras. Från Illinois, Wisconsin, Iowa och andra konferenser borde stora skaror av predikanter gå fram med brinnande iver för att förkunna det sista varningsbudskapet. Skulle viljan hos presidenterna för våra konferenser i en tid som denna luta sig tillbaka i sitt arbete och vägra att dra det himmelska lasset? Skall de med röst eller penna göra dem modlösa, som är villiga att arbeta? Varje uttalande från deras sida, som kommer att uppmuntra till lättja och otro, är i högsta grad kriminell. De bör uppmuntra folk till uthållighet i Guds sak och göra alla möjliga ansträngningar för att frälsa själar, men de bör aldrig i sina tankar göra det minsta intryck av att de offerar för mycket för Guds sak eller av att det krävs mer av dem, än vad som är rimligt. I den himmelska krigföringen måste något riskeras. Nu är det vår tid att arbeta, att möta svårigheter och faror. Guds försyn säger: "Gå framåt!", inte tillbaka till Egypten. I stället för att främja ett vittnesbörd, som tilltalar folk, bör predikanter försöka väcka dem som sover.

(373) Jag ser i ditt brev, äldste M, en tendens till otro, en bristande omdömesförmåga och skarpsinnighet. Din ståndpunkt bekräftar det vittnesbörd jag fått ta emot, att du ger konferensen en mer inskränkt form och har stått i vägen för den, därför att du inte har upphöjt sanningens standard. Jag vill här citera några få avsnitt ur detta vittnesbörd, som skrevs under generalkonferensen i Battle Creek, november, 1883:

"Vårt samtal om __ missionen har gett mig ett obehagligt intryck. Tro inte att jag är hård i mina uttalanden om denna mission. Jag talar med stor tillfredsställelse om det sätt på vilket detta arbete har utförts. Ni sade, att bror O och hans medarbetare var villiga att göra vad som helst för att komma igång, att de hade ett litet rum på en vind, där de lagade sin mat och att de utförde ett bra arbete på det sätt som var mest ekonomiskt gynnsamt. Era tankar om denna fråga är inte korrekta. Det ljus som Gud har gett oss, vilket är bättre än priset på silver och guld, är att gå framåt och ge arbetet karaktär. Bröderna på denna mission är inte fria från mänskliga svagheter. Om man inte ägnar uppmärksamhet åt deras hälsa, kommer deras arbete att råka ut för stora svårigheter. De som leder detta verk i konferensen, bör inte tillåta att saker och ting förhåller sig på det sättet. De bör utbilda folk till att ge av sina resurser, så att medarbetarna inte upplever den minsta brist. Som Guds förvaltare har de ansvar för att se till att inte en eller två får offra allt, medan andra har det bekymmerslöst och äter, dricker och klär sig utan en tanke på våra heliga missionsuppdrag eller på den plikt de har mot dem.

Jag har blivit visad, äldste M, att du inte har intagit rätt åsikt om arbetet och att du inte inser dess betydelse. Du har inte utbildat folket till sann självuppoftning och helgelse. Du var rädd för att enträget uppmana rika människor att göra sin plikt och även om du har gjort enskilda ansträngningar i rätt riktning och de började ursäktas sig och (374) finna små fel hos några när det gällde

sättet att leda arbetet, tänkte du att de kanske hade rätt. Denna förevändning, som gav upphov till tvivel och otro i dem, har påverkat ditt eget hjärta, och de har dragit nytta av detta och har lärt sig hur de skall betrakta dina anstängningar. När de har uppmuntrat till tvivel på *Vittnesbörden*, har du inte gjort vad du skulle för att dra upp denna känsla med rötterna. Du borde ha visat dem, att Satan alltid letar efter fel, ifrågasätter, anklagar och riktar förebråelser mot bröderna och att det är otryggt att befinna sig i en sådan ställning.

Min bror, du har inte gått in för att uppmuntra människor till att ge sig själva till tjänsten. I stället för att minska omkostnaderna för arbetet så att det blir billigare, är det er plikt att få folk att förstå att "arbetaren är värd sin lön." (Luk. 10:7 "Församlingarna måste få detta faktum inpräntat, att de skall behandla Guds sak ärligt och hederligt och inte tillåta den skuld, som består av värsta sortens röveri, att vila över dem: att röva tionde och gåvor från Gud. När man träffar uppgörelser med dem som samarbetar med Gud i Hans sak, skall dessa inte tvingas acceptera en liten lön, därför att det är brist på pengar i skattkammaren. Många har blivit bedragna på sina rättigheter i detta avseende och det är lika kriminellt i Guds ögon, som när någon håller tillbaka lönen för dem, som arbetar i vilken annan reguljär affärsverksamhet som helst."

"Det är dugliga människor, som gärna vill gå ut och arbeta för våra olika konferenser, men som saknar mod till det, därför att de måste ha medel, så att de kan underhålla sina familjer. Det är den sämsta formen när det gäller att leda, när man låter en konferens stå stilla eller när man inte lyckas ordna upp dess hederliga skulder. Detta har inträffat ett antal gånger och varje gång det händer, missshagar det Gud.

"Om ledarna och andra medarbetare i våra konferenser i människors sinnen ville inpränta karaktären av det brott, som innebär att man stjälar från Gud, och om de har en sann tillgivenhet och känner börda för arbetet, kommer Gud att göra deras arbete till en välsignelse för folket och frukter kommer att visa sig som resultatet av deras ansträngningar (375). Predikanter har varit mycket försumliga när det gäller att arbeta så med församlingarna. Det finns ett viktigt arbete att utföra, bortsett från förkunnelsen. Om detta hade utförts, så som Gud hade avsett, skulle det ha funnits många fler medarbetare på fältet än det är nu. Om predikanterna hade gjort sin plikt och utbildat varje medlem, rik som fattig, till att ge i proportion till den framgång Gud har gett honom, skulle det finnas en fylld skattkammare, från vilken skulderna till arbetarna kan betalas. Detta skulle i hög grad främja missionsarbetet, inom alla dess gränser. Gud har visat mig, att många själar befinner sig i fara för evigt fördärv, på grund av själviskhet och världslighet. Väktarna är skyldiga, eftersom de har försummat sin plikt. Detta är ett tillstånd, som Satan jublar över att se.

"Alla grenar i verket tillhör predikanterna. Det är inte i överensstämmelse med Guds ordning, att någon skall följa efter dem och avsluta deras ofärdiga arbete. Det är inte konferensens uppgift att använda pengar på medarbetare, som kommer efteråt och samlar upp de maskor, som

försumliga medarbetare har tappat. Det är konferensledarens uppgift att ha överblick över sina medarbetare och deras arbete och lära dem att vara trogna i dessa saker. Ingen församling, som stjälar från Gud, kan nämligen växa. Den andliga döden i våra församlingar, är ofta konsekvenserna av en alarmerande utbredd själviskhet. Själviska, världsliga ansträngningar och planer skjuter in sig mellan själen och Gud. Människor klänger sig fast vid världen och tycks vara rädda för att Gud inte skall bry sig om dem, om de mister sitt grepp om den. Därför försöker de ta hand om sig själva. De är ängsliga, bekymrade, plågade, håller fast vid sina stora gårdar och utökar sina egendomar.

Guds ord talar om "den lön ni undanhållit arbetarna", vilket innebär om man genom bedrägeri undanhåller någon något. Med detta menas i allmänhet att rika människor anställer tjänare utan att betala dem för deras arbete, men det har en vidare betydelse än detta. Det används med stor kraft om dem, som har blivit upplysta av Guds Ande och i viss mån arbetar enligt samma princip, som dessa män gör, genom att hyra tjänare och betala dem lägsta möjliga pris.

(376) Jag varnar er allvarligt för en hållning, som liknar den som de opålitliga spejare hade, som gick upp för att inspektera det utlovade landet. När dessa spejare vände tillbaka från sin rekognosering, hyste Israels församling ett stort hopp och väntade under ivrig förväntan. Nyheten om deras återkomst gick från stam till stam och hälsades med glädje. Folk skyndade sig ut för att möta de budbärare, som hade uthärdat trötthet under resan på dammiga landsvägar och under en bännande sol. Dessa budbärare för med sig olika sorters frukt, som visar markens bördighet. Församlingen gläder sig över att de har kommit i besittning av ett så gott land. De lyssnar uppmärksamt, när rapport lämnas till Mose, så att inte ett ord skall undgå dem. "Vi kom till det land som du sände oss till. Det flödar verkligen av mjölk och honung, och här är frukt därifrån." Folket är begeistrat. De var ivriga att få lyda Herrens röst och genast gå upp för att ta landet i besittning.

Men spejarna fortsätter: "Men folket som bor i landet är starkt, och städerna är befästa och mycket stora. Dessutom såg vi avkomlingar av Anak där." Nu förändras scenen. Hopp och mod ger vika för feg förtvivlan när spejarna ger uttryck för sina tvivlande hjärtans inställning, som är fyllda av modlöshet från Satan. Deras otro kastar en mörk skugga över församlingen och Guds mäktiga kraft, som så ofta har uppenbarats för detta utvalda folk, är bortglömd.

Folket blir förtvivlat i sin besvikelse. Ett jämmer av smärta uppkommer och blandas med förvirrat klagande. Kaleb fattar situationen och, djärv till att stå upp för att försvara Guds ord, gör han allt som står i hans makt för att motverka sina opålitliga kollegors onda inflytande. Ett ögonblick är folket lugnt för att lyssna till hans hoppfulla ord om det goda landet. Han motsäger inte det som redan har sagts. Murarna är höga och kananeerna är starka. "Låt oss genast dra dit upp och inta landet." Därefter tillägger han: "Sannerligen, vi kan göra det!" Men de tio (377) avbryter honom och målar ut hindren i starkare färger än tidigare. "Vi kan inte dra upp mot detta folk", förklarar de, "ty de är för starka för oss." "Vi såg också jättarna där - Anaks barn kom från jättestammen - och vi var som

gräshoppor i våra egna ögon, och så var vi också i deras ögon.” (4 Mos. 13:28, 29, 31, 32, 34)

”Då började hela menigheten ropa och skrika, och folket grät den natten.” De män som så länge hade haft tålmod med Israels trotsighet, visste alltför väl vad nästa scen skulle bli. Uppror och öppet myteri blir snabbt följd, ty Satan har haft fullt herravälde och folket verkar ha tappat allt sunt förnuft. De förbannar Mose och Aron, glömmer att Gud hör deras onda tal och att Hans närvaros ängel i molnstoden är vittne till deras fruktansvärda vredesutbrott. I bitterhet utropar de: ”Om vi ändå hade fått dö i Egyptens land, eller om vi ändå hade fått dö här i öknen! Varför leder HERREN oss in i detta land, där vi måste falla för svärd och där våra kvinnor och barn skall bli fiendens byte? Vore det inte bättre för oss att vända tillbaka till Egypten?” Och de sade till varandra: ”Vi väljer en anförare och vänder tillbaka till Egypten.” (4 Mos. 14:1, 2-4)

I ödmjukhet och förtvivlan ”föll Mose och Aron ner på sina ansikten inför hela den samlade menigheten av Israels barn.” De visste inte vad de skulle göra för att vända dem bort från deras överilade och lidelsefulla avsikt. Kaleb och Josua försökte tysta ned tumultet. Med sina kläder sönderrivna på grund av sorg och vrede, skyndade de sig in bland folket och deras rungande stämmor hördes genom stormen av klagan och upprorisk sorg. ”Det land som vi har vandrat igenom och bespejat är ett mycket, mycket gott land. Om HERREN har behag till oss, skall han föra oss in i det landet och ge det åt oss, ett land som flödar av mjölk och honung. Men var inte upproriska mot HERREN och frukta inte för folket i landet, för de skall bli som en munsbit för oss. Deras beskydd har vikit ifrån dem, men HERREN är med oss. Frukta inte för dem.” (4 Mos. 14:5, 7-9)

(378) De opålitliga spejarnas falska rapporter togs emot helt och hållet och genom den blev hela församlingen bedragen, just så som Satan ville ha det. Guds röst, genom Hans trofaste tjänare, ignoreras. Förrädarna hade utfört sitt arbete. Hela församlingen ropade, som med en röst, att de ville att Kaleb och Josua skulle stenas.

Och nu uppenbarar den mäktige Guden Sig själv för Sitt olydiga, knotande folk i dess förvirring. ”Då visade sig HERRENS härlighet i uppenbarelsetältet för alla Israels barn.” Vilken börda hade inte lagts på Mose och Aron och hur allvarliga var inte deras böner om att Gud inte måtte utplåna Sitt folk! Mose hänvisade i sin bön till HERREN till de manifestationer av gudomlig kraft, som har gjort att Israels Guds namn fruktas av dess fiender och bad att Guds och Hans folks fiender inte måtte få anledning att segra, genom att säga: ”Därför att HERREN inte förmådde att föra detta folk in i det land, som han med ed hade lovat dem, har han slaktat dem i öknen.” Herren lyssnade till Moses bön, men Han förklarade att de, sedan de bevittnat Hans kraft och härlighet, skulle falla i öknen. De skulle aldrig få se det land som var deras utlovade arv. Men till Kaleb sade Han: ”Men i min tjänare Kaleb är en annan ande, och han har i allt följt mig. Därför skall jag föra honom in i det land där han nu har varit, och hans avkomlingar skall ta det i besittning.” (4 Mos. 14: 10, 16, 24)

Det var Kalebs tro på Gud som gav honom mod. Den bevarade honom från att hysa fruktan för människor, även för de mäktiga jättarna, Anaks söner. Hans tro fick honom att stå frimodig och orubblig och försvara det rätta. Från samma upphöjda Källa, den mäktige Generalen över himlens härar, måste varje soldat av Kristi kors få kraft och mod till att övervinna hinder, som ofta förefaller att vara oövervinneliga. Guds lag ogiltigförklaras och de som vill göra sin plikt måste alltid vara beredd att säga ord, som Gud ger dem och inte sådana ord, som uttrycker förtvivlan, modlöshet och misströstan.

(379) Äldste M, även om du får stöd av många, precis som de opålitliga spejarna, har inte din inställning i ditt brev framkallats av Herrens Ande. Ge akt, så att dina ord och din ande inte blir som deras och att ditt arbete inte får samma skadliga karaktär. I en tid som denna får vi inte hysa en enda tanke eller knysta ett enda ord av otro, inte heller uppmuntra en enda egoistisk handling. Detta har skett i Upper Columbia och North Pacific konferenserna. Medan vi var där, märkte vi i viss mån den sorg, den förödmjukelse och den modlöshet som Mose och Aron, Kaleb och Josua erfor. Vi försökte att vända opinionen i motsatt riktning, men det kostade oss alltför mycket hårt arbete och mycket bekymmer och plåga. Och arbetet med att reformera dessa konferenser har bara börjat. Det är vår tids uppgift att övervinna årtal av otro, misstro och misstankar. Satan har i hög grad varit framgångsrik med att genomföra sina avsikter i dessa konferenser, därför att han har funnit personer, som han kunde använda som sina redskap.

För Kristi och sanningens skull, bror M, lämna inte arbetet i din konferens efter dig i en sådan form, att det blir omöjligt för din efterföljare att skapa ordning och reda i det. Folk har bara fått en inskränkt och begränsad syn på arbetet. Själviskhet har uppmuntrats och världslighet har inte tillrättavisats. Jag kallar dig till att göra allt som står i din makt för att utplåna den felaktiga utformning, som du har gett denna konferens, till att avhjälpa de sorgliga konsekvenserna av din pliktförsummelse och därigenom bereda marken för andra medarbetare. Om du inte gör detta, må Gud hysa medlidande med den tjänare, som skall efterträda dig.

Ledare för konferenser bör vara män, som kan anförtros Guds verk helt och fullt. De borde vara män med integritet, osjälviska, helgade, flitiga kristna. Om de är bristfälliga i dessa avseenden, kommer de församlingar, de har omsorg om, inte att trivas. De bör, mer än andra Kristi förkunnare, vara ett föredöme när det gäller ett heligt liv och osjälvisk helgelse när det gäller intressen för Guds verk, så att de, som ser på dem som ett föredöme inte vilseleds. Men ibland försöker de att tjäna både Gud och mammon. De förnekar inte sig själva. (380) De bär inte någon börda för själar. Deras samvete är inte känsligt. Även om Guds verk skadas, känner de sig inte förkrossade i sin ande. I sina hjärtan ifrågasätter de och tvivlar på Guds Andes vittnesbörd. De bär inte själva Kristi kors och de känner inte Jesu innerliga kärlek. Och de är inte trofasta herdar för den hjord, som de har satts att ha uppsikt över. Det som står skrivet om dem är inte något, som de kommer att glädja sig över att möta på Guds dag.

Hur mycket krävs det inte av predikanten i hans uppdrag att vaka över själar, när han måste avlägga räkenskap! Vilken helgelse, vilken uppriktighet, vilken upphöjd fromhet, skulle inte kunna ses i hans liv och karaktär! Hur mycket har inte gått förlorat genom bristande taktkänsla och skicklighet när sanningen presenteras för andra. Hur mycket har inte gått förlorat genom ett vårdslöst uppträdande, rätt tal och en världslighet, som inte på något sätt representerar Jesus eller himlens doft. Vårt arbete håller på att avslutas. Snart kommer det att sägas i himlen: ”Den orättfärdige må fortsätta att göra orätt, den orene att orena sig, den rättfärdige må fortsätta att göra vad som är rätt och den helige att helga sig.” (Upp. 22:11) I denna högtidliga tid kallas församlingen till att vara vaksam, på grund av Satans intensiva aktivitet. Hans verksamhet ses överallt och trots detta handlar predikanter och folk som om de inte kände till hans bedrägeri och är lamslagna av hans kraft. Låt varje församlingsmedlem vakna upp. Låt varje medarbetare komma ihåg att den vingård han odlar inte är hans egen, utan tillhör hans Herre, som har rest iväg på en lång resa och som har gett sina tjänare i uppdrag att se efter hans egendom, medan han är borta. Låt honom minnas, att om han inte lever upp till det förtroende han har fått, måste han avlägga räkenskap inför sin Herre när denne återvänder.

När de tvivlande talar om det omöjliga och bekymrar sig över höga murar och starka jättar, så låt trofasta personer med Kalebs sinne, som har ”en annan ande”, komma fram. Guds sanning, som för frälsning med sig, kommer att nå fram till människor, om predikanter och bekännare inte sätter upp hinder för det, så som de opålitliga spejarna gjorde. Vårt uppdrag är krävande. Något måste göras för att varna världen. Låt ingen röst (381) höras, som inspirerar till själviska intressen och försummar missionsfälten. Vi måste gå in i vårt uppdrag med hjärta och själ och stämma. Såväl de mentala som de fysiska krafterna måste väckas. Hela himlen är intresserad av vårt arbete och Guds änglar skäms över våra klena ansträngningar.

Jag är oroad över våra församlingars likgiltighet. Liksom Meroz har de misslyckats med att hjälpa Herren. Lekmännen har hållit sig bekväma. De har vridit sina händer och känt att ansvaret vilar på predikanterna. Men Gud har bestämt att alla människor skall utföra Hans särskilda uppdrag. De skall inte arbeta på Hans korn- och veteåkrar, utan med ett allvarligt, uthålligt arbete för själars frälsning. Gud förbjöd, äldste M, att du eller någon annan predikant skulle släcka en enda gnista av den arbetsande som nu råder. Vill du inte hellre stimulera den med dina ord fyllda av brinnande iver? Herren har gjort oss till förvaltare av Hans lag. Han har anförtrott oss helig och evig sanning, som skall ges till andra i form av bestämda varningar, tillrättavisningar och uppmuntran. Genom järnvägar och ångbåtslinjer har vi förbindelse med alla delar av världen och har fått tillgång till alla länder med vårt budskap om sanningen. Låt oss så evangeliets sanningsfrö vid alla vatten, för vi vet inte vad som kommer att växa, det här eller det där, eller om båda blir lika fruktbarande. Paulus kan plantera och Apollos vattna, men det är Gud, som ger växten.

”Låt på samma sätt ert ljus lysa för människorna, så att de ser era goda gärningar och prisar er Fader i himlen.” (Matt. 5:15) Sätt inte ert ljus under en skäppa, utan på en ljusstake, så att det lyser för alla i huset. Ni tillhör inte er själva. ”Ni har blivit köpta och priset är betalt” (1 Kor. 6:20), just för Guds Sons dyrbara blod. Vi har inte rätt att leva för oss själva. Varje predikant bör vara en helgad missionär och varje lekman bör vara en medarbetare, som avänder sina talenter av inflytande och sina tillgångar till Herrens tjänst, ty aktiv välgörenhet är en livsviktig princip för kristenheten. Det är utövandets av denna princip, som skall ge kärvar till Herrens skörd, medan en brist på detta hindrar Guds verk och spärrar vägen för själars frälsning.

(382) Predikanter har försummat att upprätta respekten för evangelisk välgörenhet. Frågan om tionde och gåvor har inte dryftats som den borde. Människor är inte av naturen benägna att vara välgörare utan till att vara snikna och giriga och att leva för sig själva. Och Satan är alltid beredd att visa dem vilka fördelar de kan få genom att använda alla sina tillgångar till själviska och världsliga syften. Han är glad när han kan påverka dem till att försumma sina plikter och röva tionde och gåvor från Gud. Men det finns ingen ursäkt för att göra detta. Var och en skall samla ihop och lägga åt sidan så mycket, som han har lyckats spara. Såväl fattiga som rika, unga män och unga kvinnor som har en inkomst, skall allesammans lägga en summa åt sidan. Det kräver Gud. Det andliga välståndet hos varje medlem i församlingen är beroende av personliga ansträngningar och omsorgsfull trohet mot Gud. Aposteln Paulus säger: ”Uppmana dem som är rika i den här världen att inte vara högmodiga eller sätta sitt hopp till något så osäkert som rikedom, utan till Gud som rikligt ger oss allt att njuta av. Uppmana dem att göra gott, att vara rika på goda gärningar, att vara generösa och dela med sig och samla åt sig en skatt som är en god grund för den kommande tidsåldern, så att de vinner det verkliga livet”. (1 Tim. 6: 17- 19) Alla förväntas visa ett djupt intresse för Guds sak i dess olika grenar. Dolda och oväntade prövningar skall komma över dem för att se, vem som är värdig att få den levande Gudens sigill.

Alla bör känna, att de inte tillhör sig själva utan är förvaltare och att den tid kommer, när de måste avlägga räkenskap för hur de har använt sin Herres pengar. Det kommer att behövas medel i Guds sak. Med David skall de säga: ”Från dig kommer allt, och ur din hand har vi gett det åt dig”. (1 Krön. 29:14) Skolor skall upprättas på olika platser, förlagen skall mångdubblas, kyrkor skall byggas i de stora städerna och arbetare skall sändas ut, inte bara till städerna utan på olika vägar och områden. Och nu, mina bröder som tror sanningen, är det ert tillfälle. Vi står, så att säga, på gränserna till den eviga världen. Vi ser fram emot vår Herres härliga återkomst. Natten har varit lång, dagen är nära. När vi inser frälsningsplanens (383) storhet, kommer vi att vara långt modigare, mer självuppoftande och helgade än vi är nu.

Vi har ett stort uppdrag att utföra, innan lyckan kommer att kröna våra ansträngningar. Våra hem och församlingar måste med beslutsamhet reformeras. Föräldrar måste arbeta för sina barns frälsning. Gud kommer att samarbeta med våra ansträngningar, när vi gör allt från vår sida, som han har ålagt oss att göra och utrustat oss till att göra. På

grund av vår otro, världslighet och våra fel och brister dör emellertid dyrköpta själar i sina synder, nära våra hem. De dör utan att ha blivit varnade. Skall Satan alltid få jubla så? O, nej! Det ljus, som återspeglas från Golgata kors, visar att ett större uppdrag skall utföras än det som våra ögon hittills har fått bevittna.

Den tredje ängeln, som flyger mitt på himlen och kungör Guds bud och Jesu vittnesbörd, representerar vårt arbete. Budskapet förlorar inte något av sin styrka under det att ängeln flyger framåt, ty Johannes ser hur det tillväxer i kraft, tills hela jorden är upplyst av dess härlighet. För Guds barn som helgar Hans bud, gäller det hela tiden att tränga sig framåt, alltid framåt. Det sanningens budskap som vi har, måste nå alla nationer, tungomål och folk. Snart skall det förkunnas med hög röst och jorden skall upplysas av dess härlighet. Är vi beredda för den stora utgjutelsen av Guds Ande?

”Mänskliga budbärare skall utföra sin tjänst i detta verk. Iver och kraft måste öka. Talenter som rostar, måste sättas in i tjänst. Den stämma som säger: ”Vänta, tillåt inte att någon tvingar dig att bära bördor”, är en röst som tillhör de fega spejarna. Vi saknar personer med Kalebs ande, som vill tränga fram till fronten - hövdingar i Israel som med uppmuntrande ord kommer att ge en stark redogörelse som inspirerar till omedelbar handling. När den själviska, bekväma och skräckslagna folkmängd, som fruktar stora jättar och ointagbara murar, ropar efter att få vända tillbaka, så låt människorna med Kalebs stämma höras, även om de fega står med stenar i sina händer, beredda att slå ner dem på grund av deras trogna vittnesbörd.

Kan vi inte se tidernas tecken? Kan vi inte (384) se hur allvarligt Satan arbetar på att binda ihop ogräset i buntar och för samman de element som tillhör hans rike, så att han skall kunna få kontroll över världen? Arbetet med att binda ihop ogräset, går mycket fortare än vi kan föreställa oss. Satan motsätter sig på varje punkt att sanningen utbredd. Han försöker splittra människor synsätt och uppmuntra till världslighet och girighet. Han arbetar med ormens listighet och ryter med ett lejons våldsamhet, när han ser att det räcker till. Själars fördärv är hans enda glädje. Att fördärva dem är hans enda sysselsättning. Skall vi agera som om vi var handlingsförlamade? Kommer de, som bekänner sig tro sanningen, att lyssna till den listige fiendens frestelser och tillåta sig att bli själviska och inskränkta och att deras världsliga intressen får hindra deras arbete för själars frälsning?

Alla, som någonsin går in genom himlens portar, kommer att gå in som segerherrar. När de återlösta samlas omkring Guds tron, med palmkvistar i sina händer och kronor på sina huvuden, kommer det att bli känt att seger har vunnits. Det kommer att kunna ses hur Satans kraft utövats över sinnena, hur han med sig själv har förenat själar, som smickrade sig själva med att de gjorde Guds vilja. Det kommer då att kunna ses, att hans kraft och list inte kunde stå emot med framgång, om inte gudomlig kraft hade kombinerats med mänsklig ansträngning. Människan måste också övervinna sig själv. Temperamentet, benägenheterna och anden måste underkasta sig Guds vilja. Kristi rättfärdighet och kraft gagnar emellertid alla, som gör anspråk på Hans förtjänster.

Låt därför allvarliga och beslutsamma ansträngningar göras för att slå tillbaka den fruktansvärde fienden. Vi behöver ha hela rättfärdighetens rustning på. Tiden går och vi närmar oss fort slutet på vår prövningstid. Kommer våra namn att stå uppskrivna i Livets bok, som tillhör Lammet, eller skall vi finnas bland de opålitliga? Är vi bland dem, som skall samlas omkring den stora vita tronen och sjunga de återlösta säng? Det finns inga kalla och formella personer i den skaran. Alla själar är seriösa. Varje hjärta är fullt av tacksamhet över Guds förunderliga kärlek och den segreande nåd som har gjort det möjligt för Guds folk att (385) segra i striden mot synd. Och med hög röst instämmer de i sången: ”Frälsningen tillhör vår Gud, honom som sitter på tronen, och Lammet.”

Den sanna missionsandan

Den sanna missionsandan är Kristi Ande. Världens Återlösare var den stora mönstermissionären. Många av Hans efterföljare har arbetat ivrigt och osjälviskt för människors frälsning, men ingen människas arbete kan jämföras med vårt stora föredömes självförsakande, uppoffrande och välsignelsebringande arbete.

Den kärlek Kristus har bevisat oss är utan jämförelse. Hur hängivet Han arbetade! Hur ofta var Han inte ensam i innerlig bön på bergets sluttning eller i örtagårdens avskildhet, i bön till Gud under starkt rop och tårar. Hur uthålligt Han bad för oss syndare! T.o.m. på korset glömde Han sitt eget lidande av kärlek till dem som Han kommit för att frälsa. Hur kall vår kärlek, hur svalt vårt intresse är i jämförelse med Kristi kärlek och intresse! Jesus utgav Sig själv för att frälsa vårt släkte, och hur kvicka är vi ändå inte att ursäkta oss själva för att vi inte ger allt vi har åt Jesus. Vår Frälsare åtog sig hårt arbete och utsattes för vanära och lidande. Han blev avvisad, hånad, förlöjligad medan Han utförde det stora verk som Han kommit till jorden för att utföra.

Frågar ni, mina bröder och systrar, vilket föredöme ni skall följa? Jag hänvisar er inte till stora och berömda människor utan till världens Frälsare. Om vi vill äga en sann missions anda, måste vi genomsyras av Kristi kärlek, vi måste se upp till Honom som är Skaparen och Fulländaren av vår tro. Studera Hans karaktär, uppodla Hans anda av saktmod och ödmjukhet och vandra i Hans fotspår!

Många tror att missionsanda och förutsättningar för missionsarbete är särskilda gåvor eller anlag, som predikanterna och några få medlemmar i församlingen fått, och att alla de övriga endast är åskådare. Större misstag (386) finns inte. Varje sann kristen skall ha missionsanda. Att vara en kristen, betyder att vara Kristus-lik. Ingen lever för sig själv, och "den som icke har Kristi Ande, han hör icke honom till". (Rom. 8: 9.) Var och en som har känt den tillkommande världens krafter, vare sig han är ung eller gammal, lärd eller olärd, skall inspireras av samma anda som drev Kristus i Hans verk. Den allra första impulsen

hos det pånyttfödda hjärtat är att föra andra till Frälsaren. De som saknar denna önskan visar därmed, att de förlorat sin första kärlek. De skulle noga rannsaka sina hjärtan i ljuset av Guds ord och allvarligt söka ett nytt dop i helig Ande. De skulle be om en djupare erfarenhet av den underbara kärlek som Jesus visade genom att lämna Sitt härlighetsrike och komma till en fallen värld för att frälsa de förlorade.

Det finns en uppgift för var och en i Herrens vingård. Vi skall inte söka den ställning som ger oss den mesta glädjen eller den största vinsten. Sann kristendom är fri från själviskhet. Missionsanda är en anda av personlig uppoffring. Vi skall arbeta för vår Mästare var som helst och överallt, till det yttersta av vår förmåga.

Så snart en person är verkligt omvänd till sanningen, tänds i hans hjärta en allvarlig längtan att berätta för vänner och grannar om det dyrbara ljus som lyser ur Bibeln. I Sitt osjälviska arbete att rädda andra blir han ett levande brev, känt och läst av alla människor. Hans liv visar att han är omvänd till Kristus och är Hans medarbetare.

Sjundedagsadventisterna är såsom ett folk givmilda och varmhjärtade. I förkunnandet av adventbudskapet kan vi lita på deras starka och beredvilliga sympati. När ett lämpligt ändamål för deras offervillighet läggs fram och man vädjar till deras omdöme och samvete, ger de ett hjärtligt gensvar. Deras gåvor till verkets underhåll bevisar att de tror på sanningens sak. Det finns visserligen undantag bland oss. Inte alla som bekänner sig till adventbudskapet tror på det allvarligt (387) och helhjärtat. Men så var det också på Jesu tid. Även bland apostlarna fanns det en Judas, men det var inte något bevis för att de alla var av samma karaktär. Vi har ingen orsak att vara missmodiga när vi vet att det finns så många som är hängivna adventbudskapet och är redo att offra för dess framgång. Men det finns fortfarande en stor brist, ett stort behov bland oss. Vi har för litet av sann missionsanda. Alla missionsarbetare skulle äga det djupa intresse för sina medmänniskor som knyter hjärta till hjärta i sympati och Jesu kärlek. De skulle allvarligt be om gudomlig hjälp och arbeta på ett vist sätt för att vinna människor för Kristus. Ett kallt, andefattigt intresse utträttar ingenting. Kristi Ande behöver utgjutas över profetsönerna. Då skall de visa sådan kärlek till människorna som Jesus uppenbarade i sitt liv.

Orsaken till att det inte finns mer andlig värme och mer innerlig kärlek i församlingen är att missionsandan håller på att dö ut. Sällan talar man nu om Kristi tillkommelse som tidigare var ämnet för tanke och samtal. Nu råder en obeskrivlig växande motvilja mot andliga samtal och i dess ställe förekommer tomt, lättsinnigt prat även bland dem som bekänner sig vara Kristi efterföljare.

Mina bröder och systrar, önskar ni bryta den förtrollning som håller er bundna? Vill ni lämna det slöhetstillstånd som liknar dödsdvala? Börja arbeta om ni har lust eller inte! Engagera er i en personlig ansträngning att föra människor till Jesus och till kunskap om evangelium. Det skall ge er både stimulans och ny kraft, både väcka och styrka er. Den andliga kraften växer genom att användas och man kan med större framgång arbeta på sin egen

frälsning. Många bekännande kristna befinner sig i en andlig "dödsdvala". Gör allt ni kan för att väcka dem. Varna, förmana, förebrå dem! Be att Guds innerliga kärlek må värma och smälta deras tillfrusna sinnen! Även om de skulle vägra att lyssna har ert arbete inte varit förgäves, för genom att försöka vara andra till välsignelse har ni själva blivit välsignade.

(388) Vi har adventbudskapets teori, nu behöver vi mera allvarligt söka dess helgande kraft. Jag kan inte tåga stilla i denna farans tid. Det är en tid av frestelse och förtvivlan. Vi är alla föremål för Satans listiga angrepp, och därför skulle vi komma närmare varandra för att gemensamt motstå hans makt. Vi skulle vara ens till sinnes, tala om samma ting och med en mun förhärliga Gud. Då kan vi framgångsrikt lägga större planer och genom stora ansträngningar i missionsarbetet ta vara på varje förmåga som kan användas i de olika avdelningarna inom Guds verk.

Evangelii ljus sänder sina klara strålar ut över världen genom missionsarbetet. Litteraturen är ett medel genom vilket många nås, som skulle vara omöjliga att nå genom predikoverksamhet. Ett stort verk kan utföras genom att sätta Bibeln som den är i människors händer. Bär Guds ord till varje hem, framställ dess klara undervisning för var och en, upprepa för alla Frälsarens bud: "Rannsaken skrifterna." (Joh. 5: 39.) Förmana dem att ta emot Bibeln som den är, att ödmjukt bedja om gudomlig upplysning, ooh att sedan, när ljuset lyser, med glädje ta emot varje dyrbar stråle och utan fruktan bida följderna därav.

Guds förtrampade lag skall upphöjas inför folket, så att de med allvar och vördnad vänder sig till Bibeln, och ljuset från himmelen skall för dem uppenbara underbara ting i Guds lag. Stora sanningar som länge stått i skuggan på grund av vidskepelse och falska läror skall nu åter förkunnas från det upplysta heliga Ordet. De levande hemligheternas skatter kommer i dagen, både nya och gamla, och bringar ljus och glädje till alla som vill ta emot dem. Många vaknar ur sin slummer. De står liksom upp från de döda och får det ljus och liv som endast Kristus kan ge. Sanningar som högt intellektuella inte kunde förstå, fattas och förstås nu av dem som är nyfödda barn i Kristus. För dessa uppenbaras nu sådant tydligt som varit dolt för de mest lärda bibelforskare, därför att de liksom sadducéerna på Jesu tid var likgiltiga för Skrifterna och Guds makt.

(389) De som studerar Bibeln med en uppriktig önskan att lära känna och göra Guds vilja undfår frälsningens kunskap. Sabbatsskolan är en viktig gren i missionsarbetet, inte endast på grund av att den ger både unga och gamla kunskap i Guds ord, utan därför att den väcker kärlek till de heliga sanningarna och en önskan att studera dem i ensamhet. Framför allt vill den lära oss att inrätta våra liv efter Bibelns undervisning.

Alla som tar Guds ord som regel för sitt liv kommer i nära gemenskap med varandra. Bibeln är deras föreningsband. Men de som inte tagit Ordet som sin ledare söker inte deras sällskap. De är i tro och liv varandras motsatser, det kan inte bli någon enighet dem emellan, de är oförenliga. Som sjundedagsadventister vänder vi oss från sed och

tradition till ett klart "så säger Herren", och av den orsaken är vi inte och kan vi inte vara eniga med den stora massan som lär och följer människors läror och bud.

Alla som är födda av Gud blir Kristi medarbetare. De är jordens salt. "Men om saltet mister sin sälta, varmed skall man då giva det sälta igen." (Matt. 5: 13.) Hur skall vår kristna tro kunna utöva en frälsande makt på icke-troende om den inte förnyar våra hjärtan och helgar våra liv? "Till intet annat duger det än till att kastas ut och trampas ned av människorna." Den kristendom som inte utövar ett pånyttfödande inflytande över världen, är värdelös och inte tillförlitlig för vår egen frälsning. Ju förr vi förkastar den, desto bättre, för den är falsk och utan kraft.

Vi skall tjäna vår store Ledare, stå emot allt som vill tynga ned vår Guds medarbetare. Vi har kallats att så evangeliets säd vid alla vatten. I det verket måste alla ta del. Mångfalden av den Kristi nåd som vi fått, har gjort oss till förvaltare av de pund som vi skulle förmera, så att Mästaren kan få igen dem med ränta.

Unga män som missionsarbetare

(390) Unga män med lust att gå ut på fältet som predikanter, bokevangelister eller kolportörer, bör först få en passande andlig utbildning lika väl som en särskild förberedelse till sitt kall. De som inte har någon utbildning, utan är olärda och okultiverade, är inte lämpliga att bege sig ut på ett fält där de mäktigaste inflytanden som begåvningar och utbildning bekämpar Guds Ords sanningar. De kan inte heller framgångsrikt möta de märkliga former av kombinerade religiösa och filosofiska villfarelser, som det krävs såväl vetenskapligt kunnande som kunskap om Biblisk sanning för att avslöja.

I synnerhet bör de som har förkunnargärningen som sitt mål, inse nödvändigheten av den utbildning som Skriften anvisar för en missionsarbetare. De bör kasta sig över gärningen med iver och medan de studerar i skolan, bör de lära sig Kristi saktmodighet och ödmjukhet av den store Läraren. En Gud som håller Sin del av förbundet, har lovat att Hans Ande som svar på bön kommer att utgjutas över dessa lärljungar i Kristi skola, för att de måtte kunna bli rättfärdighetens tjänare.

Det måste utföras ett hårt arbete för att driva bort villfarelse och falsk lära från sina tankar, så att biblisk sanning och biblisk religion kan få plats i hjärtat. Upprättandet av höskolor ibland oss var ett medel som Gud ordinerade för att utbilda unga män och kvinnor till missionsarbetets olika grenar. Det är Guds vilja att det därifrån skall gå ut inte bara några få arbetare, utan många. Men den onde, som är fast besluten att fördärva denna plan, har ofta just dem i säkert förvar, som Gud ville göra behöriga för betydelsefulla tjänster i Sitt verk. Det finns många som skulle vilja arbeta om de uppmanades till att göra tjänst och som skulle vilja frälsa själar genom att arbeta så. Församlingen bör förstå det stora ansvar som

den tar på sig genom att stänga in sanningens ljus och hålla Guds nåd innanför sina egna snävre gränser, medan pengar och inflytande i rikt mått borde användas till att sända kompetenta arbetare ut på missionsfältet.

(391) Hundratals unga män borde ha förberett sig för att delta i arbetet med att så sanningens säd vid alla vatten. Vi behöver män som skall framhålla korsets seger, män som skall uthärda svårigheter och försakelser och som äger den iver och beslutsamhet och tro som är outhärlig på missionsfältet.

Våra församlingar kallas till att ta itu med detta arbete, med långt större allvar än vad som hittills skett. Varje församling bör vidta särskilda åtgärder för att utbilda sina missionärer och därigenom hjälpa till att uppfylla den stora befallningen: "Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar!" (Matt. 28:18) Mina bröder, vi har gjort fel och syndat genom att utträtta så litet. Det bör finnas fler medarbetare inom det utländska missionsfältet. Det finns de ibland oss som skulle kunna utbildas till att förkunna sanningen för andra folkslag utan den möda och försening som det innebär att lära sig ett främmande språk. I den första församlingen utrustades missionärer genom ett underverk med kunskap i de språk på vilka de skulle förkunna Kristi outrannsakliga rikedom. Om Gud var villig att på det sättet hjälpa Sina tjänare den gången, kan vi då tvivla på att Hans välsignelse kommer att vila över våra strävanden för att utbilda dem som från barndomen kan främmande språk, och som, om de får den rätta uppmuntran, skulle bära ut sanningens budskap till sina egna landsmän? Vi kunde ha haft fler arbetare på främmande missionsfält om de, som tog upp arbetet på dessa platser, hade använt varje förmåga inom räckhåll. Men somliga har haft en benägenhet att avvisa hjälp om den inte anlände på ett sätt som stämde med deras tankar och planer. Vad är resultatet? Om våra missionärer på grund av sjukdom eller död skulle avlägsnas från sina arbetsfält, var finns då de män som de har utbildat till att överta deras platser?

Inte någon av våra missionärer har brytt sig om att försäkra sig om samarbete med alla användbara begåvningar. Mycket tid har därigenom gått förlorad. Vi gläder oss över det goda arbete, som har utförts i främmande länder. Om olika arbetsplaner hade antagits, kunde emellertid tio gånger så mycket, ja, tjugo gånger så mycket ha uträttats. Ett (392) antagbart offer, borde ha getts till Jesus i form av många själar som räddats från villfarelsens slaveri.

Var och en, som tar emot sanningens ljus, bör lära sig att föra ljuset till andra. Våra missionärer i främmande länder bör med tacksamhet acceptera all sorts hjälp som erbjuds dem. De måste vara villiga att ta en risk, att våga något. Det behagar inte Gud att vi skjuter upp de tillfällen vi har att göra gott, i hopp om att göra en större insats i framtiden. Var och en bör följa Försynens vägledning och inte rådgöra med själviska intressen och inte heller lita helt på sitt eget omdöme. Somliga kan vara så sinnade att de ser fiasko, där Gud avser att ge framgång. De kan bara se jättar och städer omgivna av höga murar, där andra med en större klarsyn också ser Gud och änglarna beredda att ge seger åt Hans sanning.

I somliga fall kan det vara nödvändigt att unga män lär sig främmande språk. Detta sker med bäst resultat genom att de umgås med folket och samtidigt använder någon stund varje dag till att studera språket. Detta bör emellertid bara vara som ett nödvändigt förberedande steg, tills man kan utbilda dem som bor på själva missionsfältet, och som genom den rätta undervisningen kan bli arbetare. Det är väsentligt att de, som kan tala sitt modersmål till folket, uppmanas att gå in i tjänst för folket i olika länder.

Det är en stor uppgift för en medelålders man att lära sig ett främmande språk, och trots alla ansträngningar kommer det att vara nästan omöjligt för honom att lära sig att tala det korrekt, så att han kan bli en duglig arbetare. Vi har inte råd att beröva vår verksamhet här hemma de medelålders och äldre predikanternas inflytande och sända dem till avlägsna områden för att påbörja en gärning som de inte är passande för och som ingen utbildningsnivå kommer att göra det möjligt för att bli förtrogna med. De män som sänds bort på det sättet, efterlämnar tomma platser som oerfarna arbetare inte kan fylla.

Församlingen kommer kanske att fråga om man kan anförtro unga män det stora ansvar, som det innebär att upprätta och leda ett missionsföretag i främmande land. Jag svarar: Det (293) var Guds avsikt att de i våra högre skolor och genom att vara tillsammans med erfarna män i arbetet skulle få en sådan utbildning, att de blir lämpliga för att göra nytta i Hans verk. Försynen satte in dessa erfarna fäder i prövande, ansvarsfulla anställningar vid ung ålder, då varken de fysiska eller de andliga krafterna ännu var fullt utvecklade. Omfattningen och betydelsen av den uppgift som blev dem anförtrodd, väckte deras krafter och deras förmågor och den aktiva del de tog i arbetet, bidrog såväl till den fysiska som till den andliga utvecklingen.

Unga män önskas. Gud kallar dem till missionsfälten. Eftersom de är förhållandesvis fria från omsorg och ansvar, är de gynnsammare ställda när det gäller att påbörja gärningen än andra, som måste sörja för en stor familjs uppfostran och underhåll. Dessutom kan unga män lättare vänja sig vid nya klimatförhållanden och nya omgivningar och de kan bättre tåla obekvämligheter och strapatser. Genom finkänslighet och uthållighet kan de nå befolkningen där den är.

Styrka kommer genom träning. Alla som använder de förmågor Gud har gett dem, kommer att uppnå större förmåga, som de kan helga åt Hans tjänst. De som ingenting gör för Guds sak, kommer inte att växa i nåd och i kunskap om sanningen. Den som skulle lägga sig ned och vägra röra armar och ben, skulle snart förlora all förmåga att använda dem. På samma sätt kommer också en kristen som är ovillig att använda de krafter som Gud har gett honom, inte bara att misslyckas med att växa upp till Kristus, utan han förlorar också den kraft han redan hade. Han blir andligt förlamad.

Det är de, som genom kärlek till Gud och sina medmänniskor eftersträvar att hjälpa andra, som blir grundade, stärkta och rotfästa i sanningen. En sann kristen arbetar inte för Gud genom att handla på impuls utan av princip, inte bara en dag eller en månad utan hela livet igenom.

Hur skall vårt ljus lysa ut över världen, om det inte sker (394) genom vårt konsekventa kristna liv? Hur kan världen veta att vi tillhör Kristus, om vi inte gör något för honom? Vår Frälsare sade: ”På deras frukt skall ni känna igen dem.” (Matt. 7:16) Och ytterligare: ”Den som inte är med mig är emot mig.” (Matt. 12:30) Det finns inte något neutralt område mellan dem, som med till det yttersta av sin förmåga arbetar för Kristus och dem som arbetar för själafienden. Det är inte bara det, att alla som står sysslolösa i Herrens vingård, själva ingenting uträttar, utan de utgör också ett hinder för dem som försöker arbeta. Satan finner arbete för alla, som inte allvarligt strävar efter sin egen frälsning och andras frälsning.

Kristi församling kan mycket väl liknas vid en armé. Varje soldats liv består av möda, hårt arbete och fara. Överallt lurar den vaksamme fienden som leds av fursten över mörkrets makt och som aldrig sover och aldrig lämnar sin post. Närhelst en kristen inte är på vakt gör den mäktige fienden en plötslig och våldsamt attack. Om inte församlingens medlemmar är verksamma och vakna kan de lätt överrumplas av fiendens ränker.

Vad skulle hända om hälften av soldaterna i en här somnade då de fått order om att vara i tjänst? Resultatet skulle bli nederlag, fångenskap eller död. Skulle någon av dem anses värdig att få belöning om denne undgick fienden? Nej, denne skulle genast dömas till döden. Då Kristi församling är likgiltig eller trolös blir följderna långt allvarligare. En här av kristna soldater försänkta i sömn - vad kunde väl vara värre! Vilken framryckning skulle kunna göras mot den värld, som behärskas av mörkrets fyrste? De, som på stridens dag håller sig tillbaka i likgiltighet, som om de inte är intresserade eller inte känner något ansvar för, hur striden utvecklar sig, bör hellre byta inriktning eller genast lämna hären.

Mästaren kallar på tjänare för evangeliets verk. Vem vill svara på kallelsen? Inte alla som går in i en armé blir generaler, kaptener eller ens korpraler. Inte alla får ansvaret att vara ledare. Det finns många olika arbetsuppgifter att utföra. Några (395) måste gräva skyttegravar, andra måste bygga fästningar, återigen andra måste stå som vakter eller vara sändebud. Även om det endast finns ett fåtal officerare så fordras det många soldater. Arméns resultat är beroende av varje enskild soldats trohet.

Det är ett mycket allvarligt arbete vi som enskilda kristna har att utföra om vi skall kämpa trons goda kamp. Eviga intressen står på spel. Vi måste ikläda oss rättfärdighetens hela rustning för att kunna stå emot Djävulen och vi har det säkra löftet att vi då skall kunna besegra honom. Församlingen måste kämpa en intensiv kamp för att vinna seger för Kristus och rädda människor från fiendens makt. Gud själv och heliga änglar står vid vår sida i denna kamp. Låt oss vara honom trogna som har kallat oss att vara Hans stridsmän!

Alla kan uträtta något i Guds verk. Ingen kommer att förklaras skuldfri inför Gud, om de inte allvarligt och osjälviskt har arbetat för själars frälsning. Församlingen bör lära de unga, både genom föreskrifter och exempel, att vara Kristi tjänare. Det finns många som klagat över sina

tvivel och beklagar sig över att de inte har visshet om sin kontakt med Gud. Detta kan ofta anses bero på det faktum, att de ingenting uträttar i Guds verk. Låt dem allvarligt sörja för att hjälpa och välsigna andra. Då kommer deras tvivel och förtvivlan att försvinna.

Många som bekänner sig vara Kristi efterföljare handlar som om deras namn var till stor ära i Guds verk, även om de inte bär några bördor och vinner själar för sanningen. Sådana personer lever som om Gud inte ställde några krav på dem. Om de fortsätter på den vägen, kommer de till sist att finna att de inte har några krav på Gud.

Han, som har gett var och en hans uppdrag, så att det motsvarar hans förmåga, kommer aldrig att låta en trofast pliktuppfyllelse bli obelönad. Varje gärning som troget utförs kommer att bli ärad med särskilda tecken på Guds välbehag och bifall. Till varje tjänare har detta löfte getts: "De som sår med tårar skall skörda med jubel. Gråtande går de ut och bär sitt utsäde. Med jubel kommer de åter och bär sina kärvar." (Ps. 126: 5- 6)

Vikten av kolportörsarbete

(396) Ett långt större och mera verksamt arbete kan utföras på kolportörsfältet, än det som hittills utförs. Kolportören skulle icke vara tillfreds med mindre än att han ständigt blir en allt dugligare arbetare. Han bör göra en grundlig förberedelse, icke vara nöjd med en viss form av ord. Han må ge Herren tillfälle att påverka och utöva det rätta inflytandet på sinnet. Då han går ut med Kristi kärlek i hjärtat, skall han vinna tillträde till såväl enskilda individer som familjer.

Kolportörerna behöver självuppföstran och ett gott uppträdande - icke världsmänniskornas tillgjorda, konstlade uppträdande, utan det behagliga sätt, som är en naturlig följd av hjärtats vänlighet och önskan att vandra efter Kristi exempel. De bör uppöva omtänksamhet och noggrannhet, vänja sig vid flit och försiktighet och ära Gud genom att söka utveckla sig själva så mycket som möjligt. Jesus offrade sig helt för att bringa dem i ett rätt förhållande till Gud och deras medmänniskor, och gudomlig hjälp i förening med mänskliga ansträngningar skall sätta dem i stånd att nå en hög grad av fullkomlighet. Kolportören bör vara kysk såsom Josef, ödmjuk såsom Moses och återhållsam såsom Daniel, då skall en kraft åtfölja honom, varhelst han går.

Om kolportören använder sig av ett orätt framgångsätt, om han talar osanning eller går bedrägligt fram, mister han aktningen för sig själv. Han är kanske icke medveten om, att Gud ser honom och känner varje hans handling, att heliga änglar väger hans bevekelsegrunder och lyssnar till hans ord och att hans lön skall bli enligt hans gärningar. Men även om det var möjligt för honom att dölja sitt rätta handlingssätt både för gudomliga och mänskliga blickar, skulle hans egen kännedom om synden dra ned hans sinne och karaktär. En handling bestämmer icke karaktären, men

den bryter ned förskansningen omkring den och gör den mottagligare för nästa frestelse, till dess pliktförsummelse och oärlighet i affärer slutligen blir en vana och man icke kan lita på mannen.

Det finns alltför många, både i familjen och i församlingen, som (397) inte så noga räknar med att göra sig skyldiga till iögonenfallande självmotsägelser. Det finns unga män, som förefaller att vara, vad de inte är. De verkar vara ärliga och rättskaffens, men de är som vitmenade gravar, som utvärtes är vackra, men som invändigt är fulla av allt slags orenlighet. Hjärtat är befläckt och besudlat av synd. Sådant är uppteckningen i den himmelska rättssalen. En process har försiggått i deras sinne, som gjort dem förhårdade och känslolösa. Men om deras karaktär - vägd på helgedomens vågskål - på den stora dagen förklaras bristfällig, skall det bli en jämmer, som de nu inte kan göra sig en föreställning om. Sanningen, den dyrbara, obefläckade sanningen, måste sätta sin prägel på karaktären.

Vilken väg som än väljs, så är livets stig alltid fylld av faror. Om arbetarna i någon gren av verksamheten blivit likgiltiga och oförsiktiga med hänsyn till sina eviga intressen, kommer de att lida stor förlust. Frestaren kommer att vinna tillträde till dem. Han skall lägga ut sina snaror för deras fötter och leda dem in på osäkra vägar. Endast de, vilkas hjärtan äro skyddade av rätta principer, kan vara trygga. Med David kan de säga: "Mina steg hålla sig stadigt på dina vägar, mina fötter vackla icke" (Ps. 17: 5). En oavlättlig kamp må föras mot det mänskliga hjärtats själviskhet och orättfärdighet. Det ser ofta ut att gå de ogudaktiga väl på deras vägar; men de, som glömmar Gud bara en timme eller ett ögonblick, befinner sig på en farlig väg. De inser kanske inte faran, och innan de klart uppfattar den, har vanan fått insteg och håller dem såsom med ett järnband fångna i det onda, som de befattat sig med. Gud ser med avsky på ett sådant tillvägagångssätt, och om de inte omvänder sig från sin onda väg, kan hans välsignelse icke följa dem.

Jag har sett, att unga män går in i detta arbete utan att förstå dess betydelse och utan att förena sig med himmelen. De ställa sig på frestelsens väg för att visa sin tapperhet. De ler åt andras oförstånd och skryter med, att de känner den rätta vägen och att de vet, hur de skall uppföra sig, huru de lätt skall motstå frestelser och hur orimligt det är att tänka, att de skulle kunna falla. Men de gör inte Gud till sitt värn. Satan har lagt ut sin snara för dem, och de blir ett byte för dårar.

Vår store motståndare har medhjälpare, som ständigt är på jakt (398) efter tillfällen att föra själar i fördärvet, liksom lejonet lurar på sitt byte. Ta dig till vara för dem, unge man, ty de står i förbund med mörkrets makter. Om du lyssnar till deras råd, kan det bli en vändpunkt i ditt liv. Ett enda steg, taget mot bättre vetande, inflytandet av en enda ond vana, ett enda försummande av heliga plikter kan bli början till en villoväg, som skall leda dig över på deras sida, som tjänar satan, under det att du fortfarande bekänner dig älska Gud och Hans verk. Ett ögonblicks tanklöshet, ett obetydligt felsteg, kan bli den vändpunkt i ditt liv, som för dig in på en orätt väg. Och du skall kanske

aldrig få reda på orsaken till din förtappelse, förrän befallningen ljuder: "Gå bort ifrån mig, ni förbannade."

Det finns unga män, som vet med sig, att vad jag här sagt överensstämmer med deras eget tillvägagångssätt. Deras väg är inte dold för Herren, även om den kan vara det för deras bästa vänner, ja, till och med för deras föräldrar. Jag äger ringa hopp om att somliga av dessa skall förändra sin hycklande och förledande vandel. Andra av de felande söker allvarligt att befria sig från det onda. Må den käre Jesus hjälpa dem att bestämt motstå all osanning och allt smicker från deras sida, som vill försvaga dem i deras goda avsikter eller ingjuta tvivel och fritänkareidéer i deras hjärtan för att undergräva deras tro på sanningen. Unga vänner, tillbringa inte en enda timme tillsammans med sådana, som vill göra er olämpliga för delaktighet i Guds heliga verk. Gör intet bland främmande, som ni inte vill göra i er fars eller mors åsyn eller som ni skulle skämmas för inför Kristus och Hans heliga änglar.

Det finns kanske sådana, som tänker, att dessa förmaningar är obehövlige bland sabbatshållare; men de, till vilka de är riktade, vet vad jag menar. Jag ber er unga män att ta er till vara, ty ni kan inte företa er något, som inte är uppenbart för heliga änglars och Guds ögon, ni kan inte göra något orätt, utan att andra berörs därav. Samtidigt som ert handlingssätt utvisar halten av er (399) karaktär, har det även ett mäktigt inflytande på andra. Ni bör aldrig förlora ur sikte, att ni hör Gud till, att Han förvärvat er och att ni måste avlägga räkenskap inför Honom för de gåvor, som Han anförtrott er. Ingen, vars händer är besmittade av synd, eller vars hjärta inte är rätt inför Gud, bör ha någon del i kolportörsarbetet, ty sådana personer kommer helt säkert att föra vanära över sanningens sak. De som arbetar ute på missionsfältet, behöver Guds hjälp och vägledning. De bör noggrant se till, att de börjar rätt och sedan lugnt och bestämt gå framåt på det rättas vägar. De bör vara fasta och orubbliga, ty satan är besluten att omintetgöra deras arbete.

Man har gjort sig skyldig till ett fel genom att ge prenumeration på våra tidningar för endast några få veckor, då man genom lämpligt bemödande kunde fått prenumeration för en mycket längre tid. En helårsprenumeration är av mycket större värde än många prenumerationer för endast kort tid. När tidningen endast tas emot under några få månader, upphör intresset ofta då prenumerationen löper ut. Endast få förnyar prenumerationen för en längre tid, och ofta används på detta sätt mycket tid till att vinna små resultat, under det man genom litet mer affärsgeni och uthållighet kunde ha fått årsprenumeranter. Ni siktar för lågt, bröder. Ni är för inskränkta i era planer. Ni lägger inte ner den takt och uthållighet i arbetet, som det förtjänar. Det finns större svårigheter i detta arbete än i åtskilliga andra affärsföretag. Den lärdom, ni kommer att erhålla, den takt och duglighet, som ni kommer att förvärva åt er, skall emellertid göra er passande för andra arbetsområden, där ni kan verka för själar. De som bara delvis tar tillvara de lärdomar, som ges och inte är vaksamma över sitt uppförande mot de personer, bland vilka de arbetar, skulle utvisa samma brister, om de skulle gå in i predikoverksamheten.

Så länge korta prenumerationer tas emot, finns sådana, som inte kommer att göra de nödvändiga ansträngningarna för att erhålla prenumerationer för längre tid. Kolportörer bör inte gå över distriktet på ett vårdslöst, likgiltigt sätt. De bör känna, att de är Guds arbetare, och (400) kärleken till själar bör leda dem till att göra sitt yttersta för att upplysa män och kvinnor om sanningen. Gud vakar över Sina arbetare och skänker dem av Sin nåd, då de tar vara på de medel, som han ställt till deras förfogande i deras önskan att främja Hans sak. När Guds tjänare gör sitt allra bästa, gör Gud det för dem som de inte själva kan. Men ingen kan förvänta sig att vinna framgång oberoende av Honom och uteslutande genom egna ansträngningar. Aktiv verksamhet måste gå hand i hand med fast förtröstan på Gud.

Sparsamhet behövs i varje gren av Herrens verk. Benägenheten hos vår tids ungdom går i riktning mot att försumma och förakta sparsamhet och förväxla den med småaktighet och snålhet. Men sparsamhet hör samman med de mest vidsynta och liberala känslor. Verklig frikostighet kan inte förekomma, där sparsamhet ej övas. Ingen bör anse det under sin värdighet att lära sparsamhet och att tänka ut det bästa sättet att ta vara på resterna. Sedan Kristus utfört ett märkligt underverk, sade han: "Samla ihop de stycken som har blivit över, så att inget blir förstört."

Rätt så mycket kan gå till alldeles onödiga hotellräkningar. Guds sak låg banbrytarna i detta verk så varmt om hjärtat, att de sällan intog en måltid på ett hotell, till och med om priset bara var 25 cents (inte fullt en krona). Men unga män och kvinnor blir i allmänhet inte uppfostrade till sparsamhet, och överallt förekommer slöseri. I somliga familjer förekommer sådan slöseri inom hushållet, att det som förfares vore tillräckligt för att underhålla en annan familj. Om våra unga, då de äro ute på resa, höll noggrann räkenskap över de pengar, de ger ut, post för post, vilket är deras plikt att göra, skulle de lätt inse, hur för mycket pengar det går åt. Även om det inte krävs att de skall neka sig varm mat, såsom de första arbetarna gjorde under sina resor, kan de ändå lära sig att förse sig med det som de verkligen behöver, till en långt mindre kostnad än de nu anser nödvändigt. Det finns personer, som utövar sparsamhet för att kunna ge till Guds sak. Därför bör också arbetarna inom varje gren av Guds verk utöva självförsakelse genom att så mycket som möjligt inskränka sina utgifter. Det skulle vara nyttigt för alla våra arbetare att studera de valdensiska missionärernas historia och sträva efter att följa deras exempel i uppoffring och självförsakelse.

(401) Vi har ett stort arbete att utföra för Herren, när vi skall öppna Guds ord för dem, som sitter i villfarelsens mörker. Unga män, hela ert uppträdande bör vara sådant, att ni visar er ha en helig förkunnelse. Ni bör vara flitiga bibelforskare, alltid redo att svara var och en, som begär skäl för ert hopp. Visa genom ert kristna uppträdande att ni vet, att ni har en sanning som det bör ligga i människornas intresse att lära känna. Är denna sanning införlivad av er, skall den uppenbara sig i ert uppträdande genom en lugn besinningsfullhet och en frid, som endast en kristen kan äga.

De som besjålas av en sann ödmjukhet och vilkas sinnen blivit påverkade av de sanningar, som ingår i evangelium, äger ett inflytande, som skall göra sig förnimbart. De skall göra intryck på hjärtan och sinnen, och de skall bemötas med aktning även av sådana, som inte har någon sympati för deras tro. De skall ha framgång i arbetet med att öppna Bibeln för människorna och att sprida våra värdefulla tidningar, ty Herren skall öppna vägen för dem. Men att tvinga på människorna våra tidningar med tillhjälp av gåvor och premier utövar inget varaktigt inflytande på dem. Om våra missionsarbetare ville gå ut i förtröstan på Bibelns sanningar och med kärlek till Kristus och själar i hjärtat, skulle de ha större framgång i att ta emot fasta prenumeranter än genom att lita på premier och låga priser. Den vikt man lägger vid dessa hjälpmedel, ger den man vänder sig till den tanken, att tidningen i sig själv inte äger mycket värde. Bättre resultat skulle uppnås, om man lade större vikt vid tidningen, och om de pengar, man använder till premier, i stället användes till att dela ut friexemplar. På grund av erbjudandet av premier kommer väl somliga att ta emot tidningen, som annars inte skulle göra det, men andra kommer att vägra att prenumerera, eftersom de menar att det är spekulation med i spelet. Om kolportören beflitade sig om att under bön till Gud framhålla tidningens eget värde och mindre litade på premier, skulle mycket mer bli utträttat.

I våra dagar gör man stor reklam för värdelösa saker. Det är stor efterfrågan på sådant som väcker sensation och är låtsålt. (402) Landet översvämmas av alldeles värdelös litteratur, som skrivits uteslutande i vinningssyfte, under det att böcker av verkligt värde varken säljs eller läses. De, som sprider sådan litteratur därför att de därigenom får större inkomst, går miste om dyrbara tillfällen att göra det goda. Strider måste utkämpas för att leda människornas uppmärksamhet till och intressera dem för de värdefulla böcker, som har Bibeln till grundval. Det skall också bli ett allt svårare uppdrag att finna samvetsgranna, gudfruktiga arbetare, som vill gå ut på arbetsfältet med dessa böcker för att sprida ljuset.

En arbetare, vilken Kristi sak ligger om hjärtat, traktar icke efter den högsta lönen. Han gör icke gällande, såsom en del av vår ungdom har gjort, att om han inte kan följa sista modet, uppträda elegant och bo på de bästa hotellen, kommer han inte att ha framgång. Vad en kolportör behöver är inte de finaste kläder eller en kavaljers uppträdande, utan en ärlighet och rättskaffenhet, som utstrålar från hans ansikte och uppenbaras i hans sätt. Vänlighet och ett mildt sätt ger ansiktet en viss prägel, och det granskande ögat upptäcker ingen falskhet, inget ytligt, påtaget sätt.

Ett stort antal kolportörer, för vilka premier utgör det enda de litar på för att nå ett gott resultat, går ut på fältet. Dessa har inget verkligt värde som missionsarbetare. De har ingen erfarenhet av praktisk religion. De har samma fel, samma tycken och själviskhet, som de hade, innan de sade sig vara kristna. Om sådana kan det sägas, att de inte har Gud i sina tankar. Han har inte någon plats i deras hjärta. En småaktighet, en världslighet, vissa brister i deras karaktär och deras uppförande bär vittnesbörd om, att de vandrar efter sitt eget hjärta och inför sina egna ögon. De har inget behov av att öva sig i självförsakelse, utan är

beslutna att njuta av livet. De himmelska skatterna äger ingen lockelse för dem. Deras tankar rör sig om det jordiska. Vänner och släktingar kan inte lyfta sådana personer upp på ett högre plan, ty de vill inte förkasta det onda och välja det goda.

(403) Ju mindre vi förlitar oss på dessa personer, vilka inte är få utan många, desto bättre skall sanningens sak framstå inför världens ögon. Våra bröder bör iakttä försiktighet i valet av kolportörer, om de vill undvika att sanningen blir missuppfattad och missrepresenterad. De bör ge alla verkliga arbetare god lön. Ändå bör summan inte sättas så högt, att kolportörerna låter köpa sig, ty detta kommer att skada dem. Det gör dem själviska och slösaktiga. Sök att hos dem väcka en sann missionsanda och att utveckla de anlag, som skall ge dem framgång. Besjälad av Kristi kärlek, skall kolportören anse det som en förmån att få vara med och sprida ljuset. Han skall göra arbetet till föremål för studium, förberedelse och bön.

Unga män behövs, vilka äger gott förstånd och som sätter värde på de gåvor, som Gud har gett dem, och beflitar sig om att utveckla dem. Genom övning utvecklas dessa gåvor, och om hjärtats utbildning inte försummas, skall sinnet harmoniskt utvecklas. Möjlighet till utveckling finns för alla. Låt därför ingen bereda Mästaren missräkning, då Han kommer för att söka efter frukt, så att Han finner endast blad. En fast föresats skall genom Guds nåd utträtta underverk, Jesus och de heliga änglarna skall kröna deras bemödanden med framgång, vilka efter en förståndig plan och med Guds fruktan för ögonen går ut för att verka för själars frälsning. Låt dem på ett stilla, förståndigt sätt och besjälade av Guds kärlek söka leda människornas uppmärksamhet till sanningen och hålla bibelläsningar, där tillfälle därtill ges. Därigenom bidrar de till att så sanningens säd vid alla vatten och förkunna Hans dygder, som kallat dem ut från mörkret till sitt underbara ljus. De som utför detta arbete av rätta bevekelsegrunder, utför ett stort missionsarbete. De skall inte framvisa en svag, obeslutsam karaktär, utan deras förståndsgåvor tillväxer och deras uppträdande blir mer vinnande. De bör inte sätta någon gräns för sin utveckling, utan ständigt tillägna sig större duglighet i arbetet.

Många av kolportörerna på fältet gör ingen uppoffring. I sin helhet har de mindre missionsande än missionsarbetarna inom andra samfund. När vägen är beredd (404) för dem, när de kan påräkna högsta förtjänst, då går de gärna ut på kolportörsfältet. Många lockande anbud ges kolportörerna för att få dem att verka för populära böcker, och god förtjänst utlovas. Många vill fördenskull inte arbeta för mindre betalning, när de går ut med böcker, som innehåller sanningen för vår tid, och därför ger vi kolportörerna liknande villkor, som andra förläggare. Till följd härav blir omkostnaderna för böckernas utgivande dryga, och många av kolportörerna förtjänar sina pengar allt för lätt och är därför frestade att slösa.

Bland dem, som bekänner sig tro den närvarande sanningen, råder inte det missionssinne, som motsvarar vår tro. Karaktärens verkliga äkthet saknas. Det kristna livet innebär mer än de menar. Det består inte bara av mildhet, tålmod, saktmod och vänlighet. Dessa dygder är värdefulla, men det erfordras också mod, kraft, energi och

uthållighet. Många av dem, som deltar i kolportörsarbetet, är svaga och saknar fasthet och andlig kraft. De blir lätt försagda. De äger inte de positiva egenskaper, som ger en man kraft att utträtta något, den ande och energi, som tänder entusiasm. Kolportören sysselsätter sig med en hederlig affär, och han bör inte bete sig som om han skämdes för den. Om han vill se sina ansträngningar krönas med framgång, måste han vara frimodig och hoppfull.

De aktiva dygderna bör uppövas såväl som de passiva. En kristen bör, samtidigt som han ger ett mildt svar för att stilla vrede, även vara i besittning av en hjältes mod för att stå emot det onda. Tillika med den kärlek, som tål allt, bör han äga den karaktärsstyrka, som gör honom till en kraft i det godas tjänst. Hans karaktär måste utvisa tro. Hans principer måste vara fasta, hans sinnelag ädelt och höjt över alla misstankar om oädra avsikter. Kolportören får inte tänka för högt om sig själv. I umgänget med andra bör han inte göra sig alltför framträdande och tala alltför högt om sina egna bedrifter. Därigenom väcker han enbart avsmak hos upplysta, tänkande människor. Han bör inte vara självvis i sitt uppträdande, inte heller överlägsen och (405) dominerande i sitt sätt. Ganska många människor har den förutfattade meningen, att de inte har tid att läsa en på hundra av alla de böcker, som ges ut. Och det händer ofta, att hjärtedörren strax stängs, när kolportören framställer sitt ärende. Därför är det så mycket mer nödvändigt, att han visar takt i sitt arbete och går till sitt arbete i ödmjuk bön till Gud om hjälp. Han bör vara väl hemmastadd i Guds ord och ha språket i sin makt, så att han på ett uttrycksfullt sätt kan framställa de dyrbara sanningar, som den bok, han anbefaller, innehåller.

Med rätta bör var och en känna sitt eget ansvar i detta arbete och noga överväga, på vilket sätt han kan fångsla och intressera, ty det sätt, varpå han framhåller sanningen kan bli avgörande för en själs frälsning. Om han gör ett fördelaktigt intryck, kan hans inflytande på den själen bli en livets lukt till liv. När sedan denne person blir upplyst om sanningen, kan han bli ett medel till andras upplysning. Därför är det farligt att visa likgiltighet i arbetet att påverka andras sinnen till det goda.

Kolportörsarbetet är ett medel i Guds hand till att nå många, som annars icke skulle komma under sanningens inflytande. Det är ett gott arbete och avsikten är ädel och upphöjd. Därför bör kolportören uppträda på ett motsvarande värdigt sätt. Han skall möta människor med olika tänkesätt. Han skall träffa sådana, som äro okunniga och kortsynta och inte sätter värde på något annat än det som ger dem vinning. Sådana kan använda grovheter mot honom, men det bör han inte fästa sig vid. Hans självbehärskning bör aldrig svika honom. Han bör möta alla svårigheter med frimodighet och oförskräckthet. Han skall finna människor, som sörjer, som äro nedslagna och sårade i själen, och han skall finna nog av tillfällen att tala tröst och uppmuntran till sådana. Han blir, om han beflitar sig om det, ett källsprång med vederkvickelse för törstiga själar; men då bör han själv dricka djupt ur frälsningens källa.

Kolportörsarbetet är viktigare, än många ansett det vara, och lika stor omtanke bör visas vid valet av arbetare i

denna verksamhetsgren, som vid valet av predikanter. Unga män kan utbildas till att utföra ett långt bättre arbete än det som utförts, och för långt mindre betalning än många förut erhållit. (406) Lyft baneret högt! Och låt självförsakande och självupppoffrande män och kvinnor, som älskar Gud och sina medmänniskor, ta plats i arbetarnas led. Må de inträda, inte för att erhålla ett makligt arbete, utan för att stå fasta och vara vid gott mod under motgångar och svårigheter. Må sådana anmäla sig, vilka kan ge en god beskrivning på vår litteratur på grund av att de själva förstår och uppskattar dess värde.

Må Herren hjälpa alla att bruka de gåvor, som Han gett dem, på allra bästa sätt. De som arbetar för denna sak, studerar inte Bibeln så, som de borde. Om de gjorde det, skulle dess praktiska undervisning ha ett avgörande inflytande på deras vandell. Vilket ert arbete än är, kära bröder och systrar, utför det för vår käre Herre och gör ert allra bästa. Låt inte de gyllene tillfällena gå obrukade förbi och ert liv visa sig vara förfelat, under det ni sitter fåfångt drömmande om bekvämlighet och framgång i ett arbete, som Gud inte kallat er till. Gör det, som ligger er närmast. Gör det, även om ni möter faror och svårigheter ute på fältet, men, det ber jag er om, klaga inte över svårigheter och uppoffringar. Se på valdenserna! Se, hur de gick fram för att låta evangeliets ljus lysa för förmörkade sinnen. Vi bör inte arbeta med det målet för våra ögon, att vi skall få vår belöning här i livet, utan med blicken riktad på den segerkrans, som väntar vid loppets slut. Män och kvinnor behövs nu, vilka med trohet och fasthet vilja inträda i arbetet - män och kvinnor, som vill arbeta utan att vägen jämnas och alla hinder undanröjs.

Jag har skildrat, hurdana kolportörerna borde vara, och må Herren upplåta deras sinnen, så att de inser vikten av denna sak i hela dess längd och bredd och inser sin plikt att på ett rätt sätt representera Kristi karaktär genom att visa tålmod, frimodighet och en omutlig rättskaffenhet. Må de komma ihåg, att de lätt kan förneka Honom genom likgiltighet, efterlåtenhet och feighet. Om ni, unga män, efterlever dessa principer under ert arbete ute på fältet, skall ni vinna aktning, och många skall komma till tro på de sanningar, som ni framhåller, genom att ni efterlever, vad ni tror, och er dagliga vandell är som ett ljus, som blivit satt på ljusstaken och lyser för alla, som är i huset. Till och med era fiender skall respektera er, hur mycket de än har emot ert arbete och när ni har kommit så långt, skall era enkla ord besitta kraft till att överbevisa och vinna själar.

Förlagsarbetet

Det är och kommer alltid att vara många problem i samband med förlaget i Battle Creek. De institutioner som har etablerats där, är Guds redskap till Hans arbete på jorden. Av denna anledning är Satan på jorden för att med sin påhittighet förvirra och skapa hinder. Han kommer med sina frestelser till män och kvinnor, som är på dessa institutioner, oavsett om de innehar ansvarstygda anställningar eller utför det mest ödmjuka arbete och snärjer dem om möjligt med sin list, så att de förlorar

kontakten med Gud, blir förvirrade i sin omdömesförmåga och är ur stånd till att skilja mellan rätt och fel. Han vet, att den tid säkert skall komma, när den ande som har styrt deras liv skall uppenbaras och han är glad för att dessa personers liv vittnar mot dem, att de inte är Kristi medarbetare.

Många som är uppe i åren och har nått mandomens stadium, är bristfälliga när det gäller en ädel manlig karaktär. Gud betraktar dem inte som män. Somliga av dessa är knutna till våra institutioner. De har inflytande, men det är av en skadlig art, ty det är sällan på den rätta sidan. Även om de bekänner sig vara gudfruktiga, går deras exempel hela tiden ut på att uppmuntra orättfärdighet. Tvivel är invävt i deras tankar och uttrycks i deras ord och deras krafter används till att fördröja rättfärdighet, sanning och rätt. Deras tankar är styrda av Satan och han arbetar genom dem på att demoralisera och skapa förvirring. Ju mer behagliga och tilldragande deras metoder är, ju rikare de är begåvade med strålände talenter, (408) desto effektivare redskap är de i händerna på all orättfärdighets fiende till att demoralisera alla inom sitt verksamhetsområde. Det kommer att vara en svår och otacksam uppgift att försöka hindra dessa från att få ett styrande inflytande och till att genomföra sina egna avsikter att uppmuntra oordning och lösa, slappa principer.

De unga, som kommer under deras inflytande är aldrig trygga, såvida inte de, under vilkas omsorg de har placerats, utövar den största vaksamhet och de själva har de rätta principerna fast förankrade. Men det är ett sorgligt faktum, att många av de unga i vår tid, så fort överlämnar sig till Satans inflytande, men står emot Guds Ande. I många fall har också felaktiga vanor blivit så fastlåsta, att de största ansträngningar från ledarnas sida inte kommer att leda till att deras karaktär formas i rätt riktning.

De, som har betrodda ställningar i förlagshuset har tungt ansvar att bära och de är inte lämpliga för dessa platser, om de inte dag för dag får en djupare och mer pålitlig kristen erfarenhet. Eviga intressen bör sättas i främsta rummet och varje påverkan som hjälper i det gudomliga livet bör hälsas välkommen. Män, som Herren har gett ansvar för affärsangelägenheter i Sitt verk, bör vara andligt sinnade. De får inte försumma de religiösa mötena och inte heller försumma att se det som sin uppgift att tala ofta med varandra om sitt religiösa liv och sin andliga erfarenhet. Gud kommer att lyssna till deras vittnesbörd. De kommer att bli inskrivna i Hans minnesbok och Han kommer att beskydda Sina trofasta och jag ”skall visa medömkan med dem så som en man visar medömkan med sin son som tjänar honom.” (Mal. 3:17)

De som befinner sig i ledningen för förlagsarbetet, bör komma ihåg att de är ett föredöme för många och de bör vara trofasta i offentlig tillbedjan av Gud, precis som de skulle vilja, att varje arbetare inom varje underavdelning till kontoret skulle vara trofast. Om de bara tillfälligtvis ses i det hus där man tillber, kommer andra att urskulda sig själva på grund av deras försummelse. Dessa affärsmän kan vid vilken tidpunkt som helst tala flytande och intelligent om affärsangelägenheter och visa att de inte har (409) använt sin kraft förgäves i denna riktning. De har lagt ned taktkänsla, duglighet och kunskap i sitt arbete,

men hur viktigt är det inte att deras hjärtan, deras sinne och alla deras krafter lärs upp till trofast tjänst i Guds verk och i tillbedjan av Honom, så att de kan visa vägen till frälsning genom Kristus, i ett värtaligt språk i dess enkelhet. De bör vara allvarligt bedjande män och med fast tillit till Gud, män som liksom Abraham vill ordna deras hem som kommer efter dem och vill visa ett särskilt intresse för allas andliga krigföring, som är knutna till verksamheten.

De, som sätter Kristus först i allt, går att lita på. De kommer inte att vara självsäkra, de kommer inte heller att glömma sitt religiösa intresse i sina affärer. Har Gud anförtrott män ett heligt ansvar, kommer Han att få dem att känna sina egna svagheter och sitt beroende av Honom. Det är otryggt för människor att stödja sig på sitt eget förstånd. Därför bör de dagligen söka kraft och visdom ovanifrån. Gud bör vara i alla deras tankar. Då kan den gamle ormens hela list och underfundighet inte bedra dem till syndig försummelse av sin plikt. De kommer att möta sin motståndare med det enkla vapen som Kristus använde, nämligen ”det står skrivet” eller kommer att avvisa honom med ett ”gå bort, Satan.” (Matt. 4: 4, 7, 10)

Med Sin varning: ”Vaka och be!” anvisade Jesus den enda trygga vägen. Det är nödvändigt att vaka. Vårt hjärta är svekfullt. Vi är underkastade mänskliga svagheter och skröpligheter och Satan är ute för att ödelägga. Vi skall vara på vakt, för vår motståndare är alltid i verksamhet. Medvetna om hans outtröttliga vaksamhet, så låt oss inte sova som de andra, utan ”hålla oss vakna och nyktra”. (1 Tess. 5:6) Världens ande och inflytande måste bemötas, men de får inte tillåtas att ta sinne och hjärta i besittning.

Den aktive affärsmannen kommer att få utstå prövningar, rådvillhet och bekymmer, när han kommer i kontakt med världen. Han kommer att finna, att det finns en tendens till att låta världsliga tankar och planer ta ledningen och att det kommer att kräva ansträngning och disciplin i tankar och sinne för att bevara en ande av tillbedjan. (410) Men gudomlig nåd väntar på hans begäran och hans stora behov är det mäktiga argument som kommer att råda tillsammans med Gud. För dessa män har Jesus vidtagit särskilda åtgärder. Han inbjuder dem: ”Kom till mig, ni alla, som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila. Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar. Ty mitt ok är mildt, och min börda är lätt.” (Matt 11: 28-30) De, som har gemenskap med Kristus, har ständig vila och frid. Varför vandrar vi ensamma och föraktar Hans vägledning? Varför tar vi Honom inte med på alla våra överläggningar? Varför kommer vi inte till Honom i alla våra förvecklingar och prövar styrkan i Hans löften?

Den Helige Ande upplyser i vårt mörker, informerar vår okunskap och förstär och hjälper oss i våra många olika behov. Men sinnet måste alltid söka Gud. Om köld och världslighet får lov att komma in, kommer vi inte att ha något hjärta som orkar engagera sig i bönen, inget mod att se upp till Honom, som är styrkans och visdomens källa. Be därför alltid, kära bröder och systrar, att ni ”skall be med heliga, upplyfta händer, utan vrede och diskuterande”. (1 Tim. 2:8) Sänd era böner till nådens tron och lita på Gud, timme för timme, ögonblick för ögonblick. Kristi

tjänst kommer att förbättra alla era relationer till era medmänniskor och göra era liv fruktbara genom goda gärningar.

Ingen får lov att inbilla sig, att själviskhet, självsäkerhet och njutningslust står i överensstämmelse med Kristi Ande. Över varje sant omvänd man eller kvinna vilar ett ansvar, som vi inte rätt kan värdera. Världens levnadsregler och seder skall inte efterföljas av den himmelske kungens söner och döttrar. ”Mina älskade, vi är nu Guds barn, och vad vi skall bli är ännu inte uppenbarat. Men vi vet att när han uppenbaras, kommer vi att bli lika honom, ty då får vi se honom sådan som han är. Och var och en som har detta hopp till honom renar sig, liksom han är ren.” (1 Joh. 3:2) Men världen känner oss inte, därför att den inte har lärt känna Honom, vår Mästare.

Det behövs chefer för affärerna på kontoret på Review, som rätt skall framställa Jesus och frälsningsplanen. Gud är missnöjd (411) när de använder alla sina krafter på världsliga affärsangelägenheter, eller till och med på angelägenheter som har med förlagsarbetet att göra men inte gör något för att stärka Hans församling, för att bygga upp Hans rike. Att arbeta för Gud och själars frälsning är den högsta och ädlaste kallelse som människor någonsin har fått eller kan få. Förlusterna och vinsterna i denna verksamhet har stor betydelse, ty resultatet tar inte slut när det här livet är slut, utan räcker in i evigheten.

Bröder, oavsett vad ni engagerar er i och oavsett vilken del av arbetet ni får er tilldelad, så tag er religion med er. Gud och himlen bör inte lämnas utanför erfarenheten och livsuppgiften. Detta verks arbetare bör vara vaksamma så att de inte blir ensidiga män och bara låter det världsliga elementet i era karaktärer komma till synes. Tidigare har påtagliga fel gjorts från människors sida som var knutna till kontoret. De har inte varit andligt sinnade och deras inflytande har inte gått mot det himmelska Kanaan, utan tillbaka mot Egypten.

Bror P har blivit välsignad med talenter, som, om de helgas till Gud, kommer att sätta honom i stånd till att göra mycket gott. Han har ett kvickt huvud. Han förstår sanningens teori och Guds lags krav. Däremot har han inte lärt sig saktmod och ödmjukhet i Kristi skola, som skall göra honom till en trygg människa, så att han kan stå i en ansvarsfull ställning. Han har blivit vägd på helgedomens våg och blivit funnen för lätt. Han har fått ett stort ljus i form av varningar och tillrättavisningar. Han har emellertid inte gett akt på dem. Han har trots dessa inte ansett det nödvändigt att ändra sitt sätt att handla. Hans föredöme för dem, som arbetar på kontoret, har inte stått i överensstämmelse med hans bekännelse. Han har inte visat en fast ståndaktighet. Han har varit en barnslig man och hans inflytande har haft en tendens till att leda bort från Kristus i riktning mot likformighet med världen.

Kristi kors har blivit framställt för bror P, men han har vänt sig bort från det, för det är mer förenat med skam och tillrättavisning än med världens ära och pris. Ständigt på nytt har Jesus kallat: ”Tag upp korset och följ mig, så (412) kommer du att bli min lärjunge”. Men andra röster har kallat i riktning mot världslig stolthet och äregirighet och han har lyssnat till dessa röster, därför att deras ande är

behagligare för det naturliga hjärtat. Han vände sig bort från Jesus, skiljde sig själv från Gud och omfamnade världen. Han blev kallad till att framställa Kristus och vara ett klart ljus i världen, men han har förrätt det heliga förtroende han fått. Världen kommer emellan hans själ och Jesus och han har fått en världslig erfarenhet när han skulle ha fått en erfarenhet av rakt motsatt slag. Han har varit helt världslig i sin smak och i sina åsikter. Till följd av detta har han inte varit i stånd att fatta andliga ting.

Bror P:s framgång i hans tjänsteutövning och också i den ställning han anförtratts på kontoret, var beroende av den karaktär han skulle upprätthålla. Det krävdes noggrann, uthållig ansträngning, så att inget felaktigt föredöme skulle ges till hans kollegor. Den plan han borde ha följt, det sätt han borde ha handlat på, är tydligt markerat i Guds ord. Hade han gett akt på detta ord, skulle det ha varit ett ljus på hans stig och lett hans oerfarna fötter på en trygg väg. Guds Andes vittnesbörd har sänts till honom ständigt på nytt och har visat honom var han har avvikit från den huvudväg, som har ställts i ordning för Herrens friköpta att vandra på. De har varnat honom och enträget bett honom att förändra sitt sätt att handla. Hans egna vägar har emellertid förefallit honom att vara de rätta och han har följt sin egen benägenhet och inte gett akt på det ljus han har fått. Han var inte en pålitlig rådgivare. Han var inte en pålitlig man för verksamheten. Han var inte heller en pålitlig herde, för han ville leda hjorden in på villospår. Han har hållit utmärkta predikningar, men utanför talarstolen har han inte genomfört de principer, som han har förkunnat. Denna sorts arbete är ett hån mot Gud.

Bror P:s förening med världen har visat sig som en snara för honom själv och för andra. O, hur många är det inte som snubblar över sådana liv som hans. De får det intrycket, att när de tar de första stegen mot omvändelse, ånger, tro och dop, - så är det allt som krävs av dem. Men detta är en ödesdiger missuppfattning. Den mödosamma kampen för att segra över självet och att strida för helighet och himmel, (413) är en livslång kamp. Det finns ingen befrielse i detta krig. Ansträngningen måste pågå oavbrutet och vara uthållig. Kristen renhet måste sökas med oemotståndlig kraft och upprätthållas med en resolut beslutsamhet att nå målet.

En äkta religiös erfarenhet utvecklas och blir intensivare. Ständig framgång, större kunskap och kraft genom Guds ord är den naturliga följden av en livsviktig förbindelse med Gud. Ljuset från helig kärlek kommer att bli allt klarare ända fram till den fullkomliga dagen. Det är bror P:s privilegium att få en sådan erfarenhet som denna, men han har inte haft nådens olja i sin lampas kärle och hans ljus har försvagats. Om han inte snart beslutsamt ändrar sig, kommer han att vara där inga varningar eller böner någonsin kan nå honom. Hans ljus kommer att försvinna ut i mörkret och han kommer att lämnas i förtvivlan.

Sparsamhetens betydelse

Bror R har goda affärstalanger inom några av kontorets grenar, som skulle göra honom i stånd till att tjäna kontoret på ett sätt som är välkommet, men han har inte utbildat och disciplinerat sig själv till att vara en grundlig och stabil ledare. Under hans ansvar har allvarliga försummelser ägt rum. Ett oordentligt och icke organiserat tillstånd har

existerat av saker och ting, som omedelbart borde rättas till. Det finns många småsaker i hans arbete, som inte har uppmärksammats och till följd av detta finns det läckor. Förluster och slöseri har tillåtits som bör undvikas.

Jag är gått igenom kontorsverksamheten och har blivit visad hur Guds änglar ser på arbetet i de olika lokalerna. På en del ställen råder bättre ordning än på andra, men i stort sett finns det fel som borde avhjälpas. Förlust, förlust ses på många avdelningar. Det obetänksamma sätt som många arbetar på resulterar i förlust för verksamheten och är ett hån mot Gud. Det är tråkigt att det skall vara så. Jesus har gett oss lektioner i sparsamhet. ”Samla ihop de stycken som har blivit över, så att inget blir förstört”, säger Han. (Joh. 6:12) Det skulle ha varit bättre om inte så många verksamheter hade startats, om så många småsaker på det här sättet måste lämnas utan uppmärksamhet, ty de små sakerna är som små (414) skruvar som håller ihop maskineriet, så att det inte faller sönder. Guds ord förklarar vad plikt är. Plikten ger regler för trogen tjänst: ”Den som är trogen i smått är också trogen i stort, och den som är ohederlig i smått är också ohederlig i stort.”

Jag har blivit visad att, utöver hjälpen till verket nu, borde dugliga män sättas in för att hjälpa till i ledningen av kontorets olika avdelningar. Det bör anställas män, som har erfarenhet av affärer och som är kloka ledare. Det skulle ha varit bättre, om man för flera år sedan hade anställt män, som var noggranna ledare, män som skulle ha lärt ut noggrannhet, villighet och sparsamhet, - även om det hade varit nödvändigt att betala dubbelt så stor lön som den som har betalats ut för förmän. Här är bror R otillräcklig. Han har inte något tillfredsställande sätt att rätta till det som är fel. Han åtar sig att göra detta, men väldigt många saker, som genast borde förändras, försummas helt. Kontoret har saknat en noggrann ekonom, en grundlig affärsman. Förlusten är tre gånger så stor, som det skulle ha kostat att anställa den allra mest begåvade och mest erfarne i denna uppgift.

Väldigt mycket har gått förlorat, därför att det saknas en kvalificerad person, en som är stabil, skicklig och praktisk till att förestå verkets olika avdelningar. Det behövs någon, som har praktisk erfarenhet av tryckning och känner till alla delar av verksamheten. Det finns några som förstår sig på tryckning, men som saknar ledaregenskaper. Andra gör det bästa de kan, men de saknar fortfarande erfarenhet och förstår inte förlagsarbete. Deras idéer är ofta inskränkta. De vet inte hur de skall bedöma de behov uppgiften medför. Därför kan de inte bedöma fördelarna och nackdelarna med att utvidga sitt arbete. De är också benägna att felbedöma och att göra felaktiga beräkningar och att göra felaktiga analyser. Förluster har gjorts till följd av att man misslockats med att göra rätta värderingar och tillfällen att främja förlagsarbetet har inte utnyttjats. På en institution som denna kan tusentals dollar gå förlorade på grund av beräkningar som okvalificerade personer gjort. Bror P hade i vissa avseenden förmåga att förstå och rätt värdera förlagsarbetets (415) intressen, men hans inflytande blev till skada för verksamheten.

Det bör finnas någon som ser till att de unga, när de kommer in i verksamheten för att lära sig affärsverksamhet, får en omedelbar och ordentlig uppmärksam-

het. En person borde anställas för detta som har lätt för att undervisa och som är tålig, vänlig och omdömesgill. Om en person inte räcker till för detta arbete, så anställ fler. Om detta arbete utförs väl, kommer det att bespara verksamheten tre mäns lön. Dessa unga människor grundlägger vanor som kommer att påverka hela deras erfarenhet. De befinner sig, liksom tidigare, i en skola. Och om de lämnas till att skaffa sig kunskaper bäst de själva kan, kommer påtagliga brister att märkas överallt i deras framtida arbete. Grunden för grundlighet, ärlighet och integritet måste läggas i ungdomen. Att skapa riktiga vanor hos unga är av största betydelse. Om de, i stället för att lära sig lydnad mot regler och riktlinjer och att lära sig vara punktliga, noggranna, ordningsamma och sparsamma, får lov att skaffa sig lösa, slappa vanor, kommer de att vara benägna att behålla dessa dåliga vanor genom hela livet. De kan ha begåvning för att få framgång i sina affärer, och de bör få lära sig vikten av att använda sina krafter på rätt sätt. De bör också lära sig att vara sparsamma och att samla in smulorna så att inget förslösas.

Män i ansvarsfulla ställningar, bör inte ta på sig mer än att de kan utföra det noggrant, snabbt och bra, för om de, som de har omsorg om, skall kunna skaffa sig rätta vanor, måste de ge dem ett gott föredöme. Ett stort ansvar vilar på dessa ledande män med hänsyn till den karaktärsutveckling, som de förmedlar till de unga genom sina principer och sina arbetsvanor. De bör tänka över så att de, genom den undervisning de förmedlar, hjälper dessa unga till karaktärsdaning, både med hänsyn till sitt arbete och till den religiösa undervisningsformen. Framgång är fältropet. De unga bör lära sig att sträva efter fullständighet i vilket område som helst av det arbete de ägnar sig åt. Om det finns personer i någon av lokalerna i verksamhetens huvud, som inte är noggranna, sparsamma och som inte flitigt använder sin tid och är försiktiga med sitt inflytande, formar de andra till att bli (416) likadana. Om dessa inte ändrar sig efter att ha blivit förmanade, bör de avlägsnas och mer kompetenta personer säkras, även om det är nödvändigt att pröva om och om igen. Arbetarna bör vara mycket effektivare och pålitligare än de är nu.

Dessa ungdomliga medarbetares första intryck, deras första disciplin, borde vara den allra bästa ordning, ty deras karaktär formas för tid och evighet. Låt dem, som har omsorg om dem, komma ihåg att de har ett stort och högtidligt ansvar. Låt dem forma leret innan det förhärdas och är oemottagligt för intryck. Låt dem utbilda det unga trädet innan det har blivit en knotig ek, fullt av kvistar. Låt dem styra bäckens riktning, innan den blir till en uppdämd flod. Om de får lov att välja sitt eget pensionat och sina egna kamrater, kommer somliga att välja sådana är goda, medan andra kommer att välja olämpligt umgänge. Om de religiösa elementen inte finns med i samband med deras utbildning, kommer de lätt att bli föremål för frestelse och deras karaktär kommer att bli bristfällig och ensidig. De unga, som visar respekt för invigda och heliga ting, lär sig dessa läxor under hemmets tak, innan världen har satt sin prägel på själen, - syndens bild, bedrägeri och oärlighet. Kärlek till Gud lärs ut vid familjealtaret, av fadern och modern ända från spädbarnstiden.

Bristen på religiöst inflytande, är sorgligt nog märkbart inom kontoret. Där bör finnas en större hängivenhet, mer

andlighet och mer praktisk religion. Det missionsarbete, som utförs här av gudfruktiga män och kvinnor, kommer att efterföljas av de allra bästa resultat. Bror R:s uppförande behagar inte Gud. En person i hans ställning bör vara en helgad människa, en bland de främsta i religiösa angelägenheter. Hans enda trygghet är att bevara en levande förbindelse med Gud och att vara medveten om sitt beroende av Honom. Utan detta, kommer han inte att göra det som är rätt i hans ställning. Han kommer inte heller att utöva ett rätt inflytande på kontoret och över dem, som hans affärer för honom i kontakt med.

Jag har också sett, att det bör finnas en noggrann utredning av det sätt på vilket man umgås på kontoret, såväl med bröder som icke-troende. Vålgörenhet, renhet, sanning och frid är (417) frukter som skall vara synliga där. Motiv och handlingar bör noggrant undersökas och jämföras med Guds lag, ty denna lag är den enda ofelbara regel som uppförande kan styras efter, den enda pålitliga lagbok för ära mellan människor.

Enighet i arbetet

Herren vill ha enighet bland dem, som utför Hans verk på de olika delarna av fältet. De, som leder Hans verk på Stillahavskusten och som är involverade i Hans verk på östsidan av Klippiga bergen, bör ha samma sinnelag och omdömesförmåga, - vara ett i hjärta, i planer och i handling. Han vill inte, att de som är på något av kontoren skall tro, att det är en fördel att vara annorlunda än deras bröder på det andra förlagshuset. De borde jämföra varandras anteckningar och utbyta planer och idéer. Och om några förbättringar föreslås på ett av kontoren, så låt ledarna se på den planen och anta de planer och metoder, som gjorts upp. I båda förlagen behöver mycket stora förbättringar göras och ledarna har mycket att lära. Och den undervisning som tydligast och bäst kommer att sätta sin prägel på verket, måste stödja sig mindre på sitt eget förstånd och mer på Kristi ödmjukhet och anspråkslöshet. Låt inte dem som är på något av kontoren vara så egoistiska och så olika Kristus, att de håller fast vid sina egna planer för att få njuta av tillfredsställelsen av att gå sin egen väg, oavsett konsekvenserna.

De, som är knutna till vårt förlag i Battle Creek, är inte vad de borde vara och inte heller vad de kunde vara. De tror att deras smak, vanor och synpunkter är rätta. De löper hela tiden risken att bli trångsynta i sina tankar och bli avundsjuka på Stillahavstryckeriet (Pacific Press) och inta en kritisk hållning och ha storhetstankar. Känslan tillåts växa och störa och förhindra deras egna intressen och även andras intressen för arbetet på Stillahavskusten. Allt detta sker därför att själviska känslor styr och förhindrar en klar uppfattning om vad som är till deras eget bästa och till uppbyggelse och framgång för Guds verk(418). Denna grupp känsla strider helt mot Kristi ande. Detta misshagar Gud. Han skulle vilja att varje spår av detta övervanns. Verket är ett, vingården är ett stort fält, med Guds tjänare sysselsatta inom verkets olika områden. Det borde inte finnas något annat mål än att opartiskt arbeta på att varna den likgiltige och att frälsa den vilseförde.

Människor som är knutna till Guds verk på kontoret, sanatoriet och colleget kan anses som säkra människor, enbart i den mån de tillägnar sig Kristi karaktär. Många

har emellertid nedärvda karaktärsdrag som inte på något sätt representerar den gudomliga Förebilden. Det är många som har någon karaktärsbrist från födelsen, som de inte har övervunnit, utan har bevarat som fint guld och fört dem med sig i sin religiösa erfarenhet. I många fall bevaras dessa drag under hela livet. För en tid ser man kanske inte någon särskild skada till följd av dem, men surdegen jäser och när ett gynnsamt tillfälle infinner sig, kommer det onda självt att klart framträda.

Somliga av dessa män, som har uppenbara karaktärsfel har starka, avgjorda åsikter och är obevekliga, även om det skulle vara likt Kristus att ge efter för andra, vilkas kärlek till sanningens sak är lika djup som hos dem. Sådana personer behöver odla motsatta karaktärsdrag och lära sig att värdera andra högre än sig själva. När de knyts till en viktig verksamhet, inom vilken stora planer skall genomföras, bör de vara försiktiga så att deras egna speciella idéer och särskilda karaktärsdrag inte har ett ogynnsamt inflytande på dess utveckling. Herren såg den fara, som skulle uppstå om en enda människas tankegång och omdöme skulle styra besluten och genomförandet av planerna. I Hans inspirerade ord, får vi i uppgift att underordna oss varandra och att värdera andra högre än oss själva. När planer läggs, som kommer att påverka Guds sak, bör de läggas fram inför ett råd som består av utvalda erfarna män. Harmonin i arbetet är nämligen absolut nödvändig i alla dessa verksamheter.

Män med olika temperament och bristfälliga karaktärsdrag kan (419) se andras fel, men förefaller inte att känna till något om sina egna villfarelser. Om de lämnas till att genomföra sina egna planer, utan att rådföra sig med andra, kommer de att göra de mest fruktansvärda fel. Deras idéer måste bli mer vidsynta. I mänskligheten i allmänhet finns det en själviskhet, en äregirighet, som ödelägger Guds verk. Egenintressen måste förloras ut sikte. Det bör inte vara någon målsättning att komma först, inte att stå på stort avstånd från Guds arbetare och tala och skriva på ett intolerant sätt om saker, som inte har undersökts kritiskt och noggrant lagts fram i bön och ödmjukt har lagts fram inför rådet.

Den framtida världen finns nära tillgänglig med sina oföränderliga och högtidliga frågor - så nära, så otroligt nära. Ett så stort arbete skall utföras, så många viktiga beslut skall tas. Trots detta förs era förutfattade meningar, era själviska idéer och planer och felaktiga karaktärsdrag in i era råd och får inflytande. Ni skall alltid känna, att det är en synd att handla impulsivt. Ni får inte lov att missbruka er makt och använda den på att genomföra era egna avsikter oavsett konsekvenserna för andra, därför att ni befinner er i en ställning som gör detta möjligt. I stället bör ni använda den makt, som ni har fått, som ett heligt förtroende och komma ihåg att ni är den allrahögste Gudens tjänare som i domen måste möta alla de beslut ni fattar. Om era handlingar är osjälviska och till Guds ära, kommer de att klara det prov de utsätts för. Äregirighet är döden för andlig tillväxt, begåvning misstar sig, lättjefull maklighet är kriminell. Ett liv, där alla rättfärdiga principer respekteras, kommer däremot att vara framgångsrikt.

Många av våra råd bär inte himlens stämpel. Ni kommer inte till dem som män, som har umgåtts med Gud och som

har Guds sinnelag och nådig medkänsla, utan som människor som är beslutna att genomföra egna planer och ställa frågor utifrån er egen tankegång. Inom alla delar av verket är det absolut nödvändigt att ha Kristi sinnelag och ande. Ni är Guds tjänare och ni måste visa artighet och nåd, annars kan ni inte representera Jesus.

Alla som är anställda på våra institutioner bör inse (420) att de dagligen kommer att vara antingen en välsignelse eller en förbannelse. Om de skall bli en välsignelse, måste de förnya sin andliga kraft dagligen. De måste ta del av gudomlig natur och undgå det fördärv, som finns i världen på grund av begär.

Mitt i det aktiva livets problem, är det ibland svårt att se våra egna motiv, men framsteg görs alltid, antingen mot det goda eller mot det dåliga. Sympatier och antipatier, ett uppror av personliga känslor, vill komma in och kontrollera våra handlingar. Våra sinnen vill förblinda vår synförmåga. Jag har blivit visad, att Jesus älskar oss, men Han blir bedrövad av att se en sådan brist på vist omdöme, en oförmåga av anpassning till arbetet, och brist på vishet att nå människors hjärtan och att kunna sätta sig in i andras känslor. Samtidigt som vi skall vara på vår vakt mot den ständiga faran att förena oss med Kristi fiender och bli fördärvade av dem, måste vi akta oss så att vi inte håller oss långt borta från dem, som vår Herre hävdar tillhör Honom. "Amen säger jag er: Allt vad ni har gjort mot en av dessa mina minsta bröder", säger Han, "det har ni gjort mot mig." Om vi på allvar och med kärlek tar till vara varje tillfälle till att hjälpa dem upp på fötterna igen som har fallit, har vi inte levt förgäves. Våra metoder skall inte vara hårda, överlägsna och diktatoriska, men våra liv skall dofta av Kristi dolda nåd.

Vår himmelske Fader ställer krav på Sina tjänare, i förhållande till vad Han har anförtrott dem och Hans krav är förnuftiga och rättfärdiga. Han kommer inte att acceptera mindre av oss, än vad Han kräver. Alla Hans rättfärdiga krav måste mötas helt, annars kommer de att vittna mot oss, att vi har vägts på en våg och befunnits vara för lätta. Men Kristus vakar över våra ansträngningar med djupaste intresse. Han vet, att det är människor med alla mänsklighetens svagheter som utför Hans verk och Han skriver ner deras misslyckanden och modlöshet med största empati. Men misslyckandena och bristerna skulle kunna vara långt mindre än de är. Om vi vill röra oss i samförstånd med himlen, kommer tjänande änglar att samarbeta med oss och kröna våra ansträngningar med framgång.

Vi lever under den stora förberedelsedagen. Det högtidliga arbete, som pågår däruppe i helgedomen, bör hela tiden vara (421) i deras tankar, som arbetar på våra olika institutioner. Affärsangelägenheter bör inte få lov att uppta sinnet i så hög grad, att man tar alltför lätt på arbetet i himlen, som angår varje enskild. De högtidliga domsscenerna, den stora försoningsdagen, bör lyftas fram för folk och med allvar och kraft framhållas för deras samveten. Helgedomstemat kommer att ge oss rätt syn på betydelsen av arbetet för denna tid. En rätt uppskattning av det kommer att få arbetarna på förlagen att uppvisa större kraft och iver för att göra arbetet framgångsrikt. Ingen bör bli tanklös och förblindad av verkets brister och de faror

som alla själar utsätts för, utan var och en bör försöka bli en kanal för ljuset.

På alla våra institutioner är det för mycket av självet och för litet av Kristus. Alla ögon bör vändas mot vår Förlössare, alla karaktärsdrag bör bli som Hans. Han är Föredömet som vi skall efterlikna, om vi vill ha ett väl balanserat sinne och en harmonisk karaktär. Hans liv var som Herrens lustgård, där alla de träd växte som är behagliga att se på och goda att äta. Medan Han i Sin själ omfamnade varje kärleksfullt karaktärsdrag, kom Hans känsla, vänlighet och kärlek att föra Honom in i en nära förståelse för mänskligheten. Han var alltings Skapare. Han upprätthåller världar med sin gränslösa makt. Änglar var beredda att ge Honom sin hyllning och att lyda Hans vilja. Trots detta kunde Han lyssna till spädbarnets pladder och ta emot dess läspande lovprisning. Han tog små barn i Sin famn och tryckte dem till Sitt stora kärleksfulla hjärta. De kände sig fullständigt hemma i Hans närhet och lämnade motvilligt Hans armar. Han såg inte på människoslåktets besvikelser och bedrävelser som enbart en bagatell, utan Hans hjärta var alltid berört av deras lidanden, som Han kom för att frälsa.

Världen hade förlorat det ursprungliga mönstret för godhet ur sikte och hade sjunkit ned i universellt avfall och moraliskt fördärv. Jesu liv var ett liv med arbetsam, självförnekande ansträngning för att föra människan tillbaka till hennes första tillstånd genom att uppfylla och genomsyra henne med gudomlig välviljas och osjälvisk kärleks ande. När Han var i (422) världen, var Han inte av världen. Det var en ständig plåga för Honom att komma i kontakt med den fiendskap, det fördärv och den orenhet, som Satan hade fört in. Jesus hade emellertid ett uppdrag att utföra som bestod i att föra människan in i harmoni med den gudomliga planen och att sätta jorden i förbindelse med himlen. Han räknade inget offer för stort för att fullborda detta mål. Han, "blev frestad i allt liksom vi." (Hebr. 4:15) Satan stod beredd att angripa Honom vid varje steg Han tog och kasta omkull Honom med sina våldsammaste frestelser. Trots detta hade Han "ingen orätt gjort, och svek fanns inte i hans mun." (Jes. 53:9) När Han "själv har lidit och blivit frestad..." (Hebr. 2:18), led Han i förhållande till Sin helighets fullkomlighet. Men mörkrets furste fann inget i Honom. Inte en enda tanke eller känsla svarade på någon frestelse.

Hans lära föll ned som regnet. Hans tal renade som dagg. Kristi karaktär var blandad med ett sådant majestät, som Gud aldrig tidigare hade visat för fallna människor och en sådan ödmjukhet som människorna aldrig hade utvecklat. Aldrig tidigare hade det vandrat någon bland människor, som var så ädel, så ren, så välgörande, så medveten om Sin gudomliga natur och trots detta så enkel, så full av planer och med avsikt att göra människorna gott. Eftersom Han avskydde synd, grät Han av medlidande över syndaren. Han behagade inte Sig själv. Himlens Majestät klädde Sig själv i ett barns ödmjukhet. Detta är Kristi karaktär. Vandrar vi i Hans fotspår? O, min Frälsare, hur dåligt är Du inte representerad av Dina bekännande efterföljare!

Arbete och kristendom

De som är anställda på våra olika institutioner - våra bokförlag, våra skolor och sanatorier - skulle ha en levande förbindelse med Gud. Särskilt betydelsefullt är det att de som står i ledningen för dessa viktiga grenar av vårt verk är människor som har gjort Guds rike och Hans rättfärdighet till det första i sina liv. De är inte lämpliga för sin ansvarsfulla ställning med mindre de följer Guds råd och bär frukt till Hans ära. De skulle leva ett liv som ärar (423) deras Skapare, som förädlar dem själva och välsignar deras nästa. Alla har av naturen karaktärsdrag som antingen borde utvecklas eller kuvas, då de kan vara antingen till hjälp eller till hinder för tillväxt i nåden och en fördjupad andlig erfarenhet.

De som är anställda i Guds verk, kan inte rätt tjäna Gud med mindre de på bästa möjliga sätt utnyttjar de andliga förmåner de åtnjuter. Vi är såsom träd planterade i Herrens vingård, och Han söker den frukt som Han har rätt att vänta. Hans ögon vilar på oss. Han läser våra hjärtan och förstår våra liv. Det är en allvarlig rannsakan, för den berör både vår uppgift och vårt öde. Och med vilket intresse utförs den inte!

Må var och en som betrotts med ett heligt ansvar, fråga: "Hur ser jag ut inför Guds rannsakande blickar? Är allt ont avlägsnat i mitt hjärta? Eller har dess tempelgårdar blivit så vanhelgade av köpare och säljare, att där inte är rum för Jesus?" Om jaktet i arbetet fortsätter liksom nu, blir det andlig torka och själen lämnas utan Kristus. Om de som bekänner sig till adventbudskapet låter dag efter dag gå utan levande kontakt med Gud, skall de begå underliga handlingar. De kommer att fatta beslut som strider mot Guds vilja. Våra ledande bröder kan inte vara trygga om de i sitt arbete följer sina egna impulser. De går då inte i ok med Kristus, och arbetar då inte heller i harmoni med Honom. De ser inte och kan inte fylla verkets behov, och Satan förmår dem till ställningstaganden som hämmar och hindrar.

Mina trossyskon, utövar ni sann gudsfruktan? Är kärlek till andliga ting framträdande? Lever ni av tro och övervinna världen? Besöker ni de offentliga gudstjänsterna? Hörs era röster i bön och i sällskaplig samvaro? Har era hem ett familjealtare? Samlar ni era barn morgon och kväll och lägger fram deras sak inför Gud? Undervisar ni dem om hur de skall bli Lammets efterföljare? Om era familjer inte är kristna, vittnar detta om er försumlighet och trolöshet. Det är ett sorgligt förhållande om era barn, under det att ni är förbundna med Guds heliga verk, är slarviga, vanvördiga (424) och utan kärlek till andliga möten och till vår heliga sanning. En sådan familj utövar ett inflytande mot Kristus och mot adventbudskapet, och "den som icke är med mig, han är emot mig", säger Kristus. Försummelse av kristendom i hemmet och försummelse att fostra era barn misshagar Gud i högsta grad. Om ett av era barn fallit i floden och kämpade mot vågorna i hotande fara att drunkna, vilken uppståndelse det skulle vålla! Vilka ansträngningar som skulle göras och hur många böner som skulle bedjas! Vilken hänförelse för att rädda ett människoliv! Men här är era barn utan Kristus, ofrälsta människor. Kanhända är de t.o.m. ohyfsade och ohövliga, en skam för namnet

"adventist". De förgås utan Gud och utan hopp i världen och ni är sorglösa och likgiltiga.

Vilket föredöme ger ni era barn? Vilken ordning råder i hemmet? Era barn skulle fostras till att vara vänliga, hänsynsfulla mot andra, stilla, lätta att umgås med, och framför allt, de skulle visa respekt för andliga ting och känna vikten av Guds krav. De skulle lära sig respekt för bönestunden, man skulle vänta av dem att de steg upp i tid för att hinna vara med på familjeandakten.

Föräldrar som gör Gud till den förste i hemmet, och som lär barnen att gudsfruktan är vishetens begynnelse, ärar Gud inför änglar och inför människor, genom att visa världen en familj där ordning och disciplin råder, en familj som älskar och lyder Gud i stället för att göra uppror mot Honom. Kristus är inte en främling i deras hem, Hans namn är ett familjenamn, aktat och ärat. Änglar trivs i ett hem, där Gud är den högste regenten och där barnen lärt sig vördnad för kristendomen, Bibeln och Skaparen. "Jag skall ära dem som ärar mig." (1 Sam. 2: 30.) Från ett sådant hem går familjefadern till sina plikter vederkvickt och styrkt genom samtalet med Gud. Han är en kristen, inte enbart till bekännelse, utan i sitt yrke, i alla sina arbetsförhållanden. Han utför sitt arbete med trohet, för han vet att Gud ser honom.

(425) I församlingen är han inte tyst. Han har ord av tacksamhet och uppmuntran att frambara, för han är en kristen som tillväxer andligen och som gör nya erfarenheter varje dag. Han är hjälpsam och aktiv i församlingen, där han arbetar till Guds ära och för sin nästas frälsning. Han skulle känna sig fördömd och skyldig inför Gud, om han försummade de offentliga mötena för därmed skulle han ju försumma de förmåner som skickliggör honom till ett bättre och mer effektivt arbete för sanningen.

Gud äras inte när inflytelserika människor enbart ägnar sig åt sina yrken och ignorerar de eviga intressena, som är av så mycket större värde, så mycket ädlare och mer upphöjda än de timliga. Var skulle den största takt och skicklighet utövas, om inte när det gäller ting som är oförgängliga, förblivande som evigheten? Syskon, utveckla er begåvning till tjänst för Gud. Visa lika mycket takt och skicklighet när det gäller att verka för Kristi sak som ni gör i världsliga företag.

Jag är ledsn att behöva säga att det råder stor brist på allvar och intresse för andliga ting hos familjefäderna. En del av dem är sällan närvarande vid familjeandakten. De finner den ena ursäkten efter den andra och så ännu en för sin frånvaro. Men den verkliga orsaken är att de saknar intresse för andliga ting. En anda av gudsfruktan uppodlas inte i familjen. Barnen uppfostras inte i Herrens tukt och förmaning. Dessa män är inte vad Gud vill att de skulle vara. De har inte en levande kontakt med Honom, de är blott och bart yrkesmän. De har inte en försonlig anda, de visar sådan brist på saktmod, vänlighet och artighet i sitt uppträdande att deras motiv misstolkas och det goda de verkligen äger talas det illa om. Om de kunde inse hur föregelseväckande deras handel och vandel är i Guds åsyn, skulle de ändra sig.

Guds verk skulle utföras av människor som har daglig, levande erfarenhet av Kristi lära. "...utan mig kan ni ingenting göra", säger Jesus. Ingen av oss går fri från frestelsen. Alla som är förbundna (426) med våra institutioner, våra distrikt och missionsföretag måste alltid ha klart för sig att de har en mäktig fiende, vars ständiga mål är att skilja dem från Kristus, deras styrka. Ju ansvarsfullare deras ställning är, desto häftigare blir Satans angrepp, för han vet att om han kan förmå dem att slå in på en tvivelaktig väg, skall andra följa deras exempel. Men de som är lärjungar i Kristi skola fortsätter sin väg rakt fram och Satans försök att få dem ur jämvikt skall misslyckas. Frestelse är ingen synd. Jesus var helig och ren, likväl var Han frestad i allt liksom vi, men med en kraft och en makt som aldrig någonsin fordras av en människa att uthärda. Hans framgångsrika motstånd har gett oss ett strålände föredöme och vi skulle följa i Hans fotspår. Om vi är självsäkra och självrättfärdiga, utlämnas vi att falla under frestelsens makt, men om vi ser upp till Jesus och förtröstar på Honom, har vi till hjälp en makt som besegrat fienden och ur varje frestelse skall Han bereda en utväg. När Satan störtar sig emot oss som en flod, måste vi möta hans frestelser med Andens svärd, och Jesus vill vara vår Hjälpare som höjer sitt standar mot honom. Lögnens fader bävar och darrar, när Guds sanning med brinnande makt slungas mot honom.

Satan gör allt han kan för att leda människor bort från Gud. Han lyckas också i sitt uppsåt, när det kristna livet drunknar i affärsbekymmer, och han så kan fylla deras sinnen med tanke på arbete, att de inte tar tid att läsa sin bibel eller bedja i enrum, eller hålla lovsägelsens och tacksägelsens rökelse brinnande på offeraltaret morgon och kväll. Hur få det är som inser ärkebedragarens illfundighet! Hur många är inte ovetande om hans bedrägerier!

När de våra frivilligt stannar borta från gudstjänsterna, när de inte tänker på och vördar Gud och när de inte väljer Honom som sin rådgivare och sitt fasta försvar, får snart världsliga tankar och otro övertaget. Falsk tillit och filosofi tar den ödmjuka, förtröstansfulla trons (427) plats. Ofta uppfattas frestelserna som den gode Herdens röst, därför att människorna har skilt sig från Jesus. De kan inte vara trygga en enda stund, om inte de rätta principerna omhuldas i hjärtat och omsätts i allt vad de gör.

"Men om någon av er brister i visdom skall han be till Gud, som ger åt alla villigt och utan förebråelser, och han skall få den." (Jak. 1: 5.) Ett sådant löfte är mer värt än guld och silver. Om ni av ödmjukt hjärta söker gudomlig ledning i varje bekymmer och svårighet, har Han i Sitt Ord lovat er ett nådefullt svar. Och Han sviker aldrig Sitt ord. Himmel och jord må försvinna, men Hans Ord består för alltid. Förtrösta på Herren och du skall aldrig bli besviken eller komma på skam. "Det är bättre att ta sin tillflykt till HERREN än att lita på människor. Det är bättre att ta sin tillflykt till HERREN än att lita på furstar." (Ps. 118: 8, 9.)

Vilken ställning vi än må ha i livet, vilken vår uppgift än är, måste vi vara ödmjuka nog att erkänna vårt behov av hjälp. Vi måste lita obetingat på Guds ords undervisning, erkänna Hans ledning i allt och vara trogna i hängiven bön. Lita på ert eget förstånd på er väg genom livet, kära

syskon, och ni kommer att skörda sorg och besvikelse. Lita på Herren av allt ert hjärta, och Han skall i visdom leda era steg, och era intressen är säkrade, både för denna värld och den tillkommande. Ni behöver ljus och kunskap. Ni kommer att ta råd antingen av Gud eller av ert eget hjärta, att vandra i gnistorna från era egna torrvedsstickor eller i det gudomliga ljuset från Rättfärdighetens Sol.

Låt er inte ledas av världsliga motiv! Den stora faran för affärsmän och personer i ledande ställning är att de vänder sig från Kristus för att försäkra sig om hjälp, oberoende av Honom. Petrus skulle inte ha blivit lämnad att visa sådan svaghet och dårskap, om han inte genom beräkning sökt undvika klander och förakt, förföljelse och smädelse. Hans ljusaste drömmar hade sitt centrum i Kristus, men när han såg Honom förödmjukad, kom otron in. Han föll för frestelsen (428) och i stället för att visa trohet i den kritiska stunden, förnekade han grymt sin Herre.

Många skiljer sig själva från Gud och ringaktar de eviga intressena för att kunna tjäna pengar. De slår in på samma väg som den beräknande, världsliga mannen, men Gud är inte med i detta, det är en förolämpning mot Honom. Gud vill att de snabbt skall kunna lägga planer och genomföra dem, men alla affärer måste ske i harmoni med Guds lags höga moral. Principerna om kärlek till Gud och nästan skall i vårt dagliga liv tillämpas i allt, i stort såväl som i smått. Det måste finnas villighet att göra mer än att betala tionde av mynta, dill och kummin, nämligen det som är viktigast i lagen: rätten, barmhärtigheten och kärleken till Gud - för den personliga karaktären hos var och en som är förbunden med verket, lämnar sitt intryck på det.

Det finns människor som har lämnat allt för Kristi skull. Deras egna timliga intressen, deras egen njutning av umgänge med familj och vänner betyder mindre för dem än Guds rikes intressen. De har inte gett bus och jordagods, släkt och vänner, hur kära dessa än är, första platsen i sina hjärtan och Guds sak den andra. De som på detta sätt viger sina liv åt sanningens befrämjande, och för många söner och döttrar till Gud, har löftet att de skall få hundrafalt igen redan här i tiden och evigt liv i den tillkommande. De som utför sitt arbete, drivna av "dia och osjälviska motiv, blir med kropp, själ och ande helgade åt Gud. De upphöjer inte sig själva. De undersöker inte vad som är bekvämast för dem, utan de frågar: Vad är min plikt?

Ju mer ansvarsfull en ställning är, desto viktigare är det att inflytandet är gott. Varje person som Gud kallat till ett särskilt uppdrag, blir en skottavla för Satan. Svåra frestelser kommer i snabb följd, för vår vaksamme fiende vet att denna persons inflytande påverkar andras liv. (429) Vi lever mitt i de sista dagarnas faror, och Satan har stigit ned i stor vrede i vetskap om att hans tid är kort. Han verkar med orättfärdighetens alla bedrägliga konster, men himmelen är öppen för var och en som förtröstar på Gud. Vår enda trygghet är att hålla fast vid Jesus och inte låta något skilja oss från den mäktiga Hjälparen.

Man skulle frukta för dem som bara har en form av gudaktighet, men är anställda inom Guds verk. De kommer säkerligen att svika förtroendet. De blir övervunna av frestarens list och äventyrar Guds sak. De frestas att låta

det egna jaget ta kontrollen, de visar en övermodig och kritisk anda, och i många fall saknar de medlidande och hänsyn för dem som behöver behandlas med omtanke och ömhet.

"Det människan sår skall hon också skörda." (Gal. 6: 7.) Vad slags säd sår vi? Vad blir vår skörd för tid och evighet? Varje människa har av Mästaren fått ett uppdrag som står i förhållande till hennes förmåga. Sår vi sanningens och rättfärdighetens säd eller sår vi en säd av otro, avoghet, misstankar och kärlek till denna värld? Den som sår den onda säden, måste inse vad slags verk han utför, ångra sig och få förlåtelse. Men Mästarens förlåtelse ändrar inte utsädetets karaktär och den förvandlar inte törnen och tistlar till ädelt vete. Den som sådde kan själv räddas som en brand ryckt ur elden, men när skördetiden är inne, finns det endast giftigt ogräs, där vetefält skulle vajat för vinden. Det som såddes i ondska och tanklöshet utför dödens verk. Denna tanke smärta min själ och fyller mig med sorg. Om alla som bekänner sig till Sanningen, sådde vänlighetens, kärlekens, trons och modets dyrbara säd, skulle de sjunga till Gud i sina hjärtan medan de vandrar vägen hem, glädja sig åt de klara strålarna från Rättfärdighetens Sol och åt det stora mötet då de skall få en evig belöning.

Världslighet är en snara

(430) Kära bror och syster P: Min själ är oerhört tyngd av bekymmer och sorg, när jag ser tillbaka på hur ni fallit. Sista natten blev mitt sinne tungt belastat. Jag drömde, att jag talade med dig, bror P. Din skilsmässa från Gud var så uppenbar och du var så blind för ditt verkliga tillstånd, att det var som att säga till en blind man: "titta", för att försöka inse din sanna ställning.

Jag har inte kunnat sova sedan klockan tre och har bett till Gud om ett större mått av Hans Ande. Jag frågar om och om igen: Vem räcker till för dessa saker? Jag vågar inte vara tyst, när jag har fått ljus från Gud. Jag måste tala. Trots detta darrar jag och fruktar för att budskapet skall förkastas och att de själar som det riktas till, skall svepas in i ett mörker, som är tätare än innan ljuset kom till dem. Jag måste komma tätt intill Jesus. Jag har lagt min hand i Hans, med den allvarliga bönen: "Led mig, för mig. Jag har inte visdom att gå ensam." Jesus förefaller vara mycket nära. Jag är starkt överbevisad om att Han håller på att utföra en särskild tjänst för Sitt folk, i synnerhet för dem, som arbetar med ord och lära. Han är villig att hjälpa er båda, om ni vill ta emot hjälp på det sätt som Han själv bestämmer, men jag kan inte säga ett enda uppmuntrande ord, så länge ni är i ert nuvarande tillstånd. Kristi ord till fariséerna: "Men ni vill inte komma till mig för att få liv", kan tillämpas på er.

Jag skulle önska att jag kunde göra något för att hjälpa er, men vad kan göras för er, så länge ni förblir i den världsliga kanal, som ni har försatt er själva i? Ni älskar världen och världen älskar er, eftersom det inte finns

någon skillnad mellan er och världsliga människor när det gäller praktisk gudsfruktan. I deras ögon är ni trevliga, smarta och goda. De finner saker hos er båda som tilltalar dem. De har berömt er och sagt smickrande saker till er. Därigenom har de haft ett lugnande och tröstande inflytande på er. Ni har i er tur lugnat och tröstat dem i deras bekymmerslösa (431) likgiltighet inför Guds krav. Ni har uppmuntrat dem i deras stolthet och deras kärlek till nöjen. Era gärningar har nämligen sagt till syndaren: "Det kommer att stå rätt till med dig." Genom att blanda er med världsliga, har ert omdöme förvrängts och synder som Gud avskyr är tama och oskyldiga i era ögon.

Jag fruktar starkt att ni, i er självrättfärdighet, bygger barriärer runt omkring er själva, som inget kan bryta ner. Ni har inte varit närmare Gud, inte utfört mer av Hans gärningar och inte varit mer besjälade av Hans Ande, än bekännarna i de församlingar som är kristna endast till namnet. Ni har inte haft någon verklig känsla för sabbatens helighet. Gud har inte erkänt ert iakttagande av Hans heliga dag. Ni har inte haft någon sann helgelse, ingen uppriktig hängivenhet. Gud har inte blivit ärad genom någon av er. Ni har inte någon erfarenhet av att känna Honom. Ni har vandrat borta från Honom så länge, att Han å Sin sida är främmande för er. Andliga ting förstås på ett andligt sätt, men ni har så länge odlat världslig smak och världsliga vanor, att det inte kommer att bli lätt för er att vända era tankar i en motsatt riktning.

Ni kommer att känna: "Det här är ett hårt tal. Vem står ut med att höra det?" (Joh. 6:60) Världen kan emellertid inte förstå Guds folk. Det råder ingen harmoni mellan ljusets barn och mörkrets barn. Paulus frågar: "Hur kan Kristus och Beliar komma överens? Eller vad kan den som tror dela med den som inte tror? Vad kan ett Guds tempel ha för gemenskap med avgudarna? Vi är den levande Gudens tempel, ty Gud har sagt: 'Jag skall bo hos dem och vandra med dem, och jag skall vara deras Gud, och de är mitt folk'. Därför säger Herren: 'Gå ut från dem och skilj er från dem och rör inte vid något orent. Då skall jag ta emot er, och jag skall vara er Fader, och ni skall vara mina söner och döttrar, säger Herren, den Allsmåktige.'" (2 Kor. 6:15- 18) Johannes vittnar: "Mina älskade, vi är nu Guds barn, och vad vi skall bli är ännu inte uppenbart. Men vi vet att när han uppenbaras, kommer vi att bli lika honom, ty då få vi se honom sådan som han är. Och var och en som har detta hopp till honom renar sig, liksom han är ren." (1 Joh. 3:2- 3) Vet ni inte, att vänskap med världen är fiendskap med Gud?", (432) frågar Jakob. "Den som vill vara världens vän blir Guds fiende." (Jak. 4:4)

Jesus sade till Sina lärjungar: "Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud. Och jag skall be Fadern, och han skall ge er en annan Hjälpare, som alltid skall vara hos er, sanningens Ande, (inte en bekännelse till sanningen, inte en formell gudsfruktan, utan en bekännelse till sanningens Ande, som världen inte kan ta emot. Ty världen ser honom inte och känner honom inte. Ni känner honom, eftersom han förblir hos er och skall vara i er." (Joh. 14: 15- 18) "Den som har mina bud och håller fast vid dem, han är den som älskar mig. Den som älskar mig skall bli älskad av min Fader, och jag skall älska honom och uppenbara mig för honom. Judas - inte Judas Iskariot - frågade: 'Herre, hur kommer det sig att du vill uppenbara dig för oss och

inte för världen? Jesus svarade honom: 'Om någon älskar mig, så håller han fast vid mitt ord, och min Fader skall älska honom, och vi skall komma till honom och ta vår boning i honom. Den som inte älskar mig håller inte fast vid mina ord.'" (Joh. 14: 21- 24)

Kristi ord finner inte svar i era hjärtan, för ni har förblindat era ögon och förhärdat era hjärtan. I himlens böcker räknas ni båda som tillhörande världen. Era hjärtan är ibland bekymrade, men inte tillräckligt för att leda er till ånger och till att förändra er livsstil. Ni hyser tillgivenhet för världen och ni uppskattar dess seder mer än ni är villiga att lyda den himmelske Läraren.

Ert föredöme för barnen stämmer inte alltid överens med den sanning som ni bekänner er älska. Sanningen helgar inte er eller dem. Ni älskar självisk njutning och de läxor ni har gett era barn, både som regel och exempel, har inte varit av en sådan karaktär, att de uppfostras till ödmjukhet, saktmod och ett kristusliknande sinnelag. Ni formar dem efter världens norm. När Jesus för er skall öppna böckerna med de uppteckningar, där era ord och handlingar noggrant har skrivits upp dag för dag, kommer ni att se att livet för er båda har varit ett fruktansvärt misslyckande.

Vad era senaste lidanden kan ha gjort för er, är jag inte i stånd till att säga, men om det har haft kraft att öppna era ögon och överbevisa er, kommer ni säkerligen att göra detta (433) öppet. Utan en genomgripande omvändelse, kommer ni aldrig att få det eviga livets krona och era barn kommer aldrig att vara en del av den i blodet renade skaran, såvida de inte först försöker glömma de läxor, som ni har lärt dem och som har blivit en del av deras liv och karaktär. Era karaktärer och era exempel har fått dem att tro, att religion är en klädnad som kan bäras eller läggas åt sidan, allteftersom tillfället kräver eller bekvämligheten föreskriver. Om det inte inträffar en fullständig förändring av det inflytande de har varit utsatta för, kommer dessa slappa tankar om Guds krav att hålla fast vid dem. De vet inte vad det kristna livet innebär. De har inte lärt sig vad det vill säga att leva efter sanningen och bära korset.

"Om världen hatar er", sade Kristus, "skall ni veta att den har hatat mig innan den hatat er." Ni har haft den uppfattningen, att orsaken till att världen är så starkt emot oss som ett folk, är att vi är för asociala, för enkla i vår klädstil och för stränga i vår inställning till nöjen och håller oss själva för mycket borta från dem såväl i våra föreskrifter som i praktiken. Ni har trott att om vi var mindre avvisande och ville blanda oss mer med världen, skulle deras uppfattning oss och deras intryck av oss, mildras mycket. Men inget större misstag skulle kunna påverka det mänskliga sinnet. Kristus sade: "Om ni vore av världen, skulle världen älska er som sina egna. Men ni är inte av världen, utan jag har utvalt er och tagit er ut ur världen. Därför hatar världen er. Kom ihåg vad jag har sagt: tjänaren är inte förmer än sin herre. Har de förföljt mig, skall de också förfölja er. Har de bevarat mitt ord, skall de också bevara ert ord. Men allt detta kommer de att göra mot er för mitt namns skull, därför att de inte känner hoonom som har sänt mig." (Joh. 15:18- 21)

Detta är de ord från En, om vilken till och med Hans fiender var tvungna att medge: "Aldrig har någon

människa talat som han." (Joh. 7:46) Människors ord uttrycker deras egna mänskliga tankar, men Kristi ord är ande och liv. "Om ni förblir i mitt ord", säger Han, "är ni verkligen mina lärjungar." (Joh. 7:31) "Den som är av Gud lyssnar till Guds ord." Dessa gudomliga uttalanden finner emellertid inte någon plats i hjärtat hos någon som är av världen och älskar dess nöjen.

(434) Gud har gett oss särskilda anvisningar, så att ingen behöver gå vilse. "*Människan lever inte bara av bröd*", säger Han, "*utan av varje ord som utgår från Guds mun*." Sanningen, som är utandad av Gud är "nyttig till undervisning, till bestraffning, till upprättelse och till fostran i rättfärdighet." (2 Tim. 3:16) Inte genom ett ord, inte genom många ord, utan genom *varje ord* som Gud har talat, skall människan leva. Ni kan inte ignorera ett enda ord, en enda förmaning som Han har gett, oavsett hur obetydligt det kan förefalla er och ändå vara säkert. "Den som därför upphäver ett av dessa minsta bud och lär människorna så, han skall kallas den minste i himmelriket. Men den som håller dem och lär människorna dem, han skall kallas stor i himmelriket." (Matt. 5:18) Den som med vilja bryter ett bud kan inte i ande och sanning hålla något av dem. Han kan hävda att han håller dem alla, med undantag av vad han betraktar som obetydliga avvikelser, men om han med vilje överträder dem på någon enda punkt, är han skyldig till allt.

Bror och syster P, så länge ni har bekänt er till kristen tro har ni hållit tillbaka en del av priset. Ni har berövat Gud tankar och helgelse. Ni har berövat Gud era talenter och ert inflytande. Era benägenheter har varit en snara för er. Ni har inte följt det ljus som Gud i Sin nåd har gett er i vittnesbörden och ni har gjort saker, som utan ånger och reformation från er sida, kommer att utestänga er från himlen. Om ni hade gett akt på de tillrättavisningar, som sänts till er genom den Helige Ande, skulle ni nu vara starka i Gud och långt framme i kristen erfarenhet och ni skulle ha haft en helt annan uppteckning i himlens böcker.

"Den, som förkastar mig" säger Kristus, "och inte tar emot mina ord, han har en domare över sig: det ord som jag har talat skall döma honom på den yttersta dagen." (Joh. 12:48) Vilken skam och förvirring skall inte på den dagen komma över deras ansikten, som haft ett sådant ljus och sådana privilegier och som haft frälsning inom sitt räckhåll genom Guds Sons gränslösa offer, men ändå inte använt sig av dessa dyrbara (435) gåvor. Genom Sitt ord utpekar Gud hela tiden den rätta stigen för oss, också den höga och härliga rättfärdighetens stig. De som färdas på denna stig vandrar inte i mörker, ty den är upplyst av rättfärdighetens sol. Ni däremot har förkastat den, därför att den var alltför skild från världen. Egenkärlek och själviska mål kan inte passera den trånga porten och vandra på den smala väg som bär uppåt.

Vid den slutliga domen skall vi finna att Gud kände varje människa vid namn. Det finns ett osynligt vittne till varje handling i livet. "Jag känner dina gärningar", säger Han "som går omkring bland de sju gyllene ljusstakarna." (Upp. 2: 1, 2.) Han känner varje försummat tillfälle, den gode Herdens oförtröttliga ansträngningar att finna dem som gått vilse och föra dem tillbaka till fridens trygga stig. Åter och åter har Gud kallat dessa nöjesälskande, åter och

åter har ljuset från hans Ord upplyst deras stig, att de skulle se farorna och undfly. Men de fortsätter under skämt och gyckel på den breda vägen och till sist är nådens tid slut. Guds vägar är rätta och sanna och när domen uttalas över de skyldiga, tillstoppas varje mun.

Hur annorlunda skulle det inte vara för er båda om ni i dess sanna ljus hade betraktat den lovprisning och ära, som kommer från människor. Ni båda törstar mer efter världens beröm än efter Livets vatten. Tanken att vara ansedd som betydelsefulla bland världens människor har förgiftat er. Människors värdesättande ord har bedragit er. När ni värdesätter eviga ting på rätt sätt, kommer vänskap och uppskattning från rika och lärda människor inte att ha något inflytande på er. Stolthet kommer, oavsett i vilken form den visar sig, inte längre att bo i era hjärtan. Men ni har så länge druckit av världslighetens grumliga vatten, att ni inte kan se något bättre sätt att leva på.

Gud har om och om igen uträckt Sin hand för att frälsa er genom att visa er era uppgifter och förpliktelser. Dessa uppgifter varierar i karaktär allteftersom ljuset tilltar. När ljuset (436) lyser och tydliggör och tillrättavisar de fel, som inte var upptäckta, kommer en motsvarande förändring att äga rum i liv och karaktär. De misstag, som är naturliga följder av sinnets blindhet är när de påpekats inte längre omedvetna synder eller bedömningsfel, utan om det inte sker avgjorda reformer som svarar mot det ljus som getts, blir de därefter självsäkra synder. Det moraliska mörker som omger er, kommer att bli allt tätare. Era hjärtan kommer att bli allt hårdare och ni kommer att bli mer anstötliga i Guds ögon. Ni inser inte den stora fara ni befinner er i. Faran för ert vidkommande är, att ljuset helt kommer att förmörkas, dolt i fullständigt mörker. När ljuset har tagits emot och fått påverka, kommer ni att bli korsfästa för synden, i sanning döda för världen, men levande inför Gud. Era avgudar kommer att överges och ert föredöme kommer snarare att vara på självförnekelsens sida än på självtillfredsställelsens sida.

Bror och syster P, om ni hade gett akt på Guds Andes vittnesbörd, skulle ni nu vandra i ljuset, i harmoni med Guds folk, men er otro har utestängt er från mycket gott. Syster P har inte satt sig upp mot *Vittnesbörden*, men hon har inte heller visat tillit till dem såsom givna av Herren, genom att lyda dem. Hon älskar, när hennes man får beröm och ära från världen. Det gläder hennes stolthet, som ingalunda är liten. Ni kan var och en för sig lämpligen fråga er: "Varför är jag så långsam när det gäller att lämna världen och ta ståndpunkt för Kristus? Varför skulle jag älska och ära dem, som jag vet inte älskar Gud eller respekterar Hans krav? Varför skulle jag vilja ha kvar vänskapen med min Herres fiender? Varför skulle jag följa deras vanor och låta mig påverkas av deras åsikter?" Ni kan inte, mina kära vänner, tjäna både Gud och mammon. Er överlåtelse måste vara helhjärtad. Annars kommer det ljus som lyser på er väg inom en nära framtid att slockna och efterföljas av förtvivlans mörker. Ni befinner er på fiendens mark. Ni har frivilligt försatt er själva där och Herren kommer inte att beskydda er mot hans angrepp.

I ert nuvarande tillstånd gör ni mycket större skada än gott, eftersom ni har en formell gudsfuktan och bekänner er tro (437) på sanningen, medan era ord och handlingar

säger: "Den port är vid och den väg är bred" som leder till livet, "och det är många som går fram på den". (Matt. 7:13) Om era liv är en Kristi bekännelse, så kan vi verkligen säga att världen har följt Honom. Er bekännelse må vara riktig, men äger ni ödmjukhet och kärlek, saktmod och helgelse? "Var och en som bekänner mig inför människorna", genom ett heligt liv och genom gudfruktiga samtal, "honom skall också jag bekänna inför min Fader i himlen." Ingen kan bekänna sig till Kristus om han inte har Kristi sinnelag och ande, ty han kan inte ge något vidare till andra som han inte har. Det dagliga livet måste vara ett uttryck för sanningens helgande kraft, ett vittnesbörd om att Kristus förblir i själen genom tron. Oavsett vad det är som motsätter sig Andens frukter eller motsätter sig Guds verk då Han skiljer Sitt folk från världen, är det en förnekelse av Kristus, och Hans ord är: "Men var och en som förnekar mig inför människorna, honom skall också jag förneka inför min Fader i himlen. (Matt. 10:32-33)

Vi kan förneka Kristus genom våra världsliga samtal och genom vår stolthet över våra kläder. Ni har en vänkrets, som är en snara för er och era barn. Ni älskar deras sällskap. Genom att umgås med dem, leds ni till att klä er själva och era barn efter de världsliga normer dessa människor har. Men de har inte gudsfuktan för ögonen. Därigenom visar ni, att ni hyser en vänskap till världen. "Där orden är många uteblir inte synd." (Ordspr. 10:19) Får ert umgänge med dessa vänner er till att besöka er kammare och be om gudomlig kärlek och nåd, eller gör det era tankar främmande för Gud? Och era kära barn - hur påverkar er försummelse för deras eviga intressen dem? Ert exempel har uppmuntrat dem till att påskynda livsresan med obetänksam arrogans eller med blind självtillit, utan att ha fasta religiösa intressen som vägleder dem. De har inget samvete när det gäller sabbaten eller Guds krav i något avseende. De älskar inte kristna plikter utan förvillar sig allt längre bort från ljusets, fridens och glädjens Källa.

Utan tro är det omöjligt att tackas Gud, "ty allt som icke sker av tro, det är synd". (Rom. 14: 23.) Den tro som erfordras är inte enbart en (438) bekännelse av läropunkter, utan en tro som verkar genom kärlek och renar sinnet. Ödmjukhet, saktmod och lydnad är inte tro, men de är följderna eller frukterna av tron. Dessa nådegåvor återstår ännu för er att få genom att vara lärjungar i Kristi skola. Ni känner inte himmelens tankar och principer. Dess språk är nästan ett främmande språk för er. Guds Ande vädjar ännu för er skull, men jag hyser allvarliga, smärtsamma tvivel huruvida ni vill lyssna till denna röst som under årtal har kallat er. Jag hoppas att ni vill lyssna och att ni vill vända om och leva.

Tycker ni att det är ett för stort offer att ge det stackars ovärdiga jaget till Jesus? Vill ni hellre välja syndens och dödens hopplösa fångenskap än att skilja er från världen och förenas med Kristus genom kärlekens band? Jesus är fortfarande vår Medlare. Detta skulle dagligen fylla våra hjärtan med tacksamhet. Den som inser sin skuld och hjälplöshet får komma just som han är och ta emot Guds välsignelse. Löftet tillhör dem som tar emot det i tro. Men den som i sina egna ögon är rik, ärbar och rättfärdig, som ser allting såsom världen ser det och kallar det onda gott och det goda ont, kan inte begära och få, för han känner

inte något behov. Han tycker att hans behov är fyllda, och därför måste han gå tomhänt bort.

Om ni blev oroade för er frälsning och sökte Gud ivrigt, skulle Han i kärlek vända sig till er. Men Han tar inte emot någon halvhjärtad ånger. Om ni vill överge era synder, är Han alltid redo att förlåta. Vill ni inte just nu överlåta er själva åt Honom? Vill ni se upp till Golgata och fråga: "Gjorde Jesus detta offer för mig? Utstod Han förödmjukelse, skam och hån, led Han den grymma döden på korset, därför att Han ville frälsa mig från syndens lidande och förtvivlans skräck och göra mig uteslutande lycklig i sitt rike?" Blicka upp till Honom som naglades fast för dina synder och säg beslutsamt: "Herren vill jag tjäna med mitt liv. Jag vill inte längre låna mitt inflytande till dem som gör uppror mot Honom. Allt jag är och har är för litet att ge Honom som älskade mig så att Han gav sitt liv för mig - hela sitt gudomliga jag för (439) en syndfull och vilsegången." Skilj er från världen, ställ er helt på Herrens sida, kämpa striden ända till slutet och ni skall vinna härliga segrar.

Välsignad är den som tar vara på det eviga Livets ord. Undervisad av sanningens Ande skall han ledas till hela sanningen. Världen skall inte älska, ära och prisa honom, men han är dyrbar i himmelens åsyn. Sen vilken kärlek Fadern har bevisat oss därmed att vi får kallas Guds barn, vilket vi ock äro. Därför känner världen oss icke, eftersom den icke har lärt känna honom."

Läkarens ansvar

"Herrens fruktan är vishetens begynnelse." Alla yrkesutövare behöver gudomlig vishet. Men läkaren är i särskilt behov av denna visdom, då han har med alla slags sinnen och sjukdomar att göra. Han intar en ställning, som t.o.m. är mer ansvarsfull än den en evangelii förkunnare har. Han är kallad att samarbeta med Kristus, han behöver fasta kristna principer och en fast förening med visdomens Gud. Om Gud får vara hans rådgivare, samarbetar den store Läkaren med Honom, och läkaren utför då sitt arbete med största varsamhet, så att inte genom hans missgrepp någon av Guds skapade varelser skadas. Han står fast som klippan när det gäller principer, men är ändå vänlig och artig mot alla. Han känner det ansvar som hans ställning innebär, och hans praktik visar att han är driven av rena, osjälviska motiv och en önskan att hylla Kristi lära i alla avseenden. En sådan läkare får en himlaboren värdighet och blir en mäktig förespråkare för det goda i världen. Även om han inte skulle uppskattas av dem som inte känner Gud, äras han av himmelen. I Guds ögon är han dyrbarare än guld, ja, guld från Ofir.

Läkaren bör vara en absolut behärskad människa. Mänsklighetens fysiska krämpor är oräkneliga och han skall (440) behandla sjukdom i alla dess olika former. Han vet att många av de lidanden han försöker avhjälpa, är ett resultat av omåttlighet och andra former av självisk

njutning. Han är kallad till att passa unga människor och människor i livets bästa ålder och i mogen ålder, som har ådragit sig själva sjukdomar genom att använda narkotisk tobak. Om han är en förständig läkare, kommer han att kunna spåra sjukdomen från dess orsak, men om han själv inte är fri från tobaksbruk, kommer han att dra sig för att sätta sitt finger på denna plåga och berätta för sina patienter exakt vad orsaken till deras sjukdom är. Då kommer han att misslyckas med att övertyga de unga om nödvändigheten av att övervinna denna vana innan vanan biter sig fast. Om han själv röker cigarr, hur kan han då berätta för oerfarna unga om dess skadliga verkningar, inte bara för dem själva, utan också för dem som omger dem?

I denna världens tidsålder är tobaksbruket nästan universellt. Kvinnor och barn lider av att behöva inandas den luft som förorenats av röken från pipan, cigarren eller tobaksanvändarens illaluktande andedräkt. De, som lever i denna atmosfär kommer alltid att vara krassliga och den rökande läkaren ordinerar alltid någon medicin för att kurerat sjukdomar, som bäst kunde botas genom att upphöra med tobaksbruket.

Läkaren kan inte troget utföra sina uppgifter för Gud eller för sina medmänniskor när de dyrkar en avgud i form av tobak. Hur motbjudanden är inte tobaksbrukarens andedräkt för den sjuke! Hur sjunker de inte ihop inför honom! Hur motsägelsefullt är det inte att människor, som har tagit examen vid medicinsk högskola och gör anspråk på att kunna tjäna den lidande mänskligheten, att hela tiden föra med sig ett förgiftande berusningsmedel i sina patienters sjukrum. Trots detta röker och tuggar många tills blodet blir fördärvat och nervsystemet försvagas. Särskilt motsägelsefullt är det i Guds ögon, att läkare, som förmår göra mycket gott och som bekänner sig tro på Guds sanning för vår tid, njuter av denna motbjudande vana. Aposteln Paulus ord kan användas om dem: "Då vi alltså har dessa löften, mina älskade, så låt oss rena oss från all besmittelse från kött och ande och i gudsfruktan (441) fullborda vår helgelse. (2 Kor. 7:11) "Så förmanar jag nu er, bröder, vid Guds barmhärtighet, att frambara era kroppar som ett levande och heligt offer som behagar Gud - er andliga gudstjänst. (Rom. 12:1)

De, som använder tobak, kan inte utföra ett tillfredsställande arbete när det gäller avhållsamhet och nykterhet. De gör nog anspråk på att tillhöra de måttliga, men de har inte genomfört det i praktiken. Hur kan de tala den person till rätta, som ödelägger sitt förstånd och sitt liv med sprit, när de själva har fickorna fulla med tobak och bara väntar på tillfället att kunna tugga och röka och spotta så mycket de vill? Hur kan de med någon rimlig konsekvens tala för reformer på det moraliska området i hälsokommittéer och vid nykterhetsmöten, när de själva är beroende av stimulans från tobak? Om de skulle vilja ha makt att påverka folk till att övervinna sin längtan efter stimulanser, så måste de ha en ren ande och rena läppar, när de talar.

Av alla män i världen, bör läkare och präster ha strängt måttliga vanor. Samhällets välfärd kräver total avhållsamhet av dem, ty deras inflytande talar hela tiden för eller emot moralisk förnyelse och samhällets framåtskridande. Det är en egensinnig synd hos dem att vara

okunniga om hälsans lagar eller att vara likgiltiga för dem, eftersom människor ser upp till dem som klokare än andra människor. Detta gäller i synnerhet läkare, som har blivit anförtrodda människoliv. Det förväntas att han inte ger efter för några vanor, som kommer att försvaga deras livskrafter.

Hur kan en predikant eller läkare som använder tobak uppföstra sina barn i Herrens tukt och förmaning? Hur kan han motarbeta det i sitt barn, som han själv tillåter? Om han utför det arbete som universums härskare har ålagt honom, kommer han att protestera mot synd i varje form och i varje grad. Han kommer att utöva sin auktoritet och sitt inflytande på självförnekelsens sida med sträng lydnad mot Guds krav utan att avvika. Det kommer att vara hans mål att försätta sina barn i den mest gynnsamma situation, som tillförsäkrar dem lycka i det här livet och ett hem i Guds stad. Hur kan han göra detta, så länge han ger efter för aptiten? Hur (442) kan han sätta andras fötter på den stege som leder uppåt mot framgång, så länge han själv följer den väg som bär utför?

Vår Frälsare ger oss ett självförnekande föredöme. I Sin bön för Sina lärjungar sade Han: "Och jag helgar mig för dem, för att de skall vara helgade i sanningen." (Joh. 17:19) Om en människa, som åtar sig ett så allvarligt ansvar som en läkares, syndar mot sig själv genom att inte rätta sig efter naturlagen, kommer hon att skörda konsekvenserna av sina egna handlingar och måste stå ut med sin rättmätiga avgörelse, som inte kan överklagas. Orsaken ger upphov till verkan. Vid många tillfällen har läkaren, som borde ha ett klart och skärpt sinne och starka nerver, så att han snabbt kan se och reagera med precision, nerver som är i olag och en hjärna som är omtöcknad av rusmedel. Hans förmåga att göra gott har blivit mindre. Han kommer att föra andra framåt på den stig, som hans egna fötter går på. Hundratals kommer att följa en omåttlig läkares exempel, därför att de känner sig säkra, när de gör vad doktorn gör. Och på Guds dag kommer han att möta uppteckningen om sitt uppförande och kallas att göra räkenskap för allt det goda han kunde ha gjort, men som han inte gjorde, därför att han genom sitt eget frivilliga sätt att handla har försvagat sin fysik och sina mentala krafter, genom självisk njutning.

Frågan är inte: Vad gör världen? Utan: Vad gör professionella människor med hänsyn till tobaksbrukets utbredning och rådande förbannelse? Kommer människor, som Gud har gett förstånd och som har betrodda ställningar, att vara uppriktiga när det gäller att följa förståndet. Kommer dessa ansvariga människor, som har omvårdnad om personer, som deras inflytande kommer att föra i en rätt eller en felaktig riktning, att vara föredömliga människor? Kommer de, genom föreskrift och exempel, att lära sig lydnad mot de lagar, som råder i den fysiska organismen? Om de inte praktiskt omsätter den kunskap de har om de lagar, som råder i deras egen kropp, om de föredrar tillfredsställelse för ögonblicket framför sinnets och kroppens hälsa, är de inte lämpliga att bli anförtrodda andras liv. De är skyldiga att stå i sin gudagivna mandats värdighet, fria från slaveri under varje aptit eller lidelse. Den människa som tuggar tobak eller röker skadar inte bara sig själv utan (443) alla som kommer inom räckhåll för hans inflytande. Om en läkare skall tillkallas, bör det

inte vara en rökare. Han kommer inte att vara en säker rådgivare. Om sjukdom beror på användandet av tobak, kommer han att frestas att svara undvikande och ange något annat än den verkliga orsaken, ty hur kan han fördöma sig själv i sin egen dagliga livsföring?

Läkekonsten kan utövas på många sätt, men det är bara ett sätt som himmelen godkänner. Guds läkemedel är naturens enkla medel som inte anstränger eller försvagar människans organism genom sina starka egenskaper. Tusentals dör i brist på de "läkemedel" som ren luft och rent vatten, renlighet, rätt kost, ett rent liv och en fast förtröstan på Gud utgör. Ändå är dessa läkemedel "omoderna" därför att deras rätta användning kräver en ansträngning som människor inte uppskattar. Frisk luft, motion och rent vatten är till liten kostnad inom räckhåll för alla. Men mediciner är dyrbarare, både i pengar räknat och i sin verkan på människokroppen.

Den kristna läkarens arbete slutar inte med botandet av kroppens sjukdomar. Hans arbete skulle också omfatta sinnets sjukdomar, själens frälsning. Det är inte hans plikt, med mindre han blir tillfrågad, att framställa någon av troslärorna, men han kan visa sina patienter till Kristus. Den gudomliga Lärarens undervisning är alltid lämplig. Han skulle påminna den som klagar om de alltid aktuella bevisen på Guds kärlek och omsorg, hans visdom och godhet som den uppenbarats i hans skapade verk. Sinnet kan så genom naturen ledas till naturens Gud, och vidare inriktas mot det himmelska hem som han berett för dem som älskar honom.

Läkaren skulle veta hur man ber. I många fall måste kanske lidandet utökas för att livet skall räddas och vare sig patienten är kristen eller inte, känner han större trygghet om han vet att läkaren tror på Gud. Bönen ger den sjuke ett förblivande förtroende. Och många gånger, om hans fall bärs fram till den store Läkaren i ödmjuk tillit, gör detta mer för honom än alla mediciner.

Satan är sjukdomens upphovsman och läkaren bekämpar hans verk (444) och makt. Sinnets sjukdomar får alltmer överhanden. Nio tiondelar av alla sjukdomar är psykiskt betingade. Kanhända något bekymmer i hemmet, likt cancer äter sig in i själen och försvagar livskrafterna eller samvetskval för någon synd undergräver motståndskraften och sätter sinnet ur balans. Det finns också villoläror, t.ex. om ett evigt brinnande helvete och de ogudaktigas ändlösa pina, som genom att ge en förvrängd och missvisande bild av Gud, påverkar känsliga sinnen. Fritänkare har utnyttjat sådana olyckliga fall, i det de lagt skulden för sinnessjukdomen på kristendomen. Men detta är en grov ärekränkning som de senare inte skall uppskatta att konfronteras med igen. Kristi lära är långt ifrån orsak till vansinne, den är istället ett av dess bästa botemedel genom sin kraftigt nervlugnande effekt.

Läkaren behöver mer än mänsklig visdom och kraft för att veta hur han skall behandla de många förvirrande fallen av sinnets och själens sjukdomar. Om han är likgiltig för den gudomliga nådens makt, kan han inte hjälpa de anfäktade utan försvårar då i stället deras situation. Men om han håller fast vid Gud kan han hjälpa de sjuka och förvirrade. Han kan visa sina patienter till Kristus och lära dem att

bära alla sina sorger och prövningar till den stora Bäraren av våra bördor.

Gud har klart visat att synden är den yttersta orsaken till all sjukdom. Ingen läkare kan utöva praktik ens en månad utan att se detta illustrerat. Han kan ignorera faktum, hans sinne kan vara så upptaget med andra saker att han inte uppmärksammar detta förhållande, men om han är villig att observera det och är ärlig, kan han inte undgå att lägga märke till att synd mot livets och hälsans lagar medför sjukdom. Läkaren borde snarast inse detta och handla därefter. När han har vunnit de sjukas förtroende genom att lindra deras lidanden och föra dem från gravens rand, kan han undervisa dem om att sjukdom är en följd av felaktiga vanor och att det är själafienden som söker locka dem in i vanor som förstör både hälsa och själ. (445) Han borde klargöra för dem behovet av självförsakelse samt lydnad för livets och hälsans lagar. Denna undervisning är särskilt viktig för unga människor. Gud älskar människorna med en kärlek som är både stark och öm. Han har fastställt naturens lagar, men hans lagar är inte några despotiska krav. Varje "du skall icke", vare sig det gäller den fysiska eller moraliska lagen, innehåller eller har ett underförstått löfte. Om lagen åtlyds, följer välsignelser i våra spår. Om vi inte lyder den, är resultatet fara och olycka. Guds lagar är avsedda att närma Hans folk till Honom själv. Han vill leda dem bort från det onda och till det goda, om de så vill, för Han tvingar ingen. Vi kan inte förstå Guds planer, men vi kan lita på Honom och visa vår tro genom handling.

Läkare, som älskar och fruktar Gud är få, jämfört med dem som inte är trogna eller öppet irreligiösa. Dessa bör stödjas framför den sist nämnda gruppen. Vi gör klokt i att inte lita på den ogudaktige läkaren. En frestelsens dörr är öppen för honom, en listig djävul kommer att förleda till låga tankar och handlingar. Det är endast den kraft som kommer av gudomlig nåd, som kan besegra häftiga lidelser och upprätta ett försvar mot synd. För dem som är moraliskt fördärvade, fattas det inte tillfällen att fördärva rena tankar. Men hur skall den respektlöse läkaren visa sig på Guds dag? Även om han förklarar sig ha omsorg om den sjuke, har han svikit heliga förtroenden. Han har förnedrat både själ och kropp i Guds skapelser och har satt sina fötter på den väg som leder till evig fördömmelse. Hur fruktansvärt är det inte att anförtro våra kära åt en oren människas händer, som kan förgifta moralen och ruinera själen! Hur olämplig är inte den ogudaktige läkaren vid den döendes sängkant!

Läkaren ställs nästan dagligen ansikte mot ansikte med döden. Det är som om han vandrade på gravens rand. Läkarens närhet till lidande och död resulterar i många fall i att de blir sorglösa och likgiltiga inför mänskligt lidande och vårdslösa i sin behandling av de sjuka. Sådana läkare tycks sakna ömhet och sympati, de är barska och tvära och patienterna är rädda för dem. Sådana läkare (446) kan, hur stor deras kunskap och skicklighet än är, göra ytterst litet för den lidande. Men om den kärlek och den sympati som Jesus visade de sjuka, förenas med läkarens kunskap, kan enbart hans närvaro bli till välsignelse. Han ser inte sin patient som ett stycke mänsklig mekanism utan som en medmänniska som kan frälsas eller gå förlorad.

En läkares uppgifter är arbetsamma. Få inser vilka påfrestningar han är utsatt för både själsligt och kroppsligt. Han måste satsa all sin energi och förmåga i den mest intensiva kamp mot sjukdom och död. Ofta vet han, att en enda oskicklig rörelse med handen, kanske bara en hårsman i fel riktning, kan sända en människa oförberedd in i evigheten. Hur mycket sympati och förböner av Guds folk behöver inte den troende läkaren. Hans behov i detta avseende är inte mindre än den mest hängivna predikants eller missionsarbetares. I avsaknad av tillräcklig vila och sömn, som han ofta är, och ofta även av sabbatens tillfällen till andlig gemenskap behöver han en dubbel portion av nåd, en daglig förnyelse, annars kan han förlora sitt fäste i Gud och är i fara att sjunka djupare ned i andligt mörker än män i andra yrken. Och ändå måste han ofta ta emot oberättigade anmärkningar och lämnas ensam, föremål för Satans häftigaste frestelser, medan han känner sig själv missförstådd och sviken av sina vänner.

Många som vet hur prövande en läkares plikter är och hur få tillfällen till avkoppling, t.o.m. på sabbaten, han har, vill inte välja detta kall som sin livsuppgift. Den store fienden arbetar ständigt på att förstöra Guds händers skapelse, och bildade och intelligenta människor kallas att ta upp kampen mot hans grymma makt. Fler män av rätta slaget behövs som kan ägna sig åt detta kall. Oförtröttliga ansträngningar skulle göras för att förmå lämpliga personer att utbilda sig för detta arbete. Det skulle vara människor vars karaktärer har grundats på Guds ords fasta principer, som av naturen är energiska, starka och uthålliga och som gör att de kan bli mästare på sitt område. Inte vem som helst (447) kan bli en framgångsrik läkare. Många har tagit på sig en läkares plikter utan att på något sätt vara förberedda för detta uppdrag. De har inte erforderlig kunskap, inte heller har de den skicklighet och takt, den noggrannhet och intelligens, som är nödvändig för att säkra framgången.

En läkare kan utföra ett mycket bättre arbete om han är fysiskt stark. Om han är svag orkar han inte med det tröttande arbete som hör till hans kall. En människa med svag konstitution och dålig mage och som inte har fullkomlig självkontroll, är inte kvalificerad att behandla alla slags sjukdomar. Man skulle inte uppmuntra personer som kan användas på mindre ansvarsfulla poster, att lägga ned tid och pengar på att studera medicin, när det inte finns något rimligt hopp att de skall lyckas.

Några har blivit utvalda såsom varande lämpliga att studera till läkare, och de har uppmuntrats att gå den vägen. Men några som började sina studier vid en medicinsk skola som kristna, följde inte den gudomliga lagen, de svek dess principer och förlorade sitt fäste i Gud. De kände att de på egen hand inte kunde lyda det fjärde budet och möta gyckel och hån från de ärelystna, de världsälskande, de ytliga, de skeptiska och de icke-troende. De var inte beredda att möta detta slags förföljelse. De ville komma sig upp i världen, de snubblade på otrons mörka berg och blev opålitliga. Frestelser av alla slag kom i deras väg och de hade ingen kraft att motstå dem. En del av dessa har blivit oärliga och beräknande. De har gjort sig skyldiga till svåra synder.

I vår tid lurar faror på var och en som börjar studera medicin. Ofta är hans lärare män med världslig visdom och hans studiekamrater är icke-troende som aldrig ägnar Gud en tanke, och han löper risk att påverkas av sina ogudaktiga kamrater. Inte desto mindre har några tagit sin medicinska examen och förblivit trogna mot principerna. De ville inte studera på sabbaterna, men de har visat att män kan bli kvalificerade för en läkares uppgifter utan att svika (448) förhoppningarna hos dem som finansierat deras utbildning. Likt Daniel har de ärat Gud och han har bevarat dem. Daniel beslöt att inte följa det kungliga hovets seder, att inte äta konungens mat eller dricka hans vin. Han blickade upp till Gud för att få kraft och nåd och Gud gav honom visdom, skicklighet och kunskap framför alla astrologer, spåmän och magiker i riket. Han fick i sanning löftet förverkligat: "Dem som ära mig, vill ock jag ära."

Den unga läkaren har tilltråde till Daniels Gud. Genom gudomlig nåd och makt kan han bli lika duglig i sitt kall som Daniel var på sin upphöjda post. Men det är ett misstag att göra den vetenskapliga utbildningen till det allt betydande medan de kristna principerna som är själva grunden till en framgångsrik praktik försummas. Många som prisas som skickliga yrkesmän, hånlar åt tanken att lita på Jesus för att få visdom i sitt arbete. Men om de som litar på sin egen vetenskapliga kunskap, tog emot ljuset från himmelen, hur mycket mer framstående skulle de inte bli! Hur mycket större deras kraft! Med vilket större förtroende skulle de inte åta sig svåra fall! Den som lever i nära kontakt med kroppens och själens store Läkare har både jordens och himmelens tillgångar till sitt förfogande, och han kan utföra sitt arbete med en visdom och en ofelbar precision som den gudlöse saknar.

De, som har anförtratts att vårda sjuka människor, oavsett om det är läkare eller sjuksköterskor, bör komma ihåg att deras arbete måste bli bestående i undersökningen från Jehovas genomträngande ögon. Det finns inget viktigare missionsfält än det som en trofast, gudfruktig läkare arbetar på. Det finns inget annat område, där en människa kan åstadkomma mer gott och vinna fler människor, som blir lysande juveler i hans glädjes krona. Han kan ha med sig Jesu nåd som en ljuvlig vällukt i de sjukrum som han besöker. Han kan komma med den balsam, som ger verklig hälsa till den själ som är sjuk av synd. Han kan visa den sjuke och den döende vägen till (449) Guds Lamm som tar bort världens synd. Han ska inte lyssna på dem som säger, att det är farligt att tala om eviga frågor med dem som svävar i livsfara, för att det skulle kunna göra dem sämre. I nio av tio fall kommer kunskapen om en Frälsare som ger förlåtelse att föra med sig att de mår bättre både fysiskt och psykiskt. Jesus kan begränsa Satans makt. Han är den läkare, som den som är sjuk av synd kan lita på, för Han kan bota både kroppens och själens sjukdomar.

Den ytliga och illasinnade i yrket kommer att försöka väcka fördomar mot människor, som trofast fullgör sina plikter i yrket och beströ hans väg med hinder. Dessa prövningar kommer emellertid endast att avslöja karaktärens rena guld. Kristus kommer att vara hans tillflykt undan ordstrider. Även om hans liv kan vara hårt och självförnekande och i världens ögon kan vara ett

fiasko, kommer det i himlens ögon att vara en framgång och han kommer att rangordnas som en av Guds adelsmän. "De förståndiga skall då lysa som himlavalvets ljus, och de som har fört många till rättfärdighet, som stjärnor, alltid och för evigt."

Den kommande krisen

"Och draken vredgades än mer på kvinnan och gick åstad för att föra krig mot de övriga av hennes säd, mot dem som hålla Guds bud och hava Jesu vittnesbörd." (Upp. 12: 17.) I en nära framtid skall vi få se dessa ord gå i uppfyllelse, när de protestantiska kyrkorna förenar sig med världen och med påvemakten mot dem som helgar Guds bud. Samma anda som drev katolikerna i gångna tider, skall leda protestanterna att slå in på en liknande väg emot dem som visar Gud trohet.

Kyrka och stat gör nu förberedelser för den kommande konflikten. Protestanterna arbetar i hemlighet på att föra fram söndagen i ramppljuset som man gjorde i Rom. Överallt i hela landet reser påvemakten sina höga och väldiga byggnadsverk, (450) i vars hemliga vrår förföljelser liknande de i gången tid skall upprepas. Och vägen bereds nu för demonstration i stor skala av dessa lögnens tecken och under, genom vilka Satan om möjligt skulle förvillna även de utvalda.

Påbudet som utfärdas mot Guds folk skall i mycket likna det som utfärdades av Ahasveros mot judarna på drottning Esters tid. Det persiska ediktet hade sitt ursprung i Hamans illvilja mot Mordokai. Inte av den orsaken, att Mordokai hade gjort honom något illa, men han hade vägrat visa Haman den vördnad som tillkommer endast Gud. Konungens beslut angående judarna möjliggjordes av falska anklagelser som framställde Guds egendomsfolk i oriktig dager. Satan anstiftade detta onda för att jorden skulle befrias från det folk som bevarade kunskapen om den sanne Guden. Men Satans anslag omintetgjordes av hans motpart som regerar över människors barn. Änglar överlägsna i kraft, sändes att beskydda Guds folk och deras fienders onda anslag kom tillbaka över dem själva.

Den protestantiska världen idag ser i den lilla grupp som helighåller sabbaten, en Mordokai i porten. Hans karaktär och uppförande som uttrycker vördnad för Guds lag, är en ständig anklagelse mot dem som har övergett Herrens fruktan och förtrampar Hans sabbatsdag. Den ovälkomna gästen måste på något sätt röjas ur vägen.

Samma egenmäktiga sinne som smidde ränker mot de trogna i gången tid, söker fortfarande att utplåna dem som fruktar Gud och lyder Hans lag. Satan vill uppväcka indignation mot den anspråkslösa minoritet som samvetsgrant vägrar att acceptera populära seder och traditioner. Framstående män med gott anseende skall förena sig med laglösa och onda människor för att rådslå mot Guds folk. Rikedom, begåvning, utbildning förenar sig för att överösa dem med förakt. Förföljande ledare,

pastorer och församlingsmedlemmar skall sammansvärja sig mot dem. I tal och skrift, genom skryt, hotelser och löje skall de försöka tillintetgöra deras tro. Genom falska påståenden och hätska anrop söker man sätta folkets sinnen i rörelse. Då de inte kan visa dem som försvarar den bibliska sabbaten ett "så säger Bibeln" tillgriper (451) de i stället tyranniskt förtryck. För att försäkra sig om popularitet och allmänhetens välvilja ansluter sig lagstiftare till kravet på en söndagslag. De som fruktar Gud kan inte godkänna en institution som kränker ett av de tio budorden. På detta slagfält står den sista striden mellan sanning och villfarelse. Och vi är inte lämnade i tvivel angående dess utgång. Nu såsom på Mordokais tid skall Herren försvara Sin sanning och Sitt folk.

Genom ett dekret, som i strid mot Guds lag ger lagligt stöd åt upprättandet av påvemakten, kommer vårt land (Amerika) att helt skilja sig från rättfärdigheten. När protestantismen räcker ut sin hand över klyftan och griper Roms hand, och när den sträcker sig över svalget för att göra gemensam sak med spiritismen, skall vårt land (Amerika) under denna trefaldiga union förkasta varje princip i sin konstitution som en protestantisk republik och förbereda utbredandet av den katolska villfarelsen. Vi vet då att tiden är inne när Satan skall verka på ett övernaturligt sätt. Och då är änden nära.

Såsom de romerska härarnas intåg för lärjungarna var ett tecken på Jerusalems nära förestående förstörelse, är detta avfall ett tecken för oss att gränsen för Guds tålmod har nåtts, att måttet på vår nations ogudaktighet är fyllt och att nådens ängel är redo att lyfta sina vingar till flykt för att aldrig mer återvända. Guds folk skall då kastas in i dessa scener av lidande och trångmål som profeterna har beskrivit som en tid av nöd för Jakob. (Jer. 30: 7.) Ropet från de trogna förföljda stiger upp till himmelen. Och såsom Abels blod ropade från jorden, så ropar röster till Gud från martyrernas gravar, från havens gravkamrar, från bergens grottor och från klostrens gravvalv: "Huru länge, du helige och sannfärdige Herre, skall du dröja att hålla dom och att utkräva vårt blod av jordens inbyggare?" (Upp. 6: 10.)

Herren utför Sitt verk. Hela himmelen är i rörelse. Hela världens Domare skall snart resa Sig och återta Sitt välde. Förlossningens insegel ges åt de (452) människor som helgar Guds bud och vägrar att ta vilddjurets eller dess bilds märke.

Gud har uppenbarat vad som skall ske i de sista dagarna, på det att Hans folk skall hålla ut i den rasande stormen av motstånd och vrede. De som varnats för de kommande händelserna får inte slå sig ner i lugn avvaktan på den analkande stormen och trösta sig med att Herren skall skydda de trogna på nödens dag. Inte i lättjefull förväntan skall vi vänta på vår Herres ankomst utan under idogt arbete med aldrig sviktande tro. Nu är inte tid att tillåta våra sinnen att fyllas med det som är av mindre betydelse. Medan människorna sover är Satan aktiv för att skapa sådana förhållanden att Guds folk inte får varken nåd eller rättvisa. Söndagslagsrörelsen utbreder sig i mörkret. Ledarna döljer vad det verkligen rör sig om. Många som förenar sig med rörelsen ser inte själva i vilken riktning underströmmen går. Dess bekännelser är milda och till

synes kristna, men när den en gång skall tala visar den drakens anda. Det är vår plikt att göra allt som står i vår makt för att avvärja den hotande faran. Vi skulle försöka undanröja fördomar genom att framställa oss själva inför folket i det rätta ljuset. Vi skulle lägga fram för människorna den fråga som det verkligen rör sig om, och därmed få fram den mest effektiva protest mot åtgärder som avser att begränsa samvetsfriheten. Vi borde rannsaka Bibeln och kunna ge skäl för vår tro. Profeten säger: "... de ogudaktiga skola öva sin ogudaktighet och ingen ogudaktig skall förstå detta; men de förståndiga skola förstå det." (Dan. 12: 10.)

De som genom Kristus har tillträde till Gud, har ett betydelsefullt uppdrag. Nu är tid att gripa fatt i Hans arm som är vår styrka. Davids bön skulle vara allas vår bön: "Det är tid för Herren att handla, ty de hava gjort din lag om intet." (Ps. 119: 126.) "Mellan förhuset och altaret må prästerna, Herrens tjänare, hålla klagogråt och säga: 'Herre skona ditt folk, och låt icke din arvedel bliva till smålek..'" (Joel 2:17.) Gud har alltid kämpat för Sitt folk i deras yttersta nöd, när det inte tycktes finnas det minsta hopp att avvärja undergången. De planer som läggs av ondskefulla människor, församlingens fiender, är underkastade Hans makt och (453) försyn. Han kan påverka statsmäns hjärtan. Vreden hos de upproriska och avogt sinnade, hos dem som hatar Gud, Hans sanning och Hans folk, kan Han använda liksom vattenströmmar om Han så befäller. Bön sätter den Allsmåktiges arm i rörelse. Han som för stjärnorna fram i ordnade hopar över himmelens fäste, Han vars ord behärskar de stora djupens vågor, samme evige Skapare skall verka för Sitt folk om de i tro åkallar Honom. Han skall hålla tillbaka mörkrets makter tills hela världen nåtts av varningens budskap och alla som tagit emot det är beredda för striden.

"Människors vrede varder dig till pris; du har vrede till övers att omgjorda dig med." (Ps. 76: 11.) Det är Guds avsikt att adventbudskapet skall komma i förgrunden och bli föremål för undersökning och diskussion, även om detta sker genom det förakt som det utsätts för. Människors sinnen måste väckas. Varje tvist, varje klander, varje förtal blir ett Guds medel att göra människorna undrande och så väcka dem som annars skulle sova.

Så har det varit i Guds folks historia i gångna tider. På grund av deras vägran att tillbe den stora, gyllene bildstoden som Nebukadnessar låtit resa, kastades tre hebréer i den brinnande ugnen. Men Gud bevarade Sina tjänare i lågorna. Försöket att påbjuda avgudadyrkan resulterade i att de församlade furstarna och stormännen i det mäktiga babyloniska riket lärde känna den sanne Guden.

Detsamma skedde när påbudet utfärdades att ingen annan gud än konungen fick tillbedjas. När Daniel, såsom hans sed var, tre gånger om dagen vände sig i bön till himmelens Gud, tilldrog han sig furstarnas och härskarnas uppmärksamhet. Han fick nu tillfälle att själv tala och visa vem den sanne Guden är och även förklara varför endast han skulle tillbedjas och varför det är vår plikt att ära och dyrka Honom. Daniels räddning ur lejongropen var ett

annat bevis på att den som han tillbad var den sanne och levande Guden.

Så blev också evangelium förkunnat för (454) konungar, furstar och härskare - vilka annars inte skulle ha fått detta ljus då Paulus fängslades. Ansträngningar som avser att hindra adventbudskapets framgång skall tjäna till att utbreda det än mer. Ju flera synvinklar sanningen blir betraktad ur desto klarare skall man inse dess överlägsenhet. Villfarelsen fordrar en förklädning och en maskering. Den klär sig själv i ängladräkt, men varje yttring av dess sanna karaktär minskar dess möjlighet till framgång.

Det folk som Gud har gett uppgiften att bevara Hans lag tillåts inte att dölja sitt ljus. Adventbudskapet måste förkunnas på jordens mörka platser. Hinder måste mötas och besegras. Ett stort verk skall utföras, och detta verk har anförtrotts dem som tror på adventbudskapet. De skulle med kraft anropa Gud om hjälp just nu. Kristi kärlek måste bo i deras hjärtan. Guds Ande måste utgjutas över dem. En övertygande kraft skall åtfölja deras strävan att delge andra sanningen och dess ljus skall lysa in i många hjärtan.

Vi får inte längre sova på Satans förtrollade mark utan ta i anspråk våra tillgångar och använda varje förmåga som Gud gett oss. Den sista varningen skall förkunnas för "många folk och folkslag och tungomål och konungar". (Upp. 10: 11.) Och löftet är givet: "Se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände." (Matt. 28: 20.)

Församlingen är världens ljus

Herren utvalde Sitt folk Israel och skilde det från världen, för att kunna betro det med ett heligt uppdrag. De skulle förvara och värna om Hans lag och Han avsåg att genom detta folk bevara kunskapen om Honom själv bland människorna. Genom Israel skulle ljuset från himmelen lysa på jordens mörka platser, och en röst skulle vädja till alla folk att vända sig bort från avguderi till den levande (455) och sanne Guden. Hade hebréerna varit trogna sitt uppdrag, hade de blivit en makt i världen. Gud skulle ha varit deras försvar och Han skulle ha upphöjt dem över alla andra nationer. Hans ljus och sanning skulle ha uppenbarats genom dem, och de skulle under Hans visa och heliga ledning ha framstått som exempel på hur överlägsen Herrens styrelse är varje form av avguderi.

Men de höll inte sitt förbund med Gud. De följde andra nationers sed när det gällde avgudadyrkan, och i stället för att upphöja Skaparens namn på jorden gjorde de Hans namn till en smålek bland hedningarna. Guds avsikt måste dock genomföras, Hans vilja måste göras känd över jorden. Gud lade förtryckarens hand på Sitt folk och förskingrade det såsom fångar bland nationerna. I sin hemsökelse ångrade många sina överträdelser och sökte Herren. Den gudomliga lagens principer kom i konflikt med nationernas seder och bruk. Avgudadyrkarna sökte krossa den sanna tron. Men i Sin försyn sammanförde

Herren Sina tjänare Daniel, Nehemja och Esra med konungar och härskare, så att dessa avgudadyrkare skulle få tillfälle att ta emot ljuset. Det uppdrag som Gud gett Sitt folk att utföra under gynnsamma förhållanden inom dess egna gränser, men som de i trolöshet försummat, fick de nu fullfölja i fångenskap under stor möda och många svårigheter.

Gud har kallat Sin församling i vår tid, såsom Han kallade det forna Israel, att vara ett ljus i världen. Genom sanningens mäktiga svärd, de tre änglarnas budskap, har Han skilt den från andra samfund och från världen för att föra den nära Sig i Sin helighet. Han har gett församlingen uppdraget att bevara Hans lag och betrott den med de stora profetiska sanningarna för vår tid. Liksom heliga hemligheter anförtrottes det gamla Israel, så har vi fått ett heligt förtroende att meddela världen dessa sanningar. De tre änglarna i Uppenbarelsebokens fjortonde kapitel (456) representerar det folk som tar emot Guds budskap och går ut som Hans sändebud för att förkunna det över hela jorden. Kristus förklarar för Sina efterföljare: "I ären världens ljus." (Matt. 5: 14.) Till varje människa som tar emot Jesus, talar korset på Golgata: Se värdet av en människa! "Gån ut i hela världen och prediken evangelium för allt skapat." (Mark. 16: 15.) Ingenting får hindra detta arbete. Det är den viktigaste uppgiften i denna tid och den når in i evigheten. Den kärlek till människor som Jesus visade i det offer Han gav för deras återlösning, skall inspirera Hans efterföljare.

Mycket få av dem som tagit emot ljuset, utför det arbete som lagts i deras bänder. Det finns några få som visar osviklig trohet och som inte räknar med bekvämlighet, förmåner eller själva livet utan kämpar sig igenom varhelst de kan finna en öppen väg att sprida sanningens ljus och försvara Guds heliga lag. Men de synder som härskar i världen har trängt in i församlingen och in "deras hjärtan, som bekänner sig vara Guds utvalda folk. Många som har tagit emot ljuset utövar ett inflytande som minskar fruktan hos världens barn och de namnkristna. Det finns sådana som älskar världen även bland dem som bekänner sig vänta Herren. De strävar efter att vinna rikedom och ära. Kristus beskriver denna klass, när Han förklarar att Guds dag skall komma som en snara över alla dem som bor på jorden. Världen är deras hem. De tar det som sin uppgift att samla jordiska skatter. De bygger dyra villor och skaffar fina möbler. De intresserar sig för kläder och för bordets delikatesser. De ting som tillhör denna värld är deras avgudar. Och dessa skiljer dem från Kristus. De allvarliga och fruktansvärda händelser som alltmer närmar sig, ser man som i ett töcken och uppfattar dem knappast. Samma olydnad och misstag som man såg i den judiska församlingen, utmärker i än högre grad det folk som fått det stora ljuset från himmelen genom det sista varningsbudskapet. Skall vi, liksom de, förslösa våra tillfällen och förmåner, till dess Gud tillåter förtryck och förföljelse att drabba (457) oss? Skall det arbete som kunde ha utförts under fred och jämförelsevis goda förhållanden lämnas ogjort, tills det måste utföras under mörka dagar och under trycket av nöd och förföljelse?

Församlingen har ådragit sig en stor skuld, för vilken den står ansvarig. Varför strävar inte de som har ljuset allvarligt efter att bringa ljuset till andra? De inser att

änden är nära. De ser hur massorna dagligen överträder Guds lag, och de vet att dessa människor inte kan bli frälsta i sina synder. Trots detta har de större intresse för sina yrken, sina gårdar, sina hus, sina affärer, sina kläder, sin mat än för de människor som de en gång skall möta på domens dag. De som anser sig lyda sanningen sover. De skulle inte kunna vara så väl till mods, om de vore vakna. Kärleken till sanningen håller på att dö i deras hjärtan. Deras exempel är inte sådant, att det övertygar världen om att de har en större sanning än något annat folk på jorden. Just vid den tid då de borde vara starka i Gud och ha en daglig, levande erfarenhet, är de svaga, tveksamma och litat till predikanterna för hjälp, när de i stället skulle förkunna budskapet för andra med själ och sinne, med röst och penna, med tid och pengar.

Bröder och systrar, många av er ursäktar er själva, när det gäller arbetet, genom att åberopa er oförmåga att verka för andra. Har då Gud skapat er så odugliga? Har inte er oförmåga orsakats av er egen sysslolöshet och bevarats genom ert eget fria val? Har ni insett er skyldighet att såsom Hans lejda tjänare klokt och skickligt bruka de gåvor Han betrott er med och så vinna rikedomar åt Honom? Har ni inte försummat de tillfällen ni fått att utveckla era förmågor för detta ändamål? Det är alltför sant att bara ett fåtal verkligen känt sitt ansvar inför Gud. Kärlek, omdöme, minne, förutseende, taktkänsla, energi och varje annan förmåga har ni använt för själviska ändamål. Ni har (458) visat större visdom i det ondas tjänst än i Guds verk. Genom er intensiva aktivitet, när det gäller världsliga värv och genom er försummelse av Guds verk, har ni förslöats, odugliggjorts, ja, även ödelagt era krafter.

Fortfarande tröstar ni ert samvete med att säga, att ni inte kan ändra vad som gjorts i det förgångna och så återvinna den styrka och skicklighet, som ni kunde ha ägt om ni använt era förmågor såsom Gud väntade. Men kom ihåg, att Han håller er ansvariga för det verk ni utfört försumligt eller lämnat ogjort på grund av er trolöshet. Ju mer ni övar era krafter i Herrens tjänst desto lämpligare och skickligare kommer ni att bli. Ju närmare förenade ni blir med Honom som är ljusets och kraftens Källa, desto större ljus skall ni få och desto större kraft att brukas i Hans tjänst. Och för allt som ni kunde ha haft, men som ni förlorat på grund av er hängivenhet för världen, är ni ansvariga. När du blev en Jesu lärjunge lovade du därmed att tjäna Honom och Honom allena. Och Han lovade att vara med dig och välsigna dig, att upplysa dig med sitt ljus, att ge dig Sin frid och göra dig lycklig i Hans verk. Har du gått miste om erfarenheten av dessa välsignelser? Var säker på att det är följden av ditt eget sätt att leva.

För att slippa tjänstgöra under kriget fanns det män som ådrog sig sjukdomar eller som stympade sig själva, för att de skulle förklaras olämpliga för krigstjänst. Det är en illustration till det sätt på vilket många handlat i förhållande till Guds verk. De har gjort sig själva till krymplingar, både fysiskt och psykiskt, så att de inte är i stånd att utföra det verk, som så väl behövs.

Anta att du fick en summa pengar för att användas till ett visst ändamål. Skulle du då kasta bort dem och förklara att du inte längre är ansvarig för hur de används? Eller skulle du känna att du besparat dig själv en hel del möda och

besvär? Det är just detta du har gjort med Guds gåvor. Att ursäkta dig själv för att du inte arbetat för andra genom att åberopa din oförmåga, medan du helt gick upp i världsliga sysselsättningar, är hån mot Gud. Massorna går mot sin undergång. Det folk som tagit emot sanningen och ljuset är en fåtalig skara som skall stå emot ondskans hela (459) härsmakt och dock ägnar denna lilla grupp sin energi till allt annat utom till att lära sig hur de skall rädda människor från döden. Är det underligt då att församlingen är svag och ineffektiv och att Gud kan göra endast litet för Sitt folk? De intar en sådan position att det är omöjligt för Gud att arbeta med och för dem. Vågar ni fortsätta att på detta sätt visa ringaktning för Hans krav? Vill ni fortfarande driva gyckel med himmelens heligaste förtroendeuppdrag? Vill ni säga med Kain: "Skall jag taga vara på min broder?" (1 Mos. 4: 9.)

Korn ihåg att ert ansvar inte mäts efter era nuvarande tillgångar och förmågor utan efter de krafter ni ursprungligen fått och möjligheterna att utveckla dem. Den fråga som var och en skulle ställa till sig själv, är inte om han är opassande och oerfaren att ta del i Guds verk, utan hur och varför han är i den ställningen och hur han kan få hjälp. Gud kommer inte att på ett övernaturligt sätt ge oss de kvalifikationer som vi saknar, men under det att vi brukar den begåvning vi fått, samarbetar Han med oss för att utveckla våra förmågor. Vår slumrande energi väcks och krafter som länge varit förlamade får nytt liv.

Så länge vi är i denna värld kan vi inte undgå att syssla med jordiska ting. Det är nödvändigt att vi tar itu med vardagliga och världsliga uppgifter, men dessa får aldrig uppta hela vårt intresse. Aposteln Paulus har gett oss en säker regel: "Varen icke tröga, där det gäller nit; varen brinnande i anden, tjäna Herren." (Rom. 12: 11.) De små dagliga plikterna skall alla utföras i trohet, "såsom tjänaden i Herren", säger aposteln. Var vi än arbetar, det må vara i hushållet, på åkern eller på det intellektuella området, kan vi utföra arbetet till Guds ära, så länge Kristus i allt är den förste, den siste och den främste för oss. Men vid sidan om dessa världsliga sysselsättningar har varje Jesu lärjunge fått en särskild uppgift att utbreda Hans rike, ett uppdrag som fordrar personlig ansträngning för människors frälsning. Detta är inte någonting som skall utföras endast en gång i veckan under gudstjänsten, utan vid alla tillfällen och på alla platser.

(460) Var och en som förenar sig med församlingen avlägger därigenom ett heligt löfte att arbeta för församlingens intresse och att sätta detta intresse före varje världslig hänsyn. Det är hans uppgift att bevara en levande förbindelse med Gud, att med liv och själ engagera sig i den stora återlösningsplanen och att i sitt liv och i sin karaktär visa Guds lags överlägsenhet i kontrast till denna världs vanor och regler. Varje människa som bekänner sig till Kristus har avlagt ett heligt löfte att göra allt som är möjligt för honom såsom en Herrens tjänare att vara aktiv, nitisk och villig i sin Mästares tjänst. Kristus väntar att varje människa gör sin plikt. Mätte detta bli lösenordet för alla Hans efterföljare!

Vi skall inte vänta på att ivrigt uppmanas att sprida ljuset eller envist påtvingas råd och instruktioner. Var och en som upplysts av strålarna från Rättfärdighetens sol skall

återspegla dess glans till alla omkring sig. Vår kristendom skall ha ett positivt och avgörande inflytande. Våra böner och önsningar skulle vara så genomlysta av den helige Ande att de skulle smälta och besegra varje människa. Jesus sade: "På samma sätt må ock edert ljus lysa inför människorna, så att de se edra goda gärningar och prisade eder Fader, som är i himmelen." (Matt. 5: 16.) Det skulle vara bättre för en icke-troende att aldrig ha träffat en bekännande kristen som är likgiltig för gudsfuktans kraft än att komma under en sådant inflytande. Om Kristus vore vårt föredöme, Hans liv vår lag, vilket nit skulle vi inte då visa, vilka ansträngningar skulle inte göras, vilken givmildhet skulle inte praktiseras och vilken självförsakelse skulle inte utövas! Hur outröttligt skulle vi då inte arbeta, vilka ivriga böner om visdom och kraft skulle då inte stiga upp till Gud! Om alla som bekänner sig vara Guds barn skulle känna att deras viktigaste uppgift i livet är att utföra den uppgift som Gud gett dem - att osjälviskt arbeta i Guds verk - vilken förändring skulle vi då inte se i människornas hjärtan och hem, i församlingar, ja, i själva världen!

Vaksamhet och trohet har fordrats av Jesu lärjungar under alla tider, men vi som står på gränsen till evigheten, med alla de dyrbara sanningarna i vår ägo och ett så stort ljus, måste fördubbla vårt (461) nit. Var och en måste göra sitt yttersta. Min syster och broder, din egen frälsning äventyras om du nu undanhåller Gud din förmåga. Gud skall hålla räkenskap med dig om du sviker det uppdrag Han gett dig. Känner Du sanningen? Bär den då vidare till andra!

Vad kan jag säga för att väcka våra församlingar? Vad kan jag säga till dem som har en framskjuten ställning när det gäller förkunnelsen av det sista budskapet? "Herren kommer" skulle vara det vittnesbörd som frambärs, inte endast med läpparna utan i liv och karaktär. Men många som Gud skänkt ljus och kunskap, inflytande och medel älskar inte sanningen eller lever upp till den. De har druckit så djupt ur själviskhetens bägare att de blivit druckna av detta livets bekymmer.

Syskon, om ni fortsätter att vara så lättjefulla, så världsliga, så själviska som ni hittills har varit, kommer Gud att gå förbi er och i stället utvälja andra, som har mindre omsorg om sig själva, mindre krav på världslig ära och som inte tvekar att likt deras Mästare gå utanför lägret och bära smälek. Uppgiften att förkunna evangelii budskap kommer att anförtras åt dem som tar emot den, som uppskattar den och omsätter dess principer i sitt vardagsliv. Gud kommer att kalla människor som inte har så stor världslig visdom, men som är förenade med Honom och som söker kraft och råd från ovan.

Några av våra ledare är böjda att visa samma anda som aposteln Johannes när han utbrast: "Mästare, vi sågo huru en man som icke följer oss drev ut onda andar genom ditt namn; och vi ville hindra honom, eftersom han icke följde oss." (Mark. 9: 38.) Organisation och disciplin är nödvändiga, men det råder nu en stor fara att vi avviker från evangeliums enkelhet. Vad vi behöver är mindre beroende av former och ceremonier och långt mera av den sanna gudaktighetens kraft. Låt vem som vill arbeta, om hans liv och karaktär är föredömliga, allt enligt hans

förmåga. Även om andra inte exakt följer era metoder, borde inte ett ord (462) yttras som dömer dem eller gör dem missmodiga. När fariséerna önskade att Jesus skulle tysta barnen när de sjöng Hans lov, sade Frälsaren: "Om dessa tiga, skola stenarna ropa." (Luk. 19: 40.) Profetian måste uppfyllas. Så är det i dessa dagar, verket måste utföras. Det finns många avdelningar inom arbetet, låt var och en utföra den del han kan. Den som fått bara ett pund, må inte gräva ner det. Gud har gett varje människa en uppgift i förhållande till hennes förmåga. De som fått större ansvar och större förmågor skall inte hindra dem som är mindre begåvade och mindre erfarna. Den som bara har ett pund kanske når en samhällsklass som de med två eller fem pund inte kan nå. Stora och små är alla lika i det avseendet att de är utvalda "kär!" att ge Livets vatten till törstande. Den som förkunnar Ordet skall inte lägga sina händer på den ringaste av arbetarna och säga: "Du måste arbeta på detta sätt eller också sluta helt." Bort med händerna, bröder! Låt var och en arbeta inom sitt eget område, med sin egen rustning på, i det han gör vad han kan i all ödmjukhet. Styrk hans händer i arbetet. Nu är ingen tid för fariseisk kontroll. Låt Gud verka genom vem Han vill. Budskapet måste förkunnas.

Alla skulle visa sin trohet mot Gud genom ett klokt bruk av de gåvor Han betrott dem med, inte endast vad gäller medel, utan med alla gåvor genom vilka Hans rike kan utbredas. Satan skall utnyttja alla möjligheter för att hindra sanningen att nå dem som är fångna i villfarelse, men den varnande rösten måste nå dem. Och medan endast få utför detta arbete, borde tusenden vara lika mycket intresserade som de. Gud menade aldrig att församlingsmedlemmarna skulle vara ursäktade från arbetet i Hans verk. "Gå och arbeta i min vingård", är Mästarens befallning till var och en av Sina lärjungar. Så länge det finns oomvända människor i världen, borde man göra den mest aktiva, den allvarligaste och mest bestämda ansträngning för deras frälsning. De som har tagit emot ljuset skulle söka att upplysa dem som inte äger det. Om inte församlingens medlemmar personligen utför detta arbete, visar de att de inte har någon levande förbindelse med Gud. Deras (463) namn är registrerade som lata tjänare. Kan ni inte upptäcka orsaken till att det inte är mer andlighet i våra församlingar? Det är på grund av att ni inte är Kristi medarbetare.

Gud har gett varje människa sin uppgift. Låt oss var och en förtrösta på Gud så skall Han undervisa oss om hur vi skall arbeta och vilket arbete som passar oss bäst. Men ingen skall börja arbeta i en anda av självständighet för att förkunna nya teorier. Alla skall arbeta i harmoni med sanningen och med sina med troende. Det skall vara rådslag och samarbete. Men ingen skall behöva känna att han för varje steg han tar måste fråga någon överordnad om lov att göra det eller det. Fråga inte människor om ledning, utan vänd er till Israels Gud!

Det arbete som församlingen har försummat att utföra under en tid av fred och välgång, måste den utföra under en fruktansvärd kristid, under de mest nedslående och avskräckande förhållanden. De varningar som genom församlingens världslighet tystats eller hållits tillbaka måste nu förkunnas under starkaste motstånd från trons fiender. Nu skall de ytliga och konservativa, vilkas inflytande ständigt har hindrar verkets framgång, avsvärja

sig sin tro och göra gemensam sak med trons svurna fiender, för vilka de länge visat sin sympati. Dessa avfallingar visar sedan den bittraste fiendskap och gör allt de kan för att förtrycka och skada sina tidigare trossyskon och väcka indignation mot dem. Den dagen är mycket nära. Församlingens medlemmar skall individuellt sättas på prov. De skall försättas i sådana situationer där de tvingas att vittna för sanningen. Många kallas inför rådsförsamlingar och domstolar, kanske helt ensamma. Den erfarenhet som skulle ha hjälpt dem i denna nödsituation har de försummat att skaffa sig, och de tyns nu av ånger över förlorade tillfällen och obrukade förmåner.

Min broder, min syster, jag vädjar till er att tänka över dessa ting. Var och en av er har ett verk att utföra. Er trolshet och försummelse är nedtecknade i himmelens böcker. Ni har försvagat era krafter och förminskat era förmågor. Ni (464) saknar den erfarenhet och den skicklighet som ni kunde ha haft. Men innan det är för evigt för sent, ber jag er enträget att stå upp. Dröj inte längre! Dagen är nästan förliden. Solen sjunker snart för alltid i väster. Men så länge Kristi blod vädjar för er kan ni få förlåtelse. Samla all er energi och använd de få återstående timmarna i hängivet arbete för Gud och era medmänniskor.

Min själ är djupt upprörd. Ord räcker inte till för att uttrycka mina känslor när jag bönfäller för dem som håller på att förgås. Är min vädjan fåfång? Såsom Kristi sändebud skulle jag vilja få er att arbeta som ni aldrig förr arbetat. Er plikt kan inte läggas på någon annan. Ingen utom ni själva kan göra ert arbete. Om ni undanhåller ljuset, lämnas någon i mörker på grund av er försummelse.

Evigheten ligger framför oss. Snart skall förlåten lyftas. Vad tänker vi på, som har så stort ansvar, när vi klänger oss fast vid vår själviska kärlek till bekvämligheten, medan människor går förlorade runt omkring oss? Har våra hjärtan blivit så ytterligt förhärdade? Syskon, tillhör ni den grupp som har ögon som inte ser och öron som inte hör? Har Gud förgäves gett er kännedom om Hans vilja? Har Han förgäves sänt er den ena varningen efter den andra? Tror ni på den eviga sanningen om vad som snart skall ske på jorden, att Guds straffdomar snart skall övergå folken, och kan ni fortfarande sitta i lugn och ro, oföretagsamma, sorglösa och älska vällusten?

Guds folk skall inte nu fästa sig vid jordiska skatter och samla sig sådana. Den tid är inte avlägsen, då vi i likhet med de första lärjungarna skall tvingas söka vår tillflykt på öde och undangömda platser. Såsom romarnas belägring av Jerusalem var signal till flykt för de kristna i Judéen, så skall påbudet angående den påvliga sabbaten, vilket utfärdades av vår nation, vara en varning till oss. Det är då tid att lämna de stora städerna (465) som en förberedelse att lämna de mindre för att bosätta sig i undangömda hem på ensliga platser bland bergen. I stället för att skaffa oss dyra villor här, skulle vi bereda oss för att flytta till ett bättre land, det himmelska. I stället för att använda våra medel till vår egen tillfredsställelse, skulle vi lära oss att spara. Allt Gud gett oss som ett lån skulle användas till Hans ära i det vi varnar världen. Gud har ett verk för Sina medarbetare i städerna. Vår mission måste stödjas och nya

fält öppnas. Om vi skall lyckas med detta arbete måste vi vara beredda på stora utgifter. Gudstjänstlokaler behövs dit människor kan inbjudas för att höra sanningarna för vår tid. För just detta ändamål har Gud betrott Sina förvaltare med ett kapital. Låt nu inte din förmögenhet bindas i världsliga företag, så att Guds verk hindras! Ge dina medel till ändamål som kan främja Guds verk! Sänd dina rikedomar före dig till himmelen!

Församlingens medlemmar skulle personligen lägga sig själva och allt de äger på Guds altare. Nu, såsom aldrig förr, är Frälsarens uppmaning tillämplig: "Säljen vad I ägen och given allmosor; skaffen eder penningpungar som icke nötas ut, en outtömlig skatt i himmelen, dit ingen tjuv når, och där mal icke fördärvar. Ty där eder skatt är, där komma ock edra hjärtan att vara." (Luk. 12: 33, 34.) De som använder sina medel till stora hus och jordagods eller världsliga företag, säger därmed: "Gud kan inte få mina medel, jag behöver dem för egen del." De har lagt sitt enda pund i en duk och gömt det i jorden. Det är orsak för sådana att oroas i sina hjärtan.

Syskon, Gud har inte betrott er med medel för att ni skulle låta dem ligga till ingen nytta, eller girigt sparas eller gömmas utan för att brukas till Hans verks framgång, till förlorade människors frälsning. Nu är inte tid att lägga Herrens pengar i dyra byggnader och stora företag, medan Herrens verk är lamslaget och måste tiggas fram, med skattkammaren endast till hälften fylld. Herren är inte med i sådant handlings sätt. Kom ihåg att den dagen snabbt närmar sig när det skall sägas: "Gör räkenskap för ditt förvalterskap." Kan ni inte se hur tidstecknen går i uppfyllelse?

(466) Varje dag som går, för oss närmare den sista stora dagen. Vi är ett år närmare domen, närmare evigheten, än vi var i början av år 1884. Har vi också kommit Gud närmare? Åter har ett år av vår tid att arbeta gått in i evigheten. Varje dag har vi umgåtts med människor som står under domen. Varje dag kan ha varit gränslinjen för någon människa. Någon kanske fattat det avgörande beslutet, som bestämmer hans framtida öde. Vilket inflytande har vi utövat över dessa våra färdkamrater? Vilka ansträngningar har vi gjort för att föra dem till Kristus?

Det är allvarligt att dö, men det är långt allvarligare att leva. Varje tanke, varje ord, varje handling i vårt liv skall möta oss igen. Vad vi gör av oss själva under nådens tid, skall vi förbli under hela evigheten. Döden förstör vår kropp, men den ändrar inte vår karaktär. Kristi tillkommelse ändrar inte våra karaktärer, men den omöjliggör all förändring.

Åter vädjar jag till församlingsmedlemmarna att bli kristna, ja, Kristus-lik. Jesus arbetade, inte för sig själv men för andra. Hans arbete gick ut på att välsigna och rädda de förlorade. Om ni vore kristna, skulle ni följa Hans exempel. Han har lagt grunden och vi skall bygga samman med Honom. Men vad slags material bär vi fram till denna grundval? "Så skall det en gång visa sig huru det är med vars och ens verk. 'Den dagen' skall göra det kunnigt; ty den skall uppenbaras i eld, och hurudant vars och ens verk är, det skall elden pröva." (1 Kor. 3: 13.) Om ni ägnar all

er kraft och all er begåvning åt världsliga ting, representeras ert livsverk av trä, hö och strå och skall brännas upp i eld på den yttersta dagen. Men osjälviskt arbete för Kristus och det tillkommande livet skall vara såsom guld, silver och dyrbara stenar och är oförgängligt.

Jag vädjar till er, mina syskon, att vakna ur dödens sömn. Det är för sent att använda hjärnans, benens och musklernas styrka till er egen tjänst. Låt inte den yttersta dagen finna er utblottade på himmelska skatter! Lyft korset högt, låt ljuset lysa för människorna, arbeta för deras (467) frälsning och ert arbete skall bestå eldprovet.

"Om det byggnadsverk, som någon har uppfört. .. bliver bestående, så skall han undfå lön." Härlig blir den lön som skall delas ut, när Guds trogna tjänare samlas kring Guds och Lammets tron. Men när det dödliga skall ikläda sig odödlighet, skall de återlösta vara lika Jesus, ty de ser Honom som Han är. De står framför tronen, vilket är ett tecken på att de är mottagna. Alla deras synder och överträdelser är utplånade. Nu kan de se den ofördunklade härligheten från Guds tron. De har delat Kristi lidanden, de har arbetat med Honom i frälsningsplanen och nu delar de Hans glädje att se människor frälsta för att prisa Gud genom all evighet.

Josua och ängeln

Om den slöja som skiljer den synliga världen från den osynliga, kunde lyftas, skulle vi se den strid som rasar mellan Kristus och Hans heliga änglar och Satan och hans anhängare för människans frälsning. Vi skulle då förstå Guds underbara verk för människors räddning ur syndens bojar, och Hans makt, alltid verksam för att skydda dem från den Onde. Vi skulle då vara bättre beredda att motstå Satans frestelser. Vi skulle känna högtid när vi såg frälsningsplanens oerhörda vidd och betydelse och storheten i den uppgift vi har som Kristi medarbetare. Vi skulle känna oss ödmjuka men samtidigt uppmuntrade när vi såg att hela himmelen är intresserad i vår frälsning.

Den mest övertygande och intrycksfulla illustration av Satan och Kristi verk, och av vår Medlares (468) makt att besegra sitt folks åklagare, har getts av profeten Sakarja. I en syn ser profeten översteprästen Josua, "klädd i oreña kläder" stå framför Herrens ängel, enträget vädjande om Guds nåd för sitt folk som är i djup nöd. Satan står på hans högra sida för att motstå honom. På grund av att Israel hade utvalts till att bevara kunskapen om Gud på jorden, hade de ända från nationens början särskilt varit föremål för Satans fiendskap, och han hade beslutat att orsaka deras undergång. Han kunde inte skada dem så länge de vandrade med Gud, därför hade han använt all sin kraft och all sin list för att förleda dem till synd. Fångade i Frestarens snarar hade de överträtt Guds lag och på så sätt skilt sig själva från Kraftens källa och blivit ett byte för sina hedniska fiender. De fördes i fångenskap till Babylonien och där fick de stanna i många år. Men Herren hade inte övergett dem. Han sände sina profeter för att

förebrå och varna dem. Folket vaknade upp och såg sin skuld, ödmjukade sig själva inför Gud och vände tillbaka till Honom under uppriktig ånger. Då uppmuntrade Herren dem med budskapet att Han skulle befria dem ur fångenskapen och åter skänka dem Sin ynnest. Det var detta som Satan beslöt sig för att förhindra. En del av Israel hade redan återvänt till sitt eget land, och Satan sökte nu att locka de hedniska nationerna, som var hans redskap, att fullständigt utrota dem.

När Josua ödmjukt ber att Gud skall uppfylla Sina löften, reser sig Satan djärvt för att bekämpa honom. Han visar på Israels överträdelser som orsak till att folket inte skulle kunna få Guds ynnest. Han gör anspråk på dem såsom sitt byte, givna i hans hand för att helt tillintetgöras.

Översteprästen kan inte försvara sig själv eller sitt folk mot Satans anklagelser. Han påstår inte att Israel är fritt från skuld. I sin smutsiga klädnad som symboliserar folkets synder och som han bär som deras representant, står han nu framför ängeln, bekänner deras skuld, men framhåller samtidigt att de ångrat (469) och ödmjukat sig, och i tro åberopat Guds löften, förlitande sig på den Återlösare som förlåter synder och skänker nåd.

Då tystar ängeln som är Kristus själv, syndares Frälsare, Sitt folks åklagare, med orden: "Herren skall näpsa dig, du Åklagare; ja, Herren skall näpsa dig, han som har utvalt Jerusalem. Är då icke denne en brand, ryckt ur elden?" (Sak. 3: 2.) Israel hade länge varit i lidandets smältugn. På grund av sina synder hade de nästan förtärts av de lågor som Satan och hans tjänare tänt för att förintna dem, men Gud hade nu räckt ut Sin hand för att rädda dem. Den medlidsamme Frälsaren ville inte lämna dem i deras botfärdighet och förödmjukelse åt hedningarnas grymma makt. "Ett brutet rör skall han icke sönderkrossa, och en tynande veke skall han icke utsläcka." (Jes. 42: 3.)

När Josuas förbön har blivit hörd, ges befallningen: "Tagen av honom de oreña kläderna", och till Josua själv säger ängeln: "Se, jag har tagit bort ifrån dig din missgärning, och man skall nu kläda dig i högtidskläder. . . . Och de satte en ren bindel på hans bindel på klädde på honom andra kläder. . ." (Sak. 3: 4,5.) Hans och hans folks synder var förlättna. Israel var klätt i högtidskläder - Kristi rättfärdighet var dem tillräknad. Bindeln som bands om Josuas huvud var lik den prästerna bar och hade inskriptionen: "Helgad åt Herren", vilket betyder att oaktat hans tidigare överträdelser, var han nu berättigad att tjänstgöra inför Gud i Hans helgedom.

Efter det att Josua högtidligen beklätts med prästerskapets värdighet förklarar ängeln: "Så säger Herren Sebaot: Om du vandrar på mina vägar och håller vad jag har bjudit dig hålla, så skall du ock få styra mitt hus och vakta mina gårdar; och jag skall låta dig hava din gång bland dessa som här göra tjänst." (Sak. 3: 7.) Han skulle bli ärad såsom domare och regent över templet och alla dess tjänster. Han skulle vandra bland besökande änglar, redan i detta livet, och han skulle till sist förena sig med den förhärligade skaran runt Guds tron.

"Hör härpå, Josua, du överstepräst, med dina (470) medbröder, som sitta här inför dig (ty dessa män skola

vara ett tecken): Se, jag vill låta min tjänare Telningen komma." (Sak. 3: 8.) Här uppenbaras Israels hopp. Det var genom tron på den kommande Frälsaren som Josua och hans folk tog emot förlåtelse. Genom tron på Kristus återvann de Guds ynnest. På grund av Hans förtjänst skulle de, om de vandrade på Hans vägar och följde Hans bud, bli "ett tecken", ärade såsom det bland alla nationer av himmelen utvalda folket. Kristus var deras hopp, deras försvar, deras rättfärdiggörelse och deras återlösning, liksom Han idag är Sin församlings hopp.

Såsom Satan anklagade Josua och hans folk har han i alla tider anklagat dem som söker Guds nåd och ynnest. I Uppenbarelseboken förklaras han vara "våra bröders åklagare . . . han som dag och natt anklagade dem inför vår Gud". (Upp. 12: 10.) Striden upprepas för var och en som räddas från ondskans makt och vars namn skrivits i Livets bok, Lammets bok. Aldrig någonsin går någon från Satans familj in i Guds familj utan att den Onde gör ett bestämt motstånd. Satans anklagelser mot dem som söker Herren, förorsakas inte av missnöje på grund av deras synder. Han tvärtom jublar över deras svaga karaktärer. Endast genom att de överträder Guds lag kan han övervinna dem. Hans anklagelser beror enbart på hans fiendskap mot Kristus. Jesus löser genom frälsningsplanen Satans grepp om mänskligheten och räddar själar från hans makt. Allt hat och all ondska, som finns hos ärkerebellen, upptänds när han ser beviset på Kristi överhöghet, och med hela sin djävulska makt och list arbetar han på att rycka ifrån Honom de människor som tagit emot Hans frälsning.

Genom att få människor att tvivla, orsakar han att de förlorar förtroendet för Gud och skiljer dem från Hans kärlek. Han frestar dem att överträda Guds lag, och sedan gör han anspråk på dem som sitt byte och ifågasätter Kristi rätt att ta dem från honom. Han vet att förlåtelse och nåd ges åt dem som allvarligt söker Gud därom och därför framhåller han deras synder för att göra dem modfällna. Han söker oavbrutet tillfällen att motverka dem (471) som försöker lyda Gud. Även deras bästa och Gud mest behagliga tjänst söker han misstänkliggöra. Genom oräkneliga påfund, förtäckta och grymma, strävar han efter deras fördömelse. Människan kan inte ensam möta dessa beskyllningar. I sin av synder befläckade klädnad, bekännande sin synd, står hon inför Gud. Jesus, vår advokat, vädjar med kraft för alla som genom ånger och tro har överlätit sig åt Honom. Han försvarar dem och besegrar Åklagaren genom de mäktiga argumenten från Golgata. Hans fullkomliga lydnad för Guds lag, ända intill döden på korset, har gett Honom all makt i himmelen och på jorden, och Han åberopar sin Faders nåd och försoning för den skyldiga människan. Till Åklagaren säger Han: "Herren näpse dig, Satan. Dessa är vunna genom Mitt blod, de är bränder ryckta ur elden." De som sätter sin lit till Honom får denna trösterika försäkran: "Se, jag har tagit bort ifrån dig din missgärning, och man skall nu kläda dig i högtidskläder." Alla som iklätt sig Kristi rättfärdighets klädnad står framför Honom såsom de utvalda, de trogna och sanna. Satan kan inte rycka dem ur Kristi hand. Inte någon enda som i botfärdighet och tro sökt Hans beskydd, skall Kristus tillåta att komma under fiendens makt. Hans ord säger: "Eller ock måste man söka skydd hos mig och göra fred med mig; ja, fred måste man göra med mig." (Jes. 27: 5.) Löftet till Josua gäller alla: "Om du. . . håller vad jag har bjudit dig... skall jag låta dig hava din gång

bland dessa som här göra tjänst." (Sak. 3: 7.) Guds änglar skall omge dem, redan i denna värld och till sist skall de stå bland änglarna vid Guds tron.

Det faktum, att det folk som Gud erkänner framställs såsom stående inför Herren i smutsig klädnad, skulle leda dem som bekänner hans namn, till ödmjukhet och djup hjärterannsakan. De som i sanning renat sig genom lydnad för Sanningen har den ödmjukaste uppfattningen om sig själva. Ju närmare de betraktar Kristi fläckfria karaktär, (272) desto starkare blir deras önskan att likna Honom, och desto mindre av renhet och helighet ser de hos sig själva. Men under det att vi inser vår egen syndfullhet, måste vi förlita oss på Kristus såsom vår rättfärdighet, vår helgelse och vår återlösning. Vi kan inte själva bemöta Satans anklagelser, Kristus allena är vårt försvar. Han kan inte tysta åklagaren med våra förtjänster, endast med Sina egna.

Ändå skulle vi inte vara nöjda med ett syndfullt liv. Varje svaghet i karaktären, allt i vilket vi inte lever upp till vad Gud väntar av oss, är en öppen dörr genom vilken Satan kan gå in för att fresta och fördärva oss. Denna tanke borde väcka varje kristen till större nit och allvar när det gäller att övervinna det onda. Ja, än mer, varje misslyckande vi gör och varje ofullkomlighet ger Frestaren och hans medhjälpare tillfälle att angripa Kristus. Vi måste bruka all vår energi i kampen att övervinna och se upp till Jesus för att få kraft att göra vad vi inte kan göra av oss själva.

Ingen synd kan tolereras hos dem som skall vandra med Jesus i vita kläder. Deras smutsiga klädnad skall bytas ut mot Kristi rättfärdighets skrud. Genom ånger och tro är vi i stånd att lyda Guds bud och skall vara utan skam för honom. De som skall vinna Guds erkännande bedrövas i sina själar, bekänner sina synder och ber enträget om förlåtelse genom sin Försvarare, Jesus Kristus. Deras uppmärksamhet är fäst på Honom. Deras hopp, deras tro har sitt centrum i Honom och när befallningen "tagen av dem de orena kläderna och kläd dem i högtidskläder och sätt en ren bindel på deras huvuden" hörs, är de redo att ge Honom all ära för sin frälsning.

Den syn, i vilken Sakarja såg Josua och ängeln, syftar med säregen bestämdhet på Guds folks erfarenhet vid tiden för den avslutande domen. Guds trogna barn skall råka i svår nöd och många svårigheter. De som helgar Guds bud och har Jesu tro skall smaka drakens och hans härskaras vrede. Satan räknar världen som sin (473) egendom, och han har kontroll över den fallna kristenheten. Men här är en liten grupp som har motstått hans övermakt. Om han kunde utplåna dem från jorden, skulle hans seger vara fullständig. Såsom han genom sitt inflytande förmådde de hedniska nationerna att fördärva Israel, skall han i en nära framtid aktivera ondskans makter för att fördärva Guds folk. Alla uppfordras att lyda mänskliga lagar och göra våld på Guds lag. Men de som är trogna mot Gud och sin plikt blir hotade, utpekade och förföljda. De skall "bliva förrädda till och med av föräldrar och bröder och fränder och vänner".

Deras enda hopp är Guds nåd, deras enda försvar är bönen. Såsom Josua bönföll inför ängeln, skall Guds trogna med krossade hjärtan och hängiven tro enträget

bedja om förlåtelse och räddning genom Jesus, deras försvarare. De är fullt medvetna om sin syndfullhet, de ser sin svaghet och ovärdighet, och när de ser på sig själva är de nära att förtvivla. Frestaren står beredd att anklaga dem, såsom han anklagade Josua. Han pekar på deras fläckade dräkter och deras dåliga karaktärer. Han visar på deras svaghet och dårskap, deras otacksamhets synder, deras bristande Kristus-likhet vilket allt dragit vanära över deras Frälsare. Han söker skrämja dem med tanken att deras fall är hopplöst, och att deras synd aldrig kan förlåtas. Han hoppas att så ödelägga deras tro, att de ger vika för hans frestelser, vänder sig bort från förbundet med Gud och tar emot vilddjurets märke.

Satan lägger med stor iver fram sina anklagelser inför Gud och förklarar, att de genom sina synder förlorat rätten till gudomligt beskydd och han åberopar sin rätt att tillintetgöra dem, då de är överträdare. Han förklarar att de likaväl som han själv förtjänar att förkastas av Gud. Han frågar: "Är detta det folk som skall ta min och mina änglars plats i himmelen? Vill de påstå sig ha följt Guds lag och dess föreskrifter? Har de inte älskat sig själva mer än Gud? Har de inte satt sina intressen före Hans verk? Har de inte älskat denna världens ting? Ge akt på de synder som satt spår i deras liv! Se deras själviskhet, (474) deras ondska, deras hat till varandra."

Guds folk har i många avseenden varit ofullkomliga. Satan har noggrann kännedom om vilka synder som han lockat dem till. Han överdriver i högsta grad då han beskriver dem och förklarar: "Skall Gud förvisa mig och mina änglar från sin närhet och samtidigt belöna dessa som är skyldiga till samma synder? Du kan inte göra detta, o Herre, och vara rättvis. Din tron är då inte grundad på rättfärdighet och rättvisa. Rätten fordrar att de skall dömas."

Men fastän Jesu lärjungar har syndat, har de inte tillåtit synden att få kontroll över sina liv. De har gjort bättring och sökt Herren i ödmjukhet och förkrosselse, och deras gudomliga Försvarare har vädjat för deras skull. Han som lidit den största smädelse genom deras otacksamhet och som bäst känner deras synd och deras ånger, förklarar: "Herren näpse dig, Satan! Jag gav Mitt liv för dessa. De är skrivna på Mina händer."

Satans anfall är kraftiga, hans villfarelse förskräcklig, men Herrens blick vilar på Hans folk. Deras nöd är stor. Eldprovets flammor tycks nästan förtära dem, men Jesus skall föra dem därur såsom guld, renat i eld. De måste renas från all världslighet till att fullkomligt återspegla Kristi avbild. Otron måste övervinnas, tro, hopp och ståndaktighet utvecklas.

Guds folk suckar och gråter över de synder som begås i landet. Under tårar varnar de de ogudaktiga för faran av att förtrampa Guds lag, och under obeskrivlig sorg ödmjukar de sig själva inför Gud för sina egna överträdelser. De orättfärdiga förlöjligar deras sorg, driver gäck med dem för deras vädjanden och hånler åt deras svaghet. Men Guds folks ångest och ödmjukhet är ett tecken på att de håller på att återvinna den karaktärens styrka och ädelhet som synden berövat dem. Därför att de kommer närmare Kristus och fäster sin blick på Hans fullkomliga renhet ser

de klart (475) den överflödande synden. Deras ånger och blygsel är oändligt mycket mer värd i Guds ögon än självtillräckligheten och högmodet hos dem som inte känner någon orsak till ånger och som föraktar Kristi ödmjukhet, men ändå gör anspråk på fullkomlighet samtidigt som de överträder Guds heliga lag. Ödmjukhet och hjärtats saktmod är villkoren för styrka och seger. Härlighetens krona väntar dem som har böjt sig vid korssets fot. "Saliga äro de som sörja, ty de skola bliva tröstade."

De trogna, de bedjande är inneslutna i Guds beskydd. De vet inte själva hur säkert skyddade de är. Sporrade av Satan söker denna världs ledare att tillintetgöra dem, men om Guds barns ögon kunde öppnas såsom skedde med Elisabets tjänare vid Dotan, skulle de se hur Guds änglar lägrade sig kring dem och med sin strålgång och härlighet hejdar mörkrets härar.

Medan Guds folk i stor vanda anropar Gud om hjärtats rening ges befallningen: "Tagen av dem de orena kläderna", åtföljd av de uppmuntrande orden: "Se, jag har tagit bort din missgärning och man skall nu kläda dig i högtidskläder." Kristi rättfärdighets fläckfria klädnad ges nu åt Guds barn, som trots prövningar och frestelser förblivit trogna. Guds föraktade barn är nu iklädda härlighet och aldrig mer skall de besudlas av denna värld. Deras namn har behållits i Lammets bok, inskrivna bland de trogna från alla tidsåldrar. De har motstått bedragarens listiga anfall, och de har förblivit trogna trots drakens attacker. Nu är de för evigt räddade undan frestarens bedrägerier. Deras synder har överförts till syndens upphovsman. Men de har inte endast fått sina synder förlåtna och blivit erkända av Gud, de bevisas också ära. "En ren bindel" sätts på deras huvuden. De skall vara konungar och präster inför Gud. Under det att Satan ivrigt anklagade dem och sökte tillintetgöra den lilla skaran, skyndade heliga änglar fram och åter och beseglade dem med den levande Gudens insegel. Dessa är de som tillsammans med Lammet står på Sions berg och Faderns namn är skrivet på (476) deras pannor. De sjunger den nya sången inför tronen, den sång som ingen människa kan lära, utom de etthundrafyrtiofyrtusen som återlösts från jorden. "Dessa äro de som följa Lammet varhelst det går. De hava blivit friköpta ifrån människorna till en förstling åt Gud och Lammet. Och i deras mun har ingen lögn blivit funnen; de äro ostraffliga." (Upp. 14: 4, 5.)

Nu har ängeln ord helt uppfyllts: "Hör härpå, Josua, du överstepräst, med dina medbröder som sitta här inför dig (ty dessa män skola vara ett tecken): Se, jag vill låta min tjänare Telningen komma." Kristus är uppenbarad såsom sitt folks Återlösare och Befriare. Nu är i sanning den lilla skaran av trogna "ett tecken" (på eng. "människor som väcker förundran"), då nu deras tårar och förödmjukelser under pilgrimsfärden utbytts i glädje och ära i Guds och Lammets åsyn. "På den tiden skall det som Herren låter växa bliva till prydnad och härlighet, och vad landet alstrar bliva till berömmelse och ära, för den räddade skaran i Israel. Och det skall ske att den som lämnas övrig i Sion och den som bliver kvar i Jerusalem, han skall då kallas helig, var och en som är upptecknad till liv i Jerusalem".

Vittnesbörd för församlingen nr 33

Enighet och kärlek i församlingen

(477) Kära bröder och systrar i Healdsburg: Glöm inte, att de farligaste snaror, som Satan har lagt ut för församlingen, skall komma genom dess egna medlemmar, som inte älskar Gud över allting eller sin nästa som sig själva. Satan eftersträvar alltid att efter att slå in sig som en kil mellan bröder. Han försöker få kontroll över dem, som påstår sig tro på sanningen, men som inte är omvända. När han genom deras egna köttsliga natur kan påverka dessa till att förena sig med honom och försöka motarbeta och hindra Guds avsikter, jublar han.

Hälsoinstitutionen, högskolan, prästämbetet och missionsällskapen är alla redskap, som Gud använder för att utföra Sitt verk. Om Satan på något sätt kan tänka ut något, som leder talenterna och resurserna bort från dessa redskap in i en annan kanal, kommer han att göra det. Somliga är bedragna i sig själva. Samtidigt som de smickrar sig själva med att de utför Guds verk, spelar de den store bedragaren i händerna och utför en effektiv tjänst åt honom. Ta er i akt för dessa bedrägerier. Påminn er alltid vad som passar till vår kristna bekännelse som Guds särskilda folk och ta er i akt så att ert inflytande inte får motarbeta Guds avsikt, så att ni på grund av Satans bedrägeri, blir en stöttesten, direkt på de svagas (478) och haltandes väg. Det ligger en fara i att ge våra fiender tillfälle håna Gud och hysa förakt för dem som tror på sanningen.

Var särskilt på er vakt mot att bli ett redskap i fiendens händer till att leda mäns, kvinnors eller barns tankar bort från att fullständigt överlämna sig till Gud och det stora verk som skall utträttas i vår tid. Akta er för att smickra de unga genom inge dem förhoppningar om ekonomiska förtjänster, fördelaktiga förmåner i form av utbildning eller stora personliga prestationer. Smickrande ord är behagliga för det ohelgade hjärtat och somliga som tror att de står fasta, är förvirrade, tjusade och berusade med hopp, som aldrig kommer att förverkligas. I detta avseende har ett stort fel begåtts. Alla bör tänka och tala anspråkslöst om sina egna förmågor och se upp så att de inte uppmuntrar stolthet och självaktning hos andra. Män och kvinnor är svaga när det gäller moralisk styrka, såvida de inte är helgade åt Gud. De kan ta fullständigt fel när de uppskattar mänsklig förmåga och vad kristen trohet består av. Stimulera inte till något som minskar folks intresse för att bygga en institution, som Gud har sagt skall byggas.

Bror A visar inte alltid och i allt ett gott omdöme. Han är inte välbalanserad och om han inte vandrar i ödmjukhet inför Gud, kommer han att begå farliga misstag. Han saknar skarpsinnighet och felbedömer därför folks karaktär, och använder sådana överdrivet smickrande ord till somliga som kommer att skada deras själar. Han kommer att få dem att tro, att de kan utträtta några stora saker och därigenom kommer de att försumma de små uppgifter, som ligger direkt på deras väg.

Jag talar inte för passivitet, utan jag talar för att denna själviska och världsliga ande måste övervinnas. Varje verksamhet, som kommer att förena församlingsmedlemmarna och som kommer att skapa harmoni och enighet i Guds verk, kan man lugnt gå in i. Men glöm aldrig, aldrig, att ni antingen är Jesu Kristi tjänare, som ihärdigt arbetar för den enhet mellan de troende, som Kristus bad måtte existera, eller också arbetar ni mot denna enhet och mot Kristus.

(479) De, som försöker minska någons intresse för skolan i Healdsburg, eller för missionsarbetet inom någon av dess grenar, arbetar inte tillsammans med Gud, utan arbetar under annan härförare, vilken avsikt är att försvaga och ödelägga. Er användbarhet, bröder och systrar i församlingen i Healdsburg, kräver att ni är ärliga i alla era handlingar och att ni är ödmjuka, heliga och obesmittade. Det borde vara mindre högmodig egoism, mindre självgodhet. När församlingens medlemmar har klätt sig i ödmjukhet, när de lägger bort självuppskattning och egoism, när de hela tiden försöker göra Guds vilja, kommer de att arbeta tillsammans i harmoni. Guds Ande är en. . . .

Den kris ligger rakt framför oss, då varje enskild kommer att behöva mycket kraft från Gud, för att kunna stå emot Satans list, för hans bedrägeri kommer att vara verksam i varje tänkbar form. De, som har låtit sig själva vara föremål för Satans frestelser, kommer då inte att vara beredda att stå på den rätta sidan. Deras tankar kommer att förvirras, så att de inte kan skilja mellan det gudomliga och det sataniska.

Det skall komma en kris vid alla våra institutioner. Påverkan från såväl troende som icke-troende kommer att motarbeta dem. Förtroendet eller den heliga tilliten får inte bedras för att gagna och upphöja självet. Vi bör hela tiden ge akt på våra liv med svartsjuk noggrannhet, så att vi inte efterlämnar felaktiga intryck till världen. Säg det, gör det: ”Jag är en kristen. Jag kan inte handla efter världens levnadsregler. Jag måste älska Gud över allting och min nästa som mig själv. Jag kan inte delta i eller medverka till något arrangement, som på minsta sätt skulle lägga hinder i vägen för min användbarhet, eller försvaga mitt inflytande eller förstöra någons tillit till Guds redskap.” . . .

Kom ihåg, att Guds folk bara är ett litet folk, om man jämför med den bekännande kristna världen och myriader av män och kvinnor, som älskar världen. De skall vara bibelkristna, föredömen för våra unga i rättfärdighet och noggrannhet i allt. Varje påverkan som omger de unga, (480) bör ha en helig karaktär och denna påverkan skulle börja i våra egna familjer. Det heliga och det allmänna bör inte blandas.

Att skydda sina syskons intressen

Genom sitt doplöfte har varje församlingsmedlem allvarligt förbundet sig att ta vara på sina syskons intressen. Alla skall frestas att klänga sig fast vid sina egna omhuldade planer och idéer, men de borde vaka och bedja och sträva att med alla sina förmågor utbreda Jesu rike på jorden. Gud väntar av varje kristen att, så långt det står i hans makt, skydda sina medtroende från varje inflytande som har den minsta tendens att splittra dem eller dra deras

intresse från verket för vår tid. Han skulle inte endast tänka på sina egna intressen, utan ha en börda för sina trossyskon och han skulle - i Kristus utöva ett bevarande inflytande över andra församlingsmedlemmar. Hans ord och uppträdande skulle utöva ett sådant inflytande att det ledde dem att följa Jesu föredöme i självförsakelse, självuppoffring och kärlek till andra.

Om några i församlingen utövar ett inflytande, som är motsatsen till den kärlek och den osjälviska godhet som Jesus bevisade oss, och om de tar avstånd från sina syskon, skulle trofasta medlemmar med vishet och i kärlek ta hand om dessa. Samtidigt som man ger dem andlig ledning måste man se till att inte deras inflytande gör andra svaga i tron eller att församlingen leds in på villovägar på grund av deras missnöje och de falska rykten som de sprider. Några är fyllda av självtillräcklighet. Det finns några som alltid menar sig ha rätt, men ifrågasätter och finner fel med allt vad andra gör. Dessa personer får inte tillåtas att äventyra församlingens intressen. För att höja församlingens moral borde var och en känna det som sin plikt att höja sin egen andliga standard genom att strikt följa Bibelns principer, som om han vore i Guds heliga åsyn.

(481) Måtte varje församlingsmedlem känna behovet av att ha det rätt ställt med Gud, och att vara helgad genom sanningen. Då kan andra se hans kristna karaktär och han blir ett föredöme i osjälviskhet. Om alla hade detta som mål skulle församlingen tillväxa i andlighet och i nåd inför Gud.

Varje församlingsmedlem bör känna sig förpliktad att helga sitt tionde till Gud. Inte några får följa sina ögons begär eller sina själviska böjelser och därigenom röva från Gud. De bör inte använda sina pengar till att tillfredsställa fåfänga eller till någon annan självisk njutning. Om de gör det snärjer de in sig i Satans snaror. Gud är den som ger oss taktfullhet och förmåga att samla sig tillgångar. Därför skall allt läggas på Hans altare. Kravet är: "Ära Herren med dina ägodelar." (Ordspr. 3:9) Tendensen till begärelse måste hela tiden hållas nere, annars kommer det att äta sig in i mäns och kvinnors hjärtan och de kommer begärligt att söka efter vinning.

I frestelsens öken presenterade Satan - själafienden - denna världens ära för Kristus och sade: "Allt detta vill jag ge dig, om du faller ner och tillber mig." (Matt. 4:9) Frälsaren avvisade Satan. Hur lätt förförs emellertid inte människor av den store fiendens framställningar? Många bedåras av världens lockelser. De tjänar hellre mammon än Gud och går därigenom miste om sina själar.

Om en liten stund skall vi möta vår Herre. Vilken räknenskap har vi att ge Honom, för det sätt vi har använt vår tid, våra inflytelsesrika talenter och våra ägodelar? Vår glädje borde bestå av det själavinnande arbetet. Jag frågar högtidligt församlingen i Healdsburg: Är Gud verkligen bland er? Det sanna vittnet säger: "Men du har i Sardes några få, som inte har smutsat ner sina kläder, och de skall vandra tillsammans med mig i vita kläder, ty de är värdiga." (Upp. 3:4) Är ni bland dem? Har ni bevarat er redbarhet? Har ni, som drucknande män, klängt er fast vid Jesus, som är er tillflykt? Lyder ni Honom, lever ni för

Honom, älskar ni Honom? Är varje medlem ren och helig och obesmittad, en, i vilkens mun (482) det inte finns något svek? Om det förhåller sig så, tillhör ni de lyckligaste, ty ni är då var och en i Guds ögon "mer sällsynt än fint guld ... mer sällsynt än guld från Ofir." (Jes.12:12) Medan massor av människor är helgade åt mammon och inte tjänar Israels Helige, är det några få, som inte har besmittat sina kläder, utan har bevarat dem obesmittade av världen. Dessa få kommer att utgöra en kraft. Denna grupp kommer att ha den tro som är verksamma i kärlek och renar själen. De kommer att exemplifiera upphöjda kristna principer. De kommer att söka efter personlig förbindelse med ljusets Källa och kommer hela tiden att försöka att ständigt förbättra och vårda alla sina förmågor helt och fullt. Gud skulle vilja, att ni för in största tänkbara redbarhet och integritet i era liv. Detta kommer att skilja er från världen som barn till den högste Guden. Jesus var lugn och vänlig och förlorade aldrig Sin självbehärskning, inte ens när Han befann Sig i häftig motsättning, mitt ibland de våldsammaste motståndarna.

"Gud säger till er, som har haft stort ljus: "Min vän, sätt dig högre upp." (Luk. 14:10) "Närma er Gud och himlen. Gå framåt. Ni behöver tro, en uppriktig kärlek till era bröder och ett djupare intresse för dem. Gud har anförtrott dig ett heligt ansvar. Det finns ett missionsfält för varje medlem i församlingen, där han kan utöva ett inflytande för det goda."

Vår högskola är inte vad den borde vara och inte heller vad den kommer att bli, om våra bröder och systrar kommer att känna att ett heligt förtroende har anförtrotts dem. Om de kommer att höja den andliga nivån i församlingen, om de kommer att ge ett föredöme när det gäller renhet i allt vad de gör och om alla kommer att vårda gudsfruktan och kristen värdighet, så kommer högskolans inflytande att sträcka sig vida omkring och ett ljus skall utgå från den med rika välsignelser. Jag har sett, att om högskolan leds rätt, kommer många unga att lämna den som aktiva medarbetare i Guds sak. Men låt alla ta sig i akt, så att de inte i ord eller handling utövar ett inflytande emot den eller emot sanningen, genom en ohelig livsföring, genom onda tankar eller ord redogörelse, ty Gud kommer med säkerhet (483) att markera det mot dem. Högskolan kommer alltid att vara tvungen att kämpa mot svårigheter, eftersom somliga män saknar tro och inte behärskas av Kristi sinnelag. Om Satan kan finna personer bland oss, som vakar över det onda och talar nedsättande om våra institutioner och tar upp varje liten obehaglig sak som inträffar på institutionen, är han väl tillfreds. Han kommer inte att upphöra med att få personer till att nedvärdera högskolan, därför att den inte i minsta detalj går deras åsikter till mötes. Om han ser att unga blir hjälpta, kommer han på alla sätt att utsätta församlingen för påverkan med avsikt att snarare göra den modlös än för att bygga upp den.

Att dessa tillstånd råder i Healdsburg likaväl som på andra platser kommer ingen att förneka och om Satan inte använder dem, kommer han att använda andra onda avsikter för samma ändamål. "Men den som förleder en av dessa små som tror på mig, för honom vore det bättre att en kvarnsten hängdes om hans hals och han sänktes i

havets djup." (Matt. 18:6) Gud har Sina arbetsmetoder. Människor kan inte alltid se dem. Genom att lägga så stor vikt vid sina egna ansträngningar, berövar de inte bara Herren utrymmer för att verka, utan visar sig också motarbete Honom. "Därför skall den som menar sig stå, se till att han inte faller." (1 Kor. 10:12) "Därför, mina älskade, då ni redan vet detta, var på er vakt, så att ni inte dras med i de laglösas villfarelse och förlorar ert fäste. Väx i stället till i nåd och kunskap om vår Herre och Frälsare Jesus Kristus. (2 Petri 3:17- 18)

Vi närmar oss tidens slut. Många svårigheter utifrån skall möta oss, men låt dem inte uppstå inom församlingen. De, som bekänner sig tillhöra Guds folk, måste försaka sig själva för sanningens skull, för Kristi skull. "Vi måste alla, sådana vi äro, träda fram inför Kristi domstol, för att var och en skall få igen sitt jordelivs gärningar, alltefter som han har handlat, vare sig han har gjort gott eller ont." (2 Kor. 5: 10.) Var och en som i sanning älskar Gud, får Kristi Ande och en innerlig kärlek till sina trossyskon. Ju närmare en människa är förenad med Gud och ju mer Kristus-centrerade hennes känslor är, desto mindre oroar hon sig för (484) motgångar och prövningar. De som växer upp "till manlig mognad, och så bliva fullvuxna, intill Kristi fullhet", blir alltmer Kristus-likade till sin karaktär och övervinner sin lust att klaga och vara missnöjda. Slutligen vägrar de att vara "felfinnare".

Nu måste församlingen äga den tro, som en gång för alla har överlämnats till de heliga och som gör det möjligt för dem att med frimodighet säga: "Herren är min hjälpare." (Hebr. 13:6) "Allt förmår jag i honom som ger mig kraft." (Fil. 4:13) Herren bjuder oss att stå upp och gå framåt. Gud har alltid ärat församlingen, när den har övergett sina synder och trott på och vandrat i sanningen. Det finns en makt i tro, ödmjukhet och lydnad, som världen inte kan stå emot. Guds försyns befallning till Sitt folk är att göra framsteg - att ständigt skrida framåt på den heliga vägen när det gäller den kristna karaktärens fullkomning, genom att de når allt högre upp i Guds klara ljus, kunskap och kärlek ända till tidens slut. Varför lär vi ändå alltid bara de första grunderna i Kristi lära?

Herren kommer att rikt välsigna församlingen, om dess medlemmar uppriktigt försöker vakna upp från denna farliga ljumhet. Det sanna Vittnet pekar i Sitt allvarliga budskap till församlingarna på en fåfång religion, på ord utan livskraft och en karaktär utan moralisk styrka och varnar dem för stolthet, världslighet, formalism och självtillräcklighet. Till den som säger: "Jag är rik, jag har vunnit rikedom och behöver ingenting", förklarar himlens Herre, att du "vet inte att just du är eländig, beklagansvärd, fattig, blind och naken." (Upp. 3:17) Men till de obetydliga, de lidande, de trofasta och de tålmodiga, de som är medvetna om sin svaghet och otillräcklighet ges uppmuntrande ord: "Se, jag står vid dörren och klappar på. Om någon hör min röst och öppnar dörren, skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig." (Upp. 3: 20) Det sanna Vittnet (485) säger till alla: "Jag känner dina gärningar." (Upp. 2:2) Denna noggranna undersökning går fram över församlingarna i Kalifornien. Inget undgår Hans undersökande blick. Deras fel och villfarelser, deras försummelse och fiaskon, deras syndiga bortgång från sanningen, deras avfall och ofullkomligheter

- "allt ligger naket och uppenbart för hans ögon. Och inför honom måste vi stå till svars." (Hebr. 4:13)

"Jag hoppas och ber för att ni måtte vandra i ett ödmjukt sinnelag, så att ni kan vara till välsignelse för varandra. "Ty ännu en kort liten tid, så kommer han som skall komma och han skall inte dröja." (Hebr. 10:37) Bröllopslamporna måste hållas trimmade och brinnande. Vår Herre dröjer på grund av sitt "tålmod med er, eftersom han inte vill att någon skall gå förlorad utan att alla skall få tid att omvända sig." Men när vi står på glashavet tillsammans med alla de förlösta med guldharpur och härliga kronor i början av evigheten, da ser vi, hur kort prövotiden egentligen var. "Saliga är de tjänare som Herren finner vakande, när han kommer." (Luk. 12:37)

Vi lever i en tid då vi skulle vara särskilt uppmärksamma på Frälsarens uppmaning: "Vaken och bedjen, att I icke måna komma i frestelse." (Matt. 26: 41.) Var och en borde sträva efter att vara trogen och lojal mot Gud, tro på Sanningen och tillväxa i nåd och i kunskap om Jesus Kristus. Frälsarens inbjudan är: "Tagen på eder mitt ok och lären av mig, ty jag är saktmodig och ödmjuk i hjärtat; så skolen I finna ro för edra själar." (Matt. 11: 29.) Herren är villig att hjälpa, styrka och välsigna oss, men vi måste först gå igenom reningsprocessen och all orenhet förbrännas. Varje församlingsmedlem måste gå igenom eldprovet, inte för att förtäras utan för att renas.

Herren har verkat bland er, men Satan har också gjort intrång bland er för att föra in fanatism och andra onda ting som skulle undvikas. Många riskerar att nöja sig med de glimtar av Guds ljus och kärlek som de fått och upphör att gå framåt. De har inte varit vakande och (485) bedjande. Samtidigt som ropet ljuder: "Här är Herrens tempel, Herrens tempel!" (Jer. 7: 4) kommer frestelserna, och mörker omger själen - världslighet, själviskhet och självförhärligande. Det är nödvändigt att Herren själv delger människan sin mening. Vilken underbar tanke! I stället för våra fattiga, jordiska och futtiga idéer och planer, skall Herren förmedla till oss sin egen tanke, ädel, vidsynt, vittfammande, alltid riktad mot det himmelska.

Det är fara för att ni försummar att jaga "mot målet, för att få den segerlön som hålles framför oss genom Guds kallelse ovanifrån, i Kristus Jesus". (Fil. 3: 14.) Har Herren gett er ljus? Då är ni också ansvariga för det ljuset, inte endast för det som just nu lyser utan för allt vad det uppenbarar för er i gången tid. Ni måste dagligen överlåta er vilja åt Gud. Ni skall vandra i ljuset och vänta ännu mera, för ljuset från vår käre Frälsare skall lysa allt klarare i det moraliska mörkret och tillväxa till dess dagen randas.

Söker medlemmarna i er församling att samla friskt manna varje morgon och kväll? Söker ni gudomligt ljus? Eller tänker ni ut vägar på vilka ni kan förhärliga er själva? Älskar och tjänar ni Gud av all er själ, av allt ert sinne och av all er kraft till välsignelse för alla omkring er genom att ni leder dem till Världens ljus? Är ni nöjda med gamla välsignelser, eller vandrar ni såsom Kristus vandrade, arbetar såsom Han arbetade, uppenbarande Honom för världen genom era ord och gärningar? Lever ni som lydiga barn, ett rent och heligt liv? Kristus måste få komma in i era liv. Endast Han kan frälsa er från avund och förtal mot

era syskon. Endast Han kan ta ifrån er den självbelåtenhetens anda som en del av er omhuldar till sin egen skada. Endast Jesus kan få er att förstå er egen svaghet, likgiltighet och fördärvade natur. Endast Han kan rena (487) och helga er så att ni blir passande för de heligas boningar.

"Med Gud kunna vi göra mäktiga ting." (Ps. 60: 14.) Hur mycket gott ni "skulle kunna göra, om ni var trofasta mot Gud och era syskon och avvisade varje ovänlig tanke, varje känsla av avund och självgodhet! Låt era liv fyllas av tjänst för andra! Ni vet inte hur snart ni kallas att lägga av rustningen. Döden kan komma plötsligt utan tid för beredelse, utan fysisk eller själslig kraft att tänka på Gud och söka frid med Honom. Några, och det inom kort, skall genom sin egen erfarenhet få veta hur fåfäng människors hjälp är och hur värdelös deras egen självrättfärdighet är.

Jag känner mig manad av Herren att säga till er, att nu är er tid av förmåner, av förtröstan och välsignelse. Vill ni ta vara på den? Arbetar ni för Guds ära eller för era egna intressen? Ser ni för er inte syn den lysande bilden av världslig framgång som skall ge er tillfredsställelse och ekonomisk vinst? Om så är kommer ni att bli bittert besvikna. Men om ni söker att leva ett rent och heligt liv och dagligen tar emot Kristi undervisning, nämligen att bli milda och ödmjuka av hjärtat, får ni en frid som ingenting i världen kan ta ifrån er.

Ett liv i Kristus är ett liv i vila. Ängslan, missnöje och rastlöshet kännetecknar Frälsarens frånvaro. Om Jesus får komma in i ett liv, fylls detta med goda och ädla gärningar, gjorda för Mästarens skull. Ni glömmer att tjäna er själva och kommer allt närmare vår käre Frälsare. Er karaktär blir Kristus-lik och alla som lär känna er, märker att ni varit med Jesus och lärt av Honom. Var och en äger inom sig själv förutsättning till lycka eller olycka. Den som önskar kan höja sig över de låga, sentimentala känslor, som många upplever. Men Herren kan ingenting göra för den som är helt belåten med sig själv. Satan skall lägga fram storslagna planer för att (488) förvirra sinnen, men vi måste alltid ha i minnet "den segerlön som hålles framför oss genom Guds kallelse ovanifrån i Kristus Jesus". (Fil. 3: 14.) Fyll ditt liv med goda gärningar! "De förståndiga skola då lysa, såsom fästet lyser, och de som hava fört de många till rättfärdighet såsom stjärnor alltid och evinnerligen." (Dan. 12: 3.)

Om våra liv är fyllda av helig väldoft, om vi ärar Gud genom att tänka gott om varandra och glädja andra, så betyder det ingenting om vi bor i en hydda eller i ett palats. De yttre omständigheterna har endast litet att göra med ens andliga erfarenhet. Det är en kärleksfull anda som ger färg åt alla våra handlingar. En människa som har frid med Gud och frid med sina medmänniskor kan inte bli djupt olycklig. Avund finns inte i hennes hjärta, inget ont förtal, hat kan inte trivas där. Det hjärta som är i harmoni med Gud, är höjt över detta livets oro och prövningar.

Men ett hjärta som saknar Kristi frid är olyckligt, fullt av missnöje. En sådan person finner fel med allting, och han skulle kunna framkalla missljud i den mest himmelska musik. Ett liv i själviskhet är ett liv i ondska. De vars hjärtan är fyllda med egenkärlek, samlar på onda tankar

om sina syskon och opponerar sig emot Guds medarbetare. Lidelser som genom Satans tillskyndelse hålls vid liv är en bitter källa som ständigt sänder ut sina bittra flöden för att förgifta andras liv. . .

Den som säger sig följa Kristus borde skatta sig själv mindre och andra högre! Närmare varandra, närmare varandra! I enheten ligger styrka och seger. I tvedräkt och splittring är svaghet och nederlag. Dessa ord har meddelats mig från himmelen och såsom Guds sändebud frambär jag dem till er.

Låt oss alla söka medverka till att Kristi bön blir uppfylld: "Jag beder att de alla må vara ett... såsom du, Fader är i mig, och jag är i dig." (489) O, vilken enighet! Jesus säger vidare: "Om I haven kärlek inbördes, så skola alla därav förstå att I ären mina lärjungar." (Joh. 17: 21; 13: 35.)

Kan vi alltid med tillfredsställelse minnas hur vi varit mot någon i vår krets som plötsligt rycks bort av döden? Är de bilder som framkallas i vårt minne behagliga att betrakta, minnen av vänliga ord och sympati som getts i rätt stund? Har vi tagit avstånd från det elaka förtal som illvilliga människor förde ut? Har vi tagit vår nästa i försvar? Har vi följt den inspirerade befallningen: "Uppmuntren de klenmodiga, tagen eder an de svaga"? (1 Tess. 5: 14.) "Se, många har du visat till rätta, och maktlösa händer har du stärkt." (Job 4: 3.) "Stärken maktlösa händer, given kraft åt vacklande knän. Sägen till de försagda: 'Varen frimodiga, frukten icke!'" (Jes. 35: 3, 4.)

När vår trosfrände är död och vi vet att redogörelsen för hans liv i himmelens böcker är avslutad och att han skall möta den i domen, vilka är då våra reflektioner angående det sätt på vilket vi behandlade honom? Vilket inflytande utövade vi på honom? Då minns vi varje hårt ord, varje ovis handling. Hur annorlunda skulle vi inte vara om vi fick ännu ett tillfälle!

Aposteln Paulus tackade Gud för den tröst som gavs honom i sorgen. Han säger: "Lovad vare. . . all trösts Gud, han som tröstar oss i all vår nöd, så att vi genom den tröst vi själva undfå av Gud kunna trösta dem som äro stadda i allahanda nöd." (2 Kor. 1: 3, 4.) När Paulus kände Guds kärleks tröst och värme strömma in i sin själ, delade han med sig av denna välsignelse till andra. Må vi leva så att vår själs minnesbilder inte blir sådana att vi inte uthärdar att betrakta dem.

Då döden skördat våra vänner kan vi inte mer (490) återkalla något vi sagt eller avlägsna pinsamma minnen. Låt oss vara aktsamma så att vi inte sårar Gud med våra läppar. Lägg av all kallsinnighet och tvedräkt! Låt hjärtat smälta i ömhet inför Gud, när vi tänker på Hans nåderika handlande med oss. Låt Guds Ande, likt en helig låga, bränna upp allt avskräde som hopat sig framför hjärtats dörr, och släppa in Jesus. Då skall Hans kärlek flöda ut till andra genom våra ömma ord, tankar och handlingar. Om då döden skiljer oss från våra vänner och vi inte möts förrän inför Guds domstol, behöver vi inte blygas för våra ord.

Hur snabbt förändras inte känslor av oenighet och tvedräkt när döden sluter en människas ögon och händerna

sluts över det tysta bröstet! Avund och bitterhet är borta, ringaktning och oförrätter är glömda. Hur många kärleksfulla ord sägs inte om den döde! Hur många goda gärningar i hans liv kommer man inte nu ihåg! Hur mycket beröm och hur många lovord har man inte nu, men de faller på öron som inte kan höra, och på hjärtan som inte kan känna. Hade dessa ord sagts, när den trötta själen behövde dem så väl, när örat kunde höra och hjärtat kunde känna, vilket behagligt minne skulle det inte ha varit! Hur många är det inte som när de i vördnad och tystnad står vid den döde, med skam och sorg minns ord och handlingar, som sårade det hjärta som aldrig mer skall slå! Låt oss nu fylla vårt liv med skönhet, kärlek och vänlighet! Låt oss vara hänsynsfulla, tacksamma, tåliga och förlåtande mot varandra! Låt de tankar och känslor som vi ger uttryck för vid en dödsbädd eller vid en bår praktiseras i vårt dagliga umgänge med våra med troende medan vi ännu har varandra.

Uppförande i Guds hus

För en ödmjuk, troende människa är Guds hus här på jorden porten till himmelen. Lovsången, bönen och de ord som talas av Kristi representant är de medel Gud valt för att bereda ett folk för församlingen därovan, för den högre gudstjänst dit inget orent får tillträde.

Av den helighet som var förbunden med den jordiska helgedomen, borde kristna lära sig hur de skulle betrakta den plats, där Herren möter Sitt folk. Det har skett en stor förändring, inte till det bättre utan till det sämre, vad gäller människors vanor och sedvänjor med hänsyn till religiösa sammankomster. De dyrbara, heliga ting som förenar oss med Gud, förlorar snabbt sitt grepp om sinnen och hjärtan, och blir något helt vardagligt. Den vördnad som folket i fordom tid visade för helgedomen, där de samlades för att möta Gud i helig tjänst, har till stor del försvunnit. Det oaktat har Gud själv bestämt ordningen för gudstjänsten och den höjer sig över allting av timlig natur.

Hemmet är familjens helgedom, och kammaren eller skogsdungen den avskilda platsen för personlig andakt, men kyrkan är församlingens helgedom. Det skulle finnas regler för tid, plats och gudstjänstordning. Ingenting som är heligt, ingenting som hör samman med tillbedjan skulle behandlas likgiltigt och vårdslöst. För att människor bäst skall kunna ära Gud borde deras omgivning vara sådan att det heliga hålls skilt från det vardagliga. Vidsynta människor med ädla tankar och önskingar inspirerar sin umgängeskrets att tänka på de gudomliga tingen. Lyckliga är de som bar en helgedom, den må vara hög eller låg, i staden eller bland oländiga bergsgrottor, i den låga kojan eller i vildmarken. (492) Om det är det bästa de lyckats åstadkomma för Mästaren, skall Han helga platsen med Sin närvaro, och helga den åt härskarornas Herre.

De som kommer till en gudstjänst borde inta sina platser i lugn och med värdighet. Om det finns en kamin i rummet passar det inte att trängas runt den på ett vårdslöst sätt.

Småprat, viskningar och skratt skulle inte tillåtas i gudstjänstlokalen vare sig före eller efter mötet. Varm, levande fromhet skulle utmärka dem som deltar i gudstjänsten.

Om några måste vänta något innan mötet börjar, bör de ägna tiden åt andaktsfull meditation, med hjärtat upplyft till Gud i bön om att gudstjänsten skall bli till särskild nytta för deras eget hjärta och leda andra till överbevisning och omvändelse. De skulle komma ihåg, att himmelska budbärare är närvarande. Vi förlorar alla mycken skön Guds-gemenskap på grund av rastlöshet och genom att inte ta vara på stunder av eftertanke och bön. Vårt andliga liv behöver ofta förnyas och sinne och hjärta dras till Honom som är Rättfärdighetens Sol.

En uppbyggande gemenskap i tystnad skulle prägla gudstjänstlokalen, om alla som besöker den har verklig vördnad för Herren och tänker på att de är i Hans närvaro. Viskningar, skratt och prat, som inte är olämpligt på en vanlig plats, skulle aldrig tillåtas i ett hus där Gud tillbeds. Sinnet skulle beredas för att lyssna till Guds ord, så att detta får sitt rätta värde och gör det rätta intrycket på hjärtat.

Predikanten borde komma in på ett värdigt och högtidligt sätt. Han skulle böja sig i tyst bön, så snart som han stigit upp i talarstolen och allvarligt be Gud om hjälp. Vilket intryck detta gör! Högtid och vördnad vilar över de närvarande. Deras predikant talar med Gud, överlåter sig själv åt Gud, innan han vågar träda fram inför folket. Högtidlighet vilar över alla och Guds (493) änglar är mycket nära. Alla i församlingen som fruktar Gud, skulle med böjda huvuden förena sig i tyst bön med honom, att Gud skall välsigna mötet med Sin närvaro och ge kraft åt Sin sanning, förkunnad av människor.

När mötet öppnas med bön, skulle varje knä böjas i närvaro av den Helige, och varje hjärta upplyftas till Gud i tyst andakt. De trogna bedjarnas böner besvaras, och Ordets förkunnelse verkar. Gudstjänstdeltagarnas likgiltighet är en av de stora orsakerna till att gudstjänsten inte frambringar mera gott. Sångens toner som klart och tydligt strömmar från mångas hjärtan är ett av Guds medel att väcka människor. Hela gudstjänsten skulle förrättas med allvar och vördnad, som om Mästaren vore där i synlig gestalt.

När Ordet förkunnas, skulle ni komma ihåg, kära syskon, att ni lyssnar till Guds röst genom Hans utvalda tjänare. Lyssna uppmärksamt! Somna inte ett ögonblick, ty medan ni slumrar till, förlorar ni just de ord som ni behövde mest - just de ord som om ni lyssnat till dem, skulle ha räddat er från att vandra vilse på orätta vägar. Satan och Hans änglar söker med all iver att förlama våra sinnen, så att vi inte skall uppfatta tillrättavisningar, varningar och förmaningar, och om vi hör dem, skall de inte påverka oss till livsförvandling. Ibland kanske ett litet barn så tilldrar sig åhörarnas uppmärksamhet, att den dyrbara säden inte faller i god jord och bär frukt. Ibland har unga människor så ringa vördnad för Guds hus och gudstjänsten att de viskar och pratar under hela predikan. Kunde de se hur änglarna betraktar dem och skriver ned vad som sker, skulle de

fills av skam och avsky sig själva. Det var medan människorna sov som Satan sådde ogräset.

Vid gudstjänstens slut skulle alla vara stilla, som om de fruktade (494) att förlora Kristi frid. Alla lämnar sina platser utan att knuffas eller prata högt, medvetna om Guds närvaro, att Hans ögon vilar på dem och att de bör uppträda som om Han vore synligt närvarande. Man skulle inte stanna i gångarna och hälsa på varandra och prata för då hindrar man andra från att komma ut. Kyrkans område skulle beträdas med helig vördnad och inte göras till en plats där man träffar gamla vänner, hälsar på varandra och utbyter tankar om allmänna ting eller världsliga affärer. Dessa skulle lämnas utanför kyrkan. Gud och änglarna har ibland vanärats genom vårdslöshet, nöjs, skratt och oväsen. Föräldrar, lär era barn att ha en hög kristlig standard. Hjälpt dem så att Jesus må bli en del av deras erfarenhet. Lär dem att ha den djupaste vördnad för Guds hus och att förstå att när de träder in i Guds hus skulle det vara med hjärtan som stillats och ödmjukats med tankar liknande dessa: "Gud är här. Detta är Hans hus. Jag måste ha rena tankar och de heligaste motiv, Jag får inte ha stolthet, avund, ont förtal, hat och svek i mitt hjärta, för jag är nu i Guds närvaro. Detta är den plats där Gud möter med Sitt folk och välsignar det. Den Höge och Helige som är av evighet, ser mig, rannsakar mitt hjärta och känner mina hemligaste tankar och handlingar."

Syskon, vill ni inte ägna en liten tanke åt detta ämne och lägga märke till hur ni själva uppför er i Guds hus och vilka ansträngningar ni gör för att fostra era barn att visa vördnad? Ni lägger ett väldigt ansvar på predikanten och menar att han skall ansvara för era barns andlighet. Men ni inser inte ert eget ansvar som föräldrar och uppfostrare, så att ni likt Abraham befäller er familj att följa er och lyda Herrens stadgar. Era söner och döttrar är fördärvade på grund av det exempel ni sätter och er slapphet. (495) Oaktat denna brist på fostran i hemmet, väntar ni av predikanten, att han skall motverka ert dagliga inflytande och utföra en underbar gärning genom att fostra dem till att i sina liv visa dygd och fromhet. Sedan predikanten har gjort allt han kan för församlingen genom förmaningar i trohet och tillgivenhet, genom tålmod och disciplin och ivrig bön för att återvinna och rädda människor men ändå inte lyckats, anklagar ofta föräldrar honom för att inte deras barn är omvända, när det kan bero på deras egen, försummelse.

Börden vilar på föräldrarna. Vill de gå in under det ansvar som Gud har betrott dem med och utföra sin gärning med trohet? Är de villiga att sträva framåt och uppåt och med ödmjukhet, tålmod och omtanke kämpa för att själva nå en hög andlig standard och sedan hjälpa sina barn att nå den? Det är inte underligt att våra församlingar är svaga och saknar djup, allvarlig fromhet. Våra nuvarande sedvänjor, vilka vanäras Gud och drar ned det heliga och himmelska till något alldagligt, är emot oss. Vi har en helig och helgande sanning, och om våra seder och bruk inte är i harmoni med adventbudskapet, syndar vi mot det stora ljus vi har och är i motsvarande grad skyldiga. Det kommer att bli lättare på vedergällningens dag för hedningarna än för oss.

Ett mycket större verk måste utföras när det gäller att återspegla evangeliets ljus. Gud väntar av oss att vi skall bära mera frukt. Han väntar större iver och trohet, mer hängivenhet och flera allvarliga ansträngningar av varje församlingsmedlem när det gäller att arbeta för grannar och andra människor utan Kristus. Föräldrar måste lägga sitt arbete på ett högt plan. Alla som kallar sig kristna måste ta på sig hela vapenrustningen och vädja, varna och söka rädda människor från synden. Ta med er så många ni kan till Guds hus för att där lyssna till Sanningen. Vi måste göra mycket mer än vi gör för att rycka människor som bränder ur elden.

Det är alltför sant att vördnaden för Guds hus är nästan helt avskaffad. (496) Man gör ingen skillnad på heliga platser och ting och uppskattar inte det heliga och upphöjda. Är inte detta en av orsakerna till bristen på innerlig fromhet i våra familjer? Är det inte så därför att vi dragit ned de heliga principerna i smutsen? Gud gav ordningsregler, fullkomliga och exakta till Sitt folk i fordom tid. Har Hans karaktär ändrats? Är Han inte den store och mäktige Guden som regerar i himlarnas himmel? Skulle det inte vara bra för oss om vi ofta läste de instruktioner Gud själv gav till hebréerna, så att den härliga sanningens ljus kan lysa över oss, när vi visar samma vördnad för Guds hus? Vi har stor orsak att i varm och hängiven anda tillbedja vår Gud. Vi har t.o.m. större orsak än judarna att vara uppmärksamma och vördnadsfulla i vår gudstjänst. Men en fiende har försökt att förstöra vår tro på den kristna gudstjänstens helighet.

I gudstjänstlokalen, som är avskild för Gud, skulle inte världsliga ting behandlas. Om barnen samlas för att tillbedja Gud i ett rum som under veckan använts som skolsal eller lagerrum, skulle de vara mer än människor, om inte deras tankar kom in på studier och vardagliga ting som stör deras andakt. De unga måste fostras att upphöja heliga ting och visa sann vördnad för Gud i Hans hus. Många som bekänner sig vara barn till himmelens Konung uppskattar inte rätt heligheten hos de eviga tingen. Nästan alla behöver undervisas om hur de bör uppföra sig i Guds hus. Föräldrar skulle inte bara lära sina barn, utan fordra att de visar allvar och vördnad i helgedomen.

Den moraliska känslan hos dem som tillber i Guds helgedom måste vara upphöjd, förfinad och helgad. Detta har blivit sorgligt försummat. Dess betydelse har förbisettts och som en följd därav har oordning och brist på vördnad tagit överhanden (497) och Gud vanärats. När församlingsledare, predikanter, medlemmar och föräldrar inte rätt förstått denna sak, vad kan man då vänta av oerfarna barn? Man finner dessa ofta i grupper skilda från föräldrarna som skulle ta hand om dem. Trots att de befinner sig i Guds närvaro, är de tanklösa och lättsinniga, viskar och skrattar, är vårdslösa, respektlösa och ouppmärksamma. Sällan har de lärt sig att predikanten är Guds sändebud, att budskapet han förkunnar är ett av Guds medel för människors frälsning, och att det för alla som haft förmånen att höra det, kan det bli en lukt från liv till liv eller från död till död.

Det känsliga och ömtåliga sinnet hos ungdomen bedömer Guds tjänares arbete på samma sätt som föräldrarna. I många familjer gör föräldrarna gudstjänsten till föremål

för kritik i hemmet, de uttrycker sin uppskattning av några få ting och fördömer de övriga. På så sätt kritiserar och ifrågasätter man Guds budskap till människorna, och gör det till föremål för lättsinne. Vilka intryck dessa vårdslösa, vanvördiga anmärkningar gör på de unga kan endast himmelens böcker uppenbara. Barnen uppfattar och förstår dessa ting mycket snabbare än föräldrarna tror. Deras moralbegrepp får en felaktig inställning, som tiden aldrig fullt kommer att ändra. Föräldrarna klagat över att deras barn är hårdhjärtade och över att det är svårt att väcka deras moraliska ansvar inför Guds krav.

Men himmelens böcker visar utan misstag den sanna orsaken. Föräldrarna var oomvända. De levde inte i harmoni med himmelen eller med himmelens uppdrag. Deras låga uppfattning om predikoämbetet och helgedomens helgd kom fram i deras uppfostran av barnen. Frågan är, om någon som länge utsatts för detta fördärliga inflytande i hemmet, någonsin kommer att känna vördnad för och (498) uppskatta gudstjänsten och de medel Gud använder för själars frälsning. Ni skulle tala om dessa ting med vördnad och på ett passande sätt så att alla som ni umgås med förstår att ni betraktar det budskap som Guds tjänare frambär vara ett budskap till er från Gud själv.

Föräldrar, var försiktiga med vad slags exempel och tankar ni ger era barn. Deras sinnen är lätt mottagliga och de tar lätt intryck. Vad angår gudstjänsten, om talaren har fel, undvik att nämna det. Tala endast om det goda han gör, om de goda tankar han framställde, som ni bör betrakta som uttalade av ett Guds redskap. Man kan lätt se varför barnen tar så litet intryck av Guds ords förkunnelse och varför de har så ringa vördnad för Guds hus. De har fått en felaktig fostran i detta avseende. Föräldrarna behövde dagligen umgås med Gud. Deras egna tankar behövde förfinas och förädlas. Deras läppar behövde beröras av det levande kolet från altaret. Då skulle deras vanor; deras sätt att uppträda hemma göra ett gott intryck på deras barns sinne och karaktär. Deras religiösa standard skulle höjas. Sådana föräldrar utför ett stort verk för Gud. I deras hem finns mindre världslighet och sinnlighet och mer förfining och plikttröhet. Livet blir fyllt av heligt allvar och ingenting som hör samman med gudstjänst och tillbedjan betraktas som alldagligt.

Ofta när jag kommer till Guds hus lider jag av att se hur vårdslöst klädda både män och kvinnor är. Om deras hjärta och karaktär skulle bedömas efter deras yttre, skulle det förvisso inte finnas något himmelskt hos dem. De har ingen rätt uppfattning om den ordning, den prydighet och det förfinade uppträdande som Gud väntar av dem som kommer för att tillbedja Honom. Vilket intryck gör detta på de icke-troende och på de unga, som kvickt lägger märke till en sak och drar sina slutsatser?

I mångas sinnen finns inte fler heliga tankar (499) förbundna med Guds hus än med vilken annan plats som helst. De inser inte att de har kommit för att möta Gud och heliga änglar. Det borde bli en radikal förändring i alla våra församlingar. Detta gäller även dem som uppträder i kyrkan, och de skulle visa större känslighet vad angår denna sak. Detta är en detalj i vårt arbete som blivit sorgligt försummat. På grund av vanvördnad i attityd,

kläder och uppförande och bristande andakt har Gud ofta vänt sig från dem som samlats till gudstjänst.

Alla skulle lära sig att vara propra, rena och ordentliga i sin klädedräkt utan att tillåta sig yttre prydnad som är helt opassande i helgedomen. Man bör inte styra ut sig som en modedocka för det verkar vanvördigt. Församlingsmedlemmarnas uppmärksamhet dras ofta till den eller den fina klänningen, och så frestas de att tänka på sådant som inte är passande under gudstjänsten, där Gud skall vara föremålet för vår tanke och vår tillbedjan. Allt som drar sinnet från gudstjänsten är en förolämpning mot Gud. Förekomsten av rosetter, band, volanger, fjädrar, guld- och silversmycken är ett slags avgudadyrkan och passar inte till den heliga gudstjänsten, där varje tillbedjare skulle se endast Hans härlighet.

Man skulle följa Bibelns regler mycket noga när det gäller klädseln. Modet har blivit den gudinna som regerar världen, och hon har ofta oförmärkt smugit sig in i församlingen. Denna skulle göra Guds ord till sin riktlinje och föräldrarna skulle noga tänka över denna sak. När de ser barnens tendens att följa världens mode, skulle de liksom Abraham helt resolut befalla dem att lyda. I stället för att göra dem till ett med världen, skulle de förena dem med Gud. Låt oss inte vanära Guds helgedom med prål och lyx. Israels Helige har talat genom Sin apostel: "Eder prydnad vare icke den utvärtes (500) prydnaden, den som består i hårflätningar och påhängda gyllene smycken eller i eder klädedräkt. Den vare fastmer hjärtats fördolda människa, smydd med den saktmodiga och stilla andens oförgängliga väsende; ty detta är dyrbart inför Gud." (1 Petr. 3: 3, 4.)

När en församling har bildats och lämnats utan instruktioner i dessa avseenden har predikanten försummat sin plikt och kommer att få avlägga räkenskap inför Gud för de intryck som han tillåtit att råda. Om inte församlingen undervisas om rätt tillbedjan och sann vördnad, kommer det att bli en växande tendens att jämställa det som är heligt med jordiska ting. De som bekänner sig tro adventbudskapet förolämpar på så sätt Gud och är en vanära för kristendomen. Deras oomvända sinnen skulle aldrig uppskatta en ren och helig himmel eller vara beredda att förena sig med dem som tillber i de himmelska boningarna, där allt är rent och fullkomligt och alla har fullkomlig vördnad för Gud och Hans helighet.

Enligt aposteln Paulus består Guds tjänares uppgift i att framställa var man såsom fullkomlig i Jesus Kristus. De som omfattar den himmelska sanningen skulle genom den förfinas, förädlas och helgas. Det kräver mycken smärtsam ansträngning att nå det mål som Gud satt upp för oss, nämligen andlig mognad i Jesus Kristus. De kantiga stenarna som huggits loss ur stembrottet måste mejslas och deras skrovliga yta poleras.

Vår tid är känd för sin ytlighet, sina bekväma metoder, sin skrytsamma egenrättfärdighet, som är långtifrån Guds ideal för oss. Alla genvägar, alla sidovägar, all undervisning som inte framhåller Guds lag som mönstret för en kristen karaktär, är oäkta. Karaktärens fullkomning är ett livslångt verk, ouppnåeligt för dem som inte villigt strävar därefter så som Gud föreskrivit, långsamt och

mödosamt steg för steg. Vi kan inte tillåta oss själva att göra något misstag i detta avseende utan önskar att dag efter dag växa upp till Kristus, vår levande Frälsare.

Religion och vetenskaplig utbildning

(501) Kära bror och syster B: Ni har båda blivit framställda för mig, som att ni befinner er i andlig fara. Ni lämnade den rätta vägen och satte era fötter på en bredare väg. Syster B sade många saker, i antydningar och småsaker, lite här och lite där, som blev sått som frön och skörden skall säkerligen komma. Hon uppmuntrade till otro och sade till sin man, att den väg de hade färdats på, på det hela taget var för snäv och trivial. Hon trodde, att hennes mans kvalifikationer var av ett högre slag och borde användas på ett bredare och mera inflytelserikt sätt. Bror B hade samma uppfattning. Det var faktiskt han som hade fört henne in på denna tanke. Ni höll båda upp ett baner, på vilket det stod skrivet: ”Guds bud och tron på Jesus”. När ni mötte människor på er väg, som ni ansåg vara populära, togs emellertid baneret ner. Ni höll det bakom ryggen och sade: ”Om vi låter det bli känt att vi är sjundedags adventister, så kommer vårt inflytande att ta slut och vi kommer att gå miste om många förmåner.” Jag såg sanningens baner släpas efter er. Då uppstod en fråga: ”Varför skall vi ta med oss det överallt? Vi kan tro att det vi ser är sant, men vi behöver inte låta lärare och studenter veta, att vi bär detta impopulära baner.” Det fanns sådana i ert sällskap, som inte var glada eller nöjda med dessa antydningar, men de följde eftergivnet er, i stället för att låta sitt ljus lysa och hålla sitt standar högt. De dolde sitt baner och marscherade vidare, därför att de fruktade för att låta det ljus de fick från himlen, lysa för alla.

Jag såg En, som närmade sig er med fasta steg och bedrövat ansikte. Han sade: ”Låt ingen ta er krona.” Har ni glömt den förödmjukelse som Guds Son led genom att komma till vår värld, hur Han skymfades, fick ta emot förebråelser, hånades, hatades, vanärades och förråddes. Har ni glömt hur Han trots detta uthärdade den (502) skändliga prövningen i rättssalen, efter att ha utstått Satans övermänskliga angrepp i Getsemane trädgård? Har ni glömt folkhopens vilda rop: ”Korsfäst honom!”, och hur Han dog som en förbrytare? Är tjänaren större än sin Herre? Jesu efterföljare kommer inte att vara populära, men de kommer att vara saktmodiga och ödmjuka i hjärtat som sin Mästare. Ni försöker klättra upp till den högsta platsen, men kommer till sist att finna, att ni är de lägsta. Om ni försöker handla rättfärdigt, älska barmhärtighet och vandra ödmjukt med Gud, kommer ni att bli delaktiga med Kristus i Hans lidanden och dela Hans härlighet i Hans rike med Honom. Herren har välsignat er, men hur litet har ni inte uppskattat Hans kärleksfulla godhet! Hur litet lovprisning har Han inte fått höra från era läppar! Ni kan utföra en god tjänst för Mästaren, men inte med *era* idéer som de största. Ni måste ta emot undervisning i Kristi skola. Annars kommer ni aldrig att bli lämpliga för att stiga upp till den högre nivån, ta emot den levande Gudens sigill, gå in genom portarna till Guds stad och bli krönta med härlighet, ära och odödlighet.

Satan arbetar på många sätt, där han inte kan ses, också genom män och kvinnor i betrodda ställningar. Han kommer att i deras sinnen framkalla trovärdiga villfarelser i form av tankar, handlingar och samtal, som kommer att skapa tvivel och åstadkomma misströstan, där de anser att de är tillförsäkrade en trygghet. Han kommer att arbeta med missnöjda element och göra dem verksamma. Där kommer att finnas en önskan om storhet och ära. Avund kommer att uppstå i sinnen, där den inte förmodades finnas. Omständigheter kommer inte att saknas för att sätta den i verksamhet. Tvivel kommer att uppstå. Smickrande löften om vinning kommer att erbjudas om inte korset framhävs. Satan kommer att få några att tro, att vår tro utgör en barriär mot stor framgång och spärrar vägen för att nå en högre världslig position och kallas betydande män och kvinnor.

Då Satan först gav sig tillkänna, var han mycket listig. Allt han gjorde anspråk på var att få skapa en bättre (503) ordning, för att åstadkomma förbättringar. Han förde det heliga paret bort från Gud, bort från deras trohet mot Hans bud, på samma sätt, som tusentals frestas i dag och där tusentals faller på grund av sina fäfängliga inbillningar. Sann kunskap är gudomlig. Satan nästlade sig in hos våra första föräldrar genom att hos dem väcka en önskan om spekulativ kunskap, genom vilken de enligt hans förklaring i hög grad kunde förbättra sin situation. För att kunna få denna kunskap, måste de emellertid göra något som gick stick i stäv mot Guds heliga vilja, ty Gud ville inte leda dem till de högsta höjderma. Det var inte Guds plan att de skulle få kunskap, som hade sin grund i olydnad. Detta var ett brett område, som Satan försökte leda Adam och Eva in i och det är samma område som han öppnar för världen i dag, genom sina frestelser.

Ni har framfört den tanken, att utbildning måste vara ett självständigt arbetsområde. Denna blandning av religiösa saker och bibliska dogmer med vetenskaplig utbildning betraktade ni som ett bakslag för vårt utbildningsarbete och som hinder för att föra studerande till högre grader av vetenskaplig kunskap.

Orsaken till, att så få av världens stora män och de som har utbildning vid högskola kommer att lyda Guds bud, är att de har skilt utbildning från religion, därför att de trodde, att vart och ett av dem skulle fylla ett eget område. Gud har gett ett tillräckligt stort utrymme för att göra kunskapen fullkomlig hos alla som beträder det. Denna kunskap uppnås under gudomlig ledning. Den omges av Jehovas oföränderliga lag och resultatet blir den fullkomliga lyckosaligheten.

Gud skapade inte något ont. Han har endast skapat det goda, vilket liknade Honom själv. Men Satan är inte nöjd med att känna Guds vilja och utföra den. Hans nyfikenhet sträckte sig mot att få veta det, som Gud inte hade för avsikt, att vi skulle veta. Ondska, synd och död skapades inte av Gud. Det är konsekvenserna av olydnad, som härstammar från Satan. Men (504) kunskapen om det onda som nu finns i världen, har sitt ursprung hos Satan. Detta är mycket svåra och dyra lektioner, men många kommer att lära sig dem och många kommer aldrig att bli övertygade om att det är lycka att vara ovetande om en viss slags kunskap, som uppstår ur otillfredsställda

önsknings och oheliga mål. Adams söner och döttrar är lika nyfikna och vetgiriga, som Eva var, när det gäller att söka den förbjudna kunskapen. De gör en erfarenhet och skaffar sig en kunskap som Gud aldrig har avsett att de skulle ha. Resultatet kommer, liksom för våra första föräldrar, att innebära en förlust av hemmet i Eden. När skall människor lära sig det som så grundligt har uppbarats för dem?

Historien från förfluten tid visar på en aktiv, verksam djävul. Han kan inte längre vara överksam och låta bli att tillfoga skada. Satan blev funnen endast i ett enda träd för att äventyra Adams och Evas säkerhet. Han planerade att angripa det heliga paret i detta enda träd, så att han kunde göra just de saker, som Gud hade sagt att de inte skulle, - äta av kunskapens träd. Det var inte någon risk att de skulle närma sig något annat träd. Hur övertygande talade han inte? Han använde just de argument som han använder i dag: smicker, avund, misstro, tvivel och otro. Om Satan var så listig från början, hurdan är han då inte nu efter att ha samlat erfarenhet i många tusen år? Ändå är Gud och de heliga änglarna och alla de, som förblir lydiga mot Herrens uttryckliga vilja, klokare än han. Satans listighet kommer inte att upphöra, men den vishet, som människor har fått genom en levande förbindelse med Källan till allt ljus och gudomlig kunskap, kommer att stå i proportion till hans konster och knep.

Om människor skulle bestå i den prövning som Adam inte klarade av och i Jesu kraft skulle lyda Guds krav, därför att de är rättfärdiga, skulle de aldrig lära känna kunskapen om det som är ont och anstötligt. Gud har aldrig avsett, att människor skall ha den kunskap som kommer av olydnad. Om den utförs i praktiken, slutar den med evig död. När människor nästan alltid (505) väljer den kunskap, som Satan ger och när deras smak är i så hög grad förvrängd, att de ber om denna kunskap, som om den var en källa till högre visdom, vittnar de därmed om, att de är skilda från Gud och befinner sig i uppror mot Kristus.

Våra barns utbildning

Kära syster C: När Gud i Sin försyn har upprättat en skola bland vårt eget folk i ___ och du i stället för att sända din dotter dit, där hon får sällskap av och blir påverkad av dem som älskar sanningen, sänder henne till seminariet i ___, där hon kommer att umgås med världsliga människor, som inte har respekt för Gud eller Hans lag, frågar jag dig, hur du kan förvänta dig, att Herren skall kunna motverka det onda inflytande, som omger henne och som du frivilligt har valt. Kommer Han att ge Sina änglar i uppdrag att utföra det arbete, som Han har lämnat åt dig att göra? Gud arbetar inte på det sättet. Han förväntar sig, att vi skall följa det ljus Han har gett oss i Sitt Ord.

När Gud just ämnade slå Egyptens förstfödda, befälde Han israeliterna att samla ihop sina barn från egyptierna och föra dem in i sina egna hus och stryka blod på sina dörrposter, så att den ödeläggande ängeln kunde se det och gå förbi deras hem. Det var föräldrarnas arbete att samla

sina barn. Detta är ditt arbete, det är mitt arbete och varje sann mors arbete som tror sanningen. Ängeln skall sätta ett märke på alla deras pannor, som är skilda från synd och syndare. Den förstörande ängeln kommer att följa efter och fullständigt slå ihjäl både gammal och ung, som inte har detta märke.

Gud är inte tillfreds med att vi visar brist på uppmärksamhet och att vi leker med de välsignelser Han har ställt till förfogande inom räckhåll för oss. Han är inte heller glad när vi lämnar våra barn i världsligt sällskap, därför att detta (506) är vad de själva vill. Om dina barns själar skall bli frälsta, måste du arbeta troget arbeta på det. Gud har inte varit helt nöjd med det sätt på vilket du har behandlat dina världsliga vänner. Nu visar sig faran. Du har också uppmuntrat till läsning av romaner. Tidningar med följetonger ligger på ert bord. Detta har uppfostrat din dotters smak så att hon har blivit mentalt berusad och behöver en starkare makt och en fastare vilja än hennes egen för att kontrollera henne.

Fienden har fått sin vilja igenom med din dotter, tills han genom sina ansträngningar har bundit henne som med kedjor av stål. Det kommer att krävas ihärdiga, envisa ansträngningar för att frälsa hennes själ. Om du skall ha framgång i detta, får det inte vara något halvgjort arbete. Gamla vanor bryts inte lätt. Hon borde placeras, där en fast och varaktig påverkan ständigt utövas. Jag skulle vilja ge dig rådet att sända henne till skolan i Låt henne komma in under pensionatets disciplin. Där borde hon ha varit för flera år sedan. Pensionatet leds på ett sätt, som gör det till ett gott hem. Detta hem passar kanske inte somligas fallenheter, men det beror på att de har uppfostrats med falska teorier, till njutningslystnad och självtillfredsställelse. Alla deras traditioner och vanor har gått i fel riktning. Men, min kära syster, vi närmar oss tidens slut. Vi önskar inte längre följa världens uppfattningar och traditioner, utan Guds sinne och se, vad Skriften säger och därefter vandra i överensstämmelse med det ljus, Gud har gett oss. Våra sympatier, våra vanor och traditioner skall inte ha något företräde. Guds Ord är vår norm.

När det gäller din dotters hälsa, kommer riktiga vanor att säkerställa hennes hälsa, medan felaktiga vanor kommer att fördärva henne för detta livet och för det framtida, eviga livet. Det finns en himmel att vinna och en evig fördömelse att undgå. När du å din sida i gudsfruktan har gjort allt du kan, så (507) kan du förvänta dig, att Herren kommer att göra Sin del. Beslutsam handling nu kan frälsa en själ från död.

Din dotter behöver starkt påverkas av något, som motverkar det inflytande som den umgängeskrets utövar som hon håller av. Det kommer att krävas lika stor fasthet att bota henne från hennes mentala störning, som det krävs för att bota drinkaren från hans längtan efter sprit. Du har ett arbete att utföra, som ingen annan kan göra för dig. Vill du misslyckas med att göra detta? Vill du i Herrens namn behandla ditt barn så som man behandlar en själ som riskerar evig fördömelse? Om hon var en flicka, som älskade Gud och som kunde visa självkontroll, skulle hon inte befinna sig i så stor fara. Hon tycker emellertid inte om att tänka på Gud, på sin plikt och på himlen. Hon håller fast vid sin egen väg. Hon söker inte dagligen kraft från

Gud, så att hon kan stå emot frestelser. Vill du då utsätta henne för ett inflytande som leder hennes tankar bort från Gud, bort från sanningen och från rättfärdighet? Gör du detta, placerar du henne på fiendens slagfält, utan kraft att stå emot hans kraft eller övervinna hans frestelser.

Om hon blev placerad på en plats, där det fanns himmelsk och gudomlig påverkan, kunde hennes moraliska mottaglighet, som nu är lamslagen, väckas och hennes tankar och avsikter kunde, genom Guds välsignelse, ändras till att flyta i den himmelska kanalen och hon kunde återupprättas. Men nu befinner hon sig i fara genom inte fördärv och yttre frestelse. Satan spelar ett spel med hennes liv som insats och han äger alla företräden för att kunna vinna spelet.

I mina drömmar har jag talat till dig på samma sätt som jag har skrivit här. Mitt hjärta känner en intensiv medömkan med dig. Förtvivla inte, trots att din situation är så prövande som den nu är. Du behöver gott humör och beslutsamhet. Sök hjälp från Gud. Gud är din vän. Du är aldrig ensam. Bibeln är din rådgivare. Den är ett ljus för dem, som befinner sig i mörker. Stå fast i prövningens stund, för du kommer att möta nya prövningar. Men kläng dig fast vid Jesus och gör Honom till din styrka.

De ungas faror

(508) Bror D: mina böner stiger upp till Gud för dig och min kärlek till din själ får mig att skriva till dig på nytt. Jag är djupt bekymrad över ditt fall. Jag anser dig inte vara någon ansatt person, utan ser dig som en bedragen, vilseledd man, som inte har Kristi likhet i sin själ utan bedrar sig själv till sin egen säkra undergång.

Om du ägde Guds verk i ditt hjärta, skulle du inse, att dina bröder bara har gjort sin plikt genom det sätt på vilket de har behandlat dig. Du talar om att bege dig till ___ och visa att du kan vara en man. Allt som de ansvariga på kontoret begär av dig är, att du skall visa dig själv som en man just där du är, så att du inte förnedrar dig genom att umgås med syndare och att du inte förenar dig med dem genom att göra ont. Upphör att hysa medömkan med dig själv och påminn dig om världens Frälsare. Betrakta det gränslösa offer Han gjorde för människornas skull och tänk på hur besviken Han måste bli över, att människan - efter att Han gjort ett sådant offer för människornas skull - skulle välja att förena sig med dem, som hatar Kristus och rättfärdighet, och skulle bli ett med dem i att ge efter för en förvänd aptit och därigenom föra evigt fördärv över sin själ.

Men du har hört mig säga alla dessa saker. Du har läst dem, eftersom jag har skrivit till dig. Ändå har det inte påverkat ditt hjärta och liv. Du har slutit ditt hjärta för det goda och öppnat det för det onda. Du har placerat dig själv på fiendens väg och har inte haft någon förankring i Gud, så att Han kunde göra dig i stånd att motstå hans frestelser. Föreställ dig att du bröt all kontakt med ___, på grund av

en hämndgirighet, därför att dina bröder har talat om sanningen för dig. Vem kommer det att skada, dig eller dem? Du kommer att såra dem genom att handla så, men arbetet kommer att fortsätta som tidigare. Gud kallar arbetare på alla håll. Han är inte beroende av om du eller om någon annan gör Hans arbete. Om ditt hjärta inte är rent eller om dina händer inte är (509) rena i Hans ögon, kan Han inte arbeta med dig. Han vill att du skall ha sanning i hjärta och liv, invävd i din karaktär.

Jag råder dig till att ödmjuka ditt hjärta och bekänna dina fel. Tänk över det högtidliga ansvar som David gav till Salomo på sin dödsbädd: "Jag lämnar nu denna världen. Var stark och visa dig som en man. Håll fast vid vad HERREN, din Gud, befallt dig, så att du vandrar på hans vägar och håller hans stadgar, hans bud och föreskrifter och vittnesbörd, så som det är skrivet i Mose lag. Då får du framgång i allt vad du gör och överallt dit du vänder dig." (1 Kon. 2:2- 3) Ta denna förmaning till ditt eget hjärta. Låt ingen smickra dig när du handlar fel. Även om det är en vanära att synda, är det ingen vanära, utan snarare en ära, att bekänna sina synder. Bevara en sann karaktär och vårda manlig värdighet. Lägg bort stolthet, egenkärlek och falsk värdighet, ty detta kan endast bevaras med de mest fruktansvärda konsekvenser för dig själv.

Det är inte den bullrande sången, det muntra sällskapet eller den stimulerande drycken som kan göra dig till en man i Guds ögon eller uppmuntra ditt hjärta i sjukdom och sorg. Endast sann religion kan vara din tröst och lindring i svårigheter. Den tillrättavisning du fick på kontoret, har inte varit grundligare och strängare än Guds ord har lagt på dig. Vill du kalla Gud för orättfärdig? Vill du säga Honom upp i Hans ansikte, att Han är egenmäktig, därför att Han förklarar, att den felande skall skiljas från Hans närvaro?

Hur tydligt är inte den bild tecknad i Guds ord, som beskriver hur Han handlar med den människa, som har tagit emot inbjudan till brölloppet, men som inte har klätt sig i de bröllopskläder, som har köpts för hans räkning: Kristi rättfärdighets klädnad! Han menade, att hans egna smutsiga kläder var goda nog för att komma i närheten av Kristus. Han blev emellertid utkastad som en, som hade förolämpat sin Herre och missbrukat Hans nådiga välvilja.

(510) Min bror, din rättfärdighet kommer inte att vara tillräcklig. Du måste ta på dig Kristi rättfärdighets klädnad. Du måste vara lik Kristus. Tänk på den svåra prövning som Kristus uthärdade i frestelsens öken, när det gällde aptiten. Han blev utmärkt glad av denna långa avhållsamhet för din och min skull. Han kämpade och besegrade Satan, för att Han skulle kunna ge oss en fördelaktig grund och ge oss gudomlig kraft att besegra aptiten och varje ohelig lidelse.

Jag ber dig att se denna sak, sådan som den är. När du förenar dig med dem som förnekar Gud, genom att dricka öl, vin eller starkare drycker, så se Jesus framför dig. Se, hur Han uthärdar de mest intensiva hungerkval, för att Han skall bli i stånd att bryta Satans makt och göra det möjligt för människor att segra för sin egen skull. Kom ihåg, att Jesus är närvarande och ser, när du tillsammans med gudlösa, som förkastar sanningen och avvisar frälsning, lyfter det skummande ölkruset - den Jesus, som du påstår

är din Frälsare, till vilken ditt hopp om evigt liv är koncentrerat. O, hur kan du, hur kan du vara så svag när det gäller moralisk uppfattningsförmåga, att du inte ser vilket inflytande dessa saker har på dig och andra! Du bryter det mest högtidliga löfte och talar sedan om att du är utsatt för förföljelse!

När de, som känner sig tvungna att göra något för att bryta den kraft, som Satan har över våra unga, i sorg säger till dig, att de inte kan ha dig kvar i Guds verk som översättare, om du inte ändrar dina vanor, hur kan du då trotsigt sätta dig upp mot dem, utan något tecken på sorg över ditt eget sätt att handla? Hur ser den Frälsare, som gav Sitt liv för dig, på din inställning? Trots detta anser du, att du är förföljd. ”Vi måste alla träda fram inför Kristi domstol, för att var och en skall få igen vad han har gjort här i livet, gott eller ont”. (2 Kor. 5:10) När du står inför denna stora och fruktansvärda domstol, vilkens beslut ingen kan överklaga och där det inte kommer att finnas någon feltolkning och ingen missuppfattning, så kommer du att vara tyst. Du kommer inte (511) att ha ett enda ord att säga till försvar för ditt handlande. Du kommer att stå skyldig, fördömd och utan hopp, såvida du inte nu upphör med dina synder och omsorgsfullt arbetar på att ångra dig och kläda dig själv i Kristi rättfärdighets klädnad.

Hur skulle du ha kunnat bli behandlad annorlunda, än på det sätt som skett? Jag har den ömmaste medkänsla och kärlek till din själ, men falska ord av medkänsla med avsikt att stödja dig i upproriskhet och trots mot dem, som Gud har satt i ansvarstyngda ställningar i Hans verk kommer aldrig att uttalas av mig. Jag hyser alltför stor aktning för dig, för att säga till dig, vilket somliga säkert kommer att göra, att det kommer att bli bra för dig när du gör som du gör, vanäras din manlighet, fördärvar Guds moraliska bild i din själ, bedrar ditt eget hjärta och vanäras Honom som köpte dig fri till priset för Sitt eget blod.

Kristus har sagt: ”Den som segrar skall få sitta hos mig på min tron, liksom jag själv har segrat och sitter hos min Fader på hans tron”. (Upp. 3:21) ”Segrar du? eller blir du besegrad av dina egna lustar, din aptit och dina lidelser?

Borde du inte, för att kunna anförtros översättningen av våra viktigaste arbeten och för att ha med heliga ting att göra, ha den största möjliga kontakt med Gud och fullända din helgelse till Hans tjänst? Borde du då inte vara där du kan ha heliga änglar till att tjäna dig, ge dig visdom och kunskap som Gud gav Daniel, inspirera dig till att ge de rätta tankarna, så att du kan göra översättningsarbetet ordentligt? Om du väljer att öppna ditt hjärta för Satans förslag, om du väljer sällskap med Kristi fiender, förväntar du dig då att Gud skall utföra ett mirakel för att hålla dig borta från Satans makt? Onda änglar samlar sig omkring din själ, men de är inga inbjudna gäster. De lägger fram förslag och du accepterar dem. Så länge du inte har beslutat dig för att lyda Guds vilja, kan du inte få Hans vägledning.

Jesus förväntar Sig att alla, som gör anspråk på att vara Hans soldater, utför en tjänst (512) för Honom. Han förväntar Sig att du ser fienden och står emot honom, i stället för att tillitsfullt inbjuda honom och därigenom svika och bedra heligt förtroende. Herren har försatt dig i

en situation, där du kan upphöjas och förädlas och där Han hela tiden kan ge dig kraft och göra dig lämplig för Hans tjänst. Om du inte uppnår dessa egenskaper kan du bara klandras.

Det finns tre sätt, på vilka Gud uppenbarar Sin vilja för oss för att leda oss. Hur kan vi känna igen Hans röst och skilja den från en främmandes? Hur skall vi kunna skilja den från en falsk herdes röst? Gud uppenbarar Sin vilja för oss genom Sitt ord, den heliga Skrift. Hans röst uppenbaras också genom Hans försyns gärningar och om vi vill kunna höra den, så skiljer vi inte våra själar från Honom genom att vandra våra egna vägar och göra vår egen vilja genom att följa ett vanhelgat hjärtas uppmaningar, tills sinnena har blivit så förslöade, att de eviga tingen inte kan urskiljas och Satans röst är så förställd, att vi tar den för att vara Guds röst.

Ett annat sätt, på vilket Gud röst hörs, är genom den Helige Andes kallelse, genom att den påverkar hjärtat, vilket kommer att påverka karaktären. Om du är tveksam i något avseende, skall du först rådfråga Skriften. Om du verkligen har börjat vandra trons liv, kommer du att ha överlämnat dig till Herren för att helt vara Hans och Han tar emot dig för att forma och designa dig efter Sin vilja, så att du kan bli ett hedersamt kär. Du borde då ha en uppriktig önskan om att vara formbar i Hans hand och gå varthelst Han måtte leda dig. Du litar då på, att Han kommer att fullfölja Sin avsikt med dig, medan du samtidigt samarbetar med Honom genom att med fruktan och bävan arbeta på din själs frälsning. Du, min bror, kommer att tycka att det här är svårt, eftersom du ännu inte genom egen erfarenhet har lärt känna den Gode Herdens röst. Därför tvivlar du och befinner dig i fara. Du borde kunna urskilja Hans röst.

Att öva viljan

(513) Sann gudstro har med viljan att göra. Viljan är den makt som styr den mänskliga naturen. Alla människans förmågor förs in under dess inflytande. Viljan är inte smaken eller böjelsen utan den bestämmande makten, som verkar i människorna, så att de antingen är lydiga eller olydiga mot Gud.

Du är en ung, intelligent man som önskar leva så att du kan komma till himlen till slut. Du blir ofta missmodig, eftersom du upplever att du är svag när det gäller moralisk styrka. Du behärskas av tvivel. Vanorna från ditt gamla liv i synd har makt över dig. Du märker att din känslomässiga präglning inte är ditt sanna jag. Känslorna stämmer inte med dina beslut och dina mest högtidliga löften. Ingenting tycks verkligt. Din vacklande hållning får dig att tvivla på uppriktigheten hos dem som skulle vilja vara ett gott stöd för dig. Ju mer du kämpar med tvivel, dess överkligare tycks allting, tills du tycker att det inte finns någon fast grund för dig någonstans. Dina löften är som rep av sand, och i samma överkliga ljus framstår de människor som du borde lita på och deras ord och handlingar.

Du kommer att befinna dig i ständig fara till dess att du lärt dig förstå viljans sanna kraft. Du kan tro och lova allting, men dina löften och din tro är utan värde så länge du inte lägger viljestyrka i dina ord och handlingar. Om du kämpar trons kamp med all din viljestyrka kommer du att

vinna seger. Du kan inte lita på känslorna, intrycken och sinnesstämningarna, eftersom de inte är pålitliga. Det gäller särskilt med de förvrängda idéer som du har. Vetskapen om dina egna brutna löften och din förfallna pant för med sig, att du har svårt att tro på dig själv. Därför har andra också svårt att tro på dig.

Men du behöver inte vara förtvivlad. Du måste bestämma dig för att tro, även om ingenting tycks sant och verkligt för dig. Jag behöver inte berätta för dig, att det är du själv som har försatt dig i denna föga avundsvärda situation. Du måste få tillbaka tilliten till (514) Gud och till dina bröder. Du måste överlåta din vilja och böja den under Jesu Kristi vilja. När du gör detta kommer Gud omedelbart att gripa in och verka i dig att vilja och göra Hans goda vilja. Då kommer hela din natur under inflytande av Jesu Ande och till och med dina tankar kommer att bli lydiga mot Honom.

Du kan inte behärska dina impulser, dina känslor, som du skulle önska, men du kan styra viljan och du kan förändra ditt liv fullständigt. Genom att överlåta din vilja åt Kristus kommer ditt liv att bli dolt med Kristus i Gud och ditt liv kommer att vara förenat med den makt, som står över alla furstar och väldigheter. Du kommer att få styrka från Gud. Han kommer att låta Sin styrka bli din fasta hållpunkt. Du kan få nytt ljus, ja, den levande trons ljus. Men din vilja måste samarbeta med Guds vilja och inte med sådana vänners vilja, som Satan hela tiden arbetar igenom för att fånga dig och fördärva dig.

Ska inte du utan att dröja ställa dig på Guds sida? Ska inte du säga: "Jag ska ge min vilja till Jesus. Jag ska göra det nu", och från detta ögonblick stå helt på Herrens sida? Bry dig inte om vanor och traditioner och aptitens och passionens starka krav. Ge inte Satan något tillfälle att säga: "Du är en eländig hycklare." Stäng dörren, så att Satan inte kan anklaga dig och få dig att tappa modet. Säg: "Jag vill tro, ja, jag tror att Gud är min hjälpare", och du kommer att upptäcka att du segrar med Guds hjälp. Håller du orubbligt kvar din vilja hos Herren, kommer varje känsla att läggas under Jesu vilja. Då kommer du att märka att dina fötter står på en fast klippa. Ibland kommer det att kräva varje grand av din viljestyrka, men Gud är den som arbetar för dig och du kommer ut ur omformningen som ett käril till heder och nytta.

Uttryck din tro i ord. Håll dig på Gud sida. Sätt inte din fot på fiendens sida, så kommer Herren att vara din Hjälpare. Han kommer att göra det för dig, som du inte kan göra för dig själv. Följden kommer att bli att du växer som "en (515) ceder på Libanon" Ps 92:12 Ditt liv kommer att bli ädelt och dina handlingar kommer du att göra i Herren. Du kommer att ha en kraft, en iver och en enkelhet, som gör dig till ett slipat instrument i Guds händer.

Du behöver dricka av sanningens källa varje dag, så att du kan förstå hemligheten till lust och glädje i Herren. Men du måste komma ihåg, att det är viljan som är drivkraften till allt vad du gör. Denna vilja, som är en så viktig del av människans karaktär, fick Satan kontroll över, när människan föll i synd. Han har sedan dess arbetat i människan, så att hon ska vilja och göra det han tycker om, vilket leder till mänskligt elände och undergång till slut.

Det oändligt stora offer som Gud gav, när Han lät Jesus, Sin älskade Son, bli ett syndoffer gör det möjligt för Honom att säga - utan att bryta en enda regel i sitt styrrelseskick: "Överlämna er åt Mig. Ge mig viljan. Ta bort den från Satan och hans kontroll och låt mig få ta över den. Då kan Jag arbeta i er så att ni vill och gör det som är till Mitt behag." Se Fil 2:13 När Han ger er det sinne som Jesus Kristus hade, kommer er vilja och era karaktärer att förvandlas, så att de blir lika Jesu karaktär. Är det din avsikt att göra Guds vilja? Önskar du lyda Skriften? "Om någon vill följa mig, skall han förneka sig själv, ta sitt kors på sig och följa mig." Matt 16:24

Det går inte att följa Jesus, om du inte vägrar att tillfredsställa din lust och böjelse och bestämmer dig för att lyda Gud. Det är inte dina känslor och ditt stämningssläge, som gör dig till ett Guds barn, men att du gör Guds vilja. Ett användbart liv ligger framför dig, om du rättar dig efter Guds vilja, så att den blir ett med Hans. Då kan du i den mognad som Gud ger dig vara ett föredöme i att göra gott. Då kommer du vara ett stöd, när det gäller att upprätthålla goda levnadsregler i stället för att bryta dem. Då kommer du att hjälpa till att hålla ordning i stället för att förakta ordning och leda andra in i en kaotisk tillvaro genom din egen livsstil. Eftersom jag fruktar Gud, berättar jag för dig vad du kan bli om din vilja sätts in på Guds sida. "Vi är Guds medarbetare." 1 Kor 3:9 Du kan göra ditt arbete för tid och evighet på ett sådant sätt att det består i domen. (516) Vill du försöka? Vill du vända helt om nu? Du är föremål för Jesu kärlek och Hans förbön. Vill du nu överlämna dig åt Gud och hjälpa dem, som har satts till väktare för att ta vara på Guds saks intressen, i stället för att ge dem sorg och besvikelser?

Passande läsning för barnen

Käre bror E: Jag har just läst *Review and Herald* och har sett din artikel med en lista över goda böcker för våra unga. Jag var mycket överraskad över att läsa din rekommendation av *Onkel Toms stuga*, *Robinson Crusoe* och sådana böcker. Du skall vara uppmärksam på, vad du skriver. Det vore bra att ha ett tankvärt och andligt studium över vad som bör förevigas i tryck. Jag är verkligen oroad över att se, att ditt andliga synsätt inte är klarare, när du väljer och rekommenderar läsning till våra unga. Jag vet, att när våra tidningar rekommenderar så förblindande böcker som *Onkel Toms stuga*, kommer många människor att rättfärdiggöra läsningen av andra böcker som inte är något annat än fiktion. . . Denna rekommendation kommer att försvåra arbetet för dem, som försöker övertyga unga till att lägga bort fiktionlitteratur. Jag har upprepade gånger sett det onda med att läsa sådana böcker som du rekommenderar och har redan förberett en artikel, som varnar de unga just för detta.

Min bror, se till att inte leda bort från studier av Skrifterna. Det har uppenbarats för mig, att våra bröders inköp och försäljning av historieböcker, som t.ex. allmänt förekommer i söndagsskolorna, är en snara för vårt folk, i synnerhet för våra barn. Det får dem att använda pengar på

den slags läsning, som eggjar fantasin och gör dem olämpliga för det praktiska livets verkliga uppgifter. Du kan vara (517) säker på att denna rekommendation till unga kommer att följas. De unga har inte användning för en sådan frihet, för deras tycke och smak går helt i den riktningen. Jag hoppas emellertid att sådana rekommendationer inte upprepas. Du kommer annars att gå bort från Jesus och Hans lära och kommer inte att kunna förverkliga den i ditt eget liv.

Det är Satans verk att ge våra unga noveller i tidningen och böcker med romaner, som fångar sinnena och därigenom ödelägger deras smak för Guds ord. Ta, min käre bror, inte med allt i *Review and Herald*, som kommer i ditt sinne, utan var försiktig med vad du skriver. Om Kristi Ande får dig att skriva, så använd din penna, känn en börda för själar, gråt mellan förgården och altaret och ropa: "Herre, skona ditt folk och låt inte din arvedel hånas." (Joel 2:17) Om det emellertid bara är dina egna känslor och dina egna tankar, som får dig att skriva, avhåll dig då från detta tills Herrens Ande driver och påverkar dig. Tro inte, att det är tecken på att det är rätt och att du måste göra bestämda saker för att vägleda andra, därför att du följer en viss kurs och gör bestämda saker. Det är inte så bra, att du känner dig fri att tala ut om sådana saker, som angår våra ungas välfärd och rekommenderar böcker som inte gagnar andlighet eller gudsfruktan. Om du tror, att sådan läsning skulle utveckla fast, obefläckad principfasthet, har du misstagit dig. Mätte Herren hjälpa dig att handla försiktigt och ödmjukt och inte kasta ut missledande uttalanden i tidningarna, för de kommer att uppfattas som godkända av vårt folk. Du lägger en börda på andra att motverka inflytandet från dessa uppfattningar.

Min bror, din trygghet består i att vandra ödmjukt med Gud. Jag skälver, när jag läser dina många artiklar, som ger råd och regler för andra predikanter. Det är knappast riktigt, att du har så mycket att säga i denna riktning. Om du blir egoistisk och självsäker, kommer Herren säkerligen låta dig göra en del misstag. Du behöver noga vaka över din egen själ (518) och söka en daglig, levande erfarenhet i Guds angelägenheter. Du bör hålla självet utom synhåll och låta Jesus framträda. Kristus är din styrka och din sköld. Du är en svag, felande människa och behöver vara mycket försiktig, så att du inte snubblar. Jag ber dig att vara på din vakt, så att du inte ödelägger Guds heliga verk i ord eller i handling.

Jag har känt mig så tacksam över att du kunde göra en del i detta stora verk. Jesus älskar dig och Han kommer att arbeta med dina ansträngningar, om du har en levande kontakt med Gud. Men du måste leva ett liv i vaksamhet och bön. Bli inte obetänksam. Skilj dig inte från Jesus, utan ta Honom med in i ditt vardagsliv. Arbeta inte för dig själv och andra genom obetänksamma medgivanden och råd. Var i stället på det klara med att om inte Kristus har tagit plats i ditt hjärta och om dina ögon inte är riktade endast mot Guds härlighet, skall stolthet komma in i ditt hjärta. Självuppskattning kommer att ta överhand och du kommer att vandra obetänksamt, innan du är medveten om det. "Gör stigarna raka för era fötter, så att den fot som haltar inte går ur led utan i stället blir botad." (Hebr. 12:13)

Det är många av våra unga, som Gud har begåvat med högre förmågor. Han har gett dem de allra bästa talenter, men deras krafter har försvagats, deras sinnen har förvirrats och trubbats av och under många år har de inte växt till i nåd och i kunskap om vår tros grunder, eftersom de har tillfredsställt en smak för romanläsning. De har lika svårt för att styra lusten till en sådan ytlig läsning, som drinkaren för att styra sin lust till en berusande dryck. Dessa kunde i dag vara knutna till våra förlagshus och vara effektiva arbetare inom vår bokföreläsning, iordningsställa kopior för tryckning eller läsa korrektur. Deras talenter har emellertid förvanskats tills de är mentala dyspeptiker och som därför inte är lämpliga till en ansvarstyngd ställning var som helst. Inbillningsförmågan är sjuklig. De lever ett överkligt liv. De är inte utrustade för livets praktiska uppgifter. Det mest sorgliga och nedslående är, att de har gått miste om allt (519) intresse för sund läsning. De har blivit förblindade och charmerade genom så starkt spännande berättelser som de i *Onkel Toms stuga*. Den boken åstadkom goda saker på sin tid för dem, som behövde väckas när det gällde deras felaktiga tankar om slaveriet, men vi står på gränsen till den eviga världen, där sådana historier inte behövs som förberedelse till det eviga livet.

Den enda tryggheten för var och en av oss är att bli fullständigt omvända och vara insatta i sanningen, så som den är uppenbarad i Guds ord, så att vi skall kunna ge varje människa som frågar oss, skäl för det hopp som är i oss, i ödmjukhet och fruktan.

Vår tids predikanter och medarbetares särskilda ansträngning i alla våra led, borde vara att vända de unga bort från alla spännande historier och till profetians ord. Uppmärksamheten hos varje själ som eftersträvar evigt liv, bör placera Bibeln i centrum.

Det förefaller mig märkligt, med tanke på allt jag har skrivit om spännande romaner, att se en rekommendation från din penna, om att läsa *Robinson Crusoe*, *Onkel Toms stuga* och *Aisopos fabler*. Min bror, du har begått ett misstag genom att skriva den artikeln. Om dessa böcker tillhör dem, som du har till salu, ber jag dig att aldrig ge dem till våra unga igen. Det är din plikt att leda deras uppmärksamhet till Bibeln. Bli inte den som frestar dem, genom att ge dem tilldragande romanböcker, som kommer att skilja deras tankar från studierna av Skrifterna. Vi måste själva dricka av Livets vatten, annars kommer vi hela tiden att hugga ut spräckta cisterner till oss själva, som inte kan behålla vatten.

Det finns tusentals sätt och planer, genom vilka Satan smyger sig in för att skapa obalans i unga människors sinnen. Om själen inte är fullt och fast förankrad i Gud och samvetsgrant vaktas just i avsikten att hålla tankarna sysselsatta (520) genom att rannsaka Skrifterna och bli grundade i vår tro, kommer de säkerligen att fångas. Vi kan inte hålla oss borta från vår vaktpost ett enda ögonblick. Vi kan inte tillåta oss själva att handla impulsivt. Vi måste sätta en väktare framför våra tankar och våra barns tankar, så att de inte blir bedragna av Satans frestelser.

Vi lever nu på den stora försoningsdagen. Kristi heliga arbete för Guds folk, som nu pågår i den himmelska helgedomen, bör vara vårt ständiga studium. Vi bör lära våra barn, vad som utmärkte den karaktäristiska försoningsdagen och att den var en särskild tid, då man ödmjukade sig och bekände sina synder inför Gud. Den försoningsdag, som skall bli en motbild till denna, skall vara av samma karaktär. Var och en som lär sig sanningen genom föreskrift och exempel kommer att ge basunen ett bestämt ljud. Du behöver alltid odla din andlighet, ty det är inte naturligt för dig att vara himmelskt sinnad. Det stora arbetet ligger framför oss, att leda folk bort från världsliga seder och vanor, allt högre, till andlighet, till gudsfruktan och allvarligt arbete för Gud. Det är din uppgift att förkunna den tredje ängelns budskap och basunera ut den sista varnande tonen till världen. Måtte Herren välsigna dig med andlig synförmåga. Jag skriver detta i kärlek, eftersom jag ser, vilken fara du befinner dig i. Var snäll och betrakta dessa saker noggrant och under bön.

Råd till de unga

Till de studerande på South Lancaster Academy vill jag säga: "Närma er Gud, så skall han närma sig er." (Jak. 4:8) Skäms aldrig över er tro. Uppehåll er aldrig på fiendens sida. "Ni är världens ljus." (Matt. 5:14) Er tro måste framstå som en dyrbar sanning, en sanning som alla borde ha och alla måste ha om de är frälsta. Som ett folk, är vi i minoritet. Vi är inte populära. Våra fiender kommer att bevaka oss med onda avsikter, för att förråda oss och ödelägga våra själar. De kommer (521) inte att uppskatta våra motiv. De kommer att misstolka vår allvarliga iver och vår innerliga önskan om att få andra att se och förstå sanningen, så att de kan göra Guds vilja genom att lyda alla Hans bud. Men vi bör kämpa trons goda kamp och visa oss vara "fasta och orubbliga" och alltid arbeta "hängivet för Herren, eftersom ni vet att ert arbete i Herren inte är förgäves." (1 Kor. 15:58)

Det är med utesäglig sorg och ibland med förtvivlan, som jag betraktar de ungas tillstånd och ser hur svårt det är att uppmuntra dessa till att skaffa sig en utbildning, för vilken jag vet, att Gud frikostigt har anförtrott dem förmågor. Utan utbildning kommer de att vara obrukbara och överksamma på varje plats. De kommer medan de skaffar sig denna utbildning fortfarande att bli utsatta för faror och frestelser. Satan kommer att försöka att sysselsätta deras upoplade förmågor i sin tjänst.

Somliga använder sina krafter med onda resultat. Sinnlighetens lömska gift strömmar i deras blodådror och det möter endast små hinder på sin väg. Det är fascinerande och förtrollande. Sinnet, som med lämplig uppmärksamhet på moralisk renhet, är i stånd till att i högsta grad låta sig användas och att uppnå överlägsenhet i egentlig betydelse, reduceras ofta till att förvalta åtrå. En upphöjd moral och praktisk gudsfruktan tilltalar inte dessa förledda själar. Det är nästan omöjligt att påverka dem på något sätt, vare sig man försöker genom föreskrifter eller exempel, som skulle kunna motverka Satans ansträngningar att fördärva och utplåna deras själar. Om dessa unga män och kvinnor inte är villiga att lära sig och låta sig

vägledas av dem som har erfarenhet, kommer de med säkerhet att föras in på ett villospår av Satans list. Om inte de, som undervisar dem, ständigt tillväxer i nåd och i kunskap om sanning och i verklig andlig urskilningsförmåga, kommer de att vara farliga. Genom sitt föredöme och genom spridandet av felaktiga idéer och genom brist på kunskap om omedveten hjälp till fienden i hans arbete, leder de själar till att tro, att det bästa för dem är det, som de har minst glädje av och som hjälper deras själar minst.

Ingen av de planer som gjorts upp och genomförts för utbildning av (522) våra unga är för stora. De bör inte ha en ensidig utbildning, utan alla deras krafter bör få lika stor uppmärksamhet. Etik, studier av Skrifterna och fysisk träning bör kombineras med de studier, som vanligen bedrivs i skolor. Alla krafter - fysiska, mentala och moraliska - behöver utbildning, disciplin och utveckling, så att de kan leda till den högsta möjliga tjänst, ty om inte alla har utvecklats lika långt, kan en förmåga inte arbeta omsorgsfullt utan att överanstränga någon del av den mänskliga organismen.

Mycket har sagts och skrivits om vikten av att träna upp sinnet till dess högsta tjänst. Detta har ibland lett till den åsikten att om förståndet utbildas till att använda sina bästa krafter, kommer den fysiska och moraliska naturen att stärkas, så att hela människan utvecklas. Tiden och erfarenheten har visat, att detta inte stämmer. Vi har sett män och kvinnor gå fram som kandidater från college, som inte på något sätt var kvalificerade för att använda den underbara fysiska organism, som Gud har gett dem, särskilt bra. Hela kroppen är skapad för aktivitet, inte för sysslolöshet. Om de fysiska krafterna inte sätts på prov i lika hög grad som de mentala, kommer de sistnämnda att utsättas för alltför stor påfrestning. Om inte alla delar av den mänskliga organismen utför de uppgifter, som den har tilldelats, kan de mentala krafterna inte användas efter bästa förmåga under en längre tid. Naturliga krafter måste behärskas av naturliga lagar och förmågorna måste utbildas till att arbeta harmoniskt och i överensstämmelse med dessa lagar. Lärarna på våra skolor kan inte bortse från någon av dessa enskilda saker, utan att svika sitt ansvar. Stolthet kan förmå dem att söka efter en högre världslig standard när det gäller intellektuella färdigheter, så att de studerande kan uppvisa strålande resultat, men när det kommer till fasta kunskaper, - sådana som är nödvändiga för att män och kvinnor skall kunna klara sig i varje nödsituation i det praktiska livet - är sådana studenter endast delvis förberedda för att få framgång i livet. Deras bristfälliga utbildning leder ofta till ett misslyckande, oavsett vilken uppgift de åtar sig i yrkeslivet.

Gymnastiska övningar kan i många fall vara till nytta. De infördes för att tillgodose bristen på nyttig fysisk träning och har blivit populär på institutioner för utbildning, men de saknar inte nackdelar. Om de inte leds på ett noggrant sätt, gör de mer skada än nytta. Somliga har fått livslånga skador på grund av dessa idrotter i gymnastiksalarna. Den manuella träningen på våra skolor, kommer, om den utförs på rätt sätt, i stor utsträckning att ersätta gymnastiken.

Lärare bör vara långt mer uppmärksamma på den fysiska, mentala och moraliska påverkan på våra skolor. Även om

de vetenskapliga studierna kan leda de studerande till höga bokstavliga färdigheter, ger detta inte en fullkomlig utbildning. När särskild uppmärksamhet ägnas åt den grundliga utvecklingen av varje fysisk och moralisk förmåga som Gud har gett, kommer de studerande inte att lämna våra högskolor och kalla sig själva för utbildade, så länge de inte har den kunskap, som de måste ha för det praktiska livet och den fullständiga karaktärsutvecklingen.

Mitt hjärta värker när jag ser dessa brister, för resultatet måste bli en sviktande hälsa, brist på förmåga att ta ansvar och en bristande anpassning till den sorts arbete, som är absolut nödvändig för framgång i livet. Tidningarna är rika på uppseendeväckande rekord i bedrägeri och förskingringar, på elände i familjer, män som rymmer med andra mäns hustrur och hustrur som rymmer med andra kvinnors män - enbart därför att dessa grupper inte tillägnat sig flitiga vanor och aldrig har lärt sig att spara tid eller att använda sina förmågor på bästa sätt och att skapa ett lyckligt hem.

Jag önskar att jag kunde väcka alla lärare i vårt land i detta avseende. Det är ett arbete för dem att utföra med att vidga och höja sitt utbildningsuppdrag. Det ligger en tidsperiod framför oss, när tillståndet i världen kommer att bli desperat, när den sanna religion, som är lydlig mot ett "Så säger Herren" nästan kommer att utplånas. Våra unga bör lära sig att onda gärningar inte glöms bort eller överses med (524) när Gud inte genast straffar gärningsmännen med häftiga vredesutbrott. Gud håller räkenskap med nationerna. Under varje århundrade i denna jords historia har dåliga tjänare samlat ihop vrede till vredens dag och när tiden är fullbordad, då överträdelsen har nått den fastställda gränsen för Guds barmhärtighet, så kommer Hans tålmod att upphöra. När siffrorna i himlens räkenskapsböcker visar, att överträdelsens totala summa har uppnåtts, kommer vreden att bryta ut, utan att blandas med nåd. Då kommer man att bevittna, hur fruktansvärt det är att överskrida det gudomliga tålmodet. Denna kris uppnås, när nationerna blir eniga om att ogiltigförklara Guds lag.

De dagar skall komma, då de rättfärdiga kommer att väckas till iver för Gud på grund av den tilltagande laglösheten. Inget annat än Guds kraft kan stoppa Satans och onda människors högdragenhet, men när församlingen befinner sig i den största fara, kommer den trofasta kvarlevan att sända upp de innerligaste böner för den och Gud kommer att höra och bönhöra just vid den tidpunkt, när överträdarens skuld har nått sin höjdpunkt. Han kommer att "skaffa rätt åt sina uvalda, som ropar till honom dag och natt, då han ju lyssnar tåligen till dem". (Luk. 18:7) De kommer att vara ivriga att ära Gud. De kommer att vara ivriga i bön och deras tro kommer att tillväxa i styrka.

Det är för liten iver bland de studerande. De borde göra mer allvarliga ansträngningar. Det krävs mycket studier för att veta hur man skall studera. Varje student måste vänja sig vid att vara flitig. Han bör se till så att inget arbete, som inte är fullgott, lämnar hans händer. Han bör ta till sig de ord, som Paulus riktade till Timoteus: "Fortsätt att föreläsa Skriften och att förmana och undervisa tills jag kommer. Försumma inte nådegåvan i dig, den som du fick

genom profetord, när de äldste lade händerna på dig. Tänk på detta och lev i detta, så att alla kan se dina framsteg. Ge akt på dig själv och på din undervisning, och håll troget ut med den. När du gör det, frälser du både dig själv och dem som lyssnar på dig." (1 Tim. 4:13 - 16)

(525) Plikten för gammal och ung måste uttryckas med ett enkelt och positivt språk, ty vår lott är att leva i farliga tider, då det verkar som om sanningen skall undertryckas av falskhet och sataniska villfarelser. I prövningens tid kommer den Allsmäktige att vara ett värn för dem, som Gud har anförtrott Sin lag. När den laggivande makten har övergett protestantismens principer så att den stöder katolicismen och gör gemensam sak med Rom, kommer Gud på ett särskilt sätt att ingripa för att värna om Sin egen ära och Sitt folks frälsning.

I den dagliga undervisningen av våra unga måste vi ständigt lägga vikt vid principfasthet, så att de kan fatta rätta beslut och har kraft att utan tvekan hålla fast vid Guds bud och tron på Jesus också vid den tidpunkt, då det dekret sänds ut, som kräver att alla skall tillbe vilddjuret och dess märke och hela den religiösa världen ogiltigförklarar Guds lag. De, som nu vacklar och är frestade att följa dem, som har avfallit från sin tro genom att "hålla sig till villoandar och till onda andars läror", kommer säkert att befinnas vara på deras sida som ogiltigförklarar Guds lag, såvida de inte ångrar sig och håller fast vid den tro, som en gång överlämnats till de heliga.

Om vi lever mitt upp i de fruktansvärda faror, som beskrivs i Guds Ord, bör vi då inte förstå situationens allvar? Varför skall vi tåla? Varför skall vi sysselsätta oss minst med det, som är allra mest betydelsefullt för var och en av oss? Bibeln skulle vara vår käraste skatt och skulle studeras grundligt och med djupt allvar läras ut till andra. Hur kan denna otroliga likgiltighet fortsätta hos dem, som har fått ett så stort ljus?

Att jämföra profetierna och historien borde vara ett ämne i våra skolor. Alla som accepterar anställning som lärare, borde alltmer värdesätta Guds uppenbarade vilja. Lärarna skulle undervisa sina elever på ett enkelt sätt. De skulle öppna (526) Skriften för dem och i sitt eget liv och med sin karaktär visa den bibliska trons värde och helighetens skönhet. Låt ingen ens för ett ögonblick få den uppfattningen, att det skulle gagna honom att dölja sin tro och sina trossatser för icke-troende människor av fruktan för, att det skulle skada hans anseende, om de kände till hans principer.

Vi skall inte skämmas över vår tro. Vi är ett skådespel för änglar och för människor. Hela universum betraktar med intensivt intresse de avslutande scenerna av den stora striden mellan Kristus och Satan. Skall vi då tillåta världsliga ambitioner att fylla våra sinnen i en tid, då det omfattande arbetet med att döma de levande just skall börja? Vad kan nu vara meningsfullt för oss, annat än att vara Jesu vittnen i den här världen? Vi står på gränsen till evigheten. Vad kan vi lära eleverna i våra skolor, som är viktigare att ha kunskap om, än det som Skriften säger?

Exempel på hjältemodig trohet mot Gud

Josef dolde inte sin lojalitet mot Gud, när han blev ärad av egyptierna.

Elia försökte inte att dölja, att han tjänade himlens Gud, mitt under det utbredda avfallet. Baals profeter var fyrahundra femtio till antalet, hans präster var fyrahundra och de som tillbad honom var tusentals. Trots detta försökte inte Elia att få det att se ut som om han var på den populära sidan. På ett kraftfullt och majestätiskt sätt stod han ensam. Berget var fyllt av människor i spänd förväntan. Kungen kom i stor pompa och avgudadyrkarna hälsade honom segervissa med välkomstrop. Men Gud hade i hög grad blivit vanärad. En människa, och enbart en enda människa, infann sig för att försvara Guds ära. Med klara basunliknande toner vände sig Elia sig till den oerhört stora folkmassan: "Hur länge skall ni halta på båda sidor? Om det är HERREN som är Gud, så följ honom. Men om det är (527) Baal, så följ honom." (1 Kon. 18:21) Resultatet blev att Herren Gud, som härskar i himlen, blev försvarad och att baalsdyrkarna blev ihjälslagna. Var finns Elias efterföljare i dag?

Daniels berättelse är värd att beakta. Han levde ut sin tro och sina principer mot stort motstånd. Han dömdes till döden för att han inte ville ge upp ett enda dugg av sin trohet mot Gud ens då han ställdes inför kungens dekret. Det kunde vid det tillfället kallas överdriven fromhet, att han enligt sin vana gick fram till det öppna fönstret tre gånger om dagen och knäböjde i bön, trots att han visste att spionerande ögon lade märke till honom och att hans fiender var beredda att anklaga honom för illojalitet mot kungen. Daniel ville emellertid inte tillåta jordisk makt att komma mellan honom och hans Gud, inte ens med risk att dö i lejongropen. Även om Gud inte hindrade, att Daniel blev kastad i lejongropen, så gick en ängel ändå med honom och stängde deras munnar, så att han inte tillfogades någon skada. På morgonen, när kungen kallade på honom, svarade han: "Min Gud har sänt sin ängel och stängt till lejonens gap, så att de inte skadat mig. För jag är utan skuld inför honom och jag har inte heller förbrutit mig mot dig, o konung." (Dan. 6:22) Han var en ädel och ståndaktig Guds tjänare.

Ingenting vinnas genom feighet eller fruktan för att låta det bli känt, att vi är Guds laglydiga folk. Om vi döljer vårt ljus, som om vi skämdes för vår tro, kommer det enbart att leda till olycka. Gud kommer att överlämna oss till vår egen svaghet. Måtte Herren förbjuda, att vi vägrar låta vårt ljus lysa fram på platser, som Han kallar oss till. Om vi dristar oss till att gå fram i egen kraft, följa våra egna idéer, våra egna planer och lämna Jesus bakom oss, skall vi inte förvänta oss självsstyrka, mod eller andlig styrka. Gud har haft moraliska hjältar och Han har sådana nu, - sådana som inte skäms för att vara Hans särskilda folk. Deras vilja och planer är helt underordnade Guds lag. Jesu kärlek har förmått dem att räkna sina liv som dyrbara för dem själva. Deras arbete har bestått i att gripa tag i (528) ljuset från Guds Ord och låta det lysa fram i klara, beständiga strålar för världen. "Trohet mot Gud" är deras motto.

Ett välutbildat prästerskap

Köpmannen, snickaren, jordbrukaren och advokaten skall

alla lära sig sina hantverk och sina yrken. Först utför de, av brist på kunskap, ett ofullständigt arbete, men när de tåligt fortsätter i sina yrken blir de mästare i sina olika kallelser. Utan rätt användning av sinne och hjärta och hela människans krafter, kommer predikanten att visa sig vara en misslyckad person. Han må vara en predikant, men han måste också vara lämplig för att agera som en pastor. Studiet får aldrig lov att upphöra, det måste fortsättas genom hela hans tjänstetid, oavsett hur välkvalificerad han själv anser sig vara för arbetet.

Tiderna kräver ett intelligent, välutbildat prästerskap och inte några nybörjare. Falska trosläror håller på att mångdubblas. Världen utbildas till en högre nivå av bokliga kunskaper och synd, otro och brist på trohet blir allt tydligare och alltmer utmanande, allteftersom mer förståndsmässig kunskap och skarpsinnighet krävs. Denna situation kräver, att alla krafter i intellektet används, för det är klara hjärnor under Satans kontrol, som predikanten kommer att möta. Han bör vara välbalanserad genom religiösa principer, tillväxa i nåden och i kunskapen om vår Herre Jesus Kristus. Alltför mycket tillfälligt arbete har utförts och människors tankar har inte tränats till sin fulla förmåga. Våra predikanter skall kunna försvara sanningen mot outvecklade avfallingar, lika väl som att bedöma Skriftens vittnesbörd i förhållande till dem som förespråkar vilseförande felaktigheter. Sanning måste sättas som motsats till fräcka påståenden. Våra predikanter måste vara män som är helt helgade åt Gud och vara människor med en icke obetydlig bildning. Deras sinnen måste emellertid helt glöda av religiös iver, samla gudomliga ljusstrålar från himlen och sända dem ut i det mörker, som övertäcker jorden och det tjocka mörker, som omger folket.

(529) Omoral och kriminalitet och ondska av alla slag, ökar ständigt. Den genomträngande kraften i Bibelns sanning måste visa kontrasten mellan sanning och villfarelse. En högre grad av förberedelse är nödvändig för att göra en god tjänst för Mästaren. Men om predikanten lutar sig mot den kunskap han behöver och inte känner det stora behovet av daglig gudomlig upplysning, är den utbildning han har fått bara en stötesten för syndare. Vi behöver få all vishets Gud förd in i allt vårt arbete och i all vår erfarenhet. Då är varje gnutta av kunskap som vi erhåller en kraft till sådant som är gott och kommer att hjälpa till att utveckla duglighet och kristuslikt allvar. Detta är religion.

Att vara världsligt sinnad

Käre bror F: Det är på tiden, att vi rannsakar våra hjärtan grundligt, för att se om vi är kvar i tro på Gud och i Hans kärlek eller inte. Om det inte finns något uppvaknande bland oss, som har fått så stort ljus och så många privilegier, kommer vi att sjunka ner i fördärv och vårt öde kommer att bli värre än Korasins och Betsaidas öden. "Ty", som Kristus sade om dessa städer, "om de kraftgärningar som har utförts hos er hade blivit gjorda i Tyrus och Sidon skulle de för länge sedan ha omvänt sig i säck och aska."

Det är hög tid att ni tar era egna och era barns själar på största allvar. Detta kräver er kallelse i Kristus. Min själ är nedtryckt i sorg, mitt hjärta är sjukt och bedrövat, när jag tänker på ditt tillstånd, eftersom jag vet, att om du inte har förvandlats som människa, kommer din förankring ständigt att växla. O, ”sök Herren, medan han låter sig finnas, åkalla honom medan han är nära.” (Jes. 56:6) Jag bönfaller er att ödmjuka era hjärtan inför Gud och upphör aldrig att anstränga dig förrän du är en annan människa. Jag känner ett djupt intresse för ditt andliga tillstånd och vill se dig allvarligt (530) eftersträva din egen och dina kära barns frälsning, som jag vet har skötts på ett sätt som i hög grad liknar Elis sätt att ta hand om sina barns. Låt hela ditt inflytande vara på Herrens sida. Låt dina barn se att du inte är en människa som styrs av impulser, utan en människa med principfasthet. De kommer att följa det föredöme som du ger dem. Tills jag ser en förändring till det bättre i dig, kommer jag att fortsätta att be för dig och förmana dig.

Vi närmar oss tidens slut. Vi måste inte bara förkunna sanningen för vår tid från predikstolen, utan också efterleva den utanför predikstolen. Rannsaka noggrant grunden för ditt hopp om frälsning! Medan du innehar ställningen som en sanningens förkunnare, en väktare på Sions murar, kan du inte låta dina intressen vara inblandade i denna världs intressen och affärsangelägenheter. Du kan inte göra detta på samma tid med ett gott resultat och samtidigt utföra det heliga uppdrag som har lagts i dina händer. När människossjälar står på spel och när det gäller de eviga angelägenheterna, kan man inte tryggt låta sina intressen vara delade. Detta gäller i synnerhet i ditt fall. Eftersom du är angagerad i denna affärsangelägenhet, har du inte uppodlat uppriktig fromhet. Du har haft en innerlig önskan om att skaffa fram resurser. Du har talat med många om finansiella vinster genom att investera i jordar i _____. Ständigt på nytt har du skildrat fördelarna med dessa verksamheter. Detta gjorde du samtidigt som du var en ordinerad Kristi tjänare, som lovat att ge din själ, din kropp och ande till arbetet med att vinna själar. Samtidigt fick du pengar från kassan till att underhålla dig själv och din familj. Ditt tal avsåg att leda vårt folks uppmärksamhet och pengar bort från våra institutioner och från förrättningar som arbetade för Förlossarens rike på jorden. Dess avsikt var att få dem att vilja investera sina medel, där du försäkrade dem att de skulle fördubblas på kort tid och att smickra dem med att de hjälpte saken mycket mer, genom att göra så. Du har kanske inte menat att ge dem rådet att dra tillbaka sina medel från Guds verk, men somliga hade inga (531) pengar att använda förutom de som hade investerats i våra institutioner och de har dragits tillbaka från dem för att investeras enligt dina förslag.

I viss mening är vi våra bröders väktare. Vi har var och en en relation till själar, som genom Kristi förtjänst, söker efter härlighet, ära och odödlighet. Deras renhet, uppriktighet, iver, pålitlighet och gudsfruktan har påverkats av våra ord, våra handlingar, vårt uppförande, våra böner och vår trofasta pliktuppfyllelse. Kristus sade till Sina lärjungar: ”Ni är världens ljus.” (Matt. 5: 14) Jesu Kristi tjänare måste både i kyrkan och till enskilda personer lära ut detta faktum, att också sjundedags adventisters trosbekännelse saknar kraft att göra det som är gott, om den inte kommer av uppriktig gudsfruktan.

Religiöst ljus måste lysa från församlingen och i synnerhet från predikanter i klara stadiga strålar. De skall inte lysa upp vid särskilda tillfällen och sedan dämpas och fladdra, som om de höll på att slockna. Jesu Kristi överlägsenhet kommer alltid att lysa i sanna troendes karaktär och de kommer att pryda vår Frälsares lära. På så sätt blir evangeliets överlägsenhet och kraft uppenbarad. Varje församlingsmedlem måste leva i förbindelse med Källan till allt ljus och vara en andlig arbetare, som gör sin del genom goda gärningar för att reflektera ljuset till världen.

Predikanten bör i synnerhet hålla sig borta från världslig inblandning och binda sig själv till all krafts Källa, så att han på ett rätt sätt kan visa vad det innebär att vara en kristen. Han bör göra sig fri från allt, som på något sätt kan leda hans tankar bort från Gud och det stora verket för vår tid. Kristus förväntar Sig av honom, som Hans anställda tjänare, att vara lik Honom till sinne, i tanke, i ord och i handling. Han förväntar Sig av alla människor, som öppnar Skrifterna för andra, att de skall arbeta noggrant och intelligent och inte använda sina krafter på ett oförståndigt sätt, som skadar eller bränner ut dem, utan i stället så att arbetaren kan utrustas till att göra ett gott arbete för Herren. Varje själ är kallad till aktivt (532) arbete i en av de olika delarna av arbetet och Herden kommer att föra och leda Sin hjord.

Predikantens tunga skall inte användas till att berätta för människor hur de bäst kan gräva ner sina tillgångar i jorden. Han bör berätta för dem hur de bäst kan investera dem i himlens bank. Min bön är, att Herren måtte ge dig andlig omdömesförmåga, ty du kommer med säkerhet att lida trons skeppsbrott, om du inte kommer in i ett annat andligt tillstånd. Du behöver Guds omvändande kraft och om du inte förändras, kommer du med säkerhet att förlora ditt grepp om sanningen. Men även om du skulle vinna hela världen, skulle det vara en fattig ersättning för att du förlorat din själ. Måtte Herren hjälpa dig, min bror, till att snabbt komma till dina sinnen och handla som en människa, med välbalanserat sinne. Måtte du ta upp ditt arbete upp med helgat hjärta och helgade läppar och vandra ödmjukt med din Gud.

Praktisk gudsfruktan

Kära bröder och systrar i Oakland! Jag har ofta känt mig manad att skriva till er. Gång på gång har jag funnit mig själv tala till er i mina drömmar, och varje gång har ni haft bekymmer. Låt det ändå inte, vad än händer, slå ned ert moraliska mod och orsaka att er kristendom förvandlas till död formalism. Jesus är i sin kärlek redo att ge överflödande välsignelse, men vi måste ha erfarenhet i tro och enträgen bön samt jubla över Guds kärlek. Skall någon av oss bli vägd på en våg och befunnen för lätt? Vi måste vaka över oss själva, vaka över vår naturs oheliga begär, så att vi inte sviker det höga ansvar som Gud har lagt på oss som sina tjänare.

Vi måste studera de varningar och tillrättavisningar som Gud fordom gav Sitt folk. Vi saknar inte ljus. Vi vet vad vi

bör undvika och vilka krav Han väntar att vi (533) skall uppfylla. Om vi inte söker och gör det som är rätt, är det därför att det passar det köttsliga sinnet bättre att göra det som är ont än det som är gott.

Det skall alltid finnas människor utan tro, som väntar att bäras framåt av andras tro. De har inte upplevt sanningens kunskap och följaktligen inte heller erfarit dess helgande inflytande. Varje församlingsmedlem skulle ivrigt men stilla rannsaka sitt eget hjärta för att se om liv och karaktär är i samklang med Guds rättfärdighetskrav.

Herren har gjort stora ting för er i Kalifornien, särskilt i Oakland, men Han skulle göra mycket mera om era gärningar överensstämde med er tro. Gud är aldrig otro med rika välsignelser. Tänk på vad Gud har gjort, och kom ihåg att detta är endast början av vad Han är villig att göra.

Vi måste värdera Bibeln högre än vad vi nu gör, för den innehåller Guds vilja uppenbarad för människor. Det räcker inte med att erkänna Guds Ords trovärdighet utan vi måste studera Bibeln för att se vad den innehåller. Upplever vi Bibeln som ett "Guds orakel"? Den förmedlar en så verklig kontakt med Gud, som om dess ord nådde oss hörbart. Vi förstår inte Bibelns värde eftersom vi inte följer dess föreskrifter.

Onda änglar är i verksamhet runt omkring oss, men då vi inte kan se dem med våra naturliga ögon, tänker vi inte på deras verkliga existens, såsom den framställs i Guds ord. Om det inte fanns någonting i Bibeln som var svårt att förstå, skulle människan när hon studerar dess budskap känna sig stolt och självtillräcklig. Det är aldrig bra för någon att tro, att han förstår varje troslära i Bibeln, för det gör han inte. Ingen skall smickra (534) sig själv med att han förstår allt i Bibeln och känna det som sin plikt att förmå alla andra att tolka den på samma sätt. Jag varnar för varje slag av andligt högmod. Det finns överflöd av det i församlingen av idag.

Hur främmande tedde sig inte allra först sanningen - som vi nu älskar - när den visade sig vara Bibelns sanning! Och hur starkt var inte det motstånd vi mötte när vi förkunnade den första gången! Men hur ivriga och allvarliga var inte de lydiga och sanningsälskande förkunnarna. Vi var verkligen ett säreget folk. Vi var få till antalet, utan förmögenhet, utan världslig visdom eller världslig ära. Dock litade vi på Gud, vi var starka och framgångsrika, en skräck för de ogudaktiga. Vår kärlek till varandra var grundmurad och inte lätt att rubba. Guds makt uppenbarades ibland oss - de sjuka blev friska, och vi upplevde mycken stilla, ljuvlig, helig glädje.

Men församlingen har inte gått framåt i samma grad som ljuset har fortsatt att växa. Det fina guldet har så småningom mist sin glans. Livlöshet och formalism har lamslagit församlingens energi. De många och rika förmånerna och möjligheterna har inte fört Guds folk framåt och uppåt till renhet och helighet. Om de troget utnyttjat Guds gåvor skulle de ha förökats kraftigt. Av den som mycket är givet, skall också mycket utkrävas. Endast de som i tro tar emot och uppskattar det ljus som Gud gett och som är självförsakande och självupppoffrande, kan bli ljusbärare i världen. De som inte går framåt kommer att gå

tillbaka, t.o.m. på gränsen till det himmelska Kanaan. Det har visats mig att vår tro och våra gärningar inte på minsta sätt motsvarar det sanningens ljus som vi fått. Vi får inte ha en halvhjärtad tro, utan den fullkomliga tro som arbetar av kärlek och renar själen. Gud kallar er i Kalifornien att komma i närmare gemenskap mod Honom.

En punkt måste beaktas och det är den personliga friheten. Såsom soldater i Kristi arme skulle vi handla i samförstånd inom de olika avdelningarna i vårt arbete. Ingen (535) skulle ha rätt att på eget ansvar i våra tidningar lägga fram egna synpunkter på bibliska läropunkter, då det är så att andra bland oss har helt andra uppfattningar om samma ämne, och då på så sätt splittring skulle uppstå. Första-dags-adventisterna har gjort så. Var och en har följt sin egen uppfattning, oberoende av andra, och sökt framlägga originella tankar, till dess att det inte fanns något samförstånd dem emellan, utom kanhända när det gäller opposition mot oss sjundedagsadventister. Vi skulle inte följa deras exempel. Varje arbetare skulle handla med hänsyn till de övriga. Jesu lärjungar handlar inte oberoende av varandra. Vår styrka måste vara i Gud, och den måste förvaltas så att den omsätts i ädel, samlad handling. Den får inte förslösas på meningslösa företag.

Enighet ger styrka. Det borde vara enighet mellan våra bokförlag och våra andra institutioner. Om full enighet rådde skulle de alla vara kraftcentraler. Stridigheter och motsättningar borde inte förekomma bland samfundsanställda. De är alla engagerade i ett arbete och under en Ledare. Tillfälliga och ryckiga ansträngningar har gjort stor skada. Hur energiska de än må vara är de av föga värde, för reaktionen kommer helt säkert. Vi måste praktisera ständig uthållighet och ständigt sträva efter att lära känna och göra Guds vilja.

Vi borde veta vad vi måste göra för att bli frälsta. Vi skulle inte, kära bröder och systrar, bara följa med strömmen. Det är nu vi skall lämna världen och bli avskilda från den. Det är det enda sätt på vilket vi kan vandra med Gud såsom Enok gjorde. Gudomliga krafter samverkade alltid med honom i hans ansträngningar. Liksom Enok är vi kallade att ha en stark, levande, verksam tro, och det är det enda sätt på vilket vi kan vara Guds medarbetare. Vi måste leva upp till Bibelns krav eller dö i våra synder. Vi måste veta vilka förändringar som, med Guds nåd, måste ske i våra karaktärer, för att vi skall kunna bli passande för de himmelska boningarna. I fruktan för Gud säger jag er: det är fara (536) för att våra liv blir lika judarnas - tomma på Guds kärlek och likgiltiga för Hans makt, under det att sanningens strålande ljus lysert runt omkring oss.

Tio tusen gånger tio tusen må bekänna sig lyda lagen och tro evangelium, men ändå leva i synd. Människor kan klart och tydligt framställa sanningens krav för andra samtidigt som deras egna hjärtan är köttsliga. De älskar synden och utövar den i hemlighet. Guds sanning är inte sanning för dem, emedan deras hjärtan inte blivit helgade genom den. Kärleken till Frälsaren har inget inflytande över deras låga begär. Vi vet från gångna tiders historia, att människor kan inneha ansvarsfulla och heliga platser, men ändå handla svekfullt när det gäller Guds sanning. De kan inte lyfta upp heliga händer, "fria ifrån vrede och disputerande". Orsaken

därtill är att Gud inte har någon kontroll över deras sinnen. Sanningen har aldrig inpräntats i deras hjärtan. "Ty genom hjärtats tro bliver man rättfärdig." (Rom. 10: 10.) "Du skall älska Herren din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ och av allt ditt förstånd och av all din kraft." (Mark. 12: 30.) Gör ni det? Många gör det inte och har aldrig gjort det. Deras omvändelse var endast ytlig.

Aposteln säger: "Om I alltså ären uppståndna med Kristus, så söken det som är därovan, där varest Kristus är och "sitter på Guds högra sida. Ja, haven edert sinne vänt till det som är därovan, icke till det som är på jorden." (Kol. 3: 1, 2.) Hjärtat är människans fästning. Från det utgår liv och död. En människa med ett orent hjärta är inte passande att umgås med de heliga. Vet inte den store Hjärterannsakaren vilka som dröjer kvar i synden utan att tänka på sin själ? Finns inte ett vittne till de mest hemliga ting i varje människas liv? Jag tvingades att lyssna till något som några män sade till kvinnor och unga flickor - smickrande ord, ord till att förleda och bedåra. Satan brukar alla dessa medel för att fördärva. En del av er har kanske på detta sätt varit hans redskap. Om så är fallet kommer ni att möta dessa ting i domen. Ängeln sade om dessa människor: "De har aldrig (537) gett sina hjärtan åt Gud. Kristus bor inte i dem. Sanningen finns inte där, dess plats är upptagen av synd, svek och falskhet. De tror inte Guds ord och aktar inte på det."

Det verk Satan nu utför i människorna, i församlingen och bland nationerna skulle väcka var och en som studerar profetierna. Anden är nära. Måtte våra församlingar vakna och stå upp. Må Guds omskapande makt märkas hos de enskilda medlemmarna - då skall vi få uppleva Guds Andes kraft ibland oss. Syndernas förlåtelse är inte det enda resultatet av Jesu död. Han gjorde Sitt oändliga offer inte bara för att synden skulle avlägsnas utan för att den mänskliga naturen skulle bli nydanad och återställd, passandegjord för Guds närvaro.

Vi skulle visa vår tro i gärningar. Vi skulle vara än mer angelägna att få ett större mått av Kristi Ande, för däri ligger församlingens styrka. Satan vill orsaka splittring bland Guds barn. Kärlek, o, hur litet kärlek vi har till Gud och till varandra. Om sanningens Ande och ord bor i våra hjärtan skiljer vi oss från världen. Sanningens och kärlekens oföränderliga principer binder hjärta vid hjärta och kraften i denna förening motsvarar den nåd och sanning vi kan glädjas över. Det vore gott för var och en av oss att hålla upp spegeln, Guds kungliga lag, och i den se Hans egen karaktär återspeglas. Måtte vi ge akt på varningssignalerna i Hans ord! Om inte de som har svåra karaktärsfel lyssnar till dessa varningar och övervinner sina svagheter kommer de att gå vilse, avfalla och synda öppet. Det sinne, som inte höjer sig till Guds högsta ideal för oss förlorar så småningom sin makt att behålla vad det en gång vann. "Den som menar sig stå, han må se till, att han icke faller." (1 Kor. 10: 12.) "Då I nu således, mina älskade, haven fått veta detta i förväg, så tagen eder till vara för att bliva indragna i de gudlösas villfarelse och därigenom förlora edert fäste. (538) Växten i stället till i nåd och i kunskap om vår Herre och Frälsare, Jesus Kristus." (2 Petr. 3: 17, 18.)

Gud har utvalt ett folk i dessa sista dagar, åt vilket Han har betrott Sin lag, och detta folk kommer alltid att ha svåra uppdrag att utföra. "Jag känner dina gärningar och ditt, arbete och din ståndaktighet, och jag vet att du icke kan lida onda människor; du har provat dem som säga sig vara apostlar, men icke äro det, och har funnit dem vara lögnare. Och du är ståndaktig och har burit mycket för mitt namns skull och har icke förtröttats," (Upp. 2: 2, 3.) Det krävs mycken iver och oavbruten kamp för att hålla det onda utanför församlingen. En sträng, opartisk disciplin är nödvändig, för det finns sådana som har ett sken av gudsfuktan och som försöker att underminera de andras tro och medvetet strävar efter att upphöja sig själva.

När Jesus en gång satt på Oljeberget, konstaterade Han att därigenom att laglösheten förökas, skall kärleken hos de flesta kallna". (Matt. 24: 12.) Han talar om dem som förlorat sin andlighet. Måtte dessa ord påverka våra hjärtan till allvarlig självrannsakan! Var är glöden, var är gudshängiven som motsvarar storheten i den sanning som vi påstår oss tro på? Kärleken till världen, kärleken till någon favoritsynd, har fjärrmat hjärtat från kärleken till bön och meditation över heliga ting. Formellt har man en plan för religiösa möten, men var finns Jesu kärlek? Det andliga livet håller på att dö. Skall denna slöhet och detta förfall fortsätta? Skall trons lampa flämta för att slutligen slockna i mörkret därför att man inte fyllt den med nådens olja?

Jag skulle önska, att varje predikant och varje samfundsanställd skulle se denna sak såsom den framställts för mig. Självpuppskattning och självtillräcklighet dödar det andliga livet. Jaget upphöjs - det är om sitt eget jag man talar. "Jag lider döden dag efter dag", sade aposteln Paulus. När denna stolta, skrytsamma självtillräcklighet och denna självbelåtenhet och självrättfärdighet uppfyller själen, finns det inget rum (539) för Jesus. Han får en underordnad plats, medan jaget växer i betydelse. Detta är orsaken till att Herren kan göra så litet för oss. Hur skulle Han kunna förena sig med oss i vårt arbete, om Hans redskap skulle ta åt sig all ära för sin begåvning, sin visdom, sin duglighet och de skulle lyckönska sig själva såsom fariseén gjorde: "Jag fastar två gånger i veckan; jag giver tionde av allt vad jag förvärvat." (Luk. 18: 12.) När jaget göms i Kristus framträder det inte så ofta. Skall vi ta emot Guds Ande? Skall vi inte tänka mera på praktisk gudsfuktan och mindre på metoder och teknik?

Kristi tjänare skulle leva såsom i Guds och heliga änglars åsyn. De måste lära sig förstå vår tids behov och bereda sig att möta dem. Satan anfaller oss ständigt på nya och oprövade sätt, och varför skulle ledarna i Guds armé vara medelmåttiga? Varför skulle de inte ta vara på varje förmåga de fått? Ett stort verk skall utföras, och om enighet saknas så är det på grund av egenkärlek och självpuppskattning. Det är endast när vi är noga med att utföra Mästarens order utan att lämna vår egen signatur på verket, som vi kan arbeta effektivt och enigt. "Håll er nära varandra", sade ängeln, "håll er nära varandra!"

Jag vädjar enträget till er som är sysselsatta med heliga ting, att tänka mer på praktisk kristendom. Hur sällan man ser det känsliga samvetet, hjärtetsorgen och överbevisningen om synd! Orsaken därtill är att Guds

Ande inte verkar mäktigt bland oss. Vår Frälsare är den stege som Jakob såg, och som stod på marken och nådde upp till den högsta av himlar. Detta illustrerar Guds metod för vår frälsning. Om någon slutligen skall bli frälst, måste han klänga sig fast vid Kristus på samma sätt som man håller sig fast vid en stege som man klättrar på. För den troende har Kristus blivit gjord till visdom och rättfärdighet, till helgelse och återlösning. Må ingen inbilla sig, att det är lätt att besegra (540) fienden och att man kan erhålla det oförgängliga arvet utan någon egen ansträngning. Att se sig tillbaka betyder att bli förvirrad, att släppa taget är detsamma som att gå under. Allt för få har insett betydelsen av att ständigt sträva efter att övervinna. De ger upp i kampen, och detta resulterar i att de blir själviska och saknar självförtroende. De tror inte att andlig vaksamhet är nödvändig och visar inte något allvar i sina kristna liv.

Några av dem som menar sig stå fasta, emedan de har sanningen, men inte har den såsom den uppenbaras i Jesus Kristus, kommer att begå svåra synder. Ett ögonblicks ovarsamhet kan kasta en människa i hopplöst elände. En synd leder till en annan och denna i sin tur bereder väg för en tredje och så fortsätter det. Såsom Guds trogna budbärare måste vi oavbrutet bedja Honom att bli bevarade genom Hans makt. Om vi avviker ett enda steg, råkar vi i fara att slå in på syndens väg som slutar med evig fördömelse. Det finns hopp för varenda en av oss, men endast på ett villkor, och det är att vi förenar oss med Kristus och använder all vår kraft för att uppnå Hans karaktärs fullkomning.

Den kristendom som tar lätt på synden och framhåller Guds kärlek till syndaren oavsett dennes handlingar, låter endast syndaren tro att Gud vill ta emot honom trots att han fortsätter att leva i vad han vet är synd. Det är just vad en del gör bland dem som bekänner sig tro sanningen för vår tid. Sanningen hålls skild från livet, och detta är orsaken till att den saknar kraft att överbevisa och omvända människan.

Gud har visat mig att sanningen sådan den är i Jesus Kristus, aldrig upplevts av en del medlemmar. De har inte Bibelns lära. De har aldrig blivit omvända. Och om inte deras hjärtan helgas genom den sanning som de tagit emot, kommer de att räknas till ogräset, för de bär inga klasar av dyrbar frukt som visar att de är grenar i det levande Vinträdet.

Söken Herren, medan han låter sig finnas; åkallen honom, medan han är nära. Den ogudaktige övergive sin väg och den orättfärdige sina tankar och vände om till Herren, (541) så skall han förbarma sig över honom, och till vår Gud, ty han skall beskära mycken förlåtelse. (Jes. 55: 6, 7.) Många liv visar att de saknar en levande förbindelse med Gud. De följer med världen. De har i verkligheten ingen del eller lott med Kristus. De älskar förströelse och är fulla av själviska tankar, planer, hopp och ambitioner. De tjänar fienden samtidigt som de menar sig tjäna Gud. De är trälrar under en sträng lärare, och denna trälldom har de själva valt, i det att de blivit Satans villiga slavar.

Många felaktiga uppfattning, att stränghet mot barn är till skada, har ruinerat tusentals liv. Satan kommer säkerligen

att ta hand om era barn, om ni inte är på er vakt. Uppmuntra dem inte att umgås med oomvända. Ta dem bort från dessa. Ni själva skulle lämna sådant sällskap och visa era barn att ni står på Herrens sida.

Vill ni, som bekänner er vara den Högstes barn, höja normerna för ert liv, inte endast när ni sitter på era möten utan så länge livet varar? Vill ni inte vara på Herrens sida och tjäna Honom av allt ert uppsåt? Om ni likt Israels barn inte följer Guds klart uttalade bud, kommer ni utan tvivel under Hans dom. Men om ni lägger av synden och utvecklar en levande tro, skall himmelens rikaste välsignelser tillfalla er.

Basel, Schweiz, den 1 mars, 1887

Eder andliga tempeltjänst

"Så förmanar jag nu eder, mina bröder, vid Guds barmhärtighet, att frambära edra kroppar till ett levande, heligt och Gud välbehagligt offer - eder andliga tempeltjänst." (Rom. 12: 1.)

Under Israels barns tid undersökte prästerna mycket noga varje offerdjur. Om de upptäckte något fel, vägrade de att ta emot djuret, ty Herren hade bestämt att offerdjuret skulle vara felfritt. Vi (542) skall frambära våra kroppar såsom ett levande offer till Gud; skulle vi inte då söka göra detta offer så fullkomligt som möjligt? Gud har gett oss all den undervisning vi behöver när det gäller vårt fysiska, själsliga och moraliska välbefinnande, och det är allas vår plikt att så forma våra vanor, att de i varje avseende är i överensstämmelse med det gudomliga mönstret. Kan Herren vara nöjd med något mindre än det bästa vi kan erbjuda? "Du skall älska Herren, din Gud, av allt ditt hjärta." Om du älskar Honom av allt ditt hjärta, önskar du också att ge Honom ditt bästa, och du försöker bringa din varelses alla krafter i harmoni med de lagar, som vill föröka din möjlighet att göra Hans vilja.

Varje förmåga som vi fått, har getts oss för att vi skulle tjäna vår Skapare på ett sätt som Han kan godta. När vi, på grund av synden, fördärvade Guds gåvor och sålde våra krafter till mörkrets furste, friköpte oss Jesus genom Sitt dyrbara blod. "Han har dött för alla, på det att de som leva icke mer må leva för sig själva, utan leva för honom som har dött och uppstått för dem." (2 Kor. 5: 15.) Ni skall inte följa världens seder och bruk. "Skicken eder icke efter denna tidsålders väsende, utan förvandlen eder genom edert sinnes förnyelse."

Världsligt inflytande

Kära syster G: Mitt hjärta känner sig draget till dig i kärlek och medkänsla. Det nuvarande tillståndet i din familj är det säkra resultatet av att du följt dina egna felaktiga idéer. Detta är ännu inte heller slut. Du har inte insett hur farligt det är att umgås så fritt med dina

släktingar. De har haft långt större inflytande på dig och de dina, än du har haft över dem. Att de är dina släktingar gör dem inte till ett mindre hinder för din andliga kamp och inte till mindre överträdare av Guds heliga lag. Deras livsstil är lika anstötlig för Gud som (543) andras, som avvisar ljus och sanning och inte vill lyssna till vittnesbörd till förmån för dessa. Detta har gjort skadligt intryck på ditt sinne och har påverkat ditt sätt att handla. Gud har vidtagit alla åtgärder för att föra frälsning inom räckhåll för dig, men Han kommer inte att tvinga den på oss mot vår vilja. Han har i Sitt Ord ställt vissa bestämda villkor och vi bör flitigt och intresserat, med hjärta och sinne, börja lära oss dessa villkor, så att vi inte gör några misstag och misslyckas med att säkerställa vår rätt till boningarna däruppe.

Vi kan inte samtidigt tjäna både Gud och världen. Vi får inte koncentrera vår hängivenhet omkring världsliga släktingar, som inte har någon önskan att lära känna sanningen. När vi är tillsammans med dem, kan vi på alla sätt försöka låta ljuset lysa. Men våra ord, vårt uppträdande, våra vanor och seder får inte på något sätt präglas av deras idéer och livsföring. Om detta inte är möjligt, är det bäst att ha minsta möjliga kontakt med dem, för att bevara vår egen andliga hälsa. Om vi umgås med människor som kan påverka oss, så att vi glömmet de höga krav Gud har ställt på oss, utsätter vi oss för många frestelser och vår moraliska kraft att möta dem försvagas. Vi kommer att bli präglade av samma inställning och utveckla samma idéer som våra vänner har. Kort sagt, vi formas på det sätt som rättfärdighetens fiende önskar.

De unga, som utsätts för detta inflytande, kommer lättare att ryckas med, än de som är äldre. Allt efterlämnar ett intryck på det unga sinnet - de ansikten de ser in i, de röster de hör, de platser de besöker, det sällskap de färdas i och de böcker de läser. Det är inte möjligt att övervärdera betydelsen av de kontakter vi knyter, både när det gäller det här livet och nästa. Och detta gäller barnen mer än någon annan.

De första levnadsåren är viktigare än någon annan period. En beslutsam utveckling kommer att äga rum, antingen i en rätt riktning (544) eller i en felaktig. Å ena sidan kan en mängd betydelselösa färdigheter uppnås och å andra sidan en mängd solid och värdefull kunskap om det praktiska livet, genom att lära känna Gud och genom att lära sig att stärka alla förmågor, som Gud har anförtrott oss. Viktigast och absolut nödvändig för vårt nuvarande och eviga goda är den gudomliga kunskap, som har uppenbarats i Guds ord.

Vi lever i en tid, där det falska och ytliga upphöjs framför det verkliga, naturliga och varaktiga. Sinnet måste hållas fritt från allt, som kommer att leda det i felaktig riktning. Det får inte belastas med dåliga historier, som inte utvecklar de andliga förmågorna. Tankarna kommer att ha samma karaktär som den föda, vi förser sinnet med. Den tid som används på onödiga och betydelselösa saker skulle kunna användas bättre genom begrundandet av frälsningsplanens underbara mysterier och genom att alla krafter som Gud gett används till att lära känna Herrens vägar, så att våra fötter inte skall snubbla på otrons mörka berg eller vika av från helighetens stig, som förmades

genom ett oändligt offer så att Herrens återlösta kan vandra på den. Förståndets styrka, den nödvändiga kunskap som uppnåtts, är förvärv som inte kan köpas med guld från Ofir. Priset ligger över guld och silver. Utbildning av det här slaget väljer unga människor normalt inte. De framhåller sina önsknings, vad de tycker om och inte tycker om, vad de föredrar och vad de har lust att göra. Om föräldrarna har rätt uppfattning om Gud, om sanningen och om det inflytande och det sällskap som skall omge deras barn, kommer de emellertid att uppleva det som deras av Gud givna ansvar, att med fast hand leda de oerfarna unga på rätt väg, väl medvetna om att vad de sår kommer de också att skörda.

Om min röst kunde nå föräldrarna över hela landet, skulle jag varna dem för att ge efter för sina barns önsknings, när det gäller att välja kamrater eller umgänge. Föräldrar tänker inte mycket på att unga tar emot skadliga intryck mycket snabbare (545) än gudomliga intryck. Därför bör deras sällskap med andra vara det som är gynnsammast för deras tillväxt i nåden och för den sanning, som har uppenbarats i Guds ord för att kunna befästas i deras hjärtan. Om barnen är tillsammans med dem, som bara talar om oväsentliga, världsliga saker, kommer deras sinnen att vara på samma nivå. Om de hör att kristna principer förtalas och vår tro förringas och om deras öron uppfattar muntra invändningar mot sanningen, kommer sådana saker att fästa sig i sinnet och vara med och forma karaktären. Om deras tankar är fyllda med historier, de må vara sanna eller uppdiktade, finns det inte plats för den nyttiga information och vetenskapliga kunskap, som borde uppta dem. Vilken förstörelse har inte denna kärlek till lättsam läsning utövat på sinnet! Hur har den inte fördärvat principerna för vetenskap och sann gudsfruktan, som hör hemma vid grundandet av en harmonisk karaktär? Det är som ett långsamt verkande gift som kommer in i organismen och som förr eller senare kommer att avslöja sin bittra verkan. När ett felaktigt intryck görs i det unga sinnet, görs ett märke, inte på sand, utan på en varaktig klippa.

Dina barns umgänge har en karaktär, som drar dem bort från allt inflytande, som skulle kunna gripa in i eller bryta upp deras hälsovådliga vanor. De är otåliga om de inte får gå sin egen väg. Råd från kristna människor är osmakliga för dem. De reser på den väg som leder till fördärv och varje inflytande som får dem över i motsatt riktning, rör upp de värsta impulser i deras hjärtan. De har formats av omständigheterna. Formandet av dessa första band, som är ogynnsamma för religiösa intryck, har haft ett kraftigt och styrande inflytande över dem, för varje senare steg. Låt de unga omges av bästa möjliga levnadsförhållanden. Det sällskap de får, de principer de tar emot och de vanor de skaffar sig, kommer nämligen att avgöra frågan om deras duglighet här och för deras framtida, eviga intressen, med en ofelbar säkerhet. Föräldrar bör inte ge vika för barns benägenheter, utan följa pliktens klara väg (546) som Gud har märkt ut genom att vänligt sätta gränser och med fasthet och beslutsamhet men med kärlek säga nej till deras felaktiga önsknings, och med allvarlig, uthållig ansträngning under innerlig bön leda deras steg från världen mot himlen. Barnen bör inte överlämnas till att driva i den riktning de har lust till och gå på vägar som leder hit och dit, så att de kommer bort från den rätta vägen. Ingen befinner sig i så stor fara som de, som inte

uppfattar någon fara och som inte vill ta emot råd och tillrättavisning.

Det är därför att jag ser din fara, min syster, som jag skriver till dig som jag nu gör. Samtidigt som det kan vara många som smickrar dig och njuter av din gästfrihet, utan att försöka dela med sig av en välsignelse genom ett gott råd, måste jag varna dig för osynliga faror, som kommer att sätta din nuvarande och eviga lycka i fara. Vi närmar oss stormiga tider och vi önskar studera den sanna grunden för vår tro. Vi behöver gå igenom Lagboken för att se om vår rätt till evigt arv är utan brister.

Vårt folk har ansetts som alltför obetydligt för att förtjäna någon uppmärksamhet, men det kommer att ändra sig. I den kristna världen sker nu en utveckling, som med nödvändighet kommer att föra fram det folk i förgrunden, som håller Guds bud. Åtgärder vidtas för att förtrycka deras samveten som skulle vilja vara lojala mot Gud. De lagstiftande makterna kommer att ta ställning mot Guds folk. Varje själ kommer att prövas. O, om vi, som ett folk, själva kunde vara kloka och genom föreskrift och exempel ge denna visdom vidare till våra barn. Varje ställningstagande i vår tro kommer att noga rannsakas och om vi inte engagerade, stärkta och med beslutsamhet studerar Bibeln grundligt, kommer visdomen hos världens stora män att leda oss vilse.

Världen är rastlös, orolig och prisgiven. Man följer ivrigt det onda, som om det var rättfärdighet, villfarelse som om det var sanning och synd som om det var helighet. Mörker (547) övertäcker jorden och stort mörker folket. Skall Guds folk sova i en tid som denna? Skall de, som håller fast vid sanningen vara tysta i en tid som denna, som om de var paralyserade? Hedningar förklarar att om de trodde vad kristna bekänner sig tro, skulle de vara långt allvarligare än de. Om vi tror att slutet på allting är nära, "hur heligt och gudfruktigt skall ni då inte leva"?

Varje själ som uppriktigt tror på sanningen kommer att ha gärningar som motsvarar den. Alla kommer att vara allvarliga, högtidliga och outröttliga i sina ansträngningar att vinna själar för Kristus. Om sanningen först har planterats djupt i deras egna själar, så kommer de att försöka plantera den i andras hjärtan. Sanningen förvaras på det hela taget i alltför hög grad på den yttre förgården. För in den i själens inte tempel, sätt den på tronen i hjärtat och låt den styra livet. Guds ord bör studeras och lydas. Då kommer hjärtat att finna vila, frid och glädje. Er längtan och stråvan kommer att vara riktade mot himlen. När tron hålls åtskild från livet, i den yttre förgården, värms däremot inte hjärtat av Guds godhets glödande eld.

Jesu religion är av många reserverad för särskilda dagar eller särskilda tillfällen. Den läggs på andra tider åt sidan och försummas. Sanningens varaktiga princip är inte bara avsedd för några få timmar på sabbaten eller för några få goda gärningar. Om den i stället förs in i hjärtat, renar och helgar den karaktären. Om det finns ett ögonblick när människan är säker utan detta särskilda ljus och denna särskilda kraft från himlen, då kan han klara sig utan Guds sanning. Bibeln, Guds rena, heliga ord, måste vara människans rådgivare och vägledare, den styrande kraften

i hans liv. Det presenterar sin undervisning för oss, om vi vill ta emot den vi vårt hjärta.

Abraham var en människa, som Gud var välvilligt inställd till. Herren sade: "Ty jag har utvalt honom för att han skall befalla sina barn och efterkommande att hålla sig till HERRENS väg och handla rättfärdigt och rätt". Abraham blev ärad av Gud för att han vårdade religionen i hemmet och fick fruktan för (548) Herren att genomsyra hela hans hushåll. Det är Gud som säger: "Jag har utvalt honom, för att han skall *befalla* - det föreligger från hans sida inte något svek mot den heliga tilliten, ingen överlåtelse till andra än Gud. Det finns en lag och Abraham vill hålla den. Ingen blind kärlek kommer att göra hans känsla av det rätta oklar och komma mellan Gud och Hans barns själar. Denna sorts tillfredsställelse som är det värsta slaget av grymhet, kommer inte att leda Abraham vilse.

Föräldrar och barn tillhör på samma sätt Gud, för att behärskas av Honom. Med en kombination av kärlek och myndighet styrde Abraham sitt hus. Guds ord har gett oss regler till vår vägledning. Dessa regler utgör den norm som vi inte kan avvika från, om vi vill fortsätta att vandra på Herrens väg. Guds vilja måste vara viktigast av allt. Den fråga vi skall ställa är inte: "Vad har andra gjort?" "Vad skall mina släktingar tro?" eller "Vad skall de säga om mig om jag gör detta?". Vi bör i stället fråga oss "Vad har Gud sagt?" Varken föräldrar eller barn kan få någon verklig framgång i något annat än på Herrens väg.

Jag är tacksam för att du har ädla söner, som försöker vandra på Herrens vägar, men jag hoppas du tydligare skall skilja mellan pliktens väg med hänsyn till deras umgänge. Detta kommer att avgöra om du tillväxer andligt eller om du blir mindre i ditt religiösa liv. Samvetets stränga befallningar måste lydas även om det är svårt. Det kommer att hjälpa dig att få moralisk styrka. Plikter är ofta kors, som vi måste bära. Bön och lovprisning till Gud ges inte alltid till Gud utan kamp. Självförnekelse och kors som vi måste bära ligger rakt framför oss på den väg vi måste vandra, om vi skall nå portarna till Guds stad. Jesus har visat vägen, vill vi följa den?

Vi måste bli Guds medarbetare, inte enbart för vår egen frälsnings skull, utan för att göra allt vi kan för att frälsa andra. Därigenom blir vi en del av den stora frälsningsplanen och kommer så småningom att få del av den eviga salighetens betydelse. Gud kallar på dig att *pressa* dig fram på din väg "mot målet, för att vinna segerpriset, Guds höga kallelse till himlen i Jesus Kristus." (Fil. 3:14) Mätte Herren välsigna dig, är min bön. Men kom ihåg, att om du är (549) förenad med Kristus, måste du vara en medarbetare till Honom. Vår gudsfrukta och våra religiösa plikter kommer att inskränkas till våra egna intressen, om vi inte dagligen får del av Kristi ande. Intresse för andras själar avser att ge bredd, djup och stabilitet åt den kristna karaktären.

Herren kommer. Vi närmar oss hemmet och vi önskar inandas den himmelska atmosfären djupt, ty vi skall identifiera oss med Frälsaren i alla Hans planer. Vi skall upphöjas och bli i stånd till att upphöja andra och bli rika på goda gärningar.

Våra institutioners behov

Från tid till annan har jag känt Herrens Andes maning att frambära ett vittnesbörd om nödvändigheten av att skaffa fram den allra bästa förmågan till arbetet på de olika institutionerna och andra avdelningarna av Guds verk. Hittills har det inte gjorts tillräckligt för att säkerställa den bästa dugligheten till alla delar av vårt uppdrag. De som har ansvar måste vara män som utbildats för uppgiften, män som Gud kan undervisa och som Han kan ära med visdom och förstånd, precis som Han gjorde med Daniel. De måste vara tänkande män, män som bär Guds prägel och som ständigt går framåt i helgelse, i moralisk värdighet och i förståelse av sitt arbete. De måste vara bedjande män, män som vill komma upp på berget och se Guds härlighet och himmelska väsens värdighet, som Gud har ordinerat till att ha ansvar för Hans verk. Då kommer de, liksom Mose, att följa det mönster de fick på berget och de kommer att vara beredda att säkerställa och att sätta den allra bästa talent, som är möjlig att få, i kontakt med uppdraget. Om de är män i tillväxt, med ett heligt förstånd och om de lyssnar till Guds röst och försöker fånga upp varje ljustråle från himlen, kommer de, liksom solen, att utöva en oavviklig kurs och de kommer att växa i visdom och i ynnest inför Gud.

(550) Förlagsavdelningen är en viktig del av Guds verk och alla som står i kontakt med den bör lägga märke till att den är ordinerad av Gud och att hela himlen intresserar sig för den. I synnerhet bör de, som har något att säga i verkets ledning, ha ett vidsynt sinne och ett helgat omdöme. De bör inte förlösa sin Herres pengar genom tanklöshet eller brist på finkänslighet i yrket. De bör inte heller begå misstaget att begränsa arbetet genom att göra upp snäva planer eller genom att överlämna arbetet till män med begränsad förmåga.

Det har upprepade gånger framförts till mig att alla våra institutioner bör ledas av män, som är andligt sinnade och som inte kommer att blanda in sina egna bristfälliga idéer och planer i sin ledning. Detta arbete bör inte överlåtas till män som blandar det heliga med det allmänna och som jämför Guds verk med jordiska ting, för att utföras på samma vanliga sätt, som de brukar sköta sina egna timliga affärer. Tills de, som har ett vidsynt sinne och som har förmåga att göra upp planer som överensstämmer med uppdragets tillväxt och dess upphöjda karaktär, knyts till våra institutioner, kommer det att finnas en tendens till att inskränka allt som påbörjas och Gud kommer att vanöras. O, om alla, som har ett ansvar i Guds verk, kunde komma upp till en högre, heligare atmosfär, där varje sann kristen skulle vara! Om de ville, kunde då både de och det arbete de representerar upphöjas och iklädas helig värdighet och de skulle vinna en respekt hos alla som är knutna till arbetet.

Bland dem som arbetar på våra institutioner har det varit män, som inte har sökt Guds råd och inte har rättat sig efter den sannings stora principer som Gud har lagt ned i Sitt Ord och som till följd av detta har uppvisat stora

brister i sin karaktär. Som resultat av detta har det största uppdrag, som någonsin anförtrotts dödliga människor, blivit fördärvat av människors bristfälliga behandling. (551) Om däremot himlens regler hade fått vara den styrande principen, skulle alla verkets avdelningar ha kommit mycket närmare fullkomlighet.

De, som som innehar ledande ställningar, bör vara män som har tillräckligt vidsynt sinne, för att kunna uppskatta personer med ett utvecklat intellekt och för att kunna belöna dem efter det ansvar de bär. De, som är involverade i Guds verk bör faktiskt inte göra det endast för sin löns skull, utan snarare till Guds ära, för att främja Hans verk och för att få oförgängliga rikedomar. Samtidigt bör vi inte förvänta oss, att de som har förmåga att med precision och grundlighet utföra ett arbete som kräver eftertänksamhet och omsorgsfull ansträngning, inte skall ha större ersättning än den mindre duglige arbetaren. Talenten måste värderas rätt. De som inte kan värdesätta ett gott arbete och god duglighet, bör inte vara ledare på våra institutioner, eftersom deras inflytande kommer att tendera till att avgränsa arbetet och föra det ner på en lägre nivå.

Om våra institutioner skulle vara lika framgångsrika som Gud avser att de skall vara, måste mer eftertänksamhet och mer allvarlig bön uppvisas, blandad med oförminskad iver och andlig glöd. För att få rätt grupp arbetare knutna till arbetet, krävs det att en större mängd pengar satsas, men det kommer att löna sig i sista hand. Ty även om det är nödvändigt att visa sparsamhet där det är möjligt, kommer det att visa sig att besparingarna på löneutgifter på dem, som vill arbeta för låg lön och om deras arbete står i överensstämmelse med beskaffenheten av deras lön, kommer detta att leda till förlust. Arbetet kommer att försenas och saken förminska. Bröder, ni måste spara så mycket ni kan i era personliga affärer, när ni bygger era hus, när ni skaffar era kläder, när ni köper mat och i era utgifter i allmänhet, men för inte in denna sparsamhet i Guds verk, på ett sådant sätt att det hindrar män med duglighet och sant moraliskt värde från att engagera sig i det.

(552) Av dem, som tävlade i de olympiska spel som Paulus leder vår uppmärksamhet till, krävdes det, att de skulle göra mycket grundliga förberedelser. I månader tränades de av olika mästare i de fysiska övningar som förmodades ge kroppen kraft och styrka. De måste inskränka sig till sådan kost, som kunde hålla kroppen i dess mest hälsosamma tillstånd och deras sätt att klä sig var sådant, att varje organ och varje muskel kunde arbeta obehindrat. Om nu dessa, som skulle delta i en tävling för att uppnå jordisk ära, var skyldiga att underkasta sig en sådan sträng disciplin för att kunna vinna seger, hur mycket mer nödvändig är då inte en grundlig disciplin och förberedelse för dem, som skall engagera sig i Herrens verk, om de vill vinna framgång! Deras förberedelse bör vara lika mycket grundligare och deras självförnekande ansträngningar lika mycket större än deras som försökte uppnå jordisk ära, som himmelska ting har större värde än jordiska. Sinnet likaväl som musklerna bör tränas upp till de flitigaste och mest uthålliga ansträngningar. Vägen till framgång är inte en jämn väg, där vi förs framåt i kungliga fordon. Den är i stället en

ojämn stig, full av hinder, som bara kan övervinnas genom tåligt och hårt arbete.

Mina bröder, inte ens hälften av den omsorg har lagts ned, som hade behövts för att tydliggöra för dem som kunde arbeta för Guds sak, hur viktigt det är att kvalificera sig för uppdraget. Med sina fullständigt odisciplinerade krafter, kan de endast göra ett bristfälligt arbete. Om de däremot utbildas av visa och helgade lärare och leds av Guds Ande, kommer de inte bara att vara i stånd till att göra ett gott arbete själva, utan också till att förmedla rätt karaktär till andra, som kan komma att arbeta tillsammans med dem. Det bör då vara deras ständiga studium att lära sig hur de kan bli förständigare i den uppgift de har. Ingen bör vila i bekvämlighet och passivitet, utan alla bör försöka upphöja och förädla sig själva, så att de inte genom sin bristfälliga förståelse glömmor bort att se arbetets upphöjda karaktär och sänker det ned till sin egen begränsade standard.

(553) Jag såg att stor ineffektivitet rådde i räkenskaperna i många av verkets avdelningar. Räkenskaperna är och kommer alltid att vara en viktig del av verket. Det finns stort behov av dem som är experter på det på våra institutioner och inom alla grenar av missionsarbetet. Det är ett arbete som kräver studier, så att det kan göras korrekt och snabbt och utan bekymmer eller överansträngning. Utbildningen av kompetenta personer för detta arbete är emellertid skamligt försummat. Det är en vanära att låta ett uppdrag av så stor betydelse som vårt utföras på ett bristfälligt och otillfredsställande sätt. Gud önskar ett så perfekt arbete som möjligt av människor. Det är en vanära för helig sanning och dess upphovsman att utföra Hans uppdrag på något annat sätt. Jag såg, att om inte arbetarna på våra institutioner underordnade sig Guds auktoritet, skulle det saknas harmoni och samarbete mellan dem. Om alla vill lyda Hans anvisningar, kommer Herren att stå som den osynlige befälhavaren, men det måste också vara ett synligt huvud, som fruktar Gud. Herren kommer aldrig att acceptera en likgiltig oordentlig arbetsstab. Han kommer inte heller att företa sig att leda dem framåt och uppåt till ädla höjder och en säker seger, som är egensinniga och olydiga. Själens uppåtgående framsteg visar att Jesus råder i hjärtat. Det hjärta som Han sprider Sin frid och glädje genom och som är Hans kärleks välsignade frukter, blir Hans tempel och Hans tron. ”Ni är mina vänner”, sade Kristus, ”om ni gör vad jag befäller er.” (Joh. 15:14)

Våra institutioner är långt under det som Gud vill att de skall vara, för många av dem som är knutna till dem, har ingen gemenskap med Honom. De är inte människor i tillväxt. De lär sig inte hela tiden av Jesus. Därför blir de inte allt dugligare. Om de ville komma nära Honom och söka Hans hjälp, skulle Han vandra med dem och tala med dem. Han skulle vara deras rådgivare i allting och Han skulle ge himmelsk visdom och förståelse till dem, liksom Han gjorde till Daniel.

(554) För årtal sedan såg jag, att vårt folk långt ifrån fick den kunskap, som utrustar dem för förtroendeposter i Guds verk. Varje församlingsmedlem bör anstränga sig för att utrusta sig till att utföra ett uppdrag åt Mästaren. Var och en har fått sig en uppgift tilldelad, som står i överensstämmelse med hans förmåga. Också nu, i den elfte timmen, bör vi vakna upp och utbilda dugliga människor

till Guds verk, så att de, när de själva innehar förtroendeposter, genom föreskrift och exempel kan undervisa alla, som de har kontakt med.

På grund av själviska mål har somliga undanhållit andra den kunskap, som de kunde ha gett vidare. Andra har inte tagit sig samman för att undervisa någon annan. Detta skulle ändå ha varit den allra bästa tjänst de kunde ha gjort för Jesus. Kristus säger: ”Ni är världens ljus”, och av den anledningen skall vi låta vårt ljus lysa för människor.

Om man gav akt på allt som Herren har sagt om detta, skulle våra institutioner ha en högre och heligare plats i dag, än de har. Men människor har varit tillfreds med de små insikterna. De har inte med all sin kraft försökt att höja sig i mental, moralisk och fysisk duglighet. De har inte känt, att Gud krävde detta av dem. De har inte insett, att Kristus dog för att de skulle kunna utföra just detta uppdrag. Därför är de långt efter vad de skulle kunna vara när det gäller förstånd och förmåga att tänka och planera. De kunde ha lagt dygd till dygd och kunskap till kunskap och därigenom ha blivit starka i Herren. Men detta har de inte gjort. Gå nu var och en till sitt arbete, fast besluten att resa sig. Guds verk behöver för närvarande inte i lika hög grad många fler människor som det behöver män med större duglighet och helgelse hos medarbetarna.

Våra institutioner i Battle Creek

(555) De problem, som uppkommit genom att samla så många förpliktelser till Battle Creek, har inte varit få. Farorna är många på grund av att ohelgade element, som bara väntar på att en förändring av omständigheterna skall uppmuntra dem till att kanalisera hela sitt inflytande på fel sida. Om alla de som är på våra institutioner endast var helgade och andligt sinnade och litade mer på Gud än på sig själva, skulle välståndet och framgången vara mycket större än vi hittills sett. Men eftersom det råder en så avgjord brist på ödmjuk tillit och fullständigt beroende av Gud, kan vi inte vara säkra på någonting. Vårt stora behov i dag är behovet av människor, som är döpta med Guds Helige Ande - människor som vandrar med Gud som Hanok. Vi har inte behov av människor, som är så inskränkta i sitt synsätt, att de kommer att begränsa arbetet i stället för att utvidga det eller som följer mottot: ”Religion är religion. Affärer är affärer.” Vi behöver människor som ser långt, som kan förstå situationen och resonera från orsak till verkan.

College - högskolan

Lärarna på vår högskola bör vara män och kvinnor med väl balanserade sinnen, som har ett starkt moraliskt inflytande, som vet hur människor skall behandlas på ett förståndigt sätt och som har en sann missionsanda. Om alla hade denna karaktär, skulle de bördor som nu vilar på rektorn bli lättare och faran för att han skall bli utsliten i förtid, skulle undgås. Men det är denna insikt som saknas.

Det är inte önskvärt att sätta skolavgiften för lågt. Det bör vara överkomligt att täcka utgifterna även om högskolan inte får så stort stöd. De, som verkligen sätter värde på dess fördelar, kommer att anstränga sig extra för att bevara dem. Största delen av dem som kommer på grund av den låga skolavgiften, kommer inte att vara till gagn för de andra (556) studenterna eller för församlingen. Ju fler elever, desto större taktkänsla, duglighet och vaksamhet krävs det av skolans ledning.

När högskolan startades första gången, upprättades en fond på Review and Herald's kontor för att hjälpa dem, som önskade en utbildning, men som inte hade medel. Denna utnyttjades av åtskilliga studenter, som därigenom fick en god start och kunde lära sig tillräckligt för att återinsätta det belopp de hade dragit, så att andra kunde få nytta av det.

Någon åtgärd borde nu vidtas för att upprätta en fond som denna för att låna ut pengar till de fattiga men värdiga studenter som vill förbereda sig för kommande missionsarbete. Det finns bland oss dugliga personer, som skulle kunna vara till stor nytta i Guds verk, om de bara blev tillvaratagna och uppmuntrade. Om någon av dessa är för fattig för att få högskolans förmåner, borde församlingarna känna det som ett privilegium att bära deras utgifter. De unga bör få det tydligt förklarad för sig, att de så långt det är möjligt måste arbeta för att täcka sina egna utgifter. Det, som kostar litet, kommer i ringa grad att uppskattas och det, som kostar något nära sitt verkliga värde, kommer att värderas därefter. Men församlingarna på de olika fälten bör hysa ett högtidligt ansvar för att lära upp unga och utbilda äldre personer till att gå in i missionsarbetet. När de ser några bland dem, som ser ut att kunna bli dugliga medarbetare, men som inte är i stånd till att utbilda sig själva, bör de ta ett ansvar för att sända dem till högskolan, så att de kan bli utbildade och utvecklas.

Ledarnas kvalifikationer

Det bör vara en genomgripande reformation från de människors sida, som nu är knutna till våra viktiga institutioner. De har somliga värdefulla karaktärsdrag, medan de är fruktansvärt bristfälliga i andra. Deras karaktärer behöver en annan form, en som liknar Kristi karaktär. De måste alla (557) komma ihåg att de ännu inte har uppnått fullkomlighet och att deras karaktärsbyggnad ännu inte är färdig. Om de vill vandra i varje stråle av ljus som Gud har sänt och om de vill jämföra sig själva med Kristi liv och karaktär, kommer de att kunna se var de har misslyckats med att förverkliga Guds heliga lags krav och försöka göra sig själva fullkomliga inom sin sfär, precis som Gud i himlen är fullkomlig inom Sin sfär. Om dessa människor hade insett nödvändigheten av dessa saker, skulle de i dag vara längre fram än de är i sitt nuvarande tillstånd, långt bättre kvalificerade för att inneha betrodda poster. Under dessa timmar av prövning måste de söka efter fullkomning av karaktären. De måste dagligen lära sig av Kristus. De är inte knutna till Guds verk därför att de är fullkomliga, felfria människor utan karaktärsbrister, utan trots dessa brister: Gud förväntar Sig av dem, så länge de arbetar för Honom, att de hela tiden studerar och lär sig hur deras Förebild skall efterliknas.

Jesus knöt Johannes, Petrus och Judas till Sig i Sitt arbete och gjorde dem till Sina medarbetare, men samtidigt skulle de hela tiden lära sig av Kristi undervisning. De skulle samla anvisningar från Hans gudomliga lärdomar, som skulle ändra deras felaktiga tankar och deras felaktiga synpunkter på vad som konstituerar en kristen karaktär. Johannes och Petrus var inga fullkomliga människor, men de tog vara på alla tillfällen till att lära. Petrus lärde sig inte att hysa misstro till sig själv och att vara ängsligt vaksam på sig själv, förrän han besegrades av djävulens frestelser och förnekade sin Herre. Judas hade samma tillfälle som dessa lärjungar hade när dessa lärjungar skulle lära sig av Kristi undervisning, men han uppskattade inte deras värde. Han var endast en hörare och inte en görare. Resultatet blev synligt då han förrådde sin Herre.

Människor som Gud har knutit till Sina institutioner skall inte känna, att de inte skall göra framsteg, därför att de innehar ansvarstygda ställningar. Om de skall vara representativa män, förmyndare för det mest heliga arbete som någonsin anförtrots, måste de inta elevens plats. (558) De får inte känna sig självständiga eller egenmäktiga. De bör alltid inse att de går på helig mark. Guds änglar är beredda att tjäna dem och de måste ständigt ta emot ljus och inflytande från himlen. Annars är de inte lämpligare för arbetat än de som inte tror.

Om karaktären hos de människor, som är knutna till kontoret i Battle Creek, blev så förvandlade, att de kunde få ett hjälpanflytande över dem som de har kontroll över så kommer det att se mer uppmuntrande ut. Oavsett vad människorna där kan tro om deras förmågor, har jag anledning att säga att många är tvungna att göra stora framsteg, innan de är kvalificerade till att fylla sina poster acceptabelt. De kan känna sig kompetenta att ge råd, men de har själva behov av råd från Honom, som är ofelbar i visdom. Stora och viktiga intressen löper risk att bli felaktigt utformade och komma ut ur deras händer på ett bristfälligt sätt. Om alla märkte deras brist på kunskap mer och ville vara mindre beroende av sig själva, kunde de lära sig hjärtats saktmod och ödmjukhet av den store Läraren.

Gud lägger märke till allt som händer på kontoret. ”Du är den Gud som ser mig”, bör alltid vara i tankarna. Var och en som bär ansvar på kontoret bör vara artig och vänlig mot alla. En alltid bestående känsla av Kristi närhet kommer att förhindra ingrepp på andras rättigheter, som är så vanliga i världens seder och bruk, men som är ett hån mot Gud. Jesu kärlek måste inlemmas i medarbetarnas liv på kontorets olika avdelningar, så att det som är rätt kan ske, inte bara i arbetet, utan också mot varandra.

Det allra första arbetet, mina bröder, är att säkerställa Guds välsignelse i era egna hjärtan. För därefter in denna välsignelse i era hem. Lägg bort all er kritik, övervinn era krävande vägar och låt kärlekens och vänlighetens ande omge era själar. Atmosfären i era hem kommer att tas med er till kontoret och himmelsk frid kommer att omge era själar. Var (559) Jesu kärlek än regerar finns det en medkännande ömhet och hänsynsfullhet mot andra. Det dyrbaraste arbete, som mina bröder kan gå in i, är att vårda en kristusliknande karaktär.

Det har visats mig, att de som leder våra institutioner alltid bör ha i sinnet att det är en överdirektör, som är Gud i himlen. Det bör vara sträng ärlighet i alla affärsangelägenheter i alla verkets avdelningar. Det måste finnas fasthet när det gäller att upprätthålla ordning, men medkänsla, barmhärtighet och uthållighet bör blandas med fastheten. Rättfärdighet har en tvillingsyster, nämligen kärlek. Dessa bör stå sida vid sida. Bibeln bör vara er vägledare. Det finns inte något större bedrägeri än när människor tror att de, i svårigheter, kan finna en bättre vägledning än Guds ord. Det välsignade ordet måste vara en lampa för vår fot. Bibelregler måste föras in i det dagliga livet.

Styrelsemöten

De, som ställer samman våra styrelser, behöver dagligen sitta vid Kristi fötter och ta emot undervisning i Hans skola, vara saktmodiga och ödmjuka i hjärtat. Eftersom de själva bara är svaga och felande människor, borde de hysa vänlighet och medkänsla för andra, som kan ha handlat fel. De är inte beredda att handla rätt, älska barmhärtighet och att visa det verkliga tillmötesgående som karakteriserar Kristi liv med mindre än att de ser nödvändigheten av att stå i förbindelse med Honom. Styrelsemedlemmarna bör alltid inse, att de befinner sig under det gudomliga ögat och de bör handla med en ständig förnimmelse av att de, som begränsade människor, riskerar att begå misstag i sin planering, såvida de inte är nära förbundna med Gud och försöker att få alla fel och misstag avlägsnade från sin personlighet. Den gudomliga normen måste motsvaras.

Var och en som är med på styrelsemöten behöver på djupaste allvar söka visdom ovanifrån. Kristi förvandlande nåd bör märkas vid alla möten. Då kommer inflytandet från Kristi Ande på de närvarandes hjärtan att ge (560) deras arbete en riktig form. Det kommer att dämpa eller undertrycka tumultartade handlingar och förmå sådana världslighetens oheliga verkningar att upphöra, som gör människor skarpa, kritiska och dominerande och gör dem beredda att framföra klagomål.

När dessa styrelser samlas, framförs några få ord av formella böner, men de närvarandes hjärtan har inte försatts i harmoni med Gud genom allvarlig påträngande bön, som sänts upp i levande tro och i en ödmjuk och ångerfull ande. Om styrelsemedlemmarna avskiljer sig själva från visdomens och kraftens Gud, kan de inte bevara en sådan själslig upphöjd integritet då de har att göra med människor, som Gud kräver. Utan gudomlig vishet kommer deras egen ande att vävas in i de beslut de fattar. Om dessa människor inte har gemenskap med Gud, kommer Satan med säkerhet att vara en av deras rådgivare och kommer att utnyttja deras ohelgade tillstånd. Orättfärdiga handlingar kommer att utföras, eftersom det inte är Gud som leder. Kristi Ande måste vara en bestående, styrande kraft över hjärta och sinne.

Ni bör ta Herren med er till vart och ett av era rådpjägningsmöten. Om ni märker att Han är närvarande i era rådsförsamlingar kommer varje ärende att behandlas samvetsgrant och under bön. Varje mindre nogräknat motiv kommer att undertryckas och uppriktighet kommer att känneteckna alla era handlingar i små såväl som i stora angelägenheter. Sök först Gud för att få råd, ty detta är

nödvändigt om ni skall kunna rådslå tillsammans på rätt sätt.

Ni behöver vaka över er själva, så att inte livets brådska aktivitet skall förmå er till att försumma bön, när ni mest behöver den styrka som bönen kan ge. Gudsfruktan står i fara att bli förträngd från själen på grund av överdriven arbetsiver. Att beröva själen den styrka och den himmelska visdom som väntar på er begäran blir till stor skada. Ni behöver det ljus som endast Gud kan ge. Ingen är skickad att utföra sitt arbete om han inte har denna visdom.

Ända sedan Förlagssällskapet bildades, har det då och då getts ljus, när problem har uppstått och Herren har ofta fastställt principer som borde (561) genomföras av alla medarbetare. I verkets första erfarenhet framhölls hela tiden för oss det allvarliga ansvar, som vilade på dem som är förtroendevalda och vi sökte Herren både tre och fyra gånger om dagen, för att Han skulle ge oss himmelsk visdom, så att vi på ett helgat sätt kunde vaka över det som angår Guds och Hans utvalda folks sak.

Det är den värsta form av dårskap att utelämna Herren från era styrelsemöten och i stället lita på människors vishet. I de ställningar ni anförtrotts skall ni, i viss mening, vara världens ljus. Ni bör känna en djup önskan om att sätta er själva i kontakt med visdomens, ljusets och kunskapens Gud, så att ni kan vara ljuskanaler. Viktiga intressen skall övervägas, som angår spridningen och ökningen av kunskap om sanningen för vår tid. Hur kan ni då vara kompetenta till att fatta rätt beslut, planera vist och ge kloka råd, om ni inte är förenade med Källan till all visdom och rättfärdighet? Angelägenheter, som skall behandlas på era styrelsemöten, betraktas på det hela taget alldeles för lättvindigt. Vulgärt prat, smaklösa anmärkningar och kommentarer över andras handlande, har fått rum på dessa viktiga möten. Ni bör komma ihåg att den evige Guden är ett vittne till alla dessa samlingar. Jehovas allseende ögon mäter vart och ett av era sbeslut och jämförs med Hans heliga lag, som är Hans stora norm för rättfärdighet. De, som innehar rådgivares roll bör vara bönenas människor, trons människor, människor fria från själviskhet, människor som inte vågar lita på sin egen mänskliga visdom, utan som kommer att be allvarligt om ljus med hänsyn till det bästa sättet att leda den förrättning de har anförtrotts.

Världslig politik

Den politik som världsliga befattningshavare godkänner är inte det handlingsmönster som skall väljas och genomföras av män på våra institutioner. Själviska planer har inte kommit från himlen (562) utan är jordiska. I den här världen heter den ledande maximen: "Ändamålet helgar medlen." Denna maxim kan ses i alla slags affärsangelägenheter. Den har ett ledande inflytande i alla samhällsklasser, i nationernas parlament och där Kristi Ande inte är den styrande principen. Klokhet och försiktighet, taktkänsla och duglighet bör var och en vårda, som är på förlagskontoret eller som tjänstgör på vår högskola och vårt sanatorium. Däremot bör inte rättvisans och rättfärdighetens lagar åsidosättas. Den principen får inte ta överhanden, att varje enskild skall göra sin särskilda gren av verket till en framgång, utan hänsyn till andra

grenar. Allas intressen bör noggrant bevakas så att inte någons intressen angrips. I världen är handlandets gud alltför ofta bedrägeriets gud, men så får det inte vara med dem, som har att göra med verkets Herre. Den världsliga normen skall inte vara norm för dem, som har att göra med heliga ting.

När domsscenerna förs fram inför mig, uppenbarar de böcker i vilka människors gärningar är nedskrivna detta faktum, att somliga som bekänner sig tro på Gud på våra institutioner, följer de världsligas norm och inte befinner sig i sträng överensstämmelse med Guds höga norm för rättfärdighet. Människors gemenskap när de umgås med varandra, i synnerhet deras som är knutna till Guds verk, uppenbarades för mig helt och fullt. Jag såg, att det inte skulle finnas något nära, skarpt uppträdande mellan bröder, som representerar viktiga institutioner, kanske olika varandra till karaktären, men grenar av samma verk. Våra bröder bör alltid bevara en ädel, generös, kristusliknande ande. Girighet bör inte ha någon plats i deras mellanhavanden. Guds sak kunde inte få framgång genom något som de gjorde som stod i strid med Kristi ande och karaktär. Ett själviskt sätt att handla hos en person kommer att väcka samma sinnelag hos andra, medan däremot uttryck för generositet och sant tillmötesgående kommer att väcka samma ande tillbaka och behaga vår himmelske Fader.

(563) Världsligt tillvägagångssätt skall inte bedömas som sunt omdöme, även om det alltför ofta felaktigt uppfattas så. Det är ett slags själviskhet, oavsett hur det utövas. Diskretion och sunt omdöme är aldrig småskurna i sitt handlande. De tankar som ligger bakom dessa handlingar har innehållsrika idéer och inskränks inte till ett enda mål. De ser saker och ting från alla synpunkter. Men världsligt tillvägagångssätt har ett snävt synsätt. Det ser målet ligga framför sig, men upptäcker inte det som ligger längre bort. Det spanar alltid efter tillfällen till att vinna fördelar. De, som följer ett världsligt handlingsmönster, bygger upp sig själva genom att ta från en annan människas byggande. Varje byggnad måste byggas på en riktig grund för att kunna hålla.

Rättigheter vid bokutgivning

Författare har ett gudagivet kapital. Resultatet av deras studium tillhör Gud, inte människor. Om en medarbetare ger sin arbetsgivare den tid han får lön för, så har arbetsgivaren inte längre några krav på honom. Om han med flit och sparsamhet använder några ögonblick till att förbereda andra saker som är bra att offentliggöra, är det upp till honom hur han anser att det bäst kan tjäna Guds sak. Om han ger upp allt, utom några få rättigheter, har han gjort ett bra arbete för dem som köper boken och han bör inte tillfrågas om att göra mer. Gud har inte ålagt förlagsstyrelsen att ta ansvar för att vara andras samvete. De bör inte envist försöka tvinga människor att följa deras villkor.

Andliga medarbetare är ansvariga inför Gud för hur de använder sina resurser. Mycket pengar kommer att efterfrågas. Missionsfält kommer att intas och detta kräver mycket utgifter. De som Gud har anförtrott talenter, skall utnyttja dessa talenter efter sina förmågor, för de skall göra sin del för att ta tillvara dessa förmåner. När (564) sty-

relsemedlemmar går in och säger att all vinst från våra samfundsböcker skall gå till Förlagssällskapet och ombuden, medan författarna borde avstå från sina anspråk på att ha del i vinsterna efter att de har fått betalt för tid och utgifter för att skriva en bok, åtar de sig en uppgift som de inte kan slutföra. Dessa bokförfattare har lika stort intresse av Guds verk, som de som utgör den betrodda styrelsen. Somliga av dem har varit med i detta arbete nästan ända från dess första början.

Det framställdes för mig att det fanns fattiga män, vilkas enda tillgångar för att få sitt livsuppehälle var deras andliga medverkan i arbetet. Det fanns också affärsmän på våra institutioner, som inte hade vuxit upp tillsammans med dem och inte har fått dra fördelar av hela den undervisning som Gud under olika tidsperioder har gett om hur de skall ledas. De har inte införlivat sann religion, Kristi ande, i sin styrelse. Förlagssällskapet bör därför inte göras till en allt dominerande makt. Individuella begåvningar och enskildas rättigheter måste respekteras. Skulle åtgärder vidtas för att investera alla resultaten av personlig begåvning i Förlagssällskapet, skulle andra viktiga intressen lamslösas.

Gud har gett varje människa hennes uppgift. Somliga har Han gett talenter i form av resurser och inflytande. De som har intresse för Guds verk i sitt hjärta, kommer att förstå vad Hans röst säger att de skall göra. De kommer att ha en börda för att påskynda arbetet, där det behöver påskyndas.

Åtskilliga gånger har det påpekats för mig, att det har utövats en grundlig, snål ande riktad mot bror H från allra första gången han arbetade i Battle Creek. Det gör mig ledsen att förklara anledningen. Det beror på att han kom dit som främmande och fattig. Därför att han var en fattig man, blev han försatt i obehagliga situationer och fick lov att känna av sin fattigdom. Människor på våra institutioner har trott, att de kunde få honom in på sina tankar och han har upplevt en mycket obehaglig tid. Det finns sorgliga kapitel i hans erfarenhet, som (565) inte skulle ha gått till historien om hans bröder hade varit vänliga och behandlat honom på ett kristus-liknande sätt. Herrens verk bör alltid vara fritt från den minsta lilla orättfärdighet och ingen handling i förbindelse med den skall på minsta sätt smaka av fattigdom eller förtryck.

Herren vakar över alla människors intressen. Han var alltid den fattiga människans vän. Det är oftast en förunderlig brist på Kristus-liknande kärlek i hjärtat hos alla, som har med heliga ting att göra. Jag skulle vilja säga till mina bröder överallt: Vårda Kristi kärlek! Den bör springa fram från den kristnes själ som strömmar i öknerna, förfriska och försköna, och föra glädje och frid in i hans eget liv och i andras liv. ”Ingen av oss lever för sig själv.” Om det utövas det minsta lilla förtryck av fattiga eller om de utsätts för någon orätt behandling antingen i små eller stora saker, kommer Gud att hålla förtryckaren ansvarig.

Försök inte att sätta upp villkor som inte är rättfärdiga och justa vare sig för äldste J eller professor H eller med någon annan andlig medarbetare. Försök inte att övertala dem eller att pressa dem till att acceptera villkoren från dem, som inte vet vad det innebär att skriva böcker. Dessa människor har ett samvete och är ansvariga inför Gud för

det kapital de har anförtrots och hur de använder det. Du skall inte vara samvete för dem. De vill ha privilegiet att investera de medel, som de kan få in genom hårt arbete, närhelst och varhelst Guds Ande vägleder dem till det.

Mina bröder måste komma ihåg att Guds verk omfattar mer än förlaget i Battle Creek och andra institutioner som har upprättats där. Ingen vet bättre än bror J hur denna verksamhet kom tillstånd. Han har varit knuten till förlagsarbetet ända från dess begynnelse, - när det pressades av ekonomiska bekymmer, när maten på våra bord knappt var tillräcklig för att möta naturens behov, eftersom det var nödvändigt att utöva självförnekelse i mat och kläder samt i våra löner, så att tidningen skulle kunna överleva. Detta var den gången helt nödvändigt och de som gick igenom (566) denna erfarenhet skulle under liknande omständigheter vara beredda, att göra samma sak på nytt.

Det är inte lämpligt att de, som inte har någon erfarenhet av dessa prövningar, men som har knutits till arbetet under dess nuvarande välstånd, att de ber de första arbetarna att underkasta sig villkor, som de inte kan se någon rimlighet i. Bror J älskar Guds verk och kommer att investera sina medel för att främja det, varhelst han ser att det behövs. Lämna därför denna uppgift att ta emot och fördela dessa medel där den hör hemma - till de människor som Gud har anförtrott talenter med inflytande och duglighet. De är ansvariga inför Gud för dessa. Varken Förlagssällskapet eller dess överordnade bör ta på sig dessa författares förvaltning.

Om styrelsen skulle lyckas få bröderna H och J att acceptera deras villkor, skulle då inte dessa författare känna, att de har behandlats orättfärdigt? Kommer då inte frestelsens dörr att öppnas framför dem, som vill ingripa med förståelse och samarbete? Skall ledarna lägga beslag på alla förtjänsterna? Det skulle inte vara bra för saken, utan kommer att ge upphov till en hel rad negativa konsekvenser, som är katastrofala för Förlagssällskapet. Det skulle uppmuntra till en intolerant anda, som redan i viss mån visar sig i deras styrelser. Satan längtar efter att få en snäv egenkär anda, som Gud inte kan erkänna. Han vill ta människor till fånga som är knutna till sanningens heliga budskap.

Samma principer som används på våra institutioner i Battle Creek är lika tillämpliga ute på fälten. Följande utdrag är hämtade från ett brev till bror K den 8 november, 1880:

Det finns ett brett fält för arbetarna, men många sätter sig över arbetets enkelhet. Nu är det dags att arbeta och göra det enligt Guds visa råd. Om du är tillsammans med ohelgade personer på missionsfälten och i sabbatsskolorna, kommer arbetet bara att bli formellt. Arbetarna på alla delar av fältet måste studera hur de kan arbeta ekonomiskt och i (567) Kristi enkelhet och hur de bäst skall planera, för att framgångsrikt nå människors hjärtan.

Vi riskerar att sprida oss över ett större område och att starta fler verksamheter än vi kan följa upp ordentligt. Det ligger en fara i att försumma somliga viktiga delar av uppdraget genom att ägna överdriven uppmärksamhet åt

andra. Att ta på sig så mycket arbete, att ingenting kan bli ordentlig gjort, är en dålig plan. Vi måste gå framåt, men inte komma så långt bort från arbetets enkelhet, att det blir omöjligt att överblicka alla företag utan att offra våra bästa medhjälpare för att hålla det hela i gång. Hänsyn måste tas till liv och hälsa.

Även om vi alltid bör vara beredda att följa Guds inledande försyn, bör vi inte göra upp större planer, än att vi kan få hjälp och medel att genomföra dem framgångsrikt. Vi måste bevara och öka intresset för de verksamheter, som redan har påbörjats.

Medan större planer och mer vidsträckta fält ständigt öppnar sig, måste det finnas vidare vyer med hänsyn till urvalet och utbildningen av medarbetare, som skall arbeta för att föra själar till sanningen. Våra unga predikanter måste uppmuntras till att energiskt ta itu med arbetet och utbildas till att utföra det med enkelhet och grundlighet. Jag är förvånad över att se hur litet somliga av våra unga predikanter är uppskattade och hur litet uppmuntran de får. Trots detta klänger sig somliga av dem fast vid arbetet och gör vad som helst och alltsammans med ett osjälviskt intresse.

Inskränkthet och ohederligt handlande får inte komma in bland arbetarna, höga eller låga... Det måste finnas mer av Kristi väg och mindre av självet. Skarp kritik bör undertryckas. Sympati, medkänsla och kärlek bör varje medarbetare vårda. Om inte Jesus kommer in och tar Sitt säte i våra hjärtan, om inte självet underordnas och Kristus upphöjs, kommer vi inte att ha framgång som ett folk. Jag förmanar dig, min bror, att arbeta helt i Gud och att inte göra upp för många planer, utan sträva efter att föra arbetet framåt med försiktighet och med en sådan eftertänksamhet att det kommer att bli bestående.

Kristet inflytande i hemmet och församlingen

(568) Käre bror och syster I: Mitt hjärta bär på en börda för er skull. Vad ni behöver är Guds förvandlande nåd i era hjärtan. Ni behöver Jesu ande. Ni bör lära er hjärtats saktmod och ödmjukhet i Kristi skola. Ni känner inte behovet av djup, inte fromhet och därför har ni blivit bedragna. Ni förhalar de beslut som ni borde ta genast, både för er egen skull och för andras. Gud kräver att alla människor skall göra sin plikt. Han kräver hela hjärtat och all hängivenhet. Han vill inte att vi skall bekänna oss till en kunskap om Jesus Kristus och sanningen och trots detta inte bära någon frukt. För små eller stora, lärda eller olärda, rika eller fattiga, är kravet exakt det samma.

Var och en kallas till att handla efter den förmåga Gud har gett honom. Han måste utföra sin tjänst troget, annars kommer han att fläcka sitt samvete och försätta sin själ i fara. Ingen har råd att gå miste om himlen. Kom ihåg Kristi ord till alla Sina efterföljare: "Ni är världens ljus." Gud är beroende av dem som känner vägen och visar den för andra. Han har anförtrott människor Sin sanning

rikedomar. Det är tro och tillid till Gud vi behöver. Inte nåd kommer att uppenbaras i yttre handlingar. Vi behöver den ande som kommer att visa andra, att vi har fått undervisning i Kristi skola och att vi efterliknar det mönster vi har fått. Vi önskar oss ett hjärta, som inte har upphöjts till fåfänga och ett sinne som inte bestämmer sig för självet. Varje enskild bör ha en fast önskan att välsigna andra. Gud lägger märke till våra ödmjuka ansträngningar och de är värdefulla i Hans ögon. Ni behöver båda gudsfruktan i hemmet, en älskvärd, mättad förnöjsamhet, utan ovänlig kritik, grinighet, utskällning eller stränghet. Låt vänlighet och kärlek vara regeln i era hem. Vem som helst som inte låter sanningens ljus lysa i sitt hem vanäras Frälsaren.

(569) Sanningen som den är i Jesus åstadkommer mycket för den som tar emot den och inte bara för honom, utan för alla som kommer under hans inflytande. Den själ som är sant omvänd har blivit upplyst ovanifrån och Kristus är i den själen "en källa till evigt liv." Hans ord, hans motiv, hans handlingar, kan misstolkas och förfalskas, men han tänker inte på det, därför att han har större intressen som står på spel. Han tar inte hänsyn till vad som är bekvämt för närvarande. Han är inte ärelysten och mån om att få stå i centrum. Han har inte behov av beröm från människor. Hans hopp står till himlen och han går sin väg rakt fram, med sina ögon fästade på Jesus. Han gör det som är rätt därför att det är rätt och därför att endast de, som gör det rätta kommer att få tillgång till Guds rike. Han är vänlig och ödmjuk och tänker på andras lycka. Han säger aldrig: "Skall jag hålla reda på min bror?" (1 Mos. 4:9) utan han älskar sin nästa som sig själv. Hans sätt är inte hårt och diktatoriskt, som den gudlöses, utan han återspeglar himlens ljus över människor. Han är en sann, frimodig soldat för Kristi kors, som framhåller livets ord. När han vinner inflytande, dör fördomar om honom bort, hans gudsfruktan erkänns och hans bibliska principer respekteras.

Så är det med var och en som är sant omvänd. Han bär dyrbara frukter. När han gör det och vandrar som Kristus vandrade, talar som Han talade, arbetar som Han arbetade, då gör sanningen sådan som den är i Kristus genom honom ett intryck på hans hem, hans grannar och på hans församling. Han bygger upp en karaktär för evigheten, medan han arbetar på sin egen frälsning med fruktan och bävän. Han exemplifierar sanningens dyrbara principer för världen och visar vad sanningen kommer att göra för den verkligt troendes liv och karaktär. Han gör omedvetet sin del av Kristi upphöjda gärning när det gäller världens återlösning, ett arbete som till sin karaktär och sin påverkan är vidsträckt och underminerar grunden för falsk religion och falsk vetenskap.

(570) Det är min skyldighet att skriva så, eftersom jag vet, att era bröder aldrig kommer att säga dessa saker till er. Jag vill inte att du eller din hustru skall gå miste om de himmelska boningarna, ty de betyder allt för oss och vi bör lägga ner den kraft och den iver som motsvarar värdet av det mål som vi vill uppnå. Evigt liv är värt uthållig och outtröttlig ansträngning.

Herren vill, att du och din familj skall vara kristna i ordets fulla innebörd och i era karaktärer visa sanningens

helgande kraft. Om ni hade utformat en sådan karaktär, skulle gärningar bli bestående i den rättsliga prövningen. Om elden på den sista dagen antänder era gärningar, sådana som de är nu, skulle dessa gärningar visa sig vara enbart hö, trä och stubb. Tänk inte på att det är strängt, utan på att det är sant. Självet har blandats in i allt ert arbete. Vill ni uppnå den höga standarden? Det kommer att vara som att lära sig de första principerna i en kristen karaktär. Kristus sade till aposteln Petrus: "... när du en gång har omvänt dig, så styrk dina bröder." (Luk. 22:32) Ni måste på samma sätt bli omvända innan ni kan göra ett godtagbart arbete för Mästaren.

Min bror, om du vill, kan du vara en stark man i Gud. Du har rikt utrustats med förmågor som Gud har anförtrott i din vård, till att helgas i Hans tjänst. Men om du inte överlämnar allt till Kristus, kommer dina förmågor att visa sig vara farliga både för dig själv och för andra, genom att de leder dem till att vandra bort från sanningen och bort från Kristus.

Församlingsmedlemmarna i ___ behöver få riktigt mycket utträttat åt sig. De måste ha en brinnande iver för Kristus, måste vara ödmjukare, tåligare, vänligare, mer villiga att lära och likna Kristus mer i alla avseenden. I deras karaktär bör de visa världen nådens helgande kraft. Gud förbjöd att du, genom föreskrift eller exempel, skulle spärra vägen för detta absolut nödvändiga arbete. Vill du arbeta tillsammans med Jesus? Vill du vara uppriktig mot den Herre, som har köpt dig? Vill du sätta alla mindre viktiga saker i bakgrunden. Du måste döpas till en större tro, en större kärlek till nästan. Du behöver (571) större vördnad för saker som är betydelsefulla för evigheten. Jag kan inte tillräckligt starkt inskräpa i ditt sinne den omfattning och den kraft som kommer från personlig fromhet och det föredöme, som genom församlingen, kommer från sanningens inflytande på karaktären.

En mycket större skörd skulle kunna ses i ___, om församlingen kunde komma i ett rätt förhållande till Gud, genom att var och en försökte skapa ordning i sitt eget hjärta och i sitt eget hem. Prata mindre och låt den inte sanna gudsfruktan komma till synes i form av goda gärningar. Var vänlig, vårda kärlek och mildhet. Be mer och läs era biblar mera. Vara uthålliga studerande i Kristi skola. Då kommer inte församlingens medlemmar att kunna klaga över sina bröder och systrar. Detta är Satans verk.

Jag hoppas att du kommer att stärkas och grundfästas i tron. Verket kommer med säkerhet att vara framgångsrikt, oavsett om vi växer med det eller inte. Det kommer att bli segerrikt, men frågan är: Skall vi segra tillsammans med det? Måtte Gud hjälpa er båda att känna behovet av ett djupt nådearbete i era hjärtan. Kom ihåg att Jesus har köpt er genom att offra Sitt eget liv. "Vet ni inte... att ni inte tillhör er själva. Ni har blivit köpta och priset är betalt. Så förhärliga då Gud i er kropp!" (1 Kor. 6: 19- 20)

En gripande dröm

Käre broder och syster I: Förra natten hade jag en gripande dröm. Jag tyckte att du var ombord på ett stort fartyg under en våldsamt storm. Ibland slog vågorna över däck och du blev genomdränkt av vatten. Du sade: "Jag vill stiga av, den här båten kommer att gå under." - "Nej", sade en som visade sig vara kaptenen, "detta fartyg kommer att gå in i hamn. Det kommer aldrig att sjunka." Men du svarade: "Jag kommer att spolas överbord. Och då jag varken är kapten eller sjöman, vem bryr sig om mig? Jag skall ta (572) chansen och följa med fartyget som du ser därborta." Då svarade kaptenen: "Jag låter dig inte gå över dit, för jag vet att det fartyget skall gå på grund innan det når hamn." Du sträckte på dig och sade med stor övertygelse: "Detta fartyg kommer att bli ett vrak, det kan jag se hur klart som helst." Kaptenen såg på dig med genomträngande blick och sade bestämt: "Jag tillåter dig inte att förlora ditt liv genom att ta den andra båten. Virket i den är maskätet, och det är en farlig skuta. Om du hade mera kunskap skulle du kunna skilja mellan det falska och det äkta, mellan det heliga och det som är bestämt att gå under."

Jag vaknade, men det är denna dröm som har fått mig att skriva till dig. Jag var djupt bedrövd när det kom ett brev som berättade att du var hårt frestad och i stora svårigheter". Vad är det, broder X? Frestar Satan dig igen? Tillåter Gud att du kommer i samma situation, där du misslyckades förra gången? Vill du nu låta otron ta övermakten? Skall du svika varje gång, på samma sätt som Israels barn gjorde? Må Gud hjälpa dig att motstå djävulen, så att du blir starkare varje gång din tro sätts på prov!

Var försiktig med vilket steg du tar! Gör stigarna räta för dina fötter! Stäng dörren för otron och gör Gud till din styrka! Förbli stilla om du blir förvirrad, stig inte ut i det ovissa! Jag är djupt bekymrad för din själ. Detta är kanske det sista tillfället Gud ger dig. Ta inte ett enda steg på den väg som leder till evig fördömdelse! Vänta och Gud skall hjälpa dig. Var tålig, och det klara ljuset skall lysa för dig. Om du ger efter för frestelserna, kommer du att förlora din själ, och den är av stort värde i Guds ögon.

Jag håller nu på att skriva det första bandet av *Den stora striden*, och jag fylls av djupt allvar när jag betraktar dessa betydelsefulla ämnen - skapelsen och händelserna från Satans fall till Adams fall. Herren är mig mycket nära när jag skriver, och jag är djupt gripen när jag begrundar denna strid från början och till nuvarande tid. (573) Det verk som mörkrets makter utför har klarlagts för min inte syn. De svåraste tiderna ligger framför oss. Och Satan skall, förklädd till ängel, hemsöka människorna med sina frestelser såsom han kom till Kristus i öknen. Han kommer att citera Bibeln och med mindre vårt liv är fördolt med Kristus i Gud, skall han fånga våra själar i otronens bojor.

Tiden är mycket kort, och allt som skall göras måste göras snabbt. Änglarna håller tillbaka de fyra vindarna, och Satan fångar den som inte är helt rotad i adventbudskapet. Varje människa skall genomgå provet. Varje svaghet i karaktären blir orsak till undergång, med mindre den övervinns med hjälp av Guds Ande. Jag känner såsom

aldrig förr vårt folks behov av att få liv och energi genom sanningens Ande, för Satan kommer med sina listiga anslag att fånga varje människa, som inte har gjort Gud till sin styrka. Herren har mycket arbete som skall utföras, och om vi fullgör de uppgifter som Han har ålagt oss, skall Han förena Sina krafter med våra.

Daglig bibelgranskning nödvändig

De som kallats av Gud att arbeta med Ordet och tros punkterna skulle alltid själva vara lärjungar. De skulle oavbrutet söka förkovra sig, så att de kan vara föredömen för Guds folk, och de skulle göra gott mot alla dem som de kommer i kontakt med. De som inte inser betydelsen av självförkovran och framåtskridande kan inte tillväxa i nåd och kunskap om Jesus Kristus.

Hela himmelen är intresserad av det verk som utförs på jorden, för att bereda människor för det kommande, odödliga livet. Det är Guds plan att mänskliga redskap skall ha förmånen att vara Jesu Kristi medarbetare till människors frälsning. Guds ord framhåller klart och tydligt, (574) att det är hans tjänares förmån att se, att det finns En vid deras högra sida redo att hjälpa dem i varje strävan att nå den högsta moraliska och andliga standard i Mästarens tjänst. Detta gäller var och en som känner sitt behov av hjälp. De skulle betrakta Guds verk såsom heligt, och varje dag skulle de frambara till Honom lovets och tacksägelsens offer för Hans nåds makt, som gjort det möjligt för dem att gå framåt i sitt andliga liv. Vi skulle alltid ha en ödmjuk uppfattning om oss själva, med tanke på alla de tillfällen vi förlorat, därför att vi saknat iver och en rätt uppskattning av arbetet. Vi skulle inte bli missmodiga, men vi borde alltid förnya våra ansträngningar att väl ta vara på tiden.

Människor som Gud kallat att vara Hans tjänare skulle bereda sig för detta arbete genom en grundlig hjärterannsakan och genom nära förening med världens Frälsare. Om de inte är framgångsrika själavinnare, kan de behöva gå in i sig själva och söka Gud på ett särskilt sätt. Många av dem som förkunnar Ordet är alltför mycket medvetet likgiltiga. De är inte genom en grundlig förståelse av Bibeln kvalificerade för sitt uppdrag. De inser inte betydelsen av sanningen för vår tid, och den har därför inte för dem blivit en levande verklighet. Om de ville ödmjuka sig inför Gud och leva i överensstämmelse med Bibeln så skulle de få en klarare uppfattning av det mönster som de skall följa. Men de misslyckas med att hålla sina ögon fästade på Honom, som är Skaparen och Fulländaren av deras tro.

Ingen behöver ge vika för Satans frestelser och därmed sära sitt samvete och bedröva den helige Ande. Gud har företagit alla åtgärder i Sitt ord, genom vilka alla kan erhålla gudomlig hjälp i kampen att övervinna. Om de har Jesus för sin inte blick, kommer de att förvandlas till Hans avbilder. Alla som genom tro har Kristus (575) inneboende i sig, äger en makt som gör dem framgångsrika i deras

arbete. De blir allt skickligare i sitt arbete, och Guds välsignelse, som visas i deras framgångsrika arbete, vittnar om att de i sanning är Kristi medarbetare. Men hur mycket en människa än må gå framåt andligen, kommer hon aldrig till den punkt där hon inte längre ivrigt behöver rannsaka Bibeln, för i den finns bevisen för tro. Varje läropunkt, även om den har godkänts såsom sanning, skulle prövas inför lagen och vittnesbördet. Om den inte håller provet, är det inget ljus i den.

Den stora frälsningsplanen, såsom den uppenbarats i de sista dagarnas avslutande verk, skulle studeras noga. De scener som hör samman med den himmelska helgedomen skulle göra ett sådant intryck på allas hjärtan och sinnen, att de skulle påverka andra. Alla borde ha större kunskap, när det gäller den "undersökande" dom som pågår i helgedomen därovan. När man har sett och förstått denna stora sanning, kommer de som förkunnar den, att samarbeta med Kristus för att bereda ett folk att bli ståndaktigt intill Guds stora dag, och deras ansträngningar skall löna sig.

Genom studium, meditation och bön skulle Guds barn höja sig över all dagliga, jordiska tankar och känslor och så komma i harmoni med Kristus och Hans stora verk, helgedomens rening från folkets synder. Deras tro skulle följa Honom in i helgedomen, och Guds folk på jorden skulle noga rannsaka sina liv och jämföra sina karaktärer med rättfärdighetens måttstock. De ser då sina egna svagheter, men de ser också sitt behov av den helige Andes hjälp, om de skall bli passande för det stora verket för vår tid, vilket Gud lagt på Sina sändebud.

Jesus sade: "Om I icke äten Människosonens kött och dricken hans blod, så haven I icke liv i eder. Den som (576) äter mitt kött och dricker mitt blod, han har evigt liv, och jag skall låta honom uppstå på den yttersta dagen. Ty mitt kött är sannskyldig mat, och mitt blod är sannskyldig dryck. Den som äter mitt kött och dricker mitt blod, han förbliver i mig, och jag förbliver i honom. Såsom Fadern, han som är den levande, har sänt mig, och såsom jag lever genom Fadern, så skall ock den som äter mig leva genom mig." (Joh. 6: 53-57.) Hur många av dem som arbetar med Ordet och lärosatserna äter Kristi kött och dricker Hans blod? Hur många kan förstå detta mysterium? Frälsaren själv förklarar denna sak: "Det är Anden som gör levande; köttet är till intet gagneligt. De *ord* som jag har talat till eder äro *ande* och äro *liv*." (Vers 63.) Guds ord måste vävas in i karaktärerna hos dem som bekänner sig tro det. En levande tro är den tro som en människa tar emot och så införlivar med sig själv - till dess att den blir en del av henne och det drivande motivet i hennes liv och gärning. Jesus kallades Guds Ord. Han tog emot Sin Faders lag, Han efterlevde dess principer, uppenbarade dess Ande och visade dess välgörande inflytande på hjärtat. Johannes skriver: "Och Ordet vart kött och tog sin boning ibland oss, och vi sågo hans härlighet, vi sågo likasom en enfödd Sons härlighet från sin Fader, och han var full av nåd och sanning." (Joh. 1: 14.) Kristi lärjungar måste dela denna erfarenhet. De måste "leva" Guds ord. De måste förvandlas till dess likhet genom Kristi kraft och så återspegla dess gudomliga egenskaper. De måste äta Guds Sons kött och dricka Hans blod. Om de inte gör det, finns det inget liv i

dem. Kristi Ande och verk måste bli Hans lärjungars ande och verk.

Det är inte nog med att *predika* sanningen, den skall omsättas i det dagliga livet. Kristus måste förbli i oss och vi i Honom, för att vi skall kunna utföra Guds verk. Var och en av oss måste ha en personlig erfarenhet och göra personliga ansträngningar att nå människorna. Gud kräver av var och en att ge alla sina krafter åt verket och oavbrutet försöka fostra sig själv att göra arbetet godtagbart. Gud väntar av oss att vi skall ta emot Kristi nåd i våra hjärtan, så att vi kan bli klara och skinande ljus i världen. Om Guds (577) tjänare grundligt övar alla sina förmågor, kan de arbeta i samförstånd och med all visdom, och Gud skall då välsigna deras försök att lyfta och rädda sina medmänniskor. Var och en måste vara taktfull och lägga alla sina förmågor under den helige Andes kontroll och inflytande. Guds medarbetare måste göra det till sin uppgift att studera Guds ord och lyssna till Hans förmaningar och uppmuntran och då skall Hans Ande styrka dem så att de går framåt i sin andliga erfarenhet. Så skall de ledas steg för steg till allt högre höjder, och deras glädje fullkomnas.

När de så helt går upp i det uppdrag Gud gett dem har de ingen tid eller önskan att förhärliga sig själva. Inte heller får de tid att klaga, för deras tankar är inriktade på tingen därovan och inte på de jordiska. Hjärta, själ och kropp ägnas åt Mästarens tjänst. De arbetar inte av själviska motiv, utan försakar sig själva för Kristi skull. De tar på sig Hans kors som Hans sanna lärjungar. De hämtar sin andliga näring dag för dag från Guds ords dyrbara sanningar, får styrka för sina plikter, och blir redo att möta prövningarna. Så blir de starka, mogna Kristus-människor, den himmelske Konungens söner och döttrar.

Storheten i den sanning som de älskar och begrundar, utvecklar deras sinne, stärker deras bedömningsförmåga och förädlar deras karaktär. De är inte några noviser i arbetet för människors frälsning, för de utför verket i kraft av den visdom som Gud har gett dem. Inte heller är de några religiösa dvärgar, nej, de kommer i alla stycken att "växa upp till honom som är huvudet, Kristus". Konflikterna med evangeliets fiender förökar deras hopp, och de vinner dyrbara segrar" därför att de anropar den store Hjälparen om bistånd, och Han har aldrig svikit en ödmjuk sökare. Om deras strävan är framgångsrik, får Gud hela äran. Himmelen (578) kommer dem mycket nära i sympati och samverkan. De är verkligen ett skådespel för världen, för änglarna och för alla människor. Deras karaktärer kännetecknas av renhet i hjärta och liv, styrka i uppsåt, fasthet och brukbarhet i Guds verk. De är Guds ädlingar.

Den som slutligen skall stå som segervinnare kommer i sitt andliga liv att möta stora svårigheter och prövningar. Men tack vare hans bibelkännedom kan han påminna sig alla Guds uppmuntrande löften, som kan trösta hans hjärta och styrka hans tro på den Allsmäktige. Han läser: "Så kasten nu icke bort eder frimodighet, som ju har med sig stor lön", och vidare: "om eder tro håller provet - vilket är mycket mer värt än guldet, som förgås, men som dock genom eld bliver beprövat - detta må befinnas lända eder till pris, härlighet och ära vid Jesu Kristi uppenbarelse.

Honom älsken I utan att hava sett honom; och fastän I ännu icke sen honom, tron I dock på honom och fröjden eder över honom med utesäglig och härlig glädje." (Hebr. 10: 35; 1 Petr. 1: 7, 8.)

Trons prövning är dyrbarare än guld. Alla skulle lära sig att den är en del av disciplinen i Kristi skola, och den är nödvändig för att förfina och rena dess lärjungar från världslighetens slagg. De måste med mod uthärda fiendens hån och angrepp och övervinna alla de hinder som Satan reser på deras väg för att stänga vägen. Han försöker få dem att försumma bönen och göra dem missmodiga när det gäller studiet av Bibeln, och han skall kasta skuggor över deras stig för att dölja Kristus och den himmelska härligheten.

Ingen skulle gå sin väg fram rädd och darrande under ständigt tvivel och oavbruten klagan, utan alla borde se upp till Gud och betrakta Hans godhet och fröjdas i Hans kärlek. Om du samlar alla dina krafter för att se uppåt, inte neråt på dina svårigheter, kommer du aldrig att svikta. Du ser då hur Jesus bakom varje moln räcker ut Sin hand för att hjälpa dig. Allt du har att göra är att i barnslig tro lägga din hand i Hans och sedan låta Honom leda dig. När du i förtröstan tror på Jesus, (579) fylls du av hopp. Ljuset från Golgata kors låter dig se det värde Gud sätter på en människa, och fylld av tacksamhet däröver söker du att återspegla ljuset till världen. Ett stort namn bland människor är som skrift i sand men en felfri karaktär består genom alla evigheter. Gud har gett dig intelligens och förmåga att fatta, så att du kan ta emot Hans löften. Jesus är redo att hjälpa dig att bygga upp en stark och harmonisk karaktär. De som äger en sådan behöver aldrig förlora modet, även om de inte har världslig framgång. De är världens ljus. Satan kan inte skymma eller ta bort effekten av det ljus som strålar ut från dem.

Gud har en uppgift för var och en av oss. Det ingår inte i Hans planer, att de som kämpar livets kamp skall uppehållas av människors sympati och beröm. Han vill att de skall gå utanför lägret, bära smäleken och kämpa trons goda kamp, i det att de genom Hans kraft är ståndaktiga i varje svårighet. Genom gåvan av Sin Son har Gud gett oss tillträde till alla himmelens skatter, och Sonen kan verkligen höja oss, förädla oss och göra oss passande, genom att fullkomna vår karaktär, först för detta liv och sedan en gång i himmelen. Han kom till vår värld och levde såsom Han önskar att Hans efterföljare skall leva. Hans liv var ett liv i självförsakelse och oavbruten självuppoftning. Om vi är själviska och lättjefulla, tillfredsställer våra böjelser och inte gör vårt bästa för att samarbeta med Honom i att förädla och rena oss, så att vi kan bli Guds söner och döttrar, lever vi inte upp till Hans krav på oss. Vi lider oavbrutet förluster i detta liv, och kanhända förlorar vi det tillkommande, odödliga livet. Gud vill inte att du skall underskatta dig själv och arbeta i missmod, utan i tro och hopp med glädje och fröjd skall du upphöja Kristus inför världen. Jesu lära är glädje, frid och lycka. När vi läser Bibeln och ser Guds oändliga faderskärlek i det Han offrade Jesus för (580) världen, på det att var och en som tror på Honom skall ha evigt liv, borde alla våra krafter brukas för att prisas, äras och upphöjas Honom för Hans obeskrivliga kärlek till människors barn.

Förkunnarnas utbildning

Endast ett fåtal inser vilket stort verk vi har att utföra. Vi skall förkunna adventbudskapet för hela världen. Det finns ett stort fält för arbetare både i främmande land och i Amerika. Gud kallar hängivna, rena, storhjärtade, vidsynta och ödmjuka människor att uppta arbetet på dessa fält. Men hur få är det inte som har verklig förståelse för detta stora verk!: Vi måste gripa oss an arbetet med ett högre utgångsläge än vi hitintills gjort.

De som nu tar emot adventbudskapet har alla möjligheter, särskilt genom det ljus och den samlade kunskap som finns i våra tryckalster. Tidigare erfarenheter, rika och skiftande, skulle nu uppskattas i sitt rätta ljus. Vi vet hur långsamt verket utvecklades i början, hur många hinder som restes i dess väg, hur små tillgångar pionjärerna hade, men nu har allt ändrats och det klara ljuset lyser. Om enkel gammaldags kristendom trängde in i alla hjärtan som bekänner sig tro evangelium, skulle de få nytt liv och ny kraft. De som nu lever i mörker, skulle då se skillnaden mellan Guds ords klara lära och vidskepelsens fabler.

Att inte söka nå pastorer och högre samhällsklasser med adventbudskapet är ett misstag. Vi har allt för mycket undvikit människor som inte delar vår tro. Vi skall inte låta dem prägla oss, men bland dem finns ärliga människor för vilka vi skulle arbeta försiktigt, visligt och med kärlek. Man skulle ha en fond för utbildning (581) av sådana som skulle arbeta för och med dessa högre klasser, både här och i utlandet. Vi har talat mycket om hur vi skall nå de vanliga, enkla människorna. Men Gud behöver begåvade människor med gott förstånd, som kan väga argument för och emot, människor som söker sanningen, som om de sökte dolda skatter. Sådana personer är lämpliga att nå inte endast folk i allmänhet utan även de högre klasserna. Sådana förkunnare är flitiga bibelläsare och lever helt och fullt upp till det heliga ansvar som vilar på dem.

Vi har för litet arbetskraft i verkets olika grenar. Nya företag måste startas. Vi behöver skicklighet att lägga planer, genom vilka människor som lever i villfarelsens mörker kan nås. Vi behöver människors olikartade begåvning, men vi skulle inte finna fel hos dem, bara för att deras tankar inte passar oss. Vi skulle vidga våra planer för utbildning av dem som skall förkunna budskapet. De som tror och älskar adventbudskapet har gett frikostigt av sina medel för att underhålla olika verksamhetsgrenar, men det råder stor brist på dugliga, förkunnare.

Det är inte förståndigt att ständigt utvidga verket genom att starta arbete på nya, oprövade fält samtidigt som litet görs för att utbilda förkunnare för dessa fält. Guds verk får inte hindras på grund av bristande arbetskraft. Gud kallar bildade människor som har lärt av Bibeln och som älskar adventbudskapet, så att de kan klargöra det och föra det vidare till andra. Vi behöver sådana som älskar Jesus, håller sig nära Honom och som värdesätter Hans stora offer för en fallen mänsklighet. Vi behöver läppar som

berörts av den heliga elden, hjärtan renade från synd. De som är fromma endast på ytan och strävar efter att anses som de första och de bästa, är inte lämpliga. Vi behöver inte sådana, som uppskattar sig själva högre än verket.

Våra församlingar får inte det slags undervisning som leder dem att vandra i ödmjukhet, att avlägsna all stolthet över yttre ting och i stället sträva efter en invärtes prydnad. (582) En församling blir just det som predikantens iver, renhet, självförsakelse och visa arbete gör den till. En aktiv missionsanda skulle utmärka medlemmarna. De behöver en djupare fromhet, en starkare tro och vidgade vyer. De måste vara grundligare i sina personliga strävanden. Vad vi behöver är en levande kristendom. En enda person med ansvar och god kontakt med Gud och som är full av iver för Kristus, utövar ett mäktigt inflytande för det goda. Han dricker inte ur någon grumlig, smutsig källa utan ur den högt belägna rena Källan. Så kan han förmedla en ny anda och kraft i församlingen. Gud önskar att allt eftersom trycket utifrån ökar, skulle församlingen bli mera livaktig genom tron på de heliga och allvarliga sanningarna. Den helige Ande, som påverkar Guds söner och döttrar, skall undanröja hindren och hålla ställningen gentemot fienden. Gud har stora segrar i reserv åt det folk, som älskar Hans sanning och helgar Hans bud. Fälten vitnar redan till skörd. I adventbudskapet har vi ljus och rika, härliga gåvor från himmelen. Men inte tillräckligt antal människor har utbildats för arbetet på de hastigt mognande fälten.

Gud vet med vilken trohet och överlåtelse var och en fullgör sin mission. Det finns ingen plats för den som är slö i detta stora verk, ingen plats för den som är skonsam mot sig själv eller som aldrig har någon framgång, ingen plats för halvhjärtade människor som inte är brinnande i anden, villiga att uthärda svårigheter, motstånd, vanära eller döden för Kristi skull. I Kristi tjänst finns det inte någon plats för drönare. Det finns en klass av män som försöker sig på att predika, men som är ovårdade, slarviga och vanvördiga. Det vore bättre att de brukade jorden än att de förkunnar Guds heliga sanning.

Unga män måste snart överta de bördor som de äldre burit. Vi har förlorat tid i det att vi försummat att sända unga människor (583) till "fronten" och ge dem en högre och gedignare utbildning. Verket utvidgas och avancerar ständigt och vi måste lyda befällningen att ständigt gå framåt. Mycket gott kunde ha utförts av den ungdom, som är rotad i adventbudskapet och som inte så lätt påverkas av sin omgivning eller viker av från det rätta, utan vandrar med Gud, beder mycket och anstränger sig att få allt det ljus den kan. Förkunnaren skulle vara beredd att ge all den själsliga och moraliska energi som naturen, utbildningen och Guds nåd har skänkt honom. Men hans framgång beror mera på den grad av överlåtelse och självförsakelse, i vilken arbetet har utförts, än på hans naturliga eller förvärvade gåvor. Det är nödvändigt att vi ständigt förkovrar oss så att vi kan ge den allra bästa tjänst, men om inte Gud samverkar med de mänskliga redskapen, blir ändå ingenting utträttat. "Mig förutan kunnen I intet göra." (Joh. 15:5.) Gudomlig nåd är grundvillkor för frälsande kraft, utan den är alla mänskliga försök till intet gagn. Även de starkaste och allvarligaste mänskliga försök att inskräpa sanningen är beroende av Guds nåd.

Guds verk behöver lärare med hög moral, lärare som kan ges förtroendet att uppfostra andra. De måste ha en välgrundad tro, takt och tålmod. De skall vandra med Gud, ta avstånd från allt ont och vara så nära förenade med Gud att de kan bli kanaler för ljuset - kort sagt: kristna föredömen. Det goda inflytande som de utövar kan aldrig utplånas och den fostran de gett förblir genom hela evigheten. Vad som har försumrats på detta område tycks förbli ogjort. Vem vill åta sig detta arbete? Vi önskar att det skulle finnas starka unga människor, rotade och grundade i tron, med en sådan levande förbindelse med Gud, att de, om våra ledare rädde dem till det, kunde börja sina studier vid någon av landets högre skolor, där de skulle ha ett vidare fält för studier och observationer. Umgänget med olika klasser av människor, (584) med olika tankar, de populära metoderna inom utbildningen - dess verkan och resultat - samt den teologiska undervisningen, som den meddelas vid de förnämsta läroanstalterna" skulle vara dem till stor nytta. De blir därigenom beredda att arbeta bland de bildade klasserna och bemöta vår tids villfarelser. Den metoden användes av waldenserna i gången tid. Och om vår ungdom, liksom en gång deras, är Gud trogen kan den utföra ett gott verk redan under sin studietid, genom att så den goda säden i andras sinnen.

"Fatten dock mod och varen män." Fråga Honom som för er skull utstod hån och smädelse: "Herre, vad vill du att jag skall göra?" Ingen har för hög utbildning för att bli en ödmjuk Kristi lärjunge. De som har upplevt det som en förmån att få ge det bästa av sitt liv och sin kunskap till Honom, som gett dem allt, kommer inte att rygga tillbaka för något arbete eller något offer, när det gäller att i Guds tjänst använda de pund som Han anförtrott dem. I livets hårda strid har många av våra förkunnare förlorat ur sikte högheten och heligheten i sitt uppdrag. Syndens förbannelse fortsätter att skymma och utplåna Guds avbild i dem, därför att de inte arbetar såsom Kristus arbetade.

Vi skall understödja tanken på en högre utbildning, och vi skall anställa bättre utbildade predikanter. De som saknar lämplig utbildning, innan de går in i Guds verk är inte kompetenta att ta mot det heliga förtroendet och föra reformationsens verk vidare. Dock borde alla som är engagerade i Guds verk fortsätta sin utbildning. Guds ord måste förbli i dem. Våra arbetare behöver mera bildning, omdömesförmåga och själslig förfining.

"Jag har skrivit till eder, I fäder, ty I haven lärt känna honom som är från begynnelsen. Jag har skrivit till eder, I ynglingar, ty I ären starka, och Guds ord (585) förbliver i eder, och I haven övervunnit den onde." (1 Joh. 2: 14.) Aposteln sammanbinder här fädernas erfarenhet med de unga människens. På samma sätt är det en förbindelselänk mellan de gamla lärjungarna i vårt verk och de yngre som inte har någon erfarenhet från den tid då budskapet började förkunnas. De som då var unga måste utbildas av de gamla fanbärarna. Lärarna måste inse att ingen möda är för stor när det gäller att utbilda människor för deras heliga uppdrag, medan ännu de gamla kämparna kan hålla baneret högt. Och de som redan har utkämpat så många drabbningar, fortsätter att vinna segrar. De känner så väl till Satans listiga anslag att de inte så lätt viker av från de gamla stigarna. De minns den gamla tiden. De känner

Honom som är från begynnelsen. De kommer alltid att vara ljusbärare, trogna vittnen för Gud, levande brev, kända och lästa av alla människor.

Låt oss då tacka Gud att ännu några få är kvar - liksom Johannes på sin tid - som kan berätta sina erfarenheter från den tid då budskapet började förkunnas, och hur det som vi nu håller så kärt, först togs emot. Men en efter en stupar de på sin post, och det är klokt att andra utbildas som kan ta vid där de gamla slutade.

Ansträngningar måste ske för att göra ungdomar passande för detta arbete. De måste sändas ut till "fronten", bära bördor och ansvar. De som är unga nu måste bli starka. De måste kunna lägga planer och ge råd. Guds ord måste förbli i dem, och fylla dem med tro, hopp, mod och hängivenhet. Verket är i hög grad försenat därför att många som nu bär ansvar, inte är lämpliga för det. Skall detta stora behov fortsätta att öka. Skall det stora ansvaret som burits av gamla och erfarna läggas i sådana händer, som inte kan bära det? Försummar vi inte en stor uppgift, när vi inte utbildar vår ungdom att fylla ansvarsfulla poster?

(586) Predikanterna måste få utbildning, men samtidigt förbli ödmjuka och saktmodiga av hjärtat. Låt oss hålla verket högt i ära och komma ihåg, att om vi gör vår del, skall Gud göra Sin.

Ohelig äregririghet

Kära bror och syster N: Även om jag inte har fått något erkännande av er för mitt senaste brev, känner jag mig manad att skriva till er igen. Jag har blivit visad vilken fara ni befinner er i och kan inte låta bli att inpränta hos er nödvändigheten av att vandra ödmjukt med Gud. Ni kommer att vara säkra så länge ni har en ödmjuk syn på självet. Men jag vet att era själar är i fara. Ni söker efter en bredare väg för era fötter än helighetens ödmjuka väg, den kungliga väg som leder till Guds stad. Ni har för mycket av självet och för litet av Kristi saktmod och ödmjukhet. Ni har för mycket självaktning och självtillit och liten tro på Gud. Dessa disharmoniska element i er natur är alltför mycket utvecklade. Oregelliga lidelser har en styrande makt. Stolthet och fåfänga eftersträvar att få bestämma. Jag vet att fienden frestar er svårt. Er enda säkerhet är fullständig överensstämmelse med Guds vilja. Det är nödvändigt att ni underordnar er. Ert enda hopp om frälsning består i att ni fullständigt helgar er själva till Kristus. Om ni vandrar i sinnets ödmjukhet inför Herren, så kan Han samarbeta med era ansträngningar och Hans kraft kommer att fullkomnas i er svaghet. Kristus är vår Frälsare. Han har till er och min hjälp sagt: "... utan mig kan ni ingenting göra." (Joh. 15:4) O, vill du ha mer av Jesus och mindre av självet?

Bror N, du är inte andäktig av naturen och därför måste du göra ständiga ansträngningar för att vårda din tro. Det är lätt för dig att tappa bort Kristus ur din erfarenhet. Herren har gett dig Sin välsignelse i ditt förflutna och hur välgörande var det inte för din själ! Vilken (587) tröst och

vilket mod gav det dig inte! Ditt lidelsefulla intresse är att upphöja utbildning. Jag talar emellertid sanning, när jag säger till dig att utbildning kommer att vara av ondo, såvida den inte balanseras av religiösa principer.

Jag vill inte passivt se på och se hur du som andra låtit dig övertygas av den ödesdigra villfarelsen, att sjundedags adventister är alltför trångsynta i sitt synsätt och vandrar på en väg, som är alltför mörk, så att de behöver få ett bättre rykte och ett bättre anseende och att lärarna på våra skolor borde använda mer av sina krafter på vetenskap och inte blanda in så mycket religion in i deras utbildning. När dessa frön sås i de studerandes sinnen, kommer de snabbt att utvecklas till en skörd som ni inte kommer att eftertrakta att få skörda.

Vi står som om det vore på gränsen till den eviga världen och om ni utför det arbete som denna skola är grundad på, måste ni i hög grad undervisa utifrån alla böckers Bok. Ni får inte sätta något annat studium över studiet av Bibeln. Ni skall inte ta andra skolor i vårt land till er förebild.

Jag har blivit visad, att ni har tilltalats av den utbildningslinje, som det religiösa elementet nästan är helt utestängt från. Det finns otaliga sådana skolor i vårt land, där studerande kan gå, om de vill ha en sådan utbildning. Men denna skola måste ha en annan karaktär. Den måste ha Guds karaktär på alla institutioner.

Jesus och Hans kärlek bör finnas med i all utbildning som ges, som den allra bästa kunskap de studerande kan få. "Att frukta Herren är början till kunskap." (Ordspr. 1:7) Om föreståndaren i sina ambitiösa planer flyter bort från all visdoms Källa och tror att Biblisk religion kommer att vingklippa honom, kommer han att finna att han inte kommer att bli något mer än en såpbubbla. För era själers skull, bör ni därför föra in livets Furste i alla planer och alla organisationer. Ni kan inte få för mycket av Jesus eller Skriftens historia i era skolor.

Har vi sanningen? Lever vi i slutet på denna jords historia? Står Kristus för dörren? Detta är frågor (588) vi alla bör ställa oss. Utbildning bör alltid ha ett högt och heligt program och behovet är nu mer nödvändigt än någonsin förr. Undanröjandet av de trofasta från den här världen, kommer snart att vara genomfört. Varför då inte inviga alla själens och sinnets krafter till Gud?

Försumma aldrig att bekänna färg. Sätt aldrig ditt ljus under en skäppa eller under en säng. Sätt det i stället på en ljusstake, så att det kan lysa för alla som är i huset. Gav du och de lärare som du var tillsammans med i ___ akt på tillfällena att upplysa andra? Sökte du i visdom att göra allt det goda, som överhuvudtaget var möjligt? Försökte du göra dem, vilkas umgängeskrets du formade, uppmärksamma på Bibelns sanningar? Släpade du inte dina färger bakom dig, därför att du skämdes över att bli betraktad som Guds särskilda folk? "Den som skäms för mig och mina ord ..., för honom skall också Människosonen skämmas, när han kommer i sin Faders härlighet..." (Mark. 8:38) Om du bara ville livnära dig av Kristus varje dag, så skulle du kunna vara en sann lärare.

Min bror, det ligger en fara i att försöka förmedla för mycket vid ett och samma tillfälle. Det krävs inte att du skall hålla långa tal eller tala om ämnen, som inte kommer att förstås eller uppskattas av vanligt folk. Det finns en risk för att du uppehåller dig vid ämnen högst upp på stegen, när de som du undervisar behöver undervisning i hur de framgångsrikt kan klättra upp på de första pinnarna. Du talar om saker som de, som inte känner till vår tro, inte kan förstå. Därför är dina tal inte intressanta. De utgör ingen föda för dem som du talar till.

Jesus var den störste pedagog, som världen någonsin har känt. I jämförelse med Hans kunskap är den högsta mänskliga kunskap en dårskap. Men Hans undervisning var så enkel, att alla förstod honom, både lärda och olärda. Han gjorde ingen ansträngning för att visa sin djupa kunskap, för den skulle de inte ha kunnat förstå. Det är som om du tror, att dina långa tal har ett (589) särskilt inflytande när det gäller att forma och dana dina åhörare på det sätt som du önskar, men här kommer du säkerligen att missta dig. Du skulle få ett mycket bättre inflytande, om du ville tala mindre och be mer. Gud är din krafts källa.

Dina långa tal om utbildning i vetenskaperna är plågsamma för Guds änglar, som hela tiden är mycket aktiva för att försöka leda tankarna och hängivenheten till himmelska ting. Själur kommer att gå förlorade under dina långa, okristliga tal. Din egen själ förminsas och krymper i kunskap om Kristus. Du förlorar riktigt mycket därför att du är förblindad av en utbildningens anda och seder, som inte frälser själen.

De unga behöver ditt arbete. Om du var en omvänd man och dagligen tog emot undervisning i Kristi skola, så skulle ditt arbete vara en smak från liv till liv. Då kunde du arbeta med tålmod och kärlek och i Guds kraft, för ungas själar som utsätts för frestelse. Ägna en del av den tid du använder på långa anföranden, till personligt arbete för de unga, som behöver din hjälp. Lär dem, att Gud ställer krav på dem. Be med dem. Det är många som är bundna av onda vanor med kedjor starka som stål. De stackars offren är trollbundna av Satans lockelser och är ur stånd att bryta sig loss och stå i gudagiven frihet. De har förlorat år. Skall de gå miste om det år som just har börjat? Kommer föreståndaren på skolan att vakna till besinning om sitt ansvar och ge sitt sinne och hjärta till de studerandes frälsning? Om inte, så låt en annan få hans plats. Utgifterna bör inte ständigt bli större, samtidigt som ingenting, eller nästan ingenting, görs i den riktning, som skolan blev upprättad för.

Skall sinnets och själens krafter missbrukas? Skall tillfällena gå förlorade? Skall en form och rutin gås igenom dag efter dag, utan att något uppnås? O, vakna, vakna upp! Lärare (590) och elever, innan det är för sent. Vakna upp innan ni från bleka och plågade läppar hör det fruktansvärda ropet: "Skördetiden är förbi, sommaren är över, men vi har inte blivit räddade!"

Har alla lärares gåvor och talenter utnyttjats på bästa möjliga sätt för eleverna? Vem väntar på ett lämpligt ögonblick att säga vänliga och kärleksfulla ord? Vem älskar att förmedla berättelsen om Honom, som älskade världen så, att Han gav Sitt liv för att frälsa förlorade

syndare som håller på att gå under? Utbilda de unga, forma deras karaktär, undervisa, undervisa, undervisa för det kommande, eviga livet. Be ofta. Vädja till Gud att ge dig en ödmjuk anda. Känn inte att ert arbete som lärare har utförts, förrän ni kan leda era elever till att tro på Jesus och att älska Honom. Låt Kristi kärlek genomströmma era egna själar. Då kommer ni omedvetet att lära ut den till andra. När ni som lärare uppriktigt överlåter er själva till Jesus, så att Han får föra, vägleda och styra, kommer ni inte att misslyckas. Att lära era studenter att vara kristna är det största uppdrag ni har framför er. Gå till Gud. Han hör och besvarar böner. Lagg bort ert ifrågasättande, ert tvivel och er otro. Låt ingen hårdhet komma in i er undervisning. Var inte för sträng, utan vårda en ömhjärtad förståelse och kärlek. Var glada. Gräla inte, kritisera inte alltför strängt. Var bestämda, var vidsynta, var kristuslika, visa medlidande och vänlighet. "Det människan sår skall hon också skörda." (Gal. 6:7)

Jag kan inte för er ge uttryck åt den djupa önskan jag har i min själ, att ni alla bör söka Herren med djupt allvar medan Han kan finnas. Vi befinner oss i Guds försoningsdag. Låt inget vara tillräckligt värdefullt för att dra era tankar bort från arbetet med att förbereda er för den stora domedagen. Gör er beredda! Låt inte kall otro hålla era själar borta från Gud, utan låt Hans kärlek brinna på era hjärtans altare.

"Avhåll er från allt ont"

(591) Jag känner mig manad att vända mig till dem som förkunnar det sista varningsbudskapet till världen. Om de, som de verkar för, ser och tar emot adventbudskapet beror i hög grad på den enskilde förkunnaren. Guds befallning är: "Renen eder, I som bären Herrens kärle." (Jes. 52: 11.) Och Paulus förmanar Timoteus: "Hav akt på dig själv och på din undervisning." (1 Tim. 4: 16.) Verket måste ta sin början hos förkunnaren. Han måste vara förenad med Kristus såsom grenen med vinträdet. Jesus sade: "Jag är vinträdet, I ären grenarna." (Joh. 15: 5.) Här framställs den mest tänkbara intima förening. Inympa den bladlösa kvisten i den blommande vinstocken, och den blir en levande gren som suger sav och näring från vinträdet. Med fiber efter fiber klänger sig den späda telnings fast, till dess den knoppas, blommar och bär frukt. Den torra grenen är en bild av syndaren. När människan förenas med Kristus, förenas människa med människa, det svaga och förgängliga med det heliga och oförgängliga och hon blir ett med Kristus.

"Mig förutan kunnen I intet göra", säger Kristus. Är vi, som påstår oss vara Kristi medarbetare, förenade med Honom? Förblir vi i Kristus och är vi ett med Honom? Budskapet vi förkunnar skall gå ut till hela världen. Herren kräver inte att någon skall gå ut med budskapet utan att först ha fått nåd och kraft att framställa det i enlighet med dess betydelse. Den stora fråga som gäller oss idag är: Frambär vi evangelium och dess allvarliga budskap så att dess vikt och betydelse klart framstår? Gud vill samverka med förkunnarna om de helt förtröstar på Kristus. Han

menade aldrig att Hans sändebud skulle arbeta utan Hans nåd och i avsaknad av Hans kraft.

Kristus har kallat oss ut ur världen till att vara ett utvalt och heligt folk. Han "har utgivit sig själv för oss, till att förlösa oss (592) från all orättfärdighet, och till att rena åt sig ett egendomsfolk, som beflitar sig om att göra vad gott är." (Tit. 2: 14.) Guds arbetare skulle vara bönemänniskor. De skulle ivrigt studera Bibeln, hungra och törsta efter rättfärdighet, så att de kunde vara till ljus och kraft för andra. Han fordrar att vi skall tillbedja Honom i ande och sanning, i helig skrud.

Psalmisten skriver: "Om jag hade förehaft något orätt i mitt hjärta, så skulle Herren icke höra mig." (Ps. 66: 18.) Som kristna måste vi ge akt på hur vi vandrar. Om psalmistens böner inte kunde bli hörda, om han hade orätt i sitt hjärta, hur kan människors böner bli hörda nu, om orätt finns hos dem?

Efter 1844 smög sig fanatism in i adventisternas led. Gud sände oss varnande budskap om att stå emot det onda. En del män och kvinnor var alltför förtroliga med varandra. Jag framhöll för dem att vi skulle leva upp till evangeliets höga och heliga måttstock och vara rena i ord och handling, för att vinna Guds bifall och stå fram "utan fläck och skrynka och annat sådant.. Gud gav många allvarliga varningar till dessa vilkas tankar var orena, under det att de påstod sig vara särskilt gynnade av Gud. Men de budskap Gud sände dem förkastades. De vände sig mot mig och sade: "Talar Gud bara till dig och inte till oss? De ändrade inte sitt sätt att vara, och Herren tillät dem att fortsätta, tills orenhet var det utmärkande för deras liv.

Faran är inte över för oss nu. Var och en som förkunnar det sista varningsbudskapet skall bli svårt frestad att slå in på en sådan väg i livet, att han förnekar sin tro. På grund av de karaktärsfel som finns hos förkunnarna är det Satans utstuderade plan att göra dem svaga i bön, svaga i kraft, svaga i sitt inflytande. Såsom Guds medarbetare måste vi i vårt umgänge vara förenade i strävan att avsky och fördöma allt som bär den minsta antydning av vad ont är. Vår tro är helig. Vår uppgift är att försvara Guds lags ära, och (593) inte att i något avseende leda någon till att i tanke eller handling misrepresentera Gud.

Vi har höga principer. Vi måste tro och undervisa om sanningen såsom den är uppenbarad i Jesus Kristus. Hjärtats helighet skyddar oss från orena handlingar. Om någon som påstår sig förkunna evangelium ofta uppsöker unga, ja, även gifta kvinnors sällskap, lägger sin hand förtroligt på dem och samtalar med dem i en familjär ton, var rädd för en sådan! Sanningens rena principer finns inte hos honom. Sådana män är inte i Kristus, och Kristus är inte i dem. De behöver en allt förvandlande omvändelse, innan Gud kan godta deras arbete. Den sanning som är av himmelskt ursprung, degraderar inte dess mottagare och leder honom aldrig till opassande förtroligt umgänge. Sanningen helgar tvärtom den kristne, förfinar hans smak, höjer och förädlar honom och för honom nära Jesus. Den leder honom till att lyda. Paulus' uppmaning att avhålla sig från allt vad ont är, så att "icke det goda, . . . blir utsatt för smädelse".

Detta är något som vi måste ge noga akt på. Vi måste skydda oss mot vår tids synder och förfall. Vi måste ta avstånd från allt, som har en smak av otillbörlig förtrolighet. Gud fördömer det. Det är förbjuden mark, på vilken det är farligt att sätta sina fötter. Alla våra ord och handlingar skulle syfta till att höja, förfina och stärka våra karaktärer. Tanklöshet i sådana fall är synd. Aposteln Paulus uppmanade Timoteus att visa iver och grundlighet i sin tjänst för Gud, och han vädjade till honom att meditera över ting som är rena och upphöjda, så att hans föredöme skulle bli uppenbart för alla. Samma råd behöver i hög grad vår tids unga män. Eftertänksam besinning är nödvändig. Om människor endast ville tänka mera och handla mindre impulsivt, skulle de ha mycket större framgång i sitt arbete. Vi behandlar ämnen av oändlig betydelse, och vi kan inte tillåta att våra (594) karaktärssvagheter vävs in i vårt arbete. Vi önskar representera Guds karaktär.

Vi har en stor uppgift, nämligen att vinna människor för Kristus och leda dem till att söka bli delaktiga av gudomlig natur och så undkomma det i världen rådande fördärvet med dess lusta. Våra tankar, ord och handlingar skulle vara av den upphöjda karaktär, som är i harmoni med den heliga sanning som vi förkunnar. Det kan hända att män och kvinnor är tvungna att samarbeta mer eller mindre ute på missionsfälten. Om så är fallet, kan de aldrig vara nog försiktiga. De gifta männen måste vara reserverade och på sin vakt, så att inget ont skall kunna sägas om dem. Vi lever i en tid, då orättfärdighet överflödar, och ett obetänksamt ord eller en olämplig handling kan i hög grad skada den som visar en sådan svaghet. Guds barn måste vara försiktiga och förbehållsamma och inte låta någonting inträffa som Satan kan utnyttja. Om de börjar visa varandra tillgivenhet och särskilt uppmärksammar sina favoriter och smickrar varandra drar Gud tillbaka sin Ande.

Om gifta män går ut i verksamheten och lämnar sina hustrur att ta vård om barnen och hemmet, utför hustrun ett lika stort och betydelsefullt verk som sin man. Fast den ene arbetar på missionsfältet, är den andre missionär i hemmet, och hennes omsorger, ord och bördor överträffar ofta de som maken och fadern bär. Hennes arbete är av stor betydelse. Det är hon som formar barnens karaktärer och fostrar dem att bli till nytta här på jorden och passande för det kommande, oförgångliga livet. Maken som deltar i det offentliga arbetet på missionsfältet kanske äras av människor, under det att hon som arbetar i hemmet, inte får något erkännande här på jorden för sitt arbete. Men om hon arbetar för sin familjs bästa, söker forma barnens karaktärer efter det himmelska mönstret, antecknar änglarna henne såsom en av världens största missionärer. Hur noga skulle inte maken vara med att (595) hålla sina äktenskapslöften. Hur försiktig skulle han inte vara, så att han inte hos unga flickor, ja, t.o.m. hos gifta kvinnor, uppväcker tankar som inte är i överensstämmelse med den höga moral som Guds bud företräder. Kristus visar att dessa bud omfattar oändligt mycket, även hjärtats tankar och avsikter. Det är här som många bryter Guds bud. Vår fantasi är inte av den rena och heliga karaktär, som Gud kräver. Hur hög vår kallelse än är, hur begåvade vi än är, skall Gud ställa oss till svars för vår synd och han kommer att räkna oss långt mer skyldiga och värda hans vrede än

dem som är mindre begåvade, har mindre ljus och mindre inflytande.

Jag lider när jag ser hur människor prisas, smickras och blir bortskämda. Gud har visat mig att många som erhåller denna uppmärksamhet inte är värdiga att ta hans namn på sina läppar, men trots detta höjs de till skyarna av dödliga människor som dömer endast efter det yttre. Mina systrar, skäm inte bort och smickra inte svaga felande män, vare sig de är unga eller gamla, gifta eller ogifta. Ni känner inte deras svaga punkter, och ni vet inte om inte just er uppmärksamhet och ert slösande beröm kan betyda deras undergång. Jag är skakad när jag ser den kortsynthet och den brist på förstånd som många visar i detta avseende.

Män som utför Guds verk och som har Kristus inneboende i sina hjärtan prutar inte av på de höga idealen utan försöker i stället att höja dem. De uppskattar inte kvinnors smicker eller deras försök att skämma bort dem. Må män, både gifta och ogifta, säga: "Bort med händerna! Jag vill inte att det skall finnas minsta orsak till att man talar illa om mig. Mitt goda rykte är av större värde för mig än guld och silver. Låt mig bevara det fläckfritt. Om människor angriper mig, skall det inte vara för att jag gett dem orsak till det, utan av samma grund som de talade illa om Jesus, nämligen för att de hatade honom för hans rena och heliga karaktär, som var en ständig anklagelse mot dem."

(596) Jag önskar att jag kunde inskräpa hos varje arbetare i Guds verk det stora behovet av oavbruten och allvarlig bön. De kan inte ständigt vara på sina knän, men de kan upplyfta sina hjärtan till Gud. På det sättet vandrade Enok med Gud. Var försiktiga så att inte självbelåtenheten kommer in och ni släpper Jesus och arbetar i er egen kraft. Använd inte de gyllene ögonblicken till ytliga samtal. Prisa inte er själva när ni lyckas med ert missionsarbete, utan upphöj Jesus. Lyft Golgata kors högt! Tillåt inte någon att berömma och smickra dig eller att klänga sig fast vid dig som om han inte ville släppa din hand. Var rädd för varje sådan yttring! Var på din vakt när unga eller t.o.m. gifta personer visar benägenhet att berätta familjehemligheter för dig. Om de uttrycker sitt behov av sympati är det tid för dig att vara på din vakt. De som har Kristi Ande och som vandrar med Gud har inget sådant behov av sympati. De har en vän som tillfredsställer sinnets och hjärtats längtan. Gifta män, som tar emot kvinnors uppmärksamhet, beröm och särskilda vänskapsyttringar, skulle vara förvissade om att det slaget av kärlek och sympati inte är värt att ta emot.

Kvinnor är ofta frestare. Under en eller annan förövändning drar de till sig både ogifta och gifta mäns uppmärksamhet, och lockar dem till att överträda Guds lag, tills deras lämplighet i Guds verk är ödelagd och deras andliga liv i fara. Berättelsen om Josef är nedtecknad till gagn för dem som frestas på liknande sätt som han. Han var fast som klippan när det gällde principer, och han svarade frestaren: "Huru skulle jag då kunna göra så mycket ont och synda mot Gud?" (1 Mos. 39: 9.) En sådan moralisk styrka behöver också vi. Om kvinnorna ville leva ett moraliskt rent liv och bli Kristi medarbetare, skulle deras inflytande vara till mindre skada, men med deras nuvarande likgiltighet för sitt ansvar i hemmet och för Guds krav på dem, utövar de ett skadligt inflytande. Deras

krafter begränsas och deras (597) arbete bär inte den gudomliga stämpeln. De är inte missionärer i hemmet, inte heller utanför hemmet, och inte sällan överger de hemmet, denna underbara institution.

Var och en som bekänner Kristus borde försöka övervinna all svaghet och dårskap. En del människor växer aldrig upp till full mognad i Kristus Jesus. De är barnsliga och självsvaldiga. Ödmjuk fromhet skulle helt förändra detta tillstånd. I sann kristendom finns inte något barnsligt självsvald. Den är i högsta grad ärbar. Mätte ingen som tillhör Kristi armé svika sin post på provningens dag. Alla borde känna det stora ansvaret att rädda sina medmänniskor. Ingen har rätt att lägga ned vapnen i kampen att göra dygden åtråvärd och omoralen hatad. Det finns ingen vila för en kristen på denna sida om evigheten. Att lyda Guds bud innebär att göra det rätta och endast det rätta. Detta är kristlig mognad.

Vi behöver ständigt lära av Kristi liv, Han som är vår tros hövding och fullkomnare. "Ja, på honom som har utstått så mycken gensägelse av syndare, på honom män I tänka, så att I icke tröttnen och uppgivens i edra själar. Ännu haven I icke stått emot ända till blods i eder kamp mot synden." (Hebr. 12: 3, 4.) Ni måste tillväxa i de andliga nådegåvorna. Genom att visa saktmod i motgången och genom att övervinna det världsliga sinnelaget visar ni att Frälsaren bor i era hjärtan. Varje tanke, ord och handling skulle snarare dra människors sinnen till Kristus än till er själva. Oändligt mycket arbete återstår att göra, men vi har bara en kort tid kvar. Låt det bli er livsuppgift att lära alla att inse att de har en uppgift i Kristi verk. Utför de plikter som borde utföras, men som andra inte ser eller förstår, därför att de inte vill se vad som är deras livsuppgift.

Den moraliska standarden är inte så hög som den skulle vara bland Guds folk. Många som bekänner sig hålla Guds bud och försvara dem, bryter dem. Frestelserna kommer på ett sådant sätt att de frestade menar sig ha en ursäkt för att de (598) överträder buden. De som reser ut till missionsfälten borde vara människor som vandrar med Gud och talar med Gud. De som står i talar stolen som förkunnare, skulle vara människor med oförvitligt anseende. Deras liv skulle vara felfritt, höjt över allting som inte är fullkomlig renhet. Sätt inte ditt anseende i fara genom att följa frestelsens väg.

Om en kvinna håller din hand onödigt länge, dra kvickt tillbaka den och rädda henne från att begå synd. Om hon visar otillbörlig tillgivenhet och klagar över att hennes make inte älskar henne eller förstår henne, försök inte att ersätta denna brist. Din enda räddning i ett sådant fall är att behålla din sympati för dig själv. Det finns otaliga sådana fall. Visa sådana människor till Honom som bar våra bördor och som är den ende sanne Rådgivaren. Om hon valt Jesus som sitt sällskap, skall Han ge henne nåd och kraft att uthärda försummelsen utan att knota. Under tiden skulle hon göra allt som står i hennes makt att binda sin make vid sig, genom absolut trohet mot Honom och genom att troget söka göra deras hem så trevligt och tilldragande som möjligt. Om alla hennes ansträngningar är förgäves och inte blir uppskattade, får hon dock förståelse och hjälp av sin Frälsare. Han vill lätta hennes bördor och trösta henne i besvikelsen. Hon visar

misstroende för Jesus, när hon räcker ut handen efter mänsklig hjälp för att fylla den plats som Kristus är redo att fylla. Hennes missnöje är synd mot Gud. Hon gjorde väl i att rannsaka sitt eget hjärta för att se, om inte synden ligger på lur där. Det hjärta som söker mänsklig sympati och tar emot förbjuden uppmärksamhet, är inte rent och felfritt inför Gud.

Bibeln ger oss många slående illustrationer av ondskefulla kvinnors starka inflytande. När Bileam kallades att förbanna Israel tilläts han inte att göra det, för Herren sade att "ofärd är icke att skåda i Jakob och olycka är icke att se i Israel". (4 Mos. 23: 21.) Men Bileam som redan gett efter för frestelsen blev helt och fullt Satans verktyg. Han beslöt att indirekt utföra (599) det som inte tillätits honom att göra direkt. Han lade med ens en snara, i vilken Israels män skulle bli fångade av de vackra moabitiska kvinnorna, som skulle få dem att överträda Guds lag. Denna synd fanns bland dem, och Guds välsignelse kunde inte vila över dem. Deras stridskrafter försvagades i hög grad, och deras fiende fruktade inte längre för deras makt, emedan härskarornas Herre inte längre var med deras arméer.

Detta är nedtecknat till en varning för Guds folk, som lever i de sista dagarna. Om de söker rättfärdighet och sann helgelse, och om de helgar alla Guds bud, skall inte Satan och hans tjänare tillåtas övervinna dem. Allt motstånd från deras bittraste fiende visar sig då maktlöst, när det gäller att förstöra och rycka upp plantorna i Guds egen vingård. Satan förstår vad Bileam lärde genom bitter erfarenhet, nämligen att ingen trolldom kan utövas mot Jakob och ingen spådom när det gäller Israel, därför att orättfärdighet inte finns hos dem. Därför kommer han alltid att använda sin makt och sitt inflytande för att splittra deras enighet och beflecka deras rena karaktärer. Han lägger sina snaror på tusende sätt för att försvaga deras makt, när det gäller det goda.

Återigen vädjar jag till er angående nödvändigheten av renhet i varje tanke, ord och handling. Vi skall personligen avlägga räkenskap inför Gud. Vi har ett personligt uppdrag som ingen kan utföra i vårt ställe. Det är att göra världen bättre genom föreskrifter, personlig strävan och genom vårt föredöme. Vi skulle inte uppöva sällskaplighet bara för nöjes skull utan med en viss avsikt. Vi skall rädda människor. Närma dig dem med allvarligt menat personligt intresse. Öppna dina dörrar för unga människor som frestas. Det onda lockar dem från alla sidor. Försök att få dem intresserade och hjälp dem med att rätta till sina felsteg. Låt dem få komma in i ditt hem, inbjud dem att vara med vid familjeandakten. Tusentals behöver sådan hjälp. Varje träd i Satans lustgård är fullt med lockande, (600) giftiga frukter och var och en som äter av dem drabbas av olycka. Vi måste komma ihåg, att Gud önskar att vi skall göra vägen till himmelen tydlig, ljus och inbjudande, så att vi kan få människor med oss undan Satans fördärliga lockelser.

Gud har gett oss ett ädelt uppdrag! Vi är aspiranter på ett kommande liv. Det är en alltför allvarlig tid för oss att vara sorglösa eller ge oss ut i det ovissa. Vårt umgänge med varandra skulle utmärkas av lugn och av ett kristligt sinnelag. Våra samtal skulle röra sig om de himmelska ting. "Men därunder hava också de som frukta Herren

talat med varandra; och Herren har aktat på dem och hört dem, och en minnesbok har blivit skriven inför hans ansikte till åminnelse av dessa som frukta Herren och tänka på hans namn. Och dessa, säger Herren Sebaot, skall jag hava såsom min egendom på den dag då jag utför mitt verk; och jag skall skona dem, såsom en fader skonar sin son som tjänar honom." (Mal. 3: 16, 17.)

Vad är mera värt att fångsla sinnet än frälsningsplanen? Det är ett outtömligt ämne. Jesu kärlek, frälsningen erbjuden den fallna människan genom hans oändliga kärlek, den frälsande sanningen för de sista dagarna, Kristi nåd - allt detta är ämnen som upplivar och låter de renhjärtade uppleva den glädje som lärjungarna kände när Jesus kom till dem och vandrade med dem på vägen till Emmaus. Den som har Kristus som centrum för sina känslor och sin tillgivenhet, älskar denna heliga gemenskap och hämtar gudomlig kraft från den. Men den som inte uppskattar detta slags samtal utan tycker bäst om att prata sentimentalt nonsens, har vandrat bort från Gud och känner ingen längtan efter höga och ädla ting. Det sinnliga och jordiska tolkas av sådana såsom något himmelskt. Lättsinniga samtal med en bismak av besvikelse över bristande mänsklig förståelse och uppskattning, springer fram ur kärlekskrank sentimentalitet, och varken ungdom (601) eller gråhårmän går säkra. När Guds sanning såsom en förblivande princip bor i hjärtat, blir den som en levande källa. Om man försöker att täppa till dess flöden bryter de fram på någon annan plats, källan är där och dess strömmar kan inte hejdas. Sanningen i hjärtat är livets källsprng. Den vederkvicker den trötta, och den håller tillbaka onda tankar och yttranden.

Händer det inte tillräckligt mycket ont omkring oss, för att vi skall se farorna på vår väg? Överallt finner man mänskliga vrak, försummade familjealtaren, brutna familjeband. Det förekommer en ovanlig frigjordhet från principer, en sänkning av den moraliska standarden. De synder som orsakade att Gud sände den stora floden över jorden och förstörde Sodom i eld ökar allt mer och mer. Vi närmar oss tidens slut. Gud har länge haft fördrag med mänsklighetens fördärv, men dess straffdomar är inte desto mindre bestämda. Mätte alla som bekänner sig vara världens ljus, ta avstånd från all orättfärdighet. Vi ser samma anda av motstånd mot Sanningen råda i våra dagar som på Kristi tid. De som upphäver Guds lag och inte kan finna argument för detta i Bibeln sprider falska rykten för att fläcka och smutskasta arbetarna. Så gjorde de med världens Återlösare, och så skall de göra med Hans efterföljare. Rykten som saknar all grund, påstås vara sanna.

Gud har välsignat Sitt folk som helgar Hans bud, och allt det motstånd och alla de falska rykten de utsatts för skall endast styrka dem som med fasthet försvarar den tro som en gång gavs de heliga. Men om de som bekänner sig vara Hans lags försvarare, överträder den, undandrar han dem Sitt beskydd, och många bringas på fall genom ogudaktighet och utsvävningar. Om detta sker, kan vi inte stå emot vår fiende. Men om Hans folk håller sig avskilt från världen, såsom en nation som gör vad rättfärdigt är, skall Gud försvara dem och inget vapen som höjs mot dem skall ha framgång.

Borde vi inte, såsom det folk som följer Guds bud - med tanke (602) på farorna i vår tid - lägga bort all synd, all orättfärdighet, allt fördärv? Borde inte de kvinnor som bekänner adventbudskapet strikt vaka över sig själva, så att de inte ger den minsta anledning till ansvarslös förtrolighet? De skulle stänga mången dörr för frestelsen, om de alltid var tillbakadragna och höviska. Männens skulle ha Josef till sitt föredöme och så vara principfasta, hur hårt de än frestas. Vi önskar vara starka män och kvinnor som försvarar det rätta. Runt omkring oss finns sådana som är moraliskt svaga. De behöver umgås med dem som är moraliskt starka och som är nära förbundna med Kristi hjärta. Var och en av oss kommer att sättas på prov när det gäller troheten mot våra principer. Men det finns de som går in i frestelsen på samma sätt som en dåre tar emot sitt straff i stocken. De inbjuder fienden att fresta dem. De förslappas och försvagas moraliskt och skam och förvirring blir följden.

Hur föraktliga i Guds heliga åsyn är inte de som bekänner sig försvara Hans lag men ändå överträder den! De drar vanära över Guds rikets sak och ger adventbudskapets motståndare orsak att triumfera. Gränslinjen mellan Jesu lärjungar och Satans efterföljare skulle aldrig plånas ut. Gud själv har dragit en klar linje mellan världen och församlingen, mellan dem som följer budorden och dem som bryter dem. Dessa två grupper kan inte förenas. De är så olika varandra som middagen är olik midnatten. De har olika smak, olika mål, olika strävan, olika karaktärer. Om vi odlar kärlek och gudsfruktan, kommer vi att avsky minsta ansats till orenhet.

Måtte Herren då dra människor till Sig och ingjuta i dem känslan av heligt ansvar att forma sådana karaktärer, att Kristus inte behöver skämmas för att kalla dem Sina bröder. Om ni upphöjer Guds lag, skall himmelens välsignelse tillfalla er på den dag, då var och en får vedergällning för sina gärningar. (603) De som arbetar för Gud måste leva i Hans åsyn och utveckla sina karaktärer i sann dygd och gudsfruktan. Deras sinnen och hjärtan måste så helt fyllas av Kristi Ande och vara så allvarligt stämnda av det heliga budskapet, att varje tanke, handling och motiv höjs över det sinnliga och jordiska. Deras lycka består inte av att de på ett förbjudet sätt tillfredsställer sitt eget själviska jag, utan de finner den i Jesus Kristus och Hans kärlek.

Min bön är: "O, Herre, smörj ditt folks ögon så att de må kunna skilja mellan synd och helighet, mellan fördärv och rättfärdighet, och till sist stå som segrare."

Kärlek till de vilsegångna

Kristus kom för att ge frälsning åt alla. På Golgata kors betalade Han det oändligt höga priset för frälsningen av en förlorad värld. Hans självförnekelse och självförsakelse, Hans oegennyttiga arbete, Hans förnedring och framför allt Hans offerande av Sitt eget liv, vittnar om Hans djupa kärlek till en fallen värld. Det var för att söka och frälsa

det förlorade som Han kom till jorden. Hans mission gällde syndare av alla slag, av varje tungomål och av varje nation. Han betalade priset för dem alla för att återlösa dem, och förena dem med Sig själv. Den längst bort vilsegångne, den mest syndfulle var inte förbigången. Han arbetade särskilt för dem som bäst behövde Hans frälsning. Ju större behov av förändring, desto djupare Hans intresse, desto större Hans sympati och desto ivrigare Hans arbete. Hans älskande hjärta upprördes när Han såg dem, som tycktes mest hopplösa, och som bäst behövde Hans förvandlande nåd.

I liknelsen om det förlorade fåret framställs Kristi underbara kärlek till de vilsegångna. Han väljer inte att stanna hos dem som tagit emot Hans frälsning, i det att Han utger Sig helt för dem och mottar deras tacksamhet (604) och kärlek. Den sanne herden lämnar flocken som älskar Honom, och går ut i vildmarken, där Han får uthärda vedermöda och möta faror och död, i det att Han söker rädda fåret som har lämnat fällan och som skulle gå under, om inte någon förde det tillbaka. När herden efter ivrigt sökande funnit det förlorade, lämnar Han det inte för att i sin svaghet följa Honom. Nej, trots sin egen trötthet, smärta och hunger, tar Han det ömt i Sina armar, lyfter upp det på Sina skuldror och bär det tillbaka till fällan. Sedan kallar Han på Sina grannar för att de skall glädja sig med Honom över att det förlorade är återfunnet.

Liknelsen om den förlorade sonen och den borttappade silverpenningen ger oss samma undervisning. Varje människa som lätt faller för frestelserna orsakar Jesu hjärta sorg och framkallar Hans ömmaste medlidande och ivrigaste bemödanden. Hans glädje är större över en enda syndare som bättrar sig, än över de nittionio som ingen bättring behöver.

Dessa liknelser är för vårt bästa. Kristus vill hos Sina lärjungar inskräpa betydelsen av att de samverkar med Honom och älskar varandra såsom Han älskat dem. Den ångest Han utstod på korset vittnar om vilket värde Han sätter på en människa. Alla som tar emot Hans dyrbara frälsning förbinder sig att vara Hans medarbetare. Ingen skulle betrakta sig själv som en himmelens favorit och dra intresset och uppmärksamheten till sig själv. Alla som har tagit värvning i Kristi armé måste arbeta som Han arbetade och älska dem som lever i okunnighet och synd, så som Han älskade dem.

Men hos oss som ett folk saknas djup, allvarlig och hjärtebevekande sympati och kärlek, när det gäller de frestade och vilsegångna. Många har visat känslökyla och syndfull försummelse. Kristus liknade dessa vid dem som går förbi på andra sidan av vägen och på så långt avstånd som möjligt från dem som bäst behöver hjälp. Den människa som nyss blivit omvänd har ofta svåra strider med sina gamla vanor eller en viss (605) frestelse, och om hon besegras av någon förhärskande lidelse eller tendens, så beror det på att hon varit oförsiktig eller handlat orätt. Det är då som det är så viktigt att hennes medsyskon visar den rätta sortens iver, hänsyn och visdom för att hon skall kunna återfå sin andliga hälsa. Det är vid sådana tillfällen som Guds ord ger följande råd: "Mina bröder, om så händer att någon ertappas med att begå en försyndelse, då mån I, som ären andliga människor, upprätta honom i

saktmods ande. Och du må hava akt på dig själv, att icke också du bliver frestad." (Gal. 6: 1.) Och vidare: "Vi som äro starka äro pliktiga att bära de svagas skröpligheter och att icke leva oss själva till behag." (Rom. 15: 1.)

Men ack, hur litet av Kristi medlidande och ömhet visar inte de som bekänner sig vara Hans lärjungar! Om någon gör ett misstag känner andra ofta sig fria att få detta att te sig så hemskt som möjligt. De som kanske är skyldiga till lika grova synder, fast på ett annat område, behandlar sin felande broder eller syster grymt. Synder som begåtts på grund av okunnighet, tanklöshet eller svaghet förstoras upp till medvetna, överlagda synder. När de ser människor gå vilse, knäpper en del sina händer och säger: "Det var ju vad jag sade. Jag visste att man inte kunde lita på dem." På så sätt intar de samma attityd som Satan, i det att de gläder sig över att deras onda påstående visade sig vara rätt.

Vi måste vara beredda på att möta och överse med många ofullkomligheter hos de unga och oerfarna. Kristus har lärt oss att söka upprätta sådana i saktmods ande, och Han håller oss ansvariga, om vi behandlar dem på ett sådant sätt, att de drivs till missmod, förtvivlan och undergång. Om vi inte varje dag vårdar kärlekens dyrbara planta, är det fara för att vi blir trångsynta, osympatiska, fanatiska, kritiska och anser oss själva vara rättfärdiga, medan vi långtifrån är godkända av Gud. Några är ovänliga, tvära och hårda. De liknar kastanjens frukter: de sticks när man rör vid dem. De åstadkommer oräkneliga skador genom att missrepresentera vår älskade Frälsare.

Vårt liv måste ha en högre standard om vi skall bli värda det kristna namnet. Vi skulle ha samma anda som Kristus hade i Sitt arbete för att rädda de förlorade. De är Honom lika kära (606) som vi är. De har samma möjligheter att av nåd bli Hans segerbyten och arvingar till riket. Men den lömske fienden lägger snaror för dem och de är utsatta för faror och frestelser och utan Kristi frälsande nåd hotas de av säker undergång. Om vi betraktade denna sak i det rätta ljuset, skulle vi säkert bli mer ivriga och villiga att uppoffra oss själva, för att kunna bistå dem som behöver vår hjälp, våra förböner, vår sympati och vår kärlek.

Måtte alla som varit försumliga inom detta område inse sin plikt i ljuset av det höga kravet: "Du skall älska din nästa såsom dig själv." (Matt. 19: 19.) Det är varje kristens plikt. Vi skulle alla arbeta för att minska andras olyckor och öka deras välsignelser. Om vi är starka nog att motstå frestelsen, har vi ännu större plikt att hjälpa dem som är svaga och eftergivna. Har vi kunskap, skall vi undervisa den okunnige. Har Gud välsignat oss med denna världens goda är det vår plikt att hjälpa den fattige. Vi måste arbeta för andras bästa. Alla som berörs av vårt inflytande skulle få del av allt gott vi äger. Ingen skulle låta sig nöja med att själv äta av Livets bröd utan att dela med sig till andra.

Endast de som är trogna mot sin Mästare, när det gäller att rädda de förlorade, lever i sanning för Kristus och ärar Hans namn. Äkta andlighet uppenbarar Frälsarens djupa längtan och allvarliga arbete att frälsa dem för vilka Han led döden. Om vi genom Kristi nåd blivit milda och ödmjuka och utstrålar Guds godhet och kärlek, blir det naturligt för oss att ge kärlek, sympati och ömhet. Sanningen kommer, omsatt i det dagliga livet, liksom den

dolda surdegen att uppenbara sin makt på alla som kommer i kontakt med den.

Gud har visat oss, att om människorna skall tillväxa i nåd och kunskap om Jesus Kristus, måste de följa Hans exempel och arbeta såsom Han arbetade. Vi måste ofta kämpa för att behärska våra egna känslor och avstå från att tala på ett sådant sätt att vi (607) gör dem som arbetar under trycket av frestelsen missmodiga. Ett liv i daglig bön och lovsägelse, ett liv som sprider ljus på andras väg, kan inte erhållas annat än genom allvarliga bemödanden. Men en sådan ansträngning kommer att bära dyrbar frukt och bringa välsignelse inte endast över mottagaren utan också över givaren. En anda av osjälvisk tjänst för andra ger åt karaktären djup, fasthet och Kristus-likhet och ger dess utövare frid och lycka. Deras önskningar är av ädel natur. Det finns inget rum för lättja och själviskhet. De som gör ett rätt bruk av de kristna nådegåvorna tillväxer och blir starka i arbetet för Gud. De får en klar andlig uppfattning, en fast växande tro och uthållighet i bönen. De som söker människor och som helt viger sig till Guds tjänst för att rädda de förlorade, arbetar förvisso på sin egen frälsning.

Men hur har inte detta verk försumrats! Tror ni att människor som håller på att gå vilse, skulle släppas så lättvindigt och känslolöst som har skett om våra tankar och känslor helt tillhörde Gud? Skulle inte större ansträngningar ha gjorts i kristlig kärlek och anspråklöshet för att rädda dessa vilsefarande? Alla som verkligen är helgade åt Gud kommer att med största iver engagera sig i det arbete, som Kristus utförde, och för vilket Han offrade Sig själv, nämligen människors frälsning. Detta är det särskilda arbete som skulle älskas och stödjäs och som aldrig skulle tillåtas att läggas ned.

Gud kallar Sitt folk att stå upp och komma ut ur den kyliga och frostiga atmosfär som de levt i och att skaka av sig de intryck och tankar som frusit kärlekens impulser till is och håller dem i självisk overksamhet. Han bjuder Sitt folk att höja sig över det låga och jordiska och i stället andas himmelens klara och soliga luft.

Våra gudstjänster skulle vara heliga, dyrbara stunder. Bönemötet är inte en plats där syskonen (608) skall kritisera och fördöma varandra, eller där man skall hysa ovänliga känslor eller tala hårda ord. Man driver bort Kristus från mötena om en sådan anda tillåts och Satan tar ledningen. Ingenting som liknar en okristlig, kärleklös anda skulle få komma in bland oss, för samlas vi inte för att söka nåd och förlåtelse hos Herren? Och vår Herre har sagt: "Med den dom varmed I dömen skolen I bliva dömda, och med det mått som I mäten med skall ock mätas åt eder." (Matt. 7: 2.) Vem kan träda fram inför Gud och påstå sig äga en felfri karaktär och ett fläckfritt liv? Och hur kan någon då våga kritisera och döma sina syskon? De vars enda hopp om frälsning finns i Kristi förtjänst och som måste söka förlåtelse genom Hans blod, har den största skyldighet att visa kärlek, barmhärtighet och ett förlåtande sinne mot andra syndare.

Syskon, med mindre ni uppfostrar er själva att visa vördnad för den plats där ni samlas för tillbedjan, får ni ingen välsignelse från Gud. Ni kan dyrka Honom i yttre måtto, men någon andlig tillbedjan blir det inte. Jesus

säger: "Var två eller tre är församlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem." (Matt. 18: 20.) Alla skulle känna att de är i Guds närvaro, och i stället för att tänka på andras fel och synder skulle de ivrigt rannsaka sina egna hjärtan. Om ni har synder att bekänna, gör då er plikt och överlåt åt andra att göra sin.

När ni ger efter för er karaktärs hårdhet genom att visa en hård och okänslig anda, stöter ni bort dem som ni borde vinna. Er hårdhet förtar deras lust att komma tillsammans, och ofta resulterar detta i att de drivs bort från sanningen. Ni måste inse att ni själva står under Guds dom. Då ni dömer andra, dömer Gud er. Det är er plikt att bekänna ert okristliga uppförande. Må Herren röra vid varje församlingsmedlems hjärta, tills hans förvandlande makt uppenbaras i liv och karaktär. När (609) ni då kommer tillsammans, kritiserar ni inte varandra, utan ni talar om Jesus och Hans kärlek.

Våra möten skulle göras intressanta. De skulle vara fyllda med en himmelsk atmosfär. Tillåt inte långa, torra föredrag och formella böner bara för att fylla ut tiden. Alla skulle beredvilligt utföra sin del, och när de har utfört sina uppgifter, avslutas mötet. På så sätt uppehåller man intresset ända in i det sista. Detta är en Gud välbehaglig gudstjänst. Den skulle alltid vara intressant och lockande och aldrig tillåtas att bli torr och formell. Vi måste leva för Kristus varje minut och dag för dag. Då bor Kristus i oss, och när vi kommer samman, är Hans kärlek i våra hjärtan likt en källa i öknen som vederkvicker alla, och får dem som är nära att duka under, att ivrigt dricka av Livets vatten.

Vi skall inte vara beroende av två eller tre medlemmar som utför allt arbete i församlingen. Vi måste personligen ha en stark, aktiv tro och föra Guds verk framåt. Vi borde ha ett intensivt, levande intresse och fråga Gud: "Vad vill du att jag skall göra? Hur skall jag utföra mitt arbete för detta liv och för evigheten?" Vi måste personligen inrikta alla våra krafter på att söka Sanningen och använda alla medel som står till vårt förfogande och som kan hjälpa oss att under bön rannsaka Bibeln. Vi måste helgas genom sanningen så att vi kan rädda människor.

Ett allvarligt försök skulle göras att i varje församling lägga bort allt förtal och kritik som bland alla synder är den som orsakar de svåraste missförhållandena i församlingen. Hårdhet och felfinnande skulle fördömas såsom ett verk av Satan. Inbördes kärlek och förtroende skulle uppmuntras och stärkas bland medlemmarna. Måtte alla, i fruktan för Gud och i kärlek till sina syskon, sluta sina öron för allt skvaller och all kritik. Visa skvallerbäraren till Guds ord! (610) Uppmana honom att lyda Bibeln och gå med sina klagomål direkt till den som han menar har syndat. En gemensam aktion skulle föra en flod av ljus in i församlingen och stänga dörren för mycket ont. Gud skulle då också bli förhålligad och många människor bli frälsta.

Det sanna Vittnets förmaning till församlingen i Sardes lyder: "Jag känner dina gärningar; du har det namnet om dig, att du lever, men du är död. Vakna upp och håll dig vaken, och styrk det som ännu är kvar, det som har varit nära att dö. Ty jag har icke funnit dina gärningar vara

fullkomliga inför min Gud. Tänk nu på huru du undfick ordet och hörde det, och tag vara därpå och gör bättring." (Upp. 3: 1-3.) Den synd som denna församling särskilt anklagas för, är att den inte har tagit vara på vad den hade och att den är nära att dö. Passar denna varning in på oss? Låt oss personligen rannsaka våra hjärtan i Guds ords ljus, och må vi först av allt försöka att med Kristi hjälp få sådana hjärtan som Gud vill ha.

Gud har gjort sin del i frälsningsverket, och nu kallar han församlingen att samverka med Honom. På ena sidan finner du Kristi blod, evangelium, den helige Ande, och på den andra sidan människorna som håller på att gå förlorade. Varje Jesu lärjunge har som sin uppgift att förmå människor att ta emot himmelens välsignelser. Låt oss rannsaka oss själva om vi verkligen utfört detta arbete. Låt oss undersöka våra motiv och våra handlingar. Vårt minne rymmer många obehagliga bilder. Ofta har du behövt Jesu förlåtelse. Du har ständigt varit beroende av Hans medlidande och kärlek. Men har du inte ändå misslyckats i att visa samma anda mot andra, som Jesus har visat dig? Har du visat medkänsla för den du såg gå in på förbjudna vägar? Har du vänligt varnat honom? (611) Har du gråtit för hans skull och bett med och för honom? Har du med ömma ord och vänliga handlingar visat att du älskar honom och vill rädda honom? Har du när du umgåtts med dem som stapplar och vacklar under bördan av sina dåliga anlag och dåliga vanor, lämnat dem att kämpa ensamma när du kunde ha hjälpt dem? Har du inte gått förbi dessa svårt frestade medan världen stod beredd att ge dem sympati och locka dem in i Satans snaror? Har du likt Kain varit kvick att fråga: "Skall jag taga vara på min broder?" (1 Mos. 4: 9) Hur tror du Jesus ser på ditt liv? Hur tror du Han som friköpt varje människa med Sitt blod, ser på din likgiltighet för dem som viker av från den rätta vägen? Är du inte rädd att Han lämnar dig såsom du lämnat dem? Var säker på att Han som är den store Väktaren i Herrens hus har antecknat varje försummelse.

Har inte Kristus och Hans kärlek utestängts från ditt hjärta, så att du slutligen tjänat Honom helt formellt men inte av hjärtat? Var är nu den själens låga som förr tändes, när Jesusnamnet nämndes? Hur brinnande var inte din kärlek till människor när du var nyomvänd! Med vilket allvar sökte du inte framställa Kristi kärlek för dem? Frånvaron av denna kärlek har nu gjort dig kall, kritisk och fordrande. Sök att vinna den igen, och arbeta sedan för att föra människor till Kristus. Om du vägrar att göra detta, skall andra, som har mindre ljus och erfarenhet och färre tillfällen, ta din plats och utföra vad du har försummat, eftersom arbetet att rädda de frestade, de prövade och förlorade måste utföras. Kristus erbjuder Sin församling denna tjänst. Vem vill ta emot den?

Gud har inte glömt de goda och osjälviska gärningar som församlingen tidigare gjort. Allt är antecknat därovan. Men dessa gärningar kan inte frälsa församlingen, om den upphör att fylla sin mission. Om inte försummelse och likgiltighet upphör, kommer församlingen, i stället för att gå från kraft till kraft, att gå tillbaka och hamna i formalism och svaghet. Skall vi låta detta ske? Har slöheten och den sorgliga bristen på kärlek och andlig iver (612) kommit för att stanna? Är det i ett sådant tillstånd Jesus önskar finna Sin församling?

Syskon, med mindre ni gör bättring kommer era lampors ljus att flämta och slutligen slockna i mörkret. "Betänk då varifrån du har fallit, och bättra dig, och gör åter sådana gärningar som du gjorde under din första tid." (Upp. 2: 5.) Det tillfälle ni nu har, kan bli kortvarigt. Om ni inte tar vara på denna tid av nåd och bättring, ljuder följande varning: "Jag skall komma över dig och skall flytta din ljusstake från dess plats." (Upp. 2: 5.) Dessa ord har uttalats av Honom som är långmodig och förlåtande. De innebär en allvarlig varning till församlingar och individer, att Väktaren som aldrig slumrar, ger akt på deras handlingssätt. Det är endast på grund av Hans oändliga tålmod som de inte har röjts ur vägen. Men Hans Ande kommer inte alltid att vara verksam. Han dröjer ännu i sitt tålmod, men inte så länge till.

Er tro måste bli någonting mer än vad den har varit, eller ni kommer att vägas på en våg och befinnas vara för lätta. På den sista dagen skall all världens domare låta avgörandet bero på det intresse ni visat och vad ni gjort för de nödställda, de förtryckta och de frestade. Ni kan inte gå förbi dessa vid sidan om vägen och sedan som frälsta syndare få ingång i Guds rike. Kristus sade: "Vadhelst I icke haven gjort mot en av dessa minsta, det haven I ej heller gjort mot mig." (Matt. 25: 45.)

Det är ännu inte för sent att sona vad ni försummat. Låt den första kärleken, den första glöden återupplivas! Sök upp dem som ni drivit bort! Förbind de sår ni vållat! Kom nära Guds förbarmande, älskande hjärta och låt er genomströmmas av gudomligt medlidande som sedan går från er till andra. Låt den ömhet och nåd som Jesus uppenbarade i Sitt eget liv bli ett exempel för oss, hur vi skulle behandla vår nästa, särskilt de som är våra trossyskon i Kristus. Många som blivit svaga i tron och missmodiga i livets kamp skulle ha fått ny kraft till seger, om de fått ett vänligt ord av tröst och uppmuntran. Låt oss aldrig, aldrig vara hjärtlösa, kalla, osympatiska och dömande. Försumma aldrig ett tillfälle att säga ord av uppmuntran, hopp och inspiration. Vi vet inte hur långt vår vänlighet, våra Kristus-lika försök att lätta bördor, kan nå. Det enda sättet att hjälpa den vilsegångne är i en anda av saktmod, mildhet och öm kärlek.

Skulle du vilja återlösa en själ som är fånge under synden,

och leda någon som gått vilse tillbaka till Gud?
Skulle du vilja framstå som en skyddande ängel
för någon som länge har burit på skuld?
Gå vänligt till honom, fatta med vänliga ord
hans hand i din egen,
och stå som en bror vid hans sida
tills du avlägsnar demoniska synden.

Förakta då inte den skyldige, utan bed
med honom med ditt vänligaste och mildaste sinnelag,

och led den förlorade tillbaka
till Gud, mänskligheten och det goda.
Du är själv bara en människa och du
är svag, och kanske kan falla som han.
Visa då barmhärtighet mot den fallne,
så att barmhärtighet kan visas mot dig.

Församlingsplikter

Där Herrens Ande är, där är saktmod, tålmod, mildhet och långmodighet. En sann lärjunge vill söka efterlikna den förebilden. Han vill studera för att finna hur Guds vilja skall kunna göras här på jorden såsom den blir gjord i himmelen. De som fortfarande är besudlade av synd, kan inte vara nitiska i vad (614) gott är. De misslyckas när det gäller att följa de fyra bud i dekalogen, som tydliggör vår plikt mot Gud. Inte heller följer de sista sex, som bestämmer människans plikt mot sin nästa. Deras hjärtan är fyllda med själviskhet, och de söker ständigt att finna fel hos andra, som är bättre än de själva. De gör ett arbete, som Gud aldrig gett dem, men lämnar det arbete ogjort som Han gett dem i uppdrag, nämligen att ta vård om sig själva, så att ingen rot av bitterhet växer upp, skapar bekymmer i församlingen och besudlar den. De vänder sina blickar utåt för att finna fel hos andra, när de i stället skulle riktas inåt för att pröva och kritisera sina egna handlingar. När de frigjort sig från det egna jaget, från avund, ont förtal och egenkärlek, har de ingen lust att bestiga domarsätet för att döma andra som i Guds ögon är bättre än de.

Den som vill reformera andra, måste först reformera sig själv. Han måste erhålla Kristi Ande och vara villig att likt Honom lida förakt och utöva självförsakelse. I jämförelse med värdet av en enda människa är hela världen en obetydlighet. Eftergivenhet för en önskan att utöva auktoritet och härska över Guds arvedel, kommer att resultera i förlust av människor. De som verkligen älskar Jesus vill försöka efterlikna den stora Förebilden och sedan arbeta i Hans anda för att rädda andra.

För att försäkra sig om människan och trygga hennes eviga frälsning lämnade Kristus himmelen och kom till denna jord, utstod syndens ångest och skam i människans ställe och dog för att frigöra henne. Hur vågar någon som bekänner Kristi namn, med tanke på det oändliga pris som betalats för människans återlösning likgiltigt behandla någon av Hans små? Hur noggrant skulle inte varje församlingsmedlem vaka över varje handling och ord, så att de inte skadar "oljan och vinet"! Hur tålmodigt, vänligt och tillgivet skulle de inte behandla dem som friköpts genom Jesu blod! Hur troget och allvarligt skulle de inte arbeta för att uppmuntra de förtvivlade och missmodiga! Hur ömt skulle de inte behandla dem som försöker (615) lyda sanningen, men inte har någon uppmuntran i hemmet, utan ständigt lever i en atmosfär av otro och mörker!

Om någon har syndat, skall inte hans bröder och systrar tissla och tassla om det och göra sina kommentarer; därmed förstoras de synder och fel som man tror har begåtts. Ofta sker så, och följderna därav är att Guds misshag vilar över dem som handlar så, och Satan jublar över att han kan försvaga och plåga dem som borde vara starka i Herren. Världen ser deras svaghet och dömer denna klass och den sanning som de bekänner sig älska, ty de bär inte dess frukt. "Herre, vem får bo i din hydda? Vem får dväljas på ditt heliga berg? Den som vandrar

ostraffligt och gör vad rätt är och talar sanning av hjärtat, den som icke bär förtal på sin tunga, den som icke gör sin broder något ont och icke drager smälek över sin nästa, den som aktar den förkastlige för intet, men ärar dem som frukta Herren; den som svär sig till skada, men ej bryter sin ed; den som icke driver ocker med sina penningar och icke tager mutor för att fälla den oskyldige. Den som så handlar, han skall icke vackla till evig tid." (Ps. 15.) Här är baktalaren utestängd från Guds tabernakel och boningarna på Sions heliga berg. Den som klandrar sin nästa, kan inte få Guds erkännande.

Hur många predikanter som är upptagna av ett själavinnande arbete har inte, när människor sökt Gud och sanningen, kallats från detta arbete för att reda ut problem bland medlemmar i församlingen som själva har helt fel och som har en stridslysten och högmodig anda?

Upprepade gånger har det hänt att man tagit män från deras arbetsfält, just när deras verk hade framgång. Det är fiendens list att på så sätt (616) hindra Guds verk. När människor är färdiga att ta emot adventbudskapet lämnas de åt dessa ogynnsamma inflytanden, de förlorar intresset, och mycket sällan händer det att deras intresse kan väckas på nytt. Satan söker alltid att genom list kalla predikanten från arbetsfältet vid en kritisk tidpunkt, så att resultatet av hans arbete skall gå förlorat.

Det finns i församlingen oomvända, ohelgade människor som tänker mer på att genomdriva sina egna planer och uppehålla sin egen värdighet än de tänker på sina medmänniskors frälsning. Och Satan påverkar dem så att de skall ställa till svårigheter som upptar predikantens tid och arbete, och många människor går som ett resultat därav förlorade.

På grund av att församlingens medlemmar är splittrade blir de hårda och oemottagliga för intryck. Predikantens ansträngningar är som att försöka smida kallt järn. Varje parti i församlingen blir mer och mer övertygat om att just det har rätt. Predikanten blir den minst avundsvärde, för hur visligt han än väljer, måste hans beslut misshaga någon och så växer partiandan.

Om predikanten tar in hos en eller annan blir säkerligen många andra avundsjuka och rädda för att predikanten skall få ogynnsamma intryck av dem. Om han ger råd, säger några att "den eller den har talat med honom", och hans ord är utan betydelse för dem. På detta sätt omger de sig själva med misstro och onda tankar, och predikanten är prisgiven åt deras fördomar och avund. Alltför ofta är förhållandet värre när han lämnar platsen än när han kom dit. Hade han absolut vägrat att lyssna till de obekräftade, ensidiga påståendena, hade han gett råd i överensstämmelse med Bibelns regel och i likhet med Nehemja sagt: "Jag har ett stort arbete för händer och kan icke komma ned" (Neh. 6: 3), skulle församlingens tillstånd ha vunnit på det.

Predikanter och lekmän misshagar Gud, när de tillåter enskilda medlemmar i församlingen att berätta för dem om syskons synder och fel. De skulle inte lyssna till deras (617) rapporter utan i stället fråga: "Har du själv följt Frälsarens föreskrifter? Har du gått till den felande och

talat med honom i enrum? Och har han vägrat att lyssna på dig? Har du då med omtanke och under bön tagit två eller tre andra med dig, och så i ömhet, ödmjukhet och mildhet, med ditt hjärta fyllt av 'kärlek till honom, sökt påverka honom?'"

Efter det att vi följt vår Ledares råd beträffande felande syskon, följer ett andra steg: berätta det inträffade för församlingen och behandla saken i överensstämmelse med Bibeln. Himmelen skall då godkänna församlingens beslut, nämligen att utesluta den felande medlemmen om han inte vill ångra och bättra sig. Stäng ditt öra för klagomål och vägra att föra fram en anklagelse mot din nästa om dessa steg inte har tagits. Om alla församlingens medlemmar handlade så, skulle skvallret snart upphöra, för de skulle inte finna något lämpligt område där de kunde bitas och äta upp varandra.

Val av ledare

Aposteln Paulus skriver till Titus: "När jag lämnade dig kvar. . . var det för att du skulle ordna vad som ännu återstod att ordna, och för att du, på det sätt som jag har ålagt dig, skulle i var särskild stad tillsätta äldste, varhelst någon oförvitlig man funnes, en enda kvinnas man, en som hade troende barn, vilka icke vore i vanrykte för oskickligt leverne eller vore uppstudsiga. Ty en församlingsföreståndare bör vara oförvitlig, såsom det höves en Guds förvaltare." (Tit. 1: 5-7.) Det skulle vara väl, om alla våra predikanter gav akt på dessa ord och inte var för kvicka att installera någon i ett ämbete utan grundlig eftertanke och mycken bön, att Gud skulle klargöra genom sin helige Ande vem han utvalt.

Den inspirerade aposteln sade: "Förhastad dig icke med handpåläggning." (1 Tim. 5: 22.) I några av våra församlingar har organisation och ordination av de äldste varit förhastad. Bibelns regler har inte följts och som en följd härav har stora bekymmer uppstått i församlingen. Man skulle inte vara så snabb när det gäller att välja ledare och att ordinera män, som i intet avseende är passande för det ansvarsfulla arbetet - män som behöver bli (618) omvända, förfinade och renade, innan de på något område kan tjäna i Guds verk.

Evangelii nät fångar både goda och onda. Det tar tid för en karaktär att utvecklas. Det tar också tid att verkligen lära känna människor. Man skall tänka på den föreslagnes familj. Omhändertas den med fast hand? Förestår mannen sitt hus med heder? Vad slags karaktär har hans barn? Är de en heder för sin fars inflytande? Om han inte visar hänsyn, visdom och gudsfruktan i sin egen familj, kan man med säkerhet dra slut satsen att samma svagheter följer honom in i församlingen och samma ohelgade sätt att leda visar sig där. Det är långt bättre att kritisera mannen, innan han träder in i sitt ämbete, än efteråt. Det är bättre att ge råd och bedja innan man tar det avgörande steget än att sedan söka rätta till följderna av sitt felsteg.

I en del församlingar saknar ledarna de rätta kvalifikationerna för att fostra församlingens medlemmar att bli arbetare. Takt och omdöme har inte använts för att uppehålla ett levande intresse i Guds verk. Ledaren är slö och långsam. Han talar för mycket och beder för långa

offentliga böner. Han har ingen levande förbindelse med Gud som kan ge honom nya erfarenheter.

Ledarna i församlingarna på varje plats skulle vara fulla av iver och osjälviskt intresse, Guds-män som rätt kan leda verket. De skulle frambara sina önsknings i tro till Gud. De skulle ägna all tänkbar tid åt bön i enrum, men offentligt skulle de göra sina vittnesbörd och böner korta och rakt på sak. Långa, torra böner och långa utläggningar skulle undvikas. De trossyskon som vill uppmuntra och uppbygga andra måste först själva ha upplevt det de önskar delge andra. De måste ha daglig kontakt med Gud, de måste dagligen hämta vad de behöver från Hans outtömliga förrådshus, både nytt och gammalt. Om de själva blivit upplivade genom Guds Ande kan de trösta, styrka och ge andra nytt mod. (619) Men om de inte själva har druckit ur frälsningens levande källa, vet de inte hur de skall leda andra dit.

För dem som tagit emot Sanningens teori måste man betona nödvändigheten av andliga erfarenheter. Predikanterna måste förbli i Guds kärlek, och sedan klargöra för folket behovet av en personlig helgelse, en personlig förvandling. Alla behöver en levande erfarenhet. För dem som inte har Kristus i hjärtat och låter Hans Ande kontrollera sina känslor blir deras trosbekännelse av intet värde, och deras ställning blir sämre än om de aldrig hört evangelium.

För de små grupper som tar emot adventbudskapet skulle sådana arrangemang göras att församlingens framgång säkras. En person väljs för att leda under en vecka eller en månad. På så sätt kan olika personer delta i arbetet, och efter lämplig provotid kunde någon genom röstning i församlingen bli erkänd som ledare, men skulle aldrig väljas för mer än ett år. Då kan någon annan väljas, eller samma person kan bli vald - om hans tjänst visat sig vara en välsignelse för församlingen. Samma princip skulle följas, när det gäller att välja personer till andra ansvarsfulla poster, t.ex. ämbeten inom konferensen. Män som man inte först "prövat" skulle aldrig väljas till föreståndare för en konferens. Många visar inte den rätta urskiljningen i de viktiga frågor som innefattar eviga ting.

Vi bekänner oss vara Guds lags försvarare. Vi påstår oss äga ett större ljus och en högre standard för våra liv än andra folk på jorden. Vi skulle därför visa en fullkomligare karaktär och en allvarligare gudsfruktan. Det mest allvarliga budskap har anförtrotts dem som har mottagit adventbudskapets ljus. Vart ljus skulle lysa upp stigen för dem som vandrar i mörker. Såsom medlemmar av församlingen på jorden och såsom "arbetare i (620) vingården" skulle alla bekännande kristna göra sitt yttersta för att bevara frid harmoni och kärlek i församlingen. Lägga märke till Jesu bön; ". . . att de alla må vara ett och att, såsom du, Fader, är i mig och jag är i dig, också de må vara i oss, för att världen skall tro, att du har sänt mig." (Joh. 17: 21.) Församlingens enhet är det mest övertygande beviset för att Gud har sänt Jesus i världen såsom Frälsare. Detta är ett argument som världsmänniskorna inte kan motsäga. Därför är Satan oavbrutet i verksamhet för att hindra denna förening och harmoni så att de icke-troende, när de bevittnar avfall, splittring och gräl mellan bekännande kristna, skall få motvilja mot kristendomen

och bli befästade i sin obotfärdighet. Gud vanäras av dem som bekänner evangelium, men som är oeniga och lever i fiendskap med varandra. Satan är "brödernas åklagare" och alla som tar del i dessa anklagelser, står i hans tjänst.

Vi bekänner oss ha mer sanning än de andra samfundet, men om inte detta förhållande leder till större helgelse, till renare och heligare liv - vartill gagnar det då? Det hade varit bättre för oss att aldrig ha sett adventbudskapets ljus än att bekänna att vi har tagit emot det men inte har blivit helgade.

För att kunna sätta oss in i vilka stora intressen som är förknippade med en människas omvändelse från villolära till sanning, måste vi förstå innebörden av odödligheten. Vi måste inse hur fruktansvärda den andra dödens plågor är. Vi måste förstå vilken ära och härlighet som väntar de återlösta och förstå vad det betyder att leva i Hans närhet som dog, för att upphöja och förädla människan och skänka segraren ett kungligt diadem.

Värdet av en människosjäl kan inte till fullo förstås av ett dödligt sinne. Hur tacksamma skall inte de återlösta och förhärligade vara, när de kommer ihåg dem som varit redskap i Guds hand till deras frälsning! Ingen skall då ångra sina självförsakande ansträngningar och sitt uthålliga arbete, tålmod, överseende och sitt hjärtas medkänsla för människor, som kanske hade gått förlorade om man försummat sin plikt eller tröttnat.

(621) Nu är den stora vita skaran samlad i den store Herdens fälla. Den trogna tjänaren och den person som blivit frälst genom hans arbete, hälsas nu av Lammet framför tronen, och de förs till Livets träd och till Källan med levande vatten. Med vilken glädje betraktar inte Herrens tjänare dessa återlösta som nu får dela Frälsarens härlighet! Hur mycket mer betyder inte himmelen för dem som har varit trogna när det gällt att rädda människor för Guds rike! "De förståndiga skola då lysa, såsom fästet lyser, och de som hava fört de många till rättfärdighet såsom stjärnor, alltid och evinnerligen." (Dan. 12: 3.)

Ett brev

Käre bror O: Jag har fått ditt brev och behöver inte ge uttryck åt mitt hjärtas sorg till dig över den mycket plötsliga förändring du nyligen har gjort. När jag ser tillbaka på din tidigare historia, kan jag minnas din erfarenhet i Colorado, dina tankar när du var på klippan och nedstigningen föreföll omöjlig och ditt senare delvisa återvinnande av din tro, dina frestelser på grund av falska och äregiriga förhoppningar om att bli större genom att hålla dig borta från vårt folk än genom att vara tillsammans med dem, din besvikelse, ditt lofvärda sätt att förbli tyst, böner och förståelse för Guds folk, som stigit upp till himlen för din skull och mina ständiga böner: "Låt honom inte vara ensam, utan anstränger för att rädda honom. Han är fångad. Han har förlorat sitt grepp om Gud."

Jag minns sista gången jag red ut tillsammans med din hustru, innan hon dog. Hennes börda gällde dig och hennes barn. Hon sade, att hon var fruktansvärt rädd för framtiden, på grund av hennes barn och hennes mans skeptiska inställning. ”Om jag skulle dö”, sade hon, ”och han skulle ge upp sin tro och påverka mina barn till att överge sabbaten, hur förfärligt skulle det inte vara, efter att han har fått så stort ljus och fått ta emot så många bevis! Det är av den anledningen som jag klamrar mig fast vid livet. Det djupa verk har inte utförts i (622) hans själ som skall bevara honom fast förankrad, när frestelserna kommer. O, syster White, det är för min mans och mina barns själs skull som jag måste klamra mig fast vid livet. Och jag vill tala om för dig just här, att jag känner en djup sorg i mitt hjärta över att jag inte i en annan anda tog emot det vittnesbörd som gavs till mig och min man. Jag ser nu att det budskapet till oss var just vad vi behövde. Om vi hade tagit emot det, skulle det ha försatt oss båda i en långt, långt bättre andlig situation, än den vi under en tid har befunnit oss i. Vi var båda stolta och sedan dess har jag känt att jag undvek dig, för jag trodde, att du inte trodde på oss eller litade på oss. Men under de senaste månaderna är denna känsla helt borta och jag har hyst samma tillit, samma närhet, medkänsla och kärlek till dig, som jag hade tidigare i mitt liv. Jag vet emellertid, att min man inte känner det så och det lönar sig inte mycket att tala med honom om dessa saker. Jag är för svag för att framställa saker och ting för honom på det sätt som jag ser dem. Han är också alltför fastlåst i sina tankar och känslor. Jag ville emellertid tala om för dig, att jag har en absolut tilltro till *Vittnesbörden* och ditt arbete och har länge önskat mig ett tillfälle att kunna berätta detta för dig och jag skall nu känna mig fri. Vill du förlåta mig och mina känslor och ord emot dig? Jag har bedrivit Guds Ande och ibland känt att Han har övergett mig. Nu hyser jag emellertid inte dessa känslor. Jag har inte heller hyst dem sedan någon tid. Jag insåg aldrig faran med att ge uttryck för otro, som jag gjorde för några veckor sedan. Jag hyser stor oro för min make, ty han ger uttryck för otro och jag fruktar att han kommer att överge alltsammans och bli hedning. O, vad jag önskar att jag kunde hjälpa honom!”

Bror O, när du berättade för mig, att din hustru dog utan att tro på *Vittnesbörden*, sade jag inte emot dig, men jag tänkte att du inte talade om sanningen för mig. Jag gjorde sedan den bedömningen att du befann dig i ett djupt mörker. Jag har nämligen ett brev som hon skickade till mig och sade, att hon hade den största tillit till *Vittnesbörden* och visste att de innehöll sanningen för dig och för henne själv. Jag deltog i lägermötet i _____. Du var också närvarande. Då gjorde du en erfarenhet som skulle ha visat sig ha (623) stort värde för dig om du hade förblivit ödmjuk inför Gud som den gången. Då ödmjukade du ditt hjärta. På dina knän bad du mig om förlåtelse för de saker som du hade sagt om mig och mitt arbete. Du sade: ”Du har ingen aning om hur illa jag har talat om dig.” Jag försäkrade dig att jag skulle förlåta dig lika helt som jag hoppades att Jesus skall förlåta mig mina synder och fel. Du uppgav där i mångas närvaro, att du hade sagt många saker som skadade mig. Jag försäkrade dig om att jag frikostigt förlät dig alltsammans, ty det var inte riktat mot mig. Ingenting av dessa saker var riktade mot mig. Jag är endast en tjänare som framför det budskap som Gud ger mig. Det var inte mig personligen som du satte dig upp emot. Det var mot det budskap som Gud

sände till dig genom det ödmjuka redskapet. Det var Kristus som du förolämpade, inte mig. ”Jag vill inte”, sade jag, ”att du skall bekänna inför mig. Ställ allt till rätta mellan din själ och Gud och allt kommer att bli rätt mellan dig och mig.” Somliga uttryck som skrevs till dig, har du i stort sett tagit emot alltför lättvindigt. Och efter att du omsorgsfullt hade läst dem på nytt, sade du att de inte framträdde för dig på samma sätt som tidigare. Därmed var allt försonat. Du sade efter detta samtal att du kände att du aldrig tidigare hade vetat vad omvändelse var, men att du nu hade blivit född på nytt och var omvänd för första gången. Du kunde säga att du älskade dina bröder, att ditt hjärta var lätt och lyckligt och att du såg Guds verks helighet på ett sätt som du aldrig tidigare hade sett det. Dina brev gav uttryck åt den djupa förändring som Guds Ande hade utfört i dig.”

Trots detta visste jag att du skulle föras ut över området igen och prövas på precis de punkter, som du tidigare misslyckats med. Så gjorde Herren med Israels barn. Så har Han gjort med Sitt folk i alla tidsåldrar. Han kommer att pröva dem där de tidigare har misslyckats. Han kommer att pröva dem och om de sviker under prövningens gång, kommer Han att föra dem tillbaka till samma prövning på nytt.

Mitt hjärta värker varje gång jag tänker på dig. Min själ är faktiskt bedrövad. Varje själ är dyrbar, eftersom den har blivit köpt (624) av Jesu Kristi dyrbara blod. Jag tror ibland att vi inte på något sätt rätt värdesätter Jesu blods köp - själens frälsning. När jag tänker på det oändliga pris, som betalats för de enskilda själarnas återlösning, tänker jag: ”Vad händer om den själen är hopplöst förlorad? Vad händer om han vägrar bli elev i Kristi skola och inte visar saktmod och ödmjukhet och inte vill bära Kristi ok?” Detta, min bror, har varit ditt största fel. Om du hade rådgjort mindre med dig själv och gjort Jesus till din rådgivare skulle du nu vara stark i nåd och kunskap om Jesus Kristus. Du har inte tagit på dig ditt ok tillsammans med Kristus. Du har inte blivit besjälad av Hans ande. O, i hur hög grad behöver inte din karaktär formas efter den gudomliga förebilden!

Vi har mycket att stå till svars för, när vi betänker våra oerhörda privilegier och när vi vet att vi kommer att dömas efter det ljus och de privilegier Herren har gett oss. Vi kan inte åberopa oss på att vi har varit mindre välsignade av ljus än det folk var, som genom tidsåldrarna gett upphov till förvåning och förebräelser för världen. Vi kan inte förvänta oss att domen utfaller till vår fördel, ty liksom Kapernaum har vi blivit upphöjda till himlen. Herren har arbetat för Sitt laglydiga folk. Det ljus som har återspeglats till oss från himlen, beviljades inte Sodom och Gomorra. I så fall skulle de ha stått kvar den dag som i dag är och om de mäktiga gärningar och den kunskap och nåd, som har bevisats detta folk, hade blivit känd för folkslag som befann sig i mörker, kan vi inte veta hur mycket längre dessa folk skulle ha kommit nu. Vi kan inte avgöra hur mycket drägligare det skulle vara för dem på domens dag än för dem som har haft sanningens klara ljus lysande över sig, som du hade haft, men som av oförklarliga skäl har vänt sig bort från de heliga bud, som har förmedlats till dem. Vi kan endast peka på din situation med sorg, som ett varningstecken. ”Därför skall den som menar sig stå, se till

att han inte faller.” (I Kor. 10:12) (625) Herren ser inte på samma sätt som människor ser. Hans tankar och vägar är inte vad blinda, själviska människor tror att de är eller önskar att de skall vara. Herren ser till hjärtat och arbetar i och med sina skapelser till att vilja och göra det som Han ber dem om eller kräver av dem, såvida de inte förkastar Hans råd och vägrar att lyda Hans bud.

Största delen av ditt liv har använts till att förmedla trossatser som du, under den senaste delen av ditt liv, vill ta avstånd från och fördöma. Vilken uppgift är äkta? Vilken är falsk? Kan vi lita på din omdömesförmåga? Kan vi lita på din tolkning av Skrifterna? Det kan vi inte. Vi löper risken att vilseledas. Du kan inte nu eller i någon senare del av ditt liv känna att dina fötter står på en fast klippa. Jag har inte kunnat låta bli att tänka på din framtid. Sanningen är för mig en levande realitet. Jag vet att den är sann. Guds ord är tillförlitligt. ”Till Guds undervisning, till vittnesbördet! Om de inte talar enligt detta ord finns ingen morgonrodnad för dem.” (Jes. 8:20) Skall ditt ljus slockna och bli till mörker?

Jag skriver nu mer fullständigt ut volymen *Den stora striden*, som innehåller berättelsen om Satans fall och hur synden fördes in i världen. Jag kan ha en mer levande förmimelse av den stora striden mellan Kristus, ljusets Furste och Satan, mörkrets furste, än jag någonsin tidigare har haft. När jag ser hur Satans olika bedrägerier omfattar att leda felande människor i fördärvet och göra dem till överträdare av Guds heliga lag, som han själv, så skulle jag önska att Guds änglar kunde komma till jorden och förmedla denna sak, i hela dess vidsträckta innebörd. Då känner jag så starkt för själar, som av fri vilja vänder sig bort från ljus, kunskap och lydnad mot Guds heliga lag. Liksom Adam och Eva litade på Satans lögn, att ”ni blir som Gud”, så hoppas dessa själar att genom olydnad kunna nå upp till högre höjder och skaffa sig någon smickrande position. Jag är så rädd att jag, medan andra sover, använder timmar till bön, om att Gud måtte använda Sin mäktiga kraft till att bryta det falska bedrägeriet (626) över människors sinnen och i enkelhet leda dem till Golgata kors. Sedan lugnar jag mig själv med att dessa själar är köpta genom Herren Jesu blod. Kanske hyser vi en kärlek till dessa själar, men Golgata bevisar hur Gud älskar dem. Denna uppgift är inte vår, utan Herrens. Vi är endast instrument i Hans händer till att göra Hans vilja, inte vår egen. Vi ser på dem som trotsar nådens Ande och skälver inför dem. Vi hyser en sorg och vi är besvikna över att de visar sig vara osanna mot Gud och sanningen: Vi känner emellertid en djupare sorg, när vi tänker på Jesus, som har köpt dem med Sitt eget blod. Vi vill ge allt vad vi har för att frälsa en enda, men vi finner att vi inte klarar det. Vi skulle vilja ge själva livet för att frälsa en enda själ till evigt liv, men inte ens detta offer skulle kunna utföra uppgiften. Det enda stora offret har redan blivit gjort i Jesu Kristi liv, mission och död. O, om människor ville betrakta detta offers storhet! Då skulle de bättre kunna fatta frälsningens storhet.

Och nu, bror O, du som har fått så stort ljus, en sådan överflödande mängd av bevis för Bibelns sanning, du går inte framåt och uppåt tillsammans med dem som segrar med sanningen till sist. Du tar nu den store opprorsmakarens sida, för att ogiltigförklara Guds lag och

han kommer att leda andra på samma väg till överträdelse av Guds helige lag, för att förlöjliga vår tro. När domaren skall slå sig ner och var och en skall dömas utifrån det som står i böckerna, hur kommer då din sak att se ut? Du kommer att se på den och den, som skulle ha vandrat på Guds buds väg, om du inte hade omgett dem med otrons atmosfär, om du inte hade förvrängt skrifterna och feltolkat deras innebörd och fört dem bort från sträng lydnad mot Guds heliga lag. Kan du då med glädje se på deras ansiktsuttryck? Du kommer att höra den store Domarens röst säga: ”Vem begär då av er att mina förgårdar trampas ner?” (Jes. 1:12)

Din nuvarande hustru har ingen djup religiös erfarenhet av självförnekelse, självuppoffring, gemenskap med Gud och av tro på sanningen. Hon är lätt att leda bort från lydnad mot Gud till överträdelse. Era barn kommer att följa efter dit deras far vägleder dem och om inte en särskild försyn kommer att rädda dem, kommer deras olydnad och överträdelse att läggas på din själ. Hela jordens Domare konfronterar dig med deras heliga lag, vars anspråk du inte är ovetande om. Din karaktär, din hustrus och dina barns karaktärer bedöms efter rättfärdighetens heliga standard. Du har lett dem till överträdelse och deras undergång anklagar Guds heliga lag dig för. Genom olika bedrägerier, som Satan är väl bekant med, har du arbetat för tid och för evighet genom att försöka att få andra att tro att du är en ärlig människa som förmedlar sanningens ljus. Är du sådan? Nej, nej. Det är ett bedrägeri, ett fruktansvärt bedrägeri. Vad skall du svara Gud på den dagen? Du kommer då att ha en fruktansvärd ångest och skräck för din Skapare. Du kommer att försöka att finna någon ursäkt för ditt handlingssätt, men allting kommer att förefalla att undvika dig. Du kommer att stå skyldig och fördömd. Du kommer att bli arg på mig för att jag har tagit upp din sak, men sådan är den och sådan kommer den att vara för alla som har överträtt Guds heliga lag.

Håll alltid denna sanning för ögonen: ”Var jag än är, vad jag än gör, ser du, o Gud, mig.” Det är omöjligt att den minsta lilla detalj i vårt uppförande skulle kunna undgå Hans uppmärksamhet, som säger: ”Jag känner dina gärningar.” Djupet i varje hjärta ligger öppet för Guds granskning. Varje handling, varje avsikt, alla ord är uttryckligen markerade som om det endast fanns en enda person i hela universum och all Guds vaksamhet och rannsaking användes på hans uppförande. Skall vi då bryta ett enda bud i Hans heliga lag och lära andra att göra så, genom undanflykter, påståenden och lögn just inför Laggivarens ögon? Skall vi trotsa domen rakt upp i Domarens ansikte? I detta finns en (628) fräckhet som verkar överträffa det värsta mänskliga övermod. Jag vet, min bror, som jag skall möta på domens dag, att du inte kommer att ha några ord till ursäkt för ditt senaste avfall.

O, om jag kunde förklara för dig och för andra av mina bröder, nödvändigheten av en ständigt närvarande förmimelse av Guds närhet, som skulle tygla ditt liv så, att ditt moraliska och religiösa anseende inför folk skulle vara helt annorlunda. Vi måste uppnå en högre standard. Varje själ bör, när han går ut och kommer in, i alla affärsangelägenheter, alltid och överallt handla med samma medvetenhet som han rör sig med under Guds och

himmelska änglars uppsikt och så att det väsen, som skall döma varje människas gärningar för evigheten, vägleder honom varje steg, lägger märke till alla hans gärningar och granskar alla hans motiv noggrant. En medvetenhet om Guds närvaro och faran med att överträda Hans regler skulle fylla hela hans varelse. Vilken förändring skulle inte märkas i människan, vilken förändring i samfundet, hur mycket ont skulle inte förbli ogjort! Utrop skulle höras från alla samhällsklasser och inom alla åldersgrupper: "Jag kan inte göra denna stora ondska och synd mot Gud."

Vem skall gå in genom portarna till staden? Saliga är de, som håller Hans bud, så att de kan få tillgång till Livets träd och får lov att gå in genom portarna till staden. Du känner till dessa bud lika väl som jag. Jag håller av din själ och din hustrus själ och era oskyldiga barns själar och det är därför jag nu vänder mig till dig. Tänk noggrant igenom den väg dina fötter vandrar på. Jag har mer att säga, men icke nu. Vill du vara vänlig och svara mig och sända tillbaka det brev om drömmen, som jag bad om. Er med mycket sorg, medkänsla och kärlek. 20 april 1877. *den 20. april, 1887*

Guds kärlek till syndare

(629) Käre bror P: Jag ser i ditt brev att du befinner dig i ett tillstånd av otro och frågar om det finns hopp i ditt fall. Som Kristi ambassadör vill jag säga till dig: "Sätt ditt hopp till Gud." Han älskade i så hög grad "världen, att han utgav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv." (Joh. 3:16) Kan du inte nu fatta mod utifrån detta nåderika löfte? Satan kan kanske många gånger tala om för dig, att du är en syndare, men du kan svara: "Det är sant, att jag är en syndare, men "Kristus Jesus har kommit till världen för att frälsa syndare." (1 Tim. 1:15)

Jesus sade: "Jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga, utan syndare." (Matt. 6:13). "Jag säger er: På samma sätt blir det glädje i himlen över en enda syndare, som omvänder sig - inte över de nittionio rättfärdiga som ingen omvändelse behöver. (Luk. 15: 7) Vill du inte tro dessa dyrbara ord? Vill du inte ta emot dem i ditt hjärta? "Sök Herren, medan han låter sig finnas, åkalla honom medan han är nära. Den ogudaktige må överge sin väg, den orättfärdige sina tankar och vända om till HERREN, så skall han förbarma sig över honom, och till vår Gud, ty han skall ge mycken förlåtelse." (Jes. 55: 6,7) Är inte detta löfte omfattande och djupt och fullständigt? Kan du be om mer? Vill du inte låta Herren, just nu, resa ett standar för dig så att du kan stå emot fienden? Satan är beredd att stjåla Guds välsignade försäkringar. Han vill ta bort varje glimt av hopp och varje ljusstråle från själen, men du får inte låta honom göra detta. Utöva tro och kämpa trons goda kamp. Bryt upp från detta tvivel. Gör dig bekant med dessa löften.

"Om jag säger till den rättfärdige att han skall få leva, och han sedan förlitar sig på sin rättfärdighet och gör det som

är orätt, så skall ingen av alla hans rättfärdiga gärningar bli ihågkommen, utan han skall dö för det orätta han har gjort. Om (630) jag säger till den orättfärdige: Du måste dö! Och han sedan vänder om från sin synd och gör vad som är rätt och rättfärdigt, ... då skall han förvisso få leva och inte dö." (Hes. 33:13-15)

"Med vad skall jag komma inför HERREN och med vad skall jag böja mig för Gud i höjden? Skall jag träda fram inför honom med brännoffer, med årsgamla kalvar? Gläds HERREN åt bockar i tusental, åt oljeströmmar i tiotusental? Skall jag ge min förstfödde till offer för min överträdelse, min livsfrukt till syndoffer för min själ? Han har kungjort för dig, o människa, vad gott är. Vad begär väl HERREN av dig annat än att du gör det som är rätt, att du älskar barmhärtighet och vandrar i ödmjukhet med din Gud?" (Mika: 6:6 - 8) När Satan kommer för att fresta dig till att ge upp allt hopp, så hänvisa honom till dessa ord. Be med David: "Tänk inte på min ungdoms synder och på mina överträdelser, utan tänk på mig efter din nåd, för din godhets skull, HERRE. HERREN är god och rättfärdig, därför undervisar han syndare om vägen. Han leder de ödmjuka rätt, han lär de ödmjuka sin väg." (Psalm 25:7- 9)

"Kom, låt oss gå till rätta med varandra, säger HERREN. Om era synder än är blodröda, skall de bli snövita, om de än är röda som scharlakän, skall de bli vita som ull. Om ni är villiga att höra, skall ni få äta landets goda. Men om ni vägrar och är motsträviga, skall ni förtäras av svärd, ty så har HERRENS mun talat." (Jes. 1:18- 29). Här är löftena klara och definierade, rika och överflödande. De är emellertid alla villkorliga. Om du visar lydnad mot villkoren, kan du då inte lita på att Herren uppfyller Sitt ord. Låt dessa välsignade löften, insatta i trons ram, skrivas in i ditt minne. Inte ett av dem kommer att svika. Allt som Gud har talat kommer Han att göra. "Ty den som har gett oss löftet är trofast." (Hebr. 10:23)

Det arbete som du från din sida skall utföra har tydligt presenterats för dig: "Tvätta er och gör er rena. Tag bort era (631) onda gärningar från mina ögon. Sluta att göra det som är ont. Lär er att göra det som är gott, sök det rätta. Tillrättavisa förtryckaren, försvara den faderlöses rätt, stöd änkan i hennes sak." (Jes. 1:16- 17) "Om ... den ogudaktige ger tillbaka den pant han har fått och ersätter vad han har stulit och vandrar efter livets stadgar, så att han inte gör det som är orätt, då skall han förvisso få leva och inte dö." (Hes. 33:14- 15) Herren förklarar: "... dina landsmän säger: Herrens väg är inte rätt..." (Hes. 33:17) "Hör då, ni av Israels hus: Är inte min väg rätt? Är det inte era vägar, som inte är rätta? (Hes. 18:25) "Skulle jag finna någon glädje i den ogudaktiges död? Säger HERREN, HERREN. Nej, jag vill att han vänder om från sin väg och får leva." (Hes. 18:23) "Därför skall jag döma er, var och en efter hans gärningar, ni av Israels hus, säger HERREN, HERREN. Vänd om och vänd er bort från alla era överträdelser för att er missgärning inte skall få er på fall. Kasta bort från er alla era överträdelser genom vilka ni har syndat och skaffa er ett nytt hjärta och en ny ande. Ty inte vill ni väl dö, ni Israels hus? Jag finner ingen glädje i någons död, säger HERREN, HERREN. Vänd därför om, så får ni leva." (Hes. 18:30- 32)

Här har Herren tydligt uppenbarat Sin vilja om syndarens frälsning. Och den inställning som många intar, när de ger uttryck för tvivel och otro, om huruvida Herren kommer att frälsa dem, är en kritik av Guds karaktär. De, som beklagar sig över Hans stränghet, säger i själva verket: "HERRENS väg är inte rätt!" Han sänder emellertid uttryckligen beskyllningen tillbaka till syndaren: "Är det inte era vägar som inte är rätta?" "Kan jag förlåta dina överträdelse om du inte ångrar dig och vänder dig bort från dina synder?" Guds karaktär försvaras helt och fullt i de skriftord, som jag har gett dig. Herren kommer att ta emot syndaren när Han ångrar och förlåter sina synder, så att Gud kan arbeta genom Sina ansträngningar att försöka göra karaktären fullkomlig. Löftena är inte ja och nej, utan om människan rättar sig efter villkoren, är de i Kristus, "ja". "Ty alla Guds löften har i honom fått sitt ja. Därför får de också genom honom sitt amen (632), för att Gud skall bli ärad genom oss." (2 Kor. 1:20) Hela syftet med att utge Sin Son för världens synder, är att människan måtte bli frälst, inte i sin överträdelse och orättfärdighet, utan genom att överge synd, göra sin karaktärs kläder rena och göra dem vita i Lammets blod. Hans avsikter är att avlägsna de motbudande saker och ting från människan som Han hatar. Människan måste emellertid samarbeta med Gud i detta. Synd måste överges och hatas och Kristi rättfärdighet måste tas emot i tro. På det sättet kommer det gudomliga att samarbeta med det mänskliga.

Vi bör se upp så att vi inte ger plats för tvivel och otro och så att vi i vår förtvivlan inte klagat över Gud och framställer Honom på ett felaktigt sätt för världen. Detta är att ställa oss själva på Satans tvivlande sida. "Stackars själar", säger han. "Jag tycker synd om er. Ni gråter över synd, men Gud hyser ingen medkänsla med er. Ni längtar efter en strimma hopp, men Gud låter er gå förlorade och finner tillfredsställelse i er olycka." Detta är ett fruktansvärt bedrägeri. Lyssna inte till frestaren, utan säg: "Jesus dog för att jag skulle leva. Jag har en medkännande himmelsk Fader och trots att jag har missbrukat Hans kärlek, och trots att de välsignelser Han nådigt har gett mig har förlösats, vill jag stå upp och gå till min far och säga: "Far, jag har syndat, ... Jag är inte längre värd att kallas din son. Låt mig få bli som en av dina daglönare!" Liknelsen berättar för dig hur vandringsmannen kommer att bli mottagen. "Medan han ännu var långt borta, fick hans far se honom och förbarmade sig över honom. Fadern skyndade emot honom, föll honom om halsen och kysste honom." (Luk. 15:18- 19, 20) Så visar Bibeln Guds villighet att ta emot den syndare, som ångrar sig och vänder om.

Men denna liknelse, hur ömhjärtad och berörande den än är, räcker inte heller till för att uttrycka den himmelske Faderns medkänsla. Herren förklarar genom profeten: "Med evig kärlek har jag älskat dig, *därför låter jag min nåd förbliva över dig.*" Även om syndaren ännu är långt borta från sin fars hus och ödslar bort sin rikedom i ett främmande land, ömkar sig faderns hjärta över honom och all längtan (633) som väckts i hans själ efter att återvända till Gud, är inget annat än Hans Andes ömma vädjan, genom att Han söker vinna vandringsmannen och enträget ber och drar honom till hans Fars kärleksfulla hjärta.

Kan du, med de rika löftena från Bibeln till dig, fortfarande ge rum för tvivel? Kan du tro, att Herren barskt vägrar låta den stackars syndaren att kasta sig ner inför Hans fötter i ånger, när han längtar efter att komma tillbaka och längtar efter att överge sina synder? Bort med sådana tankar! Inget kan vara mer vanärande för Gud än dessa tankar. Inget kan sära din egen själ mer än att hysa sådana tankar om vår himmelske Fader. Hela vårt andliga liv kommer att få ett tonfall av hopplöshet med sådana tankar om Gud. De tar modet från alla försök att söka Gud eller att tjäna Honom. Vi får inte enbart tänka på Gud som en domare, som är beredd att uttala en dom över oss. Han hatar synd, men av kärlek till syndare gav Han Sig själv, i Kristi person, så att alla som ville, skulle kunna bli frälsta och få evig lycksalighet i härlighetens rike.

Herren själv förklarar Sin karaktär, som Satan full av ondska har framställt i ett felaktigt ljus. Han har uppenbarat Sig själv som "HERREN! HERREN! - en gud, barmhärtig och nådig, sen till vrede och stor i nåd och sanning, som bevarar nåd mot tusenden och förlåter överträdelse, synd och skuld." (2 Mos. 34:6- 7) Vilket starkare och ömmare språk kunde ha använts, än det Han har valt för att uttrycka Sin kärlek mot oss? Han förklarar: "Kan då en mor glömma sitt barn, så att hon inte förbarmar sig över sin livsfrukt? Och även om hon kunde glömma sitt barn, skall jag inte glömma dig." (Jes. 49:15)

I frälsningsplanen möts "nåd och sanning, rättfärdighet och frid kyssas." (Psalm 85:11) Den allvise och allsmäktige Gud, som bor i ett ljus dit ingen kan komma, är full av kärlek och av godhet. Ge därför Gud ära, ni som tvivlar och skälver, ty Jesus lever för att medla för oss. Ge Gud ära för Hans dyrbare Sons gåva och att Han inte förgäves dog för oss.

(634) Broder P, du frågar om du har begått den synd, för vilken ingen förlåtelse ges varken i detta liv eller i det tillkommande. Jag svarar: Jag kan inte se det minsta bevis för att så är fallet. Vad är synd mot den helige Ande? Det är att medvetet tillskriva Satan den helige Andes verk. Ta som ett exempel en man, som bevittnat Guds Andes särskilda verk. Han har övertygande bevis på att verket är i harmoni med Guds ord och Anden vittnar med hans ande att det är av Gud. Men senare faller han för en frestelse: stolthet, självtillräcklighet eller någon annan dålig egenskap får överhanden i honom. Han förklarar nu att vad han tidigare erkänt vara Guds Andes makt var Satans kraft. Det är genom sin helige Ande som Gud verkar på människors hjärtan, och när människorna medvetet förkastar Anden och förklarar den komma från Satan, skär de av den kanal genom vilken Gud kan umgås med dem. Genom att förneka vad Gud hade gett dem, utestänger de ljuset i sina hjärtan, och som en följd därav lämnas de i mörker. Följande Jesu ord bekräftas: "Är det nu så, att ljuset, som du har i dig, är mörker, huru djupt bliver då icke mörkret!" (Matt. 6: 23.) Personer som har begått denna synd, fortsätter kanhända en tid att uppträda som Guds barn, men när förhållanden uppstår för att utveckla karaktären och visa vad slags andas barn de är, kommer det att visa sig att de står på fiendens mark och under hans svarta baner.

Min broder, Anden kallar dig i dag. Kom med hela ditt hjärta till Jesus. Ångra dina synder, bekänn dem för Gud, överge all orättfärdighet, och du kan ta emot alla Hans löften. "Vänden eder till mig, så varden I frälsta" är Hans nåderika inbjudan. (Jes. 45: 22.)

Den dag kommer då Guds förskräckliga vredesdom avkunnas över alla dem som framhärdat i olydnad mot Honom. Detta sker, när Gud måste tala och utföra (635) förskräckliga ting i rättfärdighet mot dem som överträtt Hans lag. Men du behöver inte vara bland dem, som drabbas av Guds vrede. Nu är frälsningens dag. Ljuset från Golgata kors lyser nu med klara strålar och uppenbarar Jesus, offret för vår synd. När du läser de löften som jag här påmint dig om, kom ihåg att de är uttryck för obeskrivlig kärlek och medkänsla. Den gudomliga kärlekens stora hjärta dras i obegränsat medlidande till syndaren. "I honom hava vi förlossning genom hans blod, förlåtelse för våra synder, efter hans nåds rikedom." (Ef. 1: 7.) Ja, tro blott att Gud är din hjälpare. Han önskar återställa sin moraliska avbild i människan. När du söker dig till Honom med bekännelse och ånger, kommer Han att dra nära till dig med nåd och förlåtelse. Han är vår frälsnings upphovsman. När du under fruktan och bävan arbetar på din frälsning, är Gud "den som verkar i eder håde vilja och gärning, för att hans goda vilja skall ske". (Fil. 2: 13.)

Godtagbar bekännelse

"Den som döljer sina överträdelse går det ej väl, den som bekänner och överger dem får barmhärtighet." (Ordspr. 28:13)

Villkoren för att uppnå Guds barmhärtighet är enkla, rättfärdiga och förnuftiga. Herren kräver inte att vi gör någon svår sak, för att vi skall få förlåtelse för vår synd. Vi behöver inte göra långa, tröttande pilgrimvandringar eller smärtsamma botövningar, för att kunna anbefalla våra själar till himlens Gud eller för att sona våra överträdelse, utan den som bekänner och förlåter sin synd skall få nåd. Detta är ett dyrbart löfte, som har getts till fallna människor, för att uppmuntra dem till att lita på kärlekens Gud och söka efter evigt liv i Hans rike.

Vi läser att Daniel, Guds profet, var en "högt älskad man" av himlen. Han hade en hög position vid (636) Babylons hov och tjänade och ärade Gud lika mycket i framgång som i prövningar. Trots detta ödmjukade han sig själv och bekände sin synd och sitt folks synd. Med djup sorg i sitt hjärta erkände han: "Vi har syndat och gjort orätt, varit ogudaktiga och upproriska. Vi har vänt oss bort från dina bud och föreskrifter. Vi har inte lyssnat till dina tjänare profeter, som talade i sitt namn till våra kungar, furstar och fäder och till allt folket i landet. Du, Herre, är rättfärdig, men vi har dragit skam över oss. Så är det i dag med Juda män och Jerusalems invånare och hela Israel, både de som bor nära och de som bor långt borta i alla

länder, dit du har fördrivit dem därför att de var trolösa mot dig." (Dan. 9:5- 8)

Daniel försökte inte att ursäkt sig själv eller sitt folk inför Gud, utan i sin själs ödmjukhet och ånger bekände han hela omfattningen av deras överträdelse och fel och försvarade Guds handlingar som rättfärdiga mot ett folk, som inte hade satt något värde på Hans krav och inte ville dra nytta av Hans enträgna böner.

Det är i dag ett stort behov av en sådan uppriktig, innerlig ånger och bekännelse. De, som inte har ödmjukat sina själar inför Gud i bekännelse av sin skuld, har ännu inte levt upp till det första villkoret för att bli godtagna. Om vi inte har erfärit den ånger, som vi aldrig kan ångra och inte har bekänt vår synd med själens sanna ödmjukhet och med en förkrossad ande och avskytt vår ogudaktighet, har vi aldrig uppriktigt sökt efter förlåtelse för våra synder. Och om vi aldrig har sökt, har vi aldrig funnit Guds frid. Den enda orsaken till att vi inte har fått förlåtelse för tidigare synder, är att vi inte vill ödmjuka våra stolta hjärtan och rätta oss efter villkoren i sanningens ord. Det finns tydlig undervisning i den här frågan. Syndabekännelse, oavsett om den är offentlig eller privat, bör komma från hjärtat (637) och uttryckas av fri vilja. Den skall inte krävas av syndaren. Den skall inte göras på ett respektlöst och likgiltigt sätt eller pressas fram av dem, som inte har någon verklig känsla för syndens avskyvärda karaktär. Den bekännelse som är blandad med tårar och sorg och som väller fram ur själens innersta, finner vägen till den gränslöst medkännande Guden. Psalmisten säger: "Herren är nära dem som har ett förkrossat hjärta och frälsar dem som har en bedrövad ande." (Ps. 34:19)

Det är alltför många bekännelser, som liknar Faraos, när han led under Guds domar. Han erkände sin synd för att undgå ytterligare straff, men vände tillbaka till sitt trots mot himlen så snart plågorna upphörde. Balaks bekännelse var av liknande karaktär. Skräm av ängeln som stod på hans väg med draget svärd, bekände han sin skuld, för att han inte skulle mista sitt liv. Det var inte någon äkta ånger över synden, ingen vilja till förkrosselse, ingen avsky mot det onda och inte något värde eller någon kraft i hans bekännelse. Judas Iskariot gick tillbaka till prästerna efter att ha förrätt sin Herre och utbrast: "Jag har syndat och förrätt oskyldigt blod." (Matt. 27:4) Men hans bekännelse var inte av en sådan karaktär, att den skulle kunna överlämnas honom till Guds barmhärtighet. Den var framtvängd från hans skyldiga själ genom en fruktansvärd känsla av fördömelse och en fruktan för en väntande dom. De konsekvenser som skulle drabba honom, drev fram detta erkännande av hans stora synd. Det var ingen djup, förkrossande sorg i hans själ över att han hade överlämnat Guds Son till att bli hånad, torterad och korsfäst därför att han hade förrätt Israels Helige till onda och hänsynslösa människors händer. Hans bekännelse hade framkallats enbart av ett själviskt och förmörkat hjärta.

Efter det att Adam och Eva hade tagit den förbjudna frukten, uppfylldes de av en skam och rädsla. Allra först var deras enda tanke hur de skulle kunna dölja sin synd för Gud och undgå dödens fruktansvärda straff. När Herren (638) frågade ut dem om deras synd, svarade Adam med att lägga skulden delvis på Gud och delvis på sin

ledsagerska: ”Kvinnan som du har satt vid min sida, hon gav mig av trädet, och jag åt.” (1 Mos. 3:12) Kvinna gav ormen skulden och sade: ”Ormen förledde mig och jag åt.” (1 Mos. 3:13) ”Varför skapade du ormen? Varför lät du honom komma in i Eden?” Det var de frågor som låg i hennes ursäkt för hennes synd och därigenom lade hon ansvaret för deras fall på Gud. Egenrättfärdigheten härstammar från lögnens fader och har utövats av alla Adams söner och döttrar. Denna sorts erkännande har inte inspirerats av den gudomlige Anden och kommer inte att vara godtagbar för Gud. Sann ånger kommer att få en människa att själv bära sin skuld och erkänna den utan bedrägeri eller hyckleri. Liksom den stackars publikanen, som inte ens lyfte blicken mot himlen, kommer han att slå sig för sitt bröst och utbrista: ”Gud, var nådig mot mig, syndare.” (Luk. 18: 13) De, som bekänner sin skuld kommer att bli rättfärdiggjorda, ty Jesus kommer att hänvisa till Sitt blod, till förmån för den själ, som ångrar sig.

Det finns inget förnedrande för människan i att böja sig ned inför sin Skapare och bekänna sina synder och enträget be om förlåtelse på grund av en korsfäst och uppstående Frälsares förtjänster. Det är ädelt att bekänna dina fel inför Honom, som du har sårat genom överträdelse och uppror. Det upphöjer dig inför människor och änglar, ty ”var och en som upphöjer sig skall bli förödmjukad”. (Matt. 23:12) Men den, som böjer knä inför fallna människor och i bekännelser öppnar sitt hjärtas dolda tankar och föreställningar, vanäras sig själv genom att nedvärdera sin manlighet och förringa varje ädel instinkt i sin själ. Genom att någon avslöjar sitt livs synder för en präst, fördärvad av vin och tygellöshet, försvagas hans karaktär och till följd av detta förorenas han. I hans tankar förringas Gud till likhet med syndiga människor, ty prästen står som en Guds representant. Det är denna förnedrande bekännelse från människor inför fallna människor (639) som medverkar till den växande ondska, som besmittar världen och gör den lämplig för slutgiltig utplåning.

Aposteln säger: ”Bekänn alltså era synder för varandra och be för varandra så att ni blir botade.” (Jak. 5:16) Detta skriftställe har tolkats så att man skall gå till prästen för att få förlåtelse för sina synder, men så skall det inte uppfattas. Bekänn dina synder inför Gud, som är den ende som kan förlåta och era fel för varandra. Om du har förolämpat din vän eller granne skall du erkänna dina fel och det är hans plikt att förlåta dig. Sedan måste du söka Guds förlåtelse ty den bror du har förolämpat är Guds egendom och om du sårar honom, har du syndat mot hans Skapare och Frälsare. Fallet skall överhuvudtaget inte föras till prästen, utan till den ende sanne Medlaren, vår store Överstepräst, ”som blev frestad i allt liksom vi, men utan synd” och ”som kan ha medlidande med våra svagheter” och är i stånd till att rena från all orättfärdighet. (Hebr. 5:15)

När David syndade mot Uria och hans hustru, bad han Gud om förlåtelse. Han förklarar: ”Det är mot dig jag har syndat och gjort det som är ont i dina ögon.” (Psalm 51:6) Allt ont som utövas mot andra, når tillbaka från den skadade till Gud. Därför söker David förlåtelse, inte från en präst, utan från människans Skapare. Han ber: ”Gud,

var mig nådig enligt din godhet, utplåna mina överträdelser enligt din stora barmhärtighet.” (Psalm 51:4, 3)

Sanningsenlig bekännelse har alltid en särskild karaktär och erkänner särskilda synder. De skall vara av ett sådant slag, som endast förs fram inför Gud eller de kan vara fel som bör bekännas för enskilda personer, som var för sig har lidit skada av dem, eller de kan vara av generellt slag som bör bli kända av människorna i församlingen. Men alla bekännelser bör vara avgränsade och mycket tydliga genom att de erkänner just de synder som man gjort sig skyldig till.

När Israel underkuvades av ammoniterna, vädjade det utvalda folket i en bön inför Gud, som illustrerar den sanna bekännelsens bestämda karaktär: ”Då ropade Israels barn till HERREN och sade: ’Vi har syndat mot dig, för vi har övergivit vår Gud och tjänat baalerna’. Men HERREN sade till Israels barn: ’När ni blev förtryckta av egyptierna, amoréerna, ammoniterna, filisteerna ... , då ropade ni till mig, och jag frälste er från deras hand. Men ni har övergivit mig och tjänat andra gudar. Därför vill jag inte längre rädda er. Gå och ropa till de gudar som ni har utvalt. Må de rädda er i er nöd’. Då sade Israels barn till Herren: ’Vi har syndat! Gör du med oss, det som är rätt inför dina ögon. Men befria oss denna gång’. Därefter skaffade de bort ifrån sig de främmande gudarna och tjänade HERREN. Då kunde han inte längre *se Israels nöd*.” (Dom. 10:10-16)

Bekännelse kommer inte att vara godtagbar för Gud utan uppriktig ånger och reformation. Det måste bli avgjorda förändringar i livet. Allt som är kränkande mot Gud måste läggas bort. Detta kommer att vara resultatet av äkta sorg över synd. Paulus säger, i samband med arbetet med ångern: ”Se, just detta att ni greps av sorg efter Guds vilja, vilken hängivenhet har inte det fört med sig bland er, vilka ursäkter, vilken upprördhet, vilken fruktan, vilken längtan, vilken iver och vilken bestraffning! På allt sätt har ni visat att ni är oskyldiga i den här saken.” (2 Kor. 7:11)

Under Samuels dagar vandrade Israels barn bort från Gud. De led till följd av synd. De hade nämligen förlorat sin tro på Gud, förlorat sin förmåga att urskilja an Hans kraft och visdom till att leda nationen, förlorat sin tillit till Hans förmåga till att skydda och försvara Hans sak. De vände sig bort från universums store Härskare och ville bli styrda som (641) folken omkring dem. Innan de fann frid gjorde de denna bestämda bekännelse: ”vi till alla våra andra synder lagt det onda att vi har begärt att få en kung.” (1 Samö 12:19) Just den synd de hade blivit medvetna om, skulle bekännas. Deras otacksamhet gjorde deras själar beklämda och skilde dem från Gud.

När synden har grumlat de moraliska begreppen, ser den felande inte sin karaktärs brister och inser inte heller det onda han har gjort. Om han inte överlämnar sig till den Helige Andes överbevisande kraft, förblir han delvis blind för sin synd. Hans bekännelser är inte uppriktiga och allvarliga. För varje bekännelse av sin skuld lägger han till ett försvar som ursäkt för sitt sätt att handla och förklarar att om det inte var för vissa omständigheters skull, skulle han inte ha gjort det eller det, som han tillrättavisats för. Exempelen i Guds ord på äkta ånger och ödmjukhet

avslöjar emellertid en bekännelsens ande, i vilken det inte finns någon ursäkt för synd eller försök till att rättfärdiga sig själv.

Paulus försökte inte skydda sig själv. Han målar sin synd i dess mörkaste nyanser och försöker inte förringa sin skuld. Han säger: "Många av de heliga spärrade jag in i fångelse, sedan jag fått fullmakt till det från översteprästrarna. Och när man ville avrätta dem, röstade jag för det. Och överallt i synagogorna straffade jag dem gång på gång och tvingade dem att häda. Ja, i mitt vilda raseri förföljde jag dem till och med i utländska städer." (Apg. 26: 10-11) Han tvekade inte att förklara "att Kristus Jesus har kommit till världen för att frälsa syndare - och bland dem är jag den störste." (1 Tim. 1:15)

Det ödmjuka och brustna hjärtat, lågmält på grund av äkta ånger, kommer att uppskatta något av Guds kärlek och dess pris på Golgata. Som en son gör en bekännelse inför en älskande far, så kommer den sant ångrande att lägga fram alla sina synder inför Gud. Och det står skrivet: "Om vi bekänner våra synder, är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet." (1 Joh. 1:9)

Felaktiga föreställningar om bekännelse

(642) Kära bröder och systrar i ____: Jag har hört om det goda arbete som sker hos er och det gläder mitt hjärta. Sedan jag kom till Battle Creek har mina tankar kretsat mycket omkring församlingen här. Under böneveckan har Herren arbetat för oss och på alla våra institutioner har det fortsatt att finnas ett ständigt, väl avvägt intresse.

Möten har hållits på vårt college, med markant goda resultat. Åtskilliga omvändelser har ägt rum bland studerande från världen. Dessa omvändelser var desto mer påfallande eftersom personerna inte hade haft någon religiös erfarenhet innan de kom till colleget och somliga av dem var beslutna att inte placera sig i ljusets kanal genom att följa mötena. Men de följde dem, blev överbevisade genom Herrens Ande och blev omvända. De sade, att de aldrig har varit så lyckliga i sina liv som nu. Åtskilliga har rest hem för att tillbringa sina ferier där. Deras föräldrar bekänner sig inte till någon religion och deras tro kommer att bli hårt prövad. Men goda brev kommer tillbaka och upplyser om att de tar på sig sitt nya ansvar och försöker visa sina vänner att den nya tro de har fått inte har gjort dem till fanatiker eller extremister, utan till harmoniska kristna, i alla avseenden bättre än före sin omvändelse och att de äger principer för ren tro och kärlek till Gud och sin nästa och låter dem komma till synes genom ett välordnat liv och gudfruktigt umgänge. Detta goda arbete på colleget har varit en källa till stor glädje för oss alla.

Vi har haft morgonmöten för sjukvårdsanställda på sanatoriet i tre veckor, vid halvsex- tiden. Jag har talat vid

dessa tillfällen med goda resultat. Jag har också talat åtskilliga gånger till patienterna.

Vi har haft möten med arbetarna på Review- kontoret mitt på dagen. Här arbetar Herren tydligt. Människor som har bekänt sanningen i årtal och ändå aldrig setts (643) ha någon själslig värme, har blivit besökta av Herrens Ande och ni skulle höra deras innerliga vittnesbörd, som vittnar om Guds dyrbara kärlek i deras själar. Somliga av dem säger att de aldrig varit omvända tidigare.

Möten har hållits i Tabernaklet två gånger om dagen i två veckor och det budskap som presenterades har gripit hjärtan. De vittnesbörd som bars fram hade den rätta klangen. Jag är mycket tacksam mot Herren för detta goda arbete. Vi har också haft några särskilda möten i Tabernaklet. Denna församling håller på att bli stor. Efter det att vi hade kallat folk fram till böner på sabbatens eftermiddag, den sista sabbaten på det gamla året, inbjöd vi dem, som kände att de måste avlägga en bekännelse, att gå in i en av sakristierna. Här fick de ett speciellt tillfälle. Jag hade talat över Malakis tredje kapitel: "Får en människa stjäla från Gud?" "För in allt tionde i förrådshuset, så att det finns mat i mitt hus. Pröva mig nu i detta, säger HERREN Sebaot, om jag inte kommer att öppna för er himlens fönster och låta välsignelse strömma ut över er i rikt mått." (Mal. 3:8, 10) Många bekännelser gjordes på denna punkt.

Somliga hade inte handlat ärligt mot sina grannar. De bekände dessa synder och har sedan betalat tillbaka. Under den följande veckan började några av dem, som inte hade handlat rätt mot Gud och som till följd av detta blivit skiljda från Honom, att ersätta det som de hade behållit för sig själva. En bror hade inte betalt tionde på två år. Han gav sin check till konferensens sekreterare för det tionde han inte hade betalt och räntorna på detta, ett belopp på \$571,50. Jag tackar Herren för att han hade mod att göra detta. En annan gav sin check på \$300. En annan man som hade fallit så långt bort från Gud att det endast kunde hysas ett litet hopp om att han någonsin skulle sätta sina fötter på rättfärdighetens väg igen, gav sin check på \$1000. Det föreslogs att detta tionde och dessa offergåvor, som hållits tillbaka så länge, skulle tillägnas den centraleuropeiska missionen. Med (644) detta och julgåvorna kom det nästan in \$6.000 i kassan från denna församling till missionens sak.

Den själ, som lever genom tro på Kristus, önskar inget annat och inte heller något större gott än att känna och göra Guds vilja. Det är Guds vilja, att tro på Kristus skall göras fullkomlig genom gärningar. Han förbinder deras frälsning och evigt liv för dem som tror, med dessa gärningar och sörjer genom dem för att sanningens ljus kommer ut till alla länder och folk. Detta är frukten av Guds Andes verkan.

Sanningen har gripit hjärtan. Det är inte en nyckfull impuls, utan en sann omvändelse till Herren. Människors trotsiga vilja förs fram till underkastelse under Guds vilja. Att beröva Gud tionde och gåvor är en överträdelse av Jehovas tydliga förordning och uträttar den djupaste skada för dem som gör sådant. Det berövar dem nämligen den

Guds välsignelse, som har utlovats dem, som handlar ärligt mot Honom.

I vår erfarenhet har vi funnit, att om Satan inte kan hålla själar bundna i likgiltighetens is, kommer han att försöka driva in dem i fanatismens eld. När Herrens ande kommer in bland Hans folk, griper också fienden ett tillfälle att vara verksam genom att försöka forma Guds verk genom de ohelgade drag som finns hos olika människor, som är knutna till detta arbete. Därför finns det alltid en risk för att okloka drag skall göras. Många arbetar vidare efter sin egen ingivelse, ett arbete som Gud inte har uppmanat till.

Men så vitt arbetet har gått här i Battle Creek, har det inte funnits någon fanatism. Vi har menat att det var nödvändigt att vaka över det på alla håll och med största omsorg. Om fienden kan driva enskilda personer till extremism är han nämligen mycket nöjd. Han kan på det sättet åstadkomma större skada än om det inte hade blivit någon religiös väckelse. Vi vet att det ännu aldrig har gjorts någon religiös ansträngning, utan att Satan har gjort sitt bästa för att inkräkta och i dessa sista dagar kommer han att göra det som aldrig förr. Han ser att hans (645) tid är kort och han kommer att arbeta med orättfärdighetens hela beslutsamhet för att blanda misstag och felaktiga synsätt med Guds arbete och driva människor in i falska positioner.

I många av våra religiösa väckelser har misstag gjorts när det gäller bekännelse. Även om bekännelse är bra för själen, måste man gå förstärkt tillväga.

Jag har blivit visad att många, många bekännelser aldrig borde ha uttalats så att dödliga människor kan höra dem. Konsekvensen är nämligen vad begränsade varelsers begränsade omdömesförmåga inte räknar med. Ondskans frö har spritts i deras hjärtan och sinnen, som hör. När de frestas, kommer dessa frön att spira och bära frukt. Då kommer samma sorgliga erfarenhet att upprepas. De som utsätts för frestelse tänker, att dessa synder inte kan vara så förfärliga. Gjorde inte de, som bekänner sig som kristna och som har varit kristna länge, just dessa saker? På det sättet kommer en öppen bekännelse i församlingen av dessa hemliga synder att visa sig vara mer en smak av död än av liv.

Det borde inte ske några överilade, urskillningslösa rörelser i den här saken, ty Guds verk kan råka i vanrykte i icke-troendes ögon. Om de hör bekännelser om ett uselt uppförande från dem som bekänner sig vara Kristi efterföljare, kommer Hans verk att utsättas för klander. Om Satan på något sätt kunde sprida det intrycket, att Sjäundedags Adventister är alltings avskum, kommer han med glädje att göra det. Må Gud förbjuda att han skulle ha tillfälle till det! Gud kommer att förhärligas bättre om vi bekänner hjärtats dolda, medfödda fördärv enbart för Jesus, än om vi öppnar dess skrymslen för en begränsad, felande människa, som inte kan döma rättfärdigt såvida inte hans hjärta hela tiden är uppfyllt av Guds Ande. Gud känner hjärtat och alla själens hemligheter. Låt därför inte mänskliga öron få höra det, som endast Gud bör höra.

Det finns bekännelser av ett slag som bör framföras inför få utvalda och erkännas av syndaren i djupaste ödmjukhet.

Saken får inte framföras på ett sådant sätt (646) att lastbarhet framställs som dygder och syndaren blir stolt över sina onda gärningar. Om det är saker av vanärande slag som bör komma inför församlingens öron, så låt dem komma fram inför några få lämpliga personer, som utvalts till att höra det och lägg inte fram Kristi sak till öppen skam genom att offentliggöra det hyckleri som har funnits i församlingen. Det skulle återspeglas på dem, som har försökt att vara lika Kristus i sin karaktär. Dessa ting bör man tänka på.

Sedan finns det bekännelser, som Herren har bett oss göra mot varandra. Om du har förörrättat din bror i ord eller handling skall du först försonas med honom innan din tillbedjan kommer att vara godtagbar i himlen. Bekänn inför dem du har sårat och betala tillbaka genom att föra fram frukt till att möta ångern. Om någon hyser bitterhet, vrede eller ondsinhet mot en bror, så låt honom gå till honom personlig och bekänna sin synd och söka förlåtelse.

Vi kan av Kristi sätt att handskas med felande människor skaffa oss nyttiga lärdomar, som lika väl kan användas på detta bekännelsearbete. Han ber oss att gå till den som har fallit i frestelse och arbeta med honom ensam. Om det inte är möjligt att hjälpa honom på grund av mörkret i hans sinne och hans skilsmässa från Gud, skall vi försöka på nytt tillsammans med två eller tre andra. Om den som handlar fel inte låter sig tillrättavisas, då, och endast då, skall vi säga det till församlingen. Det är mycket bättre om felet kan rättas till och skadorna kan helas utan att föra dem fram inför hela församlingen. Församlingen skall inte göras till föremål för utgjutandet av alla klagomål eller bekännelser.

Jag inser å andra sidan, att det är farligt att ge efter för frestelsen att dölja synden eller att kompromissa med den och därigenom handla som hycklaren. Var säker på att bekännelsen helt och fullt täcker inflytandet av det begångna felet, så att ingen plikt mot Gud, din nästa eller församlingen lämnas ogjord. Då kan du gripa tag i Kristus med förtröstan och förvänta dig Hans välsignelse. Men frågan om hur och till vem synder skall bekännas, är en som kräver ett omsorgsfullt studium under bön. Vi måste (647) betrakta den från alla punkter, överväga den inför Gud och söka gudomlig upplysning. Vi bör höra oss för om det är välgörande eller skadar att vi offentligt bekänner de synder vi har blivit skyldiga till. Kommer det att ge upphov till lovprisningar över Honom, som har kallat oss ut ur mörkret till sitt förunderliga ljus? Kommer det att hjälpa till att rensa folks tankar, eller kommer den öppna berättelsen om villfarelser som utövats då sanningen förnekades att senare utöva ett inflytande så att det besmittar andra och förstör tilliten till oss?

Människor har inte den visdom från Gud eller den ständiga upplysning från all krafts Källa, som kommer att göra det tryggt för dem att följa impulser och intryck. I min erfarenhet har jag sett detta ske till mångas fördärv, inte endast för dem, som handlade efter denna princip, utan också för många andra som påverkades av dem. Detta impulsiva verk ledde till den vildaste omåttlighet. Ett trons förfall följde på detta och otro och tvivel blev starka i förhållande till ytterligheten i religiös spänning. Det arbete

som inte utförts i Gud, leder ingenstans när iveren har lagt sig.

Det finns kraft och varaktighet i det Herren gör, oavsett om Han verkar genom mänskliga redskap eller på annat sätt. Framsteg och fullkommande i nådens verk i hjärtat är inte beroende av spänning eller överdrivna stämningar. Hjärtan som står under Guds Andes inflytande kommer att befinna sig i ljuv harmoni med Hans vilja. Jag har blivit visad att när Herren arbetar genom Sin helige Ande, kommer det inte att finnas något i dess gärningar, som förnedrar Herrens folk inför världen, utan den kommer i stället att upphöja dem. Kristi religion gör inte dem, som bekänner sig till den, råa och grova. Nådens undersåtar är inte ovilliga att lära, utan är alltid villiga att lära av Jesus och rådgöra med varandra.

Det vi lär oss av sanningens store Lärare kommer att vara bestående. Det kommer inte att smaka självtillräckligt, utan kommer att leda till ödmjukhet och saktmod. Det arbete som vi skall utföra kommer att vara sunt, (648) rent och förädlade, eftersom det utförs i Gud. De, som arbetar så, kommer i sitt hemliv och i sitt umgänge med människor, att visa att de har Kristi sinnelag. Nåd och sanning kommer att regera i deras hjärtan, inspirera och rena deras motiv och styra deras yttre handlingar.

Jag hoppas, att ingen kommer att få den idén, att de förtjänar Guds ynnest genom att bekänna synder eller att det är en särskild dygd att göra sin bekännelse inför människor. Det måste i erfarenheten finnas den tro som är verksam genom kärlek och renar själen. Kristi kärlek kommer att besegra köttliga benägenheter. Sanningen bär inte bara inom sig själv beviset för sitt himmelska ursprung, utan visar också att den genom Guds Andes nåd är verksam eftersom den renar själen. Herren skulle vilja att vi dagligen kom till Honom med alla våra bekymmer och bekännelser om synd och Han kan ge oss vila när vi tar på oss Hans ok och bär Hans börda. Hans Helige Ande kommer genom Sin nådiga påverkan att fylla själen och varje tanke kommer att föras till lydighet mot Kristus.

Nu är jag rädd för att den Guds välsignelse som har kommit till er i ____, kommer att vändas till en förbannelse genom något fel från er sida. Jag fruktar, att någon felaktig tanke kommer att råda, så att ni kommer in i ett värre tillstånd om några få månader än före detta väckelsearbete. Om ni inte vakar över era själar, kommer ni att visa er i sämsta möjliga ljus för icke-troende. Gud kommer inte att bli förhärligad genom detta ryckvisa sätt att tjäna. Var försiktig med att inte gå till ytterligheter och föra bestående skam över Guds dyrbara verk. Det fel som många gör, är att sedan de har blivit välsignade av Gud, söker de inte i Kristi ödmjukhet att vara till välsignelse för andra. Nu när det eviga livets ord såts i era hjärtan, ber jag er enträget att vandra ödmjukt tillsammans med Gud, göra Kristi gärningar och frambringa många frukter för rättfärdigheten. Jag hoppas och ber, att ni skall handla som den Allrahögstes söner och döttrar och inte gå till ytterligheter eller göra något som sårar Guds Ande.

Se inte på människor och sätt inte heller er tillit till dem så att ni tror att de är ofelbara utan se hela tiden på Jesus. Säg inget som skulle kunna ge upphov till klander och

förebräelser mot vår tro. Bekänn era dolda synder enbart inför er Gud. Erkänn ert hjärtas irrande inför Honom, som helt och fullt vet hur er sak skall behandlas. Om ni har förorättat er nästa, så bekänn er synd inför honom och visa frukt av detta genom att ställa till rätta. Gör sedan anspråk på välsignelsen. Kom till Gud just som ni är och låt honom hela alla era svagheter. Träng er fram till nådens tron med er sak och låt arbetet utföras grundligt. Var uppriktigt då ni har att göra med Gud och er egen själ. Om ni kommer till Honom med ett uppriktigt ångerfullt hjärta, kommer Han att ge er segern. Då kan ni bära fram ett härligt vittnesbörd om frihet och lovorda Honom, som har kallat er ut ur mörker in i Sitt underbara ljus. Han kommer inte att missuppfatta eller felbedöma er. Era medmänniskor kan inte lösa er från synd eller rena er från orättfärdighet. Jesus är den ende, som kan ge er frid. Han älskade er och utgav Sig själv för er. Hans stora kärleksfulla hjärta "kan ha medlidande med våra svagheter". (Hebr. 4:15) Vilka synder är för stora för Honom att förlåta? Vilken själ är för mörk och för skuldbelastad för Honom att frälsa? Han är nådig och ser inte efter förtjänster hos oss, utan av Sin egen gränslösa godhet helar Han våra avfall och älskar oss fritt, trots att vi fortfarande är syndare. Han är "långmodig och stor i nåd". (Jona 4:2) "Han har tålmod mot er, eftersom han inte vill att någon skall gå förlorad utan att alla skall få tid att omvända sig." (2 Petri 3:9)

Försök inte att elda upp er till en hög spänningsnivå, utan börja arbeta för andra och undervisa dem med tålmod. Ni kommer nu att vara benägna att tro att alla har något ont att bekänna och ni riskerar att göra detta till en angreppspunkt. Ni kommer att vilja föra alla över samma grund som ni själva har tagit er över och ni känner att inget kan göras förrän alla har gått igenom samma bekännelseprocess. Ni känner er inte benägna att hjälpa andra med Guds Ande vilande över er och era (650) egna hjärtan har veknat och mildrats av det djupt utförda reningsarbetet. Ni löper stor risk att fördärva Guds verk genom att utveckla er egen ande. Om ni arbetar för själar i ödmjukt, tillitsfullt beroende av Gud och om Hans Andes strålgång återspeglas från er, i en Kristus- liknande karaktär så att sympati, vänlighet, tålmod och kärlek är de bestående principerna i era liv, kommer ni att vara en välsignelse för alla omkring er. Ni kommer inte att kritisera andra eller att visa en hård och fördömande ande mot dem. Ni kommer inte att känna att deras idéer måste förändras så att de kan möta er norm, utan Jesu kärlek och rättfärdighetens fredliga frukter kommer att uppenbaras i er.

"Andens frukt ... är kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trohet... De som tillhör Kristus Jesus har korsfäst sitt kött med dess lidelser och begär. Om vi har liv genom Anden, låt oss då även följa Anden. Låt oss inte söka tom ära, inte utmana varandra och inte avundas varandra". (Gal. 5:22-26)

Fienden kommer att försöka tränga sig in också mitt ibland era religiösa utövningar. Varje väg behöver noggrant bevakas om inte självishet och stolthet skall blandas in i ert arbete. Om självet verkligen blev korsfäst, tillsammans med lidelser och lustar, kommer frukten att visa sig i goda gärningar, till Guds ära. Jag bönfäller er att i gudsfrukten inte låta era gärningar urarta. Var

konsekventa, balanserade kristna. När hjärtat har satt sin förtröstan till Kristus, är det gamla förgånget och allt har blivit nytt.

Vår religion måste vara förnuftig. Visheten ovanifrån måste stärka, etablera och befästa oss. Vi måste hela tiden gå framåt, framåt och uppåt, från ljus till ännu större ljus och Gud kommer fortfarande att uppenbara sin härlighet för oss, vilket Han inte gör för världen.

Battle Creek, Michigan, den 6.jan. 1889.

Guds närvaro en verklighet

(651) Käre broder Q Jag är glad, att du i dag är i . . . och om du lyckas bra med ditt förtroendeuppdrag, så kommer du att vara rätt man på rätt plats. Håll jaget utanför, låt det inte, fast detta vore naturligt, fördärva ditt arbete! Vandra ödmjukt med Gud. Låt oss verka för Mästaren med odelat intresse, i en känsla av att vara i Guds ständiga närvaro. Tänk på vilken uthållighet och vilket tålamod som utmärkte Mose liv! Paulus säger i sitt brev till hebréerna: "Ty därigenom att han likasom såg den Osynlige kunde han härda ut." (Hebr. 11: 27.) Den karaktär som Paulus på så sätt tillskriver Moses innebär inte att han endast visade passivt motstånd mot det onda, utan uthållighet i att göra det rätta. Han hade alltid Herren för ögonen, och Herren var alltid vid hans högra sida för att hjälpa honom.

Moses hade en djup känsla av Guds personliga närvaro. Han inte endast blickade ned genom tidsåldrarna och såg Jesus komma i köttet, utan han såg också Kristus på ett särskilt sätt följa Israels barn på alla dess färder. Gud var verklig för honom, alltid närvarande i hans tankar. När han blev missförstådd, när han stod ansikte mot ansikte med fara och fick bära smädelse för Kristi skull, uthärdade han det utan att hämnas. Moses trodde att Gud var den han behövde och som kunde hjälpa honom på grund av hans behov. Gud var för honom den alltid tillgängliga hjälpen.

Mycket av den tro vi ser, är bara en tro till namnet. Verklig, förtröstansfull, uthållig tro är sällsynt. Moses upplevde i sin egen erfarenhet löftet om att Gud belönar dem som ivrigt söker Honom. Han såg framåt mot lönen. Här är en annan punkt i samband med tron, som vi vill betona: Gud skall löna den människa som visar tro och lydnad. Om denna tro blir en livserfarenhet, skall den hjälpa alla som fruktar och älskar Gud att uthärda prövningar. Moses hade fullt förtroende för Gud, därför att han hade en fast och (652) säker tro. Han behövde hjälp, han bad om den, han tog emot bönhörelsen i tro och vävde in i sin erfarenhet tron på att Gud sörjde för honom. Han trodde att Gud ledde hans liv på ett alldeles särskilt sätt. Han såg och kände igen Gud i varje detalj av sitt liv och kände att han var under den Allseendes öga, han som väger våra motiv och prövar hjärtan. Moses såg upp till Gud och förtröstade på att Han skulle ge honom kraft som skulle bära honom ofördärvad genom varje form av frestelse. Han visste att ett speciellt uppdrag blivit honom

betrott, och han önskade att så långt det var möjligt utföra detta alltigenom framgångsrikt.

Moses tänkte inte endast på Gud, han såg Honom. Gud var ständigt framför Honom. Han förlorade aldrig Hans ansikte ur sikte. Han såg Jesus som sin Frälsare och han var övertygad om att Frälsarens förtjänster skulle tillräknas honom. Tron var inte för Moses en gissning, den var en verklighet. Det är detta slags tro vi behöver, en tro som består provet. O, hur ofta ger vi inte efter för frestelsen, därför att vi inte håller vår blick på Jesus! Vår tro är inte uthållig, då vi på grund av självsvåld begår synd, och därför härdar vi inte ut som om vi "såg den Osynlige".

Min broder, gör Kristus till ditt sällskap för varje dag, varje timme, och du kommer inte att klaga över att du inte har någon tro. Betrakta Kristus! Se på Hans karaktär! Tala om Honom! Ju mindre du upphöjer dig själv, desto mera skall du finna värt att upphöja hos Jesus. Gud har ett verk för dig. Håll alltid Herren framför dig. Broder och syster X, sträck er allt högre och högre för att klarare kunna se Kristi karaktär. När Moses bad: "Låt mig alltså se din härlighet", förebrådde inte Herren honom, utan uppfyllde hans bön. Gud förklarade för sin tjänare: "Jag skall låta all min skönhet gå förbi dig där du står, och jag skall utropa (653) namnet 'Herren' inför dig." (2 Mos. 33: 19.) Vi följer Gud på avstånd och detta är orsaken till att vi inte ser Hans makt uppenbarad.

Kristi närvaro i klassrummet

Min bror, min syster, måtte Herren ge er båda vishet, så att ni kan veta hur ni skall behandla människor. Måtte Herren lära er hur stora ting Han kan göra, om ni bara tror. Ta Jesus med er, som er Ledsagare, i klassrummet. Håll Honom framför er när ni talar, så att vänlighetens lag måtte komma från era läppar. Låt ingen forma er i detta avseende. Låt barnen under ert beskydd ha en personlighet, likaväl som er själva. Försök alltid att leda dem, men aldrig att driva dem.

Jag ser något här i Schweiz, som jag anser är värt att ta efter. Skolornas lärare går ofta ut tillsammans med sina elever när de leker och lär dem hur de skall roa sig själva. De finns till hands för att hindra varje oordning eller fel. Ibland tar de med sig sina elever ut och tar en lång promenad tillsammans med dem. Detta tycker jag om. Jag menar, att barnen inte får så många tillfällen att falla för någon frestelse. Lärarna tycks gå med in i barnens sportgrenar och styra dem. Jag kan inte på något sätt godkänna den tanken, att barnen måste känna att man ständigt misstror dem och inte kan handla som barn, utan låt lärarna gå tillsammans med barnen i deras förströelser, bli ett med dem och visa att de vill, att de skall ha det bra. Det kommer att ge barnen tillit. De kan styras genom kärlek, men inte genom att man följer dem i deras måltider och i deras nöjen med en sträng och obevklig hårdhet.

Låt mig säga här att de, som aldrig har haft egna barn, vanligtvis inte är de bäst kvalificerade, när det gäller att leda barn och ungdomars skiftande sinnelag på ett förståndigt sätt. De är benägna att skapa en lag, som inte kan överklagas. Lärare måste komma ihåg att de själva en gång var barn. De (654) bör anpassa sin undervisning till barnens sinnelag och sätta sig själva i deras ställe. Då kan

barnen undervisas och hjälpas såväl genom föreskrift som exempel.

Måtte Jesu ande komma in och forma era hjärtan, dana era karaktärer och upplyfta och förädla era själar! Kristus sade till Sina lärjungar: "Amen säger jag er: Om ni inte omvänder er och blir som barn, kommer ni inte in i himmelriket." (Matt:18:3) Vi behöver lägga dessa orubbliga regler åt sidan och komma ned från dessa styltor till barnets ödmjukhet. O, om något av denna stränghets ande måtte förvandlas till en kärlekens ande, så att lycka och solsken måtte ta modlöshetens och sorgens plats!

"Vittnesbördens" natur och inflytande

Allt eftersom ändens tid närmar sig och förkunnelsen av det sista varningsbudskapet till världen utvidgas, blir det av allt större betydelse för dem som tagit emot sanningen för denna tid att ha en klar uppfattning av Vittnesbördens natur och inflytande, vilka Gud i sitt förutseende har förbundit med den tredje ängelns budskap, alltifrån dess början. På följande sidor följer utdrag från vad jag har skrivit under de senaste fyrtio åren i samband med min tidiga erfarenhet i denna uppgift, samt vad Gud har visat mig angående Vittnesbördens natur och betydelse, det sätt på vilket de getts och hur de skulle tolkas.

Inte långt efter år 1844 fick jag min första syn. Jag var på besök hos en kär syster i Kristus, och hennes hjärta var knutet till mitt. Fem av oss, alla kvinnor, knäböjde stilla vid familjealtaret. Medan vi bad, kom Guds kraft över mig på ett sätt som jag (654) aldrig tidigare känt. Jag tycktes vara omgiven av ljus, och lyftes högre och högre från jorden. I en syn såg jag de adventtroendes erfarenhet, Kristi tillkommelse och den lön som väntar den trogne.

I min andra syn, som följde inte långt efter den första, såg jag de prövningar jag måste genomgå, och att det var min plikt att berätta för andra vad Gud hade uppenbarat för mig. Det visades mig att mitt arbete skulle mötas med stark opposition och att mitt hjärta skulle slitras sönder av ångest, men att Guds nåd skulle vara tillräcklig för att uppehålla mig under allt. Undervisningen i denna vision oroade mig i högsta grad, för den klargjorde för mig min plikt att gå ut till folket och förkunna sanningen. En stor fruktan som tyngde mig var, att när jag uppfyllde min plikt och gick ut och förklarade, att jag var en av den Högstes utvalda som mottog syner och uppenbarelser för folket, kunde jag ge efter för syndfull självupphöjelse och lyfta mig själv upp till ett högre plan än jag hade rätt till, och därmed dra Guds missnöje över mig och förlora min egen själ. Jag hade sett flera sådana fall och mitt hjärta fruktade för detta svåra prov.

Jag bad nu innerligt att om jag måste gå och berätta vad Herren visat mig, att jag då måtte bli bevarad från sådan otillbörlig upphöjelse. Ängeln sade då till mig: "Dina böner är hörda och skall besvaras. Om det onda som du fruktar hotar dig, skall Gud räcka ut Sin hand för att rädda

dig. Genom smärta kommer Han att dra dig närmare till Sig och så bevara din ödmjukhet. Frambär troget budskapet. Var ståndaktig intill änden och du skall få äta frukten från livets träd och dricka livets vatten."

Vid denna tid rådde det mycken fanatism bland några av dem som hade trott på det första budskapet. Allvarliga villfarelser i lära och liv hade omhuldats, och några var färdiga att fördöma allt som inte överensstämde med deras uppfattning. Gud uppenbarade (656) för mig i en syn dessa villoläror och sände mig till sina vilseledda barn, men när jag utförde denna min plikt möttes jag av bitter opposition och förebräelser.

Det var ett tungt kors för mig att återge till de felande vad som hade visats mig angående dem. Det orsakade mig stort betryck att se andra vara bekymrade och sorgsna. Och när jag var tvungen att förklara budskapet, förmildrade jag det ofta och fick det att verka mer fördelaktigt för den det gällde och sedan gick jag för mig själv och grät i mitt hjärtas ångest. Jag såg på dem som bara hade sig själva att sörja för, och jag tänkte att om jag vore i deras ställe skulle jag aldrig klaga. Det var svårt att återge de enkla, men träffande vittnesbörd som Gud gav mig. Ängsligt vaktade jag över resultatet, och om personen ifråga opponerade sig mot tillrättavisningen och efteråt vände sig emot budskapet frågade jag mig själv: Frambar jag budskapet på det sätt jag skulle? Kunde det inte ha funnits något sätt att rädda dem? Och då fick jag en sådan själslöd att jag ofta tyckte att döden skulle ha varit en välkommen budbärare och graven en ljuvlig viloplats.

Jag insåg inte faran och synden i ett sådant tänkesätt förrän jag i en syn blev förd i Jesu närhet. Han såg på mig med en ogillande blick och vände sedan bort Sitt ansikte från mig. Det är omöjligt att beskriva den fasa och ångest jag då kände. Jag föll ned på mitt ansikte inför Honom, men jag hade ingen kraft att yttra ett ord. O, hur jag önskade att kunna gömma mig och bli skyld för denna ogillande blick! Nu förstod jag delvis de förlorades känslor, när de ropar till bergen och klipporna: "Fallen över oss, och döljen oss för dens ansikte, som sitter på tronen, och för Lammets vrede." (Upp. 6: 16.)

Just då bad en ängel mig att resa mig upp, och den syn som mötte mig kan knappast beskrivas. Framför mig stod en grupp, vars hår och kläder var sönderslitna, och vars ansikten var den verkliga bilden av förtvivlan och skräck. De kom närmare mig och deras kläder rörde vid mina. Och när jag såg på mina (657) kläder märkte jag att de hade fläckar av blod. Åter föll jag som död ned för min ängels fötter. Jag kunde inte be en enda bön om förlåtelse och längtade långt bort från denna heliga plats. Ängeln reste mig upp på mina fötter och sade: "Detta gäller inte dig nu, men du har fått se denna scen för att du skall veta, vilken din situation blir om du försummar att förklara för andra vad Gud har uppenbarat för dig." Med denna allvarliga varning ljudande inom mig gick jag ut för att tala till folket de ord av tillrättavisning och undervisning, som getts mig av Gud.

Vittnesbörd till vissa personer

De budskap som gällde olika personer, skrev jag ofta ned till dem, i många fall på deras egen enträgna begäran. Allt

eftersom mitt arbete växte, blev detta en betydande och tidskrävande del av mitt arbete. Före utgivandet av Vittnesbörden 1868 (nr 15) hade många av dem som jag tillrättaviserat eller gett råd till, bett att jag skulle skriva ned dessa vittnesbörd, men jag var så trött av allt det tunga arbetet att jag ryggade tillbaka för att göra det, särskilt som jag visste att många av dessa personer var ovärdiga och att det fanns litet hopp att dessa varningar skulle åstadkomma någon förändring hos dem. Men vid den tiden blev jag i hög grad uppmuntrad av följande dröm:

En person gav mig en packe vitt tyg, och bad mig klippa till klädnader för personer av alla storlekar, för olika karaktärer och omständigheter i livet. Jag tillsades att klippa till dem och hänga upp dem, färdiga att sys när så befalldes. Jag hade intrycket att många av dem, för vilka dessa klädnader var ämnade, var ovärdiga att bära dem. Jag frågade om detta var det sista tygstycket jag skulle klippa till, men fick svaret att det var det inte, utan så snart jag var färdig med en klädnad, skulle jag börja med nästa. Jag kände mig missmodig över denna mängd arbete och sade att jag under mer än tjugo år hållit på (658) att klippa till kläder åt andra, och att mitt arbete inte hade uppskattats och inte heller hade jag sett att det utfört mycket gott. Jag talade med den person som hade gett mig vävnaden, särskilt om en kvinna, som jag skulle klippa till en dräkt åt. Jag fastslog att hon inte alls skulle värdesätta klädnaden, och att det betydde förlust av både tid och material att ge henne den. Hon var mycket fattig, underlägsen i begåvning och hade vårdslösa vanor, och skulle snart solka ned den.

Personen svarade: "Klipp du till dräkterna. Det är din plikt. Förlusten är min, inte din. Gud ser inte såsom människan ser. Han planlägger det arbete som Han vill ha gjort, och du vet inte vilket som skall lyckas, det eller det."

Jag höll upp mina händer, valkiga som de var efter långvarigt bruk av saxen, och framhöll att jag inte kunde annat än rygga tillbaka vid tanken på att fullfölja detta arbete. Personen upprepade: "Klipp till kläderna! Din befrielse har ännu inte kommit."

Med känslor av pinande trötthet reste jag mig för att börja arbetet igen. Framför mig låg en ny, blank sax som jag började använda. Med ens var mina känslor av trötthet och missmod borta. Saxen tycktes klippa nästan utan någon ansträngning från min sida, och jag klippte den ena dräkten efter den andra jämförelsevis lätt.

Många drömmar uppstår på grund av dagliga händelser och Guds Ande har ingenting med dem att göra. Det finns också falska drömmar, liksom falska syner, som är inspirerade av Satan. Men drömmar från Herren jämförs i Guds ord med syner och är lika säkert frukter av Profetians Ande som synerna är det. Sådana drömmar är sina egna bevis på sin äkthet om man tar i betraktande vilka personer som har haft dem, och de omständigheter under vilka de gavs.

Sedan den varning och lärdom som getts i vittnesbörd till vissa personer, i motsvarande grad gällde många andra som (659) inte särskilt utpekats, tycktes det mig vara min plikt att publicera dessa personliga vittnesbörd till gagn för församlingen. I Vittnesbörd 15 skrev jag om detta: "Jag vet

inte något bättre sätt att framställa mina åsikter om allmänna faror och villoläror, och den plikt som gäller alla som älskar Gud och håller Hans bud, än att ge ut dessa vittnesbörd. Kanske finns det inte något mer direkt och verkningfullt sätt att framställa vad Herren har visat mig."

I en syn som gavs mig den 12 juni 1868 såg jag vad som helt försvarar mitt sätt att publicera vittnesbörd gällande vissa personer. När Herren väljer ut vissa människor och påpekar deras orätta handlingar, händer det att andra, som inte avslöjades i min syn, vanligen tar för givet att allting är bra med dem, eller åtminstone nästan bra. Om någon tillrättavisas för något orätt han gjort skulle församlingsmedlemmarna omsorgsfullt rannsaka sig själva för att finna i vilket avseende de felat och på vad sätt de har gjort sig skyldiga till samma synd. De skulle bekänna sina synder i en ödmjuk anda. Även om andra anser att allt är bra med dem, är det inte något bevis för att så är fallet. Gud ser till hjärtat. Han prövar människorna på sitt sätt. Då Han strängt tillrättavisar ett av sina barn, är Hans avsikt att tillrättavisa många andra. Men om de inte tar emot denna tillrättavisning utan smickrar sig med att Gud har överseende med deras synder, då Han inte särskilt pekat ut dem, bedrar de sig själva och kommer att stängas ute i mörkret och lämnas att gå sina egna vägar efter eget gottfinnande.

Många handlar fel beträffande sitt eget andliga liv, och de har hamnat i stor villfarelse vad angår deras verkliga ställning inför Gud. Han väljer sätt och medel som bäst kan tjäna Hans avsikt och visa vad som finns i Hans lärjungars hjärtan. Han visar tydligt det onda hos några, för att andra skall bli varnade och frukta och avsky dessa villfarelser. Under självrannsakan kan de finna, att de gör samma saker, vilka Gud fördömer hos andra. Om de verkligen önskar (660) tjäna Gud och fruktar att sära Honom, kommer de inte att vänta att deras synder särskilt skall utpekas innan de bekänner och i ödmjuk ånger vänder åter till Gud. De skall då försaka sådant som har misshagat Gud, i enlighet med det ljus Han gett till andra. Men om däremot de som inte har det rätt ställt med Gud, ser att de är skyldiga till samma synder som andra tillrättavisats för och ändå fortsätter på samma ohelgade väg därför att de inte namngetts, kommer de i fara och blir ledda som fångar enligt Satans vilja.

Det visades mig att det är Guds visdom, att inte allas synder och felsteg uppenbaras. Men dessa personliga vittnesbörd gäller alla som är skyldiga, även om inte deras namn nämns i samband med något särskilt vittnesbörd. Men de som låter vittnesbörden gå obeaktade förbi, och döljer sina synder på grund av att inte deras namn särskilt nämns, kommer inte Gud att välsigna. De kan inte gå framåt i det andliga livet, utan det kommer att bli mörkare och mörkare, tills himmelens ljus helt tagits ifrån dem.

I en syn jag hade för tjugo år sedan (1871) blev jag tillsagd att förkunna våra allmänna principer i tal och skrift, och att samtidigt påpeka de faror, villfarelser och synder, som gällde vissa personer, så att alla skulle bli varnade, tillrättaviserade och få råd. Jag såg att alla grundligt skulle rannsaka sina hjärtan och liv för att finna, om inte de hade begått samma misstag som andra tillrättavisats för och om de varningar som de fått, inte passade in också på

deras fall. Om de fann att så var fallet, skulle de känna att råden och tillrättavisningarna hade getts särskilt till dem, och de skulle göra en så praktisk tillämpning av dem, som om de var särskilt avsedda för dem. Gud har för avsikt att pröva tron hos alla som gör anspråk på att vara Kristi efterföljare. Han kommer att pröva ärligheten i deras böner, som gör anspråk på att allvarligt vilja veta vad som är deras plikt. Han vill ge dem rikliga tillfällen att utveckla vad som finns i deras hjärtan.

Avsikten med "Vittnesbörden"

(661) I gamla tider talade Gud till människorna genom profeter och apostlar. I dessa dagar talar Han till dem genom Sin Andes Vittnesbörd. Det har aldrig funnits en tid, då Gud mer allvarligt undervisat Sitt folk än vad Han nu gör angående Sin vilja och den väg Han vill att de skall följa.

Herren har ansett det lämpligt att i en syn visa mig Hans folks behov och synder. Fast det har varit smärtsamt för mig, har jag troget påpekat för syndarna deras fel och hur dessa skulle kunna avhjälpas. På så sätt har Guds Ande uttalat varningar och domar, men heller aldrig hållit tillbaka Sitt löfte om nåd.

Ångerfulla syndare behöver inte förtvivla därför att de blir påmind om sina överträdelser och de faror som hotar. Det Gud gör för dem i just detta avseende, visar hur mycket Han älskar dem och vill frälsa dem. För att ärva det eviga livet behöver de endast följa Hans råd och göra Hans vilja. Gud påvisar för Sitt vilsefarande folk deras synd för att de i ljuset av den gudomliga sanningen skall se den i all dess avskryvårdhet. Det är då deras plikt att överge dem för alltid. Om Guds folk ville förstå Hans handlande med dem och ta emot Hans undervisning, skulle de finna en rak stig att gå på och ett ljus som skulle leda dem genom mörker och missmod.

Felande sjundedagsadventister blir inte varnade och tillrättavise därför att deras liv är mer klandervärda än andra bekännande kristnas liv, inte heller därför att deras föredöme eller handlingar är värre än de adventisters som inte lyder Guds lag, utan därför att de har ett stort ljus och genom sin bekännelse blivit Guds särskilda, utvalda folk som har Hans lag skriven (662) i sina hjärtan. De visar sin lojalitet mot himmelens Gud genom att visa lydnad för Hans rikes lagar. De är Guds representanter på jorden. Vilken synd som helst i deras liv skiljer dem från Gud och på ett särskilt sätt vanärrar den Hans namn, genom att ge Hans heliga lags motståndare tillfälle att förebrå Hans sak och Hans folk, dem som Han har kallat "ett utvalt släkte, ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett egendomsfolk" (1 Petr. 2: 9), de som skulle förkunna Hans lov och som Han har kallat; ut ur mörkret in i sitt underbara ljus.

Herren leder och tillrättavisar det folk, som bekänner sig helga Hans lag. Han påvisar deras synder och döljer inte deras orättfärdighet, för Han vill skilja all synd och ondska från dem, så att deras helgelse kan fullkomnas i Hans fruktan. Gud förebrår, klandrar och tillrättavisar dem, så att de skall bli renade, helgade, upphöjda och slutligen få stå inför Hans tron.

Jag har sett igenom *Vittnesbörden* som getts till dem som helgar sabbaten och jag är förvånad över Guds nåd och omsorg om Sitt folk, i det att Han gett dem så många varningar, pekat ut faror och visat dem den upphöjda ställning som Han önskar se dem inta. Om de förblev i Hans kärlek och skilde sig från världen, skulle Hans särskilda välsignelse vila över dem och Hans ljus omge dem. Deras inflytande i det godas tjänst skulle märkas inom varje gren av vårt verk och inom varje del av evangeliets fält. Men om de sviker samarbetet med Gud, om de fortsätter att känna så litet för verkets stora betydelse som de tidigare gjort, kommer deras inflytande och föredöme att visa sig vara en förbannelse. De kommer att göra skada och inget annat än skada. Dyrbara människors blod kommer att finnas på deras klädnad.

Varnande vittnesbörd har upprepats. Jag frågar: Vem har aktat på dem? Vem har varit ivrig att bekänna (663) sina synder och sin avgudadyrkan och allvarligt strävat att nå det höga mål Gud satt oss före i Jesus Kristus? Jag har ängsligt väntat och hoppats att Gud skulle utgjuta Sin Ande över några och använda dem som rättfärdighetens instrument för att väcka och reformera Hans församling. Jag har varit nära förtvivlan när jag sett, hur det år efter år blivit ett allt större avsteg från den enkelhet som Gud visat mig skulle utmärka Hans efterföljare. Det har blivit mindre och mindre intresse och hängivenhet för Guds sak. Jag frågar: På vad sätt har de som säger sig ha förtroende för *Vittnesbörden* sökt leva upp till det ljus som getts i dem? På vilket område har de följt varningarna? På vad sätt har de praktiserat den undervisning de fått?

Skall inte ersätta Bibeln

Att *Vittnesbörden* inte har getts för att inta Bibelns plats visar följande citat från ett vittnesbörd, offentliggjort 1876:

"Broder X förvirrar sinnena genom att söka klargöra att det ljus Gud gett genom *Vittnesbörden* är ett tillägg till Guds ord. Han framställer denna sak i falskt ljus. Gud har ansett det vara lämpligt att på detta sätt leda sitt folks uppmärksamhet till Hans ord för att ge dem en klarare förståelse av det." (Band 4, sid. 246.) Guds ord är tillräckligt för att upplysa det mest förmörkade sinne och kan förstås av dem som vill förstå det. Men trots allt detta finner vi några som påstår sig studera Guds ord, leva i direkt motsats till dess klaraste undervisning. För att inte lämna människor utan ursäkt gav Gud dem enkla och klargörande vittnesbörd, som visade dem tillbaka till Ordet som de försummat att följa. Guds ord överflödar av allmänna principer om hur man skall grundlägga (664) de rätta livsvanorna, och *Vittnesbörden*, både de allmänna och de personliga, avser att rikta människans uppmärksamhet på dessa principer.

Den 3 april 1871 framställdes denna sak för mig i en dröm. Jag tycktes vara på ett viktigt möte där många var församlade. De var böjda inför Gud i allvarlig bön och tycktes tyngas av bördor. De bad Gud enträget om mera ljus. Ett fåtal syntes vara i andlig ångest, deras känslor var intensiva och de grät högt och bad om hjälp och ljus. Våra mest framstående bröder deltog i denna mycket intrycksfulla scen. Broder X låg utsträckt på golvet, tydligt i djup nöd. Hans hustru var med i en grupp som visade likgiltighet och kallt förakt. Hon såg ut som om hon

önskade, att alla skulle förstå, att hon såg ned på dessa som så förödmjukade sig själva.

Jag drömde att Herrens Ande kom över mig och att jag reste mig mitt ibland dem och sade: "Herrens Ande är över mig. Jag känner mig tvingad att säga till er, att ni måste börja arbeta för er själva. Ni ser upp till Gud och önskar att Han skall göra det verk för er, som Han har lämnat åt er att själva göra. Om ni gör det som ni vet ankommer på er, kommer Gud att hjälpa er när ni behöver hjälp. Ni har inte fullgjort de uppdrag som Gud lämnat åt er. Ni har kallat på Gud, för att Han skulle utföra arbetet. Hade ni följt det ljus som Han gett skulle Han ha gett er ännu mera ljus. Men då ni försummat Guds råd, varningar och tillrättavisningar kan ni inte vänta att Gud skall ge er mer ljus och välsignelse att försumma och förkasta. Gud är inte en människa, Han låter inte leka med Sig."

Jag tog Bibeln och omgav den med flera av *Vittnesbörd för församlingen*, givna till Guds folk. Här, sade jag, berörs nästan alla olika fall. De synder (665) som de särskilt skall ta avstånd ifrån finns utpekade här. De råd Guds folk önskar, kan de finna här, givna för andra fall, liknande deras egna. Gud har funnit det lämpligt att ge mig rad efter rad, föreskrift efter föreskrift. Men det är inte många av er, som verkligen vet vad *Vittnesbörden* innehåller. Ni är inte förtrogna med Bibeln. Om ni hade gjort Guds ord till föremål för ert studium, med en önskan att nå upp till Bibelns måttstock och nå kristlig fullkomlighet, skulle ni aldrig ha behövt *Vittnesbörden*. Det är på grund av att ni försummat att lära känna Guds inspirerade bok, som han har sökt att nå er genom enkla, direkta vittnesbörd. Han vill kalla er uppmärksamhet till det inspirationens ord, som ni försummat att lyssna till och vädjar enträget till er att leva i överensstämmelse med Ordets rena och upphöjda undervisning.

Genom dessa vittnesbörd avser Herren att varna och tillrättavisa, att ge råd och att inskräpa i era sinnen betydelsen av Hans ords sanning. De skrivna *Vittnesbörden* är inte ämnade att ge nytt ljus, utan att ge hjärtat ett levande intryck av de inspirationens sanningar som redan uppenbarats. Människans plikt mot Gud och hennes nästa är detaljerat beskrivna i Bibeln, men endast få av er följer det ljus ni fått. Ingen sanning har lagts till, men Gud har genom *Vittnesbörden* förenklat de stora sanningarna och på det sätt Han själv valt, lagt fram dem för folket för att väcka och påverka deras sinnen, så att alla skall vara utan ursäkt.

Stolthet, egenkärlek, själviskhet, hat, avund och svartsjuka har avtrubbat uppfattningsförmågan, och sanningen som kunde ha gjort er visa till frälsning, har förlorat sin makt att hänföra och kontrollera sinnet. Man förstår inte gudsfruktans principer, som är av så stor betydelse, därför att det inte finns någon hunger och törst efter kunskap i Bibeln, efter hjärtats renhet och ett helgat liv. *Vittnesbörden* förringar inte Bibeln, utan upphöjer den och leder tankarna till den, så att sanningen i sin sköna enkelhet skall kunna göra intryck på alla.

(666) Jag sade vidare: Såsom Bibeln på alla sidor är omgivna av dessa böcker och traktater, så har Gud omgett er med tillrätta visningar, råd, varningar och uppmuntran.

Här gråter ni ångestfullt inför Gud och ber om mera ljus. Jag har uppdrag från Gud att säga till er alla, att inte något som helst ljus genom *Vittnesbörden* skall lysa på er väg, förrän ni i praktiken omsatt det ljus ni redan fått. Herren har försett er med ljus, men ni har inte uppskattat det. Ni har trampat på det. Medan en del har förkastat ljuset, har andra försummat det eller följt det helt likgiltigt. Endast några få har följt det ljus som Gud gett dem.

Några som genom vittnesbörd fått särskilda varningar har inom några veckor glömt dem. *Vittnesbörden* till en del syskon har upprepats flera gånger, men man har inte ansett dem vara tillräckligt betydelsefulla att fästa avseende vid. De har ansetts vara tomt tal. Om de aktat på det ljus de fått hade många hårda och kännbara förluster och provningar undvikits. De har sig själva att skylla. De har själva lagt ett ok på sig, som de finner svårt att bära. Det är inte Kristi ok. Gud visade dem omsorg och kärlek, men deras själviska, onda, tvivlande sinnen kunde inte urskilja Hans godhet och nåd. De rusar vidare i sin egen visdom, till dess de, överhopade av svårigheter och förvirrade, fastnar i Satans snaror. När ni tillvaratar allt det ljus som Gud har gett er i det förflutna, skall Han ge er ännu mera ljus.

Jag hänvisade dem till det gamla Israel. Gud gav dem sin lag men de ville inte åtlyda den. Han gav dem ceremonier och stadgar för att de, när de utförde dem och följde dem, skulle ha Gud i åminnelse. De var så benägna att glömma Honom och Hans krav, att det var nödvändigt att hålla dem uppmärksamma på deras skyldigheter att (667) lyda och ära Skaparen. Hade de varit lydiga och älskat att följa Guds bud, skulle denna mängd av stadgar och ceremonier aldrig ha behövts.

Om det folk, som nu bekänner sig vara Guds särskilda egendom, uppfyllde Hans krav som de framställts i Hans ord, skulle särskilda vittnesbörd inte behövts för att väcka dem att inse sin plikt och påvisa deras syndfullhet och den fara som ligger i att försumma att lyda Guds ord. Samvetet har blivit avtrubbat, därför att ljuset satts åt sidan, försumrats och föraktats.

Någon stod vid min sida och sade: "Gud har kallat dig och gett dig ord att tala till folket och att nå hjärtan såsom Han inte gjort med någon annan. Han har format dina vittnesbörd för att möta de fall som är i behov av hjälp. Du måste förbli oberörd av hån, åtlöje, förebråelse och kritik. För att kunna vara Guds särskilda redskap får du inte lita på någon annan, förtrösta endast på Honom och kläng dig som vinrankan fast vid Honom. Han vill göra dig till den kanal, genom vilken Han skall meddela ljuset till folket. Du måste dagligen samla kraft från Gud för att vara stark nog, så att inte din omgivning fördunklar eller ställer i skuggan det ljus, som Han har tillåtit lysa för Sitt folk genom dig. Det är Satans ständiga mål att hindra detta ljus att nå Guds folk, vilket de i så hög grad behöver under denna sista tids faror.

Din framgång ligger i din enkelhet. Så snart du avviker från den och formar dina vittnesbörd för att behaga någon annan, har du förlorat kraften. Nästan allting i denna tidsålder är bara fagert sken och överklighet. Världen är full av vittnesbörd som getts för att behaga och tjusa för stunden och för att upphöja jaget. Ditt vittnesbörd är av ett

annat slag. Det skall beröra livets detaljer, och bevara den svaga tron från att dö och förklara för de troende nödvändigheten av att lysa som ljus i denna värld.

Gud har gett dig ditt vittnesbörd för att frambära det till dem som håller på att glida tillbaka och till syndaren, (668) för att påvisa deras verkliga situation och den omätliga förlust de kommer att lida genom att fortsätta ett liv i synd. Gud har inpräntat detta i ditt hjärta genom de syner Han gett dig, vilket Han inte gjort för någon annan nu levande, och Han kommer att hålla dig ansvarig för det. 'Icke genom någon människas styrka eller kraft skall det ske, utan genom min Ande, säger Herren Sebaot.' (Sak. 4: 6.) 'Häv upp din röst såsom en basun och förkunna för mitt folk deras överträdelse, för Jakobs hus deras synder!'" (Jes. 58: 1.)

Felaktigt bruk av "Vittnesbörden"

Några som tror på *Vittnesbörden* har begått fel genom att tvinga dem på andra på ett opassande sätt. I första årgången, nummer 8, är det ett vittnesbörd, som berör denna punkt. "Det fanns några i, som var Guds barn men tvivlade på synerna. Andra opponerade sig inte, men de vågade inte heller ta en avgjord ståndpunkt för dem. Några tvivlade, och de hade tillräcklig orsak att göra det. Falska syner och fanatiskt beteende med det elände som följde, hade ett inflytande på verket i och uppväckte avundsjuka och misstänksamhet beträffande allting som hade med syn eller vision att göra. Man skulle ha tagit alla dessa ting i beräkning och handlat vist. Det skulle inte ha hållits någon undersökning med dem som aldrig sett en person ha en syn, och som inte hade någon personlig erfarenhet av synernas inflytande. Sådana människor skulle inte berövas församlingens välsignelser och förmåner om de i övrigt lever ett sant kristet liv. . .

Det visades mig, att några kunde ta emot de i tryck offentliggjorda synerna och döma trädet efter frukten. Andra tvivlar likt Tomas. De kan inte tro de i tryck utgivna *Vittnesbörden*, inte heller ta andras vittnesbörd som bevis för deras sanning, utan de måste själva se och själva få bevis. Sådana skall man inte skjuta åt sidan, utan visa dem tålmod och broderlig kärlek till dess att de tar ställning för eller emot. Om de kämpar mot synerna (669) som de inte har någon kännedom om, om de går så långt i sin opposition att de motsätter sig det som de aldrig haft någon erfarenhet av . . . kan församlingen inse att de är på fel väg.

Några av våra bröder hade haft lång erfarenhet i adventrörelsen och hade under årtal känt mig och mitt arbete. De hade prövat sanningshalten i *Vittnesbörden* och hade försäkrat sig tro på dem. De hade känt Guds Andes mäktiga kraft vila över dem för att vittna om deras trovärdighet.

Det första numret som trycktes av *Vittnesbörden* innehåller en varning mot omdömeslöst bruk av det ljus, som Gud gett Sitt folk. Jag fastslog att några hade handlat ovist, när de hade talat om sin tro med oomvända, och då dessa bad om bevis hade de läst för dem vad jag skrivit i stället för att finna bevisen i Bibeln. Det visades mig, att detta sätt var inkonsekvent och skulle ge de icke-troende fördomar mot adventbudskapet. *Vittnesbörden* kan inte ha

någon betydelse för dem som inte känner till någonting av dess anda. Man skulle inte hänvisa till dem i sådana fall.

Andra varningar angående tillämpandet av *Vittnesbörden* har getts gång på gång, såsom t.ex. följande:

"Några av predikanterna är långt efter sin tid. De bekänner sig tro de vittnesbörd som framburits, och en del av dem vållar skada genom att göra dem till järnhårda regler för sådana, som inte har någon erfarenhet med hänsyn till dem, men dessa predikanter misslyckas i att själva efterleva dem. De har upprepade gånger fått ta emot vittnesbörd, men de har i högsta grad ringaktat dem. Att göra så är inkonsekvent." (Band 1, sid. 369, 1863.)

"Jag såg att många har utnyttjat det som Gud visat beträffande andras synder och orättfärdighet. De har (670) gått till ytterlighet i sin tolkning av synen och sedan framhållit den med en sådan styrka att det bidrog till att försvaga tron hos många på vad Gud uppenbarar, och också till att göra församlingen missmodig och nedslagen." (Band 1, sid. 166, 1857.)

Fienden tillvaratar varje möjlighet han uppräcker för att fördärva människor. Ibland har vittnesbörd framburits till förmån för män i ansvarsfulla ställningar. De började väl, bar bördor och utförde sin del i samband med Guds verk. Men Satan förföljde dem med sina frestelser, tills han slutligen besegrade dem. När andra såg deras felaktiga livsstil, ledde Satan dem till att tro att det måste ha varit något misstag i det vittnesbörd dessa personer fått, annars skulle de inte ha visat sig ovärdiga att utföra sin del av Guds verk.

Så uppstår tvivel på det ljus som Gud har gett. Vad som kan sägas om människor under vissa omständigheter kan inte sägas om dem under andra. Människor är moraliskt svaga och i högsta grad själviska, så självtillräckliga att de lätt blir uppblåsta av tom fåfänga, så att Gud inte kan samarbeta med dem. De lämnas att famla i sin blindhet och visar sådan svaghet och sådant oförstånd, att många förvånas över att sådana människor någonsin antagits och godkänts såsom värdiga att arbeta i Guds verk. Det är just vad Satan önskar. Det var hans mål ända från den stund han först särskilt frestade dem att anklaga Guds sak och kasta skuggor över *Vittnesbörden*. Hade de stannat kvar där deras inflytande på Guds sak inte hade märkts så mycket skulle inte Satan så ivrigt ha anfäktat dem, för han kunde då inte ha nått sitt mål genom att använda dem som verktyg för ett särskilt uppdrag.

Att dömas efter sin frukt

Låt *Vittnesbörden* dömas efter deras frukt! Vilken anda finns i deras undervisning? Vad har blivit resultatet av deras inflytande? Alla som så önskar kan underrätta sig om frukterna av dessa syner. Under sjutton år (skrivet 1862) har Gud låtit dem överleva och gett kraft i kampen mot Satan och inflytandet av de mänskliga verktyg som varit Satan behjälpliga i hans arbete.

Antingen undervisar Gud Sin församling, tillrättavisar henne för det onda och styrker hennes tro, eller gör Han det inte. Detta verk är antingen av Gud eller inte. Gud arbetar aldrig i kompanjonskap med Satan. Mitt arbete bär

antingen Guds eller fiendens stämpel. Det finns ingen medelväg i denna sak. *Vittnesbörden* är antingen inspirerade av Gud eller av djävulen.

När Herren uppenbarat Sig själv genom profetians Ande har det förflutna, det närvarande och framtiden passerat revy för mig. Ansikten har visats mig som jag aldrig förr sett, och årtal efteråt kände jag igen dem, när jag såg dem. Jag har blivit väckt ur min sömn och tydligt känt igen vad som tidigare framstälts för mig. Och jag har vid midnatt skrivit brev, som gått tvärs över kontinenten, och anlant vid tiden för en kris och därmed räddat Guds sak från stora olyckor. Detta har varit mitt arbete under många år. En makt har drivit mig att påpeka och tillrättavisa orätta ting och förhållanden som jag inte ens hade tänkt på. Är dessa trettiosex års arbete (skrivet 1882) inspirerade ovanifrån eller nerifrån?

Kristus varnade sina lärjungar: "Tagen eder till vara för falska profeter, som komma till eder i fårakläder, men invärtes äro glupande ulvar. Av deras frukt skolen I känna dem. Icke hämtar man väl vindruvor från törnen eller fikonen från tistlar? Så bär vart och ett gott träd god frukt, men ett dåligt träd bär ond frukt. Ett gott träd kan icke bära ond frukt, ej heller kan ett dåligt träd bära god frukt. Vart träd, som icke bär frukt, (672) bliver avhugget och kastat i elden. Alltså skolen I känna dem av deras frukt." (Matt. 7: 15-20.) Här är ett prov som var och en som önskar kan tillämpa. Den som verkligen önskar lära känna sanningen kan finna tillräckliga bevis för sin tro.

Tvivel på "Vittnesbörden"

Det är Satans plan att försvaga Guds folks tro på *Vittnesbörden*. Satan vet hur han skall göra sina anfall. Han påverkar sinnena att bli avundsjuka på och missbelättna med dem som leder verket. Därefter ifrågasätter han gåvorna, och dessa anses ha ringa betydelse, och den undervisning som ges genom en syn ringaktas. Därefter följer tvivel på våra viktigaste trosfäst, själva pelarna i vår byggnad, sedan tvivel på Bibeln, och så går det vidare ned mot den eviga fördömsen. När *Vittnesbörden* som man en gång trodde på, betvivlas och man ger upp tron på dem, vet Satan att de bedragna inte kommer att sluta här och han fördubblar sina ansträngningar, tills han fått dem till öppet uppror, vilket inte kan hejdas utan slutar i undergång. De bereder sig själva för fullständig villfarelse genom att hysa tvivel och otro beträffande Guds verk, och genom att nära tankar av misstroende och grym avundsjuka. De reser sig upp med bittra känslor mot dem som vågat tala om deras felsteg och förebrå dem deras synder.

Ett vittnesbörd till vissa unga män, offentliggjort först 1880, talar om detta: "En överlägsen skepticisism för Guds Andes vittnesbörd växer oavbrutet. Och dessa ungdomar underblåser frågor och tvivel i stället för att röja undan dem, därför att de är okunniga om anden, makten och kraften i *Vittnesbörden*." (Band 4, sid. 437.)

Jag såg att många hade så litet andlighet att de inte förstod värdet av *Vittnesbörden* eller deras verkliga avsikt. De talade respektlöst om *Vittnesbörden*, givna av (673) Gud till Hans folks uppbyggelse. De dömde och kritiserade både det ena och det andra när de i stället borde ha lagt sin

hand över sin mun och kasta sig själva i stoffet, för de kunde inte uppskatta *Vittnesbördens* anda, därför att de kände till så litet om Guds Ande.

Det är någon i ____, som aldrig helt har låtit sig tillrättavisas. De har valt att gå sin egen väg. De har alltid, i större eller mindre grad, utövat ett inflytande på dem, som har stått fram och försvarat det rätta och tillrättavisat det felaktiga. Dessa personers inflytande på dem, som kommer hit och kommer i kontakt med delegerade, är mycket dåligt. De fyller dessa nykomnas sinne med frågor och tvivel om Guds Andes vittnesbörd. De ger en falsk bild av *Vittnesbörden*; och i stället för att leda dessa personer till att bli helgade åt Gud och lyssna till församlingens röst, lär de dem att bli oberoende och inte lägga märke till andras åsikter och omdöme. Inflytandet från denna klass har arbetat i det fördolda. Somliga är omedvetna om den skada de gör. Ändå är det så att när de själva är de ohelgade, stolta och upproriska, leder de andra in på fel spår. En giftig atmosfär inandas från dessa ohelgade människor. Själars blod är på dessas kläder och Kristus kommer på den sista dagen att säga till dem: "Gå bort ifrån mig, ni laglösa! De kommer att bli förvånade, men det kristna liv som påstod sig leva, var ett bedrägeri, en bluff.

Somliga säger att syster Whites vittnesbörd inte är trovärdiga. Detta är helt och hållet vad många oheliga önskar. *Vittnesbörden* om tillrättavisning har hållit tillbaka deras fåfånglighet och stolthet, men om de vågade, skulle de nästan gå hur långt som helst i mode och stolthet. Gud kommer att ge alla sådana ett tillfälle att pröva sig själva och utveckla sin sanna karaktär." [*Vittnesbörd* 3:313 (1873).]

(674) Jag såg, att anledningen till att synerna inte har varit vanligare på senare tid, är, att församlingen inte har värdesatt dem. Församlingen har nästan förlorat sin andlighet och tro. Tillrättavisningar och varningarna har bara haft en obetydlig inverkan på den. Många, som har bekänt sig tro på synerna, har inte tagit hänsyn till dem. [*Vittnesbörd* 1:119 (1855).]

Om du förlorar ditt förtroende för *Vittnesbörden*, leds du bort från Bibelns sanning. Jag har fruktat att många skulle inta en frågande och tvivlande hållning, och i min nöd för er vill jag varna er. Hur många skall åtyda varningen? Om något av *Vittnesbörden* skulle passa in på dig och tillrättavisa dig för dina fel, skulle då du känna dig fullständigt fri att ta emot eller förkasta någon del eller det hela? Det du minst känner dig böjd att ta emot är just den del som du bäst behöver.

Mina trossyskon, ta er till vara för det onda otroshjärtat. Guds ord är enkelt och fast i sina restriktioner. Det inkräktar på dina själviska njutningar. Därför vill du inte lyda det. Hans Andes vittnesbörd kallar din uppmärksamhet till Bibeln, påpekar dina karaktärsfel och förebrå dig dina synder - därför tar du dem inte i akt. Och till försvar för ditt köttsliga, lättjefulla liv börjar du tvivla på att *Vittnesbörden* är från Gud. Om du följde dess undervisning, skulle du övertygas om dess gudomliga ursprung. Kom ihåg att din otro inte påverkar deras trovärdighet. Om de är från Gud, kommer de att bestå.

Det har visats mig att tvivel på vittnesbördens varning, uppmuntran och tillrättavising utestänger ljuset för Guds folk. Otron tillsluter deras ögon, så att de förblir okunniga om sin verkliga ställning. De tror att Guds Andes vittnesbörd såsom tillrättavising antingen är opåkallad eller inte äsyftar dem. Sådana är i största behov av Guds nåd (675) och andlig urskiljning, så att de upptäcker sin brist på andlig kunskap.

Många som avfallit från sanningen har angett som orsak att de inte trodde på Vittnesbörden. Frågan är nu: Vill de lämna den avgud som Gud fördömer, eller vill de fortsätta på sin egen orätta väg och förkasta det ljus som Gud gett dem och som förehåller dem just det som de finner sin lust i? De måste avgöra saken: Skall jag försaka mig själv och såsom från Gud ta emot Vittnesbörden som tillrättavisar mig för mina synder, eller skall jag förkasta Vittnesbörden därför att de tillrättavisar mig?

I många fall har Vittnesbörden mottagits helt och fullt, syndens och syndiga vanors makt har brutits och reformationen har genast börjat enligt det ljus som Gud har gett. I andra fall har man levt i syndfull njutning och förkastat Vittnesbörden, och gett många falska ursäkter för att man vägrat ta emot dem. Den verkliga orsaken har inte angetts. Man saknar moraliskt mod, och en vilja styrkt och kontrollerad av Guds Ande, villig att överge skadliga vanor.

Satan har förmåga att inge tvivel och komma med invändningar mot just Guds vittnesbörd. Många tror att det är en dygd, ett tecken på deras intelligens att inte tro, att ställa frågor och vara tvetydig. De som vill tvivla kommer att ha rika tillfällen. Gud har inte för avsikt att undanröja varje tillfälle till otro. Han ger bevis, som omsorgsfullt måste undersökas av ett ödmjukt och läraktigt sinne, och allt skulle avgöras i enlighet med bevisens tyngd. Gud ger tillräckligt med bevis för att ett uppriktigt hjärta skall kunna tro. Men den som vänder sig bort från bevisen, därför att det är några få ting han inte kan fatta med sitt begränsade förstånd, (676) lämnas kvar i den kalla, kyliga atmosfären av otro, frågor och tvivel, och kommer att lida skeppsbrott i tron.

Plikt att tillrättavisa

Om synder är uppenbara bland Hans folk och om Guds tjänare ställer sig likgiltiga för dessa synder, stöttar och försvarar de i själva verket syndaren och är lika mycket skyldiga och kommer lika säkert att bli föremål för Guds missnöje. De kommer nämligen att ställas till svars för den skyldiges synder. I syner framställs många exempel för mig, där Guds missnöje har förorsakats genom att Hans tjänare har försummat att handskas med de fel och synder, som finns ibland dem. De, som har ursäktat dessa fel, har av folket ansetts vara mycket vänliga och kärleksfulla till sitt sinnelag, enbart på grund av att de undvek att utföra en tydlig biblisk plikt. Uppgiften kändes inte bra för dem att utföra. Därför undvek de den. [*Vittnesbörd* 3:266 (1873).]

Guds Andes sökande vittnesbörd ”kommer att skilja dem från Israel, som alltid har varit i krig med de medel Gud har förordnat till att hålla fördärv borta från församlingen. Fel måste kallas fel. Allvarliga synder måste kallas vid sitt rätta namn. Hela Guds folk måste komma närmare Honom.

... Sedan kommer de att se synd i dess sanna ljus och erkänna hur motbjudande den är i Guds ögon. ”Det klara, tydliga vittnesbördet måste leva i församlingen. Annars kommer Guds förbannelse att vila över Hans folk lika säkert som den gjorde över forntidens Israel på grund av dess synder.” [*Vittnesbörd* 3:269 (1873).]

Aldrig har det funnits större behov av trogna varningar och tillrättavisingar ... än på denna punkt. Satan har kommit ned i stor kraft och vet att hans tid är kort. Han översvämmar världen med behagliga fabler och Guds folk älskar att man säger smickrande saker till dem. ... Jag blev visad att Guds folk måste göra mer fasta och beslutsamma ansträngningar för att hålla (677) tillbaka det mörker som är på väg in. Guds Andes grundliga arbete behövs nu som aldrig förr. [*Vittnesbörd* 3:327, 328 (1873).]

Då jag i min ungdom antog den uppgift jag fick av Gud, fick jag samtidigt ett löfte om särskild hjälp från den mäktige Hjälparen. Jag fick också det högtidliga uppdraget att troget förmedla Herrens budskap och inte skilja mellan vänner eller fiender. Hos Gud finns det inget anseende till personen. Oavsett om jag har att göra med rika eller fattiga, höga eller låga, utbildade eller okunniga, får inte sanningarna förrådas av Herrens budbärare.

”Låt ingen hysa den tanken, att jag ångrar eller tar tillbaka något av de tydliga vittnesbörd, som jag har burit fram till enskilda personer eller folk. Om jag har gjort fel någonstans, så är det genom att inte tillrättavisa synd klart och bestämt. Somliga av bröderna har tagit ansvar för att kritisera mitt arbete och föreslår ett lättare sätt att rätta fel på. Till dessa personer vill jag säga: Jag tar Guds väg och inte er. Vad jag har sagt eller skrivit i vittnesbörd eller tillrättavisingar har inte blivit alltför tydligt uttryckt...

De, som på något sätt vill minska kraften i de av Gud givna skarpa tillrättavisingarna, måste möta sina gärningar vid domen. ... Till dem, som har tagit på sig ansvaret att tillrättavisa mig och att i sin slutgiltiga dom föreslå en väg som de uppfattar som klokare, upprepar jag: Jag antar inte era ansträngningar. Lämna mig i fred med Gud och låt Honom undervisa mig. Jag kommer att ta orden från Herren och säga dem till folket. Jag förväntar mig inte att alla skall acceptera tillrättavisingarna och reformera sina liv, men jag måste göra min plikt i alla fall. Jag vill vandra i ödmjukhet inför Gud och utföra mitt uppdrag för tid och evighet.

Gud har inte gett mina bröder den uppgift som Han har gett mig. Det har påståtts att mitt sätt att tillrättavisa offentligt, har fått andra att bli skarpa, kritiska och hårda. Om det stämmer, måste de göra upp detta med Herren. Om andra tar på sig ett (678) ansvar som Gud inte har lagt på dem och om de ignorerar de instruktioner som Han ständigt på nytt har gett dem genom Sina utvalda ödmjuka redskap, till att vara vänliga, tåliga och uthålliga, måste de ensamma svara för konsekvenserna. Jag har med ett hjärta som varit tyngt av sorg utfört min obehagliga plikt mot mina käraste vänner, utan att våga hålla tillbaka tillrättavisingarna för att göra livet behagligare för mig själv och likaså för min make. Jag skall inte vara mindre trogen när det gäller att varna andra, vare sig de vill lyssna eller inte. När jag talar till folk, säger jag mycket som jag

inte har tänkt igenom på förhand. Herrens Ande kommer ofta över mig. Det förefaller mig som om jag förs ut ur och bort ifrån mig själv. Olika personers liv och karaktär framställs för mig i mitt sinne. Jag ser deras fel och faror och känner mig tvungen att säga det som förs fram till mig. Jag vågar inte stå emot Guds Ande. [Vittnesbörd 5:19, 20 (1882).]

Att förkasta tillrättavisningar

Många föraktar nu de trogna tillrättavisningar som de har fått av Gud i vittnesbördet. Jag har blivit visad att somliga i vår tid har gått så långt som att bränna de nedskrivna tillrättavisningarna och varningarna, precis som Israels onde kung gjorde. Men motstånd mot Guds hotelser förhindrar inte att de går i uppfyllelse. Att trotsa Herrens ord, som uttalats genom Hans utvalda redskap, kommer bara att framkalla Hans vrede och till sist föra med sig en säker undergång för lagöverträdaren. Indignation tänds ofta i syndarens hjärta mot det ombud som Gud väljer till att förmedla tillrättavisningarna. Så har det alltid varit och i dag existerar samme ande som förföljde och fängslade Jeremias för att han löd Herrens ord. [Vittnesbörd 4:180 (1876).]

Från början av mitt arbete, när jag hade kallats till att frambära ett tydligt, skarpt vittnesbörd, att tillrättavisa fel och inte spara, har det funnits sådana som har motsatt sig mitt vittnesbörd och som har följt efter för att säga vänliga (679) saker och därmed på ett mjukt sätt överslåta mina ord och ödelägga inflytandet av mitt arbete. Herren ville förmå mig att framföra tillrättavisningar och då vill enskilda personer gå emellan mig och folket, för att mitt vittnesbörd inte skall få någon effekt.

I nästan vartenda fall, där tillrättavisning är nödvändig, kommer det att vara någon, som fullständigt förbiser detta faktum, att Herrens ande har blivit bedrövad och att Hans verk har vanärats. Dessa vill uttrycka sin empati för dem som gjort sig förtjänta av tillrättavisning, eftersom personliga känslor har blivit sårade. Denna ohelgade sympati gör de medkännande delaktiga i skulden hos dem, som blivit tillrättavisa. I nio fall av tio kunde den som tillrättavisa ha blivit hjälpt, om han fått hjälp att inse sina fel och därigenom blivit förd till omvändelse. Beschäftiga, ohelgade, medkännande människor lägger emellertid en fullständigt oriktig innebörd i den tillrättavisaandes motiv och i arten av den givna tillrättavisningen. Genom att sympatisera med den som blivit tillrättavisa får de honom att känna, att han i själva verket har blivit orätt behandlad och hans känslor reser sig emot den som endast har gjort sin plikt. De, som troget utför sina obehagliga plikter därför att de känner att det är deras ansvar inför Gud, kommer att få Hans välsignelse. [Vittnesbörd 3:359 (1875).]

Det finns somliga i dessa sista dagar, som vill utbrista: ”Profetera inte för oss det som är sant. Tala smickrande ord till oss, profetera bedrägliga ting.” (Jes. 30:10) Detta är emellertid inte min uppgift. Gud har satt mig till att tillrättavisa Hans folk och lika säkert som att Han har lagt denna tunga börda på mig, kommer Han att göra dem som har fått detta budskap ansvariga för det sätt de behandlar det på. Gud är inte att leka med och de som föraktar Hans verk kommer att få efter sina gärningar. Jag har inte själv

valt detta obehagliga uppdrag. Det är inte ett arbete som kommer att ge mig ynnest och beröm från människor. Det är ett uppdrag, som endast få uppskattar. De, som försöker göra mitt arbete dubbelt så svårt genom sina felaktiga framställningar, avundsjuka misstankar och otro, skapar emellertid därigenom fördomar hos andra mot de vittnesbörd som Gud har gett mig och begränsar (680) mitt arbete, har något att göra upp med Gud om, medan jag skall gå framåt på det sätt som Försynen och mina bröder kan öppna vägen för mig. I min Frälsares namn och styrka, skall jag göra vad jag kan. Min uppgift är inte att behaga mig själv utan att utföra min himmelske Faders vilja, Han som har gett mig mitt uppdrag. [Vittnesbörd 4:231, 232 (1876).]

Om Gud har gett mig ett budskap att frambära för Sitt folk, kämpar de, som hindrar mig att göra detta och minskar folks tro på dess sanning, inte mot redskapet utan mot Gud. ”Det är inte det redskap som har talat till er och som ni ringaktar och hånar, utan Gud, som har talat till er i dessa varningar och tillrättavisningar.” ”Det är nästan omöjligt för människor att håna Gud värre än genom att förakta och avvisa de mänskliga redskap som Han har valt till att leda dem.” [Vittnesbörd 5:235; Vittnesbörd 3:355.]

Försummelse av "Vittnesbörden"

Det är inte endast de som öppet förkastar Vittnesbörden eller om tvivlar på dem, som lever på farlig mark. Att ignorera ljuset är att förkasta det. Några av er erkänner muntligt tillrättavisningen, men tar inte emot den med hjärtat. Ni fortsätter som förut, nu endast mindre känsliga för Guds Andes inflytande. Ni blir mer och mer förblindade, har mindre visdom, självkontroll och moralisk styrka, mindre nit och intresse för andlig verksamhet. Om ni inte blir omvända kommer ni att slutligen helt släppa greppet om Gud. Era liv har inte nämnvärt förändrats efter det att ni blev tillrättavisa emedan ni inte har insett era karaktärsfel och den stora kontrasten mellan ert liv och Kristi liv. Vad betyder era böner, när ni förehar orätt i era hjärtan? Med mindre ni genomgår en grundlig omvändelse, kommer ni inte långt härefter att, liksom Israels barn, tröttna på tillrättavisningarna och avfalla från Gud.

(681) Många handlar i direkt motsats till det ljus som Gud har gett Sitt folk därför att de inte läser de böcker, som ger dem ljus och kunskap i form av tillrättavisningar, råd och varningar. Världsliga omsorger, kärlek till modet och bristfällig gudsfuktan har vänt deras uppmärksamhet från det ljus, som Gud i Sin kärlek gett dem, under det att böcker och tidskrifter som innehåller villfarelse sprids över hela landet. Tvivel och otro ökar överallt. Det dyrbara ljuset från Guds tron göms under skäppan. Gud kommer att ställa Sitt folk till ansvar för denna försummelse. Räkenskap måste avläggas inför Honom för varje stråle av ljus som Han har låtit lysa på vår väg, vare sig det lett till en förbättring i vårt andliga liv, eller vi förkastat det, därför att vi ville följa våra böjelser.

Serien *Profetians Ande* och likaså Vittnesbörden skulle finnas i varje sabbatsfirande familj. Syskonen skulle känna till deras värde och enträget uppmanas att läsa dem. Det var inte det förståndigaste att sätta ett lågt pris på dessa böcker och att ha bara en uppsättning av dem i en

församling. De skulle finnas i varje familjebibliotek och läsas om och om igen. Låt dem vara på en plats där de kan bli lästa av många.

Anmärkning: Medan idag termen "Profetians Ande" används i allmänhet som ett gemensamt namn för alla Ellen Whites skrifter, används det här särskilt för det set på fyra band, som utgavs på 70- och 80-talet, vilket innehöll Ellen Whites första detaljerade redogörelse för tidsåldrarnas strid. Som tillägg till *Profetians Ande*, hade dessa band titeln *Den stora striden*, band 1, 2, 3, 4. När Ellen White under senare år på nytt skrev denna redogörelse, men nu i betydligt utvidgad form trycktes verket i fem band, den s.k. Tidsåldrarnas kampserien. Den innefattar följande böcker: Patriarker och profeter, Profeter och konungar, Tidsåldrarnas längtan, Apostlagärningarna och Den stora striden. (Whites förvaltare)

Många predikanter och lekmän skulle komma ihåg att evangeliets sanningar förhärskar, när de inte frälsar. När människor förkastar ljuset, blir de fångar, bundna av mörkrets och otrons kedjor. Den människa som dag efter dag vägrar att lyssna till nådens inbjudan, kommer snart att kunna lyssna till den mest enträgna vädjan utan att hennes sinne på minsta sätt berörs. Som Guds medarbetare behöver vi en mer brinnande gudsfruktan och mindre självupphöjelse. Allteftersom jaget upphöjs, minskar tron på Guds Andes Vittnesbörd. De som förtröstar på sig själva kommer att se allt mindre och mindre av Gud i Hans Andes Vittnesbörd.

Hur man skall ta emot tillrättavising

(682) De som tillrättavisas av Guds Ande skulle inte resa sig upp mot det enkla redskapet. Det är Gud, och inte en felande dödlig, som har talat till dem för att rädda dem från undergång. Det är inte behagligt för den mänskliga naturen att ta emot tillrättavisingar, inte heller är det möjligt för det mänskliga sinne som inte upplysts av Guds Ande, att inse behovet av tillrättavising eller att förstå den välsignelse som den är avsedd att skänka. Allt eftersom en människa ger efter för frestelsen och hänger sig åt synden, förmörkas hennes sinne. Hennes moraliska känsla är förvänd. Samvetets varningar ringaktas, och dess röst hörs inte längre så klart. Småningom mister hon förmågan att skilja mellan ont och gott, tills hon inte längre har någon rätt uppfattning av sin ställning till Gud. Hon kan iakttå kristendomens yttre former och ivrigt försvara dess tros läror men sakna dess anda. Hennes ställning har beskrivits av det sannfärdiga Vittnet: "Du säger ju: Jag är rik, ja, jag har vunnit rikedomar och behöver intet; och du vet icke att du just är eländig och ömkansvärd och fattig och blind och naken." När Guds Ande genom ett budskap av tillrättavising förklarar detta vara hennes ställning, kan hon inte inse att detta budskap är sant. Skall hon därför förkasta det? Nej. Gud har gett tillräckligt bevis för att alla som så önskar skall kunna få ett tillfredsställande svar vad angår Vittnesbördens karaktär, och när de har erkänt dessa vara från Gud, är det deras plikt att ta emot tillrättavisingen, även om de inte själva ser sin syndfulla väg. Om de helt insåg sin ställning, vartill behövdes då tillrättavisingen? Men eftersom de inte inser den, påvisar Gud den, så att de skall kunna ångra och bättra sig, innan det är för sent. De som förkastar varningen lämnas i blindhet och blir självbedragna, men de som lyssnar till den och helhjärtat tar avstånd från synden för att få de nådegåvor de behöver, skall öppna sina hjärtan för

frälsaren, så att Han kan komma in och bo hos dem. De som är närmast förenade med (683) Gud känner igen Hans röst, när Han talar till dem. De som är andliga, förstår bäst de andliga tingen; De känner sig också tacksamma till Herren, för att Han har påpekat deras fel.

David lärde visdom från Guds handlande med honom och böjde sig i ödmjukhet inför den Högstes fostran. Den sanna bild av Davids verkliga tillstånd, som gavs av profeten Natan, lärde David att känna sina synder och hjälpte honom att överge dem. Undergivet mottog han rådet och ödmjukade sig själv inför Herren. "Herrens lag är utan brist och vederkvicker själen; Herrens vittnesbörd är fast och gör den enfaldige vis." (Ps. 19:8.)

"Om I lämnadens utan aga, medan alla andra finge sin del därav, så voren I . . . icke äkta söner." (Hebr. 12: 8.). Vår Herre har sagt: "Alla som jag älskar, dem tuktar och agar jag." (Upp. 3: 19.) "Väl synes all aga för tillfället vara icke till glädje utan till sorg; men efteråt bär den, för dem som hava blivit fostrade därmed, en fridsfrukt som är rättfärdighet." (Hebr. 12: 11.) Hur bitter tuktan än må vara, är den förordnad av vår Faders ömma kärlek, "för att vi skola få del av hans helighet".

En omotiverad skillnad

Några har ansett att varningar och tillrättavisingar som getts genom Herrens tjänare, inte skulle vara av större vikt än råd och varningar från någon annan, förutsatt att de inte förmedlats i någon särskild syn, för varje särskilt fall. I några fall har det påståtts, att jag gett ett vittnesbörd till en församling eller till enskilda personer, influerad av brev som jag mottagit från församlingsmedlemmar. Det finns de som har påstått att vittnesbörd som uppgetts ha varit från Gud endast är uttryck för mina egna domar, grundade på informationer från mänskliga källor. Detta påstående är till ytterlighet falskt. Om emellertid ett vittnesbörd skrivits i samband med ett svar på någon fråga, påstående eller vädjan från församlingar eller personer, framhållande det ljus som Gud gett angående dem, (684) så minskar inte detta på något sätt dess tillförlitlighet och betydelse. Jag citerar i detta sammanhang direkt från Vittnesbörd nr 31 ett fåtal paragrafer:

"Hur var det med aposteln Paulus? De nyheter han mottog från Kloes husfolk angående tillståndet i församlingen i Korint var det, som orsakade honom att skriva till denna församling. Han hade fått privata brev som berättat om de förhållanden som rådde och i sitt svar framhöll han allmänna principer som, om de följdes, skulle rätta till situationen. Med stor ömhet och visdom uppmanar han dem alla att vara eniga i sitt tal, så att det inte skulle bli någon splittring bland dem.

Trots att Paulus var en inspirerad apostel, uppenbarade inte Herren alltid Sitt folks ställning för honom. De som var intresserade av församlingens tillväxt och såg det onda smyga sig in, framlade denna sak för honom, och på grund av det ljus han tidigare fått, var han beredd att bedöma den sanna karaktären av dessa tendenser. Därför att Herren inte gett honom en ny uppenbarelse för just detta särskilda tillfälle, förkastade inte de som verkligen sökte ljus hans budskap som om det varit ett vanligt brev. Herren hade visat honom de svårigheter och faror, som skulle uppstå i

församlingen, så att han skulle veta hur han skulle bemöta dem, när de började utvecklas.

"Han var satt till att värna om församlingen. Han skulle vaka över dess medlemmar såsom en som måste avlägga räkenskap inför Gud, och skulle han inte då ta notis om det som sades om deras tillstånd av anarki och splittring? Den tillrättavisning han sände dem var skriven lika mycket under Guds Andes inspiration som något annat av hans brev. Men när dessa anmärkningar kom, ville inte alla acceptera dem. De menade att det inte var Gud som talat till dem genom Paulus, utan han hade bara gett dem sin egen uppfattning som människa, och de ansåg sig ha lika god omdömesförmåga som Paulus. Ett liknande (685) förhållande gäller ibland många av vårt folk som har lämnat de gamla rāmärkena och följt sitt eget förstånd." (Band 5, sid. 65, 66.).

När vårt folk intar denna position, kan de varningar och råd som Gud ger genom Profetians Ande, inte utöva något inflytande till bättring i liv och karaktär. Herren sänder inte en syn för att möta varje olyckstillbud, som kan uppstå på grund av de olika attityder Hans folk intar under verkets utveckling. Men Han har visat mig hur Han handlat med Sitt folk i gångna tider: Han har påverkat Sina utvalda tjänares sinnen med intryck av Sitt verks och enskilda människors behov och faror och pålagt dem ansvaret att ge råd och varning.

Så har Gud i många fall gett mig ljus med avseende på särskilda karaktärsfel hos medlemmar i församlingen och den fara dessa fel kommer att utgöra för den enskilde och verket om de inte avlägsnas. Under vissa omständigheter har onda tendenser en benägenhet att utvecklas och rotas, skada Guds verk och ödelägga den enskilde. När ibland särskilda faror hotar Guds verk eller vissa personer kommer ett budskap till mig från Gud, antingen i en dröm eller i en syn under natten, och dessa fall framställs mycket levande för mig. Jag hör en röst säga till mig: "Stig upp och skriv! Dessa människor är i fara." Jag lyder Guds Andes maning och min penna skildrar det verkliga förhållandet. När jag reser och står inför folket på olika platser, visar Herrens Ande åter klart för mig de fall jag tidigare sett.

Under de senaste fyrtiofem åren (skrivet 1889) har Herren visat mig de stora behoven i Hans verk och personers situationer i olika erfarenheter - var och hur de misslyckats i att fullkomna en kristen karaktär. Hundratals människors liv har framställts för mig, och det som Gud godkänner (686) och det Han fördömer har tydligt visats mig. Gud har visat mig att om man följer en särskild väg eller söker utveckla särskilda karaktärsdrag kommer detta att ha vissa resultat till följd. Han har på detta sätt lärt och fostrat mig så att jag skulle kunna se de faror som hotar Hans folk och att jag så skulle undervisa och varna dem - rad efter rad, föreskrift efter föreskrift, så att de inte skulle vara okunniga om Satans bedrägerier utan kunna undgå hans snaror.

Det verk som Gud särskilt har betrott mig är att vädja till unga och gamla, lärda och olärda, att själva rannsaka Bibeln, att tydliggöra för alla att Guds ord utvecklar sinnet och alla förmågor, skärper intellektet till att brottas med

sanningens problem, djupa och omfattande, att försäkra alla om att en klar kännedom om Bibeln överträffar all annan kunskap, när det gäller att göra människan till vad Gud ämnat henne att bli. "När dina ord upplåtas, giva de ljus och skänka förstånd åt de enfaldiga." (Ps. 119: 130.) Kan jag nu, med det ljus som jag erhållit genom studiet av Bibeln, med den särskilda personkännedom jag fått om vissa bland Hans folk, under alla omständigheter och under olika erfarenheter vara lika okunnig, lika själsligt osäker, lika andligt blind, som jag var vid denna erfarenhets början? Vill mina trossyskon påstå, att Ellen White har varit en så slö elev, att hennes omdöme i detta avseende inte är bättre än det var innan hon började i Kristi skola, för att utbildas för ett särskilt arbete? Har jag inte större förståelse för Guds folks plikter och faror än de som dessa ting aldrig framställts för? Jag skulle inte vilja vanära min Skapare genom att medge att allt detta ljus, all Hans mäktiga kraft i mitt arbete och min erfarenhet har varit värdelöst, att det inte har utvecklat mitt omdöme och gjort mig bättre passande för Hans verk.

Hur kan jag bli annat än upprörd när jag ser människor välja just den kurs eller hålla fast vid just sådana karaktärsdrag, som har försatt andra i fara och skadat Guds verk, och som Herren gång (687) på gång har varnat för? När jag ser blyga personer, tyngda av känsla av ofullkomlighet, men som samvetsgrant strävar efter att göra Guds vilja, och jag vet att Herren leende ser ned på deras trofasta försök, bör jag då inte tala ett uppmuntrans ord till dessa stackars osäkra människor? Skall jag vara tyst därför att varje personligt fall inte visats mig i en direkt syn?

"Men om väktaren ser svärdet komma och icke stöter i basunen och folket så icke bliver varnat, och svärdet sedan kommer och tager bort någon bland dem, då bliver visserligen denne borttagen genom sin egen missgärning, men hans blod skall jag utkräva av väktarens hand. Dig, du människobarn, har jag satt till en väktare för Israels hus, för att du å mina vägnar skall varna dem, när du hör ett ord från min mun. Om jag säger till den ogudaktige: 'Du ogudaktige, du måste dö', och du då icke säger något till att varna den ogudaktige för hans väg, så skall väl den ogudaktige dö genom sin missgärning, men hans blod skall jag utkräva av din hand. Men om du varnar den ogudaktige för hans väg, på det att han må vända om ifrån den, och han likväl icke vänder om ifrån sin väg, då skall visserligen han dö genom sin missgärning, men du själv har räddat din själ." (Hes. 33: 6-9.)

I en dröm helt nyligen, stod jag framför en samling människor, av vilka en del försökte avlägsna intrycket av den mest allvarliga varning jag gett dem. De sade: "Vi tror på Ellen Whites vittnesbörd, men när hon berättar om saker och ting som hon inte har sett direkt i en syn i det särskilda fall det gäller, räknar vi inte mer med hennes ord än med någon annans." Herrens Ande kom över mig och jag stod upp och tillrättavisade dem i Herrens namn. Jag upprepade i huvudsak vad jag ovan sagt angående väktaren. "Detta är tillämpligt på ert fall och på mitt", sade jag.

Om nu de som fått dessa allvarliga varningar säger: "Det är endast Ellen Whites personliga uppfattning, jag (688)

följer fortfarande mitt eget omdöme" och om de fortsätter att göra just de ting, för vilka de varnats, visar de att de förkastar Guds råd, och resultatet blir det som Guds Ande visade mig: Guds verk lider skada och de går själva under. En del som vill stärka sin egen position, hämtar från *Vittnesbörden* citat som de tror stöder deras uppfattning och de lägger den allra största vikt vid dessa. Men de delar av Vittnesbörden, som ifrågasätter deras eget handlings-sätt, eller inte överensstämmer med deras åsikter, förklarar de vara Ellen Whites egen uppfattning, förnekar dess himmelska ursprung och jämför dem med sina egna åsikter.

Om ni, mina trossyskon, som har känt mig och mitt arbete under många år anser att mina råd inte är av större värde än deras som inte särskilt utbildats för detta uppdrag, be mig då inte att samarbeta med er, för då ni har den inställningen kommer ni oundvikligen att motverka inflytandet av mitt arbete. Om ni känner det lika tryggt att följa era egna impulser, som att följa ljuset från Guds utvalda tjänarinna, gör ni det på er egen risk. Ni kommer att bli fördömda därför att ni förkastade det ljus som himmelen sänt er.

När jag var i ____, kom Herren till mig under natten och talade dyrbara ord av uppmuntran angående mitt arbete, och upprepade samma budskap som Han gett mig flera gånger förut. Med avseende på dem som vänt sig bort från det ljus de fått sade Han: "När de ringaktat och förkastat det budskap jag gett dig att frambära, är det inte dig, utan Mig, din Herre, som de har ringaktat."

Vad kommer att ske med församlingen om dessa envisa och självsäkra ohämmat får fortsätta? Hur skall man kunna rätta till felen hos dessa viljestarka, ambitiösa människor? På vad sätt skall Gud nå dem? Hur skall Han få ordning i Sin församling? Olika uppfattningar utformas ständigt, (689) och avfall drabbar ofta församlingen. När det blir strider och splittring, påstår sig alla parter ha rätt och ett rent samvete. De vill inte undervisas av dem som länge burit bördorna i Guds verk och som de har orsak att veta, har varit ledda av Gud. Ljus har sänts för att skingra deras mörker, men de är för stolta för att ta emot det, och de väljer mörkret. De försmår Guds råd, därför att de inte överensstämmer med deras åsikter och planer, och inte gynnar deras karaktärsfel. Guds Andes verk som, om de velat acceptera det, kunde ha fört dem in på rätt väg, försiggick inte på det sätt som behagade dem eller smickrade deras självrättfärdighet. Ljuset från Gud är inte ljus för dem, och de vandrar i mörkret. De påstår att man inte kan ha mer förtroende för omdömet hos den som haft en lång erfarenhet och som Herren fostrat och använt för att utföra ett särskilt arbete, än för vilken annan person som helst. Är det Guds plan att de skall handla så? Eller är det ett verk av fienden till all rättfärdighet för att hålla människor kvar i synden och binda dem i så stark villfarelse, att de inte kan frigöra sig från den, därför att de ställt sig själva utom räckhåll för dem som Gud har förordnat att de skall ta sig an och vårda Hans församling?

Herren har gett sin församling förmaningar, varningar och tillrättavisningar under alla tider i världshistorien. Dessa varningar försmåddes och förkastades på Kristi tid av de självrättfärdiga fariséerna, som påstod att de inte behövde

sådana anmärkningar och att de behandlades orättvist. De ville inte ta emot Herrens ord genom Hans tjänare, emedan det inte tilltalade deras böjelser. Om Herren idag skulle ge en syn direkt till denna klass av människor och utpeka deras misstag, förebrå dem deras självrättfärdighet och fördöma deras synder, skulle de göra uppror liksom invånarna i Nasaret, när Kristus påvisade deras tillstånd.

Om dessa personer inte ödmjukar sina hjärtan inför Gud, om de i sina hjärtan ger rum för Satans förslag, kommer tvivel och otro att helt inta deras sinnen, och de ser allt i (690) ett falskt sken. Om tvivlets säd sås endast en gång i deras hjärtan, får de ändå bärga en riklig skörd. De kommer att misstro och betvivla sanningar, som är enkla och fulla av skönhet för andra människor, som inte har uppfostrat sig själva i otro. De, som övar sitt sinne att gripa fatt i allting, som de kan använda som en pinne att hänga upp ett tvivel på, och sedan föra dessa tankar vidare till andra, skall alltid finna orsak till tvivel. De kommer att ifrågasätta och kritisera allting som sker medan sanningen framställs, de kritiserar andras verk och ställning, ja, de kritiserar varje gren av verksamheten som de själva inte har någon del i. De lever på andras misstag och fel "ända tills", enligt ängeln, "Herren Jesus skall resa Sig från Sin medlargärning i den himmelska helgedomen och ikläda Sig hämndens dräkt och överraska dem vid deras oheliga fest, och de skall finna, att de inte är redo för Lammets bröllopsmåltid". Deras smak har blivit så förvänd, att de t.o.m. skulle vara benägna att kritisera Herrens bord i Hans rike.

Har Gud någonsin uppenbarat för dessa självbedragna att inga förebråelser och inga tillrättavisningar har någon betydelse med mindre de har getts genom en direkt uppenbarelse? Jag uppehåller mig vid denna fråga därför att den ställning många tar till den, är en list från Satans sida för att fördärva människor. När han har fångat dem och försvagat dem genom sin spetsfundighet, så att de, när de tillrättavisas, fortsätter att stå emot Guds Andes påverkan, är hans seger över dem fullständig. Några som bekänner sig vara rättfärdiga kommer att likt Judas förråda sin Herre i händerna på Hans bittraste fiende. De självsäkra som beslutat att gå sin egen väg och försvara sina egna idéer, kommer att gå allt längre, tills de hellre slår in på vilken väg som helst, än att ge upp sin egen vilja. De fortsätter i blindo på ondskans väg, men liksom de vilseledda fariséerna är de så självbedragna, att de tror sig (691) utföra Guds tjänst. Kristus talade om den väg som en viss klass tar när den har en chans att utveckla sin sanna karaktär: "I skolen bliva förrådda till och med av föräldrar och bröder och fränder och vänner; och somliga av eder skall man döda." (Luk. 21: 16.)

Gud har gett mig en mycket tydlig och allvarlig erfarenhet i samband med Hans verk, och jag kan försäkra er, att så länge jag lever skall jag inte upphöra att höja varningens röst, när Guds Ande manar mig, vare sig människorna vill lyssna eller inte. Jag har ingen särskild visdom i mig själv. Jag är endast redskapet i Herrens hand att utföra det verk som Han bestämt för mig. De instruktioner som jag har gett genom penna eller röst, har varit uttryck för det ljus jag fått från Gud. Jag har försökt att lägga fram för er de principer, som Guds Ande under årtal har inpräntat i mitt sinne och skrivit på mitt hjärta.

Och nu, trossyskon, vädjar jag till er, att inte ställa er mellan mig och folket och ta avstånd från det ljus som Gud vill sända dem. Låt inte er kritik ta bort all kraft, mening och värde från Vittnesbörden. Tro inte, att ni kan analysera dem, så att de passar era egna idéer, i det ni påstår att Gud gett er förmåga att skilja mellan vad som är ljus från himmelen och vad som endast är uttryck för mänsklig visdom. Förkasta Vittnesbörden om de inte talar i överensstämmelse med Guds ord! Kristus och Beliar kan inte förenas. Förvirra inte - för Kristi skull folkets sinnen med mänskliga spetsfundigheter och tvivel, så att ni ointetgör det verk Herren ville ha utfört! Gör inte, genom ert bristande andliga omdöme, denna Guds verkande kraft till en stötesten, varigenom många skall snava och komma på fall, "snärjas och varda fångade". (Jes. 8: 15.)

Grundlösa rykten

Åtskilliga gånger under den gångna vintern (1888-89) berättades det för mig under Minneapolis-konferensen, att "syster White blev visad, att den dom, som sedan 1844 hade ägt rum över de rättfärdiga döda, nu hade påbörjats över de levande." Denna redogörelse är inte sann. Ett liknande rykte, som har spritts omkring i två år, uppstod på följande sätt: I ett brev som skrevs i Basel i Schweiz till en predikant i Kalifornien gjorde jag en kommentar, som följer: "Domen har pågått i mer än fyrtio år när det gäller de döda och vi vet inte hur snart den kommer att gå vidare till de levande." Det senare lästes för olika personer och oförsiktiga åhörare har berättat vad de trodde sig ha hört. Här började det. Ryktet från Minneapolis uppstod genom någons missuppfattning av ett uttalande med samma effekt som det som citerades från brevet. Det finns ingen annan grund för någon annan redogörelse än detta.

Dessutom har det sagts att en nu levande präst har blivit sedd av mig i en vision, som frälst i Guds rike. Denna vision skulle alltså framställa hans frälsning som försäkrad. Det finns ingen sanning i detta rykte överhuvudtaget. Guds ord lägger fram villkoren för vår frälsning och det kommer helt och hållet an på oss själva om vi vill rätta oss efter dem eller inte.

Uppenbararen säger: "Men du har några få i Sardes som inte har smutsat ner sina kläder, och de skall vandra tillsammans med mig i vita kläder, ty de är värdiga. *Den som segrar* skall alltså bli klädd i vita kläder, och jag skall aldrig stryka ut hans namn ur livets bok, utan kännas vid hans namn inför min Fader och hans änglar." (Upp. 3:4- 5)

"Men nya himlar och en ny jord där rättfärdighet bor, väntar vi på efter hans löfte." Därför, mina älskade, eftersom ni väntar på detta, gör allt ni kan för att leva i frid, rena och (693) oförvitliga inför honom i frid, rena och oförvitliga inför honom." "Därför, mina älskade, då ni redan vet detta, var på er vakt, så att ni inte dras med i de laglösas villfarelse och förlorar ert fäste." (2 Petri 3: 13-14, 17) "Och må HERREN låta er växa till och överflöda i kärleken till varandra och till alla människor, så som även vår kärlek till er gör, så att han styrker era hjärtan och gör er oförvitliga och heliga inför vår Gud och Fader, när vår Herre Jesus kommer med alla sina heliga." (1 Tess. 3:12)

"Min rättfärdige skall leva av tro. ... Men om han drar sig undan finner min själ ingen glädje i honom. Men vi hör inte till dem som drar sig undan och går förlorade. Vi hör i stället till dem som tror och vinner sina själar." (Hebr. 10:38- 39)

Här har vi Bibelns val tydligt fastställt. Här redovisas det vem som skall krönas i Guds stad och vem som inte skall ha någon del i de rättfärdiga. "*Saliga är de, som tvättar sina kläder*, . De skall få rätt till livets träd och få komma in i staden genom dess portar". (Upp. 22:14)

Det tredje ryktet påstår när det gäller konferensen i Minneapolis, att "syster White erkände i någon av sina kommentarer vid detta möte, att hon hade tagit fel och gett uttryck åt en felaktig ande." Detta påstående är också fullständigt grundlöst. Jag kunde inte underlåta att ge konferensen det ljus, som Gud hade gett mig. Detta gav jag uttryck för både i form av varningar och tillrättavisningar och genom ord som innehöll hopp och tro. Men inget av det jag sade vid detta möte, har dragits tillbaka eller bekränts som felaktigt. Jag ser fortfarande saker och ting utifrån samma ståndpunkt och har samma uppfattning nu som då jag var i Minneapolis. Alla de faror som jag såg den gången och som gav mig en sådan börda, har blivit allt klarare sedan det mötet. Allteftersom jag fick bättre kunskap om tillståndet i våra församlingar, ser jag att alla varningar jag gav i Minneapolis var nödvändiga.

Ryktena från Minneapolis hade en tendens till att undergräva tilliten till alla de tillrättavisningar och varningar jag hade gett folket. Ett exempel på detta vill jag ge här.

En syster knuten till en av våra missioner har blivit tillrättavisad för sitt felaktiga inflytande på de unga människor hon umgicks med. Hon hade uppmanat till en anda av tanklöshet, lättjefullhet och ytlighet, som sårade Guds Ande till att dra sig bort och som var demoraliserande för medarbetarna. När redogörelsen kom per brev från Minneapolis om Syster Whites felaktiga handlingssätt, som där krävde en bekännelse, påpekade syster T:s släktingar genast: "Nåväl, om syster White hade fel när det gällde problemen i Minneapolis och måste erkänna detta, så kan hon också ha handlat fel när det gällde det budskap hon gav min syster och bör bekänna det också". Och de rättfärdiggjorde den som felat trots det hon hade gjort. Efter det har emellertid syster T medgett det fel, som hon blev tillrättavisad för. De, som startade och spred detta rykte, har gett de felande mod att förkasta tillrättavisningen. Därigenom har själar utsatts för fara. Låt alla som har gått in i detta arbete ta sig i akt, så att inte dessa själars blod kommer att finnas på dem, på den slutgiltiga domens stora dag.

De omtalade fallen avser att visa hur liten tilltro man skall sätta till rykten om vad jag har gjort eller lärt. I mitt arbete i samband med Herrens verk har jag inte gjort det till vana att försvara min egen sak eller att dementera de rykten om mig, som har cirkulerat. Skulle jag göra detta skulle det uppta min tid, så att jag skulle försumma det uppdrag som Gud har valt mig till. Dessa saker har jag överlämnat till Honom, som har omsorg om Sina tjänare och Sin sak.

Om jag skulle säga till mina bröder: Ta er i akt för att sätta tilltro till sådana rykten. Frälsaren uppmanade Sina lärjungar: ”Ge därför akt på vad ni hör.” (Luk. 8:18) Och Han talar om en bestämd grupp, som hör och inte kommer att förstå, såvida de inte först blir omvända och helade. På nytt säger Han: ”Ge akt på vad ni hör.” ”Den som är av Gud lyssnar till Guds ord”. (Joh. 8:47)

De som lyssnade till Kristi ord, hörde och (695) förde Hans undervisning vidare i överensstämmelse med den ande som var i dem. Så är det alltid med dem som lyssnar till Guds ord. Det sätt på vilket de förstår och tar emot det på, beror på den ande som bor i deras hjärtan.

Det är många, som gör sig sin egen bild av vad de hör och får tankarna att se helt annorlunda ut jämfört med det, som talaren försöker säga. Somliga lyssnar till saker och ting genom sina egna fördomar eller inställningar och uppfattar saker och ting på sitt eget sätt, - som det passar dem bäst, - och återger det så. Genom att följa ett ohelgat hjärtas impulser, tolkar de sådant som något ont som annars skulle kunna leda till mycket gott, om det blev rätt uppfattat.

Ett uttryckssätt som i sig självt är helt sant och rätt kan också bli fullständigt förvrängt genom att det förs vidare genom olika nyfikna, oförsiktiga eller kritiska människor. Välmenande personer är ofta oförsiktiga och gör fruktansvärda misstag och det är inte troligt att andra kommer att berätta det mer korrekt. En som själv har förstått en talares budskap helt och fullt, återger en kommentar eller ett påstående och tillåter sig själv att sätta sin egen prägel på det. Det gör ett intryck på åhörarna precis efter hans egna fördomar och föreställningar. Han säger det till en tredje person, som återigen lägger till litet mer och för det vidare. Innan någon är medveten om vad de gör, har de uppfyllt Satans avsikt och sått tvivlets, avundens och misstankarnas frö hos många människor.

Om de lyssnar till Guds tillrättavisning, varningar eller uppmanande budskap, medan deras hjärtan är fyllda av fördomar, kommer de inte att förstå den verkliga innebörden av det, som sändes till dem som en smak av liv till liv. Satan står vid sidan av och låter dem förstå allt i ett falskt ljus. Men de själar som hungrar och törstar efter gudomlig kunskap kommer att höra rätt och kommer att få de dyrbara välsignelser som Gud har avsett att förmedla till dem. Deras sinnen står under Hans Helige Andes påverkan och de hör rätt. (696) När hjärtan renas från självisk egoism, befinner de sig i harmoni med det budskap som Gud sänder till dem. Deras uppfattningsförmåga ökar och deras mottaglighet förädlas. Lika sätter värde på lika. ”Den som är av Gud lyssnar till Guds ord.” (Joh. 8:47)

Och nu vill jag säga till alla, som har lust till sanningen: Lita inte på osäkra rykten om vad syster White har gjort eller sagt eller skrivit. Om ni vill veta vad Herren har uppenbarat genom henne, så läs hennes utgivna verk. Om det finns något intresse för något som hon inte har skrivit ned, så fånga inte ivrigt upp och sprid rykten om vad hon har sagt.

Ett förfalskat mirakel

Somliga har funnit det svårt att få ett uttalande i *Vittnesbörd för församlingen* band 1, sid. 292, att gå ihop med ett uttalande i *Den stora striden*, band 1, sid. 184. [*Den redogörelse som har getts i detta nu slutsålda band, skrevs på nytt ned mer utförligt av Ellen G White och utgavs år 1890 som Patriarker och Profeter. Se sid. 264 i detta band efter den uppgift som motsvarar den som det refereras till här. [White förvaltare.]* Dessa passager hänvisar till trollkarlars verk, då de försöker efterlikna Arons underverk att göra en stav till en orm. Vittnesbördet säger: ”Trollkarlarna kunde inte utföra alla dessa underverk som Gud har utfört genom Mose. De kunde bara utföra några få. Trollmännens stavar blev ormar, men Arons stav slukade dem.” Denna sista mening, som är den som har ifrågasatts, är i själva verket samma mening som den framställning Bibeln ger: ”Var och en kastade sin stav, och stavarna blev stora ormar: Men Arons stav slukade deras stavar.” (2 Mos. 7:12) Det påstående som görs i band 1, från *Den stora striden*, är ”Trollkarlarna ser ut att utföra olika saker genom sina trollkonster, som liknar det som Gud gjorde genom Moses och Arons händer. De fick inte sina stavar att bli ormar på riktigt, utan med magisk hjälp, genom hjälp från den store bedragaren, fick de dem att se ut som ormar, (697) för att efterlikna Guds verk.” I stället för att motsäga det första uttalandet är detta uttalande bara en förklaring av det.”

”Det finns inte i *Vittnesbörden*, en full förklaring till den tanke som jag ville framföra. På sid. 293 finns en mening som gör innebörden tydligare: ”Trollkarlarna arbetade inte enbart genom sin egen teknik, utan genom kraften från sin gud, djävulen, som skickligt utför sitt bedrägliga verk, att *efterlikna* Guds verk.” Mose hade, genom Guds kraft, förvandlat staven till en levande orm. Satan *efterliknade*, genom trollkarlarna, detta mirakel. Han kunde inte framställa levande ormar, ty han har inte kraft att skapa eller ge liv. Denna kraft tillhör Gud ensam. Men allt som Satan kunde göra, det gjorde han - han åstadkom en *förfälskning*. Genom hans kraft, som var verksam genom trollkarlarna, fick han stavarna att se ut som ormar.”

Uttalandet att de blev ormar, betyder helt enkelt att de såg så ut och att Farao och hans hov trodde att de var riktiga ormar. Det fanns inget i deras utseende som skiljde dem från den orm som Mose och Aron hade frambringat, men medan en var verklig, var de andra oäkta. Och Herren fick den levande ormen att sluka de falska.

Farao ville försvara sin halsstarrighet och motsätta sig den gudomliga befallningen. Han sökte en ursäkt för att inte fästa något avseende vid det mirakel som Gud hade utfört genom Mose. Satan gav honom bara vad han ville ha. Genom det han hade utfört genom trollkarlarna fick han det att se ut för egyptierna som om Mose och Aron inte var något annat än trollkarlar och häxmästare och därför skulle det budskap de framförde inte kunna göra anspråk på att komma från ett högre stående väsen.

Inte ens slukandet av de ormar som efterliknade Moses orm, betraktade Farao som ett särskilt arbete som utförts

genom Guds kraft, utan som något som kom från en högre magi än hans tjänares. Detta efterliknande gav honom alltså mod i hans uppror och fick honom att stärka sig själv i stället för att bli överbevisad.

(698) Det var genom att uppenbara övernaturlig kraft, när han gjorde ormen till sin förmedlare, som han lyckades få Adam och Eva på fall i Eden. Innan nådens tid tar slut kommer han att verka ännu mer genom större under. Så långt som hans makt räcker, kommer han att utföra verkliga under. Bibeln säger: "Och genom de tecken, som det har fått makt att göra i vilddjurets åsyn, förvillar det jordens inbyggare." (Upp. 13: 14.) Det är inte något han låtsas göra. Något mer än ett bedrägeri uppenbaras i denna text. Men det finns en gräns bortom vilken Satan inte kan gå, och då använder han sig av bedrägeri som hjälp för att efterlikna det, som han inte har makt att verkligen utföra. I de yttersta dagarna kommer han att uppenbara sig på ett sådant sätt, att han får människor att tro att han är Kristus som kommer till världen för andra gången. Han kommer att förvandla sig så att han ser ut som en ljusets ängel. Men även om han kommer att se ut som Kristus i varje detalj, så långt som utseendet angår, kommer han inte att kunna bedra någon annan än dem som på samma sätt som Faraos, söker att stå emot budskapet för vår tid. Bibelns hemligheter bevisar dess inspiration.

I tre år har varningar ljudit ut över världen genom *Vaktens* spalter, men de som bekänner sig tro på den sanningen för vår tid har inte blivit så påverkade av dessa varningssignaler som de borde vara. Om våra bröder hade använt *Vakten* som det var deras privilegium att göra och om alla hade enats om att rekommendera den på alla konferenser och i alla församlingar, som Gud skulle vilja att de gjorde, hade vårt folks uppmärksamhet väckts till detta arbete, som är (719) så viktigt att det blir utfört i denna tid. Om de hade uppskattat det ljus som Gud lät lysa över dem i form av varningar, råd och beskrivning av de händelser som äger rum, skulle vi, som ett folk, inte vara så långt efter när det gäller att göra förberedelser inför verket. Det har varit en överraskande likgiltighet och passivitet i denna riskfyllda tid. Sanning, sanning för vår tid, är vad folket behöver och om den alarmerande innebörden av den utveckling som nu äger rum när det gäller de religiösa förändringarna, hade blivit insedd av våra bröder i varje församling och om de i dessa förändringar hade sett profetians tydliga och direkta uppfyllelse och väckt dem till att vakna upp till att möta de anspråk krisen ställer på dem, skulle de inte nu befinna sig i en så slö och dödsliknande slummer.

Bibelns hemligheter bevisar dess inspiration

"Men kan väl du utannsaka Guds djuphet eller fatta den Allsmäktiges fullkomlighet? Hög såsom himmelen är den. Vad kan du göra? Djupare än dödsriket - vad kan du förstå?" (Job. 11: 7, 8.) "Mina tankar äro icke edra tankar, och edra vägar äro icke mina vägar, säger Herren. Nej, så mycket som himmelen är högre än jorden, så mycket äro ock mina vägar högre än edra vägar, och mina tankar

högre än edra tankar." (Jes. 55: 8,9.) "Jag är Gud och eljest ingen, en Gud vilkens like icke finnes; jag som i förväg förkunnar vad komma skall, och långt förut vad ännu ej har skett." (Jes. 46: 9, 10.) Det är omöjligt för det begränsade människosinnet att helt fatta den Oändliges karaktär och verk. För det största intellekt, det starkaste (699) och högst utbildade förstånd, kommer den Helige alltid att förbli hölj i mysterium.

Aposteln Paulus utropar: "O, vilket djup av rikedom och vishet och kunskap hos Gud! Huru outgrundliga äro icke hans domar, och huru outrannsakliga hans vägar!" (Rom. 11: 33.) Men trots att "moln och töcken omgiva honom", säger psalmisten att "rättfärdighet och rätt äro hans trons fäste". (Ps. 97: 2.) Vi kan så långt förstå Hans handlingsätt med oss och motiven för detta, att vi kan skönja en gränslös kärlek och nåd förenad med en oändlig makt. Vi kan förstå så mycket av Hans avsikter som är till vårt bästa att förstå, och för övrigt får vi lita på den Allsmäktiges makt, på kärleken och visdomen hos Honom som är allas Fader och härskare.

Bibeln, såväl som dess gudomliga författares karaktär, inrymmer mysterier, som vi aldrig helt kan fatta. Den leder vår uppmärksamhet till Skaparen, som "bor i ett ljus dit ingen kan komma". (1 Tim. 6: 16.) Den framställer för oss Hans avsikter, som omfattar den mänskliga historiens alla tidsåldrar och som skall nå sin fullbordan först i evighetens oändlighet. Den drar vår uppmärksamhet till ämnen av oändligt djup och stor betydelse beträffande Guds styrelse och människans öde.

Syndens inträde i världen, Kristi liv som människa, pånyttfödelsen, uppståndelsen och många andra ämnen som framställs i Bibeln, är hemligheter alltför djupa för det mänskliga förståndet att förklara eller ens helt fatta. Men Gud har i Bibeln gett oss tillräckligt bevis för dessa ämnens gudomliga karaktär, och vi skall inte tvivla på Hans ord även om vi inte kan fatta Försynens alla hemligheter.

De delar av Bibeln som framställer dessa stora ämnen, skall vi inte gå förbi som om de inte vore till någon nytta för människan. Allt som Gud har ansett lämpligt att meddela, skall vi ta emot på grund av Hans ords auktoritet. Kanhända endast en redogörelse för fakta ges utan någon förklaring varför eller hur, men även om vi inte kan (700) förstå det kan vi nöja oss med att det är sant därför att Gud har sagt det. Svårigheten ligger i det mänskliga sinnets svaghet och kortsynthet.

Aposteln Petrus säger att i Bibeln "finnes ett och annat som är svårt att förstå, och som okunniga och obehäfta människor vrängt uttyda... sig själva till fördärv". (2 Petr. 3: 16.) Skeptiker har använt sig av Bibelns svårförklarliga avsnitt som argument mot Bibeln, men dessa utgör tvärtom starka bevis för dess gudomliga inspiration. Om vi med lätthet kunde förstå allt den berättar om Gud, om det mänskliga sinnet lätt kunde fatta Hans storhet och majestät skulle inte Bibeln vara det orubbliga vittnesbördet om gudomlig auktoritet. Själva storheten och hemligheten i dessa ämnen borde inspirera vår tro på Bibeln som Guds ord.

Bibeln uppenbarar sanningen med en sådan enkelhet och fullkomlig anpassning till människans behov och längtan, att den har förvånat och tjugat de högst bildade, samtidigt som den gör det möjligt för den som saknar boklig kunskap att upptäcka frälsningens väg. Och dock är dessa enkelt framställda ämnen så upphöjda, så vittfamnande, så oändligt bortom allt mänskligt förstånd, att vi kan erkänna dem endast på grund av att Gud har framlagt dem. Följaktligen har frälsningsplanen klarlagts för oss så att varje människa skall kunna se de steg hon har att ta för att bli omvänd till Gud och i tro nå fram till Jesus, för att bli frälst enligt den av Gud lagda planen. Ändå ligger under dessa sanningar - som är så lätta att fatta - mysterier som döljer Hans härlighet - hemligheter som överväldigar tanken i dess sökande, men samtidigt inspirerar den uppriktige sanningssökaren och fyller honom med vördnad och tro. Ju mer han rannsakar Bibeln, desto djupare blir hans övertygelse att den är den levande Gudens ord, och mänskligt förnuft böjer sig för det gudomliga Majestätets uppenbarelse.

De som på detta sätt är villiga att godkänna dessa levande gudsord på grundval av Guds auktoritet välsignas med det klaraste ljuset. Om (701) de blir ombedda att förklara vissa påståenden kan de endast svara: "Så säger Bibeln." De är tvungna att erkänna, att de inte kan förklara den gudomliga maktens verksamhet eller uppenbarelsen av gudomlig visdom. Det är så Herren tänkt att det skulle vara - att vi skulle vara tvungna att acceptera vissa ting enbart genom tro. Att erkänna detta, är endast att erkänna att vårt begränsade sinne inte kan fatta det oändliga; att människan med sin begränsade, mänskliga kunskap inte kan förstå den Allsmåktiges planer.

Tvivelaren och förnekaren förkastar Guds ord därför att de inte kan utgrunda alla Bibelns hemligheter. Inte ens alla som bekänner sig tro på Bibeln, går fria från frestelse på denna punkt. Aposteln säger: "Sen därför till, mina bröder, att icke hos någon bland eder finnes ett ont otroshjärta, så att han avfaller från den levande Guden." (Hebr. 3: 12.) De som har gjort till vana att kritisera, tvivla och anmärka, därför att de inte kan utforska Guds planer, kommer att "falla och bli ett varnande exempel på ohörsamhet". (Hebr. 4: 11.) Det är rätt och riktigt att grundligt studera Bibelns undervisning och att utrannsaka "Guds djuphet" (1 Kor. 2: 10) så långt som den är uppenbarad. "Vad som ännu är fördolt hör Herren, vår Gud, till; men vad som är uppenbarad, det gäller för oss och våra barn till evig tid." (5 Mos. 29: 29.) Det är Satans verk att förleda och fördärva sinnets förmåga att granska och söka. En viss stolthet smyger sig in med studiet av de bibliska sanningarna, så att människor känner sig misslyckade och blir otåliga, om de inte tillfredsställande kan förklara allt i Bibeln. Det är alltför förödmjukande för dem att erkänna att de inte förstår det inspirerade Ordet. De är inte villiga att vänta tåligt, tills Gud finner tiden vara inne att uppenbara sanningen för dem. De anser att enbart deras egen mänskliga visdom är tillräcklig för att de skall förstå Bibeln; och då de misslyckas att göra det, förnekar de helt enkelt dess auktoritet.

Det är sant att många teorier och trosläror som allmänt förmodas vara Bibelns undervisning, inte har någon grund i Bibeln och tvärtom motsäger hela inspirationens

andemening. Detta har orsakat tvivel och förvirring hos många. Men Guds ord kan emellertid inte läggas till last härför, utan det är människor som förvrängt (702) det. Men det svårförståeliga i Bibeln kastar inte någon skugga på Guds visdom, och det kommer inte att orsaka någons undergång, som inte skulle ha gått under, även om dessa svårförstådda ställen inte funnits. Hade det inte funnits några hemligheter i Bibeln att grubbla över, så skulle dessa samma personer, på grund av bristande andligt omdöme, ha funnit orsak att snava på det enklaste uttalande av Gud.

Människor som inbillar sig vara så rikt begåvade att de kan finna en förklaring till alla Guds vägar och verk, söker upphöja mänsklig visdom till jämlikhet med den gudomliga och att förhårliga människan i samma grad som Gud. Detta är endast ett upprepanande av vad Satan förklarade för Eva i Eden: "I bliven såsom Gud." Satan föll på grund av sin begärelse att bli likställd med Gud. Han önskade få delta i de gudomliga rådslagen och planerna; från vilka han var utestängd på grund av sin oförmåga såsom en skapad varelse att förstå Gudomens visdom. Det var hans äregirighet och stolthet, som ledde honom till att göra uppror, och genom samma medel söker han orsaka människans undergång.

Det är hemligheterna i frälsningsplanen - Guds Sons förnedring för att han skulle befinnas vara såsom en människa, Faderns starka kärlek när han utgav sin Son - som ständigt är föremål för de himmelska änglarnas förvåning. När aposteln Petrus talar om de uppenbarelsen som getts till profeterna när de "förebådade de lidanden som skulle vederfaras Kristus", säger han att "i de tingen ästunda jämväl änglar att skåda in". Och dessa ämnen kommer att bli föremål för de frälstas studium genom hela evigheten. När de begrunder Guds skaparverk och återlösningsplan, skall ständigt nya sanningar uppenbaras för deras förvånade och hänförda sinnen. Allteftersom de lär mer och mer om Guds visdom, kärlek och makt, skall deras sinnen (703) ständigt utvecklas och deras glädje oavbrutet öka.

Om det vore möjligt för människor att uppnå full förståelse av Gud och hans verk, skulle de inte längre ha möjligheter att upptäcka mer sanning, ingen tillväxt i kunskap, ingen vidare utveckling av sinne och hjärta. Gud skulle inte längre vara den Högste och sedan människan nått gränsen för kunskap och insikter, skulle hon upphöra att utvecklas. Låt oss tacka Gud att det inte är så. Gud är oändlig. I honom finns alla "visdomens och kunskapens skatter". Och genom hela evigheten kan människan fortsätta att forska och studera och ändå skall hon aldrig kunna tömma Guds visdoms, godhets och allmacts skattkammare.

Guds plan är att även i detta livet sanningen skall uppenbaras alltmer för Hans folk. Det finns bara ett sätt, på vilket denna kunskap kan erhållas. Vi kan förstå Guds ord, endast genom att bli upplysta av samma Ande, genom vilken Ordet gavs. "Likaså känner ingen vad som är i Gud, utom Guds Ande." - "Anden utrannsakar ju allt, ja, ock Guds djuphet." (1 Kor. 2: 11, 10.) Frälsarens löfte till Sina lärjungar var: "När han kommer, som är sanningens Ande, då skall han leda eder fram till hela sanningen. . . ty av mitt

skall han taga och skall förkunna det för eder." (Joh. 16: 13, 14.)

Gud önskar att människan skall uppöva sina intellektuella förmågor, och studiet av Bibeln stärker och upphöjer sinnet så som inga andra studier kan göra. Det är den bästa såväl intellektuella som andliga övningen för mänskligt sinne. Men vi måste ta oss i akt för att dyrka förnuftet, som är underkastat mänsklig svaghet och ofullkomlighet. Om vi önskar att Bibelns ord inte skall förmörkas för vårt förstånd, så att vi inte ens kan förstå de enklaste sanningar, måste vi äga ett litet barns enkelhet och tro, villiga att lära och söka den helige Andes hjälp. Medvetandet om Guds kraft och visdom och vår egen oförmåga att förstå Hans storhet, skulle fylla oss med ödmjukhet, och vi skulle öppna Hans bok (704) med helig vördnad, såsom om vi trädde in i Hans närvaro. När det gäller Bibeln, måste förnuftet erkänna en överlägsen auktoritet, och hjärta och intellekt böja sig för den store JAG ÄR.

Vi skall tillväxa i sann andlig kunskap, endast om vi inser vår egen litenhet och vårt fullständiga beroende av Gud. Men alla som närmar sig Bibeln med en läraktig och bedjande anda, för att studera dess innehåll såsom Guds ord, skall erhålla gudomlig upplysning. Det är många ting som tycks svåra eller otydliga, men som Gud vill göra klara och enkla för dem som på detta sätt söker förstå dem.

Det förekommer att människor med hög intelligens, bildade och kulturella, misslyckas att förstå vissa delar av Bibeln, under det att andra, som saknar skolutbildning och tycks vara intellektuellt underlägsna förstår dess mening, finner styrka och tröst i det som de förra förklarar vara mystiskt eller förbigått och betraktat som av mindre betydelse. Varför är det så? Det har förklarats för mig, att den senare klassen inte litat på sitt eget förnuft. De går till Ljusets källa, till Honom som har inspirerat Ordet och med ödmjukt hjärta ber de Gud om visdom och får den. Det finns outtömliga sanningsförråd att upptäckas av den allvarliga sökaren. Kristus framställde sanningen som en skatt gömd i en åker. Skatten ligger inte direkt på ytan, vi måste gräva efter den. Men hur vi lyckas med att finna den, beror inte så mycket på vår intellektuella förmåga som på vårt hjärtas ödmjukhet och den tro som tar emot gudomlig hjälp.

Utan den helige Andes hjälp riskerar vi att oavbrutet få brottas med Bibeln och misstolka den. Det finns en viss sorts bibelläsning som är värdelös och som i många fall är till avgörande skada. När Guds ord läses utan vördnad och utan bön, när tankar och känslor inte är inriktade på Gud eller (705) överensstämmer med Hans vilja, är sinnet höljt i tvivel och under själva bibelstudiet tilltar tvivlet. Fienden tar kontroll över tankarna, och Han föreslår förklaringar som inte är korrekta.

Närhelst människor inte söker att i ord och handling vara i samklang med Gud, ligger det nära till hands för dem - hur lärda de än må vara - att ta miste i sin bibeltolkning, och deras förklaringar är inte tillförlitliga. När vi verkligen söker att göra Guds vilja, tar den helige Ande Ordets föreskrifter och gör dem till principer för livet, inristade på själens tavlor. Och endast de som följer det ljus som redan getts kan hoppas på att få vidare upplysning av Anden.

Detta framgår klart av Jesu ord: "Om någon vill göra hans vilja, så skall han förstå om denna lära är från Gud." (Joh. 7: 17.)

De som letar i Bibeln efter motsägelser saknar andlig insikt. Med sin förvrängda syn kommer de att finna många orsaker till tvivel och otro angående ting som i själva verket är mycket enkla och tydliga. Men för dem som tar emot Guds ord med vördnad och söker lära känna Hans vilja för att kunna lyda den, är allt helt annorlunda. De fylls av vördnad och förundran när de begrundar de uppenbarade Sanningarnas renhet och upphöjdhet. Lika attraherar lika. Lika uppskattar lika. Helighet förenar sig med helighet, tro med tro. För den ödmjuka och den som har ett allvarligt, öppet, mottagligt sinne är Bibeln full av ljus och kunskap. De som studerar Bibeln i denna anda får sällskap med profeter och apostlar. Deras ande förenar sig med Kristi Ande, och de längtar efter att bli ett med Honom.

Många känner att det vilar ett ansvar på dem att kunna förklara allt till synes svårtolkat i Bibeln, för att bemöta tvivlars och förnekares kritik. Men i sitt försök att förklara vad de endast ofullkomligt förstår, riskerar de att förvirra andras sinnen ifråga om trosläror som är (706) klara och lätta att förstå. Detta är inte vår uppgift. Inte heller skulle vi klaga över att dessa svårigheter finns, utan ta emot dem såsom tillåtna genom Guds visdom. Det är vår plikt att ta emot Hans ord vilket är lättförståeligt på varje punkt som gäller vår själs frälsning, och vi skulle praktisera dess principer i våra liv och därmed lära andra både genom föreskrift och exempel. Därav kan världen se att vi har förbindelse med Gud och obetingat förtroende för Hans ord. Ett liv i fromhet, ett dagligt föredöme i redbarhet, saktmod och osjälvisk kärlek, blir en levande illustration på Guds ords undervisning, och ett argument till Bibelns favör, vilket endast få kan stå emot. Detta skall visa sig bli det mest effektiva hindret för den rådande tendensen till tvivel och otro.

Genom tron skulle vi se det som ligger framför oss, och gripa om Guds löfte att intellektet skall tillväxa, de mänskliga förmågorna förenas med de gudomliga, och varje själskraft bringas i direkt kontakt med Honom, som är Ljusets källa. Vi kan jubla över att allt det som förut förvirrat oss, genom Guds försyn kommer att bli klart; det som var svårt att förstå finner nu sin förklaring, och där våra begränsade sinnen upptäckte endast förvirring och svikna föresatser, skall vi nu se den skönaste och mest fullkomliga harmoni. Aposteln Paulus säger: "Nu ser vi ju på ett dunkelt sätt, såsom i en spegel, men då skola vi se ansikte mot ansikte. Nu är min kunskap ett styckverk, men då skall jag känna till fullo, såsom jag själv har blivit till fullo känd." (1 Kor. 13: 12.)

Petrus uppmanar sina medtroende: "Växer i stället till i nåd och i kunskap om vår Herre och Frälsare, Jesus Kristus." (2 Petr. 3: 18.) Närhelst Guds folk växer till i nåd, erhåller de ständigt en klarare förståelse av Hans ord. De upptäcker nytt ljus och ny skönhet i dess heliga sanningar. Detta har varit förhållandet i församlingens historia under alla tider, och det kommer att så förbli intill änden. Men när det andliga livet avtar, har tendensen varit den att man upphör att gå framåt i sanningens kunskap.

Människan nöjer sig med det ljus hon redan mottagit från Guds ord och bryr sig inte om att vidare (707) forska i Bibeln. Hon blir konservativ och undviker diskussion.

Det faktum att det inte förekommer några stridigheter eller någon agitation bland Guds folk skulle inte betraktas som ett absolut bevis på att de håller fast vid den sunnda läran. Man har orsak att frukta, att de inte klart skiljer mellan sanning och villfarelse. När inga nya frågor uppstår genom studium av Bibeln, när ingen åsiktsbrytning uppstår som gör att människor beslutar sig för att själva studera Bibeln för att finna att de har rätt, blir det många, nu liksom i forna tider, som följer traditionen och tillber vad de inte känner.

Det har visats mig, att många som bekänner sig ha kunskap om sanningen inte vet vad de tror. De känner inte till bevisen för sin tro. De uppskattar inte verket för vår tid på rätt sätt. När nödens tid kommer, skall det finnas sådana som nu predikar för andra, som när de undersöker sin egen ställning, finner att det finns mycket som de inte kan förklara tillfredsställande. Intill dess att de så prövats, känner de inte till sin egen stora okunnighet. Och många i församlingen tar för givet att de förstår vad de tror, och inte förrän stridigheter uppstår ser de sin egen svaghet. När de är skilda från sina trosförvanter och tvingas att ensamma stå för sin tro och förklara den, blir de förvånade över hur tilltrasslade deras idéer är av vad de har tagit emot som sanningen. Förvisso har det bland oss varit ett avståndstagande från Gud och ett närmande till människor, i det vi bytt ut gudomlig visdom mot mänsklig visdom.

Gud vill väcka sitt folk. Om andra medel misslyckas, kommer villfarelser in bland dem, vilket kommer att sälla dem, att skilja agnarna från vetet. Herren kallar alla som tror Hans ord att vakna upp ur sin sömn. Ett dyrbart ljus har kommit, avsett för denna tid. Det är den bibliska sanningen som talar om de kommande farorna. Detta ljus skulle få oss till (708) att flitigt studera Bibeln och kritiskt undersöka vår egen ställning. Gud önskar att sanningen i alla sammanhang undersöks grundligt och uthålligt under bön och fasta. De troende skall inte slå sig till ro med förmodanden och oklara idéer om vad adventbudskapet är. Deras tro måste vara fast grundad på Guds ord, så att när provets tid kommer och de förs fram inför domstolar för att svara för sin tro, de i ödmjukhet och under fruktan må kunna ge skäl för det hopp som bor i dem.

Förkunna ivrigt, ivrigt, ivrigt det du tror på! Det budskap som vi förkunna för världen måste vara levande verklighet för oss. Då vi försvarar de lärosatser som vi själva betraktar som fundamentala trosläror, är det viktigt att vi aldrig tillåter oss att använda argument som inte är välgrundade och hållbara. De kanske kan tysta en opposition, men de upphöjer inte sanningen. Vi skall framlägga solida argument, som inte endast tystar våra opponenter utan också håller för en noggrann och grundlig undersökning. De som har utbildat sig själva till debattörer löper risk att inte handha Guds ord på rätt sätt. När vi möter en motståndare skulle vi allvarligt försöka att framställa budskapet på ett sådant sätt att denne blir övertygad i sitt sinne i stället för att endast söka bygga upp den troendes självkänsla.

Vilken en människas intellektuella framgång än må vara, får hon aldrig för ett ögonblick tänka, att hon inte har behov av grundligt och fortsatt studium av Bibeln för att finna större ljus. Såsom ett folk är vi kallade att studera profetiorna. Vi måste allvarligt vara på vakt så att vi upptäcker varje stråle av ljus som Gud skall ge oss. Vi skall fånga de första strålarna av sanningens ljus och genom studium under bön erhålla klarare ljus, som vi sedan kan föra vidare till andra.

Om Guds folk slår sig till ro och är nöjda med det ljus de har, kan vi vara säkra på att Han inte bevisar dem sin ynnest. Det är Guds vilja att vi ständigt går (709) framåt och tar emot det ständigt växande ljus som lyser för oss. Församlingens nuvarande attityd behagar inte Gud. Det har kommit in bland dem en självförtröstan som har lett dem till att de inte känner något behov av mera sanning och större ljus. Vi lever i en tid då Satan arbetar både på höger och vänster sida, framför och bakom oss. Och som ett folk sover vi. Gud vill att en röst skall höras som väcker Hans folk till handling.

I stället för att öppna sinnet för att ta emot ljusets strålar från himmelen, har en del handlat i motsatt riktning. Både genom pressen och från predikstolen har framlagts åsikter angående Bibelns inspiration, som inte godtagits varken av Anden eller Guds ord. Säkert är att ingen enskild eller grupp av människor skulle framlägga teorier om ett ämne av så stor vikt, utan att understödjas av ett klart: "Så säger Herren". Och när människor med mänskliga svagheter mer eller mindre påverkade av omgivningens inflytanden, med ärvda och förvärvade tendenser som långtifrån gör dem förståndiga eller himmelskt sinnade, börjar klandra Guds ord, och bedöma vad som är gudomligt och vad som är mänskligt, arbetar de utan Guds vägledning. Gud ger inte framgång åt ett sådant verk. Dess verkan blir förödande, både på dem som deltar i verket och på dem som tar emot det som ett verk från Gud. Tvivel har uppstått i mångas sinnen på grund av teorier som framlagts angående inspirationens natur. Begränsade människor med sina trånga, kortsynta uppfattningar, anser sig kompetenta att kritisera Bibeln och säger: "Det här avsnittet behövs, men det här behövs inte och är inte inspirerat."

Kristus gav inte någon sådan instruktion med avseende på Gamla testamentet, som var den enda del av Bibeln folket på Hans tid ägde. Hans undervisning var avsedd att leda deras sinnen till Gamla testamentet och sprida ett (710) klarare ljus över de ämnen som där behandlades. Under långa tider hade Israels folk skilt sig själva från Gud och de hade förlorat ur sikte de dyrbara sanningar som Gud anförtrott dem. Dessa sanningar hade gömts under vidskepliga former och ceremonier, som dolde deras verkliga innebörd.

Kristus kom för att rensa bort allt det skräp som fördunklat sanningens glans. Likt dyrbara ädelstenar satte Han dem i en ny infattning. Han visade att långt ifrån att förakta ett upplivande av de gamla, kända sanningarna, kom Han för att visa dem i all deras kraft och skönhet, en härlighet som Hans samtida inte hade upptäckt. Han som själv var upphovet till dessa uppenbarade sanningar, kunde klargöra för folket deras verkliga innebörd, avlägsna feltolkningar och falska teorier, som ledarna antagit för att

de passade deras eget oandliga tillstånd, deras avsaknad av helgelse och kärlek till Gud. Han undanröjde allt som hade berövat dessa sanningar liv och vital kraft, och gav dem tillbaka till världen i all dess ursprungliga friskhet och styrka.

Om vi har Kristi Ande och är Hans medarbetare, är det vår uppgift att föra det verk vidare som Han kom för att utföra. Bibelns sanningar har åter fördunklats av seder, traditioner och falska läror. Den populära teologins vilseledande läror har gjort tusenden och åter tusenden till tvivlare och förnekare. Det finns villoläror och motsägelser som många stämplat som Bibelns lära, men som i själva verket är falska tolkningar av Bibeln, antagna under påvedömetets mörka tidsålder. Skaror har letts till en felaktig uppfattning av Gud, såsom judarna, missledda av villoläror och traditioner på deras tid, hade en falsk bild av Jesus. "Om de hade känt den, så hade de icke korsfäst härlighetens Herre." (1 Kor. 2: 8.) Det är vår uppgift att uppenbara Guds sanna karaktär för världen. Låt oss i stället förr att kritisera Bibeln, i ord och exempel visa världen på de heliga, livgivande sanningarna, att vi förkunnar "hans härliga gärningar, hans som har kallat eder från mörkret till sitt underbara ljus". (1 Petr. 2: 9.)

(711) Det onda som gradvis smugit sig in bland oss, har omärkligen lett enskilda och församlingar bort från vördnaden för Gud och utestängt den kraft som han önskar ge dem.

Mina tros syskon, låt Guds ord gälla för vad det är. Låt inte mänsklig visdom ta sig friheten att minska kraften i ett enda påstående i Bibeln. Den allvarliga förkastelsesdomen i Uppenbarelseboken skulle varna oss för att göra något sådant. I min Mästares namn ber jag er: "Drag skorna av edra fötter, för platsen där ni står, är helig mark."

Den nära förestående kampen

En allvarlig kris väntar Guds folk. En kris väntar världen. Den mest betydelsefulla strid, som någonsin utkämpats ligger alldeles framför oss. Händelser, som vi för fyrtio år sedan, på grund av det profetiska ordets auktoritet, förklarade vara mycket nära, äger nu rum inför våra ögon. Redan har frågan om en förändring i vår (USA:s) konstitution om begränsad samvetsfrihet enträget framförts till våra lagstiftare. Frågan om genomdrivandet av söndagens helighållande har blivit av intresse och betydelse för hela nationen. Vi vet mycket väl vad resultatet av denna rörelse kommer att bli. Men är vi redo att möta följderna därav? Har vi troget utfört den plikt som Gud överlåtit åt oss, nämligen att varna folk för en fara som hotar?

Även många som deltar i rörelsen för söndagsfirandets genomdrivande, är blinda för resultatet av denna aktion. De ser inte att de riktar ett direkt slag mot den religiösa friheten. Många har aldrig förstått det berättigade i den bibliska sabbaten och den falska grund söndagen vilar på.

Allt som sker för att gynna en religiös lagstiftning, är i verkligheten en eftergift åt påvedömet, som under många århundraden (712) kämpat mot samvetsfriheten. Firandet av söndagen har fått sin existens som s.k. kristen institution av "laglöshetens hemlighet", och söndagslagens införande kommer att bli ett verkligt erkännande av de principer, som är själva hörnstenen i den romerska kyrkan. När vår nation (USA) avsvärjar sig sin regerings principer, så att den antar söndagslagen, kommer protestantismen att räcka påvedömet handen, vilket inte innebär något mindre än att ge nytt liv åt det tyranni, som länge önskat och vakat över ett tillfälle att på nytt utöva sin aktiva despotism.

Då organisationer, som verkar för att genomdriva religiös lagstiftning, är helt utvecklade, skall de visa samma intolerans och förtryck som de gjorde i gångna tider. Mänskliga domstolar iklädde sig gudomlig förmånsrätt och krossade samvetsfriheten med sin tyranniska makt. Fängelse, landsförvisning och död blev följderna för dem som opponerade sig. Om påvedömet och dess principer återigen skulle bli lagligen erkända, kommer förföljelsens eld åter att tändas för dem som inte vill offra sitt samvete och sanningen för populära villfarelser. Detta är nära sitt förverkligande.

Hur kan vi stå rena i Guds åsyn, när Han har gett oss ljus som visar oss farorna, om vi försummar att göra vårt yttersta för att föra detta ljus till människor? Kan vi nöja oss med att låta dem ställas inför denna allvarliga fråga utan att varna dem?

För att försvara Guds lag, som gjorts ogiltig av mänskliga lagar, väntar oss en oavbruten kamp med risk för fängelse, förlust av egendom, ja, av själva livet. I denna situation kommer man från samhällets sida att yrka på eftergift för landets lag för att bevara fred och ordning. Och några skall t.o.m. yrka på detta genom att hänvisa till Bibeln: "Var och en vare underdånig den överhet som han har över sig. . . all överhet som finnes är förordnad av Gud." (Rom. 13: 1.)

(713) Men vilken väg valde Guds tjänare i gångna tider? När lärjungarna efter Kristi uppståndelse började predika Kristus och Honom korsfäst, förbjöd myndigheterna dem att predika eller undervisa i det namnet. "Men Petrus och Johannes svarade och sade till dem: om det är rätt inför Gud att vi hörsamma eder mer än Gud, därom mån I själva döma; vi för vår del kunna icke underlåta att tala vad vi hava sett och hört." (Apg. 4: 19, 20.) De fortsatte att predika evangelium om frälsning genom Jesus Kristus, och Guds kraft vittnade med budskapet. De sjuka blev friska och församlingen förökades med tusenden. "Då stod översteprästen upp och alla som höllo med honom - de som hörde till sadduceernas parti - och de uppfylldes av nitälskan och läto gripa apostlarna och sätta dem i allmänt häkte." (Apg. 5: 17, 18.)

Men himmelens Gud, universums mäktige regent, tog saken i Sina egna händer, för människor stred mot Hans verk. Han visade helt enkelt, att det finns En som regerar över människor, och vars auktoritet måste respekteras. Herren sände Sin ängel att under natten öppna fängelsets portar, och han förde ut de män som Gud gett i uppdrag att utföra Hans verk. Ledarna "förbjödo dem helt och hållet att tala eller undervisa i Jesu namn". Men den himmelska

budbäraren sänd av Gud sade: "Gån åstad och träden upp i helgedomen, och talen till folket alla det sanna livets ord." (Apg. 4: 18; 5: 20.)

De som söker tvinga människor att följa påvedörets förordningar, och ringaktar Guds föreskrifter utför ett liknande verk som de judiska ledarna på apostlarnas tid. De som är Guds lojala undersåtar, kommer att vara Gud trogna, när jordiska regenters lagar strider mot de lagar, som utfärdats av universums högste ledare.

Vi har inte som ett folk utfört det verk som Gud anförtrott oss. Vi är inte redo att möta de problem, som söndagslagens införande kommer att ställa oss inför. Det är vår plikt att när vi ser den kommande faran resa oss upp till handling. Måtte ingen sitta och lugnt vänta på det onda i det (714) att han förtröstar på tanken att detta verk måste fortsätta därför att profetiorna förutsagt det och att Herren skall skydda Sitt folk. Vi gör inte Guds vilja om vi sitter i lugn och ro utan att göra något för att försvara samvetsfriheten. Ivrig, effektiv bön skulle stiga upp till himmelen, om att detta onda måtte bli uppskjutet, tills vi fullgjort det verk som vi så länge försummat. Låt oss uppriktigt bedja och sedan arbeta i överensstämmelse med våra böner. Det kan tyckas att Satan triumferar och att sanningen är undertryckt av falskhet och villfarelse, att det folk som Gud beskyddat och det land som varit en fristad för Guds förtryckta tjänare och Hans sannings försvarare, är i fara. Men Gud vill att vi då skall minnas hur Han ledde Sitt folk i forna tider för att rädda dem från deras fiender. Han har alltid valt yttersta nödläge, när det inte tycktes finnas någon möjlighet att frigöra sig från Satans verk, för att visa Sin makt. Människans nöd är Guds tillfälle. Det kan hända att Guds folk får ett uppskov för att de skall vakna upp och låta sitt ljus lysa. Om närvaron av tio rättfärdiga kunde ha räddat de ogudaktiga städerna på slätten, är det då inte möjligt att Gud som svar på Sitt folks böner begränsar det onda verk som utförs av dem som förkastar Hans lag? Skall vi inte ödmjuka våra hjärtan inför Gud, fly till nådens tron och bönfälla Honom om att uppenbara Sin mäktiga kraft?

Om vårt folk fortsätter att vara lika ointresserat som hittills, kan inte Gud utgjuta Sin Ande över dem. De är inte beredda att samarbeta med Honom. De är inte vakna över situationen och inser inte den hotande faran. De skulle såsom aldrig förr känna sitt behov av vaksamhet och gemensam aktion.

Den tredje ängels verk har ännu inte uppenbarats i all sin betydelse. Gud hade tänkt, att Hans folk skulle ha kommit mycket längre (715) på vägen än vad de är idag. Nu när tiden har kommit för dem att handla, måste de först göra sin förberedelse. När den Nationella Reformrörelsen*) började verka för att begränsa den religiösa friheten, skulle våra ledande män ha varit vakna för situationen och arbetat målmedvetet för att motarbeta dessa försök. Det är inte enligt Guds plan att ljuset undanhålls vårt folk - just den sanning som de behöver i denna tid. Inte alla våra predikanter som förkunnar den tredje ängels budskap, förstår vad som egentligen utgör detta budskap. Den omnämnda reformrörelsen har av en del ansetts vara av så liten betydelse, att de menat att det inte var nödvändigt att ge den så mycken uppmärksamhet, och de har även känt

att genom att göra så kunde de ge tid till frågor, som inte hör samman med den tredje ängels budskap. Må Herren förlåta dem som på detta sätt tolkat budskapet just för vår tid.

Människor behöver väckas med hänsyn till vår tids faror. Våktarna sover. Vi är år efter vår tid. Måtte de ansvariga vaktarna känna en absolut nödvändighet att ta sig själva i akt, så att de inte förlorar de tillfällen som ges dem att se farorna.

Om de ledande männen i våra konferenser inte nu tar emot budskapet från Gud och träder in i ledet för att handla, kommer församlingarna att lida stora förluster. När vaktaren ser svärdet komma, blåser han i trumpet, och folket längs hela linjen upprepar varningen, och så får alla möjlighet att bereda sig för striden. Men alltför ofta har våra ledare stått där tvekande, som om de ville säga: "Låt oss inte förhast oss. Det kan vara ett misstag. Vi måste vara försiktiga så att vi inte ger falskt larm." Just denna tvekan och osäkerhet är detsamma som om de sade: "Fred och säkerhet. Var inte orolig! Bli inte upprörd! Man förstorar upp denna fråga om den religiösa lagförändringen. Den här upphetsningen kommer att dö av sig själv." på detta sätt förnekar de i själva (716) verket det budskap Gud sänt och den varning som skulle väcka församlingarna går om intet. Vaktarens trumpet ljuder inte tydligt, och folket bereder sig inte för drabbningen. Måtte vaktaren ta sig till vara, så att han inte genom villrådighet och dröjsmål blir orsak till att människor förgås, och deras blod utkrävs av hans hand.

Vi har under många år varit beredda på att söndagslagen skulle genomföras i vårt land (USA), och nu när rörelsen är alldeles inpå oss, frågar vi: Kommer vårt folk att göra sin plikt i detta avseende? Kan vi inte hjälpa till genom att höja standaret och kalla till fronten alla de som värnar om sina religiösa rättigheter och förmåner? Den tid närmar sig snabbt, när de som väljer att hellre lyda Gud än människor kommer att känna förtryckets hand. Skall vi då vanära Gud genom att vara tysta när Hans heliga bud förtrampas?

Medan den protestantiska världen genom sin attityd går Rom till mötes, måste vi vakna upp och förstå situationen och se den strid som utvecklas och dess rätta sammanhang. Nu skulle vaktaren höja sin röst och förkunna budskapet för denna tid. Låt oss visa människorna var vi står i den profetiska historien, låt oss söka väcka den sanna protestantismens anda och få världen att inse värdet av den religiösa frihet som vi så länge åtnjutit.

Gud kallar oss att vakna ty änden är nära. Varje timme som går, är en timme av aktivitet i de himmelska boningarna för att bereda ett folk på jorden, som skall ta del i de stora scener som är så nära förestående. Dessa flyende ögonblick, som tycks ha så litet värde för oss, är mättade med eviga intressen. De formar människors öde för evigt liv eller för evig död. De ord vi idag säger till andra, det vi gör, den budskapets anda vi bär med oss, kommer att vara en lukt av liv till liv eller av död till död.

Mina trossyskon, inser ni att er egen såväl som andras frälsning (717) beror på den förberedelse ni nu gör för den prövning som ligger framför oss? Har ni den intensiva

iver, den fromhet och hängivenhet, som skall göra det möjligt för er att hålla ut när motståndet möter er? Så visst som Gud har talat genom mig - den tid kommer då ni skall ställas inför domstolar, och varje del av den sanning ni bekänner er till skall bli allvarligt kritiserad. Den tid som så många nu låter gå till spillo, skulle ägnas åt den uppgift Gud gett oss att bereda oss för den kommande krisen.

Guds lag skulle älskas och äras av Hans trogna folk nu mera än någonsin. Det mest nödvändiga är att hos alla troende, män och kvinnor, ungdomar och barn, inpränta Kristi uppmaning: "Rannsaka skrifterna." (Joh. 5: 39.) Studera din bibel såsom du aldrig förr har studerat den. Med mindre du når högre i ditt andliga liv och en större helighet, kommer du inte att vara redo vid Herrens tillkomst. Då Gud gett ett stort ljus väntar Han motsvarande iver, trohet och hängivenhet från Sitt folk. Det måste bli mera andlighet, djupare helgelse, och ett nit i Hans verk som man inte tidigare haft. Mycket tid skulle tillbringas i bön, så att vår karaktärs klädnad blir ren och vit i Lammets blod.

Det är särskilt nu som vi med osviktig tro skulle söka Gud om nåd och kraft för Hans folk. Vi tror inte att den tiden ännu är här, när vår frihet skall begränsas. Profeten såg "fyra änglar stå vid jordens fyra hörn och hålla tillbaka jordens fyra vindar, för att ingen vind skulle blåsa över jorden eller över havet eller mot något träd". En annan ängel trädde fram från öster, ropade till dem och sade: "Gören icke jorden eller havet eller träden någon skada, förrän vi hava tecknat vår Guds tjänare med insegel på deras pannor." (Upp. 7: 1, 3.) Detta påvisar det verk som vi har att göra nu. Ett väldigt ansvar vilar på bönen människor (718) över hela landet, att anropa Gud om att han skall jaga bort onskans moln och ge oss ännu några år av nåd att arbeta för vår Mästare. Låt oss ropa till Gud, att änglarna håller de fyra vindarna tillbaka, tills missionärer har sänts till alla delar av världen för att varna för olydnad mot Herrens lag.

Den amerikanske vakten" och hans mission

Gud använder olika redskap för att bereda Sitt folk, så att det kan bestå under den stora förestående krisen. Han talar Sitt ord genom Sina tjänare. Han uppväcker vaktfolk och sänder ut dem med varningar, tillrättavisningar och med undervisning, så att folk kan bli upplysta. *Den amerikanske vakten* har i Guds tjänst varit en av de röster som slår larm, så att folk kan höra och inse att de befinner sig i fara och göra det arbete, som krävs för ögonblicket. Herrens avsikt är att Hans folk skall ta sig i akt, oavsett vart Han sänder dem. När ljus skänks, är det deras plikt, inte bara att ta emot det, utan också att sända det vidare och ge det inflytande, så att dess fulla kraft kan märkas i församlingen och i världen. *Vakten* är som en basun, som ger ett bestämt ljud och hela vårt folk bör tolka den noggrant och sedan sända den ut till någon släkting eller vän och därigenom använda det ljus Gud har gett dem på bästa sätt.

Guds ord är inte tyst när det gäller denna epokgörande tid och det kommer att bli förstått av alla som inte motsätter sig Hans Ande och inte bestämmer sig för att tillsluta sina öron, inte ta emot och inte lyda. Herrens ljusa budskap har framhållits för oss i årtal, men det har funnits ett inflytande, som indirekt gör de varningar verkninglösa, som kommer i *Vakten*, *Vittnesbörden* och genom andra redskap som Herren sänder Sitt folk. Mycket mer kunde ha gjorts med *Vakten* om dessa motströmmar inte hade arbetat på att förhindra. Även om inget har sagts emot det, avslöjar handlingarna den likgiltighet som man känner. Och så länge väktarna inte ger basunen ett bestämt ljud, är folket inte varnat och inte inställt på fara.

Guds tillrättavisning är över oss på grund av vår försummelse av högtidliga förpliktelser. Hans välsignelser har dragits tillbaka på grund av att de som bekänner sig tro på Honom inte har gett akt på de vittnesbörd som Han har gett. O, att ett religiöst uppvaknande måtte ske! Guds änglar går från församling till församling och gör sin plikt och Kristus klappar på era hjärtans dörrar för att få komma in. Men de medel som Gud har anvisat för att uppväcka församlingen till en förnimmelse av dess andliga (720) fördärv, har inte beaktats. *Det Sanna Vittnets* röst har hörts i tillrättavisning, men har inte åtlutts. Människor har valt att följa sin egen väg i stället för Guds väg, eftersom självet hos dem inte har blivit korsfäst. Därför har ljuset endast haft liten inverkan på sinnen och hjärtan.

Kommer Guds folk nu att vakna upp ur sin köttliga slöhet? Kommer de att göra det mesta möjliga av nuvarande välsignelser och varningar och inte låta något komma in mellan deras själar och det ljus Gud vill skall lysa på dem? Låt var och en som arbetar för Gud förstå situation och placera *Vakten* inför våra församlingar genom att förklara dess innehåll och framhäva de fakta och de varningar den innehåller. Måtte Herren hjälpa alla att återvinna tiden! Låt inte ohelgade känslor få någon att motsätta sig Guds Andes vädjanden. Stå inte i vägen för detta ljus. Låt det inte ignoreras eller sättas åt sidan som ovärdigt uppmärksamhet eller tillit.

Om ni väntar på att ljus skall komma på ett sätt, som skall tilltala alla, kommer ni att få vänta förgäves. Om ni väntar på högre kallelser eller bättre tillfällen, kommer ljuset att dras tillbaka och ni kommer att lämnas kvar i mörker. Ta emot varje ljusstråle som Gud sänder. Människor som inte ger akt på Guds Ande och ord, därför att lydnad för med sig ett kors, kommer att förlora sina själar. När böckerna öppnas och varje människas gärningar och de motiv, som förmådde honom att utföra dem, noggrant har undersökts av hela jordens Domare, kommer de att se vilken förlust de har lidit. Vi bör alltid värna om Herrens frukt och erkänna att vi var för sig står inför härskarornas Herre och inte en tanke, inte ett ord, inte någon gärning i samband med Guds verk, skulle smaka själviskhet eller likgiltighet.

Medarbetare i Guds verk

(721) Detta faktum, att så många är samlade i församlingen i Battle Creek och att så många viktiga intressen samlas där, gör det först och främst till ett missionsfält. Folk från alla delar av landet kommer till sanatoriet och många unga från olika stater går på högskolan. Detta missionsfält kräver de mest helgade och mest trogna medarbetarna och de allra bästa arbetsmetoderna för att hela tiden kunna utöva ett starkt inflytande för Kristus och för att sanningen ständigt må komma till uttryck. När arbetet utförs som Gud vill ha det, kommer den frälsande kraften från Kristi nåd att vara tydlig bland dem som tror på sanningen och de kommer att bli ett ljus för andra.

Men det finns på Battle Creek en sorglig försummelse av de många fördelar som finns där för att bevara uppdragets hjärta i ett friskt tillstånd. Livskraftiga hjärtslag från centret borde märkas i alla delar av de troendes kropp. Om hjärtat däremot arbetar sjukt och svagt, kommer alla grenar inom Guds verk att försvagas. Det är fullständigt nödvändigt att det bör finnas en sund, livskraftig arbetande kraft inom denna centrala punkt, för att sanningen skall kunna föras ut till hela världen. Kunskapen om denna sista varning måste spridas genom familjer och församlingar överallt. Detta kommer att kräva ett vist ledarskap både till att utarbeta planer och till att utbilda människor till att kunna hjälpa till i arbetet.

År efter år utvidgas arbetet och behovet av erfarna och trogna medarbetare blir alltmer angeläget. Om Herrens folk vandrar i överensstämmelse med Hans råd, kommer sådana medarbetare att utvecklas. Medan vi skulle vara helt och fullt beroende av Gud för att få visdom och kraft, skulle Han förmå oss att utveckla vår förmåga i största möjliga utsträckning. Medan arbetarna får mental och andlig kraft och får ta del av Guds avsikter och sätt att handla, kommer deras sätt att förhålla sig till uppdraget för vår tid att fördjupas och de kommer att bli bättre rustade både för att planera (722) och genomföra planer som främjar det. Därigenom kan de hålla jämna steg med Guds gränslösa försyn.

En ständigt pågående ansträngning bör göras för att vinna nya medarbetare. Begåvningar bör upptäckas och erkännas. Personer som äger gudsfruktan och förmågor bör uppmuntras till att få den utbildning som är nödvändig för att de skall kunna utrustas till att vara och sprida sanningens ljus. Alla som är kompetenta att göra något sådant, bör sättas in i verkets olika grenar, allt efter sin förmåga.

Ett högtidligt och viktigt uppdrag för vår tid skall inte föras framåt mot sin avslutning bara genom några få utvalda mäns ansträngningar, som hittills har burit ansvaret för den här saken. När de som Gud har kallat att hjälpa till att utföra en bestämd uppgift, har fört det framåt så långt de kan, med de förmågor som Gud har gett dem, kommer Herren inte att låta uppdraget avstanna på det stadiet. I Sin försyn kommer Han att kalla och göra andra lämpliga till att förena sig med de första, så att de tillsammans kan komma ännu längre fram och uppnå en högre nivå.

Men det finns en del människor som inte växer med sin uppgift. I stället för att anpassa sig själva till dess större krav, tillåter de det att utsträcka sig långt utöver dem själva och därigenom upptäcker de att de saknar förmåga att förstå eller kunna möta tidernas krav. När människor som Gud utrustar till att bära ett ansvar i Hans verk griper sig an detta på ett något annorlunda sätt än det hittills utförts på, bör äldre medarbetare vara försiktiga så att inte deras sätt att handla hindrar dessa medhjälpare eller begränsar arbetet. Somliga kan inte förstå vikten av vissa åtgärder enbart på grund av att de inte inser nödvändigheten av uppdraget i alla dess betydelser och inte själva känner den börda, som Gud särskilt har lagt på andra människor. De som inte är särskilt lämpliga till att utföra ett visst arbete, bör se upp så att de inte står i vägen för andra och hindrar dem att uppfylla Guds avsikt.

(723) Davids fall visar vad det är som avgör. Han beslutade sig för att bygga Herrens tempel och samlade in stora lager av material för detta ändamål. Men Herren talade om för honom att det inte var David som skulle utföra detta arbete. Det måste tillfalla Salomo, hans son. Davids stora erfarenhet gjorde att han kunde ge råd till Salomo och uppmuntra honom, men den yngre mannen måste bygga templet. De trötta och slitna äldre arbetarnas tankar kanske inte alltid kan se storheten i verket och de kanske inte är böjda att hålla fast vid Guds gränslösa försyn - därför skulle tunga ansvar inte vila helt på dem. De skulle kanske inte kunna föra in alla de inslag i verket som är nödvändiga för dess framåtskridande, och följaktligen skulle de försenas.

På grund av otillräcklig vishet hos ledningen är arbetet i Battle Creek och över hela staten Michigan långt efter vad det borde vara. Även om det är nödvändigt för oss att förstå situationen och behoven hos missionsfält utomlands, bör vi också kunna fatta vilket behov som föreligger i det arbete som pågår alldeles vid våra egna dörrar. Om de förmåner som Gud har placerat inom räckhåll för oss blev rätt utnyttjade, så skulle de göra det möjligt för oss att skicka iväg ett mycket större antal arbetare. Ett energiskt arbete behöver utföras i våra församlingar. Det särskilda budskap som visar de viktiga frågor som nu är överhängande, vår tids plikter och faror, borde inte presenteras för dem på ett tamt, livlöst sätt, ”utan genom en bevisning i Ande och kraft”. (1 Kor. 2:4) Det måste läggas ett ansvar på församlingens medlemmar. Missionsandan skulle väckas som aldrig tidigare och arbetare borde utväljas efter behov, vilka som skall arbeta som präster för hjorden och lägga ned sina personliga ansträngningar för att föra församlingen fram till det tillstånd där andligt liv och andlig aktivitet skall märkas inom alla dess gränser.

Mycket begåvning har gått förlorad i Guds verk, därför att människor i ansvarsfulla ställningar inte har sett den. Deras vision har inte varit tillräckligt vidsynt för att upptäcka att verket har blivit alltför omfattande för de medarbetare som (724) en gång engagerades. Mycket, riktigt mycket, som borde ha utträttats, ligger fortfarande ogjort, därför att människor har behållit saker och ting i sina egna händer i stället för att fördela arbetet bland ett större antal och lita på att Gud kommer att hjälpa dem med det. De har försökt att föra alla verkets områden framåt, i

rädsla för att andra skulle visa sig vara mindre effektiva. Deras vilja och omdömesförmåga har styrt dessa olika avdelningar och på grund av deras oförmåga att omfatta alla verkets behov på olika områden, har stora förluster uppstått.

Vi måste lära oss, att när Gud fastställer medel för ett bestämt arbete, skall vi inte lägga detta åt sidan och sedan be och förvänta oss att Han skall utföra ett mirakel för att täcka behoven. Om bonden inte plöjer eller sår, hindrar inte Gud hans försumlighet genom ett mirakel. Skördetiden finner sina fält ofruktbara - det finns inte någon säd att skörda, det finns inte någon nek att samla in. Gud gav fröna och jorden, solen och regnen. Om lantbrukaren hade använt de medel han hade fått, skulle han ha fått skörda i förhållande till sitt utsäde och sitt arbete.

Det är mäktiga lagar som styr i naturens värld och andliga saker skall styras av lika säkra principer. Medeln till ett visst ändamål måste användas, om det önskade resultatet skall uppnås. Gud har för varje människa bestämt hennes uppgift i förhållande till hennes förmåga. Det är genom utbildning och arbete som personer utrustas till att kunna möta varje problem som kan uppstå. Vis planering krävs för att placera varje enskild på hans rätta plats, så att han får erfarenhet som gör honom lämplig för att kunna ta ansvar.

Men även om utbildning, övning och rådgivning från de erfarna är helt nödvändiga, bör arbetarna lära sig att de inte skall lita helt på någon människas omdöme. Som Guds fria ombud, bör alla be om visdom från Honom. När eleven är helt och hållet beroende av andras tankar och inte går längre än att acceptera hans planer, ser han endast med (725) mänskliga ögon och är så långt bara ett eko av någon annan. Gud behandlar människor som ansvariga varelser. Han kommer att arbeta genom Sin Ande genom det sinne Han har lagt ned i människan, om människan bara vill ge Honom en chans att arbeta och vill erkänna Hans handlande. Han har planerat att varje enskild skall använda sina tankar och sitt samvete för sig själv. Han avser inte att någon skall bli en skugga av någon annan och endast uttrycka den andres synpunkter.

Alla bör älska sina bröder och respektera och sätta värde på sina ledare, men de bör inte få dem till att bära deras bördor. Vi skall inte utgjuta alla våra problem och svårigheter över andra människor, för att få slut på dem. ”Om någon av er brister i visdom skall han be till Gud, som ger åt alla villigt och utan förebråelser, och han skall få den. Men han skall be i tro utan att tvivla.” (Jak. 1:5-6) Jesus inbjuder oss: ”Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila. Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar. Ty mitt ok är mildt och min börda är lätt.” (Matt 11:28-30)

Grunden för kristen tro är Kristus vår rättfärdighet. Människor är var för sig ansvariga inför Gud. Varje enskild måste handla så som Gud driver honom att handla, inte som han drivs till att handla genom andras tankar. Annars kan själar inte ta emot intryck och styras av Anden

från den store Jag Är. De kommer att vara bundna av band, som inte tillåter handlings- eller valfrihet.

Det är inte Guds vilja att folk i Battle Creek skall förbli i sitt nuvarande kalla och passiva tillstånd, tills församlingen genom en mäktig, mirakulös kraft skall uppväckas till liv och aktivitet. Om vi vill vara förståndiga och flitigt under bön och med tacksamhet använda de medel genom vilka ljus och välsignelse kommer till Guds folk, så kommer ingen kraft på jorden att kunna hålla tillbaka dessa gåvor från oss. Men om vi avvisar Guds medel behöver vi inte vänta på ett mirakel från Honom, som skall ge oss ljus, energi och kraft, ty det kommer aldrig att ske.

(726) Herren har visat mig, att människor i ansvarsfyllda ställningar står direkt i vägen för Hans verk, därför att de tror att arbetet måste utföras och att välsignelsen måste komma på ett särskilt sätt och därför att de inte vill erkänna det som kommer på något annat sätt. Mina bröder, måtte Herren lägga fram denna sak för er sådan som den är. Gud arbetar inte på det sätt som människor planerar eller som de önskar. Han ”förmår på ett hemlighetsfullt sätt Sina underverk att ske”. Varför förkasta Herrns arbetsmetoder på grund av att de inte sammanfaller med våra idéer? Gud har Sina utvalda kanaler för ljuset, men dessa överensstämmer inte nödvändigtvis med tankar hos någon särskild grupp människor. När alla skall inta sina utvalda platser i Guds verk genom att allvarligt söka visdom och vägledning från Honom, så kommer ett stort framsteg att ha gjorts, i riktning mot att låta ljuset lysa över världen. När människor upphör med att ställa sig i vägen, kommer Gud att arbeta bland oss som aldrig förr.

När stora planer utformas, måste stor omsorg ägnas åt att arbetet inom varje område harmoniskt förenas med alla andra områden, så att allt utgör en helhet. Men alltför ofta har det varit tvärtom. Som följd av detta har arbetet varit bristfälligt. En människa, som har översikt över ett område i Guds verk, överdriver sitt ansvar i så hög grad att denna enda avdelning, enligt hans uppfattning, står över alla andra. När någon intagit detta snäva synsätt, utövas det ett starkt inflytande på att få andra att se saken på samma sätt. Detta är mänskligt, men det är inte Kristi Ande. I proportion till hur denna politik förs, trängs Kristus ut ur verket och självet framträder på ett påfallande sätt.

De principer, som skulle driva oss som tjänare i Guds sak, har lagts fram av Paulus. Han säger: ”Ty vi är Guds medarbetare.” ”Vad ni än gör, gör det av hjärtat, så som ni tjänar Herren och inte människor”. (Kol. 3:23) Och Peters uppmaning till de troende är: ”Tjäna varandra, var och en med den nådegåva han har fått, som goda förvaltare av (727) Guds mångfaldiga nåd. Om någon talar skall han tala i enlighet med Guds ord. Har någon en tjänst skall han tjäna efter den kraft Gud ger, så att Gud i allt blir ärad genom Jesus Kristus.” (1 Petri 4:10)

När dessa principer råder i livet, förstår vi, att detta är Guds gärning och inte vår egen och att Han har samma omsorg om varje del av den stora helheten. När Kristus och Hans ära är det främsta, kommer kärleken till självet uppslukas av kärleken till de människor, som Kristus offrade Sitt liv för. Då kommer ingen tjänare att bli så

fullständigt upptagen av en del av verket, att han förlorar ur sikte betydelsen av varje annan del.

Det är också självskhet, som framkallar känslan hos arbetarna, att deras omdöme och arbete måste vara det bästa eller att det är deras privilegium att binda andras samvete på ett eller annat sätt. Sådana var de judiska ledarna på Kristi tid. I sin självupphöjelse införde prästerna och rabbinerna så stränga regler och så många former och ceremonier, att folks tankar leddes bort från Gud och gav inte Gud någon chans att arbeta för dem. Därför förlorade de Hans barmhärtighet och kärlek ur sikte. Mina bröder, följ inte efter på samma väg. Låt folkets tankar bli ledda till Gud. Låt Honom få en chans att arbeta för dem som älskar Honom. Lagg inte på folk regler och föreskrifter, som, om människor följer dem, skulle lämna dem lika utfattiga på Guds Ande, som Gilboas backar var utfattiga på dagg eller regn.

Det råder en sorglig brist på andlighet bland vårt folk. Ett stort arbete måste utföras för dem, innan de kan bli vad Kristus har planerat att de skall vara: Världens ljus. I årtal har jag känt en djup själsnöd, när Herren för mig har framfört bristen på Jesus och Hans kärlek i våra församlingar. Det har funnits en självtillräcklighet och en benägenhet att eftersträva position och herravälde. Jag har (728) sett att självberöm har blivit vanlig bland sjundedags adventister och att om inte människans stolthet minskar och Kristus upphöjs, så kommer vi, som ett folk, inte att vara bättre rustade för att ta emot Kristus vid Hans återkomst, än judarna var vid Hans första ankomst.

Judarna väntade Messias, men Han kom inte såsom de hade förutsagt att Han skulle. Om Han skulle ha mottagits såsom den Utlovade, måste deras kloka lärare tvingas erkänna att de haft fel. Dessa ledare hade själva skilt sig från Gud, och Satan påverkade dem för att få dem att förkasta Frälsaren. Hellre än att pruta av på sin stolthet angående deras uppfattning, slöt de sina ögon för alla bevis för att Han var Messias. Och de inte endast själva förkastade frälsningens budskap, utan de förhårdade människornas hjärtan mot Jesus. Deras historia borde vara en allvarlig varning för oss. Vi skall aldrig tro att Satan - när Gud ger ljus åt Sitt folk - står passiv utan att försöka att hindra dem från att ta emot det. Han försöker påverka sinnena för att utså misstro, avund och otro. Låt oss ta oss till vara för att vägra ta emot ljuset Gud sänder därför att det inte kommer på det sätt som behagat oss. Må inte Guds välsignelse tas ifrån oss, därför att vi inte känner vår sökningstid. Om det finns några, som inte själva ser och tar emot ljuset, skall de inte stå hindrande i vägen för andra. Må det inte sägas om detta högt gynnade folk, såsom det sades om judarna, när evangelium om riket förkunnades för dem: "Själva haven I icke kommit ditin, och för dem som ville komma dit haven I lagt hinder." (Luk. 11: 52.)

Guds ord har lärt oss, att det framför allt är i vår tid, som vi bör se efter ljus från himlen. Det är nu vi skall förvänta oss en vederkvickelse av Herrens närvaro. Liksom Israels armé skulle se tecknet på himmelskt ingripande i "I ljudet av steg i bakaträdens toppar", så skall vi också söka efter tecken på att himlen arbetar för oss."

(729) Gud kan inte förhärlika Sitt namn genom Sitt folk så länge de litar på människor och söker sin styrka hos dödliga. Deras nuvarande svaga tillstånd kommer att vara tills Kristus ensam upphöjs, tills de med Johannes Döparen av ett ödmjukt och hängivet hjärta säger: "Han måste bli större och jag mindre". (Joh. 3:30) Jag har fått dessa ord att säga till Guds folk: "Upphöj Honom, mannen på Golgata. Låt människor vika åt sidan, så att alla kan se Honom, i vilken deras hopp om evigt liv har sitt centrum." Profeten Jesaja säger: "Ty ett barn blir oss fött, en son blir oss given. På hans axlar vilar herradömet, och hans namn är: Under, Rådgivare, Mäktig Gud, Evig Fader, Fridsfurste." (Jes. 9:6) Både församlingen och världen måste se upp till sin Frälsare. Låt varje röst förkunna med Johannes: "Se Guds lamm, som tar bort världens synder." (Joh. 1:29)

Det är för den törstige som källan med levande vatten är öppen. "Ty jag skall utgjuta vatten över de törstiga och strömmar över det torra." (Jes. 44: 3.) Endast de som uppriktigt söker efter ljus och som med glädje tar emot varje stråle av gudomlig upplysning från Hans heliga ord, skall finna detta ljus. Genom dessa skall Gud uppenbara det ljus och den makt som skall upplysa hela jorden med Hans härlighet.

Den oskattbara gåvan

"Välsignad vare vår Herres, Jesu Kristi, Gud och Fader, som i Kristus har välsignat oss med all den himmelska världens andliga välsignelse, såsom han ju, förrän världens grund var lagd, har utvalt oss i honom till att vara heliga och ostraffliga inför sig. Ty i sin kärlek förutbestämde han oss till barnskap hos sig, genom Jesus Kristus... den nådeshärlighet till pris, varmed han har benådat oss i den älskade. (730) I honom hava vi förlösning genom hans blod, förlåtelse för våra synder efter hans nåds rikedom." (Ef. 1: 3-7.)

"Gud, som är rik på barmhärtighet, har för den stora kärleks skull varmed han har älskat oss, gjort oss levande med Kristus, . . . han har uppväckt oss med honom och satt oss med honom i den himmelska världen, i Kristus Jesus, för att i de kommande tidsåldrarna bevisa sin nåds *översvinnliga rikedom*, genom godhet mot oss i Kristus Jesus." (Ef. 2: 4-7.)

Sådana är de ord med vilka "den gamle Paulus", "Jesu Kristi fånge" från sitt fängelse i Rom försökte att för sina bröder framställa det som han saknat uttryck för att beskriva, "Kristi outrannsakliga rikedomar", nådens gåva fritt och för intet erbjuden den fallna människan. Frälsningsplanen grundlades genom ett offer, en gåva. Aposteln säger: "I känna ju vår Herres, Jesu Kristi, nåd, huru han, som var rik, likväl blev fattig för eder skull, på det att I genom hans fattigdom skullen bli rika." (2 Kor. 8: 9.) "Så älskade Gud, att han utgav sin enfödde Son." (Joh. 3: 16.) Kristus "har utgivit *sig själv* för oss, till att förlösa oss från all orättfärdighet". (Tit. 2: 14.) Och såsom

kronan på återlösningsens välsignelse, "den gåva som Gud av nåd giver är evigt liv, i Kristus Jesus, vår Herre". (Rom. 6: 23.).

"Vad intet öga har sett och intet öra har hört, och vad ingen människas hjärta har kunnat tänka, vad Gud har berett åt dem, som älska honom." (1 Kor. 2: 9.) Säkerligen finns det inte någon som betraktar Hans nåds rikedomar, som kan underlåta att utropa med aposteln: "Gud vare tack för hans utsägligt rika gåva!" (2 Kor. 9: 15.)

Såsom frälsningsplanen börjar och slutar med en gåva, skall den också genomföras. Samma anda av offer som skänkte oss frälsning, skall bo i hjärtat hos dem som har del i den himmelska gåvan. Aposteln Petrus säger: "Tjänen varandra, var och en med den nådegåva han har undfått, såsom goda förvaltare av Guds mångfaldiga nåd." (1 Petr. 4: 10.) När Jesus sände ut Sina lärjungar, (731) sade Han till dem: "I haven fått för intet, så given ock för intet." (Matt. 10: 8.) Hos den person som helt sympatiserar med Kristus, kan det inte finnas något själviskt eller avvissande. Den som dricker av det levande vattnet skall i Honom finna "en källa vars vatten springer upp med evigt liv". (Joh. 4: 14.) Kristi Ande i honom är lik en källa som springer upp i öknen, för att vederkvicka alla: och förmå dem som håller på att förgås, att ivrigt dricka av livets vatten. Det var samma anda av kärlek och självuppgifring som bodde i Kristus som inspirerade Paulus till hans mångsidiga arbete. "Både mot greker och mot andra folk, både mot visa och mot ovisa har jag förpliktelser" (Rom. 1: 14), säger han. "Ät mig, den ringaste bland alla heliga, blev den nåden given att för hedningarna förkunna evangelium om Kristi outrannsakliga rikedom." (Ef. 3: 8.)

Vår Herre avsåg att Hans församling för världen skulle återspegla den källa av rikedom som vi äger i Honom. Vi tar ständigt emot av Guds rika hävor, och genom att dela med oss av dessa representerar vi Kristi kärlek och godhet för världen. Medan hela himmelen är engagerad i att sända budbärare till alla delar av jorden för att föra frälsningens verk vidare, skall också församlingen vara Kristi medarbetare. Vi är medlemmar i Hans andliga kropp. Han är huvudet som kontrollerar kroppens alla lemmar. I sin oändliga nåd verkar Jesus själv på mänskliga hjärtan och genomför en så märklig andlig förvandling, att änglar betraktar den med förundran och glädje.

Samma osjälviska kärlek som utmärker Mästaren, finns i Hans sanna efterföljares liv och karaktärer. Kristus väntar att människor skall få del av Hans gudomliga natur medan de är i denna värld, för att därmed återspegla Hans härlighet inte endast till Guds ära utan även upplysa denna världens mörker med himmelens strålgång. Därmed bekräftas Kristi ord: "I ären världens ljus." (Matt. 5: 14.)

"Vi äro Guds medarbetare", "goda förvaltare av Guds mångfaldiga nåd". (1 Kor. 3: 9; 1 Petr. 4: 10.) Kunskapen om Guds nåd, (732) Hans ords sanningar såväl som timliga gåvor - tid och medel, begåvning och inflytande - är allt ett förtroende från Gud som vi skall använda till Hans ära och människors frälsning. Ingenting kan vara mera sårande för Gud, som oavbrutet skänker människan sina gåvor, än att se henne själviskt ta emot dessa gåvor men aldrig ge Givaren något tillbaka. Jesus är idag i himmelen för att

bereda boningar åt dem som älskar honom; ja, mer än boningar, ett rike som skall bli vårt. Men alla som skall ärva dessa välsignelser måste dela Kristi självförnekelse och självuppgifring för andras goda.

Aldrig har det varit ett större behov av allvarligt, självuppgifrande arbete i Kristi verk än nu, när prövningstiden snabbt närmar sig sitt slut och det sista budskapet av nåd förkunnas för världen. Jag blir upprörd när jag hör det makedoniska ropet från alla håll, från städer och byar i vårt eget land, från andra sidan Atlanten och det stora Stilla havet och från havets öar: "Kom över. . . och hjälp oss!" Bröder och systrar, vill ni besvara detta rop och säga: "Vi vill göra vårt bästa, både när det gäller att sända ut missionärer och pengar. Vi vill göra uppoffringar när det gäller inredningen av våra hem, våra egna personer och vår aptit. De medel som vi fått oss anförtrödda, vill vi ge till Guds verk, och vi vill också ge oss själva oreserverat i Hans tjänst." Verkets behov är klargjort för oss. De tomma skattkammarna vädjar intensivt om hjälp. En femma är av större värde nu än femtio kronor kommer att vara i framtiden.

Arbeta syskon, arbeta medan ni har tillfälle, medan dagen ännu varar. Arbeta, ty natten kommer, då ingen mer kan göra något. Hur snart natten kommer är omöjligt för någon att säga. Nu är ditt tillfälle, ta vara på det! Om det finns några som inte personligen kan ta del i missionsarbetet, kan de leva sparsamt och i stället ge av sina inkomster. På detta sätt kan de bidra med pengar för att sända tidningar (733) och böcker till dem som inte har sanningens ljus. De kan hjälpa till att betala utgifter för elever som är lämpliga som missionärer. Låt varje krona ni kan spara investeras i himmelens bank.

"Samlen eder icke skatter på jorden, där mott och mal förstöra, och där tjuvar bryta sig in och stjäla, utan samlen eder skatter i himmelen, där mott och mal icke förstöra, och där inga tjuvar bryta sig in och stjäla. Ty där din skatt är, där kommer ock ditt hjärta att vara." (Matt. 6: 19-21.)

Detta är ord av Jesus, som älskade er så mycket att Han gav Sitt eget liv, för att ni skulle få ett hem med Honom i Hans rike. Vanära inte er Herre genom att ringakta Hans fastställda lag.

Gud uppmanar dem som har lantegendomar och hus, att sälja dessa och investera pengarna, där de kan avhjälpa de stora behoven på missionsfälten. När de en gång har upplevt den verkliga tillfredsställelsen av att handla så, kommer de att hålla kanalen öppen, och de medel Herren betrott dem skall oavbrutet flöda in i skattkammaren, så att människor blir omvända. Dessa skall sedan i sin tur praktisera samma självförsakelse, samma sparsamhet och enkelhet för Kristi skull, och därmed ge Gud sina offer. Genom dessa gåvor, visligen använda, kommer åter andra människor att bli omvända och så fortsätter verket och bevisar att Guds gåvor uppskattas. Givaren är erkänd, och härlighet tillfaller Honom genom Hans förvaltares trohet.

När vi allvarligt vädjar för Guds sak och framlägger missionens finansiella behov, blir de ansvarsmedvetna människor som tror på sanningen, djupt rörda. Liksom den fattiga änkan, som gav sina två skärvar i skattkistan och

som Jesus lovordade, ger några i sin fattigdom till det yttersta av sin förmåga. Sådana nekar ofta sig själva t.o.m. livets nödtröft medan det finns människor (734) med hus och land som med självisk orubblighet håller fast vid sin jordiska egendom och har inte tillräcklig tro på budskapet eller på Gud för att satsa sina medel i Hans verk. På dessa är Kristi ord särskilt tillämpliga: "Säljen vad I ägen och given allmosor." (Luk. 12: 33.)

Fattiga människor skriver till mig och ber om råd, om de skall sälja sina hem och ge pengarna till verket. De säger sig vara gripna av den vädjan för missionen som når dem och de önskar göra någonting för sin Mästare, som har gjort allting för dem. Jag vill säga till sådana: "Det är kanske inte din plikt att sälja ditt lilla hem just nu, men gå själv med din fråga till Gud. Han skall säkert höra dina allvarliga böner om visdom att förstå din plikt." Om man oftare sökte Gud om himmelsk visdom och mer sällan människors visdom så skulle himmelens ljus lysa ännu klarare och Gud skulle välsigna den ödmjuka sökaren..

Men jag kan säga till dem som Gud har betrott med jordagods och hus: "Börja nu att sälja och ge till dem som ingenting har. Dröj inte! Gud begär mer av er än ni har varit villiga att göra." Vi vädjar till er som har pengar att under allvarlig bön fråga: "I vilken utsträckning ställer Gud krav på mig och mina ägodelar?" Vi har ett verk att utföra nu för att göra ett folk redo för Herrens dag. Medel måste investeras i arbetet för att rädda människor som i sin tur skall arbeta för andra. Var villig att ge till Gud vad Honom tillhör. En av orsakerna till att det finns så litet av Guds Ande ibland oss, är att så många rövar från Gud.

Det finns en lärdom för oss i den erfarenhet församlingarna i Makedonien hade såsom Paulus beskriver den. Han säger att "de gävo icke allenast vad vi hade hoppats, utan sig själva gävo de, först och främst åt Herren". (2 Kor. 8: 5.) Sedan visade de sig ivriga att ge av sina medel för Kristi skull. "Fastän de hava varit prövade av svår nöd, har deras överflödande glädje, mitt under deras djupa fattigdom, så flödat över, att de av gott hjärta hava givit rikliga gåvor. Ty de hava givit efter sin förmåga, ja, över sin förmåga, och det självmant; därom kan jag vittna. Mycket enträget bådo de oss om den ynnesten att få vara med om (735) understödet åt de heliga." (2 Kor. 8:2-4.)

Paulus har satt upp en regel när det gäller att ge till Guds sak, och han säger också vad resultatet kommer att bli både med hänsyn till oss själva och till Gud. "Var och en give efter som han har känt sig manad i sitt hjärta, icke med olust eller av tvång, ty 'Gud älskar en glad givare.'" - "Besinnen detta: den som sår sparsamt, han skall ock skörda sparsamt; men den som sår rikligt, han skall ock skörda rikligt välsignelse." "Men Gud är mäktigt att i överflödande mått låta all nåd komma eder till del, så att I alltid i allo haven allt till fyllest och i överflöd kunnen giva till allt gott verk. . . . Han som giver såningsmannen säd till att så och bröd till att äta han skall ock giva eder utsädet och låta det föröka sig och skall bereda växt åt eder rättfärdighets frukt. I skolen bliva så rika på allt, att I av gott hjärta kunnen giva allahanda gåvor, vilka, när de överlämnas genom oss, skola framkalla tacksägelse till Gud." (2 Kor. 9:6-11.)

Vi skall inte tro att vi kan göra eller ge någonting, som berättigar oss till Guds ynnest. Aposteln säger: "Vad äger du, som du icke har fått dig givet? Men har du nu fått dig givet vad du har, huru kan du då berömma dig, såsom om du icke hade fått det dig givet?" (1 Kor. 4: 7.) När David och Israels folk hade samlat det material som de berett för templets byggande, och David överlämnade skatterna åt furstarna i församlingen, jublade han och tackade Gud i ord, som för alltid skall stanna kvar i Guds folks hjärtan. "David lovade Herren inför hela församlingen; David sade: 'Lovad vare du, Herre, vår fader Israels Gud, från evighet till evighet! Dig, Herre, tillhör storhet och makt och härlighet och glans och majestät, ja, allt vad i himmelen och på jorden är. Ditt, o Herre, är riket, och du har upphöjt dig till ett huvud över allt. Rikedom och ära komma från dig, du råder över allt, och i din hand är kraft och makt; det står i din hand att göra vad som helst stort och starkt. Så tacka vi dig nu, vår Gud, och lova ditt härliga namn. Ty vad är väl jag, och vad är mitt folk, att vi själva skulle förmå att giva sådana frivilliga gåvor? Nej, från (736) dig kommer allt, och ur din hand hava vi givit det åt dig. Ty vi äro främlingar hos dig och gäster såsom alla våra fäder; såsom en skugga äro våra dagar på jorden, och intet är här att lita på. Herre, vår Gud, alla dessa gåvor som vi hava anskaffat för att bygga dig ett hus åt ditt heliga namn - från din hand hava de kommit, och ditt är alltsammans. Och jag vet, min Gud, att du prövar hjärtat och har behag till vad rätt är. Med rättsinnigt hjärta har jag burit fram alla dessa frivilliga gåvor; och nu har jag ock sett med glädje huru ditt folk, som står här, har burit fram åt dig sina frivilliga gåvor!" (1 Krön. 29: 10-17.) Det var Gud som hade försett folket med jordiska rikedomar, och Hans Ande hade gjort dem villiga att skänka sina dyrbarheter till templet. Det kom allt från Herren. Om Hans gudomliga kraft inte hade påverkat folket skulle konungens ansträngningar ha varit förgäves, och templet skulle aldrig ha byggts.

Allt som människan får av Guds rikedomar, tillhör fortfarande Gud. Vad än Han har bestått oss med av värdefulla och vackra ting på denna jord, är oss anförtrott för att pröva oss och mäta djupet av vår kärlek till Honom och vår uppskattning av Hans ynnest. Vare sig det är rikedomens eller intellektets skatter skall de läggas som ett villigt offer vid Jesu fötter.

Ingen av oss kan undvara Guds välsignelse, men Gud kan utföra Sitt verk utan hjälp av människor, om Han så väljer att göra. Men Han har gett en uppgift åt varje människa och Han betror människor i egenskap av Hans förvaltare med välstånd och intellekt. Vad vi gör för Gud blir genom Hans nåd uppfört på vårt konto såsom goda förvaltare. Men vi måste alltid ha klart för oss att människan inte förtjänat detta. Hur skicklig en människa än är, äger hon ingenting som inte Gud har gett henne och som Han inte kan ta ifrån henne, om de dyrbara tecknen på Hans ynnest inte uppskattas eller används rätt. Guds änglar, vilkas uppfattningsförmåga inte förminskats av synden, vet att himmelens gåvor har getts för att de skall skänkas tillbaka till Gud på (737) ett sådant sätt att de ärar Givaren. Människans välbefinnande är nära förbundet med Guds överhöghet. Guds härlighet är alla skapade varelsers glädje och välsignelse. När vi söker främja Hans ära, söker vi för oss själva det högsta goda som det är möjligt för oss att ta emot. Bröder och systrar i Kristus, Gud kallar oss att helga till Hans tjänst varje förmåga, varje gåva som vi fått av

Honom. Han önskar att ni skall säga med David: "Från dig kommer allt, och ur din hand hava vi givit det åt dig.

Guds karaktär uppenbarad i Kristus

Frälsaren sade: "Detta är evigt liv, att de känna dig, den ende sanne Guden, och den du har sänt, Jesus Kristus." (Joh. 17: 3.) Och Gud förklarade genom profeten: "Den vise berömme sig icke av sin vishet, den starke berömme sig icke av sin styrka, den rike berömme sig icke av sin rikedom. Nej, den som vill berömma sig, han berömme sig därav att han har förstånd till att känna mig: att jag är Herren, som gör nåd, rätt och rättfärdighet på jorden. Ty till sådana har jag behag, säger Herren." (Jer. 9: 23, 24.)

Ingen människa kan utan Guds hjälp få denna kännedom om Gud. Aposteln säger, att "världen icke genom sin visdom lärde känna Gud". (1 Kor. 1: 21.) "Kristus var i världen, och genom honom hade världen blivit till, men världen ville icke veta av honom". (Joh. 1: 10.) Jesus förklarade för sina lärjungar: "Ingen känner Sonen utom Fadern, ej heller känner någon Fadern utom Sonen och den för vilken Sonen vill göra honom känd." (Matt. 11: 27.) I sin sista bön för Sina efterföljare, innan Han trädde in i Getsemanes skuggor, lyfte Frälsaren Sina ögon mot himmelen, och i sorg över den fallna människans likgiltighet sade Han: "Rättfärdige Fader, världen har icke lärt känna dig, men jag känner dig." (738) - "Jag har uppenbarat ditt namn för de människor som du har tagit ut ur världen." (Joh. 17: 25, 6.)

Från begynnelsen har det varit Satans utstuderade plan att få människorna att glömma Gud, så att han själv skulle kunna vinna dem. Därför har han sökt missrepresentera Guds karaktär och ge människorna en felaktig uppfattning om Honom. Skaparen har framställts för dem med samma kännetecken som beskriver mörkrets furste - såsom tyrannisk, hård och oförlåtande - så att Han skulle bli fruktad, avskydd, ja, t.o.m. hatad av människan. Satan hoppades att så förvirra de människor som Han bedragit, att de skulle utsluta Gud ur sin tankevärld. Sedan skulle han utplåna Guds avbild hos människan och i stället forma henne efter sitt sinne, genomsyra henne med sin egen anda och göra henne till fånge under sin vilja.

Det var genom att ge ett falskt intryck av Guds karaktär och ingjuta misstroende till Honom, som Satan lockade Eva till överträdelse. Genom synden förmörkades våra första föräldrars sinnen, deras natur urartade, och deras uppfattning om Gud formades av deras egen trångsynthet och själviskhet. Och när människan gick allt längre i synd, utplånades kunskapen om Gud och Hans kärlek från deras sinnen och hjärtan. "Ty fastän de hade lärt känna Gud, prisade och tackade de honom dock icke såsom Gud, utan förföllo till fåfängliga tankar; och så blevo deras oförståndiga hjärtan förmörkade." (Rom. 1: 21.)

Tidvis verkade det som om Satans kamp för att vinna kontroll över den mänskliga familjen skulle krönas med

framgång. Under århundradena före Kristi första ankomst tycktes världen nästan helt domineras av mörkrets furste, och han härskade med en så fruktansvärd makt att det tycktes som om alla världens riken på grund av våra första föräldrars synd, tillfallit honom med all rätt. Även förbundets folk, som Gud hade utvalt att bevara kunskapen om Honom i världen, hade avlägsnat sig så långt från Honom, att de hade förlorat det verkliga begreppet om Hans karaktär.

Kristus kom för att uppenbara Gud för världen såsom (739) en Gud av kärlek, full av nåd, ömhet och medlidande. Det tjocka mörker som Satan sökt omge Gudomens tron med, drevs bort av världens Återlösare, och Fadern uppenbarade sig åter för människorna som livets ljus.

När Filippus kom till Jesus och bad: "Herre, låt oss se Fadern, så hava vi nog", svarade Frälsaren honom: "Så lång tid har jag varit hos eder, och du har icke lärt känna mig, Filippus? Den som har sett mig, han har sett Fadern. Huru kan du då säga: 'Låt oss se Fadern?'" (Joh. 14: 8, 9.) Kristus förklarar sig vara sänd som Faderns representant till världen. I Sin ädla karaktär, i Sin nåd och i Sitt ömma medlidande, i Sin kärlek och godhet står Han framför oss som förkroppsligandet av den gudomliga fullkomligheten, avbilden av den osynlige Guden.

Aposteln säger: "Det var Gud som i Kristus försonade världen med sig själv." (2 Kor. 5: 19.) Endast när vi begrundar den stora återlösningsplanen, kan vi rätt uppskatta Guds karaktär. Skapelsen var en uppenbarelse av Hans kärlek; men enbart Guds gåva att frälsa det skuldtyngda och fördärvade släktet uppenbarar de oändliga djupen av gudomlig kärlek och medkänsla. "Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom skall icke förgås, utan hava evigt liv." (Joh. 3: 16.) Emedan Guds lag gäller och dess rätt är bevisad, kan syndaren få förlåtelse. Den dyrbaraste gåva som himmelen hade att ge, gavs också för att Gud själv skulle "befinnas vara rättfärdig och göra den rättfärdig, som låter det bero på tro på Jesus". (Rom. 3: 26.) Genom den gåvan lyftes människan upp ur det fördärv och den degradering som synden försatt henne i, och hon blir Guds barn. Paulus säger: "I haven fått en barnskapets ande, i vilken vi ropa: 'Abba! Fader!'" (Rom. 8: 15.)

Trossyskon, i likhet med den älskade Johannes uppmanar jag er att se "vilken kärlek Fadern har bevisat oss därmed att vi få kallas Guds barn". (1 Joh. 3: 1.) Vilken kärlek, vilken oförliknelig kärlek, att syndare och fiender som vi är, vi får komma tillbaka till Gud och bli barn av Hans familj! Vi (740) får tilltala Honom med det dyrbara namnet "Vår Fader", vilket är ett tecken på vår tillgivenhet för Honom och ett löfte om Hans ömma hänsyn och förhållande till oss. Och när Guds Son ser nådens arvingar, blygs Han inte för att kalla oss bröder. Vi har t.o.m. ett heligare förhållande till Gud än änglarna som aldrig har syndat.

All den faderliga kärlek som generation efter generation har strömmat genom människors hjärtan, alla de ömhetens källor som sprungit upp i människors inte är, om man jämför med Guds gränslösa, outtömliga kärlek, bara en

liten rännil mot den oändliga oceanen. Ingen tunga kan beskriva den, ingen penna teckna den. Du må meditera över den dagligen hela ditt liv; du må flitigt studera Bibeln för att fatta den; du må använda varje kraft och förmåga som Gud gett dig, i försöket att förstå din himmelske Faders kärlek och medlidande, men ändå är det en oändlighet därbortom. Du må studera denna kärlek under tidsåldrar, ändå kan du inte helt förstå längden och bredden, höjden och djupet av Guds kärlek, när Han gav Sin Son att dö för denna värld. Inte ens själva evigheten kan helt uppenbara den. Dock, när vi studerar Bibeln och mediterar över Kristi liv och frälsningsplanen, blir dessa ämnen allt klarare för oss. Och vi kommer att få den välsignelse som Paulus tillönskade församlingen i Efesus, när Han bad, att Gud "*må upplysa edra hjärtans ögon, så att I förstå hurudant det hopp är, vartill han har kallat eder, huru rikt på härlighet* hans arv är bland de heliga, och huru översvinnligt stor hans makt är på oss som tro". (Ef. 1: 18-19.)

Satan söker ständigt nya vägar för att hålla människors sinnen sysselsatta med sådant som hindrar dem från att lära känna Gud. Han söker få dem att (471) uppehålla sig vid sådant som förmörkar deras sinnen och gör dem missmodiga. Vi lever i en värld av synd och fördärv, omgivna av inflytanden som syftar till att locka Kristi lärjungar att göra orätt och göra dem modlösa. Frälsaren sade: "Däri genom att laglösheten förökas, skall kärleken hos de flesta kallna." (Matt. 24: 12.)

Många fäster sina ögon på den fruktansvärda ondska som existerar runt omkring dem. De ser avfall och svaghet på alla områden, och de talar om dessa ting tills deras hjärtan fylls med sorg och tvivel. Främst tänker de på ärkebedragarens mästerliga arbete och deras egna nedslående erfarenheter, under det att de tycks förlora ur sikte Faderns makt och oförlitliga kärlek. Det är så Satan vill ha det. Det är ett misstag att tillskriva rättfärdighetens fiende så stor makt, under det att vi så litet tänker på Guds kärlek och Hans kraft. Vi måste tala om Kristi makt. Vi är till ytterlighet hjälplösa när det gäller att rädda oss själva ur Satans grepp, men Gud har visat oss en utväg. Den Högstes Son har styrka att kämpa striden för oss, och "i allt detta vinna vi en härlig seger genom honom som har älskat oss". (Rom. 8: 37.)

Vi får inte någon andlig kraft genom att ständigt grubbla över vår svaghet och tillbakagång, och jämra oss över Satans makt. Den stora sanningen måste grundas som en levande princip i våra sinnen och hjärtan - sanningen om verkan av det offer som Gud gav för oss - att Gud kan, och att Han frälsar till det yttersta alla som kommer till Honom, enligt de villkor Han gett i Sitt ord. Vi måste låta vår vilja gå upp i Hans vilja. Genom försoningens blod blir vi delaktiga av gudomlig natur, genom Kristus är vi Guds barn och vi har försäkran om att Gud älskar oss såsom Han älskade Sin Son. Vi är ett med Jesus. Vi vandrar den stig där Jesus leder oss. Han har makt att förjaga de mörka skuggor som Satan kastar över vår väg, och i stället för mörker och missmod skiner ljuset av Hans härlighet in i våra hjärtan.

(742) Vårt hopp är att ständigt på nytt bli styrkta i vetskapen om att Kristus är vår rättfärdighet. Låt vår tro

vila på denna grund, för den står fast till evig tid. I stället för att tänka på Satans mörker och frukta hans kraft, skulle vi öppna våra hjärtan för ljuset från Kristus och låta det lysa för världen och förklara att Han står över all Satans makt och att Hans uppehållande arm skall stödja alla som förtröstar på Honom.

Jesus sade: "Fadern själv älskar eder." Om vår tro är fäst vid Gud, genom Kristus, blir den "ett säkert och fast själens ankare, som når innanför förlåten, dit Jesus, såsom vår förelöpare, har gått in för oss". (Hebr. 6: 19, 20.) Det är sant att misräkningar kommer. Vi måste vänta prövningar, men vi skall överlämna allt, stort och smått, åt Gud. Han blir inte rädlös på grund av våra bedrövelser eller nedtyngd av våra bördor. Han vakar över varje hem och över varje människa. Han är intresserad av allt som angår oss och av våra sorger. Han märker varje tår, han rörs av vår hjälplöshet. Alla de smärtor och prövningar som drabbar oss här, sker för att Hans avsikter med oss skall förverkligas, för att vi skall "få del av hans helighet", (Hebr. 12: 10) och så bli delaktiga i fullheten av den glädje som finns i Hans närvaro.

"Ty de otrognas sinnen har denna tidsålders gud så förblindat, att de icke se det sken som utgår från evangelium om Kristi, Guds egen avbilds, härlighet." (2 Kor. 4: 4.) Men Bibeln betygar för oss i de strängaste ordalag vikten av att lära känna Gud. Petrus säger: "Nåd och frid föröke sig hos eder, i kunskap om Gud och vår Herre Jesus Kristus. Allt det som leder till liv och gudsfruktan har hans gudomliga makt skänkt oss, genom kunskapen om honom som har kallat oss medelst sin härlighet och underkraft." (2 Petr. 1: 2, 3.) Och Bibelns inbjudan lyder: "Sök nu förlikning och frid med honom." (Job 22: 21.)

(743) Gud har bjudit oss: "I skolen vara heliga, ty jag är helig" (1 Petr. 1: 16) och en inspirerad apostel förklarar, att "utan helgelse får ingen se Herren". (Hebr. 12: 14.) Helgelse är en överenskommelse med Gud. Genom synden har Guds avbild i människan blivit vanställd och nästan utplånad. Det är evangeliets verk att återställa vad som gått förlorat, och vi skall samarbeta med de gudomliga krafterna i detta verk. Och hur kan vi bli i samförstånd med Gud, hur kan vi likbildas med Honom om vi inte lär känna Honom? Det är denna kunskap som Kristus kom tillvärlden för att uppenbara för oss.

Den torftiga bild som många har av Kristi upphöjda karaktär och tjänst, har begränsat deras religiösa erfarenhet och avsevärt hindrat deras andliga tillväxt. Den personliga andligheten hos oss som ett folk står på låg nivå. Det är så mycken formalism, så många ceremonier, så mycket av läpparnas bekännelse, men någonting djupare och fastare måste föras in i vår andliga erfarenhet. Med all vår utrustning, våra bokförlag, våra skolor, våra sanatorier och många, många andra tillgångar, skulle vi ha hunnit mycket längre än vad vi nu gjort. Det är den kristnes livsuppgift att representera Kristus för världen, att i liv och karaktär uppenbara Jesus. Om Gud har gett oss ljus, är det för att vi skall förkunna det för andra. Men i jämförelse med det ljus vi mottagit, och de tillfällen och förmåner vi haft att nå andra människors hjärtan, har resultaten av vårt arbete hitintills varit alltför små. Guds vilja är att den sanning

Han låtit oss få kunskap om, skall bära mer frukt än vad som hittills skett. Men när våra sinnen är fyllda med svärmod och sorg, upptagna med tankar på mörkret och det onda omkring oss, hur skall vi då kunna representera Kristus för världen? Hur kan vårt vittnesbörd ha kraft att vinna människor? Vad vi behöver är att lära känna Gud och Hans kärleks makt genom egen erfarenhet såsom den uppenbaras i Kristus. Vi måste flitigt och under bön studera Bibeln. Vårt förstånd måste upplysas av den helige Ande, och (744) våra hjärtan upplyftas till Gud i tro och hopp och oavbruten tacksägelse.

Genom Kristi förtjänst, genom Hans rättfärdighet, som genom tro tillräknas oss erhåller vi den kristna karaktärens fullkomlighet. Vad vi skall göra varje dag och varje timme beskrivs i apostelns ord: "Må vi därvid se på Jesus, trons hövding och fullkomnare." (Hebr. 12: 2.) Medan vi gör detta blir våra sinnen klarare, vår tro starkare och vårt hopp befast. Vi är så helt upptagna med att betrakta Hans renhet och älskvardhet och det offer Han gav för att försona oss med Gud, att vi har inget intresse att tala om tvivel och besvikelser.

Uppenbarelsen av Guds kärlek, Hans nåd och godhet, och den helige Andes upplysande och förnyande verk på hjärtat för oss genom tron i så nära förbindelse med Kristus, att vi klart förstår Hans karaktär och kan urskilja Satans mästerliga bedrägerier. Då vi ser på Jesus och förtröstar på Hans förtjänst, tillägnar vi oss de välsignelser som ljus, frid och fröjd i den helige Ande för med sig. Och när vi ser vilka stora ting Kristus har gjort för oss, kan vi utbrista: "Sen, vilken kärlek Fadern har bevisat oss därmed att vi få kallas Guds barn." (1 Joh. 3: 1.)

Bröder och systrar, det är genom att se som vi förvandlas. Genom att tänka på Guds kärlek och vår Frälsare, genom att begrunda den gudomliga karaktärens fullkomning och när vi genom tro gör anspråk på Kristi rättfärdighet förvandlas vi till Hans avbild. Låt oss därför inte sammanföra alla obehagliga bilder - ondska, fördärv och besvikelser, tecken på Satans makt - och hänga upp dem i vårt minnesgalleri för att tala om och klaga över tills missmod får övertaget. En missmodig människa hamnar i mörker och sviker inte endast sig själv, då hon inte tar emot ljuset från Gud utan hindrar också andra från att få det. Satan tycker om att se vad hans framgångar kan åstadkomma, (745) hur de gör människor tvivlande och modfällda.

Det finns, lyckligtvis, ljusare och mer glädjande bilder som Herren har visat oss. Låt oss samla alla Hans kärleks löften såsom dyrbara skatter, och ständigt ha dem i tankarna. Guds Son lämnade Sin tron och iklädde Sig mänsklig natur för att rädda människan från Satans makt. Han vann seger i vårt ställe och öppnade himmelen för oss och visade oss den plats där Gudomen avslöjar Sin härlighet. Han lyfte mänskligheten ur den fördärvets grop i vilken synden kastat oss och återförenade oss med den oändlige Guden. Genom tron på Frälsaren kan vi uthärda den gudomliga granskningen och bli iklädda Kristi rättfärdighet. Det är dessa bilder som Gud erbjuder oss att glädja oss över. Och eftersom vi inte har "till ögonmärke de ting som synas, utan dem som icke synas", skall vi finna att det är sant att "vår bedrövelse, som varar ett

ögonblick och väger föga, bereder åt oss, i översvinnligen rikt mått, en härlighet som väger översvinnligen tungt och varar i evighet". (2 Kor. 4: 18, 17.)

I himmelen är Gud allt i alla. Där helighet råder finns ingenting som stör den fullkomliga enheten med Gud. Om vi är på resa dit, har vi redan nu den himmelska anden i våra hjärtan. Men om vi inte nu finner någon glädje i att meditera över himmelska ting, inte något intresse av att lära känna Gud bättre, ingen fröjd i att betrakta Kristi karaktär, om helgelsen inte utövar någon dragningskraft på oss - då kan vi vara säkra på att vårt hopp om himmelen är fäfangt. Fullkomlig likhet med Guds vilja är det höga mål som en kristen alltid skulle ha framför sig. Han älskar att tala om Jesus, om Gud, om det fridens och sällhetens hem som Kristus har berett för dem som älskar Honom. Att begrunda dessa ämnen medan själen gläder sig över Guds välsignade löften, jämför aposteln med att smaka "den tillkommande tidsålderns kraften.", (Hebr. 6: 5.)

(746) Framför oss har vi just nu den avslutande kampen i den stora striden, då Satan kommer att missrepresentera Gud med lögnens alla kraftgärningar och "tecken och under för att, om möjligt, förvilla de utvalda". (Mark. 13: 22.) Om det någonsin har funnits ett folk som varit i behov av ständigt större ljus från himmelen, så är det folket som Gud i denna farans tid kallat att försvara Hans lag och Hans karaktär inför världen. De som har fått ett så stort ansvar måste vara andliga, upphöjda, fyllda av livskraft genom den tro som de bekänner. Aldrig förr har församlingen varit i så stort behov att få göra den erfarenhet som Paulus beskriver i brevet till kolosserna, och aldrig var Gud mera angelägen om att så skulle ske. Aposteln skriver: ". . . hava vi därför, å vår sida, icke upphört att bedja för eder och bönfälla om att I mån bliva *uppfyllda av kunskap om Guds vilja*, i allt slags andlig vishet och andligt förstånd. Så skolen I kunna föra en vandel som är värdig Herren, honom i allt till behag, och genom kunskapen om Gud bära frukt och växa till i allt gott verk." (Kol. 1: 9, 10.)

Och ordet vart kött

Den gudomliga naturens förening med den mänskliga är en av de dyrbaraste och mest oförklarliga av frälsningsplanens sanningar. Det är om detta Paulus talar när han säger: "Erkänt stor är gudaktighetens hemlighet: Han som blev uppenbarad i köttet..." (1 Tim. 3: 16.)

Denna sanning har hos många orsakat tvivel och otro. När Kristus kom till denna värld - Son av Gud och son av människa - blev han inte förstådd av Sina samtida. Kristus ödmjukade Sig själv och iklädde Sig mänsklig natur, för att Han skulle kunna nå det fallna släktet och resa det. Men människornas sinnen hade förmörkats genom synden, deras själsförmögenheter avtrubbades och deras uppfattningsförmåga begränsades så de kunde inte urskilja Hans gudomliga karaktär i dess mänskliga dräkt. Denna brist på uppskattning från dem var ett (747) hinder för det

arbete som Han önskade utföra för dem. Och för att ge kraft åt Sin undervisning var Han ofta tvungen att klart markera och försvara Sin ställning. Genom att hänvisa till Sin oförklarliga och gudomliga karaktär, försökte Han leda deras sinnen in i en tankebanan som skulle gagna Sanningens förvandlande kraft.

För att illustrera den gudomliga sanningen använde Han bilder som de kände till från naturen. Hjärtats mark bereddes därigenom för den goda säden. Han lät sina åhörare känna att Han delade deras intressen, att Hans hjärta slog i takt med deras i sorg och glädje. Samtidigt såg de i Honom en uppenbarelse av makt och myndighet som vida överträffade deras högst ansedda rabbiners. Kristi undervisning utmärktes av en enkelhet, värdighet och kraft som hittills varit dem okända, och deras spontana utrop var: "Aldrig har någon människa så talat, som den mannen talar." (Joh. 7: 46.) Folket lyssnade till Honom med glädje, men prästerna och ledarna - som själva svikit sitt förtroende att slå vakt om sanningen - hatade Kristus just för den nåd Han uppenbarade, och som drog massorna från dem, då dessa hellre följde livets Ljus. Genom deras inflytande förkastade den judiska nationen Återlösaren, då de inte kunde förstå Hans gudomliga natur.

Föreningen av det gudomliga och det mänskliga, uppenbart i Kristus, finns också i Bibeln. Alla dess sanningar är givna genom inspiration av Gud, men ändå uttrycks de på mänskligt sätt och anpassas efter mänskliga behov. Därför kan det sägas om Guds Bok såsom det sades om Kristus, att "Ordet vart kött och tog Sin boning ibland oss". (Joh. 1: 14.) Och detta faktum skulle i stället för att vara ett argument mot Bibeln, stärka vår tro på den såsom Guds ord. De som uttalar sig om Bibelns inspiration och accepterar vissa delar såsom gudomliga, medan de förkastar andra delar såsom mänskliga, förbiser att Kristus, den gudomlige, tog på Sig vår mänskliga natur, för att nå mänskligheten. I Guds verk för människans återlösning förenades gudomlighet och mänsklighet.

(748) Det är många avsnitt i Bibeln som tvivlande kritiker har förklarat inte vara inspirerade, men vilka i sin omsorgsfulla anpassning till människornas behov är Guds eget budskap av tröst till Hans tillitsfulla barn. En underbar illustration av detta visar sig i berättelsen om aposteln Petrus. Denne var i fängelse i avvaktan på att nästa dag dömas till döden. Under natten sov Han mellan två soldater, fängslad med två kedjor; och utanför dörren var väktare utsatta till att bevaka fängelset. "Då stod plötsligt en Herrens ängel där, och ett sken lyste i rummet. Och han stötte Petrus i sidan och väckte honom och sade: 'Stå nu strax upp', och kedjorna föllo från hans händer." (Apg. 12: 6, 7.) Petrus vaknade plötsligt och överväldigades av det ljus som lyste upp fängelsehålan och den himmelska budbärarens överjordiska skönhet. Han förstod inte vad han såg, men han visste att han var fri, och i sin häpenhet och glädje skulle han ha lämnat fängelset, oskyddad mot den kalla nattluften. Guds ängel som lade märke till alla omständigheter, sade med omtanke om Petrus' behov: "Omgjorda dig och tag på dig dina sandaler." Petrus lydde mekaniskt, men så hänförd var han av den uppenbarade himmelska härligheten, att han inte tänkte på att ta på sig sin mantel. Men ängeln sade: "Tag din mantel på dig och följ mig." "Och Petrus gick ut och följde honom; men han

förstod icke att det som skedde genom ängeln var något verkligt, utan trodde att det var en syn han såg. När de så hade gått genom första och andra vaktens, kommo de till järnporten som ledde ut till staden. Den öppnade sig för dem av sig själv, och de trädde ut och gingo en gata fram; och i detsamma försvann ängeln ifrån honom." (Apg. 12: 8-10.) Aposteln fann sig ensam på Jerusalems gator. "När sedan Petrus kom till sig igen, sade han: 'Nu vet jag och är förvissad om' - det var inte en dröm eller syn, utan en verklig händelse - 'att Herren har utsänt sin ängel och räddat mig ur Herodes' hand och undan allt det som det judiska folket hade väntat sig.'" (Vers 11.)

(749) Skeptiker må hänle åt tanken att en ängel från himmelen skulle ägna uppmärksamhet åt något så vardagligt som att sörja för dessa enkla mänskliga behov, och därmed ifrågasätta inspirationen av denna berättelse. Men i gudomlig visdom har dessa ting nedtecknats, inte för änglarnas bästa, utan för människornas, så att de, när de hamnar i prövande situationer, kan finna tröst i tanken att himmelen känner till allt. Jesus förklarade för Sina lärjungar, att inte en sparv faller till marken utan att den himmelske Fadern lägger märke till det, och om Gud kan minnas alla de små fåglarnas behov, kan han ha ännu större omsorg om dem som kan bli medborgare i Hans rike och genom tron på Honom ärva odödlighet. Ack, om det mänskliga sinnet - i den mån som frälsningsplanen nu kan fattas av mänskligt begränsade sinnen - endast kunde fatta Jesu verk då Han iklädde Sig mänsklig natur, och vad som utfördes för oss genom denna underbara handling av förnedring! Då skulle människornas hjärtan smälta av tacksamhet till Gud för Hans stora kärlek, och de skulle i ödmjukhet dyrka den gudomliga visdom som utformat detta nådens mysterium!

Guds omsorg om Sitt verk

Det var under svåra och nedslående omständigheter som Jesaja, ännu en helt ung man, blev kallad till profet. Olycka hotade landet. Genom sina överträdelser av Guds lag hade Juda folk förlorat Hans beskydd, och de assyriska trupperna hotade Juda rike. Men deras fienders hot var inte den största svårigheten. Det var folkets synder som framför allt gjort Herrens tjänare nedslagen. Genom sitt avfall och uppror hade de ådragit sig Guds straffdomar. Den unga profeten hade (750) kallats att varna dem och han visste att han skulle mötas av envist motstånd. Han darrade när han såg på sig själv och tänkte på den envishet och den otro, som utmärkte det folk, för vilket han var kallad att arbeta. Hans uppdrag tycktes honom nästan hopplöst. Skulle han i förtvivlan överge sin mission och lämna Israel ostört i sitt avguder? Skulle Nineves gudar få regera jorden och håna himmelens Gud?

Sådana tankar rörde sig i hans sinne, när han stod i det heliga templets pelargång. Plötsligt tycktes porten och den inte förlåten lyftas upp eller dras åt sidan, och han kunde se in i det allraheligaste, dit inte ens profeten fick gå in. Framför sig såg han en syn: Jehova sittande på en hög tron, medan släpet på Hans mantel uppfyllde templet. På båda

sidor om tronen svävade seraferna, med två vingar flög de, med två betäckte de i vördnad sina ansikten och med två betäckte de sina fötter. Dessa tjänande änglar höjde sina röster i högtidlig åkallan: " Helig, helig, helig är Herren Sebaot, hela jorden är full av hans härlighet", ända tills dörrposterna, pelarna, och cederportarna tycktes darra av ljudet och huset fylldes med deras lovsång.

Aldrig förr hade Jesaja så helt insett Jehovas storhet och fullkomliga helighet; och han kände att han i sin mänskliga svaghet och ovärdighet måste förgås i gudomens närvaro. "Ve mig, jag förgås!" ropade han, "Ty jag har orena läppar, och jag bor ibland ett folk som har orena läppar, och mina ögon hava sett Konungen, Herren Sebaot." Men en seraf kom till honom för att göra honom passande för hans stora uppdrag. Med ett glödande kol från altaret rorde han vid profetens mun och sade: "Se, då nu detta har rört vid dina läppar, har din missgärning blivit tagen ifrån dig, och din synd är försonad." Och när han hörde Guds röst säga: "Vem skall jag sända, och vem vill vara vår budbärare?", svarade Jesaja med helig förtröstan: "Se, här är jag, sänd mig." (Jes. 6: 5, 7, 8.)

(751) Vad skulle nu hända, om jordiska trupper skulle samla sig till strid mot Juda? Om Jesaja skulle mötas av opposition och motstånd i sin mission? Han hade sett Konungen, härskarornas Herre, han hade hört serafernas sång: "Hela jorden är full av hans härlighet" och profeten hade fått kraft för den uppgift som låg framför honom. Minnet av synen han sett, kom att bära honom genom hans långa och svåra mission.

Hesekiel, den sörjande profeten i landsflykt i kaldéernas land, fick en syn som lärde honom samma trons läxa om Israels mäktige Gud. När han var på stranden av floden Kebar, tycktes en stormvind komma norrifrån, "ett stort moln med flammande eld, och ett sken omgav det; och mitt däri, mitt i elden, syntes något som var såsom glänsande malm." Och ett antal hjul av egendomligt utseende, sammanfogade med varandra, sattes i rörelse av fyra väsenden. Högt över allt detta syntes något som såg ut att vara av safirsten, och som liknade en tron "och ovanpå det som liknade en tron satt en som till utseendet liknade en människa". - "Väsendena voro till sitt utseende lika eldsglöd, som brunno likasom bloss, under det att elden for omkring mellan väsendena; och den gav ett sken ifrån sig, och ljungeldar foro ut ur elden." - "Och de hade människohänder under sina vingar på alla fyra sidorna." (Hes. 1 kap.)

Det var hjul efter hjul i ett arrangemang så komplicerat, att det föreföll Hesekiel vara en enda oreda. Men när de rörde sig, skedde detta med fullkomlig precision och i perfekt harmoni. Himmelska väsenden drev dessa hjul, och skönast av allt, på den härliga tronen av safir satt den Evige, medan tronen omgavs av en regnbåge, symbolen för nåd och kärlek. Överväldigad av scenens obeskrivliga härlighet föll Hesekiel på sitt ansikte, när en röst befallde honom att resa sig och höra Herrens ord och han fick ett varningens budskap till Israel.

(752) Synen gavs till Hesekiel vid en tid då hans sinne var fyllt med onda aningar. Han såg sina fäders land ligga övergivet. Staden som förut hade varit fylld med

människor, hade inte längre några invånare. Muntra röster och lovsånger hördes inte längre inom dess murar. Profeten själv var främling i ett främmande land, där gränslös ambition och vild grymhet härskade. Vad han såg och hörde av mänskligt tyranni och ondska pinade hans själ och han sörjde bittert både dag och natt. Men de underbara symboler som visades honom vid floden Kebar, uppenbarade en makt som var starkare än all jordisk makt. Högre än de stolta och grymma monarkerna i Assyrien och Babylonien tronade nådens och sanningens Gud.

De egendomligt kombinerade hjulen, som för profeten tycktes vara en sådan oreda, stod under ledning av en gudomlig hand. Guds Ande, som enligt det som uppenbarades för honom, rörde och styrde dessa hjul, vände förvirring till enhet så att hela världen stod under Hans kontroll. Myriader av förhålligade väsenden stod redo att på Hans ord betvinga onda människors makt och beräkning och verka till det bästa för de trogna.

På samma sätt fick den älskade Johannes Guds försäkran om Frälsarens intresse och omsorg för Sitt folk, då Han stod i begrepp att för honom avslöja församlingens framtid. Gud lät honom nämligen se någon "som liknade en människoson" vandrande bland ljusstakarna som symboliserade de sju församlingarna. När Johannes såg församlingens sista strider med jordiska makter, fick han även se de trognas slutliga seger och befrielse. Han såg församlingen i dödlig strid med vilddjuret och dess bild, och hur människorna tvingades tillbedja vilddjuret under dödshot. Men bortom stridens rök och larm såg han en skara på Sions berg tillsammans med Lammet, och i stället för vilddjurets märke hade de "Faderns namn på sina pannor". Åter såg han "dem som hade vunnit seger över vilddjuret, med dess bild och (753) dess namns tal, stå vid glashavet, med Guds harpor i sina händer, (Upp. 15: 2) sjungande Moses och Lammets sång.

Detta är lärdomar till vår nytta. Vi behöver ha vår tro grundad på Gud, för den tid som ligger framför oss kommer att bli en prövningens tid. När Kristus satt på Oljebberget, upprepade Han de fruktansvärda straffdomar som skulle föregå Hans andra tillkommelse: "I skolen få höra krigslarm och rykten om krig. Ja, folk skall resa sig upp mot folk och rike mot rike, och det skall bliva hungersnöd och jordbävningar på den ena orten efter den andra, men allt detta är allenast begynnelsen till 'födslavändorna'." (Matt. 24: 6, 7.) Under det att dessa profetier delvis uppfylldes under Jerusalems förstöring, kommer de att få en mera direkt tillämpning i de sista dagarna.

Vi står på tröskeln till stora och allvarliga händelser. Profetian uppfylls snabbt. Herren står för dörren. Snart går vi in i en tid av överväldigande intresse för allt levande. Gångna tidars sammandrabbningar återupprepas, och nya strider uppstår. De scener som kommer att utspelas på vår jord, har vi ännu inte ens drömt om. Satan är i verksamhet genom sina mänskliga tjänare. De som arbetar på att ändra vår konstitution och grunda en lag som genomdriver söndagens helighållande anar litet vilken följd detta får. En kris är nära förestående.

Men Guds tjänare skall inte förtrösta på sig själva i denna stora katastrof. I synerna, som gavs till Jesaja, Hesekiel och Johannes, ser vi hur nära himmelen är förenad med de händelser, som sker på jorden, och hur stor Guds omsorg är om dem som är lojala mot Honom. Världen är inte utan ledare. Programmet för kommande händelser ligger i Hans händer. Himmels Majestät har nationernas öden, såväl som omtanken om Sin församling, i Sin hand.

Vi tillåter oss själva att känna alltför mycket omsorg, bekymmer och ängslan i Herrens verk. Begränsade människor är inte ämnade att bära ansvarets börda. Vi behöver (754) lita på Gud, tro på Honom och gå framåt. De himmelska sändebudens outtröttliga styrka och deras oupphörliga tjänst i förening med jordens invånare, visar oss hur Guds hand styr det ena hjulet i det andra. Den gudomlige Anföraren säger till var och en som tar del i Hans verk, såsom Han i gången tid sade till Cyrus: "... innan du kände mig, omgjordade jag dig." (Jes. 45: 5.)

I Hesekiels syn hade Gud Sin hand under kerubernas vingar. Detta vill lära Hans tjänare att det är gudomlig kraft som ger framgång. Han vill samarbeta med dem, om de vill lägga bort all orenhet och bli rena i hjärta och liv.

Det strålande ljus som kom från väsendena med blixstens hastighet, representerar den snabbhet med vilken verket går framåt till dess avslutning. Han som aldrig slumrar, som ständigt är i verksamhet för att utföra Sina planer, kan leda Sitt verk framåt på ett harmoniskt sätt. Vad som för mänskliga sinnen ter sig tilltrasslat och komplicerat, kan Guds hand hålla i perfekt ordning. Han kan uttänka vägar och sätt för att omintetgöra onda människors planer och Han kan bringa oreda hos dem som planerar att skada Hans folk.

Trossyskon, nu är inte tid för klagan och förtvivlan, ingen tid att ge efter för tvivel och otro. Kristus vilar inte nu i Josefs nya grav, stängd med en stor sten och förseglad med det romerska sigillet. Vi har en uppstånden Frälsare. Han är Konungen, härskarornas Herre. Han sitter mellan keruberna. Och mitt i nationernas kamp och tumult leder Han fortfarande Sitt folk. Han som regerar i himlarnas himmel är vår Frälsare. Han mäter varje prövning. Han vaktar den renande eld som måste pröva var och en. När konungarnas fästen störtas, när Guds vredespilar skall genomborra Hans fienders hjärtan, är Hans folk tryggt i Hans hand.
